

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT Máté

1. fejezet

1. Jézus Krisztus nemzetségekönyve ki Dávid fia, ki Ábrahám fia.
2. Ábrahám volt Izsák apja, akitől eredt, Izsák pedig Jákób apja, Jákób pedig Júda és testvéreinek apja.
3. Júda pedig Fáres és Zára apja, anyjuk Támár volt, Fáres pedig Esrom apja, Esrom pedig Arám apja.
4. Arám pedig Aminadáb apja, Aminadáb pedig Naásson apja, Naásson pedig Salmón apja.
5. Salmón pedig Boáz apja, az anyja Ráháb volt, Boáz pedig apja Jóbédnek, akinek anyja Ruth volt, Jóbéd pedig Jesse apja.
6. Jesse pedig Dávid, a király apja, Dávid pedig apja Salamonnak, (akinek) anyja Uriás özvegye volt.
7. Salamon pedig Roboám apja, Roboám pedig Abia apja, Abia pedig Aszáf apja.
8. Aszáf pedig Józafát apja, Józafát pedig Jórám apja, Jórám pedig Oziás apja.
9. Oziás pedig Jóatám apja, Jóatám pedig Akáz apja, Akáz pedig Ezekiás apja.
10. Ezekiás pedig Manassé apja, Manassé pedig Ámós apja, Ámós pedig Józiás apja.
11. Józiás pedig Jekoniás és testvéreinek apja a babiloni (kényszer) áttelepítéskor.
12. A babiloni áttelepítés után pedig Jekoniás volt Salátiel apja, Salátiel pedig Zorobábel apja.
13. Zorobábel pedig Abiud apja, Abiud pedig Eliákim apja, Eliákim pedig Azór apja.
14. Azór pedig Sádok apja, Sádok pedig Ákim apja, Ákim pedig Eliud apja.
15. Eliud pedig Eleázár apja, Eleázár pedig Mattán apja, Mattán pedig Jákób apja.
16. Jákób pedig József(nek) apja, aki a férje Máriának, akiből származott(lett) Jézus, akit Krisztusnak mondanak.
17. Ábrahámától Dávidig összesen tehát tizennégy nemzedék élt és Dávidtól a babiloni áttelepítésig tizennégy nemzedék és a babiloni áttelepítéstől a Krisztusig tizennégy nemzedék.
18. A Jézus Krisztus eredete (világrajövele) pedig ily módon történt: anyja, Mária József jegyese volt, még egybekelésük előtt áldott állapotban találták, mint aki méhében a Szent Szellemből fogant a lelet szerint.
19. József azonban, a férje, igazságos volt, nem akarta nyilvános megszégyenítésnek (megalázásnak) kitenni, az volt a szándéka, hogy titokban elbocsátja / (f)eloldja, elválk tőle/.
20. De miközben ezen töprengett (tűnődött) lám! az Úr angyala (hírvivő követe) álomlátásban megjelent neki és (ezt) mondta: József, Dávid fia, ne(hogy) félj attól, hogy menyasszonyodat Máriát feleségül vedd, hiszen akit szíve alatt hordoz, Szent Szellemből van.
21. Fiat fog pedig szülni, akit Jézus néven hívj, mert Ő menti meg bűneitől a népét.
22. Ez az egész pedig azért történt így, hogy beteljesedjék amit az Úr a prófétai kijelentés által mondott:
23. lám, a szűz méhében fogan és fia születik és a nevét Emmánuelnek hívják, „ami lefordítva annyit jelent: VELÜNK az isten.
24. József erre fölébredt az álmából, megtette, amint az Úr angyala meghagyta (elrendelte) neki, hazavitte (meny)asszonyát,
25. és nem ismerte meg (mint n)őt, míg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

2. fejezet

1. Amikor pedig Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király napjaiban, lám! tudósok (csillagászok) érkeztek napkeletről Jeruzsálembe.
2. (Ezt) mondták: hol van a zsidóknak most született királya? Mert láttuk a csillagát napkeleten és eljöttünk, hogy imádjuk (hódoljunk neki).
3. Ennek hallatára Heródes király felháborodott és vele együtt mind az egész Jeruzsálem.
4. És összegyűjtötte a főpapokat és a nép írástudóit mind, hogy megtudakolja tőlük: hol kell a Krisztusnak világra jönni.
5. Azok pedig megmondták neki: a júdeai Betlehemben, mert így van megírva a próféta által:
6. és te Betlehem, Júda földje semmiképpen sem vagy legkisebb Júda vezető városai között, mert belőled jön majd elő a Vezér, aki pásztorként terelgeti népemet: az Izraelt.
7. Ekkor Heródes titokban hívatta a csillagászokat (tudósokat), és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét,
8. és elküldte őket Betlehembe, (ezt) mondta: menjetek, kérdezősködjétek pontosan a kisfiú felől. Mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok hírül nékem, hogy én is elmenjek és imádvá hódoljak neki.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. Azok pedig a királyi kihallgatás után elmentek és lám! a csillag, amelyet fölkelteben megláttak, elvezette őket mindaddig, míg oda nem értek, majd megállt a hely fölött, ahol a kisfiú volt.
10. Amikor pedig megpillantották a csillagot, rendkívül nagy örömmel megörültek.
11. És bementek a házba és meglátták a kisfiút anyjával Máriával és földre borultak és imádták (hódoltak neki). Majd kincsesládájukat felnyitották és ajándékokat odavitték neki: aranyat, tömjént és mirhát
12. és mivel álom(látás)ban intést kaptak, nehogy visszakanyarodjanak Heródeshez, más úton tértek vissza országukba.
13. Miután pedig visszatértek, lám! az Úr egyik követe (angyala) megjelent Józsefnek álom(látomás)ban és ezt mondta: kelj fel, fogd a kisfiút és anyját és menekülj Egyiptomba és légy ott amíg szólok neked, mert Heródes keresi majd a kisfiút, hogy vesztére törjön (elpusztítsa).
14. Ő pedig felkelt, fogta a kisfiút és anyját, éjjel visszahúzódott Egyiptomba,
15. és ott volt Heródes élete végéig, hogy beteljesedjék, amit az Úr a prófétai kijelentés által mondott: Egyiptomból hívtam elő a fiamat
16. Amikor Heródes észrevette, hogy a csillagászok (tudósok) kijátszották, roppant haragra gerjedt és küldöttséivel megölette a kisfiúkat mind Betlehemben és összes határaiban (környékén) két éven alul a tudósoktól pontosan megtudott időnek megfelelően.
17. Akkor beteljesedett a Jeremiás próféta által kijelentett jövendőmondás:
18. Hang hallatszott Rámában, sírás-rívás, sok jajgatás, Rákel siratja gyermekeit és nem akar megvigasztalódní, mert nincsenek.
19. Amikor pedig Heródes meghalt: lám! az Úr egyik hírvivő követe (angyala) megjelent álomban Józsefnek Egyiptomban,
20. és (ezt) mondta: kelj föl, fogd (vedd magadhoz) a kisfiút és anyját és menj Izrael földjére, mert meghaltak, akik a kisfiú életére (lelkére) törtek.
21. Ő pedig fölkelte, magához vette (fogta) a kisfiút és anyját és elment Izrael földjére,
22. de amikor meghallotta, hogy Júdeaában Arkelaosz királyként uralkodik atyja Heródes helyett, nem mert odamenni, hanem (miután) álomlátomásban intést kapott, a galileai részekbe vonult (húzódott) vissza,
23. és odaérve egy Názáret nevű városban telepedett le, hogy beteljesedjék a kijelentés a próféták által, hogy: názáretinek fogják hívni.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

3. fejezet

1. Azokban a napokban pedig feltűnt Bemerítő (a Baptista) János és Júdea pusztájában hírnökként Igét hirdetve
2. ezt mondta: térjetek észre, mert közel az Egek (Istenének) királyi uralma.
3. Mert Ő az, akiről a kijelentés Ézsaiás próféta által (ezt) mondja: (Segély)kiáltó hangja ez a pusztában: készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!
4. Maga János pedig teveszőrből készült ruhát (öltözetet) viselt, és bőrvet a dereka (csípője) körül, eledele pedig sáska és vadméz volt.
5. Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, Júdea és a Jordán-vidéke mind,
6. és alámerítkeztek /(víz)bemerítkeztek/ a Jordán folyamában általa, miután bevallották (megvallották) bűneiket.
7. Amikor látta, hogy sok farizeus és szadduceus is jön hozzá a bemerítésre, (ezt) mondta nekik: viperák fajzata! Ki intett meg (figyelmeztetett) titeket arra, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől?
8. Teremjétek hát a gondolkozás(mód)-megváltoztatás (az észretérés) méltó gyümölcsét!
9. és ne véljétek azt, hogy mondhatjátok magatokban: atyánk nekünk Ábrahám! - (mert) mondom nektek: van ereje (hatalma, képessége) az Istennek, hogy ezekből a kövekből gyermekeket keltsen életre Ábrahámnak.
10. Már pedig a fejsze a fák gyökerén van, minden (élő) fát tehát, amely nem terem jó (szép, kitűnő) gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (hajítanak).
11. Én ugyan alámerítlek /(víz)bemerítlek/ titeket a gondolkozás(mód) megváltoztatás (észretérés) végett, de aki nyomomba lép erősebb nálam, arra sem vagyok alkalmas (megfelelő), hogy saruját utána vigyem, Ő majd Szent Szellemben és tűzben merít majd be titeket (baptizál).
12. Szórolapáttal kezében áttisztítja szérűjét és a magtárba gyűjti a búzáját, a polyvát pedig elégeti olthatatlan tűzzel.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. Ekkor érkezett Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy alámerítkezzék /~~(víz)bemerítkezzék/~~ általa,
14. János pedig tiltakozva mondta: Nekem van szükségem a Te bemerítésedre és te jössz hozzám?
15. Jézus azonban válaszolva (ezt) mondta neki: engedj mostan, mert így illik nekünk teljesíteni mindent, ami igazságos. Ekkor engedett Neki.
16. Bemerítése után pedig Jézus azonnal feljött a vízből, és lám, felnyíltak az egek, és látta, hogy Isten Szelleme mint egy galamb lejött, és rászállt.
17. és lám! egy hang az egekből (ezt) mondta: Ez az én kedves (szeretett) Fiam, akiben kedvem telik (jótetszésem lelem)!

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

4. fejezet

1. Ekkor Jézust a pusztába vezette a Szellem, hogy megkísértse az ördög (diabolos, azaz szanaszétdobáló),
2. és negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül (azután) megéhezett.
3. Odajött hozzá a kísértő, (ezt) mondta neki: ha fia vagy az Istennek, mondd, hogy ezek a kövek kenyerekké váljanak (legyenek).
4. Ő pedig válaszolt, (ezt) mondta: meg van írva: nem csak kenyérral (kenyéren) él az ember, hanem minden beszéddel (beszéden), amely Isten szájából származik (ered).
5. Akkor magával vitte Őt az ördög (diabolos) a szent városba, és a templom(épület) párkányára állította,
6. és (ezt) mondta neki: ha fia vagy az Istennek, vesd le magad, mert meg van írva, hogy hírvivőinek (angyalainak) parancsolt felőled, hogy tenyerükön (kézen fogva) hordozzanak téged, nehogy kőbe üsd lábadat.
7. Erre kijelentette neki Jézus: az is meg van írva: ne kísértsd Uradat, Istenedet!
8. Ismét magával vitte Őt az ördög (diabolos) egy rendkívül (roppant) magas hegyre és megmutatta neki a világ minden királyságát és dicsőségüket.
9. És (ezt) mondta neki: ezt mind neked adom majd, ha leborulsz és imádsz engem (hódolsz nekem).
10. Ekkor mondta neki Jézus: menj el (távozz) Sátán! Mert meg van írva, Uradat, Istenedet imádd és csak Neki adj Isten(nek járó) tiszteletet.
11. Akkor elhagyta az ördög és lám: égi hírvivők (angyalok) jöttek és ellátták Őt (felszolgáltak neki).
12. Amikor pedig meghallotta Jézus, hogy János börtönbe került, visszavonult Galileába,
13. és elhagyta Názáretet, elment és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftalim határaiban,
14. hogy beteljesedjék Ésaiás próféta beszéde által mondott kijelentés:
15. Zebulon és Naftalim földje, tengermenti út, a Jordánon túl, a pogányok (nemzetek) Galileája,
16. a nép, amely sötétségben ült, nagy fényt látott, és azoknak, akik a halál térségében és árnyékában ülnek, fény támadott.
17. Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni és mondani: változtassátok meg gondolkozás(mód)otokat (térjetekek észre), mert elközeledett az Egek (Istenének) Királysága (királyi uralma).
18. Amikor pedig Jézus a Galileai-tenger mellett járt-kelt, két testvért látott: a Péternek mondott Simont, és testvérét András, amint kerítőhálót dobtak (vetettek) a tengerbe, mert halászok voltak,
19. és mondta nekik: jertek utánam és emberhalászokká teszlek titeket.
20. Azok pedig mindjárt (azonnal) otthagyták a hálókat és csatlakoztak Hozzá (követték Őt).
21. És onnan tovább lépdelve észrevett (meglátott) másik két testvért, Jakabot, Zebedeus fiát és a testvérét, Jánost, amint a hajóban atyjukkal Zebedeussal hálóikat rendbehozták (kötögették), hívta őket is.
22. Azok pedig mindjárt (azonnal) otthagyták a hajót és atyjukat és követték Őt (csatlakoztak Hozzá).
23. És Jézus körbejárt egész Galileában, tanított zsinagógáikban (összejöveteleken) és (hírnökként) hirdette a Királyság örömhírét és (gyógy)kezelésbe vett minden betegséget (nyavalyát) és minden erőtlenséget (gyengélkedést) a népben,
24. és elterjedt a híre az egész Szíriában, hozzávittek minden rosszullevőt, különféle betegségekben és kínokban szenvedőket, démonoktól megszállottakat és holdkórosokat, és bénákat és meggyógyította őket.
25. És rengeteg nép (nagy tömeg) követte Őt (szegődött nyomába) Galileától, Tízvárostól, Jeruzsálemtől, Júdeától és a Jordánon túlról.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

5. fejezet

1. A tömegek láttára Jézus fölment a hegyre és leült, odajöttek hozzá a tanítványai is,
2. és ekkor ajkát szólásra nyitotta, tanította őket, (ezt) mondta:
3. Boldogok a szellemi nincstelenek (a szellem koldusai), mert övék az Egek (Istenének) Királysága (királyi uralma).
4. Boldogok, akik szomorkodnak (keseregnek), mert vigaszt(alást) nyernek.
5. Boldogok a szelídek, mert ők bir(tokol)ják (birtokba veszik, osztályrészül kapják) a földet.
6. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazság(osság)ot, mert megelégnének vele.
7. Boldogok az irgalmasok, mert irgalmat nyernek.
8. Boldogok a szívben tiszták (tisztaszívűek), mert meglátják (észreveszik, felfogják) az Istent.
9. Boldogok a békességszerzők, mert őket az Isten fiainak hívják.
10. Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazság(osság)ért, mert övék az Egek királysága (királyi uralma).
11. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak (gyaláznak) titeket és üldöznek és hazudva minden gonoszt mondanak rátok (én)miattam.
12. Örüljétek és örvendeztetek (ujjongjatok), mert sok lesz a jutalmatok az egekben, így üldözték a prófétákat is, (akik) előttetek (éltek).
13. Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só ízét veszti (vesztené), mivel sózzák meg? Semmire se való többé, csak arra, hogy kidobják és széttapossák az emberek.
14. Ti vagytok a világ (kozmosz) fénye. Hegyen fekvő várost nem lehet elrejteni.
15. Nem azért gyűjtanak mécset, hogy a véka alá tegyék, hanem a mécstartóra, hogy mindazoknak, akik a házban vannak, fényt adjon.
16. Úgy világítson a ti fényetek az emberek előtt, hogy lássák a ti kitűnő /(eszményi) szép/ tetteiteket és dicsőítsék égi Atyátokat.
17. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt, vagy a prófétákat! Nem eltörölni, hanem betölteni (tartalmat adni) jöttem.
18. Mert Ámen, mondom nektek, amíg az ég és a föld elmúlik, egy (görög) í betű (ióta) vagy (héber) vesszőcske sem múlik el a törvényből, míg minden valóra nem válik (meg nem lesz).
19. Aki tehát csak egyet is megront (felold) a legkisebb parancs(olat)ok közül és így tanítja az embereket, a legkisebbnek hívják az Egek (Istenének) királyságában, aki pedig meg is teszi és tanítja, azt nagynak mondják az Egek (Istenének) Királyságában.
20. Mert mondom nektek, ha a ti igazságosságotok nem múlja felül az írástudókét és farizeusokét, egyáltalán nem mentek be az Egek (Istenének) Királyságába.
21. Hallottátok, hogy a régieknek megmondták: ne gyilkolj! Aki pedig gyilkol, méltó rá, hogy ítélszék elé állítsák (kerüljön).
22. Én pedig azt mondom nektek: mindenki, aki haragot tart testvérevel, ítéletet érdemel, aki pedig azt mondja testvérenek: Ráka (hitvány), állítsák a nagytanács elé, aki pedig azt mondja: Móre (bolond), megérdemli a tüzes gyehennát.
23. Ha tehát ajándékokat az (áldozati) oltárra viszed és ott eszedbe jut, hogy testvérednek van valami kifogása ellened,
24. hagyd ott ajándékokat az (áldozati) oltár előtt és menj el, békülj ki előbb testvéreddel és (csak) azután jöjj vissza és ajánld föl(vidd fel) ajándékokat.
25. Idejében légy jóindulatú ellenfeleddel, hamar, míg az úton vagy vele, nehogy átadjon ellenfeled a(z ítéző)bírónak, a(z ítéző)bíró az ítéletvégrehajtónak és börtönbe vessenek.
26. Ámen, mondom neked: semmi esetre sem jössz ki onnét, míg meg nem adod (le nem fizeted) az utolsó fillért.
27. Hallottátok, hogy megmondták: Ne törj házasságot.
28. Én pedig azt mondom nektek, hogy mindenki, aki asszonyra (nőre) tekint és megkívánja, a szívében már házasságot tört vele (házasságtörést követett el).
29. Ha pedig a jobb szemed botlásba visz (kelepcébe csal) téged, szakítsd ki és dobd el magadtól, mert inkább egy tagod vesszen oda, minthogy egész testedet gyehennába dobják.
30. Ha pedig jobb kezed visz botlásba téged, (csal kelepcébe), vágd le és dobd el magadtól, mert inkább egy tagod vesszen oda, mintsem egész tested a gyehennába kerüljön.
31. Megmondták pedig: aki a feleségét elbocsátja, adjon neki válólevelet (okiratot).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

32. Én pedig azt mondom nektek, hogy mindenki, aki a feleségét elbocsátja a cédaság esetét kivéve, házasságtörővé teszi és aki elbocsátottat (elbocsátott asszonyt) vesz el, házasságot tör.
33. Továbbá hallottátok, hogy ki lett jelentve a régieknek: hamisan ne esküdj, hanem add meg az Úrnak tett esküidet.
34. Én pedig azt mondom nektek: egyáltalán ne esküdjete, sem az égre, mert az az Isten trónja,
35. se a földre, mert az lábainak számolya, se Jeruzsálemre, mert az a nagy Király városa,
36. a fejedre se esküdjél, mert hajad egyetlen szálát sem tudod (nem áll hatalmadban) fehérré vagy feketévé tenni,
37. hanem legyen szavatok az igen, igen: a nem, nem: ami ezt túlhaladja, a gonoszból van (ered).
38. Hallottátok, hogy ki lett jelentve: szemet szemért és fogat fogért.
39. Én pedig (azt) mondom nektek: nehogy ellenálljatok a gonosznak, hanem aki jobb arcodat megüti, fordítsd oda neki a másikat is,
40. és aki pörölni akar veled, hogy elvegye az alsó ruhádat, engedd át neki a felső ruhádat is,
41. és aki egy mérföldre (ezer lépésre) kényszerít, menj vele kettőre.
42. Annak, aki kér tőled, adj neki és nehogy elfordulj attól, aki kölcsönt akar kérni tőled.
43. Hallottátok, hogy ki lett jelentve: szeresd (a közeledben lévő) embertársadat és gyűlöld ellenségedet!
44. Én pedig (azt) mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket,
45. hogy fiaii legyetek égi Atyátoknak, aki a napját kelti (földre) gonoszokra és jókra egyaránt, esőt ad igaz(ságos)aknak is, igaz(ság)talánoknak is.
46. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nemde a vámszedők is ugyanezt teszik?
47. És ha csak testvéreiteket köszöntitek, milyen rendkívüli (különös) dolgot tesztek? Nemde a (pogány) nemzetekből valók is ugyanezt teszik?
48. Ti tehát tökéletesek (célba érkezők) lesztek, amint égi Atyátok tökéletes (a célban van).

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

6. fejezet

1. Ügyeljete arra, hogy az igaz(ságos) mivoltokkal együttjáró dolgokat nehogy azért tegyéte az emberek előtt, hogy lássanak titeket, mert különben nem nyertek jutalmat égi Atyától.
2. Amikor tehát alamizsnát adsz, nehogy kürtöltess magad előtt, mint a kétszínűek teszik (a színészkedők akik színészkednek) a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek. Ámen, mondom nektek, elnyerték (megkapták) jutalmukat.
3. Te azonban mikor alamizsnát adsz ne(hogy meg)tudja a balkezed, mit csinál a jobbkezed,
4. hogy alamizsnád rejtve maradjon (titokban legyen) és Atyád, aki a rejtekben is lát, megfizet neked,
5. és amikor imádkoztok, ne legyetek kétszínűek (színészkedők), mint akiknek az a kedves, ha a zsinagógákban és az utcasarkokon állva imádkoznak, hogy mutogassák magukat az embereknek. Ámen mondom nektek: elnyerték jutalmukat.
6. Hanem te, amikor imádkozol, menj be a kamrádba, zárd be az ajtódat, és imádkozzál titokban Atyádhoz, és Atyád, aki a rejtekben (is) lát, megfizet neked.
7. Amikor pedig imádkoztok, ne(hogy) szaporítsátok a szót, mint a (pogány) nemzetekből valók, akik azt hiszik (vélik) ugyanis, hogy bőbeszédűségükért nyernek meghallgatást.
8. Nehogy hasonlítsatok tehát hozzájuk, hisz tudja (az Isten) Atyátok, mielőtt kéríte Öt, hogy mire van szükségetek.
9. Tehát ti így imádkozzatok:
Mi Atyánk, aki az egekben vagy,
Szenteltessék meg (légyen megszentelt) a Te neved,
10. Jöjjön el a Te királyi uralmad,
legyen meg a Te akaratod.
Mint az égből, a földön is.
11. A mi létezéshez szükséges kenyerünket add meg nekünk ma.
12. És engedd el adósságainkat, amint mi is elengedjük a nekünk tartozóknak.
13. És ne vígy minket a kísértésbe, hanem (ragadj meg) és vonj magadhoz a gonosztól.
14. Mert ha elengeditek az embereknek bűneiket (eleséseiket), égi Atyátok nektek is elengedi,
15. de, ha netán nem engeditek el az embereknek, Atyátok sem engedi el bűneiteket (eleséseiteket).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. Amikor pedig böjtöltök, nehogy komor arcot vágjatok, mint a kétszínűek (színészkedők), mert keserves az arcuk, hogy így feltűnjék az embereknek, hogy böjtölnek. Ámen, mondom nektek: elvették jutalmukat.
17. Te pedig, amikor böjtölsz, kend meg fejedet és mosd meg az arcodat,
18. hogy ne tűnjék fel az embereknek böjtölésed, hanem Atyádnak, aki a rejtekben is jelen van. Akkor Atyád, aki a rejtekben (is) lát, megfizet néked.
19. Nehogy kincset kincsre halmozzatok a földön, ahol a moly és rozsdá megemészti (tönkreteszi), ahol tolvajok betörnek (kiássák) és ellopják,
20. hanem kincset kincsre az égben halmozzatok, ahol sem moly, sem rozsdá nem teszi tönkre, ahol tolvajok nem ássák ki és nem lopják el,
21. mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.
22. A test mécsé a szem. Ha tehát a szemed tiszta (egyszerű), egész tested világos (fénytelt) lesz.
23. De ha a szemed rossz (gonosz), egész tested sötét (beborult) lesz. Ha tehát a fény benned sötétség, mekkora a sötétség!
24. Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak (a vagyonnak, a pénznek).
25. Ezért mondom nektek: nehogy aggódva tépelődjete lelkete (megélhetéste) felől, hogy mit esztek és mit isztek, sem testete felől, hogy mibe öltöztök. Nem több-e a lélek az eledelnél (tápláléknál) és a test az öltözetnél (ruhánál)?
26. Nézzéte az ég madarait (tekintsetek az ég madaraira), nem vetnek, nem is aratnak, magtárakba sem gyűjtenek és égi Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e drágábbak (különbek, többet érők) náluk?
27. Ugyan hát ki adhat közületek életéhez (termetéhez) tépelődésével (aggódásával) egy arasznyit is?
28. Az öltözet felől is mit aggódtok (tépelődtök)? Tanulmányozzátok a mező (bíbor színű pipacs) virágait, hogyan nő(veked)nek: nem fáradoznak és nem fonnak,
29. de mondom nektek, hogy Salamon dicsősége (pompája) teljében sem volt úgy felöltözve, mint ezek közül egy.
30. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van és holnap a kemence tűzébe dobják, az Isten így öltözteti, nem sokkal inkább titeket, kishitűek?
31. Nehogy aggódva tépelődjete tehát és ne mondjátok: mit eszünk, vagy mit iszunk? vagy mit veszünk magunkra (mibe öltözünk)?
32. mert mindezeket a (pogány) nemzetből valók keresik: hiszen tudja égi Atyátok, hogy mindezekre szükségete van,
33. hanem keresséte először az Isten királyi uralmát és igazság(osság)át és a többit mind ráadásul megkapjátok.
34. Nehogy aggódva tépelődjete tehát a holnap miatt, mert a holnap aggódik majd magáért. Elég minden nap(pal)nak a maga baja (ami rossz benne).

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

7. fejezet

1. Ne ítélezzete, nehogy elítéljenek titeket is,
2. mert amilyen ítélettel ítéletek, olyannal ítéletek majd meg titeket és amilyen mértékkal mérte, olyannal mérnek majd vissza nektek.
3. Miért látod meg a fűrészporszemet a testvéred szemében, amikor a magad szemében a gerendát sem veszed észre?
4. Avagy hogyan mondod testvérednek: engedd, hogy kivegyem (hadd vegyem ki) a szálkát (fűrészpört) a szemedből, holott (lám!) a te szemedben gerenda van?
5. Kétszínű! (Te színészkedő!) Előbb vedd ki (vesd ki) a gerendát a saját szemedből és csak azután láss hozzá, hogy kivedd a fűrészporszemet a testvéred szeméből.
6. Ne(hogy oda)adjátok a szent dolgokat (ami szent) a kutyáknak, se a gyöngyeiteket ne dob(ál)játok a disznók elé, nehogy azokat lábukkal tapossák és megfordulva titeket tépjene szét.
7. Kérjete és adnak nektek (kaptok), keressete és találtok, zörgessete (kopogtassate), és ajtót nyitnak nektek.
8. Mert mindenki, aki kér, kap és aki keres, talál és aki zörget (kopogtat), annak ajtót nyitnak (ajtó nyílik).
9. Avagy ki közületek az olyan ember, aki fiának, amikor kenyeret kér tőle (netán) követ ad?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. vagy ha halat kér, kígyót ad-e neki?
11. Ha tehát ti gonosz (romlással teli) létekre tudtok jó adományokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót égi Atyátok azoknak, akik kérik (kérnek) Tőle?
12. Mindent tehát, amit akartok, hogy az emberek veletek tegyenek, tegyétek meg ti is nekik: mert ez a törvény és a próféták.
13. Menjetek be a szűk kapun! Mert a tágas kapu és a széles út a romlásba visz, és sokan vannak, akik azon mennek be.
14. A szűk kapu és a keskeny út ellenben az életbe vezet, de (azt) kevesen találják meg.
15. Óvakodjatok (őrizkedjete) az ál- (látszat, hazug) prófétáktól, akik a bárányok bőrében (báránykülsőben) jönnek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok.
16. Gyümölcsseikről ismertek rájuk. Szednek-e tövisbokorról szőlőt, vagy bogáncskóróról fügét?
17. Így minden jó fa (eszményi) szép gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig nyomorúságos gyümölcsöt terem.
18. A jó fa nem hozhat nyomorúságos gyümölcsöt, sem a romlott fa (eszményi) szép gyümölcsöt.
19. Minden fát, amely (netán) nem terem (eszményi) szép gyümölcsöt, kivágnak és tűzbe dobnak (vetnek, hajítanak).
20. Tehát gyümölcsseikről ismertek rájuk.
21. Nem mindenki, aki mondja nekem: Uram, Uram! megy be az Egek (Istenének) Királyságába, hanem aki megteszi égi Atyám akaratát.
22. Sokan áradoznak majd azon a napon: Uram, Uram! nem a Te nevedben prófétáltunk(e) és nem a Te nevedben dobtunk ki (űztünk ki) démonokat és nem a Te nevedben tettünk sok hatalmas dolgot?
23. Ekkor kijelentem (megvallom) nekik: sohasem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem, ti törvénytelenység(et) művelők!
24. Tehát mindenki, aki hallja e szavaimat és megteszi azokat (tettre váltja őket), hasonló egy megfontolt (meggondolt) férfiemberhez, aki a kősziklára építette a házát.
25. És zuhogott a záporosó és jött az árvíz, és fűjtak a szelek és nekiestek annak a háznak, de nem omlott össze, mert (kő)szikla volt az alapja (kősziklára volt alapozva).
26. Aki pedig hallja e szavaimat és nem teszi meg (váltja tetté), hasonlít egy balga (bolond) emberhez, aki házát (parti)homokra építette.
27. És szakadt a záporosó és jött az árvíz és fűjtak a szelek és nekiütköztek annak a háznak és összeomlott nagy zuhanással.
28. És úgy történt, amikor Jézus befejezte e beszédeket (bevégezte az Ige szólását), elálmélkodott a tömeg a tanításán,
29. mert úgy tanította őket, mint akinek (telj)hatalma (felhatalmazása) van és nem úgy, mint az írástudók.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

8. fejezet

1. Amikor pedig lelépdelt a hegyről, nagy tömeg csatlakozott hozzá (követte).
2. És lám! egy leprás odajött hozzá, leborult előtte és szólt: Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz (hatalmad van, hogy megtisztíts) engem,
3. erre kinyújtotta kezét, megérintette, és (ezt) mondta: akarom, tisztulj meg! - és mindjárt letisztult róla a lepra,
4. és (ezt) mondta neki Jézus: nézd, nehogy valakinek elmondd, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak és Mózes parancsa szerint vidd fel nekik az áldozati ajándékot tanúbizonyosságul.
5. Amikor pedig beért (bement) Kapernaumba, odajött hozzá egy százados, segítségül hívta,
6. és (ezt) mondta: Uram! a (szolga)legényem bénultan fekszik otthon és rettentően gyötrődik (szörnyen kínlódik).
7. Elmegyek és gyógyítom (gyógykezelem) majd - mondotta neki.
8. Válaszul azonban a százados (ezt) mondta: Uram, nem vagyok arra érdemes, hogy házam fedele alá betérj, hanem csak egy szót szólj és a legényem meggyógyul,
9. mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, katonák vannak alattam: ha mondom az egyiknek: indulj! elindul, és a másikkal: jer hozzám! - és ide jön: és a rabszolgámnak: tedd meg ezt! és megteszi.
10. Amikor Jézus (ezt) hallotta, elcsodálkozott és ezt mondta (így szólt) követőinek: Ámen, mondom nektek, ily nagy hitet senkinél sem találtam Izraelben.
11. De mondom nektek, hogy sokan jönnek keletről és nyugatról és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal az Egek (Istenének) Királyságában,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

12. a királyság fiait pedig kidobják a külső sötétségbe. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás.
13. Azután ezt mondta Jézus a századosnak: eredj (menj) haza, amint hittél, úgy legyen neked, és meggyógyult a (szolga)legény (még) abban az órában,
14. és ezután Jézus Péter házába ment, látta (észrevette), hogy annak anyósa lázasan fekszik.
15. Megérintette a kezét, mire a láz elhagyta, erre felkelt és kiszolgált.
16. Amikor pedig beesteledett, sok démonról megszállottat hoztak hozzá, szavával kiűzte a szellemeket és a rosszlévéket mind gyógykezelésbe vette,
17. hogy beteljesedjék ami ki lett jelentve Ézsaiás próféta által, aki megmondta: gyengélkedéseinket elvette és betegéseinket (nyavalyáinkat) hordozta.
18. Amikor pedig Jézus meglátta a tömeget maga körül, megparancsolta (úgy rendelkezett), hogy keljenek át a túlsó partra.
19. És hozzá jött egy írástudó, ezt mondta neki: Mester (Tanító), követlek téged, bárhová mégy,
20. és mondta neki Jézus: A rókáknak vackuk van és az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.
21. Egy másik pedig a tanítványai közül mondta neki: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat.
22. Jézus azonban (ezt) mondta neki: kövess engem és hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat,
23. és amikor belépett (beszállt) a hajóba, követték a tanítványai,
24. és lám! nagy háborgás lett a tengeren, úgy, hogy a hullámok elborították a hajót, Ő azonban lepihent,
25. és odamentek hozzá és fölébresztették (felkeltették), ezt mondták: Uram, ments meg (tarts meg), elveszünk!
26. és ezt mondta nekik: miért vagytok gyávák (mit félték) kicsinyhitűek? Majd felkelt és megdorgálta (megfeddte) a szeleket és a tengert és nagy szélségszél lett.
27. Az emberek pedig csodálkozva mondták: hová való ez, hogy a szelek is, a tenger is enged(elmesked)nek neki?
28. Amikor a túlsó partra, a gadaraiak vidékére ért, két démonról megszállottal találkozott, a sírboltokból jöttek elő. Rendkívül (roppant) veszedelmesek voltak, úgy, hogy senki sem mert az úton (mellettük) elmenni,
29. és lám! így kezdtek kiáltozni: mi közünk hozzád Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt gyötörj minket?
30. Volt pedig távol (messze) tőlük egy sok disznóból álló legelésző csürhe.
31. A démonok pedig kér(él)ték, ezt mondták: ha kiűzöl minket, küldj minket a kondába.
32. És Ő ezt mondta nekik: takarodjatok. Azok pedig kijöttek, elmentek a disznókba, és lám! az egész konda a lejtőről (meredekről) a tengerbe rohant és a vízbe fulladt.
33. A kanászok pedig elfutottak (elmenekültek) és a városba mentek, hírül adtak (elhíreszteltek) mindent, azt is, ami a démonoktól megszállottakkal történt,
34. és (lám!) az egész város mind kiment Jézus elé (hogy Jézussal találkozzék), és amint meglátták, kér(él)ték, hogy menjen máshova határaikból,

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

9. fejezet

1. és (Jézus) belépett (beszállt) a csónakba (hajóba), átkelt, és a saját városába érkezett.
2. És (lám!) odahoztak hozzá egy hordágyon fekvő béna embert és (amikor) Jézus látta hitüket, ezt mondta a bénának: légy bátor gyermekem! Bocsánatot nyertek bűneid (vétkeid),
3. és (lám!) néhány írástudó így szólt magában: Ez káromkodik.
4. És Jézus belátva a gondolataikba, ezt mondta: miért gondoltok gonoszt szívetekben?
5. Mert mi könnyebb, ezt mondani: bocsánatot nyernek bűneid? vagy azt: kelj föl és járj!
6. De hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására, így szólt a bénának: kelj föl, fogd (vedd föl) a hordágyadat és menj haza,
7. és az fölkel és hazament.
8. Amikor a tömeg ezt látta, félelem fogta el őket és dicsőítették az Istent, aki ilyen hatalmat (hogy ekkora hatalmat) adott az embereknek.
9. Amikor Jézus tovább ment onnan, látott egy Máté nevű embert, aki a vámnál ült és ezt mondta neki: kövess engem! az felállt és követte,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. és történt, hogy vendégül látta az otthonában (a házában). És, lám! ekkor sok vámszedő és bűnös jött oda és asztalhoz telepedtek Jézussal és tanítványaival együtt,
11. és amikor a farizeusok (ezt) látták, (így) szóltak (ezt mondták), a tanítványaihoz: miért eszik a (tanító)mesteretek vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?
12. Jézus pedig amint ezt (meg)hallotta, így szólt (ezt mondta) nekik: nem az erő(telje)seknek van szükségük orvosra, hanem a rosszullevőknek.
13. Menjetek csak és tanuljátok meg, hogy mit jelent: irgalma(sságo)t akarok, és nem áldozatot, mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem (hogy) a bűnösöket (vétkeket).
14. Ekkor hozzá jöttek János tanítványai, (ezt) mondták: Miért van, hogy mi és a farizeusok (sokat) böjtölünk, tanítványaid pedig nem böjtölnek?
15. és mondta nekik Jézus: vajon gyászolhatnak-e a lakodalmas ház fiai míg velük van a vőlegény? De (el)jön a nap, amikor elviszik tőlük a vőlegényt és akkor böjtölnek majd.
16. Senki sem tesz pedig új szövetből foltot ócska ruhára, mert a folt (toldás) tovább szakítja a ruhát és a szakadás még nagyobb lesz.
17. Új bort nem töltenek ócska (régi) tömlőkbe - de ha netán mégis megteszik, szétszakadnak a tömlők, a bor kiömlik, a tömlők is tönkremennek. Hanem az új bort új tömlőkbe töltik, így mindkettő megmarad.
18. Amíg ezeket szólta nekik, lám! egy előljáró odajött, leborult előtte, (ezt) mondta: lányom (épp) most halt meg, de jer, tedd rá kezedet és feléled.
19. Jézus erre felkelt, követte azt tanítványaival (együtt),
20. és lám! egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásban szenvedett, hátulról megközelítette (odament) és megérintette ruhája szegélyrojtját.
21. (Ezt) mondta ugyanis magában: ha csak ruháját érintem is, megmenekülök (mentes leszek) bajomtól.
22. Jézus pedig megfordult és amikor meglátta ezt így szólt: légy bátor leányom! A hited megmentett (hűséged megtartott) téged, és az asszony mentesült bajától attól az órától fogva.
23. És amikor Jézus az előljáró házához érkezett és meglátta a (gyász)furulyásokat és a zajongó tömeget,
24. megszólalt: távozzatok, mert nem halt meg a kislány, hanem alszik. Erre kinevették.
25. Amikor pedig a tömeget eltávolították, bement, megfogta kezét és felkelt a lányka,
26. és híre ment ennek, azon az egész vidéken,
27. és amikor Jézus tovább vonult onnan, két vak követte (nyomába szegődött), kiáltoztak és (ezt) mondták: Könyörülj rajtunk (Légy irgalmas hozzánk) Dávid fia!
28. Amikor pedig bement a házba, hozzámentek a vakok és Jézus (ezt) mondta nekik: hiszitek-e, hogy (ezt) meg tudom tenni? Ezt mondták neki: igen, Uram.
29. Ekkor megérintette szemüket, (ezt) mondva: legyen a hitetek szerint!
30. És megnyílt (felnyílt) a szemük, és szigorúan rájuk parancsolt (meghagyta nekik) Jézus: meglássátok, nehogy valaki megtudja,
31. (ám)de azok kimentek és híret vitték azon az egész földön.
32. Amikor pedig elmentek, hoztak hozzá egy démontól megszállott süketnémát.
33. És mihelyt a démont kihajtotta belőle, megszólalt a süketnéma és a tömeg csodálkozva mondta: Soha sem láttak még ilyet Izraelben!
34. A farizeusok azonban (azt) mondták: a démonok fejedelme segítségével úzi (hajtja) ki a démonokat,
35. és körbejárt Jézus minden várost és falut, tanított zsinagógáikban és (hírnökként) hirdette az Isten királyi uralmának jó hírét (evangéliumát) és (gyógy)kezelt minden betegséget és minden gyengékedést.
36. Amikor pedig látta a tömeget, megszánta őket, mivel olyan agyongyötörtek voltak és úgy lézengtek, mint a pásztor nélküli juhok.
37. Ekkor mondta a tanítványainak: az aratni való ugyan sok, de a munkás kevés.
38. Kérjétek hát az aratás Urát, hogy vessen be munkásokat aratásába,

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

10. fejezet

1. és magához hívta tizenkét tanítványát (telj)hatalmat adott nekik a tisztátalan szellemek fölött, hogy kiűzzék őket és (gyógy)kezeljenek minden betegséget, minden gyöngeséget.
2. A tizenkét apostol neve pedig ez: az első Simon, akit Péternek mondanak, és testvére András, és Zebedeus fiai: Jakab, és testvére János,
3. Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő, Jakab az Alfeus fia és Tádé,
4. a kana(ne)i Simon és iskarióti Júdás, aki kiszolgáltatta (feladta) Őt.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

5. Ezt a tizenkettőt küldte Jézus és megparancsolta nekik (üzenetet bízott rájuk), (ezt) mondta: a (pogány) nemzetekhez vivő útra ne(hogy) elmenjeteek és a szamaritánusok városába nehogy bemenjeteek,
6. hanem menjeteek inkább Izrael házának elveszett juhaihoz.
7. Ha pedig mentek, (hírnökként) hirdesséteek, hogy elközelgett az Egek (Istenének) királyi uralma.
8. A gyengélkedőket (gyógy)kezeljeteek, a halottakat keltséteek életre, a leprásokat tisztítsátok meg, a démonokat űzzéteek ki. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.
9. Ne (arra törekedjeteek), hogy arany, ezüst vagy rézpénzt szerezzeteek övetekbe,
10. ne legyen az útra tarisznyátok, se két alsóruhátok, se sarutok, se bototok, mert méltó a munkás az élelemre (ellátásra).
11. Ha egy városba vagy faluba bementek, érdeklődjeteek, hogy kire számíthattok és nála maradjatok, míg tovább (nem) mentek.
12. Ha pedig bementek a házba, köszöntséteek,
13. és ha méltó rá a ház, békéteek rászáll, ha pedig (netán) nem méltó, békéteek visszaszáll rátok,
14. és ha valaki (netán) nem fogad be titeket, sem szavatokra nem hallgat, menjeteek ki abból a házból, vagy városból, rázzátok le (még) a port is lábatokról.
15. Ámen, mondom nektek, elviselhetőbb (tűrhetőbb) lesz a sorsa Szodoma és Gomorra földjének az ítélet napján, mint annak a városnak.
16. Nézzéteek, én bárányként (mint juhokat) küldelek titeket farkasok közé: legyeteek tehát meggondoltak, mint a kígyók és egyszerűek (ártatlanok) mint a galambok.
17. Legyeteek óvatosak az emberekkel szemben (óvakodjatek az emberektől), mert átadnak a bíróságnak és zsinagógaikban (összejöveteleiken) megkorbácsolnak titeket.
18. A vezető emberek és királyok elé hurcolnak titeket miattam, hogy tanú(bizony)ságot tegyeteek nekik és a (pogány, nem zsidó) nemzeteknek,
19. de mikor bíróság elé állítanak, nehogy (aggódva) tépelődjeteek, hogyan és mit szóljatek, mert megkapjatek (megadatik nektek) abban az órában, hogy mit szóljatek,
20. mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem Atyátoknak a bennetek szóló Szellem.
21. Halálra ad pedig testvér testvért, és apa gyermekét és gyermek(ek) támad(nak) szülőkre és halálra adják őket,
22. és gyűlöletesek lesztek mindenki szemében az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözü.
23. Ha majd az egyik városban üldöznek titeket, meneküljeteek a másikba. Ámen, mondom nektek, hogy nem végeztek Izrael városaival, amikor az Emberfia eljön.
24. Nem feljebbvaló (nagyobb) a tanítvány a (tanító)mesterénél, sem a rabszolga az uránál.
25. Elégedjék meg a tanítvány, ha olyan lesz mint a (tanító)mestere és a rabszolga mint az ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívják, mennyivel inkább a házanépét.
26. Tehát nehogy féljeteek tőlük, mert nincs (nem marad) semmi elrejtve, ami ki ne derülne és nincs olyan titok, ami ki ne tudódnék.
27. Amit sötétben mondok nektek, mondjatek el (verő)fényben és amit fületekbe súgnak (hírnökként) hirdesséteek a háztetőkről.
28. És ne(hogy) féljeteek azoktól, akik a testet megölik, hiszen a lelket nem tudják (nem képesek) megölni, hanem inkább féljeteek attól, aki a lelket is, a testet is elpusztíthatja a gyehennában.
29. Nemde két kis verebet adnak (árusítanak) egy fillérért? És egy sem esik közülük le Atyátok nélkül a földre.
30. Nektek pedig fejeteek hajszálai is mind számon vannak tartva (számlálva vannak).
31. Nehogy féljeteek tehát, sok kis verébnél drágábbak (értékesebbek) vagytok.
32. Mindenki tehát, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom égi Atyám előtt,
33. de aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom égi Atyám előtt.
34. Ne(hogy azt) gondoljatek, hogy békét vetni jöttem a földre, nem békét jöttem vetni, hanem (harci) kardot,
35. mert azért jöttem, hogy elszakítsam (elválasszam) az embert apjától, a leányt anyjától, a menyét anyósától,
36. és az embernek a saját házanépe is ellenségévé lesz.
37. Aki jobban kedveli apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám, és aki jobban kedveli fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám.
38. Aki nem veszi föl keresztjét (kínkaróját) és nem követ engem, nem méltó hozzám.
39. Aki megtalálja lelkét, elveszti és aki elveszti lelkét miattam, megtalálja azt.
40. Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

41. Aki prófétát fogad be, azért, mert próféta, a próféta jutalmát kapja, és aki befogadja az igaz(ságos)at azért, mert igaz(ságos) ember, az igaz(ságos) jutalmát nyeri el,
42. és aki a legkisebbnek is csak egy pohár friss vizet is ad, mert tanítvány, Ámen, mondom nektek, nem veszi el jutalmát,

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

11. fejezet

1. és történt, amikor Jézus befejezte a tizenkét tanítvány kioktatását (a tizenkét tanítványnak adott rendelkezéseit bevégezte), tovább ment, hogy tanítson és Igét hirdessen a városokban.
2. Amikor pedig János a börtönben (fogságban) hallott a Krisztus tetteiről,
3. elküldve két tanítványát, ezt mondta neki: Te vagy-é az eljövendő vagy mást várjunk?
4. és válaszul Jézus (ezt) mondta nekik: menjetek, adjátok hírül (jelentsétek) Jánosnak, amit hallotok és láttok:
5. vakok újra látnak és sánták járnak, leprások megtisztulnak, és süket(némák) hallanak és halottak életrekelnek és koldusszegényeknek hirdetik az örömmüzenetet (evangéliumot).
6. Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.
7. Amikor pedig ezek elmentek, Jézus beszélni kezdett a tömegnek Jánosról: Mit mentetek ki megnézni a pusztába? szélről rázott nádat?
8. De mit látni mentetek ki? Puha (finom) ruhába öltözött embert? Lám! akik puha (finom) ruhát viselnek, a királyok palotáiban vannak,
9. de mi(ér)t mentetek ki? prófétát látni? Igen, mondom nektek, prófétánál is többet.
10. Ez az, akiről meg van írva: nézd, én elküldöm (hírvivő) követemet (angyalomat) előtted, aki előkészíti utadat.
11. Ámen, mondom nektek, nem támadt nagyobb az asszonyok szülöttei között Bemerítő (baptista) Jánosnál, de aki kisebb is az Egek (Istenének) Királyságában, nagyobb nála,
12. (És) Bemerítő János napjaitól fogva mostanáig az Egek (Istenének) királyi uralma erőszakot szenved és az erőszakosok ragadják el (azt),
13. mert minden próféta és a törvény Jánosig ezt jövendölte,
14. és ha el akarjátok fogadni: Ő maga Illés, akinek el kell jönnie.
15. Akinek füle van, hallja meg.
16. De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a piactereken (vásártéren) ülő gyermekekhez, akik a többieknek kiáltoznak,
17. és ezt mondják: furulyáztunk nektek, és nem táncoltatok, siratót (gyászaldt) énekeltünk és nem vertétek melleteket,
18. mert eljött János, sem nem eszik, sem nem iszik és azt mondják: démon van benne.
19. Eljött az Emberfia, aki evett is, ivott is s azt mondják: nézzétek, a falánk és iszákos ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És a bölcsességét igazolták tettei.
20. Akkor feddeni (korholni) kezdte a városokat, amelyekben a legtöbb csodája (erő-megnyilvánulása) történt, mert nem változtak meg (nem tértek észre).
21. Jaj neked Korazin, jaj neked Betsaida! mert ha Tiruszban és Szidonban történtek volna a bennetek végbement csodák /erő(megnyilvánuláso)k/, már rég zsákban és hamuban észretértek volna (gondolkozásmódot változtattak volna).
22. Sőt mondom nektek: még Tirusznak és Szidonnak is elviselhetőbb (tűrhetőbb) lesz a sorsa az ítélet napján, mint nektek,
23. és te Kapernaum, vajon (tán nem) (az) égis emelked-e magad? Egészen az alvilágig fogsz lesüllyedni, mert ha Szodomában történtek volna a csodák, megmaradt volna a mai napig.
24. Ezen felül mondom nektek, hogy Szodoma földjének elviselhetőbb (tűrhetőbb) lesz a sorsa az ítélet napján, mint nektek.
25. Abban az időszakban szólt Jézus, ezt mondta: vallást teszek Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosok elől és kijelentetted (leleplezted, láthatóvá tetted) (ezeket) a kisgyermekeknek.
26. Igen Atyám, mert így tetszett ez neked.
27. Mindent (át)adott nekem az én Atyám és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és akinek a Fiú kijelenteni (leleplezni) szándékolja.
28. Idegyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és meg vagytok terhelve és én felüdítlek titeket.

29. Vegyétek magatokra igámat (jármomat) és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű és megtaláljátok lelketek nyugalalmát.
30. Mert az én igám (jármom) hasznos, és az én terhem könnyű.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

12. fejezet

1. Abban az időszakban Jézus szombaton a vetéseken ment át, tanítványai pedig megéheztek és kezdték a kalászekat tépdetni, és enni.
2. Amikor a farizeusok meglátták, így szóltak hozzá: lám! a tanítványaid azt teszik, amit szombaton nem szabad tenni.
3. Ő pedig ezt mondta nekik: nem olvastátok-e, (hogy) mit tett Dávid, - és akik vele voltak - amikor megéhezett?
4. Hogy ment be az Isten házába és ette meg a (kitett) szent kenyereket, amelyet (pedig) nem volt szabad megennie sem neki, sem társainak, hanem csak a papoknak?
5. avagy nem olvastátok(-e) a törvényben, hogy szombatonként a papok a templomépületben megszegik a szombati tilalmat (előírást) és mégsem vétkeznek (követnek el vele bűnt)?
6. Mondom pedig nektek, hogy a templomépületnél nagyobb (dologról) van itt (szó).
7. Ha pedig tudátok, hogy mit jelent: irgalmasságot akarok és nem áldozatot, nem ítélnétek el az ártatlanokat,
8. mert ura a szombatnak az Emberfia,
9. és továbbhaladva onnan, betért a zsinagógájukba /összejöveteli hely(ség)ükbe/,
10. és lám! ott volt egy sorvadt (száradt) kezű ember, és megkérdezték tőle: vajon szabad-e (megengedett-e) szombaton gyógykezelné? - hogy vádaskodhassanak (vádát emelhessenek) ellene.
11. Ő pedig (ezt) mondta nekik: ki közületek az az ember, akinek egy(etlen) juha van és az szombaton gödörbe esik, nem ragadja meg és nem emeli (húzza)-e ki?
12. pedig hát mennyivel többet ér az ember a juhnál! tehát szabad szombaton jót (eszményi szép dolgot) tenni.
13. Ezzel így szólt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! és kinyújtotta és rendbejött és olyan egészséges (helyreállított) lett, mint a másik.
14. A farizeusok pedig kimentek, tanácskozást tartottak ellene, hogyan okozhatnák vesztét (veszítsék el),
15. amikor azonban Jézus ezt megtudta (felismerte), eltávozott onnan. Sokan követték és mindnyájukat gyógykezelt(ésben részesítet)te,
16. de óvatosságra intette őket, nehogy nyilvánosságra hozzák,
17. hogy beteljesedjék az Ézsaiás próféta által mondott kijelentés:
18. Nézd! az én (szolga)fiam, akit kiválasztottam, az én szerettem (akit szeretek) akiben tetszésemet lelem, Szellememet árasztom rá, és ítéletet hirdet a nemzeteknek,
19. nem vitatkozik, sem nem kiabál, senki sem hallja a hangját a tereken (utcákon),
20. a megroppant (repedezett) nádat nem törí el, és a pislogó (füstölgő) mécs(bel)et nem oltja ki, míg diadalra (győzelemre) nem viszi az ítéletet,
21. és nevében reménykednek a nemzetek.
22. Ekkor odahoztak hozzá egy vak és süketnéma démontól megszállottat és gyógykezeltte, úgyhogy az megszólalt, látott is.
23. És elámult a tömeg és azt mondták: (talán) csak nem ez a Dávid fia?
24. A farizeusok pedig amikor (ezt) hallották, (ezt) mondták: ez csak Belzebubnak, a démonok fejedelmének nevében (fejedelme által) űzi (haj(i)tja) ki a démonokat.
25. de Jézus átlátta gondolataikat, (ezt) mondta nekik: minden önmagával meghasonlott királyság elpusztul (elnéptelenedik) és egy önmagával meghasonlott város vagy ház sem áll meg,
26. és ha a sátán a sátánt űzi ki (kihaj(i)tja), önmagával hasonlott meg, hogyan áll(hat) fenn (te)hát a királysága?
27. Ha én Belzebub segítségével (által) űzöm (ha(i)tom) ki a démonokat, a ti fiaitok ki(nek a segítségé)vel űzik ki? Ezért ők lesznek (ítélő)bíráitok,
28. de ha én Isten Szellemével űzöm (haj(i)tom) ki a démonokat, akkor elérkezett hozzátok az Isten királysága.
29. Avagy hogy(an) mehet be valaki az erős(ember) házába és rabolhatja el holmiját, hacsak előbb meg nem kötözi az erős(ember)t? és akkor rabolja ki a házat.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

30. Aki netán nincs velem, ellenem van, aki netán nem gyűjt velem, az szétszór.
31. Ezért mondom nektek: minden bűn (vétek) és káromlás bocsánatot nyer, de a Szellem káromlása nem nyer bocsánatot,
32. és ha valaki az Emberfia ellen emel szót, bocsánatot nyer, de ha a Szent Szellem ellen szól (leszólja), nem nyer bocsánatot sem ebben, sem a jövő (világ)korszakban.
33. Vagy (eszményi)széppé teszitek az élő fát és gyümölcsét is (eszményi)széppé, vagy rothadtá (romlottá) teszitek a fát, gyümölcsét is rothadtá (romlottá), mert (hiszen) a gyümölcséről ismeritek meg a(z) élő) fát.
34. Viperák fajzata! Hogyan szólhat(ná)tok jót, mikor gonoszok vagytok? Mert amivel a szív tele van azt szólja a száj /Mert a száj a szív (túl)teltségéből szól(al meg)/.
35. A jó ember a jó kincsek közül veszi elő (a) jó(ka)t, és a gonosz ember a gonosz kincsek közül veszi elő (a) gonoszt (a rosszat),
36. de mondom nektek, hogy minden haszontalan (fölsleges) beszédről, melyet szólnak az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.
37. mert szavaid alapján fognak igaznak ítélni és szavaidból fognak elmarasztalni (elítélni).
38. Ekkor válaszolt neki néhány írástudó és farizeus, ezt mondták: Tanító (Mester), jelt akarunk Tőled látni.
39. Ő pedig ezt válaszolta nekik: a gonosz és házasságtörő nemzedék jelek után kutat, de nem kap mást, csak Jónás próféta jelét,
40. mert amint Jónás három nap és három éjjel volt a tengeri szörny gyomrában, úgy lesz az Emberfia három nap és három éjjel a föld szívében.
41. A ninivei férfiak ítéletre támadnak föl e nemzedékkel együtt és elítélik azt, mert ők megváltoztak Jónás igehirdetésére és lám! több van itt Jónásnál.
42. Dél királynője életre kel majd ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt és elítéli azt, mert eljött a föld másik oldaláról (szélső tájáról), hogy meghallgassa Salamon bölcsességét és lám! több van itt Salamonnál.
43. Amikor a tisztátalan szellem kimegy az embertől víztelen helyeken bolyong, nyugalmat keres, de nem talál,
44. ekkor mondja: visszatérek ahonnét kijöttem, (elhagyott) házamba, és amikor odaérve üresen, kisöpörve és feldísztítve találja,
45. akkor elmegy, maga mellé vesz hét más(fajta) szellemet, magánál gonoszabbakat és betérnek és ott laknak és ennek az embernek utóbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Így jár e gonosz nemzedék is.
46. Még szólt a tömegnek, amikor lám! az anyja és a testvérei kint megálltak, és keresték Őt, hogy szóljanak neki.
47. Valaki pedig szólt neki: lám! az anyád és a testvéreid kint állnak és keresnek, hogy szóljanak neked.
48. Erre így válaszolt a hozzászólónak: ki az én anyám és kik a testvéreim?
49. és kitérte karját (kinyújtva kezét), tanítványai felé e szavakkal: íme! anyám és testvéreim, mert aki megteszi égi Atyám akaratát, az nekem fi(test)vérem, nő(test)vérem, és anyám.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

13. fejezet

1. Azon a napon Jézus kiment a házból és leült a tenger partján.
2. És nagy tömeg gyűlt köréje, ezért beszállt (egy) hajóba és leült, a tömeg pedig a parton állott.
3. és sok mindent szólt nekik példabeszédekben (példázatokban), ezeket mondva: lám! kiment a magvető (magot) vetni.
4. Magvetés közben némely mag az útszélre hullott és jöttek a madarak, fölették,
5. mások pedig a köves helyre estek, ahol nem volt sok földjük, mindjárt kikeltek, mert nem voltak mélyen a földben,
6. de a forró napsütésben elszáradtak, mivel nem volt gyökerük,
7. mások pedig a tövisek közé hullottak, a tövisek felnőttek és elfojtották.
8. Némelyik azonban kitűnő földbe esett és termést hozott, az egyik százszorosat (százszor annyit), a másik meg hatvanszorosat (hatvanannyit), más pedig harmincszorosat.
9. Akinek füle van hallja meg.
10. És odamentek hozzá a tanítványok, ezt mondták: Miért példabeszédekben szólsz hozzájuk?
11. Ő pedig így válaszolt: Ti megkaptátok, hogy megismerjétek az Egek Királyságának titkait, de ők nem,
12. mert akinek van, annak még adnak, és bőségben lesz (bővelkedni fog), akinek pedig nincs, azt is elveszik, amije van,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. azért szólok hozzájuk példabeszédekben, mert néznek, de nem látnak, hallanak, de nem fogják fel és nem értik,
14. és beteljesül rajtuk Ézsaiás jövendölése, amely ezt mondja: hallván hallotok, és mégsem értetek, nézván néztek és mégsem láttok,
15. mert megkövéredett e népnek a szíve, nehezen hallanak a fülükkel, és szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak és szívükkel ne értsenek, nehogy megtérjenek (megforduljanak) és meggyógyítsam őket.
16. Nektek azonban boldogok a szemeitek, mert látnak és a füleitek, mert hallanak,
17. mert, Ámen, mondom nektek, hogy sok próféta és igaz(ságos) ember kívánta látni, amit ti láttok és hallani, amit ti hallotok, és nem hallotta.
18. Halljátok meg ti tehát a magvető példabeszédét (példázatát):
19. mindenkihez, aki meghall(gat)ja az (Isten) királyságáról szóló igéjét, de nem érti meg, (ahhoz) eljő a gonosz és elragadja a szívébe hullott magot: ez az, akiknél a mag az út mellé esett (szélére hullott).
20. A köves helyre hullott mag pedig az, aki az Ige szavát meghall(gat)ja és mindjárt örömmel (be)fogadja,
21. azonban nem gyökerezik meg benne, mert csak egy időszakra szól, mert amikor jön a szorongatás (nyomorúság), vagy az üldözés az Ige szava miatt, azonnal megbotlik (eltántorodik).
22. A tövisek közé hullott pedig az, aki hall(gat)ja az Igét, de a világ(korszak) gondja és a gazdagság csábítása (csalárdsága) elfojtja az Igét és gyümölcstelen lesz.
23. A(z eszményi) kitűnő földbe hullott pedig az, aki hall(gat)ja az Ige szavát és meg is érti, termést is hoz az egyik százszorosot, a másik hatvanszorosot, a harmadik meg harmincszorosot.
24. Más példázatot (példabeszédet) is tárt eléjük, ezt mondva: hasonló az Egek királysága egy emberhez, aki kitűnő magot vetett a (szántó)földjébe,
25. amikor azonban az emberek pihenőre tértek, eljött ellensége és vadócot (konkolyt) vetett a búza közé, majd elment,
26. mikor pedig szárba szökött a vetés és kalászt hozott, előtűnt a vadóc (konkoly) is.
27. A rabszolgák pedig a házigazdához jöttek, ezt mondták neki: Uram, hát nem (eszményi) kitűnő magot vetettél a (szántó)földedbe? honnan van hát (a) vadóc (konkoly) benne?
28. Az pedig így szólt nekik: Ellenséges ember tette ezt. A rabszolgák meg azt mondták neki: Akarod-e hát, hogy elmenjünk és összeszedjük (kigyomláljuk) őket?
29. Ő azonban így szólt: nem, nehogy a vadóc (konkoly) összeszedésekor vele együtt a búzát is (gyökerestül) kiszaggassátok (kitépjétek).
30. Hagyjátok (engedjétek) mindkettőt felnőni az aratásig és az aratáskor majd szólok az aratóknak: szedjétek előbb össze a vadócot (konkolyt), kössétek kévébe, és égessétek el, a búzát pedig gyűjtsétek be magtáramba.
31. Más példázatot (példabeszédet) adott elő nekik mondván: hasonló az Egek (Istenének) Királysága a mustármaghoz, amelyet fog az ember és elvet a (szántó)földjébe,
32. amely kisebb ugyan minden magnál, de midőn felnő, a kerti vetemények közt a legnagyobb és fává lesz, úgyhogy az égi madarak eljönnek és ágai közt fészket raknak.
33. Más példázatot (példabeszédet) is mondott nekik: hasonló az Egek (Istenének) Királysága a kovászhoz, amelyet vett az asszony és belekevert három mérce /mérő (véka)/ lisztbe, míg az egész megkelt.
34. Mindezeket példabeszédekben mondta Jézus a tömegnek és példázat (példabeszéd) nélkül nem szólott hozzájuk,
35. hogy így beteljesedjék a kijelentés a próféta által, aki ezt mondta: felnyitom példabeszédekre a szám, elmondom, ami a világ levettetése (alapítása) óta rejtve volt.
36. Akkor elbocsátotta a tömeget és hazament és hozzámmentek a tanítványai, ezt mondták: világ(os)ítsd meg (magyarázd meg) nekünk a szántóföld vadócáról (konkolyáról) szóló példázatot.
37. Ő pedig válaszul ezt mondta: Aki az (eszményi), kitűnő magot veti, az az Emberfia,
38. A szántóföld pedig a világ, a kitűnő (eszményi) mag a királyság fiai, a vadóc (konkoly) pedig a gonosz(ság) fiai.
39. Az ellenség pedig, aki a vadócot (konkolyt) veti, az ördög, az aratás pedig a (világ)korszak (be)vég(ződés)e, az aratók meg az angyalok.
40. Amint tehát összegyűjtik a vadócot (konkolyt) és tűzben elégetik, így lesz a korszak (be)vég(ződés)én is.
41. Az Emberfia elküldi angyalait és összegyűjtjenek a királyságából minden botránkoztatót és törvényszegőt.
42. Ezeket tüzes kemencébe dobják, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz,
43. akkor a megigazultak ragyogni fognak mint a nap Atyjuk királyságában. Akinek füle van, hallja meg!

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

44. Az Egek (Istenének) Királysága hasonló a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet egy ember megtalált s elrejtett és örömeiben elmegy, hogy mindenét amije van, eladja és megvásárolja azt a szántóföldet.
45. Ismét: hasonló az Egek (Istenének) Királysága a vándorkereskedőhöz, aki pompás / (eszményi) szép, gyöngyöket keres.
46. Amikor talált egy igen nagy értékűt, elment és eladta minden vagyonát, amije csak volt, és megvásárolta azt.
47. Ismét: hasonló az Egek (Istenének) Királysága a tengerbe vetett vonóhálóhoz, amely mindenfélét összefog.
48. Amikor megtelik, kihúzzák a partra, leülnek melléje, a kitűnöket (cserép)edényekbe gyűjtik, a hitványakat (hasznavehetetlent) kidobják.
49. Így lesz a (világ)korszak (be)vég(ződés)én is: eljönnek az angyalok és kiválogatják a gonoszokat az igaz(ságos)ak közül,
50. és tüzes kemencébe vetik (dobják) őket. Ott lesz sírás és fogcsikorgatás.
51. Megértettétek mindezeket? - Ezt mondták neki: igen.
52. Ő pedig azt mondta nekik: minden írástudó, aki az Egek (Istenének) Királyságában tanult, hasonló a gazdához, aki a kincstárából új és régi dolgot hoz elő.
53. És történt, amikor befejezte (bevégezte) Jézus ezeket a példabeszédeket (példázatokat), elment onnan,
54. és amikor hazájába érkezett, zsinagógájukban tanított úgy, hogy álmélkodva (meglepődve, elámulva) mond(og)at(t)ák: honnan van ilyen bölcsessége és csodatevő ereje?
55. Nem az építőmesternek a fia? Nem Máriának nevezik az anyját és a testvérei nem Jakab, József, Simon és Júdás?
56. Vajon nő(test)vérei mind nem nálunk élnek-e? Honnét vette hát mindezeket?
57. és megbotránkoztak benne. Jézus azonban ezt mondta nekik: a prófétát csak hazájában és házában nem becsülik (tisztelik).
58. Nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

14. fejezet

1. Abban az időszakban Heródes negyedes fejedelem hallotta Jézus hírét,
2. és ezt mondta (szolga)legényeinek: Bemerítő (baptista) János az, életre kelt a halottak közül és ezért működnek benne az erők (a csodatevő erők).
3. Heródes ugyanis elfogatta Jánost, megkötöztette (bilincsbe verette) és börtönbe vetette Heródiás miatt, aki fi(test)vérének, Fülöpnek felesége volt.
4. mert János megmondta neki: nem szabad vele élned.
5. Meg is akarta őt öl(et)ni, azonban félt a tömegtől, mert úgy tartották őt, mint prófétát.
6. Heródes születése napján (azonban) Heródiás leánya táncot lejtett előttük és úgy megtetszett Heródesnek,
7. azért esküvel megígérte, hogy amit kér, megadja neki.
8. Mivel anyja előre kioktatta (rábeszélte), így szólt: add nekem ide egy tálon a Bemerítő (baptista) János fejét,
9. a király elszomorodott, de az eskü és az asztaltársaság miatt (vendégekért) megparancsolta, hogy adják oda,
10. és elküldött, hogy fejezzék le Jánost a börtönben.
11. És elhozták fejét egy tálon és odaadták a leánynak, az pedig elvitte anyjának.
12. Eljöttek tanítványai, elvitték a holttestet és eltemették és azután elmentek, hírül vitték Jézusnak.
13. Amikor pedig Jézus ezt meghallotta, visszavonult onnét hajón egy pusztára helyre, hogy egyedül (egymagában) legyen, a nép azonban tudomást szerzett róla és utána ment (követte) gyalog a városokból,
14. és amikor kiszállt Jézus, látta a tömeget és megszánta őket és gyógykezelt betegeiket (erőtleneket, gyengélkedőket).
15. Amikor pedig beesteledett, hozzámentek tanítványai és ezt mondták: pusztára ez a hely és már eljárt az idő, bocsásd el hát a tömeget, hogy menjenek el a falvakba és vásároljanak élelmet maguknak.
16. Jézus azonban ezt válaszolta nekik: nem szükséges hogy elmenjenek, adjatok ti nekik enni.
17. Azok pedig ezt mondták neki: nincs itt egyébünk, csak öt kenyérünk és két halunk.
18. Ő pedig ezt mondta: hozzátok ide nekem (azokat).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. És megparancsolta (meghagyta), hogy a tömeg telepedjék le a füre, kezébe vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta (áldást mondott), megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok meg a tömegnek.
20. Mindenki evett és jóllakott és felszedték a maradék darabokat tizenkét tele kosárral.
21. Akik pedig ettek, mintegy ötezren voltak férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.
22. És mindjárt kényszerítette a tanítványokat, hogy szálljanak a hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg Ő elbocsátja a tömeget.
23. És miután elbocsátotta a tömeget, felment a hegyre, hogy magánosan (egymagában) imádkozzék. Közben pedig beesteledett, egyedül maradt ott.
24. A hajó már sok stádiumnyira volt a (száraz)földtől, küszködött a hullámokkal, mert ellenszél fúj.
25. Éjjel a negyedik őrsváltás idején pedig hozzájuk ment Jézus a tengeren jár(kál)va.
26. Amikor pedig a tanítványok meglátták (észrevették), hogy a tengeren jár-kel megrémülve mondták: kísértet! (rémkép!) és a félelemtől felkiáltottak (kiáltoztak).
27. Jézus azonban mindjárt szólt nekik, ezt mondta: bátorság! én vagyok, ne(hogy) féljete!
28. Válaszolva pedig Péter ezt mondta neki: Uram, ha te vagy, parancsold meg nekem, hogy hozzád menjek a vízén.
29. Ő pedig ezt mondta: jöjj! és kiszállt (kilépett) a hajóból Péter, a vízén járt és Jézus felé ment.
30. Mikor azonban megpillantotta a szelet, megijedt (fél) és süllyedni (merülni) kezdett és felkiáltott, ezt mondta: Uram, ments meg (tarts meg) engem!
31. Jézus pedig mindjárt kinyújtotta kezét, megfogta őt és ezt mondta neki: kicsinyhitű, miért kételkedtél?
32. És mikor újra beszálltak (beléptek) a hajóba, a szél elült.
33. A hajóban lévők térdreborulva imádták, ezt mondták neki: valóban (igazán) Isten Fia vagy!
34. és miután átkeltek, Genezáret földjére érkeztek.
35. Az idevaló férfiak felismerték őt, értesítést küldtek az egész környékre és odahozták hozzá azokat, akik rosszul voltak (és)
36. kérték őt, hogy csak ruhája szegélyrojtját érinthessék, és akik érintették, (betegségből) megmentette őket.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

15. fejezet

1. Ekkor Jeruzsálemből farizeusok és írástudók jöttek Jézushoz, ezt mondták:
2. Miért hágják át tanítványaid az öregek (vének) hagyományát? mert nem mossák meg kezüket, mikor kenyeret esznek?
3. Ő pedig válaszolt, ezt mondta nekik: és ti miért hágjátok át az Isten parancsolatát a ti hagyományotok miatt?
4. mert az Isten megmondta: tiszteld az apádat és anyádat és aki apját vagy anyját szidja (rosszat mond rá), halállal lakoljon,
5. ti pedig azt mondjátok: aki azt mondja apjának vagy anyjának: áldozati adomány (ajándék) az, amivel segíthetnék rajtad (hasznodra lehetnék), akkor,
6. az ne is tisztelje apját vagy anyját: így hatályon kívül helyezitek (érvénytelenné teszitek) Isten szavát (Igéjét) hagyományotok által.
7. Kétszínű színészkedők! Szépen prófétált felőletek Ézsaiás ezt mondva:
8. ez a nép ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem,
9. pedig hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai,
10. és magához hívta a tömeget, ezt mondta nekik: halljátok és értsétek meg!
11. nem az fertőzi meg az embert, ami a szájába bemegy, hanem ami kijön a szájából, az fertőzi meg.
12. Ekkor a tanítványok hozzá mentek és ezt mondták neki: tudod-e, hogy a farizeusok megbotránkoztak e szavakon (a hallottakon)?
13. Ő pedig így válaszolt: minden növényt, amelyet nem az égi Atyám ültetett, gyökerestül ki fognak tépni.
14. Hagyjátok őket! Vak létükre, vakokat vezetnek (vakoknak vak vezetői ők), pedig ha vak vezet világtalant, mindketten gödörbe esnek.
15. (Ekkor) Péter válaszában ezt mondta neki: magyarázd meg nekünk e példázatot (példabeszédet).
16. Ő pedig így szólt: még ti sem értitek? (Még ti is értetlenek vagytok?)
17. Nem tudjátok (fogjátok fel), hogy mindaz, ami a szájba bemegy a gyomorba jut, és onnét a félreeső helyre (csatornába) kerül:
18. (mind) az pedig, ami a szájból jó ki, a szívből jön és ez fertőzi meg az embert.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. Mert a szívből jönnek elő a gonosz gondolatok, gyilkosságok, a házasságtörések, a cédaságok, lopások, hazug, (hamis) tanúskodások, a káromkodások.
20. Ezek azok, amik megfertőzik az embert, a mosatlan kézzel evés pedig nem fertőzi meg az embert,
21. és innét tovább ment Jézus, Tirusz és Szidon vidékére vonult vissza,
22. és lám! egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről jött, kiáltott neki, ezt mondva: könyörülj rajtam, Uram, Dávidnak fia! A leányomat kegyetlenül (gonoszul) gyötri a démon (gonosz szellem).
23. Ő azonban egy szóval sem válaszolt neki és hozzámentek tanítványai, kérték Őt, mondva: bocsásd el őt, mert kiabál utánunk.
24. Ő pedig ezt válaszolta: küldetésem csak Izrael házának elveszett juhaihoz szól.
25. De az odajött, leborult előtte (imádta), ezt mondta: Uram, segíts meg!
26. Ő azonban így válaszolt: nem szép ha elveszik a gyermekek kenyere, és odadobják a kiskutyáknak,
27. az pedig így válaszolt: igen, Uram, csakhogy a kiskutyák is esznek a morzsákból, amelyek uraik asztaláról (le)hullanak.
28. Ekkor válaszolt Jézus, ezt mondta neki: ó asszony, nagy a te hited! Legyen úgy, amint akarsz! és meggyógyult a leánya attól az órától fogva.
29. Amikor Jézus eltávozott onnan, a Galileai tengerhez érkezett, felment a hegyre és ott leült.
30. Nagy tömeg jött hozzá, magukkal hoztak sántákat, bénákat, vakokat, süketnémákat és sok másféle beteget és lábai elé tették őket, és gyógykezelté valamennyit,
31. úgyhogy a nép csodálkozott, mikor látta, hogy a süketnémák megszólalnak, a csonkák egészségesek (épek) lesznek, a sánták járnak, és a vakok látnak és dicsőítették az Izrael Istenét.
32. Jézus ekkor magához hívta a tanítványait, így szólt: sajnálom a tömeget, mivel már harmadnapja, hogy (ki)tartanak mellettem és nincs mit egyenek és éhesen nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton,
33. és ekkor azt mondták neki a tanítványok: honnét veszünk annyi kenyeret a pusztában, hogy ekkora tömeget jóllakassunk?
34. és erre ezt mondta nekik Jézus: hány kenyereitek van? Azok pedig ezt mondták: hét, és egy kevés halunk.
35. Ekkor felszólította a tömeget, hogy telepedjék le a földre,
36. és ezután kezébe vette a hét kenyeret és a halakat, és hálát adott, megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a tömegnek.
37. És ettek mindnyájan és jóllaktak, és a megmaradt darabokkal hét teli kosarat töltöttek meg.
38. Az étkezők száma négyezer férfi volt az asszonyokon és gyermekeken kívül.
39. Ezután elbocsátotta a tömeget, hajóba szállt és Magdala határáiba ment.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

16. fejezet

1. És a farizeusok és szaduceusok kísértő szándékkal, (hogy próbára tegyék), hozzájöttek: kérték, hogy égi jelt mutasson nekik.
2. Ő ezt válaszolta nekik: mikor esteledik, azt mondjátok: jó idő lesz, mert vöröslik az ég,
3. és reggel: ma zivatar lesz, mert vörös és borult az ég: az ég arculatát tehát meg tudjátok ítélni, de az idő(szako)k jeleinek megítélésére nem vagytok képesek?
4. A gonosz és házasságtörő nemzedék jelt keres, de nem kap más jelet a Jónás jelénél - és otthagya őket, elment.
5. és amikor a tanítványok a túlsó partra mentek, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.
6. Jézus pedig ezt mondta nekik: vigyázzatok és őrizkedjétek (óvakodjatok) a farizeusok és a szaduceusok kovászatól.
7. Azok pedig magukban tanakodtak és mondták: nem hoztunk magunkkal kenyeret.
8. Jézus pedig észrevette (megértette) és ezt mondta nekik: mit tanakodtok magatokban kicsinyhitűek, hogy nincs kenyereitek?
9. Még most sem értitek és nem emlékeztek az öt kenyérré, amelyet ötezer ember kapott és hogy hány mállás kosárral szedtetek össze?
10. Sem a hét kenyérré, amelyet négyezer ember kapott, és hogy hány kosárral szedtetek össze?
11. Hogy(an) nem értitek, hogy nem a kenyerekről mondtam nektek, hogy óvakodjatok a farizeusok és szaduceusok kovászatól?
12. Ekkor értették meg, hogy nem a kenyér kovászatól kell óvakodniok, hanem a farizeusok tanításától.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. Amikor Jézus Fülöp Cezaréájának vidékére ér(kezet)t megkérdezte a tanítványait, ezt mondta: kinek mondják (tartják) az emberek az Emberfiát?
14. Azok pedig ezt mondták: Egyesek (baptista) Bemerítő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül,
15. ezt mondta nekik: ti pedig kinek mondotok engem, ki vagyok?
16. Simon Péter pedig így válaszolt, ezt mondta: Te vagy a Krisztus (a Felkent), az élő Isten Fia.
17. Ekkor Jézus válaszolva ezt mondta neki: boldog vagy Simon, Jónás fia, mert nem (hús)test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem égi Atyám,
18. de én is mondom neked: te Péter vagy és erre a kösziklára építem majd fel ekléziámat (kihívott gyülekezet) és a Hádesz (alvilág) kapui nem vesznek erőt rajta.
19. Neked adom majd az Egek (Istene) Királyságának a kulcsait és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve az egekben is és amit megoldasz a földön, oldva lesz az egekben is.
20. Ekkor szigorúan meghagyta a tanítványoknak, nehogy elmondják bárkinek, hogy Ő a Krisztus (a Felkent).
21. Ettől kezdve megkezdte Jézus a tanítványai előkészítését, rámutatott, hogy Jeruzsálembe kell mennie és sokat kell szenvednie a vénektől és főpapoktól és írástudóktól és megölik, és harmadnap(ra) életre kel.
22. Péter azonban félrevonta és kezdte Őt óva inteni, ezt mondta neki: irgalmazz (kedvezz) magadnak Uram, ez egyáltalán nem történhet meg Veled.
23. Ő pedig megfordult, ezt mondta Péternek: hátra tőlem (takarodj a hátam mögé), sátán, megbotránkoztatsz engem, (akadályul szolgálsz), mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekére.
24. Ekkor mondta Jézus a tanítványainak: ha valaki (én)utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel a keresztyét és kövessen (engem),
25. mert aki a lelkét meg akarja menteni (tartani), elveszti azt, aki pedig elveszti a lelkét énmiattam (értem), megtalálja azt,
26. mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelkét kár éri (lelkével fizet érte), avagy mit adhat az ember cserébe a lelkéért?
27. mert az Emberfia eljön Atyja dicsőségében angyalaival és akkor megfizet mindenkinek tevékenységéhez mérten (kinek-kinek tettei szerint).
28. Ámen, mondom nektek, hogy vannak az itt állók között egyesek, akik nem ízelenek halált, míg nem látják az Emberfiát eljönni (az Emberfia eljövételét) (a) Királyságában.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

17. fejezet

1. Hat nappal ezután Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét Jánost és felvitte őket külön egy magas hegyre,
2. és ott átváltozott előttük és arca ragyogott mint a nap, a ruhája pedig fehér lett, mint a fény.
3. És lám! megjelent (láthatóvá lett) nekik Mózes meg Illés és beszélgettek vele.
4. Péter pedig megszólalt, ezt mondta Jézusnak: Uram, eszményi szép (kitűnő) nekünk itt lenni, ha akarod, csináljunk itt három sátrat, neked egyet (és) Mózesnek egyet és Illésnek egyet.
5. Míg ő beszélt, lám! fényes felhő borult rájuk és a felhőből lám! egy hang ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben jótetszésem lelem (kedvem telik), Őt hallgassátok (hallgassatok reá),
6. és amikor ezt meghallották a tanítványok, arcra borultak és roppant megrémültek (igen megijedtek),
7. és hozzájuk ment Jézus és megérintette (megsimogatta) őket, ezt mondta: keljetek föl és ne féljetek!
8. Fölemelték pedig szemeiket, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül,
9. és amikor lejöttek a hegyről, megparancsolta (meghagyta) nekik Jézus, ezt mondta: senkinek ne mondjátok el a látomást, míg az Emberfia halottak közül fel nem támad (életre nem kel),
10. és megkérdezték Őt a tanítványok, ezt mondták: miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?
11. Jézus pedig válaszolt, ezt mondotta nekik: Illés ugyan eljön és helyreállít mindent,
12. de mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit akartak, így az Emberfia is szenvedni fog tőlük.
13. Ekkor megértették a tanítványok, hogy (baptista) Bemerítő Jánosról mondta ezt (beszélt) nekik,
14. és amikor a tömeghez érkeztek, egy ember jött hozzá, térdre esett előtte,
15. és így szólt: Uram, könyörülj fiamon, mivel holdkóros és rosszul van, mert gyakran esik tűzbe, sokszor meg vízbe,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. és elvittem tanítványaidhoz, de nem tudták (képtelenek) kigyógyítani.
17. Válaszolt pedig Jézus, ezt mondta: ó hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek veletek? meddig tűrjelek (hordozzalak) titeket? Hozzátok nekem őt ide.
18. És szigorúan rászólt (megfeddte) Jézus és kiment belőle a démon és meggyógyult a fiú attól az órától fogva.
19. Ekkor odamentek a tanítványok Jézushoz külön, ezt mondták: miért nem tudtuk mi kiűzni (kihaj(i)tani) azt?
20. Jézus pedig azt mondta nekik: Kicsinyhitűségetek miatt, mert Ámen, mondom nektek, ha annyi hitetek lesz, mint egy mustármag és azt mondjátok ennek a hegynek: menj innen amoda, elmegy és semmi sem lesz lehetetlen nektek.
21. (de ez a fajta nem megy ki, csak imádság és böjtölés által.)
22. És amikor Galileában együtt voltak, Jézus ezt mondta nekik: az Emberfiát emberek kezébe adják,
23. és megölik Őt, és a harmadik napon életre kel. Erre nagyon elszomorodtak.
24. és amikor Kapernaumba érkeztek, Péterhez mentek a templomi adószedők (didrachma) és ezt mondták: Tanítómesteretek nem fizeti meg a templomadót (didrachmát)?
25. így szólt: de igen. És amikor bement a házba, Jézus megelőzte (őt), ezt mondta: mit gondolsz Simon, a föld királyai kitől szednek vámot vagy adót? Fiaiktól vagy idegenektől?
26. Amikor pedig azt mondta Péter: az idegenektől, ezt mondta neki Jézus: a fiak tehát adómentesek.
27. De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerre, vess be egy horgot és a ráakadó első halat húzd ki, és nyisd fel a száját, egy státert találsz benne, azt vedd ki és add oda nekik értem és érted.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

18. fejezet

1. Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, ezt mondták: ugyan ki nagyobb az Egek (Istenének) Királyságában?
2. és odahívott Jézus egy (kis)gyereket, közéjük állította,
3. ezt mondta: Ámen, mondom nektek, hogyha meg nem változtok (fordultok) és nem lesztek olyanok(ká) mint a (kis)gyermek, (egyáltalán) nem mentek be az Egek (Istenének) a Királyságába,
4. aki tehát megalázza magát (kicsi lesz) mint ez a kisgyermek, az a nagyobb az Egek (Istenének) Királyságában,
5. és aki befogad egy ilyen (kis)gyermeket az én nevemben, engem fogad be,
6. aki pedig megbotránkoztat (botlásba visz) egyet e kicsinyek közül, akik bennem hisznek, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a mély tengerbe süllyesztenék.
7. Jaj a világnak a botrányok (a botlásba vivő alkalmak) miatt! mert szükséges (elkerülhetetlen) ugyan, hogy botrányok jöjjenek, mégis jaj annak az embernek, aki által jön a botrány.
8. Ha pedig a kezed vagy lábad megbotránkoztat (botlásba visz, kelepcebe csal) téged, vágd le és dobd el (magadtól), jobb neked, ha csonkán és sántán mégy be az életbe, minthogy két kézzel vagy két lábbal dobjanak (vessenek) az eoni /világ)korszakig tartó/ tűzbe,
9. És ha a szemed botránkoztat meg (visz botlásba, kelepcebe csal) téged, vágd ki és dobd el magadtól, jobb neked ha félszemmel mégy be az életre, minthogy két szemmel a gyehenna tűzébe dobjanak.
10. Vigyázzatok (figyeljete), nehogy e kicsinyek közül valamelyiket kevésbe vegyetek (megvessetek), mert mondom nektek, hogy angyalaik az égben mindenkor látják égi Atyám arcát,
11. mert azért jött az Emberfia, hogy megmentse (megtartsa) ami elveszett!
12. Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és egy közülük eltéved (elcsatangol), nem hagyja-e a hegyoldalon a kilencvenkilencet és elmegy, hogy megkeresse az eltévedtet?
13. És ha (történetesen) sikerül megtalálnia, Ámen, mondom nektek, inkább (jobban) örül annak, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek.
14. Így a ti égi Atyátok akarata sem az, hogy e kicsinyek közül egy is elveszen.
15. Ha pedig vétkezik ellened (megbántott) testvéred, menj és győzd meg őt négyszemközt (tárd fel előtte). Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet.
16. Ha azonban nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két társat, hogy két - vagy három tanú vallomásán szilárdan álljon minden beszéd.
17. Ha pedig azokra sem hallgat, mondd meg az eklézsiának (kihívott gyülekezet), ha pedig az ekléziára sem hallgat, legyen számodra olyan, mint a (pogány) nemzetekből való vagy a vámszedő.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. Ámen, mondom nektek, amit megköttek a földön, kötve lesz az égben (is), és amit feloldotok a földön, oldva lesz az égben (is).
19. Ismét mondom nektek, hogy ha ketten közületek összhangban lesznek a földön akármilyen dologban, és amit így kérnek, meglesz nekik az én égi Atyámnál,
20. mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.
21. Ekkor Péter odament hozzá, ezt mondta neki: Uram, hányszor vétkezhet (tehet) ellenem a testvérem, hogy megbocsássak neki? talán hétszer?
22. Ezt mondta neki Jézus: nem azt mondom neked, hétszer, hanem hetvenszer hétszer.
23. Ezért hasonlít az Egek (Istenének) Királysága egy (bizonyos) királyhoz, aki számadást akart tartani a rabszolgáival,
24. amikor hozzákezdett (elkezdte a számadást), odahoztak (odavezettek) elébe egyet, aki tízezer talentummal volt adósa (tartozott neki),
25. mivel pedig nem volt neki miből megadni (visszafizetni), az úr megparancsolta, hogy adják el őt, feleségét és a gyermekeit és mindenét amije van és fizessenek.
26. Leborult ekkor a rabszolga, imádvá (hódolattal) kérlelte, ezt mondván neki: légy hosszútűró irántam és mindent megfizetek neked.
27. Megsajnálta pedig az úr a rabszolgát, elbocsátotta és az adósságát is elengedte neki.
28. Amikor pedig ez a rabszolga kiment, találkozott egyik rabszolgotársával (talált egyet rabszolgotársai közül), aki száz dénárral tartozott neki és megragadta, fojtogatta, ezt mondván: add meg, amivel tartozol,
29. leborult ekkor rabszolgotársa segítségért kérve ezt mondván: légy hosszútűró irántam (hozzám) és megfizetek neked,
30. de az nem akarta, hanem elment és börtönbe vetette, míg adósságát meg nem adja (ki nem egyenlíti a tartozását).
31. Amikor pedig rabszolgotársai látták mi történt, nagyon elszomorodtak, és elmentek urukhoz, jelentették neki mindazt, ami történt.
32. Akkor az ura maga elé (magához) hívatta, ezt mondván neki: gonosz rabszolga, minden adósságodat (tartozásodat) elengedtem neked, mivel segítségül hívtál engem (segítségemet kérted),
33. nem kellett volna neked is könyörölnöd rabszolgotársadon, mint ahogy én is megkönyörültem rajtad?
34. És megharagudott az ura (haragjában) átadta őt a hóhérokknak (kínzóknak), amíg (csak) minden adósságát (tartozását), meg nem adja amivel tartozik neki.
35. Így tesz veletek égi Atyám is, ha valaki szívből meg nem bocsát testvérenek.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

19. fejezet

1. És történt, hogy amikor befejezte Jézus e szavakat (beszédeket) továbbment Galileából, és Júdea határaiba, a Jordánon túlra érkezett
2. és nagy tömeg követte Őt, és gyógykezelték őket ott
3. és hozzámentek (a) farizeusok, hogy kísértsék (próbára tegyék) és ezt mondták neki: szabad-e (megengedett-e) az embernek elbocsátani valamilyen ok miatt a feleségét?
4. Ő pedig válaszolt, ezt mondván nekik: nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfit és nőt alkotott?
5. és ezt mondván: emiatt a férfi elhagyja az apját és az anyját és ragaszkodik a feleségéhez és ketten lesznek egy (hús)testté.
6. Így már nem kettő, hanem egy (hús)test. Amit tehát az Isten egybekapcsolt (egy igába fogott, összeszerkesztett), ember ne hogy szétválassza.
7. Ezt mondták neki: akkor miért rendelte (parancsolta) Mózes, hogy adjanak válólevelet az elbocsátáskor?
8. ezt mondván nekik: Mózes a keményszívűségtek miatt engedte meg (keményszívűségtekre tekintett), hogy elbocsássátok a feleségeket, de kezdettől fogva nem így volt.
9. Mondom pedig nektek, hogy aki elbocsátja a feleségét (esetleges) cédaságon kívül, és mást vesz el, házasságot tör és aki elbocsátott nőt vesz feleségül, házasságtörő.
10. Mondták neki a tanítványok: ha így van a férfi helyzete (dolga) az asszonnyal, nem célszerű (érdemes, előnyös, tanácsos) megházasodni.
11. Ő pedig ezt mondván nekik: nem mindenki van helye ennek a szónak (az Ige szavának), nem mindenki veszi be (ad teret), csak akiknek adatott.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

12. Mert vannak férfiatlanok, akik anyjuk méhétől (születésüktől fogva) férfiatlanok, vannak, akiket emberek tettek férfiatlanokká és vannak, akik azzá tették magukat az Egek (Istenének) Királysága miatt. Aki képes ezt felfogni, fogja fel.
13. Ekkor kisgyermeket hoztak hozzá, hogy tegye rájuk kezét és imádkozzék értük, a tanítványok pedig korholták őket (ellenézték, ellenkeztek),
14. de Jézus ezt mondta: hagyjátok (engedjétek) a (kis)gyermeket és ne hogy eltiltsátok (akadályozzátok) őket, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké az Egek (Istenének) Királysága.
15. és miután rájuk tette kezeit, elment onnan,
16. és lám! valaki odament hozzá, ezt mondta: Tanítómester, mi jót tegyek, hogy aioni / (világ)korszakig tartó/ életem legyen?
17. Ő pedig ezt mondta neki: mit kérdezel engem a jóról? Csak egy valaki a jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat,
18. azt mondta neki: melyeket? Jézus pedig megmondta: ne gyilkolj, házasságot ne törj, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál!
19. Tiszteld az apádat és az anyádat és szeresd embertársadat (aki a legközelebb van hozzád), mint saját magadat,
20. ezt mondta neki az ifjú: ezt mind (ezeket) megtartottam, mi hiányzik még?
21. megmondta neki Jézus: ha tökéletes akarsz lenni (végcélba akarsz jutni), menj, add el vagyonodat és add a koldusszegényeknek és kincsed lesz az egekben és jér ide, kövess engem,
22. amikor pedig meghallotta az ifjú e szavakat (az Igét), elment szomorúan, mert vagyona (birtoka, sok szerzeménye) volt.
23. Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: Ámen, mondom nektek, hogy a gazdag nehezen jut be az Egek (Istenének) Királyságába.
24. azt is mondom pedig nektek: könnyebb a tevének a varrótű fokán átmenni, mint a gazdagnak bejutni (bemenni) az Isten királyságába.
25. A tanítványok ennek hallatára pedig igen megdöbbenek és ezt mondták: hát akkor kicsoda üdvözülhet?
26. Jézus pedig rájuk tekintett (beléjük nézett) és ezt mondta nekik: embereknél (emberek mellé állva) ez lehetetlen, de Istennél (Isten mellé állva) mindez lehetséges.
27. Ekkor válaszolva Péter ezt mondta neki: nézd mi mindent elhagytunk és követünk téged, mi lesz hát velünk?
28. Jézus pedig ezt mondta nekik: Ámen, mondom nektek, hogy ti akik követtetek engem, az újjáalakulásakor (újjászületéskor), amikor az Emberfia dicsősége trónjára ül, ti is tizenkét trónra ültök oda és ítélni fogtok Izrael tizenkét törzse felett,
29. és mindenki, aki az én nevemért elhagyja házáat, vagy testvéreit vagy nővéreit vagy apját vagy anyját vagy feleségét vagy gyermekeit vagy szántóföldjeit, százszorosát kapja vissza és aioni / (világ)korszakra szóló, (világ)korszakig tartó/ életet kap osztályrészüln.
30. Sok első lesz utolsóvá és utolsó elsővé.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

20. fejezet

1. Mert hasonló az Egek (Istenének) Királysága a gazdaemberhez, aki mindjárt korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon (bérbe) szőlőjébe,
2. és miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket szőlőjébe.
3. A harmadik óra körül kiment és más munkanélkülieket látott ácsorogni (tétlenül álldogálni) a piacon,
4. azoknak is szólt: menjetek ti is a szőlőmbe és ami igazságos, megadom majd nektek.
5. Ezek is elmentek. Hat és kilenc óra körül ismét kiment és ugyanúgy tett.
6. Amikor pedig tizenegy körül kiment másokat talált ácsorogva és azt mondta nekik: mi(ér)t ácsorogtok itt egész nap tétlenül?
7. Ezt mondták neki: mert senki sem fogadott (bérbe) fel minket. Ő ezt mondta nekik: menjetek el ti is a szőlőmbe.
8. Amikor este lett, a szőlő ura ezt mondta vincellérjének: hívd a munkásokat és add meg nekik a bért, kezdve a legutolsótól az elsőig.
9. Jöttek pedig akik tizenegy óra körül érkeztek, kaptak egy-egy dénárt.
10. Amikor (pedig) az első jöttek, azt hitték (gondolták), hogy (majd) többet kapnak, de csak az egy-egy dénárt kapták ők is.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

11. A bér felvétele után azonban zúgolódtak a (házi)gazda ellen,
12. ezt mondták: ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak és egyenlőkké tetted őket velünk, akik a nap(pal) terhét és hőségét viseltük,
13. (de) ő pedig egyiküknek így válaszolt: pajtásom, nem vagyok veled igazságtalan, (hát) nem egy dénárban egyeztél meg velem?
14. Vedd a magadét és menj: de én ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.
15. Vagy nem szabad azt tennem az enyémmel, amit akarok? Vagy a te szemed gonosz talán, mert én jó vagyok?
16. Így lesznek az utolsók elsőkké és az elsők utolsókká (mert sok a meghívott, de kevés (a) kiválasztott).
17. Amikor pedig Jézus Jeruzsálembe készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkettőt, és az úton (útközben) ezt mondta nekik:
18. lám, felmegyünk Jeruzsálembe és az Emberfiát átadják a főpapoknak és az írástudóknak, halálra ítélik,
19. és átadják a (pogány) nemzetbelieknek, hogy kicsúfolják és megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon életre kel.
20. Ekkor odament hozzá a Zebedeus-fiak anyja fiaival, leborult előtte, (hogy) valamit kérjen tőle.
21. Ő pedig ezt mondta neki: mit akarsz? Ez azt mondta neki: mondd, hogy e két fiam egyike jobb kezed, másik bal kezed felől üljön királyságodban,
22. azt válaszolta Jézus (ezt mondta): nem tudjátok, mit kértek. Képesek vagytok-e kiinni a poharat, amelyet én fogok inni? mondták neki: képesek vagyunk.
23. Mondta nekik: poharamat ugyan kiisszátok (és a bemerítéssel bemerítkeztek, amellyel én bemerítkezem), de hogy a jobb és baloldalamra üljete, nem az én dolgom megadni, hanem ez azoké, akiknek Atyám elkészítette.
24. És amikor ezt meghallotta a többi tíz, megnehezteltek a két testvérré,
25. Jézus pedig magához hívta őket és ezt mondta: tudjátok, hogy a nemzetek vezetői uralkodnak rajtuk és a nagyok hatalmaskodnak felettük,
26. de köztetek ne így legyen, hanem ha valaki közületek nagy akar lenni, legyen a (diakonus) szolgátok,
27. és valaki, aki közületek első akar lenni, legyen a rabszolgátok,
28. mint ahogy az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki (kiszolgálják), hanem hogy (diakonusként) szolgáljon és lelkét adja váltságul sokakért,
29. és amikor kimentek Jerikóból, nagy tömeg követte Őt.
30. És lám! két vakült az út mellett, meghallották, hogy Jézus arra halad, kiáltozni kezdtek: Uram, könyörülj rajtunk Dávid fia!
31. a tömeg pedig csitította őket, hogy hallgassanak, de azok még nagyobb hangon kiáltottak, ezt mondták: Uram, könyörülj rajtunk Dávid fia!
32. és Jézus megállt, magához szólította őket, és ezt mondta: mit akartok, hogy tegyek veletek?
33. Ezt mondták neki: Uram, hogy szemeink felnyíljanak!
34. megsajnálta pedig őket Jézus, megérintette szemeiket és mindjárt feltekintettek és követték Őt (csatlakoztak hozzá).

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

21. fejezet

1. És amikor közeledtek Jeruzsálemhez és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, akkor Jézus elküldte két tanítványát,
2. ezt mondta nekik: menjetek a szemben lévő faluba és mindjárt találtok egy megkötött szamarat, csikójával. Oldjátok el és vezessétek ide hozzám.
3. Ha valaki szól(na) valamit néktek, mondjátok, hogy az Úrnak van rá szüksége és mindjárt elengedi (azokat).
4. Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a kijelentés a próféta által, aki ezt mondta:
5. Mondjátok Sion leányának, lám! királyod érkezik hozzád, szelíden, számaron ülve, a teherhordó (igavonó) állat csikóján.
6. A tanítványok pedig elmentek, és úgy tettek, ahogyan Jézus meghagyta nekik.
7. Elvezették a szamarat és a csikóját és rátették ruháikat, és Ő ráült.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. A tömeg legnagyobb része pedig leterítette a ruháit az útra. Mások meg gallyakat vágtak a fákról, és az útra leszórták.
9. A tömeg pedig mely előtte és mögötte haladt, így kiáltott, ezt mondták:
Hozsánna Dávid fiának,
Áldott, aki az Úr nevében jön,
hossánna a magasságban.
10. És amikor bement (beért) Jeruzsálembe, felbolydult (megmozdult) az egész város, ezt mondták: ki ez?
11. A tömeg ezt mondta: ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből,
12. és bement Jézus a templomépületbe, és kidobta /kihaj(i)totta/ az árusokat és a vevőket mind a templomépületből, és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatta,
13. és ezt mondta nekik: meg van írva: a házamat imádság házának fogják hívni, ti pedig a rablók barlangjává teszitek,
14. és odamentek hozzá a vakok és a sánták a templomépületben és gyógykezelte őket.
15. Amikor a főpapok és írástudók látták a csodákat, amelyeket tesz, és a gyermekeket, akik a templomépületben kiáltoztak és ezt mondták: Hozsánna Dávid fiának, megneheztek,
16. és ezt mondták neki: hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig ezt mondta nekik: igen, sohasem olvastátok, hogy a kiskorúak és csecsemők szájából készítettél dicséretet?
17. (és) otthagya őket, a városon kívülre, Betániába ment és ott töltötte az éjszakát.
18. Kora reggel pedig, amikor visszatért a városba, megéhezett.
19. Egy fügefát látott (vett észre) az út mellett, odament hozzá és nem talált rajta mást, csak leveleket, és ezt mondta neki: Soha ne teremjen rajtad gyümölcs ez aionban /(világ)korszakban/. És a fügefa azonnal elszáradt.
20. Amikor a tanítványok ezt látták, elcsodálkoztak, ezt mondták: hogyan szárad(hatot)t el ily gyorsan a fügefa?
21. Jézus pedig válaszul (ezt mondta) nekik: Ámen, mondom nektek, ha hitetek lesz és nem kételkedtek, nem csak a fügefával tehetitek meg, hanem ha azt mondjátok a hegynek: emelkedj (kelj) fel és vesd magad a tengerbe, az is megtörténik,
22. és mindazt, amit kértek az imádságban, ha hisztek, meg is kap(já)tok.
23. És, amikor bement a templomépületbe a főpapok és a nép vénei odamentek hozzá tanítás közben, ezt mondták: milyen felhatalmazással teszed ezeket, és ki adta neked ezt a hatalmat?
24. Jézus (pedig) így válaszolt (ezt mondta) nekik: kérdezek tőletek én is egy szót, amit ha megmondotok, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.
25. A János bemerítése honnan volt: az égből vagy emberektől? Azok magukban így tanakodtak (ezt mondták):
26. ha azt mondjuk: az égből, ezt mondja majd: akkor miért nem hittetek (hát) neki? Ha pedig azt mondjuk: emberektől, félünk kell a tömegtől, mert Jánost mindnyájan prófétának tartják.
27. Ezért így válaszoltak Jézusnak, ezt mondták: nem tudjuk. Azt mondta nekik Ő is: én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.
28. De mit gondoltok (mi a véleményetek): egy embernek volt két fia és odament az elsőhöz, ezt mondta: gyermekem, menj ki dolgozzál ma a szőlőben,
29. az (pedig) így válaszolva (ezt mondta): nem akarok, de később meggondolta magát, elment.
30. És odament a másikhöz (és) hasonlóképpen szólt. Az pedig válaszolva ezt mondta: igen uram, és nem ment el.
31. A kettő közül melyik tette meg az atya akaratát? Ezt mondták neki: az első. Azt mondta nekik Jézus: Ámen, mondom nektek, a vámszedők és a céda nők megelőznek titeket az Isten Királyságában,
32. mert eljött hozzátok János az igazságosság útján és nem hittetek neki, de a vámszedők és a céda nők pedig hittek neki, ti pedig bár láttátok ezt, nem gondoltátok (bántátok) meg utólag és nem hittetek neki.
33. Halljátok más példabeszédet: volt egy ember (gazda), aki szőlőt ültetett és kerítéssel (sövénnyel) körülkerítette és sajtót ásott le benne és tornyot épített és kiadta földmunkásoknak és (külföldre) elutazott.
34. Amikor pedig elközelgett a gyümölcsérés időszaka, elküldte rabszolgáit a földművesekhez, hogy vegyék át a termést (gyümölcsöket),
35. de a földművesek megfogták a rabszolgákat, kit megvertek, kit megöltek, kit pedig megköveztek,
36. ismét küldött más rabszolgákat, többet mint először, (de) ezekkel is ugyanúgy elbántak (tettek).
37. Utoljára pedig a fiát küldte el hozzájuk, ezt mondta: a fiamat (csak) megbecsülik,
38. de mikor a földművesek meglátták a fiát, ezt mondták maguk közt: ez a birtokos fia, jertek öljük meg, és miénk lesz a birtok,

39. és megfogták, kidobták a szőlőből és megölték.
40. Amikor tehát megjön (megérkezik) a szőlő ura, mit csinál azokkal a földművesekkel?
41. Mint rosszakat, rossz sorsra juttatja és a szőlőt más földműveseknek adja ki, akik megadják neki (beszolgáltatják) a termést a kellő időszakban.
42. Ezt mondta nekik Jézus: Sohasem olvastátok az írásokban: A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett, az Úr tette azzá és ez csodálatos a szemekben?
43. ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten Királyságát és olyan nemzetnek adják, amely meghozza a termését (gyümölcsseit),
44. és aki erre a kőre esik, szétzúzódik rajta, akire pedig ráesik, szétzúzza azt.
45. Amikor a főpapok és a farizeusok hallották példabeszédeit (hasonlatait), megértették, hogy róluk mondja,
46. és szerették volna (igyekeztek) Őt elfogni, de félték a tömegtől, mert prófétának tartották Jézust.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

22. fejezet

1. Jézus ismét példabeszédekben szólt hozzájuk, ezt mondta:
2. hasonlít az Egek (Istenének) Királysága egy emberhez, egy királyhoz, aki menyegzőt csinált a fiának,
3. és elküldte a rabszolgáit, hogy hívják el a meghívottakat (hivatalosakat) a menyegzőbe, de azok nem akartak eljönni.
4. Ismét küldött más rabszolgákat, ezt mondta: mondjátok meg a meghívottaknak (hivatalosoknak): lám, az ebédemet elkészítettem, az ökreimet és hízlalt állataimat levágattam és minden készen van, jertek ide a menyegzőbe,
5. de ezek nem törődtek vele (és) elmentek, egyik a szántóföldjére, a másik az üzlete után.
6. A többiek pedig megragadták a rabszolgáit, bántalmazták és megölték.
7. A király pedig (mikor ezt meghallotta), megharagudott és elküldte csapatait (hadait), elpusztította ezeket a gyilkosokat és városukat felégette.
8. Ekkor ezt mondta rabszolgáinak: a menyegző ugyan kész, de a meghívottak (hivatalosok) nem méltók rá.
9. Menjetek hát a keresztutakra (az (út)keresztveződésekre) és akiket csak találtok, hívjátok be a lakodalomba,
10. és kimentek a rabszolgák az utakra, összeszedtek (összegyűjtöttek) mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.
11. Amikor pedig bejött a király, hogy megszemlélje a vendégeket, észrevett ott egy embert, aki nem volt lakodalmos ruhába öltözve,
12. és ezt mondta neki: pajtásom, hogyan kerültél ide, hisz nincs lakodalmos ruhád? Az pedig elnémult.
13. Ekkor a király ezt mondta a szolgáltnak: kötözzétek meg lábait és kezeit, dobjátok ki a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás,
14. mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a kiválasztottak.
15. Akkor a farizeusok elmentek, tanácsot (tanácskozást) tartottak, hogy szóval csalják törbe (hogy szavaiban fogják meg Őt),
16. és hozzáküldötték a tanítványait, a Heródes pártiakkal, ezt mondták: Tanítómester, tudjuk, hogy (való) igaz vagy és az Isten útját való(igaz)ságban tanítod, nem törődsz senkivel, mert nem tekintesz az emberek személyére.
17. tehát mondd meg nekünk, mi a véleményed (mit gondolsz): szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy nem szabad?
18. Jézus pedig ismerte gonoszságukat és ezt mondta: színészkedők (kétszínűek), miért kísértetek (tesztek próbára) engem?
19. Mutassátok meg nekem az adópénzt! És odavittek neki egy dénárt
20. és ezt mondta nekik: Kié ez a kép, és ez a felírás?
21. Ezt mondták neki: a császáré. Ekkor mondta nekik: adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és ami az Istené, Istennek.
22. És a hallottakon elcsodálkoztak, és otthagyták Őt és elmentek.
23. Azon a napon odamentek hozzá a szaduceusok, akik azt mondják: nincs feltámadás, és megkérdezték Őt,
24. ezt mondták: Tanítómester, Mózes azt mondta: ha valaki gyermekek nélkül (gyermektelenül) hal meg, fivére vegye el a feleségét, és támasszon utódot (magot) a fivérének.

25. Volt pedig nálunk hét fi(test)vér és az első megnősült, meghalt, és mivel nem volt magzata, feleségét fi(test)vérére hagyta,
26. hasonlóképpen a második is, a harmadik is és így egészen a hetedikig,
27. legvégül (valamennyiük után) pedig meghalt az asszony is.
28. A feltámadáskor tehát a hét közül kié lesz az asszony? Mert mindegyiké (mind a hétnek felesége) volt.
29. Jézus pedig így válaszolt, (ezt mondta) nekik: tévedtek, nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát,
30. mert a feltámadáskor se nem házasodnak (nősülnek), sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok az égben.
31. A halottak feltámadása felől (feltámadásáról) nem olvastátok, amit az Isten beszélt, aki ezt mondta:
32. Én vagyok Ábrahám Istene és Izsák Istene és Jákób Istene? Nem a holtak, hanem az élők Istene
33. és amikor ezt hallotta a nép, megdöbbenek (álmélkodtak, csodálkoztak) (a) tanításán.
34. A farizeusok pedig, amikor meghallották, hogy elnémította a szadduceusokat, köréje gyülekeztek,
35. és megkérdezte közülük az egyik törvénytudó, kísértő szándékkal (próbára téve):
36. Tanítómester, melyik a nagy (fő) parancsolat a törvényben?
37. Jézus pedig ezt mondta neki: szeresd Uradat Istenedet egész szívedben és egész lelkedben és egész elmédben (gondolkozásmódodban):
38. ez a nagy és első parancsolat.
39. a második hasonló hozzá: szeresd (legközelebbi) embertársadat, mint önmagadat.
40. E két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták.
41. Amikor pedig a farizeusok összegyűltek, megkérdezte őket Jézus,
42. ezt mondta: mit gondoltok (mi a véleményetek) a Krisztus felől: Kinek a fia? Ezt mondták neki: Dávidé.
43. Ezt mondta nekik: hogyan van hát, hogy Dávid szellemben Úrnak hívja Őt, amikor ezt mondja:
44. így szólott az Úr az én Uramnak: ülj a jobbomra, még ellenségeidet lábad alá vetem (teszem) zsámolyul?
45. ha tehát Dávid, Úrnak hívja Őt, - hogyan lehet a fia?
46. és senki sem tudott neki erre egy szót sem válaszolni, és senki sem is merte attól a naptól kezdve kérdezni többé.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

23. fejezet

1. Ekkor Jézus szólt a tömeghez és a tanítványaihoz,
2. ezt mondta: a Mózes székén az írástudók és farizeusok ülnek.
3. Mindent tehát, amit mondanak nektek, tegyétek meg és tartsátok meg, de tetteik szerint ne(hogy) tegyetek, mert csak mondják, de nem teszik.
4. Ugyanis súlyos és elviselhetetlen (elhordozhatatlan) terheket köt(öz)nek egybe és az emberek vállára rakják, ők maguk azonban egy ujjukkal sem akarják azokat (meg)mozdítani.
5. Minden tetteiket az vezeti, hogy lássák az emberek, mert megszélesítik imaszíjukat, megnagyobbítják ruhabojtjukat (szegélybojtjukat),
6. kedvelik pedig az első helyeket a lakomákban (díszebédeken) és a zsinagógákban (gyülekezetekben) az elől üléseket,
7. és az üdvözléseket (köszöntéseket) a (piac-, vásár-) tereken is, hogy az emberek így hívják őket: rabbi,
8. ti pedig ne(hogy) rabbinak hivassátok magatokat, mert egy a tanítómesteretek, ti pedig mind testvérek vagytok,
9. és senkit e földön ne hogy atyának hívjatok, mert egy a ti Atyátok, az égi (aki az égben van),
10. ne hogy vezető (tanító) mestereknek (hitoktatóknak) hivassátok magatokat, mert egy a ti tanító (oktató) mesteretek: a Krisztus,
11. aki nagyobb közületek, az a (diakónus) szolgátok legyen,
12. aki pedig felmagasztalja magát, megalázzák, és aki magát megalázza, felmagasztalják.
13. De jaj nektek színészkedő (kétszínű) írástudók és farizeusok, mert bezárjátok az Egek (Istenének) Királyságát az emberek előtt, mert ti nem mentek be, de a befelé menőket sem engeditek bemenni.
14. (Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mert az özvegyek házeit felemészítitek hosszú imádságok színlelése alatt, ezért súlyosabb ítélet alá estek.)
15. Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mert körüljártok a tengert és a szárazföldet, hogy egy áttérőt szerezzetek és miután sikerült, a gyeheña fiaivá teszitek magatoknál kétszerte inkább.
16. Jaj nektek vak vezetők, akik ezt mondjátok: aki a templomra esküszik, az semmi, de aki a templom aranyára esküszik, az kötelezi.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

17. Balgák és vakok, hát mi nagyobb, az arany, vagy a templom, amely megszenteli az aranyat?
18. és aki az áldozati oltárra esküszik, az semmi, de aki a rajta lévő áldozati ajándéokra esküszik, az kötelez.
19. Balgák és vakok! hát mi nagyobb az áldozati ajándék vagy az áldozati oltár, amely megszenteli az ajándékot?
20. Aki tehát az áldozati oltárra esküszik, esküszik rá, meg mindarra, ami rajta van,
21. és aki a templomra esküszik, esküszik arra, aki benne lakik
22. és aki az égre esküszik, az Isten trónjára esküszik és arra, aki rajta ül.
23. Jaj nektek kétszínű írástudók és farizeusok, mivel tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagyjátok azt, ami a törvényben fontosabb: az ítéletet, az irgalmat és a hithűséget, pedig ezeket kellene megtenni és azokat sem elhagyni.
24. Vak vezetők! Akik kiszűritek a szűnyogot, de a tevét lenyelitek.
25. Jaj nektek, kétszínű írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, de belül tele van kapzsisággal (rablott holmival) és mértéktelenséggel.
26. Vak farizeus! tisztítsd meg előbb a poharad (és a tálad) belsejét, hogy külseje is tiszta legyen.
27. Jaj nektek, képmutató (kétszínű) írástudók és farizeusok, mert hasonlítok a kimeszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek (szemre valóknak) látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és minden tisztátalansággal,
28. Így ti is kívülről ugyan az emberek előtt igazságosoknak (igazultaknak) látszotok, de belül tele vagytok kétszínűséggel és törvényteleniséggel.
29. Jaj nektek, kétszínű írástudók és farizeusok, mert építitek a próféták sírjait és díszítitek az igaz(ult)ak síremlékeit,
30. és ezt mondjátok: ha apáink napjaiban éltünk volna, nem lettünk volna bűnrészesek a próféták vérében,
31. így magatok tanúskodtok arról, hogy a próféták gyilkosainak a fiai vagytok.
32. Töltsétek hát be ti is apáitok mértékét.
33. Kígyók, viperák fajzata, hogyan menekülhetnétek meg a gyehennára ítélestantól?
34. Ezért küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat, és ezek közül egyeseket (némelyeket) megöltök és keresztre feszíttek és másokat megkorbácsoltok a zsinagógáitokban és városról-városra üldöztök,
35. úgyhogy rátok száll minden igaz(ult) vér(e), amit a földön kiontottak az igaz(ságos) Ábel véréből egészen Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit a templom és az áldozati oltár között gyilkoltatok meg.
36. Ámen, mondom nektek, mindez eljön erre a nemzedékre.
37. Jeruzsálem, Jeruzsálem, (mely) megöli a prófétákat és megkövezi a hozzád küldötteket, hányszor akartam összegyűjteni a gyermekeidet, mint a madár összegyűjti fiókáit szárnyai alá, és nem akartátok.
38. Lám meglátjátok, elhagyatott lesz a házatok,
39. mert mondom nektek (egyáltalán) nem láttok engem mostanától fogva, amíg nem mondjátok: áldott, aki az Úr nevében jön!

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

24. fejezet

1. És amikor Jézus kijött a templomépületből, tovább ment és tanítványai odamentek hozzá, hogy mutogassák a templom épületeit.
2. Jézus pedig ezt mondta nekik: nem látjátok mindezeket? Ámen, mondom nektek, nem marad itt kő kövön, amelyet le nem rombolnának.
3. Amikor pedig az Olajfák hegyén leült, a tanítványok odamentek hozzá külön és ezt mondták: mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek és mi lesz a jele eljövetelednek (megjelenésednek) és a (világ)korszak (aion) bevégeződésének?
4. válaszolt Jézus, ezt mondta nekik: vigyázzatok (figyeljete), nehogy valaki félrevezessen (megtévevessen, tévútra vezessen) titeket,
5. mert sokan jönnek az én nevemben, ezt mondják: én vagyok a Krisztus és sokakat megtévevessenek.
6. Hallani fogtok pedig háborúkról és háborús hírekről, meglássátok meg ne rémüljete (riadjatok), mert mindezeknek meg kell lenni, de ez még nem a vég,
7. mert nemzet támad (kel fel) nemzet ellen és királyság királyságra és lesznek éhségek, ragályos betegségek és helyenként földrengések,
8. mindez pedig a vajúdási fájdalom (gyötrelmek) kezdete.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. Ekkor majd nyomorúságra kiszolgáltatnak (átadnak) és megölnek titeket, és gyűlöletesek lesztek minden nemzet előtt az én nevem miatt (nevemért),
10. és akkor sokan elbotlanak (eltántorodnak) és egymást elárulják (kiszolgáltatják) és gyűlölik,
11. és sok hazug (ál) próféta lép fel, és sokakat megtévesztenek,
12. és a törvénytelenység növekedésével sokakban kihűl a szeretet.
13. Aki azonban a végsőig kitart, megmenekül (meg lesz mentve, meg lesz tartva, üdvözül),
14. és Isten Királyságának ezt az evangéliumát (örömhíret) hírnökök fogják hirdetni az egész lakott földkerekségen tanúbizonyságul minden nemzetnek és akkor jön el a vég.
15. Amikor tehát meglátjátok, hogy a pusztítás iszonyatossága, amelyről Dániel próféta beszélt, a szent helyen áll - aki olvassa, értse meg -
16. akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyek közé,
17. aki a tetőn van, nehogy leszálljon, hogy házából valamit kivigyen,
18. és aki a mezőn van, nehogy visszaforduljon (hazamenjen) felsőruhájáért.
19. Jaj pedig a várandós és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban.
20. Imádkozzatok, hogy meneküléstek ne télen legyen, vagy szombaton,
21. mert nagy nyomorúság lesz akkor, amilyen nem volt a világ kezdete óta mostanáig és nem is lesz,
22. és ha nem rövidülnének meg azok a napok, nem menekülne meg egy lény /(hús)test/ sem, de a választottak kedvéért megrövidülnek azok a napok.
23. Akkor ha valaki azt mondja nektek: nézzétek, itt van a Krisztus, vagy ott, nehogy elhiggyétek,
24. mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak (lépnek föl) és nagy jeleket és csodákat visznek végbe (mutogatnak), hogy tévútra vezessék, ha lehet, még a kiválasztottakat is.
25. Lám, előre megmondtam nektek,
26. ha tehát azt mondják nektek: nézzétek, a pusztában van, nehogy kimenjete! nézzétek: a kamrákban, ne higgyétek.
27. Mert miképp a villámlás napkeleten támad és napnyugatig ellátszik, úgy lesz az Emberfiának megjelenése (visszajövele) is.
28. Mert ahol hullá van, odagyűl(ekez)nek a keselyűk.
29. Mindjárt pedig ama napok nyomorúsága után a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, és a csillagok lehullanak az égről és az egek hatalmasságai (erői) megrendülnek.
30. Ekkor feltűnik (megjelenik) az égen az Emberfiának a jele, és akkor jajveszékel (mellét veri) majd a föld minden népe (törzse, nemzetsége) és meglátják, amint eljön az Emberfia az ég felhőin, hatalommal és nagy dicsőséggel
31. és elküldi az angyalait harsonazengéssel (kürtszóval) és összegyűjtik a választottait a négy égtáj felől minden irányából az ég egyik szélétől a másikig.
32. A fügefától tanuljátok meg a példázatot: amikor ága már zsenge és levelei kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár.
33. Így ti is, amikor mindezeket látjátok, vegyétek tudomásul, hogy (Ő) közel van: a küszöbön.
34. Ámen, mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem következnek.
35. Az ég és föld elmúlnak, de az én szavaim (Igém) semmiképpen el nem múlnak.
36. Azt a napot és órát azonban senki sem tudja, még az ég angyalai sem, csak egyedül az Atya,
37. mert mint a Noé napjai, úgy lesz az Emberfiának visszajövele is,
38. mert ahogyan az özönvíz előtti napokban volt, hogy ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába,
39. és semmit sem tudtak, amíg (nem) jött az özönvíz és el nem sodort mindent, így lesz majd az Emberfiának a visszajövele (megjelenése) is.
40. Akkor (ha) ketten lesznek a mezőn, az egyiket felveszik, a másikat otthagyják.
41. Ha két asszony örül a malomban, az egyiket felveszik, a másikat otthagyják.
42. Legyetek hát éberek (virrasszatok) mert nem tudjátok, melyik órában érkezik Uratok.
43. Ezt pedig értsétek meg: hogyha a házigazda tudná, melyik örváltáskor (éjjeli órában) jön a tolvaj, bizonyára vigyázna és nem engedné, hogy betörjön a házába.
44. Ezért ti is legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, eljön az Emberfia.
45. Ki tehát a hű és értelmes rabszolga, akit ura házanépe fölé állított, hogy kellő időszakban kiadja azok táplálékát (eledelét)?
46. Boldog az a rabszolga, akit visszatérő (hazatérő) ura ebben a tevékenységben talál.
47. Ámen, mondom nektek, hogy minden vagyona fölé állítja őt,
48. ha azonban a rabszolga hitvány és szívében (magában) ezt mondja: késik (elidőzik) az uram,
49. és a rabszolgatársait verni kezdi, együtt eszik és iszik a részegesekkel,

50. megérkezik majd ennek a rabszolgának az ura egy napon, amikor nem várja és abban az órában, amelyben nem is gondolja (sejti),
51. és kettévágja őt és sorsrészét a kétszínűek közé helyezi, lesz ott sírás és fogcsikorgatás.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

25. fejezet

1. Akkor hasonló lesz majd az Egek (Istenének) Királysága tíz szűzhöz, akik fogták (elővették) lámpásaikat és kimentek a vőlegény elé találkozóra.
2. Őt pedig balga volt közülük és öt okos (meggondolt, értelmes),
3. mert a balgák amikor kézbe fogták (vették) lámpá(sa)ikat nem vittek magukkal olajat.
4. Az okosak pedig lámpásaikkal együtt olajat is vittek (magukkal) a korszokban.
5. A vőlegény pedig késett (elidőzött), elálmósodtak mind(nyájan) és elszunnyadtak.
6. Éjjélkor azonban kiáltás hallatszott: lám! itt a vőlegény, jöjjetek elébe!
7. Ekkor a szüzek mind felkeltek és rendbehozták lámpá(sa)ikat.
8. A balgák pedig ezt mondták az okosoknak: adjatok nekünk olajokatból, mert a mi lámpá(sa)ink kialusznak.
9. Az okosak pedig ezt válaszolták: nem lehet, hisz akkor nem lesz elég sem nekünk, sem nektek: menjetek inkább a kereskedőkhöz és vegyetek magatoknak.
10. Amíg pedig vásárolni voltak, megérkezett a vőlegény és akik készen voltak, bementek vele a lakodalomba és bezárták az ajtót.
11. Később pedig megérkezett a többi szűz is és ezt mondták: uram, uram, nyiss ajtót nekünk!
12. De az így válaszolt: Ámen, mondom nektek, nem ismerlek titeket.
13. Legyetek hát éberek (virrasszatok), mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát, (amelyen az Emberfia eljön).
14. Mert úgy van ez, mint amikor egy ember, aki külföldre utazott, maga elé (magához) hívta rabszolgáit és átadta nekik vagyonát,
15. és (az) egyiknek öt talentumot adott és a másiknak kettőt, harmadiknak pedig egyet, mindegyiknek képessége szerint, és elutazott külföldre.
16. Aki öt talentumot kapott, kiment, forgatta (dolgozott vele) és még ötöt szerzett.
17. Hasonlóképpen, aki kettőt kapott, más kettőt szerzett.
18. Aki pedig az egyet kapta, elment, földbe ásta és elrejtette ura pénzét.
19. Sok idő múlva pedig megérkezett azoknak a rabszolgáknak ura és számadást tartott velük,
20. és (oda)jött az, aki az öt talentumot kapta, másik öt talentumot hozott és ezt mondta: uram, öt talentumot adtál át nekem: nézd másik öt talentumot szereztem hozzá (nyertem rajta).
21. (Ezt) mondta neki az ura: jól van jó és hűséges rabszolgám, kevesen hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe,
22. odajött az is, aki a két talentumot kapta, ezt mondta: uram, két talentumot adtál át nekem: nézd, másik két talentumot szereztem hozzá (nyertem rajta).
23. Ura ezt mondta neki: jól van, jó és (hit)hű rabszolgám, kevesen (hit)hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe,
24. odajött pedig az is, aki az egy talentumot kapta, ezt mondta: uram, tudom (ismerlek téged), hogy kemény ember vagy: aratsz ott, ahol nem vetettél, és ott is gyűjtesz, ahová magot nem szórtál.
25. És ezért félttem, elmentem és elástam (elrejtettem) a földbe a talentumodat, nézd, itt van, ami a tied.
26. Az úr azonban így válaszolt neki: gonosz és lusta rabszolga, tudtad, hogy aratok, ahol nem vettem és gyűjtök, ahova nem szórtam,
27. tehát ezüstpénzemet pénzváltókhöz kellett volna vinned, hogy amikor megérkezem, kamatostul kapjam meg azt, ami az enyém.
28. Vegyétek el tehát tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.
29. mert mindenkinek adnak, akinek van, kap és bővölködni fog, akinek pedig nincs, még azt is elveszik tőle, amije van,
30. és a semmirekellő (hasznavehetetlen) rabszolgát pedig dobjátok ki a külső sötétségbe. Ott lesz sírás és fogcsikorgatás.
31. Amikor pedig eljön az Emberfia dicsőségében, és vele angyalai mind, akkor helyet foglal dicsőségének trónján,

32. és összegyűjtenek elébe minden nemzetet és elválasztják őket egymástól, mint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől,
33. és a juhokat jobb keze felől állítja, és a kecskéket pedig baloldalára.
34. Ekkor ezt mondja a Király a jobb oldalán állóknak: jertek ide, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ levetése (alapítása)óta nektek készített királyságot,
35. mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, idegen vendég voltam és befogadtatok,
36. mezítelen (voltam) és felruháztatok, beteg (gyengélkedő) voltam és meglátogattatok (felkerestetek) engem, börtönben voltam és eljöttetek hozzám,
37. ekkor így válaszolnak majd az igaz(ságos)ak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy tápláltunk volna, vagy szomjazni, hogy megittattunk volna téged?
38. mikor láttunk téged mint idegent, hogy befogadtunk volna, vagy mint mezítelent, hogy felruháztunk volna,
39. mikor láttunk téged mint beteget vagy mint börtönlakót, hogy hozzád mentünk volna?
40. és így válaszolt a Király nekik: Ámen, mondom nektek, hogy amit eggyel e legkisebb testvéreim közül tettetek, velem tettétek.
41. Ekkor a bal keze felől állóknak is szól majd: menjetek el tőlem átkozottak az aioni /(világ)korszakig tartó/ tűzbe, amely az ördög és angyalai számára készült,
42. mert éheztem és nem adtatok enni, szomjaztam és nem itattatok,
43. idegen voltam és nem fogadtatok be engem, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg (gyengélkedő) voltam és börtönlakó voltam és nem látogattatok meg (engem),
44. akkor azok is válaszolnak (majd) néki (és ezt mondják): Uram, mikor láttunk téged éhezni, vagy szomjazni, vagy idegennek vagy mezítelennek, vagy betegnek vagy börtönben levőnek és (diakónusként) nem szolgáltunk néked?
45. Ekkor így válaszol nekik: Ámen, mondom nektek, ezeket, amit eggyel a kisebbek közül nem tettetek, velem nem tettétek meg.
46. és ezek majd elmennek az aioni /(világ)korszakig tartó/ büntetésre, az igaz(ságos)ak pedig az aioni /(világ)korszakig tartó/ életbe,

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

26. fejezet

1. és történt, hogy bevégezte Jézus mind e szavakat (Igét), (ezt) mondta tanítványainak:
2. tudjátok, hogy két nap múlva páska(húsvét) lesz és az Emberfiát átadják, hogy keresztrefeszítsék.
3. Ekkor összegyűltek a főpapok és a nép vénei a Kajafásnak nevezett főpap udvarába,
4. és együtt tanácskoztak, hogy Jézust csellel megfogják és megöljék,
5. de (ezt) mondták: ne az ünnepen, nehogy zavargás legyen a nép közt.
6. Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt,
7. odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom edényben drága illatos olaj (kenet) volt, és rátöltötte a fejére ott amint (az asztalnál) feküdt.
8. A tanítványok pedig látva ezt, neheztelve rá, ezt mondták: mire való ez a pazarlás (tékozlás)?
9. Mert drágán el lehetett volna adni és a koldusszegényeknek adni (szétosztani).
10. Észrevette pedig (ezt) Jézus és ezt mondta nekik: mit bántjátok ezt az asszonyt? hiszen szép dolgot művelt velem,
11. mert koldusszegények mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek veletek mindig,
12. amikor ezt az illatos olajat testemre öntötte, a temetésemre (nézve) tette.
13. Ámen, mondom nektek, bárhol az egész világon ahol csak hirdetik majd az evangéliumot, az ő tettéről is megemlékeznek.
14. Ekkor egy a tizenkettő közül, akit (is)karióti Júdásnak mondanak, elment a főpapokhoz,
15. és ezt mondta: mit akartok nekem adni? és én kezetekbe juttatom (átadom) Őt. Azok pedig harminc ezüstöt utaltak ki neki,
16. és ettől kezdve kereste az alkalmat, hogy kiszolgáltassa Őt.
17. A kovásztalan kenyér (ünnepe) első napján pedig odamentek a tanítványok Jézushoz, és ezt mondták: hol készítsük el számodra a húsvéti vacsorát (páskát), hol akarod megenni?
18. Ő pedig ezt mondta: menjetek be a városba, egy bizonyos emberhez és mondjátok neki: a tanítómester ezt üzeni: az én időm közel van, nálad fogyasztom el a húsvéti vacsorámat (tartom meg a páskát) tanítványaimmal,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. és úgy tettek a tanítványok, amint parancsolta (meghagyta) nekik Jézus és elkészítették a páskát (a húsvéti bárányt).
20. Mikor pedig este lett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal,
21. és evés közben mondta nekik: Ámen, mondom nektek, egy közületek elárul (átad) engem,
22. és igen (nagyon) megszorodtak, kezdték neki egyenként mondani: tán csak nem én vagyok Uram?
23. Ő pedig ezt válaszolta: aki kezét velem együtt mártja a tálba, az árul el engem.
24. Az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb volna neki, ha meg sem született volna (létre sem jött volna).
25. Megszólalt pedig Júdás, az áruló, ezt mondta: tán csak nem én vagyok az, Rabbi? Ezt mondta neki (Jézus): te mondtad.
26. Miközben ettek Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és a tanítványoknak adta, ezt mondta: vegyétek, egyétek, ez az én testem,
27. és vette a poharat és hálát adva nekik adta, ezt mondta: igyatok ebből mindnyájan,
28. mert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára.
29. Mondom pedig nektek: nem iszom mostantól fogva a szőlőnek ebből a terméséből addig a napig, amikor majd azt az újat iszom veletek az Atyám királyságában,
30. és dicséneket énekelve kimentek az Olajfák hegyére.
31. Ekkor mondta nekik Jézus: ti mindnyájan megbotránkoztok bennem ma éjszaka, mert meg van írva: megverem a pásztort és szétszóródnak a nyáj juhái,
32. de azután, hogy feltámadtam, elöttetek megyek Galileába,
33. ekkor Péter ezt mondta neki: ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.
34. Ezt mondta neki Jézus: Ámen, mondom neked, hogy ezen az éjszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.
35. Ezt mondta neki Péter: Ha meg is kell veled együtt halnom, akkor sem tagadlak meg soha. Hasonlóan szóltak a tanítványok is mind.
36. Ekkor elment velük Jézus egy Getsemané nevű helyre és ezt mondta a tanítványainak: üljete le itt, amíg elmegyek és amott imádkozom.
37. És maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, szomorkodni kezdett és gyötrődni,
38. ekkor mondta nekik: halálos szomorúság fogta el a lelkemet, maradjatok itt és virrasszatok velem,
39. és kissé előrement, arcra borult, imádkozott és ezt mondta: Atyám, ha lehetséges, múltjék el e pohár tőlem, mégis ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te.
40. Ekkor odament a tanítványokhoz és alva találta őket és ezt mondta Péternek: ennyire nem bírtok egy órát sem virrasztani (ébren lenni) velem?
41. Virrasszatok (legyetek ébren) és imádkozzatok, nehogy kísértésbe (megpróbáltatásba) essetek (kerüljete) (mert) a szellem ugyan kész, de a (hús)test gyöngé.
42. Másodszor megint elment, imádkozott, ezt mondta: Atyám, ha nem múlhatik el ez a pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a Te akaratod.
43. és mikor visszatért ismét elszunnyadva találta őket, mert a szemük elnehezedett,
44. és otthagya őket, ismét elment, imádkozott harmadszor újra, ugyanazon szavakkal.
45. Ekkor a tanítványokhoz ment, ezt mondta nekik: szunnyadjatok tovább most már és pihenjete, lám! közel van az óra és az Emberfiát a bűnösök kezébe adják.
46. Ébredjete, induljunk (keljete fel, menjünk). Lám! közeledik, aki elárul engem.
47. És mikor még beszélt, lám! Jött Júdás a tizenkettő egyike és nagy tömeg jött vele harcikardokkal és dorongokkal (felfegyverkezve), a főpapoktól és a nép véneitől.
48. Az árulója pedig jelt adott azoknak, ezt mondta: akit megcsókolok, Ő az, fogjátok (ragadjátok) meg
49. és mindjárt odalépett Jézushoz, ezt mondta: örömet kívánok Rabbi! és megcsókolta.
50. Jézus pedig ezt mondta neki: barátom, ezért jöttél! Ekkor odamentek, kezüket Jézusra vetették és megragadták,
51. és íme, egy a Jézussal lévőik közül kinyújtotta (felemelte) kezét, kihúzta harcikardját és rásújtott a főpap rabszolgájára, és levágta a fülét.
52. Ekkor mondta neki Jézus: tedd vissza a helyére harcikardodat, mert mindenki aki harcikardot ragad, harcikard által pusztul el.
53. Vagy azt gondolod (úgy véled), nem kérhetném Atyámat és most mellém állítana több mint tizenkét sereg angyalt?
54. de akkor hogyan teljesednének be az Írások, mivel hogy ennek így kell lenni?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

55. Ebben az órában mondta Jézus a tömegnek: mint egy rablóra úgy jöttetek ki harcikardokkal és dorongokkal hogy elfogjatok? Naponként a templomépületben ültem, tanítottam és nem fogtatok el.
56. De mindez azért lett, hogy betelje(sedje)nek a próféták írásai. Ekkor a tanítványok mind elhagyták Őt, elmenekültek.
57. Akik pedig elfogták Jézust, Kajafás főpaphoz vezették, ahol az írástudók és a vének már összegyűltek.
58. Péter pedig követte Őt távolról (messziről) a főpap udvaráig és bement, bent leült a parancsvégrehajtó szolgák (poroszlók) közé, hogy lássa mi lesz a vége.
59. A főpapok pedig (és a vének) és az egész főtanács hamis tanúságtételt kerestek Jézus ellen, hogy Őt halálra adják (megöljék),
60. de nem találtak, noha sok hamis tanú jött elő, de végül jelentkeztek ketten,
61. ezt mondták: ez azt állította: le tudom bontani az Isten templomát, és három nap alatt felépítem,
62. és felállt a főpap, ezt mondta neki: semmit se válaszolsz azokra amit ezek ellened tanúvallomásként felhoznak?
63. Jézus azonban hallgatott, és a főpap ezt mondta neki: megesketlek téged az élő Istenre, hogy mondd meg (nekünk), (hogy) te vagy-e Krisztus, az Isten Fia?
64. Ezt mondta neki Jézus: te mondtad, sőt többet mondok nektek, mostantól fogva meglátjátok majd az Emberfiát, amint a Mindenható (Hatalmas) jobbán ül és az ég felhőin eljön.
65. Erre a főpap megszárgatta (felső)ruháit, ezt mondta: káromkodott. Mi szükség van még tanú(bizony)ságtévőkre (tanúkra). Lám! most hallottátok a káromkodást,
66. mit gondoltok? azok pedig válaszoltak, ezt mondták: méltó a halálra (halált érdemel).
67. Ekkor arcába köptek és ököllel verték, mások meg vesszővel csapdosták,
68. ezt mondták: prófétáld meg nekünk, Krisztus, ki ütött meg téged?
69. Péter pedig kint ült az udvaron, és odament hozzá egy szolgáló leány és ezt mondta: te is a galileai Jézussal voltál!
70. Ő azonban letagadta mindannyiuk előtt, ezt mondta: nem értem, mit mondasz,
71. amikor pedig kiment a kapualjba, meglátta őt egy másik szolgáló is és ezt mondta az ott lévőknek: ez a názáreti Jézussal volt,
72. És megint letagadta Őt esküvel, hogy: nem ismerem ezt az embert.
73. Kis idő múlva pedig az ott állók mentek Péterhez és ezt mondták (neki): valóban, te is közülük való vagy, mert a megszólalásod is nyilvánvalóvá tesz téged.
74. Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett, hogy: nem ismerem azt az embert! És mindjárt megszólalt a kakas.
75. és Péter visszaemlékezett Jézus beszédére, amit mondott neki, hogy: mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem, és kiment és keservesen sírt (zokogott).

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

27. fejezet

1. Amikor pedig megvirradt, tanácsot tartottak mind a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy halálra juttatják,
2. és megkötözve elvezették és átadták (Poncius) Pilátusnak a helytartónak.
3. Ekkor Júdás, aki elárulta, látva hogy elítélték, megbánta tettét, és visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és véneknek,
4. és ezt mondta: vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig ezt válaszolták: mi közünk hozzá, a te dolgod.
5. (Erre) odahajította az ezüstpénzeket a templomba, eltávozott, ment és fölakasztotta magát.
6. A főpapok fölszedték az ezüstpénzeket, ezt mondták: nem szabad ezt a templom kincstárába tenni, mivel vér díja.
7. Tanácsot tartottak és megvásárolták belőle a fazekas mezejét az idegenek temetőjéül,
8. ezért hívják azt a mezőt Vérmezőnek a mai napig.
9. Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta kijelentése, aki ezt mondta: vették a harminc ezüstöt, a megbecsültnek az árát, akit Izrael fiai ennyire becsültek,
10. és odaadták (azt) a fazekas mezejéért, amint az Úr megparancsolta (rendelte) nekem.
11. Jézust pedig a helytartó elé állították és megkérdezte Őt a helytartó, ezt mondta: te vagy-e a zsidók királya? Jézus pedig ezt mondta: te mondd,
12. és amikor vádolták Őt a főpapok és a vének, semmit sem válaszolt,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. ekkor ezt mondta neki Pilátus: nem hallod mily sok tanúbizonytságot tesznek ellened?
14. és nem válaszolt neki egy szavára sem, úgyhogy a helytartó szerfölött elcsodálkozott.
15. Ünnepenként pedig a helytartó egy foglyot szokott szabadon bocsátani a néptömeg akaratának megfelelően.
16. Volt pedig akkor egy hírhedt foglya, aki Barabbásnak neveztek.
17. Amikor összegyűltek, ezt mondta nekik Pilátus: kit akartok, hogy szabadon bocsássak nektek: Barabbást, vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak?
18. mert tudta, hogy irigységből adták a kezébe.
19. Mikor pedig az ítélobírók székén ült, hozzá küldött a felesége, ezt üzenve: nehogy beavatkozzál ennek az igaz(ságos) embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álom(látás)ban miatta.
20. A főpapok pedig és a vének rábeszéltek a tömeget, hogy Barabbást követelje, Jézust pedig feszítsék el,
21. a helytartó pedig, ezt mondta nekik: kit akartok, hogy a kettő közül elbocsássam néktek? Azok pedig azt mondták: Barabbást.
22. Pilátus ezt mondta nekik: mit csináljak tehát Jézussal, akit Krisztusnak mondanak? ezt mondták mindnyájan: feszítsd keresztre!
23. A helytartó pedig (nyomatékosan) szólt: de hát mi rosszat követett el? de azok annál harsányabban ordítottak, ezt mondták: feszítsd keresztre!
24. Amikor pedig látta Pilátus, hogy semmit sem tud elérni, sőt a zajongás mindinkább növekszik, vizet hozatott, megmosta kezét a tömeg előtt és ezt mondta: ártatlan vagyok ennek az igaz(ságos) embernek véréből, ti lássátok,
25. és válaszul az egész nép, ezt mondta: az Ő vére rajtunk, és a gyermekeinken,
26. ekkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megkorbácsoltatta, azután átadta, hogy keresztre feszítsék.
27. Ekkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra (pretoriumba) és köré gyűjtötték az egész helyőrséget (zászlóaljzat),
28. és megfosztották ruháitól (levetköztették), bíborszín köpönyeget terítettek rá,
29. tövisből koszorút fontak és fejére tették és nádszálat adtak jobb kezébe és térdet hajtottak előtte, csúfolták, ezt mondták: örömet kívánunk, zsidók királya!
30. és megköpdösték, fogták a nádat, és fejéhez verték.
31. és miután kicsúfolták, levették róla a köpönyeget és felöltöztették ruháiba és elvezették, hogy keresztre feszítsék.
32. Kifelé menet, találkoztak egy cirénei emberrel, névszerint Simonnal, ezt kényszerítették, hogy vigye Jézus keresztjét,
33. és megérkeztek (felértek) a Golgota nevű helyre, ami Koponyahelyet jelent,
34. epével kevert bort adtak neki inni, és mikor megízlelte, nem akart inni,
35. miután keresztre feszítették, ruháin sorsvetéssel megosztották, (hogy beteljesedjék a próféta kijelentése: elosztották maguk közt ruháimat, és köntösömre sorsot vetettek),
36. azután leültek és ott őrizték,
37. és feje fölé helyezték az elítélésének okát jelző feliratot: ez Jézus, a zsidók királya!
38. Ekkor feszítették keresztre vele együtt két rablót, egyiket jobbról, a másikat balról.
39. Az arra menők káromolták (szidták) Őt, fejüket csóválták (rázták),
40. és ezt mondták: te, aki lebontod a templomot és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Fia vagy az Istennek, lépj is le a keresztfáról.
41. Hasonlóképpen gúnyolták a főpapok, az írástudókkal és a vénekkel együtt, ezt mondták:
42. másokat megmentett, magát nem képes megmenteni. (Ha) Izrael királya Ő: lépjen le most a keresztről és mi is hiszünk benne.
43. Istenre bízta magát, ragadja el most, ha akarja, hisz azt mondta: Isten Fia vagyok.
44. Ugyanígy szidalmazták a Vele együtt keresztrefeszített rablók is.
45. Hat órától kezdve pedig sötétség borult az egész földre, kilenc óráig.
46. Kilenc óra tájban pedig Jézus felkiáltott nagy hangon, ezt mondta: Éli, Éli, lama sabaktáni? azaz: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?
47. Amikor ezt az ott állók közül egyesek hallották, így szóltak: Illést hívja (szólítja) ez.
48. És egy közülük mindjárt odafutott, fogott egy ecettel telített szivacsot és nádszállra tűzve inni adott neki.
49. A többiek pedig ezt mondták: hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse Őt.
50. Jézus pedig ismét nagy hangon kiáltott, és kibocsátotta szellemét.
51. És lám! a templom függönye felülről egészen az aljáig kettészakadt. A föld megrendült, és kősziklák repedeztek meg,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

52. és a síremlékek felnyíltak és sok elhunyt szentnek a teste életre kelt,
53. és kijöttek a síremlékekből az Ő életrekelése után, bementek a szent városba és megjelentek sokaknak.
54. A százados pedig és akik vele együtt őrizték Jézust, látták a földrengést és amik történtek, nagyon megijedtek, s ezt mondták: valóban Isten Fia volt ez!
55. Voltak pedig ott asszonyok sokan, akik messziről (távolról) nézték, akik Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki,
56. közöttük volt Mária a magdalai, és Mária, a Jakab és József anyja, és a Zebedeus-fiak anyja,
57. amikor pedig este lett, jött egy Arimateából való József nevű gazdag ember, aki maga is tanítványa volt Jézusnak,
58. ez bement Pilátushoz és elkérte Jézus testét. Ekkor Pilátus megparancsolta (elrendelte), hogy adják át neki,
59. és József, miután átvette (megkapta) a testet, tiszta gyolcsba csavarta,
60. és elhelyezte azt a maga új sírboltjába, amit a sziklába vágtak, és egy nagy követ gördített a síremlék ajtajához, s elment,
61. de ott volt Mária a magdalai és a másik Mária, leültek a sírűreggel szemben.
62. Másnap pedig, amely az előkészületi nap után (van), a főpapok és a farizeusok egybegyűltek Pilátusnál,
63. ezt mondták: uram, emlékszünk, hogy ez a tévútra vezető (tévtanító) még életében megmondta: három nap múlva (harmadnapra) életre kelek.
64. Parancsold meg (rendeld el) tehát, hogy őrizzék a sírűreget harmadnapig, nehogy eljöjjenek a tanítványai, ellopják Őt és azt mondják a népnek: életre kelt a halottak közül és ez az utolsó ámitás (tévútravezetés) rosszabb lesz az elsónél.
65. Pilátus ezt mondta nekik: van őrségték, menjetek őriztessétek a sírt, ahogy tudjátok,
66. azok pedig elmentek, lepecsételték a követ, őrséget állítottak a sírűreghez (őrséggel biztosították a sírt).

AZ ÖRÖMÜZENET MÁTÉ SZERINT

28. fejezet

1. A szombat elmúltával, a szombatok (a hét) első napjának hajnalán elment Mária Magdolna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírűreget.
2. És lám! nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült.
3. Tekintete pedig olyan volt, mint a villám és a ruhája fehér, mint a hó.
4. Az örök pedig tőle való félelmükben reszkettek és olyanok lettek, mint a halottak (szinte holtra váltak),
5. az angyal pedig ezt mondta az asszonyoknak: nehogy féljete, tudom, hogy a keresztrefeszített Jézust keresitek.
6. Nincs itt, életre kelt, amint megmondta. Jöjjetek ide, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt,
7. és gyorsan menjetek (siessetek), mondjátok meg tanítványainak, hogy életre kelt a halálból (halottak közül) és előtettek meg Galileába, ott majd meglátjátok Őt. Lám! megmondtam nektek.
8. És gyorsan elmentek a sírbolttól, nagy félelemmel és örömmel futottak, hogy hírl adják (hírt vigyenek) tanítványainak.
9. És lám! Jézus szembe jött velük (eljük jött), ezt mondta: örömet kívánok nektek (örüljete). Azok pedig hozzá siettek, átölelték (megfogták) a lábát és leborultak előtte (imádták).
10. Ekkor ezt mondta nekik Jézus: nehogy féljete! menjetek el, vigyéte hírl testvéreimnek, hogy menjenek Galileába és ott meglátnak engem.
11. Amikor pedig ők elmentek, lám! néhányan az őrségből a városba mentek, hírl adták a főpapoknak mindazt, ami történt,
12. és ezek összegyűltek a vénekekkel és tanácsot tartottak, majd sok ezüstpénzt adtak a katonáknak,
13. ezt mondván: mondjátok, hogy tanítványai éjszaka eljöttek és ellopták, míg mi aludtunk,
14. és ha a helytartó meghallja ezt, mi majd meggyőzzük őt és titeket mentesítünk a tépelődés alól.
15. Azok pedig elfogadták az ezüstpénzt, és úgy tettek, amint kitanították őket, el is terjedt ez a szóbeszéd a zsidók között mind a mai napig.
16. A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra helyre, ahová Jézus rendelte őket,
17. és amikor meglátták, imádatára leborultak előtte, de voltak, akik (némelyek) kételkedtek.
18. És hozzájuk ment Jézus, szólt nekik, ezt mondta: én kaptam meg minden hatalmat az égből és a földön.
19. Menjetek el tehát, tegyete tanítvánnyá (tanítsatok) minden nemzetet, merítséte be őket az Atya és a Fiú és a Szent Szellem nevében,

20. tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek: és íme! én veletek vagyok minden nap a világekorszak bevégezéséig.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT Márk

1. fejezet

1. Jézus Krisztus, Isten Fia örömhírének (evangéliumának) kezdete,
2. amint meg van írva Ézsaiás prófétánál: lám! elküldöm a követemet (angyalomat) előtted, hogy előkészítse utadat,
3. segélykiáltó hang a pusztában: készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit.
4. Így lett Beméritő János a pusztában, hirdette a gondolkodásmód megváltoztatására való bemerítést a bűnök megbocsátása végett
5. és kiment hozzá Júdea egész vidéke (tartománya) és a jeruzsálembeliek mindnyájan, és bemerítkeztek általa a Jordán folyamában miközben megvallották bűneiket
6. és János ruhája teveszőrből volt és bőrvö volt a derekán és sáskát meg vadmézet evett,
7. és ezt hirdette: jön utánam, aki erősebb nálam, én még arra sem vagyok méltó, hogy lehajolva megoldjam a saruszíját.
8. Én vízben merítlek be titeket, de Ő majd Szent Szellemben merít be titeket,
9. és ezekben a napokban történt, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből és bemerítettette magát a Jordánba Jánossal,
10. és mindjárt, amint feljött a vízből, látta, hogy meghasadtak az egek és a Szellem galamb alakjában, leszállt Rá,
11. és hang hallatszott az egekből: te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem (gyönyörűségem)
12. és a Szellem mindjárt a pusztába hajtotta (kivetette),
13. és ott volt a pusztában negyven napig, közben megkísértette (próbára tette) a sátán és együtt volt a vadállatokkal és az angyalok szolgáltak neki,
14. és miután Jánost fogságba vetették, Jézus Galileába ment, hirdette az Isten evangéliumát (örömhírét),
15. és (ezt) mondta: betelt az idő és (már) közel van az Isten királyi uralma, változtassátok meg gondolkodásmódotokat és higgyetek az evangéliumban (örömhírnek)
16. és mikor a Galileai tenger partján járt, látta Simont és testvérét András, amint kerítőhálót dobtak a tengerbe, mert halászok voltak,
17. és azt mondta nekik Jézus: gyertek utánam (kövessetek) és emberhalászokká teszlek titeket
18. és mindjárt otthagyták a hálókat, csatlakoztak hozzá,
19. és kissé tovább ment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és testvérét Jánost, amint ők is a hajóban a hálókat kötöztették,
20. és mindjárt hívta őket, és otthagyták apjukat, Zebedeust a hajóban a napszámosokkal és elmentek utána,
21. és bementek Kapernaumba és mindjárt szombaton bement a zsinagógába, tanított,
22. és elálmélkodtak (megdöbbenek) tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.
23. Éppen ott volt a zsinagógában egy tisztátalan szellemben levő ember (aki) felkiáltott,
24. ezt mondta: mi közünk egymáshoz, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts. Tudom, hogy ki vagy: az Isten Szentje.
25. Jézus rászólt: hallgass és menj ki belőle!
26. és a tisztátalan szellem össze-vissza rázta az embert és hangos kiabálással kiment belőle,
27. és elcsodálóztak mindnyájan, annyira, hogy egymástól kérdez(get)ték: mi ez? Tanítása (egészen) új és akkora a hatalma, hogy a tisztátalan szellemeknek is tud parancsolni, és hallgatnak is rá.
28. És mindjárt elterjedt a híre mindenüvé, Galilea egész környékére.
29. És amint a zsinagógából kijöttek, Jézus egyenesen Simon és András házába ment Jakabbal és Jánossal együtt.
30. A Simon anyósa pedig lázas betegen feküdt és mindjárt szóltak is neki felőle.
31. Oda is ment hozzá, kézen fogva felsegítette és (mindjárt) elhagyta (megszűnt) a láza és szolgált nekik.
32. Amikor lement a nap és este lett odahozták hozzá a rosszullevőket és a démontól megszállottakat mind
33. és az egész város odagyűlt az ajtó elé,
34. és sok rosszullevőt gyógykezelt különféle betegségekből és sok démont kihajított és nem engedte, hogy a démonok szóhoz jussanak, mert tudták, hogy kicsoda Ő (mivelhogy felismerték)

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

35. és kora hajnalban, amikor még sötét volt, Jézus felkelt, elindult és elment egy elhagyatott, pusztá helyre, és ott imádkozott,
36. és Simon és akik vele voltak utána mentek (hogy megkeressék),
37. és amikor megtalálták, ezt mondták neki: mindenki keres téged,
38. és ezt mondta nekik: menjünk máshová, a közeli városokba, hogy ott is hirdessem az evangéliumot (örömhírt), mert azért jöttem,
39. és kiment, hirdette az Igét a zsinagógákban az egész Galileában és a démonokat kihaj(i)totta,
40. odajött hozzá egy leprás is, segítségét kérte és térdre borulva ezt mondta neki: hogy ha akarnád, van rá hatalmad, hogy megtisztíts engem!
41. És Jézusnak megesett rajta a szíve, kinyújtotta kezét, megérintette és ezt mondta neki: akarom, tisztulj meg!
42. és (amint ezt mondta) mindjárt elmúlt a leprája és megtisztult,
43. és Jézus dörgő hangon ráparancsolt és azonnal szigorúan elküldte,
44. és azt mondta neki: vigyázz, senkinek semmit ne szólj, hanem menj, mutasd meg magadat a papnak és ajánld fel tisztulásodért az áldozatot, amit Mózes rendelt, tanúbizonyság-tételül nekik.
45. Az pedig elment, elkezdte híresztelni és terjeszteni a dolgot úgy, hogy Jézus nyíltan be sem mehetett (a) városba, hanem inkább távolabbi, csendesebb (lakatlan) helyeken tartózkodott és mégis tódultak hozzá mindenfelől.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

2. fejezet

1. És bement ismét Kapernaumba napok múlva és híre ment, hogy otthon van
2. és oly sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem fértek el, és hirdette nekik az Igét.
3. Akkor hozzá jöttek egy bénát hozva, akit négyen cipeltek.
4. De nem tudták a nagy tömegtől hozzá vinni, (ezért) kibontották a háztetőt, ahol Ő volt és a nyíláson át engedték le a hordágyat, amelyen a béna feküdt.
5. És látva Jézus a hithűségüket, ezt mondta a bénának: gyermekem, meg vannak bocsátva a bűneid.
6. De ott ültek néhányan az írástudók közül és így okoskodtak (tanakodtak) szívükben:
7. miért beszél ez így? Káromkodik! Ki bocsáthatja meg a bűnt, hacsak nem egy, az Isten?
8. és mindjárt felismerte Jézus szellemével, hogy így okoskodnak (tanakodnak) magukban, s ezt mondta nekik: miért gondoltok ilyeneket (tanakodtok így) szívetekben?
9. Mi könnyebb: azt mondani a bénának, meg vannak bocsátva neked a bűneid: vagy azt mondani: kelj föl, fogd a hordágyadat és járj?
10. tudjátok hát meg, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására, és így szólt a bénához:
11. neked mondom, kelj föl, fogd a hordágyadat és menj haza!
12. És az fölkelt és mindjárt fogta a hordágyát, mindenki szeme láttára kiment, úgy, hogy magukon kívül voltak mind és dicsőítették az Istent, ezt mondva: ilyet még nem láttunk soha.
13. És ismét kiment a tenger mellé és a tömeg mind kiment utána, és tanította őket.
14. Ahogy a vámnál elhaladt, meglátta, hogy ott ül Lévi, Alfeus fia és ezt mondta neki: kövess engem! és az felállt és követte,
15. és történt, hogy mikor asztalhoz telepedett Lévi házában, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézussal és tanítványaival együtt az asztalhoz, mert sokan voltak kik nyomába szegődtek (követői)
16. és a farizeusok közül való írástudók látván, hogy a bűnösökkel és vámszedőkkel (együtt) eszik, ezt mondták a tanítványainak: hogy-hogy a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt eszik (és iszik),
17. és mikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta nekik: a jóerőben lévőknek nem kell (az) orvos, hanem azoknak, akik rosszul vannak. Nem azért jöttem, hogy a (meg)igaz(ult)akat hívjam, hanem, hogy a bűnösöket (cél)tévesztetteket).
18. Amikor pedig a János tanítványai és a farizeusok böjtöltek, odamentek Hozzá és ezt mondták neki: miért van az, hogy a János tanítványai és a farizeusok tanítványai is böjtölnek, a tied pedig nem böjtölnek?
19. és ezt mondta nekik Jézus: vajon böjtölhet-e a násznép, míg velük van a vőlegény? Amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek,
20. de jönnek napok, amikor kiragadják a vőlegényt körükből, akkor böjtölnek majd azon a napon.
21. Senki sem varr új posztóból foltot ó(cska) ruhára, ha pedig (netán) mégis, akkor a toldás kiszakítja a régit és még nagyobb szakadás lesz,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

22. és senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, vagy ha mégis, a bor szétrepeszti a tömlőt és a bor is, a tömlő is tönkremegy: új bor új tömlőbe való.
23. És úgy történt, hogy szombaton a vetések közt vitt keresztül az útja és a tanítványok útközben tépdetni kezdték a búzakaraszokat
24. és a farizeusok ezt mondták Neki: nézd miért tesznek olyat szombaton, amit nem szabad?
25. és ezt mondta nekik: sosem olvastátok, mit csinált Dávid, amikor szűkséget szenvedett és a társaival (vele lévőkkel) együtt éhezett?
26. (Hogyan) ment be az Isten házába Abiátár főpap idejében, és ette meg a kitett szent kenyereket, amelyeket csak a papoknak szabad megenniük és adott a vele lévőknek is?
27. És ezt mondta nekik: a szombat az emberért lett és nem az ember a szombatért.
28. Így ura az Emberfia a szombatnak is.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

3. fejezet

1. És bement ismét a zsinagógába és volt ott egy elszáradt kezű ember,
2. és szemmel tartották (figyelték), vajon szombaton gyógykezel-e azt, hogy vádat emelhessenek ellene (bevádolhassák Őt),
3. és ezt mondta az elszáradt kezű embernek: állj ki a középre!
4. és ezt mondta nekik: szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni, lelket menteni, vagy veszni hagyni? Azok pedig hallgattak.
5. És haraggal körültekintett rajtuk, elszomorodva szívük kérgessége miatt és ezt mondta az embernek: nyújtsd ki a kezedet! és az kinyújtotta és helyreállt a keze,
6. és kimentek a farizeusok tüstént és a Heródes-pártiakkal együtt tanácskozni kezdtek ellene, hogy miképpen veszítsék el Őt.
7. És Jézus tanítványaival együtt visszavonult a tenger mellé és nagy sokaság követte Galileából és Júdeából.
8. és Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról, Tírus és Szidón környékéről, nagy sokaság jött hozzá mikor hallották, hogy milyen nagy dolgokat tesz (visz véghez)
9. és szólt a tanítványainak, tartsanak készenlétben egy csónakot, nehogy a tolongó tömeg szorongassa (agyonynyomja),
10. mert sokakat gyógykezelt, úgyhogy akiknek valami bajuk volt, megrohanták, hogy érinthessék,
11. és a tisztátalan szellemek, amikor Őt meglátták, eléje borultak és kiáltozva mondták: Te vagy az Isten Fia!
12. de Ő szigorúan (keményen) rájuk szólt, nehogy nyilvánvalóvá tegyék Őt (felfedjék kilétét),
13. és felment a hegyre, és magához szólította (hívta) azokat, akiket akart, és odamentek hozzá.
14. És tizenkettőt választott ki (rendelt arra), hogy vele legyenek és hogy elküldje őket hirdetni az evangéliumot (örömhírt),
15. és hogy legyen hatalmuk kihaj(i)tani a démonokat
16. és kiválasztotta a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta,
17. és Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét és ezeknek a Boanérgesz nevet adta, ami azt jelenti: az égzengés fiai,
18. és Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát és Tádét és a kánanei Simont,
19. és az (is)kárióti Júdást, aki el is árulta Őt.
20. (Azután) hazatért és ismét tömeg gyűlt össze, úgyhogy még kenyeret sem ehettek,
21. és amikor az övéi ezt meghallották, kijöttek, hogy megfogják, mert azt mondták, hogy magán kívül van.
22. A Jeruzsálemből jött írástudók ezt mondták: Belzebub szállta meg, és hogy a démonok fejedelme által haj(i)tja ki a démonokat
23. és miután magához hívta őket, példázatokban mondta nekik: hogyan képes egy sátán kihaj(i)tani egy sátánt?
24. és ha egy királyság meghasonlik önmagával, nem képes megállni az a királyság,
25. ha egy ház (család) meghasonlik önmagával, az a ház (család) nem állhat meg,
26. és ha a sátán önmaga ellen támad és meghasonlik magával, nem maradhat meg, hanem vége van.
27. Senki sem mehet be az erős ember házába és nem rabolhatja el holmiját, ha csak előbb meg nem kötözi az erős embert és (csak) akkor rabolja ki házáat.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

28. Ámen, mondom néktek, hogy minden bűn és káromló szó, amit csak kiejtenek az emberek, bocsánatot nyer,
29. de aki a Szent Szellemet káromolja, nem nyer bocsánatot a (világ)korszakra, hanem bűne egy (világ)korszakra megmarad
30. mivelhogy ezt mondták róla: tisztátalan szellem vette birtokába,
31. és jött az anyja és testvérei és kívül megálltak, beküldtek érte és hívták.
32. És körülötte a tömeg ült és mondták neki: nézd, anyád és testvéreid kívül vannak és keresnek téged,
33. és Ő így válaszolt nekik, ezt mondta: ki az én anyám és kik az én testvéreim?
34. És végighordozta tekintetét azokon, akik körülötte körben ültek és ezt mondta: lám, az én anyám és az én testvéreim!
35. aki cselekszi (megteszi) az Isten akaratát, az az én testvérem és nővérem és anyám.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

4. fejezet

1. És ismét tanítani kezdett a tenger partján és igen nagy tömeg gyűlt Hozzá, azért hajóba szállt és így Ő a tengeren, a tömeg szemközt a tenger partján, a szárazföldön volt.
2. És sokra tanította őket példabeszédekben, ezt mondta nekik a tanításában:
3. halljátok: lám! kiment a magvető vetni,
4. és magvetés közben történt, hogy némely szem az útfélre hullott és jöttek a madarak és felcsipegették
5. és más szemek a köves helyre hullottak, ahol nem volt elég földje, és mindjárt kikelt, mivelhogy nem volt mély földje,
6. és mikor a nap felkelt, megsütötte és mivel nem volt gyökere, kiszáradt.
7. Más szemek a tövisek közé estek, amint a tövisek felnőttek, megfojtották és termést nem hozott,
8. de volt mag, amely kitűnő földbe esett és termést hozott mikor felnőtt és gyarapodott és az egyik harminc annyi hozott és a másik hatvan annyi és ismét a másik száz annyi,
9. azután ezt mondta nekik: akinek van füle a hallásra, hallja meg,
10. és amikor egyedül maradt, megkérdezték Őt a példázat felől azok, akik a tizenkettővel együtt körülötte voltak,
11. és megmondta nekik: nektek adatott, hogy megtudjátok Isten Királyságának titkát, a kívülvalókhöz pedig minden példabeszédben jut el, hogy
12. nézvén nézzenek, de ne lássanak, hallván halljanak, de ne értsék, nehogy megtérjenek és bocsánatot nyerjenek
13. és ezt mondta nekik: nem értitek ezt a példabeszédet? Hogyan értitek meg majd a többi példabeszédet?
14. A magvető az Igét hinti (veti),
15. akikben útszélre hull az Ige, amikor meghallják, mindjárt jön a sátán, és kiragadja a beléjük (szívükbe) vetett Igét,
16. és hasonlóképpen, akiknél köves helyre hull a mag, amikor hall(gat)ják az Igét, mindjárt örömmel fogadják,
17. de nem ereszt bennük gyökeret, hanem ideig-óráig tart, de ha nyomorúság (szorongatás) vagy üldözés éri őket az Ige miatt, mindjárt eltántorodnak.
18. És mások, akikben a tövisek közé esik, hall(gat)ják az Igét,
19. de e (világ)korszaknak tépő gondjai és a csalóka (félrevezető) gazdagság és a többi dolgokat körülrajzó vágyak belopóznak (behatolnak) a szívükbe, megfojtják az Igét és terméketlen marad
20. és akikben kitűnő földbe hullott a mag, olyanok, akik hallgatják az Igét és befogadják (magukévá is teszik) és harminc- és hatvan- és százszoros termést hoznak
21. és ezt mondta nekik: vajon azért van a mécs, hogy a mérővéka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a mécsstartóra helyezték?
22. mert nincs elrejtve semmi, ami nyilvánvalóvá ne lenne, nincs semmi titok, ami napfényre ne kerülne.
23. Akinek füle van a hallásra, hallja meg,
24. és ezt mondta nekik: figyeljetek arra, amit hallotok. Amilyen mértékkal mértek, olyannal mérnek majd nektek is és ráadást is adnak hozzá nektek.
25. Mert akinek van, még kap hozzá és akinek nincs, azt is elfogják venni tőle, amije van
26. és ezt mondta: úgy van az (ember) Isten Királyságá(Val), mint mikor az ember magot vet a földbe
27. és akár alszik és akár felkel, éjjel és nappal, a mag kikel és szárba szökik, maga sem tudja, hogyan,
28. magától terem a föld, először szarát, azután kalászt, majd telt (gabona) szemet a kalászból.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

29. Mikor pedig a termés beérett, mindjárt nekiereszti a sarlót, mert elérkezett az aratás
30. és ezt mondta: mihez hasonlítsuk az Isten Királyságát? Vagy milyen példázatba foglaljuk?
31. Olyan, mint a mustármag, amelyet mikor a földbe vetnek, kisebb minden magnál a földön,
32. de azután, hogy elvetették, felnő és minden kerti veteménynél nagyobb lesz, és nagy ágakat hajt, úgy, hogy árnyékában fészkelhetnek az égi madarak,
33. és sok ilyen példázattal szólta nekik az Igét, hogy képesek legyenek megérteni.
34. Példázat nélkül pedig nem szólt nekik, de mikor (tanítványaival) magukra maradtak, a tanítványainak mindent részletesen megmagyarázott,
35. és azt mondta nekik aznap, amikor este lett: menjünk át a túlsó partra!
36. és elengedték (szétoszlatták) a tömeget, Őt pedig magukkal vitték úgy, ahogy éppen volt a hajóban, de más hajók is voltak vele.
37. És nagy szélvihar támadt és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy már-már megtelt a hajó.
38. Ő pedig a hajó végében a vánkoson elaludt, de felköltötték és ezt mondták neki: Tanítómester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?
39. és fölkel, megdorgálta a szelet és ezt mondta a tengernek: csendesedj, némulj el! és a szél elült és nagy csend lett,
40. és ezt mondta nekik: miért vagytok ennyire gyávák? Hogyan van az (hogy) nincs hithűségetek?
41. és megfélemlettek nagy félelemmel és így szóltak egymáshoz: kicsoda hát ez, hogy a szél is, tenger is engedelmeskedik neki?

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

5. fejezet

1. És eljutottak a tenger túlsó partjára, a gerazaiak vidékére
2. és amint kiszállt a hajóból, a sírboltok közül mindjárt elébe ment (egy) tisztátalan szellemtől megszállott ember,
3. akinek a sírboltokban volt lakása és láncokkal sem tudta őt senki fogva tartani,
4. mert sokszor volt békókkal és láncokkal megkötve, de a láncokat széttépte és a bilincseket összetörte és senkinek sem sikerült megfélekeznie.
5. És mindenkor, éjjel és nappal a sírboltokban és a hegyekben volt, kiáltozott és kövekkel vagdosta (ütötte-verte) magát.
6. Amikor pedig távolról meglátta Jézust, odafutott hozzá, és leborult előtte,
7. és nagy hangon kiabálva ezt mondta: mi dolgunk van egymással Jézus, a magasságos Istennek Fia? az Istenre kérlek, nehogy gyötörj engem,
8. mert ezt mondta neki: menj ki tisztátalan szellem ebből az emberből.
9. És megkérdezte őt: mi a neved? és az így felelt Neki: Légió a nevem, mivelhogy sokan vagyunk.
10. És rimánkodva segítségét kérte, hogy ne zavarja el őket erről a vidékről.
11. Volt pedig ott a hegyoldalon egy nagy legelésző disznónyáj.
12. És rimánkodva kérték: küldj minket a disznókba, hogy beléjük menjünk
13. és megengedte nekik, és kijöttek a tisztátalan szellemek, bementek a disznókba (megszállták) és a csürhe lerohant a meredekről a tengerbe, mintegy kétezren és belefulladtak a tengerbe.
14. Akik pedig legeltették, elmenekültek és elvitték a híret a városba és a tanyákra, és kitódultak, hogy lássák, mi történt.
15. Jézushoz érve látták, hogy akit a démonok légiója megszállva tartott, ott ül felöltözve és eszénél van: és félelem fogta el őket.
16. És akik látták (a szemtanúk) elbeszélték nekik, mi történt a démoni megszállottal és a disznókkal.
17. És kérni kezdték Őt, hogy menjen el a határaikból.
18. Amikor beszállt a hajóba az, aki az imént még démoni megszállott volt, kérte, hogy vele lehessen,
19. de Jézus nem engedte meg neki, hanem így szólt hozzá: menj haza a tieidhez és add hírül nekik, mily nagy dolgokat tett veled az Úr, és hogy megkönyörült rajtad,
20. és elment és hirdetni kezdte a Tízvárosban, mily nagy dolgokat tett vele Jézus és mindenki elcsodálkozott.
21. Amikor ismét átért Jézus a hajóval a túlsó partra, nagy tömeg gyűlt oda Hozzá, Ő pedig a tenger partján volt,
22. és jött egy Jairus nevű zsinagógai előljáró és amikor meglátta, lábaihoz borult

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

23. és nagyon kérte (esedezett Hozzá), és ezt mondta: a kislányom halálán van, jöjj azért, tedd rá kezedet, hogy megmeneküljön és éljen,
24. és elment vele és nagy tömeg követte és tolongott körülötte,
25. egy asszony pedig, aki már tizenkét esztendeje vérfolyásos volt
26. és sokat szenvedett sok orvostól, és mindenét rájuk költötte, de semmi hasznát nem vette, sőt még inkább rosszabbra fordult az állapota,
27. hallott Jézusról, a tömegben háta mögé furakodott, megérintette a ruháját,
28. mert az gondolta: ha érinthetem akárcsak a ruháját is, megmenekülök.
29. És mindjárt kiapadt a vérzés forrása, érezte testén, hogy kigyógyult kízó bajából,
30. és Jézus mindjárt észrevette magán, hogy erő áradt ki belőle, megfordult a tömegben és ezt mondta: ki érintette meg a ruhámat?
31. a tanítványai ezt mondták neki: látod, hogy körülötted tolong a tömeg, és ezt mondd: ki érintett engem?
32. és Ő körültekintett, hogy meglássa azt, aki ezt tette,
33. az asszony pedig félve és remegve, mert tudta mi történt vele, előjött és leborult előtte és elmondta neki a való(igaz)ságot.
34. Ő pedig ezt mondta neki: leányom, a te hit(hűség)ed megmentett: menj el békében és légy egészséges, mentes a te kízó bajodtól.
35. Még Ő beszélt, amikor a zsinagóga elöljárójának házatól odaérkezők azt mondták: a leányod meghalt, mit zaklatod (fárasztod) még a Tanítómestert?
36. Jézus pedig, amikor meghallotta, amit mondtak, így szólt a zsinagóga elöljárójához: nehogy félj, csak higgy!
37. és nem engedte meg senkinek, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének.
38. Amikor odaértek a zsinagóga elöljárójának a házához és látta a zűrzavart és a sok siránkozót és jajveszékelőt,
39. bement és ezt mondta nekik: mit zajongtok és siránkoztok, a (kis)gyermek nem halt meg, hanem csak alszik,
40. erre kinevették Őt, Ő pedig kiküldte (kihajtotta) mindannyiójukat, maga mellé vette a gyermek apját és anyját és azokat, akik vele voltak és bement oda, ahol a (kis)gyermek volt,
41. megfogta a (kis)gyermek kezét és ezt mondta neki: talitha kum, ami annyit jelent: kisleány, neked mondom, ébredj (kelj) fel!
42. és mindjárt felállt a kislány és járt, mert tizenkét éves volt, és azok elámultak nagy álmélnodással,
43. de szigorúan meghagyta nekik, hogy senki ezt meg ne tudja, és azt mondta, adjanak enni a kislánynak.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

6. fejezet

1. És elindult innen és elment a hazájába, követték a tanítványai is.
2. És amint szombat lett, tanítani kezdett a zsinagógában és sokan hallgatták és elálmélnodtak, ezt mondták: honnét vette ez ezeket? és micsoda bölcsesség ez, mely neki adatott és a csodatevő erők, amik kezei által történnek?
3. (Avagy) nem az ácsmester ez, a Mária fia, Jakab és József, Júdás és Simon testvére? Ugye nővérei is itt vannak nálunk? És megbotránkoztak (megütköztek) benne.
4. És így szólt hozzájuk Jézus: csak a hazájában, a rokonai körében és a saját a saját házában nincs becsülete a prófétának,
5. nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány gyengélkedőt gyógykezelt kézrátétellel.
6. És csodálkozott azok hitetlenségén. És bejárta a környező falvakat sorra és tanított,
7. majd magához hívta a tizenkettőt és kezdte őket kiküldeni kettesével és teljhatalmat adott nekik a tisztátalan szellemeken,
8. és meghagyta nekik, hogy az útra semmit ne vigyenek, csak (egy) (vándor)botot, se kenyeret, se (koldus)tarisznyát, se rézpénzt az övükben,
9. hanem kössenek sarut, de ne vegyenek magukra két ruhát,
10. és ezt mondta nekik: ha valahol betértek egy házba, maradjatok addig ott, míg onnan tovább nem mentek.
11. És ahol nem fogadnak be titeket és nem hallgatnak rátok, menjetek el onnan, még a lábatokra tapadt port is rázzátok le, ellenük szóló tanúbizonyság-tételül,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

12. és kimentek, hirdették, hogy új felismerésre kell térni (változtassák meg gondolkozásmódjukat)
13. és sok démont kihajtottak és sok gyengélkedőt kentek meg olajjal és részesítettek gyógykezelésben.
14. Hallott róla Heródes király is, mert ismertté vált a neve és ezt mondta: Bemerítő János kelt életre a halálból és ezért működnek benne a csodatevő erők.
15. Voltak pedig mások, akik ezt mondták, hogy Ő Illés, (ismét) mások pedig azt mondták, hogy egy a próféták közül.
16. Amikor meghallotta ezt Heródes, ezt mondta: akit pedig én lefejeztettem, az a János kelt életre.
17. Mert ez a Heródes fogatta el Jánost és kötöztette meg a börtönben testvérenek Fülöpnek felesége, Heródiás miatt, akit feleségül vett,
18. mert János megmondta Heródesnek, hogy: nem szabad neked (feleségül) vened a testvéred feleségét.
19. Heródiás pedig megneheztelt rá, meg is akarta őt öletni, de nem tehette,
20. mert Heródes félt Jánostól, tudta, hogy igazságos és szent férfiú és védelmezte (vigyázott rá), és amikor hallgatta, sokszor zavarba jött, mégis szívesen hallgatta.
21. De eljött a kedvező alkalom napja, mikor Heródes születése napján lakomát adott főurainak és ezredeseinek és Galilea előkelőségeinek.
22. És eljött Heródiás leánya és táncolt, megtetszett Heródesnek és vendégeinek (a vele asztalnál levőknek): a király pedig ezt mondta a leánynak: kérj (tőlem) amit akarsz és megadom neked,
23. meg is esküdött neki, hogy: bármit kérsz tőlem, megadom neked, akár királyságom felét is,
24. az pedig kiment és megkérdezte anyját: mit kérjek? Az pedig így felelt: Bemerítő János fejét,
25. és mindjárt bement sietve a királyhoz, megkérte, ezt mondta: azt akarom, hogy azonnal add nekem egy tálon a Bemerítő János fejét,
26. és bár nagyon elszomorodott a király, de esküje és az asztaltársaság (vendégek) miatt nem akarta elutasítani őt,
27. és mindjárt elküldött egy hóhért azzal a paranccsal, hogy hozza el János fejét, és az elment és lefejezte a börtönben,
28. és elhozta a fejét egy tálon, és odaadta a leánynak, és a leány odaadta azt anyjának,
29. és amikor a tanítványai ezt meghallották, eljöttek és a holttestet elvitték és egy sírboltba helyezték,
30. és összegyűltek az apostolok Jézushoz és hírt adtak neki mindenről, amiket tettek és amit tanítottak.
31. Ő pedig ezt mondta nekik: jertek velem külön egy puszta (elhagyatott) helyre és pihenjete (nyugodjatok) meg egy kicsit, mert sok volt a jövő-menő, hogy még enni sem volt alkalmas idejük,
32. és elmentek hajóval egy puszta (elhagyatott) helyre, hogy magukban (külön) legyenek,
33. de sokan meglátták őket, amikor elindultak és rájuk ismertek és minden városból gyalog odasiettek és meg is előzték őket,
34. és amikor Jézus kiszállt, meglátta a nagy (nép)tömeget és megesett rajtuk a szíve, mert olyanok voltak, mint a juhok, pásztor nélkül és kezdte őket sok mindenre tanítani,
35. és már későre járt az idő, hozzá mentek a tanítványok, ezt mondták: elhagyatott ez a hely és az idő már későre jár,
36. bocsásd (küldd) el őket, hadd menjenek a környező tanyákra és falvakba, hogy ennilót vásároljanak maguknak.
37. Ő azonban ezt válaszolta nekik: adjatok ti nekik enni, de ők azt mondták neki: tán elmenjünk és vásároljunk kétszáz dénárért kenyeret és úgy adjunk nekik enni?
38. Ő pedig ezt mondta nekik: hány kenyeretek van? menjetek, nézzétek meg! amikor megtudták, ezt mondták: öt és két halunk,
39. és elrendelte nekik, hogy telepítsenek le mindenkit csoportokba a zöld fűre,
40. le is telepedtek, külön-külön, százas és ötvenes csoportokban.
41. És Ő fogta az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égbe, áldást mondott és megtörte a kenyeret és (oda)adta tanítványainak, hogy tegyék eléjük, a két halat is szétosztotta, mindnyájuknak,
42. mindenki evett és jól is lakott
43. és tizenkét kosarat töltöttek tele a felszedett kenyérdarabokkal és a halakkal is.
44. Azok pedig akik a kenyerekből ettek, ötezren voltak (csak a férfiak
45. és mindjárt kényszerítette a tanítványokat, hogy szálljanak a hajóba és előre keljenek át a túlsó partra, Betsaida felé míg Ő elbocsátja (szétosztatja) a tömeget,
46. és (mikor) búcsút vett tőlük, elment a hegyre imádkozni.
47. Közben este lett, a hajó a tenger közepén volt és Ő egyedül a szárazföldön,
48. és amikor látta őket, hogy mennyire küszködnek (kínlódnak) az evezéssel, mert ellenszelük volt, a negyedik éjjeli őrsváltás idején elindult feléjük a tengeren járva, és el akart menni mellettük,
49. de amikor meglátták, hogy a tengeren jár, azt vélték, hogy kísértet és fölkiáltottak,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

50. mert mindnyájan látták és nyugtalanság fogta el őket, Ő azonban mindjárt szólt hozzájuk: bátorság! (bátrak legyetek!) én vagyok, nehogy féljete!
51. és belépett hozzájuk a hajóba és elült a szél és szerfölött elálmélkodtak magukban (az ámulattól nem tudtak hová lenni),
52. mert nem okultak a kenyerekből, mert meg volt keményedve a szívük,
53. és amikor átkeltek, a Genezáret földjére érkeztek és kikötöttek.
54. Mikor kiszálltak a hajóból mindjárt felismerték Őt,
55. és az egész környéket befutkosták, és kezdték hordágyakon a rosszullevőket odavinni, ahol hallották, hogy Ő ott van,
56. és ahová csak bement a falvakba vagy városokba, vagy tanyákra, kitétték a piactérre a gyengélkedőket és segítségül hívták, hogy legalább ruhájának a szegélyrojtját érinthessék, és akik csak megérintették, megmenekültek bajuktól.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

7. fejezet

1. És köréje gyűltek a farizeusok és néhány írástudó, akik Jeruzsálemből jöttek,
2. és meglátták, hogy némelyik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kézzel eszi a kenyeret,
3. mert a farizeusok és általában a zsidók nem esznek addig, míg meg nem mossák a kezüket, mert ragaszkodnak a vének hagyományához,
4. és ha a piacról hazajönnek, addig nem esznek, míg vízzel le nem mossák magukat, és még sok más van, amit átvettek, hogy megtartsák (ragaszkodnak hozzá): poharak és korsók, rézedények vízbemerítése (leöblítése)
5. és a farizeusok és az írástudók megkérdezték: miért nem járnak el a tanítványaid a vének hagyománya szerint, hanem tisztátalan kézzel eszik a kenyeret?
6. Ő pedig ezt mondta nekik: találóan (kitűnően) jövendölt Ézsaiás rólatok képmutatók, amint meg van írva: ez a nép ajkával tisztel engem, de a szívük távol van tőlem,
7. pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi tanokat előírások gyanánt tanítanak.
8. Mert elhagyjátok Isten parancsolatát, az emberi hagyományokhoz (a korsók és poharak megmerítéséhez, és sok ehhez hasonlóhoz) ragaszkodtok.
9. És így szólt hozzájuk: szépen félreteszitek (kijátszátok) Isten parancsolatát, hogy a magatok hagyományát megtartsátok.
10. Mert Mózes ezt mondta: becsüld meg (tiszteld) apádat és anyádat és aki rosszat mond apjáról vagy anyjáról, annak vége halál legyen,
11. ti pedig ezt mondjátok: ha egy ember azt mondja az apjának vagy az anyjának: Korbán, azaz áldozati ajándék az, amivel hasznodra lehetek,
12. akkor már nem engeditek meg neki, hogy valamit tegyen apjáért vagy anyjáért.
13. Ezzel érvényétől fosztjátok meg (érvénytelenítitek) Isten szavát a hagyományokkal, amelyet tovább adtatok és még sok más ehhez hasonlókat tesztek,
14. és ismét magához szólította a tömeget és ezt mondta nekik: hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg:
15. kívülről semmi sem jut be az emberbe, ami beszennyezhetné, hanem ami belőle kijön, az teszi tisztátalanná az embert.
16. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja meg,
17. és amikor a tömeget elhagyva bement a házba, megkérdezték a tanítványai a példázatról,
18. és ezt válaszolta nekik: hát még ti sem értitek? Nem tudjátok, hogy ami kívülről kerül be az emberbe, az nem szennyezheti be,
19. mert nem a szívébe megy, hanem csak a gyomorba, és a csatornába kerül? Ezzel tisztának nyilvánított (minősített) minden ételt,
20. de azt hangoztatta, hogy ami az emberből kimegy, az teszi tisztátalanná az embert,
21. mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz számítgatás: házasságtörés, cédaság, gyilkosság,
22. lopás, kapzsiság, gonoszságok, csalás, kicsapongás, gonosz szem (irigység), káromkodás, fennhéjázás (többnek látszani vágyás), kevélység, meggondolatlanság,
23. ez a (sok) gonoszság mind belülről származik és ezek teszik tisztátalanná az embert.

24. Onnan pedig útra kelt, Tírusz és Szidon határába ment, és bement egy házba, nem akarta, hogy tudjanak róla, de nem maradhatott titokban,
25. mert mindjárt hallott róla egy asszony, akinek leányát tisztátalan szellem szállta meg, eljött és lábaihoz borult,
26. az asszony pedig hellén volt, szírföníciai származású és kérte, hogy a démont hajtsa ki a leányából,
27. és ezt mondta az asszonynak: hadd lakjanak jól előbb a gyermekek, mert nem szép elvenni a gyermekek kenyerét és a kiskutyáknak dobni,
28. de az így válaszolt, ezt mondva neki: igen, Uram, csakhogy a kiskutyák is esznek az asztal alatt abból, amit a gyerekek elmorzsálnak,
29. erre ezt mondta neki: ezekért a szavakért, menj el, kiment a leányodból a démon,
30. és hazament és a leánykát az ágyon fekvé találta és a démon már kiment,
31. és ismét elhagyta Tírusz határait és Szidonon át a Galileai tengerhez érkezett a Tízváros határain keresztül
32. és hoztak hozzá egy nehezen szóló (dadogva beszélő) süketet és kérték, hogy tegye rá a kezét,
33. és félrevonta őt külön a tömegtől, fülébe dugta az ujját, majd megnyálazott ujjával megérintette a nyelvét
34. és föltekintett az égbe, fohászzkodott (felsóhajtott) és ezt mondta neki: effata! azaz: nyílj meg!
35. és megnyíltak hallószervei és nyomban megoldódott nyelvének bilincse és helyesen (rendesen) beszélt,
36. és megparancsolta, nehogy valakinek megmondják, de minél jobban tiltotta nekik, annál inkább elhíresztelték,
37. és szerfölött elálmélkodtak és ezt mondták: mindent kitűnően tett: a süketeket is hallokká teszi, a némákat is megszólaltatja.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

8. fejezet

1. Azokban a napokban ismét igen nagy volt a tömeg körülötte és nem volt mit enniök, magához hívta a tanítványait és ezt mondta nekik:
2. szánakozom a (nép)tömegem, hogy már három napja velem tartanak (kitartanak mellettem), és nincs mit enniök,
3. és ha étlen bocsátom őket haza, kidőlnek az úton, hisz némelyikük messziről jött
4. és ezt válaszolták neki tanítványai: honnan lenne képes valaki ezeket annyi kenyérrel ellátni, hogy mind jóllakjanak a pusztában?
5. és megkérdezte őket: hány kenyerek van? azok pedig azt mondták: hét,
6. erre megparancsolta a tömegnek, hogy telepedjék le a földre, és kezébe vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte (darabokra törte)és odaadta a tanítványainak, hogy osszák szét (tegyék eléjük), és oda is tették,
7. néhány haluk is volt, és ezeket is megáldotta, s mondta, hogy ezeket is tegyék eléjük (osszák szét),
8. ettek és jól is laktak és felszedték a megmaradt darabokat: hét kosárral.
9. Voltak pedig mintegy négyezren és elbocsátotta (hazaküldte) őket
10. és mindjárt hajóba szállt a tanítványaival és Dalmanuta vidékére ment,
11. és kijöttek a farizeusok is és vitatkozni kezdtek vele, égi jelet követeltek (kértek tőle), hogy próbára tegyék.
12. Szellemétől indítatva felsóhajtott, ezt mondta: miért követel jelet ez a nemzedék? Ámen, mondom néktek, ennek a nemzedéknek nem adatik semmiféle jel.
13. És otthagya őket, ismét beszállt a hajóba és átkelt a túlsó partra,
14. és elfelejtettek kenyeret vinni (magukkal) és egy kenyéren kívül már nem volt több a hajóban
15. és óva intette őket mondván: vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok és Heródes kovásztától
16. és egymás között tanakodtak, hogy nincs kenyérük
17. és Jézus észrevette, ezt mondta nekik: mit tanakodtok azon, hogy nincs kenyerek? még most sem értitek, nem fogjátok föl? Még mindig kérges a szívetek?
18. Van szemetek és nem láttok, és van fületek és nem hallotok? És nem emlékeztek:
19. amikor az öt kenyeret megtörtem az ötezer embernek, hány kosarat szedtetek tele a megmaradt darabokkal? ezt mondták neki: tizenkettőt,
20. amikor pedig a hetet a négyezernek, hány tele kosár megmaradt darabot szedtetek össze?
21. és ezt mondták: hetet. És azt mondta nekik: hogyan van, hogy még mindig nem értitek?
22. És amikor megérkeztek Betsaidába, egy vakot hoztak hozzá és kérlétké, hogy érintse meg

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

23. és megfogta a vak kezét és kivezette a faluból, itt nyállal megkenete szemét, rátette kezét, megkérdezte: látsz-e valamit?
24. és az feltekintett és ezt mondta: látom az embereket, úgy látom őket, mint (élő) fákat, amint járkálnak,
25. ezután ismét a szemére tette kezét, és az ember szétnézett, úgy rendbejött, hogy messzire és élesen látott mindent.
26. És hazaküldte őt, ezt mondta: a faluba pedig be se menj (nehogy megmondd bárkinek),
27. és elment Jézus és a tanítványai a Fülöp Cezáreájának falvaiba, útközben megkérdezte a tanítványait, ezt mondta nekik: kinek mondanak engem az emberek?
28. Ők pedig így feleltek Neki, hogy: Bemerítő Jánosnak, és mások Illésnek, mások pedig egynek a próféták közül,
29. és Ő maga megkérdezte őket: ti pedig mit mondotok, ki vagyok? (kinek mondotok?) Péter ezt mondotta neki: Te vagy a Krisztus.
30. Ő pedig óva intette őket, nehogy valakinek elmondják ezt róla,
31. és kezdte őket tanítani, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie és a vének és a főpapok és írástudók Őt, mint a próbát ki nem állót, elvetik és megölik és harmadnapra feltámad.
32. És nyíltan beszélt a dologról, Péter azonban pártfogásba vette és dorgálni kezdte (szemrehányást tett neki),
33. de Ő hátrafordult, ránézett tanítványaira, és megintette Pétert és ezt mondta: távozz mögém (tőlem hátra) sátán, mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekéire.
34. És odahívta a tömeget a tanítványaival együtt és ezt mondta nekik: ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye föl a keresztyét és kövessen engem,
35. mert aki meg akarja menteni lelkét, elveszti azt, aki pedig elveszti lelkét értem és az evangéliumért, az megmenti azt,
36. mert mit használ (ér) az embernek, ha az egész világot megnyeri (megszerzi), de a lelkét veszni hagyja (de a lélek kárát vallja)?
37. mert mit adhat az ember cserébe lelkéért?
38. mert aki szégyell engem és az én Igémet ez előtt a házasságtörő és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

9. fejezet

1. És ezt mondta nekik: Ámen, mondom nektek, hogy vannak olyanok, azok között, akik itt állnak, akik addig nem kóstolnak halált, míg meg nem látják Isten hatalommal bíró királyságának eljövételét,
2. és hét nap múlva maga mellé vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost és felvitte őket külön egy magas hegyre és elváltozott (átalakult) előttük,
3. és ruhája olyan ragyogó lett, igen fehér, amilyenre a ruhafestő sem képes kifehéríteni,
4. és megjelent nekik Illés Mózással együtt, és beszélgettek Jézussal.
5. És Péter ezt mondta Jézusnak: Rabbi! oly (eszményi) szép itt lenni, csináljunk három sátrat, neked egyet (és) Mózesnek is egyet (és) Illésnek is egyet,
6. mert nem tudta, mit mondjon, mert meg voltak ijedve,
7. és felhő keletkezett (ereszkedett le), mely beárnyékolta őket (rájuk vetette árnyékát) és a felhőből hang hallatszott: Ez az én szeretett Fiam, rá hallgassatok!
8. és hirtelen körültekintettek és már senkit sem láttak maguk körül, csak Jézust egyedül,
9. és a hegyről lejövet megparancsolta (elrendelte) nekik, hogy senkinek el ne beszéljék amit láttak, csak akkor, amikor az Emberfia a halálból feltámad.
10. És megjegyzték (e szóba belekapaszkodtak) és maguk közt megvitatták, hogy mi az: a halálból feltámadni,
11. és megkérdezve Őt, ezt mondták: miért mondják az írástudók, hogy Illésnek kell eljönni előbb?
12. Ő pedig megmondta nekik: Illés bizonyára eljön előbb, mindent helyreállít, hogyan is van megírva az Emberfiáról, hogy sokat kell szenvednie és semmibe sem veszik?
13. de mondom néktek, hogy Illés is eljött és azt tették velem, amit akartak, ahogy írva van róla,
14. és amikor odaértek a tanítványokhoz, nagy tömeget láttak körülöttük és írástudókat, akik vitatkoztak velük,
15. és mindjárt, amint meglátták Őt, megdöbbenek, majd elébe siettek és köszöntötték Őt,
16. és Ő megkérdezte őket: mit vitatkoztok velük?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

17. És valaki a tömegből válaszolt Neki, ezt mondta: Tanítómester, elhoztam Hozzád a fiamat, akit néma szellem szállt meg (vett birtokába)
18. és ahol csak megragadja, megszagatja (földhöz veri), habzik a szája, a fogait csikorgatja és megmered, és mondtam a tanítványaidnak, hogy hajítsák ki belőle, de nem bírták (nem volt erejük).
19. Ő pedig válaszolva nekik ezt mondta: ó hitetlen nemzedék, meddig leszek veletek, meddig hordozzalak (túrjelek) benneteket? hozzátok őt hozzám,
20. és odavitték őt hozzá, és amint a szellem meglátta Őt, mindjárt össze-vissza rángatta (rázta) a fiút, és az a földre esett, habzó szájjal fetrengett,
21. és megkérdezte az apját, mennyi ideje annak, hogy ez történt vele? az pedig ezt mondta: kisgyermekkorától,
22. és sokszor tűzbe is, meg vízbe is dobta (kergette), azért, hogy elpusztítsa, de ha valamit tehetsz, légy segítségünkre nekünk, könyörülj meg (induljon meg szíved) rajtunk.
23. Jézus pedig ezt mondta neki: ha valamit tehetek? - minden lehetséges annak, aki hisz,
24. mindjárt felkiáltott a fiú apja s ezt mondta: hiszek, segíts a hitetlenségemen (légy segítségül a hitetlenségemnek)!
25. Amikor pedig látta Jézus, hogy egyre nagyobb tömeg verődik össze (a tömeg hozzá fut), rászólt a tisztátalan szellemre, ezt mondta neki: te néma és süket szellem, én elrendelem neked, menj ki belőle és többé nehoj visszamenj belé,
26. erre az felordított és sokszor összerángatta és kiment belőle és a fiú olyan lett, mint egy halott, úgyhogy sokan azt mondták, hogy meghalt.
27. Jézus azonban megfogta a kezét, életre keltette őt és az talpra állt
28. és amikor bement a házba, a tanítványai külön megkérdezték Őt, hogy: miért nem voltunk képesek mi kihaj(i)tani azt?
29. és Ő ezt mondta nekik: ez a fajta másként nem megy ki, csak imádsággal (és böjt hatására).
30. Onnét kimenne átmentek Galileán és nem akarta, hogy valaki megtudja,
31. mert tanította a tanítványait és (azt) mondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezébe adják és megölik és miután megölték, harmadnapra feltámad,
32. ők pedig nem értették meg e beszédet (és) félték is Őt megkérdezni.
33. És megérkeztek Kapernaumba, már otthon voltak (mikor) megkérdezte őket: mit vitatkoztatok (beszélgettetek) az úton?
34. Ők pedig hallgattak, mert egymás között azon vitatkoztak az úton, hogy ki a nagyobb,
35. és leült, odaszólította a tizenkettőt és azt mondta nekik: aki első akar lenni, legyen valamennyi között a legutolsó és mindenkinek kiszolgálója (diakónusa)
36. és (kézen) fogott egy kisgyermeket közéjük állította, majd ölébe vette őt és ezt mondta nekik:
37. aki az ilyen kisgyerekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be, és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, Aki engem küldött.
38. Szólt neki János, ezt mondta: Tanítómester, láttunk valakit, aki a Te nevedben démonokat haj(i)tott ki, aki nem követ minket (nem tart velünk) és megtiltottuk neki, mivelhogy nem követ minket (nem tartozik közénk).
39. Jézus pedig ezt mondta: nehogy eltiltsátok őt, mert senki sincs, aki csodatevő hatalmat gyakorol az én nevemben, és utána rosszat mond rólam,
40. mert aki nincs ellenünk, mellettünk (velünk) van,
41. mert aki inni ad nektek egy pohár vizet a nevemben, azért mert Krisztuséi vagytok, Ámen, mondom nektek, hogy nem veszti el (megkapja) jutalmát,
42. és aki botlásba visz egyet is e kicsinyek közül, akik hisznek, jobb lenne annak, ha malomkövet kötnének nyakára és a tengerbe dobnák,
43. és ha a kezed botlásba visz téged, vágd le, jobb csonkán bemenned az életre, mint két kézzel a gyeheennába menned, az olthatatlan tűzbe,
44. (ahol a férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik ki)
45. és ha a lábad visz botlásba téged, vágd le, jobb sántán bemenni az életre, mintha két lábbal a gyeheenna olthatatlan tűzébe dobnának,
46. (ahol a férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik ki)
47. és ha a szemed visz téged botlásba, vágd ki azt, mert jobb fél szemmel az Isten királyságába bemenni, mint két szemmel a gyeheennába kerülni,
48. (ahol a férgük nem pusztul el és a tűz nem alszik ki)
49. mert mindenkit tűzzel sóznak majd meg (és minden áldozatot sóval sóznak meg).

50. Jó a só, de ha a só sótlanná válik (lesz), mivel izesítik meg? Legyen bennetek (birtokotokban) só és legyetek békességben egymás között.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

10. fejezet

1. És onnan útra kelve Júdea határaiba ment, és a Jordán túlsó partjára és ismét tömeg gyülekezett hozzá, és ahogyan szokta, ismét tanította őket
2. és a farizeusok is odamentek Hozzá, megkérdezték (Tőle): szabad-e egy férjnek (férfiúnak) elbocsátani a feleségét? - próbára akarták tenni,
3. (de) Ő válaszul ezt mondta nekik: mit parancsolt (rendelt el) nektek Mózes?
4. Ők pedig ezt mondták: Mózes megengedte, hogy válólevelet írva elbocsássuk (elváljunk),
5. Jézus pedig ezt mondta nekik: a szívetek keménysége miatt (keményszívűségekre tekintve) írta nektek ezt a parancs(olat)ot,
6. de a teremtés kezdetétől fogva férfivá és nővé (terem)tette őket Isten,
7. ezért elhagyja az ember az apját és az anyját
8. és a kettő egy hústestté lesz. Ettől kezdve többé már nem két, hanem egy hústest,
9. amit tehát az Isten egy igába fogott (kapcsolt össze), ember ne(hogy) szétválassa,
10. és odahaza ismét efelől kérdez(get)ték a tanítványai
11. és ezt mondta nekik: aki elbocsátja a feleségét és mással köt házasságot, házasságtörést követ el ellene,
12. ha pedig az asszony hagyja el férjét, máshoz megy férjhez, házasságtörővé lesz.
13. És kisgyermeket hoztak Hozzá, hogy tegye rájuk kezét, de a tanítványok rájuk szóltak.
14. Amikor pedig Jézus észrevette, megneheztelt (helytelenítette ezt) és ezt mondta nekik: hagyjátok (engedjétek), hogy a kisgyermek hozzáj jöjjenek, nehogy (meg)akadályozzátok őket, mert az ilyeneké az Isten Királysága.
15. Ámen, mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten Királyságát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba
16. és ölébe vette, megölelte (átkarolta) őket, kezét rájuk téve megáldotta őket
17. és amikor útnak indult, hozzá sietett egy(valaki) és térdre hullott előtte, megkérdezte: Jó Tanítómester! mit tegyek, hogy a korszakig tartó (aioni) életet elnyerjem (osztályrészülné kapjam)?
18. Jézus pedig ezt mondta neki: miért mondasz engem jónak? senki sem jó, (ha) csak (nem) egy: az Isten.
19. A parancsolatokat tudod: ne gyilkolj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodj hamisan! Ne csalj! Tiszteld (becsüld) az apádat és az anyádat!
20. az pedig mondta Neki: Tanítómester, ezeket mind megtartottam (megőriztem) fiatal koromtól fogva.
21. Jézus ránézett és megszerette őt és (ezt) mondta neki: egy valami még hiányzik belőled: menj el, amid van, add el, és oszd szét a koldusszegényeknek és kincsed lesz az égben és gyere ide és kövess engem (tarts velem)!
22. az pedig elkomorodott erre a szóra és elment szomorúan (leverten), mert sok szerzett birtoka volt
23. és körültekintett Jézus és (ezt)n mondta tanítványainak: milyen nehezen mennek be Isten királyságába a vagyonosok.
24. A tanítványok pedig meglepődtek (elcsodálkoztak) a szavain. Jézus azonban ismét szólt, (ezt) mondta nekik: gyermekeim, milyen nehéz az Isten Királyságába bemenni,
25. könnyebb a tevének a varrótű fokán átmenni, mint a gazdagoknak az Isten Királyságába bejutni.
26. Ezek pedig még jobban megdöbbenek és (ezt) mondták egymásnak: hát akkor ki üdvözülhet?
27. Jézus ekkor rájuk tekintett és ezt mondta: embereknek ez lehetetlen, de nem Istennek, mert minden lehetséges az Isten mellé állva (az Isten mindenre képes).
28. Ekkor Péter kezdte mondani Neki: lám! mi mindent elhagytunk és követtünk téged.
29. Jézus így szólt: Ámen, mondom nektek, nincsen senki, aki elhagyta házáat, vagy fivéreit, vagy nőtestvéreit, vagy anyját, vagy apját (vagy feleségét), vagy gyermekét, vagy szántóföldjét (én)értem és az evangéliumért,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

30. ki ne kapna vissza százszorannyit most ebben az időszakban, házakat, fivéreket és nővéreket és anyákat és gyermekeket és szántóföldeket, bár üldöz(tet)ésekkel (együtt) és a jövő világekorszakban világekorszakig tartó életet.
31. Sokan lesznek pedig elsőből utolsókká és utolsóból elsőkké.
32. Úton voltak és felmentek Jeruzsálembe, elől ment Jézus és ők megdöbbenek (álmétkodtak), akik követték, féltek. És ismét maga mellé vette a tizenkettőt és kezdte nekik elmondani, amik vele történni fognak,
33. hogy: lám! fölme gyünk Jeruzsálembe és az Emberfiát átadják a főpapoknak és az írástudóknak és halálra ítélik (Őt) és átadják a nemzeteknek (pogányoknak),
34. (és) kicsúfolják (Őt) és leköpdösik Őt, és megostorozzák és megölik, de harmadnapra (után) feltámad,
35. (és) odament Hozzá Jakab és János, a Zebedeus fiai és (ezt) mondták neki: Tanítómester, akarnánk, hogy amit Tőled kérünk, tedd meg nekünk.
36. Ő pedig ezt mondta nekik: mit akartok, hogy megtegyek nektek?
37. Azok pedig ezt mondták neki: add meg nekünk, hogy egyikünk a (Te) jobboldon, másikunk baloldon üljön a dicsőségben.
38. Jézus pedig ezt mondta nekik: nem tudjátok, mit kértek. Képesek vagytok-e meginni azt a pohárt, melyet én megiszom, vagy beme ritkezni azzal a beme ritkezéssel, amellyel én beme ritkezem?
39. Azok pedig ezt mondták: képesek vagyunk. Jézus pedig ezt mondta nekik: a pohárt, melyet én megiszom, megisszátok és beme ritkezéssel, mellyel én beme ritkezem beme ritkeztek,
40. de az (én) jobboldon és baloldon való ülés felől nem én döntök, hanem az azokat illeti, akiknek készült,
41. és amikor hallotta ezt a tíz, kezdtek neheztelni Jakabra és Jánosra.
42. És Jézus magához hívta őket, ezt mondta nekik: tudjátok, hogy akik vezetni látszanak a nemzeteket, uralkodnak rajtuk és nagyjaik éreztetik velük hatalmukat,
43. de nem így van ez tiko ztetek, hanem aki nagy akar lenni köztetek, az legyen a ti kiszolgálótok
44. és aki első akar lenni közületek (legyen) mindenkinek rabszolgája,
45. mert az Emberfia sem azért jött, hogy Őt kiszolgálják, hanem hogy Ő szolgáljon ki másokat és a lelkét adja váltságul sokakért,
46. és Jerikóba értek és amikor Ő és a tanítványai és elég nagyszámú tömeg kiment Jerikóból, ott ült az út mellett egy vak kéregető a Timeus fia, Bartimeus (és) kéregetett
47. és hallotta, hogy a názáreti Jézus az, kiabálni kezdett, ezt mondta: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!
48. és sokan csitították (rátámadtak), hogy hallgasson, de ő annál hangosabban (inkább) kiáltotta: Dávid fia, könyörülj rajtam!
49. és Jézus megállt és így szólt: szólítsátok (ide)! és odaszóltak a vaknak és azt mondták neki: légy bátor, kelj fel, hív téged,
50. az pedig eldobta köpenyét (felső ruháját), felugrott és odament Jézushoz
51. és válaszul Jézus ezt mondta neki: mit akarsz, hogy tegyek veled? a vak pedig azt mondta: Rabbi, hogy feltekinthessek Rád,
52. és Jézus ezt mondta neki: menj el, a te hited megmentett (hűséged megtart) téged. És nyomban feltekinthetett rá és követte Őt (ragaszkodott Hozzá, Vele tartott) az úton.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

11. fejezet

1. Amikor közeledtek Jeruzsálemhez Betánia és Betfagé felé, az Olajfák hegyénél, elküldött kettőt a tanítványai közül
2. és ezt mondta nekik: menjetek a faluba, amely előttetek van és mindjárt, ahogy bementek (oda), találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még ember nem ült, oldjátok el és hozzátok ide
3. és ha valaki szólna nektek, hogy miért teszitek ezt, mondjátok: az Úrnak van rá szüksége és mindjárt elküldi ide.
4. És elmentek és meg is találták a szamárcsikót, az ajtóhoz (félfához) kötve kinn az úton (útölelkezésnél) és eloldották.
5. Néhányan az ott áll(dogál)ók közül ezt mondták nekik: mit csináltok, miért oldjátok el a szamarat?
6. Ők pedig azt mondták nekik, amit Jézus mondott és eleresztették őket,
7. és elhozták a szamárcsikót Jézushoz, rávetették (ráterítették) a felsőruháikat és Ő felült rá,
8. sokan felsőruháikat az útra terítették, mások pedig lombos ágakat, melyeket a mezőn vágtak, szórtak Elé
9. és akik Előtte mentek és akik követték, így kiáltottak: Hozsanna, áldott, aki az Úr nevében jön!

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. Áldott, ami jön, atyánknak, Dávidnak közelgő királysága! Hozsanna a magasságban!
11. és bement Jeruzsálembe a templomépületbe, ott köröskörül mindent megtekintett (szemügyre vett), mivel már az idő későre járt, kiment Betániába a tizenkettővel
12. (és) amikor másnap, korán reggel Betániából kimentek, megéhezett
13. és messziről meglátott egy dúslevelű fügefát és odament, hogy hátha talál rajta valamit, de amikor odaért, semmit sem talált rajta, csak levelet, mert még nem volt itt a fügeérés időszaka.
14. És megszólalt és ezt mondta annak: e (világ)korszakra többé senki se egyék rólad gyümölcsöt, és ezt hallották a tanítványai
15. és megérkeztek Jeruzsálembe és bement a templomépületbe és elkezdte kihaj(i)tani azokat, akik árultak és vásároltak a templomépületben és a pénzváltók asztalait és a galambárosok székeit felforgatta
16. és nem engedte, hogy valaki is bármilyen edényt (háziesszközt) keresztül vigyen a templomépületen
17. és tanított, ezt mondta nekik: nincs-é megírva, (hogy) a házam minden nemzet számára az imádság háza lesz (hívják majd)? ti pedig rablók barlangjává tettétek
18. (és) meghallották ezt a főpapok és az írástudók, módot kerestek, hogyan pusztítsák el (Őt), mert féltek Tőle, mert a nép mind megdöbben a tanításán
19. és amikor este lett, kiment a városon kívül
20. és amikor korán reggel elmentek a fügefa mellett, látták, hogy az gyökerestül kiszáradt
21. és akkor visszaemlékezett Péter és ezt mondta Neki: Rabbi, nézd a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt
22. és válaszul Jézus ezt mondta nekik: legyetek az Istenhit birtokosai.
23. Ámen, mondom néktek, hogy (ha) valaki ezt mondja ennek a hegynek: emelkedj fel és vesd magadat a tengerbe, és nem kételkedik a szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, úgy meg is lesz (annak)
24. ezért mondom nektek, mindaz amiért imádkoztok és amit kértek higgyétek, hogy megkapjátok és meglesz nektek
25. és amikor felálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami (panasz) van bennetek, hogy égi Atyátok is megbocsássa nektek bűneiteket.
26. (De ha ti nem bocsátotok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.)
27. És ismét Jeruzsálembe mentek, és amikor a templomépületben járkált, odamentek Hozzá a főpapok, az írástudók és a vének
28. és ezt mondták Neki: milyen felhatalmazással teszed ezeket? vagy ki adta Neked ezt a hatalmat, hogy ilyeneket tegyél?
29. Jézus pedig ezt mondta nekik: én (is) kérdezek tőletek egyet és válaszoljatok nekem és (akkor) megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket:
30. János bemejtése az égből volt, vagy emberektől? válaszoljatok nekem.
31. Erre így okoskodtak magukban: ha azt mondjuk: az égből, ezt mondja majd: miért nem hittetek hát neki?
32. vagy mondjuk azt: az emberektől? de féltek a (nép)tömegetől, mert mindenki azt tartotta Jánosról, hogy valóban próféta volt,
33. és válaszul ezt mondták Jézusnak: nem tudjuk. Jézus is ezt mondta nekik: (akkor) én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal (felhatalmazással) teszem ezeket.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

12. fejezet

1. És példázatokban kezdett szólni: egy ember szőlőt ültetett és körülvette sövénykerítéssel és borsajtót (sajtógödrot) ásott és tornyot épített és bérbe adta földműveseknek és elutazott idegenbe
2. és a maga idejében elküldött egy rabszolgát a földművesekhez, hogy a földművesektől kapjon a szőlő terméséből,
3. de ezek megfogták, összeverték és üresen (üres kézzel) küldték el
4. és ismét elküldött hozzájuk (egy) más(ik) rabszolgát: ennek betörték a fejét és gyalázatosan bántak vele
5. és ismét (egy) más(ika)t küldött, ezt megölték és sok mást is, miután némelyeket megvertek, másokat pedig megölték,
6. még volt egy szeretett fia, utoljára őt küldte el hozzájuk, ezt mondta: a fiamat majd megbecsülik,
7. azok a földművesek azonban ezt mondták egymásnak: ez az örökös (sorsrész-élvező) gyerünk, öljük meg, és miénk lesz az örökség (sorsrész)
8. és megfogták, megölték és kidobták a szőlőn kívülre,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. mit tesz majd a szőlő ura? elmegy és elpusztítja a földműveseket és a szőlőt másoknak adja.
10. Nem olvastátok-(e) ezt az Írást: a kő, amelyet az építők elvetettek, az lett szegletkövé (szeglet fejevé)
11. az Úrtól lett azzá, és (ez) csodálatos a szemünkben?
12. és keresték, hogy hogyan fogják meg (igyekeztek elfogni), de féltek a (nép)tömegtől, mert megértették (felismerték), hogy ellenük mondta (ezt) a példabeszédet és otthagyták Őt és elmentek
13. és odaküldtek Hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy szavaiba belekössenek
14. és eljöttek (és) ezt mondták Neki: Tanítómester, tudjuk, hogy igaz vagy és nem törödsz senkivel, mert nem tekintesz az emberek személyére, hanem a való(igaz)sághoz híven tanítod az Isten útját, szabad-e adót fizetni a császárnak vagy nem? adjunk vagy ne adjunk?
15. Ő pedig átlátta a kétszínűségüket (és) ezt mondta nekik: miért kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam.
16. Azok pedig hoztak, és (ezt) mondta nekik: kié ez a kép és a fölírás? azok pedig mondták: a császáré.
17. Jézus pedig ezt mondta nekik: ami a császáré, adjátok meg a császárnak és ami az Istené, az Istennek. És elcsodálkoztak Rajta.
18. Akkor a szaduceusok jöttek oda Őhöz, akik azt mondják, hogy feltámadás nincsen, és megkérdezték Tőle ezt mondván:
19. Tanítómester, Mózes azt írta elő nekünk, hogy ha valakinek fitestvére meghal és asszonyt hagy hátra, de gyermeket nem hagy, akkor annak fitestvére vegye el az özvegyet és támasszon magot fitestvérenek.
20. Volt hét fitestvér, az első megnősült (feleséget vett) és meghalt utód nélkül (magot nem hagyott)
21. és a második elvette azt és meghalt, ő sem hagyott utódot és a harmadik is hasonlóképpen
22. és így mind a hét elvette őt és nem hagytak hátra utódot (magot). Legutoljára meghalt az asszony is,
23. a feltámadáskor, amikor feltámadnak, közülük melyiküké lesz az asszony? mert mind a hétnek a felesége volt.
24. Jézus (ezt) mondta nekik: nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát?
25. mert amikor a halálból feltámadnak, nem nőülnek (és) férjhez sem mennek, hanem úgy lesznek, mint az angyalok az egekben,
26. arról pedig, hogy a halottak feltámadnak, nem olvastátok-e Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogyan szólt neki az Isten? ezt mondta: Én vagyok Ábrahám Istene és Izsáknak Istene és Jákób Istene.
27. Isten nem a halottak Istene, hanem az élőké. Ti tehát nagyon tévedtek.
28. És odament Hozzá az egyik írástudó, aki hallgatta vitájukat, látta, hogy mily kitűnően megválaszolt nekik, megkérdezte Tőle: melyik az összes parancsok közül az első?
29. Jézus pedig ezt válaszolta neki, hogy az első ez: halljad Izrael! az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr,
30. és szeresd Uradat, Istenedet egész szívedből és egész lelkedből és egész elmédből és egész erődből,
31. (és) a második ez: szeresd (hozzád legközelebbi) embertársadat, mint saját magadat, nincs más ezeknél nagyobb parancs
32. és ezt mondta Neki az írástudó: valóban, kitűnően mondtad, Tanítómester, hogy Isten egy(etlen) és rajta kívül nincs más
33. és szeretni Őt egész szívből, egész értelemből és erőből, és szeretni embertársunkat, mint saját magunkat, az több minden égő, vagy véres áldozatnál
34. és Jézus látva őt, hogy értelmesen válaszolt, ezt mondta neki: nem vagy messze az Isten Királyságától, és senki nem mert Tőle többet kérdezni.
35. Jézus pedig amikor a templomépületben tanított, ezt mondta: hogy mondják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid fia?
36. maga Dávid mondta a Szent Szellem (erejé)ben: így szólt az Úr az én Uramnak, ülj (a) jobbomra, míg ellenségeidet lábad alá teszem zsámolyul,
37. maga Dávid Urának mondja, akkor hogyan lehet fia neki? És a nagy tömeg szívesen (élvezettel) hallgatta Őt
38. és a tanításában ezt mondta nekik: őrizkedjete (óvakodjatok) az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösben járnival és szeretik a köszöntéseket a piacutereken (fogadni)
39. és első helyeken ülni a zsinagógákban és főhelyeken a lakomákon,
40. akik feleméztik az özvegyek házait és közben színlelésből (látszatra) hosszan imádkoznak, súlyosabb ítéletben részesülnek majd
41. és leült szemben a templomi (kincstartó) persellyel és figyelte, hogy(an) dobja a nép a rézpénzt a perselybe és sok gazdag sokat dobott be
42. és jött egy koldusszegény özvegyasszony két fillért dobott be, ami egy krajcárt ér

43. és odahívta a tanítványait (és) ezt mondta nekik: Ámen, mondom néktek, hogy ez a koldusszegény özvegy többet dobott be mindenkinél, akik a perselybe dobtak,
44. mert mind a fölöslegükből dobtak, ez pedig nélkülözéséből (szűkösségéből) mindazt beledobta, amije volt, az egész megélhetését.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

13. fejezet

1. És amikor kijött a templomépületből, ezt mondta Neki az egyik tanítványa: Tanítómester, nézd milyen kövek és milyen épületek!
2. és Jézus ezt mondta neki: látod ezeket a nagy épületeket? Nem hagynak itt követ kövön, amelyet le nem rombolnak
3. és leült az Olajfák hegyén a templomépülettel szemben, Péter, Jakab, János és András és külön (bizalmasan) megkérdezték:
4. mondd meg nekünk, mikor lesznek ezek és mi lesz a jele, mikor mindezek bekövetkeznek (végbemennek)?
5. Jézus pedig mondani kezdte nekik: vigyázzatok, nehogy valaki megtévesszen (félrevezessen) titeket,
6. sokan jönnek majd az én nevemben, azt mondják: én vagyok az és sokakat megtévesztenek (tévedésbe ejtenek),
7. amikor pedig hallotok háborúkról, nehogy megrémüljete, ezeknek meg kell lenni, de ez még nem a vég,
8. mert nemzet nemzet ellen, királyság királyság ellen támad, lesznek földrengések helyenként, lesznek éhínségek: a szülőfájdalmak gyötrelmeinek kezdete ez.
9. Vigyázzatok magatokra! mert bíróságok elé állítanak titeket és zsinagógákban (gyülekezetekben) vernek meg és helytartók és királyok elé állítanak énmiattam, hogy tanúbizonyosságot tegyetek nekik hitetekről
10. és minden nemzetnek hirdetenek kell előbb az evangéliumot (örömhírt),
11. és amikor elvezetnek benneteket és (bíróságra) átadnak, nehogy tépelődjete előre, hogy mit szóljatok, hanem ami megadatik néktek abban az órában, azt szóljatok, mert nem ti vagytok akik szóltok, hanem a Szent Szellem.
12. És halálra adja a testvér testvérét és apa a gyermekét és a gyermekek szüleikre támadnak és halálra juttatják őket
13. és gyűlölteket lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki végig kitart, az megmenekül (üdvözü).
14. Amikor pedig látjátok a pusztítás utálatosságát ott állani, ahol nem kell - aki olvassa, értse meg! - akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe,
15. aki pedig a háztetőn van, nehogy leszálljon, be ne menjen a házba, hogy valamit elvigyen a házából
16. és aki a mezőn lesz, nehogy visszaforduljon, hogy elhozza a felsőruháját.
17. Jaj pedig a várandós és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban,
18. imádkozzatok pedig, hogy ne télen legyen ez,
19. mert olyan nyomorúságos napok jönnek, amilyenek még nem voltak ezen az Isten alkotta világon, kezdet óta és nem is lesznek
20. és ha az Úr nem rövidítené meg ezeket a napokat, nem menekülne meg egyetlen élőlény (hústest) sem, de a kiválasztottakért, akiket Ő kiválasztott, megrövidíti ezeket a napokat
21. (és) akkor ha valaki ezt mondja: nézzétek, itt van a Krisztus, vagy ott van, nehogy elhiggyétek,
22. ál-Krisztusok és álpróféták lépnek fel, jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet, még a választottakat is megtévesszék (félrevezessék).
23. Ti pedig vigyázzatok, előre megmondtam nektek mindent,
24. hanem azokban a napokban a nyomorúságok (szorongatások) után a nap elsötétedik és a hold nem ad világosságot
25. és a csillagok lehullanak az égből és az egekben lévő tartóerők megrendülnek
26. akkor meglátjátok az Emberfiát, amint eljön a felhőkben, nagy hatalommal és dicsőséggel
27. és akkor elküldi angyalait és összegyűjti a kiválasztottait a négy szelek felől (a szélrózsa minden irányából) a föld végső határától az ég végső határáig.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

28. Tanuljátok meg pedig a fügefáról vett példázatot: amikor a hajtása már zsendül és levelei már kihajtottak, tudjátok, hogy közel van a nyár,
29. így ti is, amikor látjátok mindezeket, hogy meglesznek, vegyétek tudomásul, hogy közel van már: az ajtó előtt (a küszöbön).
30. Ámen, mondom néktek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek meg nem lesznek.
31. Az ég és a föld elmúlnak, de az én szavaim (Igém) nem múlnak el,
32. arról a napról, vagy óráról azonban senki sem tud, az ég angyalai sem, sőt a Fiú sem, csak az Atya.
33. Vigyázzatok, legyetek éberek (virrasszatok), mert nem tudjátok mikor van ez az idő(szak),
34. mint egy idegenbe készülõ utazó, aki elhagyja házát és rabszolgáinak átadja a meghatalmazást, mindegyiknek a maga dolgát és a kapuörnek megparancsolja, hogy virrasszon.
35. Virrasszatok tehát, mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura: este vagy éjfélkor, vagy kakasszóra, vagy reggel.
36. Nehogy amikor váratlanul (hirtelen) megjõ, alva (elszunnyadva) találjon titeket,
37. amit pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: virrasszatok (éberek legyetek)!

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

14. fejezet

1. Két nap múlva volt a húsvét (pászka) és a kovásztalan kenyerek ünnepe és a főpapok és az írástudók módot kerestek, hogy hogyan foghatnák el Jézust csellel, hogy megöljék,
2. mert (ezt) mondták: ne az ünnepen, nehogy zavargás (zendülés) legyen a nép közt.
3. Amikor Betániában volt a leprás Simon házában, az asztalhoz telepedett, odajött egy asszony, akinél egy alabástrom edényben valódi, igen értékes nárdus olaj volt és feltörte az alabástrom edényt és Jézus fejére öntötte,
4. voltak pedig némelyek, akik bosszankodtak magukban és (ezt) mondták: mire való volt a kenetnek ez az elpazarlása?
5. mert eladhattuk volna ezt a kenetet, több mint háromszáz dénárért és odaadhattuk (szétoszthattuk) volna a koldusszegényeknek és szemrehányást tettek az asszonynak.
6. Jézus azonban (ezt) mondta: hagyjátok, mit bántjátok (akadékoskodtok), hisz (eszményi) szép dolgot művelt velem,
7. mert koldusszegények mindig vannak veletek és amikor akartok, (akkor) tehettek jót velük, de én nem mindig vagyok veletek,
8. ami tőle telt, azt tette, előre megkente a testemet a temetésre,
9. Ámen, mondom néktek: ahol csak hirdetik az evangéliumot (örömhírt), az egész világon, azt is amit ő tett, elmondják majd az ő emlékezetére.
10. Ekkor (is)kárióti Júdás, a tizenkettő közül egy, elment a főpapokhoz, hogy kiszolgáltassa (átadja) nekik.
11. Amikor pedig ezek meghallották, megörültek és megígérték neki, hogy ezüstpénzt adnak neki és (ő) módot keresett, hogyan adja kezükbe a kellő időszakban.
12. A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a húsvéti bárányt megáldozták, azt mondták neki a tanítványai: hová akarod, hogy elmenjünk? Hol készítsük el, hogy megehed a húsvéti bárányt?
13. és elküldött kettőt a tanítványai közül és ezt mondta nekik: menjetek a városba és ott találkoztok egy vizeskorsót vivő emberrel, kövessétek (szegődjétek a nyomába),
14. és ahová bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a tanítómester üzeni: hol van a szállásom, ahol a tanítványaimmal együtt a húsvéti (pászka) bárányt elfogyaszthatom?
15. és ő majd mutat nektek egy nagy felsőtermet, készen felterítve és ott készítsétek el nekünk
16. és kimentek a tanítványok és a városba érve mindent úgy találtak, ahogy megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti bárányt.
17. És amikor este lett, odament a tizenkettővel
18. és amikor asztalhoz telepedtek és ettek, Jézus ezt mondta: Ámen, mondom nektek, hogy egy tiközületek, aki együtt eszik velem, elárul engem.
19. Elszomorodtak és egyenként mondták Neki: csak nem én?
20. Ő pedig ezt mondta nekik: egy a tizenkettő közül, aki velem egyszerre márt a tálba,
21. az Emberfia ugyan elmegy, ahogyan meg van róla írva, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja (átadja) jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem született volna,
22. és miközben ettek, kezébe vette Jézus a kenyeret, megáldotta (áldást mondott), megtörte és nekik adta, és ezt mondta: vegyétek, ez a testem,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

23. majd fogta a poharat, hálát adott, odaadta nekik és ittak belőle mindnyájan
24. és azt mondta nekik: ez a vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik.
25. Ámen, mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtő terméséből addig a napig, amíg újat iszom az Isten Királyságában
26. és dicséretet énekelve kimentek az Olajfák hegyére
27. és ezt mondta nekik Jézus: mindnyájan megbotránkoztok bennem (ezen az éjszakán), ahogy meg van írva: megverem a pásztort, szétszélednek a juhok,
28. de életrekelésem után előttetek vonulok Galileába,
29. Péter pedig ezt mondta neki: ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem!
30. és ezt mondta neki Jézus: Ámen, mondom néked, hogy te ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer megszólal, háromszor tagadsz meg engem,
31. ő pedig magából kikelve szól: ha meg is kellene hálnom Veled együtt, akkor sem tagadlak meg, de ugyanígy mondták a többiek is mind.
32. Elérkeztek arra területre, amelynek neve Getszemáné és ezt mondta a tanítványainak: üljetek le itt, amíg imádkozom.
33. Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost és rémület és hontalanság érzése kezdte gyötörni,
34. és ezt mondta nekik: halálos szomorúság borult a lelkemre, maradjatok itt és virrasszatok
35. és kissé előbbre ment, földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle az az óra
36. és ezt mondta: Abba, ó Atyám! minden lehetséges Neked, vedd el tőlem ezt a poharat, de ne az legyen, amit én akarok, hanem, amit Te
37. és odament és elszunnyadva találta őket, és ezt mondta Péternek: Simon, alszol, nem bírtál egy órát virrasztani?
38. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek, a szellem ugyan kész, de a (hús)test gyenge (erőtelen)
39. és ismét elment és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott
40. (és) visszatérve ismét alva találta őket, mert szemeik elnehezültek és nem tudták, mit válaszoljanak Neki
41. és amikor harmadszor is eljött, ezt mondta nekik: aludjatok most már (tovább) és nyugodjatok! Elég volt (megvan a döntés) eljött az óra, lám az Emberfiát a bűnösök kezébe adják,
42. keljeteek föl, menjünk, lám közeleg, aki engem átad (elárul)
43. és mindjárt, midőn még beszélt, megjelent Júdás, a tizenkettő egyike és vele jött a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől a tömeg, harcikardokkal és botokkal,
44. az árulója pedig egy jelt adott nekik, ezt mondta: Akit megcsókolok Ő az, fogjátok (ragadjátok) meg és vezessétek el biztos őrizet alatt
45. és amint odaért, mindjárt odament Hozzá és ezt mondta (Neki): Rabbi! és megcsókolta,
46. azok pedig rávetették a kezüket és elfogták őt,
47. egy valaki pedig, a mellette állók közül kirántotta a harci kardját, rásújtott a főpap rabszolgájára és levágta a fülét.
48. És Jézus megszólalt, ezt mondta nekik: mint egy rablóra, úgy jöttetek ki (harci)kardokkal és fadorongokkal elfogni engem?
49. naponta nálatok voltam, a templomépületben tanítottam és nem fogtatok el, de be kell hogy teljessedjenek az Írások.
50. És ekkor mindenki magára hagyta és elmenekült (elfutott).
51. És egy ifjú (mégis) nyomon követte, csupasz testét csak egy vászonlepel fedte és megragadták,
52. az pedig otthagya a vászonlepet és meztelenül elfutott
53. és elvezették Jézust a főpaphoz és összegyűltek a főpapok, a vének és az írástudók mind,
54. (és) Péter távolról követte Őt, be egészen a főpap udvarába és ott ült a szolgálakkal együtt és melegedett a tűz fénye felé fordulva.
55. A főpapok és az egész tanács bizonyítékot kerestek Jézus ellen, hogy halálra ítélhessék, de nem találtak,
56. mert sokan tanúskodtak hamisan ellene és a tanúvallomások nem voltak megegyezők.
57. Néhányan fel is álltak és hamis tanúbizonyságot tettek ellene, ezt mondták:
58. mi hallottuk, amikor ezt mondta: én lebontom ezt a(z emberi) kézzel csinált templomot és három nap alatt másikat építek, mely nem emberkéz alkotása lesz,
59. de még így sem volt megegyező a vallomásuk (tanúbizonyságuk)
60. (és) felállt a főpap a középre és megkérdezte Jézust, ezt mondta: semmit sem válaszolsz azokra, amit ezek ellened tanúként vallanak?
61. de Ő hallgatott és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte Őt a főpap és ezt mondta neki: Te vagy a Krisztus, az Áldottnak a Fia?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

62. Jézus pedig ezt mondta: én vagyok és meglátjátok majd az Emberfiát, hogy a Hatalmas jobbán ül és eljön az ég felhőivel.
63. A főpap pedig megszagatta (alsó)ruháit és ezt mondta: mi szükségünk van még tanú(bizonyosságok)ra?
64. hallottátok a káromlást, mi a véleményetek? azok pedig mind elítélték Őt, hogy méltó a halálra
65. és elkezdtek némelyek Őt (le)köpdösni és arcát betakarták és ököllel verték és ezt mondták neki: profétáld, (mondd meg, ki az?) a szolgálótól is kapott arculcsapásokat.
66. Péter (pedig) lent volt az udvarban, jött egy a főpap szolgáló(leánya)i közül
67. és meglátta Pétert melegedni, arcába tekintett és ezt mondta: te is a názáretivel, a Jézussal voltál,
68. ő azonban tagadta, ezt mondta: nem tudom, nem is értem, mit mondasz és kiment az előcsarnokba és felhangzott a kakasszó
69. és amint a szolgáló(leány) észrevette, ismét kezdte mondani az ott állóknak, hogy: ez is közülük való,
70. de ő újra tagadta és egy kis idő múlva az ott állók ismét ezt mondták Péternek: valóban közülük való vagy, hiszen galileai is vagy,
71. ő pedig elkezdett átkozódni és esküdni, hogy: nem ismerem ezt az embert akiről beszéltek
72. és mindjárt felhangzott másodsorra is a kakasszó és újra eszébe jutott Péternek a beszéd, amit Jézus mondott neki, (hogy): mielőtt a kakas(szó) másodszer felhangzik, háromszor tagadsz meg engem és sírvafakadt.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

15. fejezet

1. És kora reggel mindjárt össztanácskozást készítettek elő a főpapok a vénekkel és az írástudókkal és az egész tanáccsal és megkötözve elvitték Jézust és átadták Pilátusnak
2. és Pilátus megkérdezte Őt: te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig válaszul ezt mondta: te mondd
3. (és) sokat vádolták Őt a főpapok.
4. Pilátus pedig ismét megkérdezte, ezt mondva: nem válaszolsz semmit?
5. Jézus azonban nem válaszolt többé semmit, úgyhogy Pilátus (el)csodálkozott.
6. Ünnepek alkalmával (ünnepenként) pedig szabadon szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit kértek.
7. Volt pedig egy Barabbás nevezetű fogoly, akit a lázadókkal (együtt) tartóztattak le, akik a lázadás idején gyilkosságot követtek el.
8. És amikor a tömeg felvonult, kezdte kérni azt, amit mindig megtett nekik
9. Pilátus pedig válaszolva nekik, ezt mondta: akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?
10. mert megtudta, hogy irigységből (féltékenységből) adták kezébe a főpapok.
11. A főpapok azonban bujtogatták a tömeget, hogy inkább Barabbást engedje szabadon nekik.
12. Pilátus pedig ismét megszólalt, ezt mondta nekik: mit tegyek hát azzal, akit a zsidók királyának mondtok?
13. Azok pedig ismét ezt kiáltották: feszítsd keresztre!
14. Pilátus pedig ezt mondta nekik: de mi rosszat tett? azok pedig annál harsányabban kiáltották: feszítsd keresztre!
15. Pilátus pedig a tömegnek eleget szándékozott tenni, szabadon engedte nekik Barabbást, Jézust pedig, miután megkorbácsoltatta, átadta nekik, hogy feszítsék keresztre,
16. a katonák pedig elvezették a palotaudvar belsejébe, a Praetoriumba és összehívták az egész őrcsapatot
17. és bíborba öltöztették Őt és tövisből font koszorút tettek a fejére
18. és így kezdték köszönteni: örülj, (örömet kívánok) zsidók királya!
19. és a fejét náddal verték és leköpdösték és gúnyból térdet hajtva hódoltak neki (imádták).
20. Amikor így kigúnyolták, lehúzták róla a bíbort és ráadták a maga (felső)ruháit és kivezették, hogy keresztre feszítsék
21. és arra kényszerítettek egy mellettük elmenőt: cirenei Simont, Alexandros és Rufus apját, hogy vigye a keresztyét (kínaróját)
22. és felvitték a Golgotára, egy helyre, amely azt jelenti: Koponya-hely
23. és mirhával kevert bort adtak neki (inni), de nem fogadta el
24. és keresztre feszítették, megosztottak a (felső)ruháin, sorsot vetve rájuk, hogy ki mit vigyen el (kapjon)
25. három óra volt pedig (amikor) keresztre feszítették
26. és elítélésének okát egy jelzőtablóra írták fel:
A ZSIDÓK KIRÁLYA
27. és Vele együtt keresztre feszítettek két rablót, egyiket jobb és másikat bal felől,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

28. és beteljesedett az Írás: a törvényszegők közé sorolták,
29. akik mellette elmentek, káromolták (szidalmazták), a fejüket csóválták és mondogatták: Aki lerombolod a templomot és három nap alatt fölépíted,
30. mentsd meg magadat és szállj le a keresztről,
31. hasonlóképpen a főpapok is az írástudókkal együtt gúnyolódtak és egymásnak ezt mondták: másokat megmentett, magát nem képes megmenteni
32. a Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk! és akik vele együtt voltak megfeszítve, azok is gyalázták Őt.
33. Amikor hat óra lett, sötétség borult az egész földre, kilencedik óráig
34. és a kilencedik órában felkiáltott Jézus nagy hangon: Elói, Elói, lama Sabaktáni? ami ennyit jelent: Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?
35. és néhányan az ott állók közül, akik hallották, ezt mondták: nézd, Illést hívja.
36. Valaki pedig odafutott, ecetbe mártott szivacsot nádszálra tűzve inni adott neki, ezt mondta: hagyjátok, (hadd) lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye?
37. Jézus pedig nagy hangon kiáltott és kilehelte szellemét
38. és a templom függönye kettéhasadt felülről az aljáig.
39. Amikor pedig a százados, aki ott állt vele szemben, látta, hogyan lehelte ki szellemét, ezt mondta: valóban ez az ember Isten Fia volt.
40. Voltak pedig ott asszonyok is, akik távolról figyelték, akik közt ott volt magdalai Mária is és Mária, a kis Jakab és József anyja és Salómé,
41. akik amikor Galileában volt, követték Őt és szolgálatára voltak és sokan mások akik vele együtt mentek fel Jeruzsálembe
42. és amikor már esteledett, mivel az előkészület, azaz a szombat előtti nap volt,
43. jött József, aki Arimátiából való volt, előkelő tanácsstag, aki maga is várta Isten Királyságát, bátran bement Pilátushoz és elkérte a Jézus testét.
44. Pilátus pedig csodálkozott, hogy már meghalt és magához hívatta a századost, megkérdezte, hogy régen meghalt-e?
45. és amikor megtudta a századostól, odaajándékozta a holttestet Józsefnek,
46. (aki) miután gyolcsot vásárolt, levette Jézust a keresztről, begöngyölte gyolcsba, és elhelyezte egy sírboltba, amely kősziklából volt kivágva (kivésve) és egy követ hengerített a sírbolt bejárata elé.
47. A magdalai Mária és Mária, József anyja figyelték, hogy hová helyezték Őt.

AZ ÖRÖMÜZENET MÁRK SZERINT

16. fejezet

1. És amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja és Salómé illatszereket vásároltak, hogy elmenjenek (és) megkenjék Őt.
2. és nagyon korán, a szombatok (a hét) első napján érkeztek a sírbolthoz, amikor a Nap felkelt
3. és ezt mondták egymásnak: ki gördíti el nekünk a követ a sírbolt bejáratából?
4. és amikor feltekintettek, látták, hogy a kő már el van hengerítve, pedig roppant nagy volt
5. (és) bementek a sírboltba látták, hogy jobbfelől egy fehér ruhába öltözött ifjú ül megdöbbenek,
6. az pedig ezt mondta nekik: nehogy megdöbbenjete, a keresztre feszített názáreti Jézust keresitek? Életre kelt, nincs itt, nézzétek, itt az a hely, ahová helyezték,
7. de menjete, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttete megy Galileába, ott majd meglátjátok, amint megmondta nektek
8. és kijöttek és elfutottak a sírbolttól, mert reszketés és ámulás fogta el őket és senkinek semmit sem szóltak, mert féltek
9. amikor pedig a szombatok (a hét) első napján korán feltámadt, megjelent először a magdalai Máriának, akiből hét démont haj(i)tott ki.
10. Ez elmenvén hírül adta azoknak, akik vele tartottak és (most) gyászolták és sírtak,
11. (de) amikor meghallották, hogy él és hogy ő látta, nem hitték el,
12. ezután pedig közülük kettőnek másféle alakban jelent meg útközben, amikor a mezőre mentek.
13. Azok is elmentek és hírül adták a többieknek, de azoknak sem hittek.
14. Utóbb pedig, amikor asztalhoz telepedtek, maguknak a tizenegyeknek jelent meg és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik életre kelve látták

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

15. és ezt mondta nekik: menjetek el mind az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek,
16. aki hisz és bemeztkezik, az üdvözü, aki pedig nem hisz, ítéletre megy.
17. Akik pedig hisznek, azokat ezek a jelek követik: a nevemben démonokat haj(i)tanak ki, új nyelveken szólnak,
18. kígyókat vesznek fel és ha valami halálosat isznak, semmiképp nem árt nekik, kezüket rosszullevőkre teszik és azok kitűnő állapotba jutnak.
19. Az Úr pedig, miután szólott hozzájuk, felemeltett az égbe és (le)ült az Isten jobbára,
20. azok pedig elmentek (és) mindenütt hirdették az örömhírt (az evangéliumot), az Úr pedig együtt munkálkodott velük (velük volt munkájukban) és Igét követő [a beszédet a nyomában járó] csodajelekkel erősítette meg.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT Lukács

1. fejezet

1. Mivel sokan hozzáfogtak, hogy a nálunk (köztünk) végbement események elbeszélését leírják (írásba foglalják) (úgy),
2. amint ránhagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és végrehajtói voltak az Igének,
3. tetszett nekem is, aki mindennek pontosan utána jártam, hogy neked sorjában leírjam, nagyratartott Teofil,
4. hogy megtudd azoknak a szavaknak a megbízhatóságát, amelyekre téged oktattak.
5. Volt Júdea királyának, Heródesnek napjaiban egy pap, névszerint Zakariás, az Abia rendjéből, és annak felesége Áron leányai közé tartozott, akinek neve Erzsébet.
6. Mindketten pedig (meg)igaz(ult)ak voltak Isten előtt, mint akik az Úr minden parancsolataiban és rendelkezéseiben igazságos úton (feddhetetlenül) jártak,
7. és nem volt nekik gyermekük, mivelhogy Erzsébet meddő volt, és mindketten életük előrehaladott napjaiban voltak.
8. Történt pedig, hogy midőn napi beosztásának sorrendjében papi szolgálatot végzett Isten előtt,
9. a papi (szolgálat) szokás(a) szerint sorsolás útján rá került a tömjénezés (illatáldozás) sora, bement az Úr templomába,
10. és a nép egész sokasága kívül volt és imádkozott a füstölő áldozás eme órájában.
11. Megjelent pedig neki az Úr angyala, és megállt a füstölő áldozati oltár jobb oldalán,
12. és Zakariás, amikor meglátta, zavarba jött, és félelem szállta meg őt,
13. és így szólt hozzá az angyal: nehogy félj Zakariás, mert kérő imád meghallgatásra talált, és feleséged, Erzsébet szülni fog neked egy fiút, és hívod majd Jánosnak,
14. ő örömdre és ujjongásodra lesz neked, és sokan fognak örülni a világra jövetelének (születésének),
15. mert nagy lesz az Úr előtt, bort és más részegítő (bódító) italt nem iszik, és Szent Szellemmel lesz betelve (megtelve) már anyja méhétől,
16. és Izráel fiai közül sokat visszafordít az Úrhoz, Istenükhöz,
17. és ő maga Illés szellemével és erejével (hatalmával) előtte fog járni (az Úrnak), hogy az apák szívét (a) gyermekekhez fordítsa, és az engedetleneket az igazak megfontoltságára, hogy az Úr számára felkészült népet készítsen (elő).
18. És így szólt Zakariás az angyalhoz: miről tudom meg ezt? mert én öreg vagyok, és feleségem is előrehaladt napjaiban,
19. és az angyal ezt válaszolta neki: én Gábriel vagyok, aki az Isten előtt állok, és az a küldetésem, hogy szóljak hozzád, és ezeket örömhírként (jó hír gyanánt) hirdessek (adjam hírül) neked,
20. és lásd! Megnémsz, és nem tudsz megszólalni addig a napig, amíg ezek meg nem lesznek, mert nem hittél az én szavaimnak, melyek beteljesednek a maguk idejében
21. és a nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy sokáig elidőzik a templomban,
22. amikor pedig kijött, nem volt képes hozzájuk szólni és ebből megértették, hogy látomást látott a templomban, fejével integetett nekik, és néma maradt,
23. és történt amint leteltek papi szolgálatának napjai, elment haza.
24. E napok után pedig felesége, Erzsébet áldott állapotba jutott és elrejtőzött (teljesen visszavonult) öt hónapig, ezt mondta:
25. így tett velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye tőlem gyalázatomat (azt, ami szégyenemre volt) az emberek előtt.
26. A hatodik hónapban pedig az Isten elküldte Gábriel angyalt Galilea Názáret nevű városába
27. egy szűzhöz, aki jegyese volt egy férfinak, akinek neve József, Dávid házából a szűz neve pedig Mária
28. és bement az angyal (ő)höz, és ezt mondta: örülj, te kegyelembe fogadott, az Úr veled van (minden asszonynál áldottabb vagy).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

29. Amikor pedig ezt hallotta, zavarba jött a szavak hallatán és elgondolkozott, miféle köszöntés ez,
30. és ezt mondta az angyal neki: nehogy félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél,
31. és lám! méhedben fogansz, fiat szülsz, és a nevét Jézusnak hívod majd,
32. nagy lesz Ő és a Magasságos Fiának fogják hívni és az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját,
33. és királyként uralkodik Jákób házán világekorszakokon át, és királyságának nem lesz vége.
34. Ezt mondta pedig Mária az angyalnak: hogyan lesz ez (válík valóra), holott férfit nem ismerek?
35. és válaszolt az angyal, ezt mondta neki: Szent Szellem száll reád, és a Magasságos hatóereje borul rád árnyékával, és ezért a létrejövő szentet Isten Fiának hívják majd,
36. és lám! Erzsébet, a rokonod is áldott állapotba jutott (fiút fogant) vénségére és már hatodik hónapban van, akit meddőnek mondanak,
37. mert az Istennél semmi sem (nincs) lehetetlen,
38. ezt mondta pedig Mária: nézd, az Úrnak rabszolgaleányát, legyen (váljék valóra) nekem beszéded szerint, és elment tőle az angyal.
39. Útra kelt (felkerekedett) pedig Mária azokban a napokban, és a hegyvidékre ment sietve, Júda egyik városába,
40. és bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet,
41. és történt, hogy amint meghallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat a méhében mozogni kezdett, és megtelt Erzsébet Szent Szellemmel,
42. és hangos szóval felkiáltott, ezt mondta: áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a méhed gyümölcse,
43. és honnan van ez nekem, hogy eljön az én Uram anyja énhozzám?
44. mert nézd, amikor köszöntésed hangja a fülembe jutott, az ujjongástól mozogni kezdett a magzat a méhemben,
45. és boldog, aki hisz, mivelhogy beteljesednek azok, amit az Úr szólt neki,
46. és ezt mondta Mária: magasztalja a lelkem az Urat,
47. és ujjong a szellemem az én Istenemen, Üdvözítőmön,
48. hogy rátekintett rabszolga leányának alázatosságára, mert nézd, mostantól fogva boldognak mond ezután minden nemzedék,
49. mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas és szent a neve,
50. és az irgalma nemzedékről-nemzedékre azoké, akik Őt félik,
51. karja bizonyosságot tett erejéről (karjával megmutatta erejét): szétszórta a szívük elgondolásaiban kevélykedőket (felfuvalkodottakat),
52. hatalmasokat döntött (taszított) le trónjukról és megaláztatottakat fölemelt (felmagasztalt),
53. az éhezőket betöltötte jókkal (jóllakatta), és gazdagokat küldött el üresen,
54. felkarolta szolgáját, Izraelt, hogy megemlékezzék irgalmáról,
55. ahogyan szólott atyáinknak, Ábrahám(nak) és az utódainak a világekorszakokba (aionba) nyúlóan.
56. Ott maradt pedig Mária vele együtt mintegy három hónapig, és azután visszatért házába (hazatért).
57. Erzsébetnek pedig betelt a szülésének ideje, és fia lett neki,
58. és meghallották a szomszédok (környékeliek) és a rokonok, hogy az Úr felmagasztalta irgalmában, és együtt örültek vele.
59. És történt nyolcad napon, (hogy) eljöttek körülmetélni a kisfiút, és az apja nevére Zakariásnak (akarták) őt hívni.
60. de válaszolva az anyja ezt mondta: semmiképpen nem, hanem Jánosnak fogják hívni,
61. és ezt mondták neki: senki sincs a rokonságodban, akit így hívnának,
62. fejjel integettek pedig az apjának, hogy minek akarja neveztetni,
63. és egy írotáblát kért, ezt írta (rá) mondván: János a neve, és elcsodálkoztak mindnyájan.
64. A szája pedig nyomban megnyílt, és a nyelve megoldódott, és áldotta az Istent,
65. és félelem szállta meg a szomszédokat mind (félelem támadt mindazokban, akik körülöttük laktak), és Júdea egész hegyvidékén szóvá tették mindezeket (szóbeszéd tárgyává lett mindez),
66. és a szívükbe vésték (vették) mind, akik ezt meghallották, és ezt mondták: vajon mi lesz e kisfiúból?, ugyanis az Úr keze volt vele,
67. és Zakariás, az apa, betelt Szent Szellemmel és prófétált (jövendölt), ezt mondta:
68. Áldott az Úr, az Izrael Istene, hogy meglátogatta és váltságot szerzett (készített) a népének,
69. és felemelte az üdvösség szarvát nekünk, szolgafiának, Dávid házában,
70. ahogyan szólt az Ő szent prófétáinak szája által (világ)korszaktól fogva,
71. hogy irgalmat tegyen apáinkkal, és megemlékezzék a szent szövetségéről,
72. az esküvésről, amelyet atyánknak, Ábrahámnak esküdött, hogy megadja nekünk,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

73. hogy félelmet nem ismere (félelemtől mentesen) ellenségeink kezéből kiragadva, Istent tisztelve szolgáljunk neki,
74. szentségben (jámorságban) és igazságosságban élve Ő előtt (színe előtt) életünk minden napjában,
75. téged meg, kisfiú, a Legmagasztosabb prófétájának fognak hívni, mert előtted mégy, az Úr színe előtt, hogy előkészítsd útjait,
76. hogy az üdvösség ismeretét add az Ő népének, (ami) a bűnök (vétkék) bocsánatában (van),
77. Istenünk könyörülő irgalma által, mellyel meglátogatott minket a felkelő fény (Napkelet) a magasságból,
78. hogy ráragyogjon azokra (világítson azoknak), akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy lábainkat a békesség útjára irányítsa.
79. A kisfiú pedig növekedett és erősödött szellemben, és a pusztában volt addig a napig, amíg bemutatkozott Izrael népének (nyilvánosan föl nem lépett).

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

2. fejezet

1. Történt pedig azokban a napokban, rendelet jött ki Augusztus császártól, hogy az egész lakott földkerekséget írják össze.
2. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Küréniusz volt Szíria helytartója,
3. és elment ki-ki (mindenki) a maga városába, hogy összeírják (az összeírásra)
4. felment pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek hívnak, mivel Dávid házából és családjából való volt,
5. hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki várandós volt,
6. történt pedig, hogy ottlétük alatt beteltek az ő szülésének a napjai,
7. és megszülte az elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mivelhogy nem volt számukra hely a vendégfogadóban,
8. és pásztorok voltak azon a vidéken a szabad ég alatt (künn a mezőn tanyáztak) és éjszaka örködtek a nyájuk felett,
9. és egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és az Úr dicsősége körülragyogta őket, és nagyon megijedtek (nagy félelemmel megfélemlettek)
10. és ezt mondta nekik az angyal: ne féljete! mert lám, (öröm)hírként hirdetek nektek nagy örömet, amely minden népé lesz,
11. hogy megszületett nektek ma az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus, Dávid városában,
12. és ez néktek a jel: találtok egy bepólyált újszülött kisedet (kisgyermeket) jászolban fekvő
13. és ekkor hirtelen az angyallal együtt egy égi sereg sokasága lett ott, (akik) az Istent dicsérték és ezt mondták:
14. Dicsőség a magasságokban Istennek, és (a) földön békesség az Istennek tetsző emberek között.
15. És történt, hogy amikor elmentek tőlük az angyalok az égbe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: menjünk hát el Betlehemig, hogy lássuk, ami történt, amit az Úr tudunkra adott nekünk (tudatott velünk)
16. és elmentek sietve és megtalálták Máriát, Józsefet és a(z) újszülött) kisedet (kisgyermeket), aki a jászolban feküdt.
17. Miután meglátták, ismertették a beszédet, amit nekik a kisfiú felől szóltak.
18. és mindnyájan, akik hallották, elcsodálkoztak azokon, amiket a pásztorok nekik mondtak.
19. Mária pedig mindezeket a beszédeket emlékezetébe véste (megtartotta) és szívében forgatta (mérlegelve fontolgatta),
20. és visszatértek a pásztorok, dicsőítették és magasztalták az Istent mindazért, amiket hallottak és láttak úgy, amint elmondták nekik,
21. és amikor letelt a nyolc nap, hogy körümetéljék, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal is hívta, mielőtt még megfogant anyja méhében,
22. és amikor leteltek a tisztulásnak napjai Mózes törvénye szerint, felvitték Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,
23. úgy, ahogyan elő volt írva az Úr törvényében, hogy minden elsőszülött fiút az Úrnak kell szentelni,
24. és az áldozatot is be akarták mutatni, ahogy az Úr törvénye megmondja: egy pár gerlicét vagy két galambfiókát
25. és íme egy ember volt Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve, és ez igaz (megigazult) és istenfélő ember volt, aki Izrael vigasztalását várta, és a Szent Szellem volt rajta.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

26. És kijelentést kapott a Szent Szellemtől, hogy addig nem lát halált, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát (Fölkentjét).
27. és elment a Szellem által a templomépületbe és amikor a szülők a kisfiút, Jézust bevitték, hogy a törvény előírásának eleget tegyenek,
28. ölelő karjaiba vette, áldotta az Istent és ezt mondta:
29. Most bocsátod el, Uram, a rabszolgádat, beszéded szerint, békében,
30. mivelhogy meglátták szemeim az üdvösségedet,
31. amelyet készítettél minden nép szeme láttára
32. fényül a nemzetek leleplezésére és dicsőségül néped, Izrael számára,
33. és az apja és az anyja csodálkoztak azon, amit róla (a fiukról) mondott,
34. és megáldotta őket Simeon, és így szólt Máriához, az anyjához: nézd! ez sokak elestére és talpra állítására (feltámadására) lesz téve Izraelben, és jelül, amelynek ellentmondanak,
35. - sőt néked is tőr járja át lelkedet - hogy lehulljon a lepel sok szív fontolgtásairól (hogy nyilvánosságra jöjjenek sok szívből az elgondolások).
36. Volt egy prófétánő is, Anna, Fánuel leánya Áser törzséből, aki nagyon előrehaladott volt korban, (mert) szüzessége után hét évig élt férjével,
37. és (már) özvegy volt nyolcvannégy éve, aki nem hagyta el a templom épületet (soha), és böjtölt, könyörgött, Isten szolgálatában éjjel és nappal.
38. Ez is ugyanabban az órában előállt, szintén vallást tett Istenről, és szólt felőle mindazoknak, akik várták Jeruzsálemben a megváltást,
39. és amikor mindent elvégeztek, ami az Úr törvénye szerint volt, visszatértek Galileába, városukba, Názáretbe.
40. A kisfiú pedig növekedett, erősödött (szellemben), bölcsesség töltötte be, és Isten kegyelme volt rajta,
41. és a szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a páska (húsvét) ünnepére,
42. akkor is amikor tizenkét éves lett, felmentek ünnepi szokás szerint Jeruzsálembe,
43. és amikor az ünnepnapok végére jutottak (elteltek), hazafelé indultak, (visszatértek) a (gyermek) Jézus Jeruzsálemben maradt, de ezt nem tudták a szülei.
44. Azt gondolták, hogy az úti társaságban van, mentek egy napi utat, és keresték Őt a rokonok és az ismerősök között,
45. és amikor sehhol sem találták, visszafordultak Jeruzsálembe, hogy keressék,
46. és úgy történt, hogy három nap múlva megtalálták (akadtak rá) a templomépületben amint (ott) ült a tanítók (mesterek) között, és hallgatta és kérdezgette is őket,
47. és csodálkoztak (álmélkodtak) mind akik hallgatták az értelmén és a válaszain,
48. és amikor (szülei) észrevették, megdöbbsentek (elámultak), és így szólt hozzá az anyja: gyermekem, miért tetted ezt velünk? Lásd, atyád és én fájdalommal (gyötrődve) kerestünk téged!
49. És Ő így szólt hozzájuk: miért kerestetek engem? nem tudtátok, hogy azokban (a dolgokban) kell lennem, amik Atyámé?
50. És ők nem értették a beszédet, amelyet nekik válaszolt.
51. És lement velük és megérkezett Názáretbe, és alárendelte magát nekik (engedelmes volt) és az anyja megtartotta szívében mindezeket a beszédeket.
52. Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testalkatban, és Isten és emberek előtti kedvességben (kegyelemben).

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

3. fejezet

1. Tibériás császár (Cézár) uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, amikor Poncius Pilátus volt Júdea kormányzója (vezetője), és Galilea negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trachonitis tartomány(á)nak negyedes fejedelme pedig az ő testvére Fülöp, és Abiléné tartományának negyedes fejedelme pedig Lizániás,
2. Annás és Kajafás főpapok idejében szólt az Isten Jánoshoz, a Zakariás fiához a pusztában,
3. és elment a Jordán egész környékére, hirdette a megtérést (gondolkozás megváltoz(tat)ását), bemerítést a bűnök bocsánatára,
4. ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta szavainak könyv(tekercs)ében:
Segélykiáltó hangja a pusztában,
készítsétek az Úr útját,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

- tegyétek egyenessé az Ő ösvényeit,
5. minden szakadékot töltsetek fel,
és minden hegyet és halmot hordjatok el,
és ami görbe, egyenessé lesz,
és a göröngyösök simákká lesznek.
 6. És meglátja minden (hús)test az Isten szabadítását (megmentését, üdvösségét).
 7. A tömeg(ek)nek pedig amelyek kimentek hozzá, hogy (víz)bemerítse őket (általa bemeríttessenek) ezt mondta: viperák fajzata, ki intett meg titeket, hogy a következő harag elől meneküljete?
 8. teremjete azért gyümölcsöket, amelyek méltók az észretéréshez (a gondolkozás megváltozásához), és nehogy ezt kezdjete magatokban mondani: nekünk Ábrahám az atyánk, mert mondom nektek, hogy van hatalma az Istennek arra, hogy ezekből a kövekből gyermekeket támasszon (keltsen életre) Ábrahámnak,
 9. de már a fejsze is a fák gyökerére van fektetve, azért minden fát, amely nem terem kitűnő gyümölcsöt, kívágnak és tűzre vetnek (tűzbe dobnak),
 10. és megkérdezték őt a tömegek, ezt mondták: mit tegyünk tehát?
 11. Válaszolt pedig, ezt mondta nekik: akinek két (alsó)ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek (netán) egy sincs: és akinek van eledele (ennivalója), hasonlóképpen (ugyanígy) tegyen!
 12. Jöttek pedig a vámszedők is bemerítkezni, és így szóltak hozzá: Tanítómester, mit tegyünk?
 13. Ő pedig ezt mondta nekik: nehogy többet hajtsatok (szedjete) be, mint ami meg van szabva,
 14. megkérdezték pedig a katonák is, és ezt mondták: és mit tegyünk mi? és ezt mondta nekik: senkit ne bántsatok (zaklassatok), meg se zsaroljatok, és elégedjete meg ellátásokkal,
 15. a nép pedig (feszülten) várakozott, és mindenki azt fontolgatta szívében (János felől): nem ő-e a Krisztus?
 16. János mindenkinek válaszolt, és ezt mondta: én ugyan vízben merítlek be titeket, de (el)jön (az), aki nálam erősebb, akinek saruszíját sem vagyok méltó megoldani, Ő fog titeket majd bemeríteni Szent Szellemben és tűzben,
 17. akinek szórólapát van a kezében, hogy áttisztítsa a szérűjét, és a búzát magtárába összegyűjtse, a polyvát pedig elégesse olthatatlan tűzzel,
 18. még sok más egyébre is bátorította (buzdította) a népet, hirdette az evangéliumot (az örömhírt),
 19. Heródest pedig, a negyedes fejedelmet, megróta testvérének felesége, Heródiás miatt és mindazon gonoszságok miatt, amelyeket Heródes elkövetett,
 20. és amit mindezekon felül megtetézett még azzal is, hogy tömlöcbe záratta Jánost.
 21. Ekkor történt, hogy (a)mikor a nép mind bemerítkezett, Jézus is bemerítkezett, és mialatt imádkozott, felnyílt az ég,
 22. és leszállt a Szent Szellem látható alakban (testet öltve), mint egy galamb Őrá, hang is hallatszott az égből: Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem (jótetszésem).
 23. És maga Jézus, (a)mikor kezdett (elkezde működését), mintegy harminc éves volt, amint vélték (gondolták), József fia, aki Héli fia volt,
 24. ez Mattaté, Lévié, Melkié, Jannáé, Józsefé,
 25. Mattatiásé, Ámósé, Naumé, Eslié, Naggaié,
 26. Maáté, Mattatiásé, Sémeié, Józsefé, Júdáé,
 27. Jóánnáé, Résáé, Zorobábelé, Saláthielé, Nérié,
 28. Melkié, Addié, Koszámé, Elmadámé, Éré,
 29. Josée (Jézusé), Eliézeré, Jórimé, Mattaté, Lévié,
 30. Simeoné, Júdáé, Józsefé, Jónané, Eliakimé,
 31. Meleáé, Maináé, Mattatáé, Nátané, Dávidé,
 32. Jesseé, Obedé, Boázé, Salmóné, Naássoné,
 33. Aminádábé, Arámé, Esróné, Fáresé, Júdáé,
 34. Jákóbé, Izsáké, Ábrahámé, Táréé, Nákhoré,
 35. Száruké, Ragaré, Fáleké, Éberé, Saláé,
 36. Kainané, Arfaksádé, Semé, Noée, Lámeké,
 37. Matuseláé, Enóké, Járedé, Mahaláléélé, Kainané,
 38. Énosé, Sethé ez Ádámé, ez pedig az Istené.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

4. fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. Jézus pedig Szent Szellemmel telve visszatért a Jordántól, és Szellemben vezetést nyert (kapott) a pusztában
2. negyven napon át, megkísértette az ördög (diabolosz), és nem evett semmit azokban a napokban, és amikor azok bevégeződtek, megéhezett.
3. Ekkor azt mondta neki az ördög (a diabolosz, azaz szétdobáló): ha Fia vagy az Istennek, mondd ennek a kőnek, hogy váljék kenyérré.
4. Jézus így válaszolt neki: meg van írva, hogy nem csak kenyéren él az ember,
5. és felvezette Őt egy magas hegyre, és megmutatta neki a lakott földkerekség minden királyságát egy szempillantásnyi időben,
6. és ezt mondta neki az ördög: neked adom mindezt a hatalmat és dicsőségüket, mert én kaptam (nekem lett átadva) és annak adom, akinek akarom,
7. azért, ha te leborulva hódolsz előttem, a Tiéd lesz mindez.
8. De Jézus válaszul ezt mondta neki: meg van írva, az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki adj Isten(nek járó) tiszteletet.
9. Azután Jeruzsálembe vezette, és a templomépület párkányára állította és ezt mondta neki: ha Fia vagy az Istennek, vesd alá magad innét,
10. mert meg van írva, hogy hírvívó angyalainak parancsol felőled, hogy megőrizzenek
11. és hogy tenyerükön (kezeiken) hordoznak téged, nehogy kőbe üsd a lábadat,
12. És Jézus ezt a választ adta neki, hogy megmondattott: ne kísértsd Uradat, Istenedet
13. és amikor bevégezt minden kísértést az ördög (diabolosz), egy időszakra félreállt,
14. és visszatért Jézus a Szellem hatóerejében Galileába, és híre (ki)ment az egész környéken
15. és tanított a zsinagógáikban (összejöveleiken) és mindenki dicsőítette.
16. és elérkezett Názáretbe, ahol felnevelkedett, és bement szokása szerint szombatnapon a zsinagógába, és felállt (fel)olvasni.
17. És odaadták neki Ézsaiás próféta könyvtekercsét, és szétbontotta (felnyitotta) a könyvtekercset, és arra a helyre talált, ahol ez volt írva:
18. az Úr Szelleme (van) rajtam, aki felkent engem, hogy a koldusszegényeknek örömhírt (evangéliumot) vigyek, elküldött engem, hogy meggyógyítsam az összetört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a raboknak és a vakoknak újrálátást, szabadon bocsássam a megtörtéket,
19. és hirdessem az Úr kedves (szívesen fogadott) esztendejét,
20. és összegöngyölte az írástekercset, odaadta a parancsvégrehajtó szolgának és leült. És mindenkinek a szeme a zsinagógában részegeződött.
21. Ő pedig szólni kezdett hozzájuk, hogy: ma teljesedett be ez az írás, fületek hallatára,
22. és mindnyájan tanúbizonyoságot tettek mellette (tanúskodtak) és csodálkoztak a kegyelem szavain (a kedves Igéken), amelyek ajkáról fakadtak (szájából jöttek) és azt mondták: hát nem a József fia ez?
23. és így szólt hozzájuk: bizonyára ezt a példabeszédet fogjátok nekem mondani: orvos, magadat gyógykezel: amiket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, tedd meg itt is, a hazádban,
24. de ezt mondta: Ámen, mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves (szívesen fogadott) a hazájában.
25. De valóban (igazán) mondom nektek, sok özvegyasszony volt Illés napjaiban Izraelben, amikor bezárult az ég három évre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett (támadt) az egész földön,
26. és közülük egyikhez sem volt Illésnek küldetése, csak a szidóni Seraptában élő özvegyasszonyhoz,
27. és sok leprás volt Izraelben Elizeus próféta idejében (korában) és egyikük sem tisztult meg közülük, csak a szír Naámán,
28. és a zsinagógában mind haragra gerjedtek (beteltek haraggal), amikor hallották ezeket
29. és felpattantak, kikergették a városon kívülre, és felvonszolták a hegy peremére, (a szakadék széléig), amelyen városuk épült, hogy onnan letaszítsák,
30. de Ő áthaladt közöttük és eltávozott.
31. És lement Kapernaumba, Galilea városába és tanította őket szombatnapokon,
32. és ámulatba ejtett (megdöbbenett) mindenkit az Ő tanítása, mert a szavának hatalma volt,
33. és volt a zsinagógában egy ember, akit egy tisztátalan démoni szellem tartott hatalmában, és felkiáltott nagy hangon:
34. hagyd abba, mi közünk nekünk hozzád (mi dolgunk egymással) Názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? (A veszünkre jöttél?) Tudom, ki vagy: az Isten Szentje.
35. és megdorgálta őt (rászólt) Jézus, ezt mondta neki: némulj el és menj ki belőle! és a demont odavetette középre (a középre vágta), kiment belőle, és semmi bajt nem okozott (semmit sem ártott) neki,
36. és döbbenet támadt mindenkiben, és így szóltak egymáshoz, ezt mondták: micsoda szó ez, hogy hatalommal és erővel ráparancsol még a tisztátalan szellemekre is úgy hogy kimennek?

37. és híre ment a környék minden helyére.
38. Amikor pedig felkelt a zsinagógából, bement Simon házába. Simon anyósa pedig nagy lázban feküdt, és könyörögtek az érdekében,
39. és megállt fölötte, megdorgálta a lázat és az alábbhagyott, az pedig rögtön felkelt és szolgált nekik (szolgálatukra állt).
40. Amikor pedig a nap leszállt, mindazokat, akik különféle bajokban gyengélkedők voltak, odavitték (odavezették) őhozzá, Ő pedig mindegyikre rátette a kezeit, gyógykezelt (kigyógyította) őket.
41. Sokakból pedig démonok is jöttek ki, így kiáltozva: te vagy az Isten Fia! és ő rájuk szólt és nem hagyta szóhoz jutni őket, mert tudták, hogy Ő a Krisztus.
42. Amikor pedig nappal lett kiment, egy pusztta helyre vonult, és a tömeg megkereste (rátalált), odamentek hozzá, és marasztalták, hogy ne menjen el tőlük.
43. de Ő ezt mondta nekik: más (egyéb) városokban is hirdetnem kell az Isten Királyságának örömhírét, mert ezért küldettem (ez a küldetésem)
44. és hirdette az Igét Júdea zsinagógáiban.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

5. fejezet

1. Történt pedig, hogy amikor a nép hozzá tódult (sereglett, nyomult), hogy az Isten szavát hallgassa, és Ő a Genezáret tava mellett állt,
2. meglátott két hajót állani a tó szélén, a halászok pedig (már) kiszálltak belőlük, és öblítették a hálókat.
3. Belépett az egyik hajóba, amely Simoné volt, megkérte őt, hogy evezzen egy kicsit beljebb a (száraz)földtől (parttól), azután leült és a hajóból tanította a tömeget,
4. amint pedig megszűnt beszélni, (abbahagyta a beszédet), így szólt Simonnak: evez a mélyre, és eresszétek le a hálótokat (hal)fogásra.
5. és válaszul Simon ezt mondta: Mester, egész éjszaka fárad(oz)tunk, semmit sem fogtunk, de a te beszédedre leereszttem a hálókat,
6. és amikor ezt megtették, (tömerdek) sok halat rekesztettek be (zártak együvé), a hálók pedig szakadoztak,
7. és fejjel intettek a másik hajóban lévő társaiknak, hogy jöjjenek segíteni nekik, oda is jöttek és megtöltötték mind a két hajót annyira, hogy csaknem elmerültek (elsüllyedtek).
8. Ennek láttán pedig Simon Péter Jézus térdeihez hullott (esett), és ezt mondta: menj el tőlem, mert bűnös (vétkes, céltévesztett) ember vagyok Uram!
9. mert a halfogás miatt döbbenet fogta el (fogta körül) őt és mindazokat, akik vele együtt voltak és segítettek
10. hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simonnal részestársak voltak, és így szólt Simonhoz Jézus: nehogy félj! mostantól embereket fogsz (életrehalászó leszel)
11. és kivonták a hajókat a szárazra (a partra), elhagyták mindenüket, és nyomába szegődtek (követték)
12. és történt, (hogy) amikor az egyik városban volt, és lám, egy ember tetőtől-talpig tele leprával, meglátta Jézust, arcra borulva könyörgött, és ezt mondta: Uram, ha akarsz, te képes vagy megtisztítani (megtisztíthatsz) engem,
13. és (Jézus) kinyújtotta kezét, megérintette őt, és mondta: akarom, tisztulj meg! és mindjárt eltűnt róla a lepra,
14. és Ő megparancsolta (meghagyta) neki, nehogy valakinek elmondja, hanem: menj el, mutasd meg magadat a papnak, és vígy (mutass be) áldozatot a megtisztulásodért, ahogy Mózes elrendelte, tanú(bizony)ságul nekik.
15. De annál inkább (el)terjedt a szó (beszéd) felőle, és nagy tömeg gyűlt (verődött) össze, hogy (Őt) hallgassa, és kigyógyítsa őket betegségeikből (általa nyerjenek gyógyulást gyengélkedéseikből).
16. Ő maga pedig félrevonult a pusztába és imádkozott,
17. és történt az egyik napon (e napok egyikén), amikor tanított, farizeusok és törvénytánítók is ültek ott, akik Galilea és Júdea minden falvából és Jeruzsálemből jöttek, és az Úr ereje volt vele (öszönözte), hogy gyógyítson,
18. és lám, férfiak hoztak hordágyon egy embert, aki béna volt, és módot kerestek, hogy bevigyék és eléje tegyék,
19. a tömeg miatt azonban nem találtak utat, amerre bevigyék őt, fölmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át bocsátották le a fekhelyével együtt Jézus elé a közepre,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. és (Ő) látta a hitüket (azok hitét), és így szólt: ember, meg vannak bocsátva a bűneid (vétkeid),
21. és tanakodni kezdtek az írástudók és a farizeusok, és ezt mondták: ki ez, aki ily káromlást szól? ki más bocsáthatja meg a bűnöket (vétkeket), ha nem egyedül az Isten?
22. Jézus pedig átlátta okoskodásukat, így szólt hozzájuk: mit tanakodtok a szíveitekben?
23. mi könnyebb, ezt mondani: meg vannak bocsátva a bűneid (vétkeid), vagy ezt mondani: kelj fel és járj?
24. hogy pedig megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnöket (vétkeket) megbocsátani (ezzel a bénához fordult) és ezt mondta: neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!
25. és (az) szemük láttára rögtön felkelt, felvette (a hordágyat), amin feküdt, és elment haza dicsőítve az Istent,
26. és ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, és félelemmel megtelve mondták: megfoghatatlan (különös) dolgokat láttunk ma.
27. Ezek után kiment, és szemügyre vett egy Lévi nevű vámszedőt, amint a vámnál ült, és ezt mondta neki: kövess engem!
28. és az mindent otthagzott, felállt, és csatlakozott hozzá,
29. és Lévi nagy lakomát csapott (vendégséget csinált) neki az otthonában, és a vámszedőknek és másoknak nagy tömege volt ott, akik velük asztalhoz telepedtek,
30. és a farizeusok és az írástudók zúg(olód)tak, és a tanítványoknak ezt mondták: miért esztek és isztok (együtt) a vámszedőkkel és bűnösökkel?
31. és válaszolt Jézus, így szólt hozzájuk: nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem akik rosszul vannak,
32. nem azért jöttem, hogy megigazultakat, hanem bűnösöket (célzévesztetteket) hívjak észretérésre (gondolkozás-megváltozásra)
33. azok pedig ezt mondták neki: János tanítványai gyakran böjtölnek és végeznek könyörgéseket, ugyanígy a farizeusokéi is, a tieid pedig esznek és isznak.
34. Jézus pedig így szólt hozzájuk: netán képesek volnátok a násznépet böjtre fogni, amikor (még) velük van a vőlegény?
35. de jőnek majd napok, amikor elveszik tőlük (elhurcolják) a vőlegényt, akkor majd böjtölnek azokban a napokban.
36. Egy példázatot (példabeszédet) is mondott nekik: senki sem hasít ki foltot új ruhából az ócska ruhára, ha netán mégis, az újat is elszakítja, és az ócskára se illenék (nem lenne összhangban) az újból való folt,
37. és senki sem tölti az új bort régi (ócska) tömlőkbe, vagy ha netán mégis, az új bor szétrepeszti a tömlőket és a bor kiömlik, a tömlők pedig tönkremennek,
38. hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni (akkor mind a kettő tartósan megmarad),
39. és senki, aki óbort ihat, nem akar újat inni, mert ezt mondja: jobb az ó.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

6. fejezet

1. Történt pedig az egyik szombaton, vetéseken ment keresztül, és tanítványai búzakalászokat tépdestek, és kézzel szétmorzsolva ették.
2. Néhány farizeus pedig ezt mondta: miért csináltok olyat, amit szombaton nem szabad (nincs megengedve, tiltva van)?
3. és így válaszolt nekik Jézus: nem olvastátok, mit tett Dávid, amikor megéhezett ő és akik vele voltak:
4. hogy bement az Isten házába, és fogta a kitett (szent) kenyereket és megette, melyeket csak a papoknak lett volna szabad megenniük (ami nincs megengedve csak egyedül a papoknak), és adott azoknak is, akik vele voltak.
5. És ezt mondta nekik: Ura a szombatnak is az Emberfia.
6. Történt pedig egy másik szombaton, bement a zsinagógába (összejöveteli helyre) és tanított, és volt ott egy ember, akinek jobb keze el volt sorvadva (szárazra volt sorvadva).
7. Szemmel tartották (figyelték) pedig az írástudók és a farizeusok, vajon szombaton gyógykezel-e, hogy vádat találjanak ellene (hogy valamivel vádolják),
8. de Ő belelátott gondolataikba (tudta gondolataikat) és ezt mondta az elszáradt kezű embernek: kelj föl és állj a közepre! Az pedig fölkel, odaállt.
9. Ekkor ezt mondta nekik Jézus: kérdezem tőletek, szabad-e szombaton jót tenni vagy rosszat tenni, lelket menteni, vagy pusztítani (elveszíteni)?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. És körültekintett mindnyájukon, és ezt mondta az embernek: nyújtsd ki a kezedet. Az pedig megtette, és a keze helyreállt.
11. Azok pedig megteltek esztelen haraggal és arról tanakodtak (váltottak szót) egymás között, hogy mit tegyenek Jézussal.
12. Azokban a napokban történt pedig, hogy kiment a hegyre imádkozni, és az egész éjszakát Istenhez imádkozva töltötte,
13. és amikor nappal lett, előszólította tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket kiküldötteknek (apostoloknak) is nevezett:
14. Simont, akit el is nevezett Péternek és Andrást, a testvérét, és Jakabot és Jánost és Fülöpöt és Bertalant,
15. Mátét és Tamást, és Jakabot, Alfeus fiát és Simont, aki Zélótának (Buzgónak) (is) hívtak,
16. Júdást, a Jakab fiát és (is)karióti Júdást, aki kiszolgáltatója (átadója) lett,
17. és lejött velük, megállt egy sík helyen (terepen) és a tanítványainak nagy tömege és a nép(nek) töméntelen sokasága Júdeából és Jeruzsálemből, Tírusz és Szidón tenger mellékéről, akik azért jöttek, hogy hallgassák és meggyógyuljanak betegségeikből,
18. és akiket tisztátalan szellemek gyötörtek, gyógykezelést nyertek,
19. és a tömeg mind igyekezett (arra törekedett), hogy Őt megérintse, mert hatóerő sugárzott (áradt) belőle, és mindenkit meg is gyógyított.
20. Ekkor tanítványaira emelte a szeméit és ezt mondta: boldogok vagytok koldusszegények, mert tiétek az Isten Királysága,
21. boldogok akik most éheztek (a most éhezők), mert bőségben lesz részetek (jól laktok).
Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok,
22. boldogok vagytok, amikor az emberek gyűlölnék titeket és kizárnak körükből (kirekesztenek), szidnak és kivetik a neveteket, mint valami gonoszt, az Emberfia miatt.
23. Örüljétek azon a napon és ujjongjatok, mert íme, jutalmatok az égben nagy, mert éppen így tettek a prófétákkal az atyáik is.
24. Ellenben jaj nektek, ti gazdagok, mert oda van a vigasztalásotok (már megkaptátok vigasztalástokat).
25. Jaj nektek, akik most betel(te)tek, mert éhezni fogtok.
Jaj nektek, akik most nevettek, mert gyászolni és sír(ánkoz)ni fogtok.
26. Jaj nektek, amikor minden ember szépet mond rólatok, mert éppen így tettek a hazug (ál)prófétákkal az atyáik,
27. de nektek mondom, akik hallgattok engem, szeressétek az ellenségeiteket, szépen bánjatok azokkal, akik gyűlölnék titeket,
28. áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, és imádkozzatok azokért, akik rágalmaznak (bántanak) titeket.
29. Annak, aki megüti az egyik arcodat, tartsd oda a másikat is, és attól, aki elveszi tőled felsőruhádát (felöltődöt), alsóruhádát (ingedet) se tagadd meg (tartsd vissza),
30. mindenkinek, aki tőled kér, adj, és attól, aki elviszi, ami a tied, nehogy visszakérd.
31. És amint akarjátok, hogy veletek tegyenek (bánjanak) az emberek, ti is úgy tegyetek (bánjatok) velük,
32. és ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda kegyelem jár nektek? mert a bűnösök (vétkesek) is szeretik azokat, akik őket szeretik,
33. mert ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, micsoda kegyelem jár nektek, a bűnösök (vétkesek) is ugyanazt teszik,
34. és ha csak a visszafizetés reményében adtok kölcsönt, micsoda hála jár érte, hiszen, a bűnösök (vétkesek) is adnak kölcsönt bűnösöknek (vétkeseknek), hogy ugyanannyit visszakapjanak,
35. még inkább többet tegyetek, szeressétek ellenségeiteket, és tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit ne reméljétek érte (semmi viszonzást ne várjatok), és sok lesz a jutalmatok (béretek), és a Magasságos(nak) fia lesztek, mert Ő jóságos a hálátlanokhoz (és) gonoszokhoz is.
36. Legyetek irgalmasok, mint ahogyan Atyátok (is) irgalmas (könyörületes),
37. és nehogy ítélkezzetek és akkor titeket sem ítélnék meg, és ne ítéljétek el senkit, és akkor benneteket sem ítélnék el. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátsanak (ti is bocsánatot nyertek).
38. Adjatok, nektek is adni fognak (akkor ti is kaptok): szép mértékkel megtömjén, megrázottan, megtézetten (túlcserélőn) mérnek öletekbe, mert amilyen mértékkel (ti) mérték, olyannal mérnek viszont majd nektek is.
39. Példázatot is mondott nekik: vajon képes-e vezetni egy vak egy világtalant? Nem esnek-e bele mind a ketten a gödörbe?
40. Nem feljebb való a tanítvány a tanítómesterénél. Csak akkor fölkészült az ember, amikor olyan, mint a tanítómestere,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

41. miért látod meg a fűrészporszemet a testvéred szemében, amikor a gerendát a saját szemedben nem veszed észre?
42. hogyan mondhatod a testvérednek: testvér, engedd, hogy kivegyem (hadd dobjam ki) a fűrészporszemet a szemedből, holott a te szemedben levő gerendát nem veszed tekintetbe? Színészkedő (kétszínű), előbb vedd ki (dobd ki) a gerendát a szemedből, és csak aztán láss hozzá, hogy kivedd (kivesd) a fűrészporszemet a testvéred szeméből,
43. mert nem kitűnő fa az olyan, amely rothadt gyümölcsöt terem, viszont olyan rothadt fa sincs, amely eszményi (kitűnő) gyümölcsöt hoz.
44. Minden (élő)fát ugyanis a saját gyümölcséről lehet megismerni (ismernek fel), mert nem szednek tövisről fűgét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt.
45. A jó ember a szívének jó kincséből hozza elő a jót és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt, mert a szív túlteltségéből szól a száj.
46. Miért hívtok pedig engem (úgy): Uram, Uram, ha nem teszitek (meg), ami(ke)t mondok?
47. Mindenki, aki hozzám jön, és meghallgatja szavaimat és tettekre is váltja, megmutatom néktek, kihez hasonló.
48. Hasonló a házépítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és a kősziklára rakta az alapot, amikor jött az árvíz, a folyó árja nekivágódott annak a háznak, de nem bírta megingatni, mert kitűnő (biztos) alapra épült.
49. Aki pedig meghallgat, de nem váltja tette, ahhoz a házépítő emberhez hasonló, aki (minden) alap nélkül a földre építette házát, és amikor a folyam árja nekizúdult, mindjárt összeomlott, és romhalmazzá vált.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

7. fejezet

1. Miután pedig a nép füle hallatára elmondott beszédét befejezte, bement Kapernaumba.
2. Egy századosnak pedig a rabszolgája, akit nagy becsben tartott (aki neki értékes volt), rosszul lett és már-már a végét járta,
3. mivel pedig hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit (azzal a) kéréssel, hogy jöjjön és mentse meg a rabszolgáját.
4. Azok pedig, amikor Jézushoz érkeztek, buzgón (nagy igyekezettel) kérlelték, és ezt mondták: méltó, hogy ezt megtedd neki (megérdeмли, hogy ezt megadd neki),
5. mert szereti nemzetünket, a zsinagógát is ő építtette nekünk.
6. Jézus azért velük együtt ment, amikor már nem volt messze a háztól, eléje küldte a százados barátait, ezt üzenve neki: Uram, nehogy fáraszd magad, mert nem vagyok arra érdemes, hogy fedelem (háztetőm) alá betérj,
7. ezért magamat sem érdemesítem (tartottam méltónak) arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj (mondd egy szóval) és meggyógyul a szolgálégényem,
8. mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, katonák szolgálnak alattam, és mondom ennek: indulj! elindul, és a másíknak: gyere! (hozzám) az jön, és a rabszolgámnak: tedd ezt, és megteszi.
9. Ennek hallatán elcsodálkozott Jézus, és megfordulva ezt mondta a nyomába szegődött (öt követő) (nép)tömegnek: mondom nektek, még Izraelben sem találtam ekkora hitet.
10. és amikor a küldöttek a házba visszatértek, a rabszolgát egészségesen találták,
11. és történt másnap, hogy egy Nain nevű városba ment, és vele együtt mentek a tanítványai és nagy tömeg,
12. és amikor közeledett a város kapujához, lám, egy halottat hoztak ki, az anyjának egyetlen fiát, az asszony özvegy is volt, és a városból jókora tömeg kíséerte.
13. És amikor az Úr meglátta őt, megesezt a szíve rajta, és ezt mondta neki: nehogy sírj!
14. és odament, megérintette a koporsót, azok pedig akik vitték, megálltak, és ezt mondta: ifjú, neked mondom (felszólítalak), kelj életre!
15. és felült a halott, és elkezdett beszélni, és átadta őt az anyjának,
16. félelem fogott el pedig mindenkit, és dicsőítették az Istent, és ezt mondták: nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta az Isten a népét,
17. és ez a hír elterjedt róla egész Júdeában és mindenfelé a környéken.
18. És hírül vitték Jánosnak a tanítványai mindezeket (beszámoltak mindezekekről), aki magához hívatott a tanítványai közül kettőt, és
19. elküldte az Úrhoz ezt kérdezve: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várunk?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. Amikor a férfiak hozzá érkeztek, ezt mondták: Bemerítő János küldött minket hozzád, ezt kérdezteti: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?
21. abban az órában sokakat gyógykezelt betegségekből, gyötrő bajokból és gonosz szellemektől, és sok vaknak adta vissza látását (szemevilágát),
22. és válaszul ezt mondta nekik: menjetek el, (és) vigyétek hírül Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok, (hogy a) vakok újra látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, és süketnémák hallanak, halottak életre kelnek, koldusszegényeknek az evangéliumot hirdetik,
23. és boldog (az), aki bennem meg nem botránkozik.
24. Amikor pedig elmentek János hírvivő követei, elkezdett beszélni a tömegnek Jánosról: mit mentetek ki megnézni a pusztába? Széltől hajladozó nádszálat?
25. Vagy mit mentetek ki látni? Finom, puha, előkelő ruhákba öltözött embert? Nézzétek, akik pompás (előkelő) ruhában és a kényelemben élnek, a királyi palotákban vannak.
26. Hát mit mentetek ki látni? prófétát? igen, mondom nektek, prófétánál is többet.
27. Ez az, akiről meg van írva: lám, elküldöm hírvivő követemet (angyalomat) előtted, aki rendbe hozza előtted az utadat,
28. mert mondom nektek, senki sincs nagyobb az asszonyok szülöttei között Bemerítő Jánosnál, de aki a legkisebb az Isten Királyságában, nagyobb nála,
29. és a nép mind, akik hallgatták, (még) a vámszedők is, igazat adtak Istennek, bementek János bemerítésével,
30. a farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten szándékát semmibe vették (elvetették) magukra nézve, nem merítkeztek be általa.
31. Kihez hasonlítsam tehát e nemzedék embereit? (és) kihez is hasonlók?
32. hasonló a gyermekekhez, akik a vásártéren üldögélnek, és egymásnak kiáltozva, ezeket mondják: fúruháztunk nektek, és nem táncoltatok, gyászdal énekelünk, és nem zokogtatok (siránkoztatok),
33. mert eljött Bemerítő János, aki (sem) kenyeret nem eszik, (sem) bort nem iszik, és ezt mondjátok: démon vette birtokába.
34. Eljött az Emberfia, eszik és iszik, és azt mondjátok: lám! milyen nagyétkű (falánk), borissza (iszákos) ember, vámszedők és bűnösök barátja!
35. De minden gyermekétől igazolást nyer a bölcsessége.
36. Kérte pedig Őt egy a farizeusok közül, hogy egyék vele, és bement a farizeus házába, és asztalhoz telepedett,
37. és lám egy asszony, aki mint bűnös életű volt a városban, megtudta, hogy vendégségben van a farizeus házában, alabástrom edényben illatos olajat (kenetet) hozott,
38. és megállt hátul a lábánál sírva és könnyeivel öntözni kezdte a lábait, és hajával törölte meg, és megcsókolta és megkenete az illatos olajjal Jézus lábát.
39. Amikor pedig ezt meglátta a farizeus, aki Őt meghívta, ezt mondta magában: ez, ha próféta volna, tudná, hogy ki és miféle asszony az, aki érinti, hogy bűnös (vétkező).
40. És válaszul Jézus így szólt hozzá: Simon, van neked (számodra) valami mondanivalóm, az pedig (így) szólt: Tanítómester, mondjad.
41. Két adósa volt egy hitelezőnek: az egyik ötszáz dénárral tartozott, a másik pedig ötvennel.
42. Mivel nem volt miből megadniuk (fizetniük), mindkettőnek kegyelemből elengedte. Hát közülük melyik fogja jobban szeretni?
43. Simon ezt mondta: gondolom (felteszem), hogy az, akinek többet engedett el kegyelemből. Ő pedig ezt mondta neki: helyesen ítéltél.
44. és az asszony felé fordulva így szólt Simonhoz: Látod ezt az asszonyt? bejöttem a házába: vizet a lábaimra nem adtál, ez pedig a könnyeivel öntözte (áztatta) a lábaimat, és hajával törölte meg,
45. csókot sem adtál nekem, ez pedig amióta bejöttem, nem szűnt meg csókolgatni a lábaimat.
46. Olajjal fejemet nem dörzsölted be, ez pedig illatos olajjal kenit a lábaimat.
47. Ezért (ezt) mondom neked, sok bűne (vétké) bocsánatot nyert, mert sok szeretetet tanúsított (sokat szeretett) akinek pedig kevés bűnét bocsátják meg, az kevésbé szeret (kevés szeretetet tanúsít),
48. ezt mondta pedig annak az asszonynak: a te bűneid bocsánatot nyertek.
49. és elkezdtek a vele egy asztalnál ülők (asztaltársak) összesűgni: ki ez, aki még a bűnöket is megbocsátja?
50. Ő pedig (ismét) az asszonyhoz szólt: a te hit(hűség)ed megmentett téged, menj el békében!

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

8. fejezet

1. és történt ezt követően (ezután), hogy Ő bejárta a városokat és falvakat és hirdette Isten királyi uralmának örömhírét és vele volt a tizenkettő
2. és néhány asszony, akiket gonosz szellemektől és gyengélkedésekből kigyógyított (gyógykezelt): Mária, akit magdalainak hívnak, akiből hét démon ment ki,
3. Johanna, Heródes gondnokának, Kuzának felesége, Zsuzsanna és még sokan mások, akik a vagyonukból szolgáltak neki.
4. Amikor pedig nagy tömeg gyűlt össze Jézushoz, és azok, akik városonként mentek hozzá, így szólt példa(beszéd) (példázat) által:
5. kiment a magvető, hogy elvesse a vetőmagját, és vetés közben néhány szem az útszélre esett, és eltaposták, az ég madarai meg felcsipegették,
6. és más szem a kősziklára esett, és amint kikelt, elszáradt, mert nem volt nedvessége,
7. és másféle szem a tövisek közé esett, vele együtt felnöttek a tövisek, és elfojtották azt,
8. és más szem a jó földbe hullott, kikelt és százszoros gyümölcsöt termett. Miután ezeket mondta, felemelt hangon szólt: akinek füle van (a) hallásra, hallja meg!
9. Megkérdezték pedig a tanítványai, hogy mit jelent e példázat (példabeszéd)?
10. Ő pedig ezt mondta: nektek megadatott, hogy megismerjétek (tudjátok) az Isten Királyságának a titkait, de a többieknek (csak) példabeszédekben azért, hogy látva ne lássanak, és bár meghallják, ne hogy (meg)értsék.
11. A példabeszéd (példázat) pedig ez: a mag az Isten szava (Igéje).
12. Az útszélre esett szemek pedig azok, akik meghallották, de jön az ördög, és kikapja (kiveszi) az Igét a szívükből, nehogy higgyenek (hithűségre jussanak) és üdvözüljenek.
13. A kősziklára hullott szemek pedig azok, akik amikor meghallják, örömmel fogadják az Igét, de nincs gyökerük (nem ereszt bennük gyökeret), egy ideig hisznek és a megpróbáltatás (kísértés) időszakában elpártolnak.
14. Ami pedig a tövisek közé esik, azok, akik meghallják, és elmennek, de később a megélhetés gondjai, és gazdagsága és gyönyörei megfojtják és gyümölcsérésig nem jutnak (termést nem hoznak).
15. A kitűnő földbe hulló szemek pedig azok, akik nemes és jó szívvel hallgatják az Igét, megtartják, és gyümölcsöt hoznak kitartásukkal.
16. Senki mécszet nem gyújt azért, hogy befödje (letakarja) valami edényfélével, vagy hogy az ágy alá tegye, hanem (a) mécsstartóra teszi, hogy aki csak bemegy, lássa a fényt,
17. mert semmi sincs úgy elrejtve, hogy nyilvánvalóvá ne lenne, és nincs titok, ami ki ne tudódnék és figyelemre (nyilvánosságra) ne kerülne.
18. Vigyázatok tehát, hogyan hallgatjátok, mert akinek van, annak adatik (még kap hozzá), akinek pedig nincs, (attól) még azt is elveszik, amiről azt gondolja (véli), hogy az övé,
19. eljöttek pedig hozzá az anyja és testvérei, de nem tudtak hozzájutni a tömeg miatt,
20. hírül adták pedig neki: anyád és testvéreid künn állnak, látni akarnak téged.
21. Ő (pedig) ezt válaszolta nekik: anyám és testvéreim ezek, akik az Isten Igéjét (szavát) hallgatják és megteszik.
22. Történt pedig egy napon, (hogy) Ő is hajóba szállt és tanítványai is, és (ezt) mondta nekik: menjünk át a tó túlsó partjára, és elindultak,
23. de amíg hajóztak, Ő elaludt, és szélvihar csapott le a tóra, és úgy megteltek vízzel, hogy (élet)veszélyben forogtak (voltak),
24. odamentek hozzá, fölébresztették, és ezt mondták: Mester, Mester! itt elveszünk! Ő pedig fölkelt, megdorgálta a szelet és a víz hullámain (rászólt a szélre és a víz hullámaira) és megszűnt a háborgás és szélcsend lett.
25. Ekkor ezt mondta nekik: hol van a hitetek? azok pedig félve elcsodálkoztak, és ezt mondták egymásnak: hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és engedelmeskednek neki?
26. és lehajóztak a gerazaiak vidékére, amely Galileával átellenben van,
27. és amikor kiment a szárazföldre, elébe jött egy férfi a városból, akit démonok szálltak meg, és már régóta nem hordott ruhát, és nem házban lakott, hanem sírboltokban.
28. Amikor meglátta (észrevette) Jézust, felkiáltott, leborult (odaesett) eléje és fennhangon mondta: mi közöm hozzád (mi dolgod van velem) Jézus, a magasságos Istennek Fia? Könyörgök, ne kínozz engem,
29. mert ráparancsolt a tisztátalan szellemre, hogy menjen ki az emberből, mert már sok ideje hatalmában tartotta, és láncokkal és béklyókkal megkötözve őrizték, de elszaggatta a kötelekeket, a démon pedig kikergette (hajszolta) a pusztába,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

30. megkérdezte pedig őt Jézus: mi a neved? ő pedig ezt mondta: Légió, mert sok démon tartotta megszállva,
31. és rimázkodtak (segítségét kérték) a démonok, hogy ne rendelje el nekik, hogy a mélységbe menjenek,
32. volt pedig ott egy elég nagy konda, a hegyoldalban legelészett, és (a démonok) megkérték, hogy engedje meg nekik, hogy azokba mehessenek be, és megengedte nekik,
33. a démonok pedig kijöttek az emberből, bementek a disznókba (megszállták a disznókat), és a meredekről a konda lerohant a tóba és belefulladt.
34. Amikor pedig a kanászok látták, mi történt, elfutottak, és hírül vitték (elhíresztelték) a városba és a tanyákba.
35. Az emberek pedig kijöttek, hogy lássák, mi történt, és odaérve Jézushoz meg is találták az embert, akiből a démonok kijöttek, felöltözve és józan ésszel Jézus lábainál ült, és félelem fogta el őket,
36. és elbeszélték azok akik látták (a szemtanúk), hogyan menekült meg a demontól megszállott,
37. és kérte Őt a Geraza környékének sokasága, hogy menjen el tőlük, mert nagy félelem fogta el őket, Ő pedig hajóba szállt, hogy visszatérjen.
38. Az a férfi pedig, akiből kimentek a démonok, kérte Őt, hogy vele együtt lehessen, de Ő elküldte őt, és ezt mondta:
39. térj vissza otthonodba és beszélj el, mily nagy dolgokat tett veled az Isten, és elment, városszerte hirdette (hírnöke lett): mily nagy jót tett vele Jézus.
40. Amikor pedig Jézus visszatért, a tömeg örömmel fogadta, mert mindenki várta.
41. és lám, jött egy férfi, akinek Jairus volt a neve, és a zsinagóga főelőjárója volt, és Jézus lábaihoz borulva kérte, hogy jöjjön be a házába,
42. mert egyetlen leánya volt neki, mintegy tizenkét éves, és haldoklott. Miközben pedig odament, a tömeg majd agyonnyomta (szorongatta)
43. és egy asszony, aki vérfolyásos volt tizenkét esztendő óta, akit (bár orvosokra költötte egész megélhetését) senki sem bírt kigyógyítani,
44. odament (hozzá) hátulról, és megérintette felsőruhájának szegélybojtját, és azonnal elállt a vérének folyása,
45. és ezt kérdezte Jézus: ki az, aki megérintett engem (hozzámért)? Miután mindenki tagadta, ezt mondta Péter (és akik vele voltak): Mester, a tömeg szorongat és lökdös (nyom) téged.
46. Jézus azonban ezt mondta: megérintett engem valaki, mert én észrevettem, (hogy) hatóerő áradt ki belőlem.
47. Látva pedig az asszony, hogy nem maradt rejtve, remegve (reszketve) előjött, eléje borult, és tudtára adta (kijelentette, megvallotta) az (egész) nép előtt, mily okból érintette meg, és hogy gyógyult meg rögtön.
48. Jézus pedig ezt mondta neki: (légy bátor) leányom, a hited megmentett (hűséged megtart) téged, menj el békében,
49. még Ő beszélt, amikor jött valaki a zsinagógafőhöz, és ezt mondta: meghalt a leányod, nehogy még tovább zaklasd a Tanítómestert!
50. Jézus pedig ezt meghallotta és (így) válaszolt neki: nehogy félj! Csak higgy, és meg lesz mentve (tartva).
51. Amikor pedig megérkezett a házba, senkit sem engedett bemenni magával együtt, csak Pétert, és Jakabot és Jánost és a lánygyermek apját és anyját.
52. Sírtak pedig mind és jajgattak fölötte: Ő pedig ezt mondta: nehogy sírjatok, nem halt meg, csak alszik (szunnyad)
53. és kinevették Őt, mert tudták, hogy meghalt.
54. De Ő megfogta (megragadta) a kezét, hangosan felszólította, és (ezt) mondta: kisleányom, ébredj (kelj föl)!
55. és visszatért a szelleme, és felállt rögtön. És meghagyta (elrendelte), hogy adjanak neki enni,
56. és elámultak a szülei, Ő pedig megparancsolta (meghagyta) nekik, nehogy valakinek elmondják, ami történt.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

9. fejezet

1. Összehívta pedig a tizenkettőt, hatóerőt és felhatalmazást (hatalmat) adott nekik minden démon felett, és a betegségek gyógykezelésére
2. és elküldte őket, hogy hirdessék az Isten Királyságát (királyi uralmát) és gyógyítsanak
3. és így szólt hozzájuk: nehogy valamit az útra vigyetek, se botot, se (koldus)tarisznyát, se kenyeret, se ezüstpénzt, se két-két (egy váltás) alsóruhátok ne legyen.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

4. Amikor betértek egy házba, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább,
5. és ha netán nem fogadnak be titeket, menjetek ki abból a városból és a port is rázzátok le a lábaitokról tanú(bizony)ságul ellenük.
6. Elmentek hát, bejárták a falvakat, hirdették az örömezenetet (evangéliumot) és gyógykezelték mindenütt.
7. Meghallotta pedig Heródes, a negyedes fejedelem mindazt, ami történt, és nyugtalankodott, mivelhogy némelyek azt mondták, hogy János kelt életre a halottak közül,
8. némelyek pedig, hogy Illés jelent meg, mások pedig, hogy a régiek közül támadt fel egy próféta,
9. ezt mondta pedig Heródes: Jánost én lefejeztem, kicsoda ez, akiről ilyeneket hallok? és kereste a módját (igyekezett keresni az alkalmat), hogy lássa Őt
10. és visszatérve az apostolok elbeszélték neki mindazt, amit tettek, és maga mellé vette őket, elvonult velük külön egy csöndes tájakra, egy Betsaida nevű városba.
11. De a tömeg megtudta, utána ment, fogadta is őket és szólt nekik Isten Királyságáról (királyi uralkodásáról), és akiknek gyógykezelésre volt szükségük, meggyógyította (orvosolta).
12. A nap pedig kezdett hanyatlani, odament hozzá a tizenkettő, és ezt mondták neki: bocsásd el a tömeget, hogy a környékbeli falvakba és tanyákra menjenek, hogy szállást és ételmezt találjanak, mert itt pusztá helyen vagyunk.
13. Ő pedig így szólt hozzájuk: adjatok ti nékik enni! Azok pedig ezt mondták: nincs nálunk több, csak öt kenyér és két hal, hacsak el nem megyünk, és nem vásárolunk eledelt ennek az egész népnek,
14. mert volt ott mintegy ötezer férfi. (Jézus) pedig így szólt a tanítványaihoz: telepítsétek le őket ötvenes csoportokban.
15. Úgy is tettek, és letelepedtek mind.
16. Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte és a tanítványoknak adta, hogy a tömeg elé helyezték,
17. és ettek, jól is laktak mindnyájan, és összeszedték, ami fölösleg megmaradt utánuk, tizenkét kosár törmeléket
18. és történt egyszer, amikor egymagában (egyedül) imádkozott, ott voltak vele együtt a tanítványai, megkérdezte őket, ezt mondta: kinek mond engem a tömeg?
19. Ők pedig válaszoltak, ezt mondták: Bemérintő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.
20. Jézus pedig ezt mondta: hát ti kinek mondotok engem, ki vagyok? Péter pedig válaszolt: az Isten Krisztusa (Fölkentje) vagy!
21. Ő pedig óva intette őket, megparancsolva (rájuk parancsolt), nehogy ezt valakinek elmondják,
22. ezt mondta: mert az Emberfiának sokat kell szenvednie, és nem ismerik el, a vének, a főpapok és az írástudók megölik, és harmadnapon életre kel,
23. így szólt pedig mindenkire: ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és naponként vegye vállára a keresztjét (kínkaróját), és kövessen engem,
24. mert aki meg akarja a lelkét menteni, elveszti azt, aki pedig elveszti a lelkét énért, megmenti,
25. mert mit használ az embernek, ha megnyeri az egész világrendszert, de magát pedig elpusztítja vagy kárt szenved?
26. mert aki szégyell engem, vagy az én szavaimat (Igéimet), azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön a maga és az Atya és a szent angyalok dicsőségében.
27. Mondom pedig néktek igazán, vannak egyesek, az itt állók között, akik nem ízelenek halált, amíg meg nem látják Isten Királyságát (királyi uralmát).
28. Történt pedig e szavak után mintegy nyolc nappal, maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment a hegyre imádkozni
29. és imádkozás közben orcája más lett, és a ruházata sugárzó fehér lett
30. és lám, két férfi beszélt vele, ezek Mózes és Illés voltak,
31. akik dicsőségben megjelentek, megmondták az Ő halálának végbemenetelét, amely Jeruzsálemben készül beteljesedésre.
32. Péterre pedig és akik vele együtt voltak ránehezedett az álom, de mikor fölébredtek, látták dicsőségét és a két férfit, akik együtt álltak vele,
33. és történt, amikor azok eltávoztak tőle, így szólt Péter Jézushoz: Mester jó (kitűnő) nekünk itt lennünk, csináljunk három sátrat, egyet neked és egyet Mózesnek és egyet Illésnek. Nem tudta (azonban) mit beszél.
34. Amint pedig ezeket mondta, felhő támadt, és árnyékba borította őket, megijedtek (megfélemlettek) pedig, amikor a felhőbe kerültek
35. és hang hallatszott a felhőből, és ezt mondta: ez az én (ki)választott Fiam, rá hallgassatok

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

36. és amikor a hang elhangzott, Jézust egyedül találták, (és) ők is hallgattak, és azokban a napokban senkinek nem mondtak el semmit abból, amit láttak.
37. Történt pedig a következő napon, hogy amikor a hegyről lejöttek, nagy tömeg ment eléje.
38. És lám, egy férfi a tömegből segítségért kiáltott, ezt mondta: Tanítómester, könyörgök, tekints rá a fiamra, hiszen nekem egyetlen gyermekem
39. és nézd, egy szellem megragadja, és hirtelen felordít, és az gyötri (rángatja), marcangolja, hogy habzik a szája, és csak nehezen hagyja el, miután összetörte (agyonkínózta) őt,
40. és már könyörögtem tanítványaidnak, hogy hajtsák ki belőle és nem volt hatalmuk (képtelenek voltak) rá,
41. válaszul pedig Jézus ezt mondta: ó, hitetlen és kifecamodott (elfordult) nemzedék, meddig leszek veletek (körötökben) és meddig tűrjelek (hordozzalak) titeket? Vezesd ide (hozd ide) a fiadat.
42. Még mikor feléje ment, a démon földhöz vagdosta a fiút és össze-vissza (ide-oda) rángatta, de Jézus megdorgálta a tisztátalan szellemet, és meggyógyította a fiút és visszaadta az apjának,
43. megdöbbenek (elámultak) mindnyájan az Isten nagyságán. Amikor pedig mindenki elcsodálkozott mindazokon, amit Jézus tett, így szólt a tanítványaihoz:
44. vegyétek fületekbe ezeket a szavakat, mert az Emberfiát az emberek kezeibe fogják adni,
45. de ők nem értették meg ezt a beszédet, és el volt rejtve (leplezve) előlük úgy, hogy ne tudják felfogni, és féltek (nem merték) megkérdezni e beszéd felől.
46. Vita csúszott be közéjük (felmerült bennük egy kérdéses gondolat), hogy ki nagyobb közöttük.
47. Jézus pedig látta szívük gondolatát, (vitaindító fontolgtatását), kézen fogott egy kisgyermeket és maga mellé állította
48. és ezt mondta nekik: aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemben, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött, mert aki (a) kisebb mindnyájatok között, az a nagy.
49. Válaszul pedig János ezt mondta: Mester, láttunk valakit, aki démonokat hajt ki a nevedben (és) megtiltottuk neki, mert nem követ Téged velünk együtt,
50. így szólt hozzájuk Jézus: ne hogy eltiltsátok, mert aki nincs ellenetek, mellettetek van.
51. Történt pedig, amikor beteltek a felemeltetésének napjai, elhatározta (arcát arra fordította), hogy Jeruzsálembe megy,
52. és követeket küldött maga előtt, és útrakeltek, eljutottak (bementek) a samariaiak egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki,
53. de nem fogadták be Őt, mivelhogy Jeruzsálembe tartott (volt szándéka menni).
54. Amikor pedig ezt látták a tanítványai, Jakab és János, ezt mondták: Uram, akarod, hogy mondjuk, tűz szálljon le az égből és pusztítsa el őket (amint Illés is tette)?
55. de Ő megfordult, és megdorgálta őket (rájuk szólt): (ezt mondta: nem tudjátok, milyen szelleműek vagytok,
56. mert az Emberfia nem azért jött, hogy emberek lelkét elveszítse, hanem hogy megmentse). És elmentek egy másik faluba,
57. történt pedig, hogy amikor mentek az úton, valaki azt mondta: Követni foglak téged (Uram), bárhová mégy is,
58. és ezt mondta neki Jézus: a rókáknak vackuk van, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania.
59. Egy másikhoz pedig így szólt: kövess engem! Az pedig ezt mondta: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az apámat,
60. de ezt mondta neki Jézus: hagyd, hogy a halottak temessék el a halottaikat, te pedig menj és hirdesd az Isten Királyságának hírét.
61. Szólt pedig egy másik is: követlek majd téged Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek az otthoniaktól (búcsút mondjak azoknak, akik a házámban vannak),
62. így szólt hozzá Jézus: senki, aki kezét az eke szarvára teszi, és hátratekint, nem alkalmas Isten Királysága számára.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

10. fejezet

1. Ezek után pedig kirendelt az Úr másokat is, hetvenet, és elküldte őket kettesével maga előtt minden városba és helységbe, ahová menni készült (szándékozott).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

2. Így szólt pedig hozzájuk: az aratnivaló ugyan sok, de a munkás kevés, könyörögjétek tehát az aratás Urához, hogy vessen be munkásokat az ő aratásába.
3. Menjétek, nézzétek, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé
4. ne vigyetek magatokkal erszényt, se (koldus)tarisznyát, se sarut, és senkit az úton ne köszöntsetek,
5. ha pedig bementek egy házba, először ezt mondjátok: békesség e háznak
6. és ha ott a békesség fia lakik, megnyugszik majd azon a békességetek, ha pedig nem, visszazáll rátok
7. maradjatok pedig abban a házban, azt egyétek és igyátok, ami van náluk, mert a munkás megérdemli a maga bérét. Nehogy házról-házra járjatok
8. és ha egy városba érkeztek, és ott befogadnak (szívesen látnak) titeket, egyétek, amit elétek raknak,
9. és gyógykezeljétek az ottlévő gyengélkedőket, és mondjátok nekik: közel van hozzátok az Isten Királysága.
10. Ha pedig valamely városba bementek, és (netán) nem fogadnak be titeket, menjétek ki az utcára, ezt mondjátok:
11. még a port is, amely városotokból lábainkra tapadt, lerázzuk rátok, de azért tudjátok meg, hogy közel van (jött) az Isten Királysága.
12. Hát mondom nektek, hogy a szodomaiaknak elviselhetőbb sorsa lesz azon a napon, mint annak a városnak.
13. Jaj neked Korazin! Jaj neked Betsaida, mert ha Tiruszban és Szidonban lettek volna e hatalmas tettek (csodák), amelyek bennetek lettek, már rég zsákban és hamuban ülve észretértek volna (gondolkodásmódot változtattak volna),
14. de Tirusznak és Szidonnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítéletkor, mint nektek.
15. És te Kapernaum, az édig emeled magad? Az alvilágig leszel ledobva (fogsz lesüllyedni).
16. Aki titeket hallgat, az engem hallgat, és aki titeket elutasít, az engem utasít el, aki pedig engem elutasít, az azt utasítja el, aki engem küldött.
17. Visszatért pedig a hetven tanítvány, örömmel mondták: Uram, a démonok is enged(elmesked)nek nekünk a nevedben.
18. Ő pedig ezt mondta nekik: láttam (figyeltem) a sátánt, mint villámlás esett le az égből.
19. Lám, hatalmat adtam néktek (megadtam nektek a felhatalmazást), hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és minden ellenséges erőn úrrá legyetek, és semmi sem fog néktek ártani,
20. de nehogy annak örüljétek, hogy a szellemek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a neveitek fel vannak írva az egekben.
21. Abban az órában felujjongott Jézus a Szent Szellemben és ezt mondta: vallást teszek melletted Atyám, égnek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek elől, és kinyilatkoztattad (kijelentetted, leleplezted) a gyermekeknek. Igen, Atyám, mert így tetszett neked (így láttad jónak).
22. Mindent átadott nekem az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, azt csak a Fiú, és akinek a Fiú le akarja leplezni (leplét levenni)
23. és a tanítványokhoz fordulva csak nekik ezt mondta: boldogok azok a szemek, amelyek látják, amiket ti láttok,
24. mert mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amiket ti láttok, és nem látta meg, és hallani azt, amiket ti hallotok, és nem hallotta meg,
25. és lám! egy törvénytudó felállt, hogy próbára tegye, és ezt mondta: Tanítómester, mit tegyek, hogy a (világ)korszakra szóló (aioni) élet részese legyek?
26. Ő pedig így szólt hozzá: a törvényben mi van megírva? Hogyan (miképpen) olvasod?
27. Az pedig így válaszolt: szeresd az Urat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből, és egész erődből és egész gondolkozás(mód)odból és a legközelebbi embertársadat is, mint saját magadat.
28. Jézus ezt mondta neki: helyesen válaszoltál, ezt tedd és élni fogsz.
29. Az pedig igazolni akarta magát, így szólt Jézushoz: és ki is az én (legközelebbi) embertársam?
30. Jézus pedig átvette a szót, és ezt mondta: egy ember ment lefelé Jeruzsálemből Jerikóba és rablók kezébe esett, akik levetkőztették, meg is verték, elmentek és otthagyták félholtan.
31. Történetesen egy pap ment lefelé azon az úton, és bár látta (észrevette) a túlsó oldalon, elment mellette (elkerülte)
32. hasonlóképpen pedig egy lévita is arra a helyre ért, meglátta és továbbment (elkerülte).
33. Egy samaritánus pedig, aki úton volt (arra utazott), oda érkezett hozzá, és amikor meglátta, megesejt rajta a szíve (megszánta, megsajnálta),
34. és odament hozzá, bekötözte a sebeit, olajat és bort öntött rá, magát az embert pedig rátette saját teherhordó állatára, elvezette egy fogadóba, és gondját viselte,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

35. és másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnak, és ezt mondta: viseld gondját, és amit még ezen felül ráköltesz, én, amikor visszatérek, megadom majd neked.
36. E három közül, mit gondolsz, ki volt legközelebbi embertársa (felebarátja) annak, aki a rablók kezébe (keze közé) esett?
37. az pedig ezt mondta: az, aki irgalmasságot tett velem, ezt mondta neki Jézus: eredj el, és tégy te is hasonlóképpen.
38. Történt pedig, amikor továbbmentek, maga Jézus betért egy faluba, és egy Márta nevű asszony házába fogadta
39. és ennek volt egy nő(test)vére, akit Máriának hívtak, aki odaült az Úr lábaihoz, hallgatta a szavát.
40. Márta pedig sürgött-forgott a sok felszolgálásban, egyszer csak eléje állt és ezt mondta: Uram, azzal nem törődsz, hogy a nő(test)vérem magamra hagyott (egyedül hagyott) engem a felszolgálásban? Mondd neki, hogy segítsen nekem.
41. válaszul pedig ezt mondta neki az Úr: Márta, Márta, sokat aggódsz (tépelődsz) és töröd magad,
42. pedig kevésre van szükség, vagy csak egyre, és Mária a jó részt választotta, amit nem vesznek el tőle soha.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

11. fejezet

1. Történt, hogy amikor egy helyen imádkozott, amint befejezte, így szólt hozzá az egyik tanítványa: Uram, taníts (meg) minket imádkozni, mint ahogy János is megtanította tanítványait,
2. erre ezt mondta nekik: amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk! szenteltessék meg (megszentelt legyen) a te neved, jöjjön el a Te királyságod,
3. a mi kenyerünket, a létrevalót, add meg nekünk naponként (minden nap)
4. és engedd el (bocsásd meg) a bűneinket (vétkjeinket), mert mi magunk is megbocsátunk (elengedjük) mindenkinek, aki nekünk tartozik (adósunknak), és nehogy belevigy bennünket (a) megpróbáltatásba (kísértésbe),
5. és így szólt hozzájuk: ki az közületek, akinek barátja van, és hozzámegy éjfélkor, és ezt mondja neki: barátom, adj kölcsön (kölcsonőzz) nekem három kenyeret,
6. mivelhogy egy barátom útról érkezett hozzám, és nincs mit elébe tegyek (adjak neki),
7. az belülről válaszolna és azt mondaná: ne háborgass engem, már az ajtó be van zárva, és gyermekeim az ágyban vannak velem együtt, nem kelhetek fel, hogy adjak neked.
8. mondom nektek, ha nem is kel fel, hogy adjon neki azért mert a barátja, de azért, mert tolakodik (nem tágit), mégis fölkel, és adni fog neki (annyit) amennyire szüksége van (amennyi kell),
9. én is mondom nektek, kérjétek és adni fognak nektek (kaptok), keressetek és találtok, kopogtassatok, és ajtót nyitnak nektek,
10. mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, az talál, és aki kopogtat, annak ajtót nyitnak,
11. melyik az az (édes)apa közületek, (aki) (követ ad a fiának, amikor az kenyeret kér), ha fia halat kér, akkor hal helyett kígyót ad neki?
12. vagy ha tojást fog kérni, akkor skorpiót ad neki?
13. ha tehát ti gonosz (romlást árasztó) létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog az égi Atyátok Szent Szellemet adni azoknak, akik kérik tőle.
14. És történt, hogy kihajtott egy démont és az néma volt, s amikor a démon kiment, megszólalt a néma, és elcsodálkozott a tömeg,
15. némelyek pedig közülük ezt mondták: Belzebubbal, a démonok fejedelmével hajtja ki a démonokat,
16. mások pedig, hogy próbára tegyék, égi jelt kívántak tőle.
17. Ő azonban ismerte gondolataikat (átlátott rajtuk), ezt mondta nekik: minden királyság, amely önmagával meghasonlik, elpusztul, és ház házra dől (omlik),
18. ha pedig a sátán is meghasonlik (ön)magával, hogyan állhat(na) fenn a királysága? mert ezt mondjátok, hogy én Belzebub segítségével haj(i)tom ki a démonokat,
19. ha pedig én Belzebub segítségével haj(i)tom ki a démonokat, fiaitok kinek a segítségével haj(i)tják ki őket? Ezért ők lesznek bírátok,
20. de ha én Isten ujjával haj(i)tom ki a démonokat, akkor elérkezett hozzátok (közel van) Istennek a Királysága.
21. Amikor az erős fegyveres őrzi a maga palotáját (udvarát), biztonságban (békeességben) van a vagyona,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

22. de ha egy nála erősebb megtámadja (rátör) és legyőzi őt, az teljes fegyverzetét elveszi, amelyben bízott, és az elvett zsákmányát szétesztja.
23. Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az széjjelszór.
24. Amikor a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víztelen (sivár) helyeken bolyong, megnyugvást (felüdülést) keres, és amikor nem talál, ezt mondja: visszatérek a házamba (otthonomba), ahonnét kijöttem,
25. és amikor megérkezik, kisöpörve és feldíszítve (kicsinosítva) találja,
26. akkor elmegy, és maga mellé vesz hét másféle, nálánál gonoszabb szellemet, és bemennek, ott lak(oz)nak, és annak az embernek utóbbi állapota rosszabb lesz az elsónél (mint előbb volt).
27. Történt pedig, amikor ezeket mondta, egy asszony odakiáltott (felemelte hangját) a tömegből, ezt mondta neki: boldog az anyaméh, amely kihordott, és az emlők, amelyeket szoptál.
28. Ő pedig ezt mondta: hát (sőt) még azok milyen boldogok, akik hall(gat)ják az Isten szavát és megőrzik.
29. Amikor pedig még nagyobb tömeg tódult oda, elkezdte mondani: ez a nemzedék gonosz nemzedék, jelt kíván, de nem kap mást jelt, mint a Jónás próféta jelét,
30. mert ahogyan Jónás jellé vált a niniveieknek, úgy jel lesz az Emberfia is ennek a nemzedéknek.
31. Dél királynője életre kel majd az ítéletkor e nemzedék férfaival, és elítéli őket, mivelhogy eljött a föld legvégéről, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét, és lám, itt több van Salamonnál.
32. A ninivei férfiak feltámadnak majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt és elítélik (azt), mivelhogy észretértek (gondolkozásukat megváltoztatták) Jónás igehirdetésére, és lám, több van itt Jónásnál.
33. Senki sem gyűjt mécset, azért, hogy rejtett helyre (rejtekebe) tegye, sem hogy a véka alá, hanem a mécestartóra, hogy akik bemennek, a fényt (a sugárzást) lássák.
34. A test mécse a szem, ha a szemed nyílt, az egész tested is fénytelt lesz, de ha gonosz, a tested is sötét lesz.
35. Vigyázz tehát (nézz utána) nehogy a benned levő fény sötétséggé váljék.
36. Ha tehát az egész tested fénytelt, és nincs benne sötét rész, olyan fényes lesz az egész, mint amikor a mécs fénybe borít téged a fényével.
37. Mialatt beszélt, megkérte egy farizeus, hogy egyék nála, bement és asztalhoz telepedett,
38. a farizeus pedig csodálkozva látta, hogy étkezés előtt nem merítette vízbe a kezét,
39. az Úr pedig így szólt hozzá: nos ti farizeusok a pohár és a tál külsejét megtisztítjátok, de belül csordultig (tele) vagytok rablászvággyal és gonoszsággal,
40. balgák, nemde, aki a külsőt alkotta, nem az alkotta a belsőt is?
41. adjátok oda inkább alamizsnául, ami benne (belül) van, és mindenetek tiszta lesz,
42. de jaj nektek, farizeusok, mert megadjátok a tizedet a mentából, rutából és minden zöldségből, és mellőzitek az ítéletet és az Isten szeretetét, ezeket meg kell pedig tenni, de amazokat sem elhagyni,
43. jaj nektek farizeusok, mert szeretitek az elől ülést a zsinagógákban és a köszöntéseket a piacokon (vásártéren).
44. Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a felismerhetetlen sír(bolt)ok, és az emberek járkálnak fölöttük (rajtuk) anélkül, hogy tudnának róluk,
45. válaszolva pedig egy a törvénytudók közül, ezt mondta neki: Tanítómester, amikor ezeket mondod, minket is bántasz.
46. Ő pedig ezt mondta: jaj nektek is törvénytudók, mivel elviselhetetlenül nehéz terhekkel terhelitek meg az embereket, és ti magatok egy ujjatokkal sem érintitek a terheket (nyúltok hozzá a terhekhez).
47. Jaj nektek, mert ti építitek a próféták síremlékeit, a ti apáitok pedig megölték őket.
48. Ezáltal tanúbizonyságot teszték, hogy helyeslitek (jónak látjátok) a ti atyáitok tetteit, mivelhogy ők ugyan megölték őket, ti pedig síremléket építetek nekik,
49. ezért mondja az Isten bölcsessége is: küldök nekik prófétákat és apostolokat, és azok közül némelyeket megölnék és elüldöznek,
50. hogy számon kéressék e nemzedéktől minden próféta vére, amelyet a világrend (alapjának) levetésétől fogva
51. Ábel véréből az áldozati oltár és Isten háza között megölt Zakariás véréig kiontottak, igen, mondom nektek, számot fog adni róla e nemzedék (számon fogják kérni ettől a nemzedéktől).
52. Jaj nektek, törvénytudóknak, mert elvettétek (lefoglaltátok) a tudás (ismeret) kulcsát, magatok nem mentek be, és azokat is megakadályoztátok, akik bemennének.
53. Amikor kijött onnét, elkezdtek az írástudók és a farizeusok rettentően neheztelni és több dolog felől faggatni,
54. leselkedtek rá (alattomban figyelték), vadásztak szavaira (hogy ellessenek szájából kikapva valamit), hogy vádat emelhessenek ellene (vádolhassák Őt).

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

12. fejezet

1. Közben tízezres tömeg verődött (gyűlt) össze körülötte, annyira, hogy (úgyhogy) egymást taposták, először csak a tanítványainak kezdte mondani: óvakodjatok a farizeusok kovászatól, amely a kétszínűség.
2. Nincs pedig semmi elrejtve, ami le ne lepleződnék, sem oly titok, ami ki ne tudódnék.
3. Ezért, amit a sötétben mondtatok, fényes nappal halljátok majd vissza, és amit fülbe súgtatok a kamrákban, azt a háztetőkről fogják hirdetni.
4. Ezt mondom pedig nektek, barátaimnak: ne hogy féljete azoktól, akik a testet megölik, és azon túl (azután) semmi többet nem tehetnek,
5. de megmutatom nektek, kitől féljete: attól féljete, akinek, miután megöl, van hatalma a gyehennára vetni, igen, mondom nektek, tőle féljete.
6. Ugye öt kis verebet árusítanak két fillérért? és egyikükről sem feledkezik meg az isten,
7. sőt, a fejete hajszálai is mind számon vannak tartva. Ne féljete (hát)! sok kis verébnél többet érte (drágábbak vagytok).
8. Ezt mondom pedig nektek, hogy aki vallomást tesz rólam az emberek előtt, azt az Emberfia is magának vallja (megvallja) az Isten angyalai előtt,
9. aki azonban megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt,
10. és mindenki, aki az Emberfia ellen szól: bocsánatot nyer, de aki a Szent Szellemet káromolja, nem nyer bocsánatot,
11. amikor pedig a zsinagógákba, előjárók és hatóságok elé visznek (hurcolnak) benneteket, ne hogy azon tépelődjete, hogyan és mivel védekezzete, vagy mit mondjate,
12. mert a Szent Szellem megtanít majd titeket abban az órában arra, amit mondanotek kell.
13. Megszóltal pedig valaki a tömegből: Tanítómester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem a sorsrészt (az örökséget).
14. Ő pedig ezt mondta neki: ember, ki tett engem föléte döntőbíróvá vagy részosztóvá?
15. De azután ezt mondta nekik: vigyázzate (meglássate) és őrizkedjete minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővölködéstől függ az ember élete.
16. Mondott pedig egy példabeszéde nekik: egy gazdag embernek jól termett a földje,
17. és fontolgatta magában: mit tegyek? mert nincs hová gyűjtssem a termésemet,
18. és ezt mondta: ezt fogom tenni: lebontom a magtárainkat és nagyobbakat építete majd és odagyűjtöm össze minden gabonámat és javaimat,
19. és ezt mondom a lelkemnek: lélek, sok javad van neked sok esztendőre eltéve, pihenj meg, egyél, igyál, légy vidám!
20. Isten pedig ezt mondta neki: esztelen (meggondolatlan), az éjjel elkérik (számon kérik) a lelkedte tőled, akkor amiket készítettél, kié lesz?
21. Így van az, aki kincset gyűjt (halmoz) magának, és nem Istenben gazdag,
22. majd így szólt a tanítványaihoz: ezért mondom nektek: ne hogy tépelődjete a lelkete miatt, hogy mit egyete, sem testete miatt, hogy mit öltsetek föl,
23. mert a lélek több, mint az eledel (táplálék) és a test több, mint az öltözet.
24. Gondoljate (figyeljete) a hollókra, hogy nem vetnek, sem nem aratnak, nincs kamrájuk, sem magtárunk és az Isten táplálja őket, mennyivel többet érte a madaraknál?
25. Ki pedig közülete az, aki tépelődésével hozzá tudna tenni természetéhez egy arasznyit?
26. ha tehát a legkisebbre sem vagytok képesek mit tépelődtök a többi felől?
27. Figyeljete meg, a virágokat, hogyan nőnek, sem nem fonnak, sem nem szőnek, de mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy,
28. ha pedig a mezőn a fűvet, amely ma van, holnap kemencébe dobják, Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűete?
29. ti se kérdezzete, hogy mit egyete, vagy mit igyate, és ne hogy nyugtalankodjate (kételkedjete),
30. mert ezeket mind a világi nemzetekből valók (nem zsidó népek) keresik, Atyátok azonban tudja, hogy szükségete van ezekre,
31. inkább keressete az Ő (Isten) Királyságát, és ezeket ráadásképpen megkapjate.
32. Ne hogy félj, te parányi (kicsiny, maroknyi) nyáj, mert úgy látta jónak az Atyátok, hogy nektek adja a királyságot.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

33. Adjátok el amitek van, és adjátok alamizsnául, szereztek magatoknak olyan erszényt, amely nem avul el, elfogyhatatlan kincset az egekben, ahol tolvaj nem jut közelébe, és ahol moly sem rágja meg,
34. mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.
35. Legyen derekatok felövezve, és égjen a mécsetek,
36. és ti olyan emberekhez hasonlítsatok, akik urukat várják, mikor jön meg a menyegzőből, hogy amikor megérkezik és kopogtat, mindjárt ajtót nyissanak neki,
37. boldogok azok a rabszolgák, akiket az úr virrasztva (ébred) talál. Ámen, mondom nektek, hogy körülövezi magát, asztalhoz telepíti őket és odamegy, hogy felszolgáljon nekik,
38. és ha a második vagy harmadik örváltáskor jön is meg, és így találja őket, boldogok azok (a szolgák),
39. ezt pedig tudjátok meg, hogy ha tudná a házigazda, hogy mely órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába,
40. ti is legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, abban jön el az Emberfia.
41. Péter pedig ezt mondta: Uram, nekünk mondd ezt a példázatot (példabeszédet) vagy mindenkinek?
42. és ezt mondta az Úr: ki hát a hű és okos gondnok, akit az úr háznépe fölé rendelt, hogy kiadja a kellő időben a kimért gabonarészüket (járandóságukat)?
43. boldog az a rabszolga, akit ura, mikor megjön, ilyen munkában talál.
44. Igazán mondom nektek, hogy minden vagyona fölé állítja őt,
45. de ha ezt mondja a szívében az a rabszolga: még soká nem jön (elidőzik) az uram, és verni kezdi a szolgálóleányokat és a szolgálóleányokat, enni és inni és részegeskedni kezd,
46. megjön annak a rabszolgának az ura egy napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyet nem ismer és kettévágja őt, és a hűtlenek sorsára juttatja,
47. az a rabszolga pedig, aki ismerte az ura akaratát, és nem végezte el, és így nem tett akarata szerint, sok verést kap.
48. Aki pedig nem ismerte, és így tett verést érdemlő dolgokat, (csak) kevés verést kap, mert mindenkitől, akinek sokat adnak, sokat követelnek, és akire sokat bíznak rá, attól többet kérnek számon,
49. tüzet dobni jöttem a földre, és mit akarok, mivelhogy az már felgyulladt?
50. de van (még) egy bemejtkezés, amellyel be kell merítkézni, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy.
51. Azt gondoljátok, hogy azért jöttem a földre, hogy békét adjak? Nem, mondom nektek, hanem hogy széthúzást,
52. mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, akik megoszlanak egymás közt, három kettő ellen, és kettő három ellen.
53. Szembeszáll az apa fiával és a fiú az apával, anya a lányával és a lány az anyjával, az anyós a menyével és a meny az anyósával.
54. Szólt pedig a tömegekhez is: amikor látjátok (észreveszitek), hogy napnyugatról esőfelhő támad, mindjárt mondjátok: zápor jön, és ez így be is válik,
55. és amikor délről fúj a szél, ezt mondjátok, hogy hőség lesz, és meg is történik.
56. Kétszínűek! a föld és az ég arculatát meg tudjátok vizsgálni, ezt a jelen (mostani) időszakot hogy-hogy nem vizsgáljátok meg?
57. de miért nem ítéletek meg magatoktól is, mi az igazságos?
58. Amikor ellenfeleddel a főbíróhoz tartasz, útközben igyekezzél, hogy megszabadulj tőle, nehogy a bíró elé hurcoljon, és a bíró az ítéletvégrehajtónak átadja majd, és az ítéletvégrehajtó tömlőbe vessen,
59. mondom neked, ki nem jössz onnét, míg az utolsó fillért is meg nem adod.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

13. fejezet

1. Jelen voltak pedig abban az időszakban néhányan, akik hírt hoztak neki azokról a galileaiakról, akiknek vérét Pilátus az áldozatuk vérével keverte össze,
2. és válaszul ezt mondta nekik: Azt gondoljátok, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivelhogy ezeket elszenveték?
3. nem, mondom nektek, hanem ha gondolkozást nem változtattok (észre nem tértek), mindnyájan hasonlóképpen elvesztek,
4. vagy az a tizenhét, akikre rádőlt a torony Siloámban, és megölte őket, azt gondoljátok, hogy azok vétkesebbek voltak, mint Jeruzsálem lakói közül bármelyik ember?
5. mondom nektek: nem! de ha nem változtattok gondolkozásmódotokon, mindnyájan éppen úgy elvesztek.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

6. Azután pedig ezt a példázatot mondta: egy fügefafa volt valakinek a szőlőjébe ültetve, és odament, hogy gyümölcsöt keressen rajta, és nem talált,
7. erre ezt mondta a vincellérnek: nézd, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki, miért foglalja a földet hiába?
8. az pedig így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom,
9. hátha terem (gyümölcsöt hoz) jövőre, ha pedig mégsem, akkor majd kivágod.
10. Tanított pedig az egyik zsinagógában szombatonként,
11. és lám, volt ott egy asszony, akiben a gyengélkedés szelleme volt tizennyolc éve, és össze volt görbedve, és nem volt képes teljesen felegyenesedni.
12. Amikor pedig Jézus meglátta őt, magához szólította (odahívta) és ezt mondta neki: asszony, fel vagy old(oz)va a betegségedből,
13. és rátette a kezeit és rögtön felegyenesedett és dicsőítette az Istent.
14. Erre válaszul a zsinagóga előljárója fölháborodott (méltatlankodott) mivelhogy szombaton gyógyított Jézus, ezt mondta a tömegnek: hat nap van amelyen dolgozni kell, tehát azokon jöjjetek gyógykezeltetni magatokat és ne a szombat napján.
15. Az Úr pedig így válaszolt neki: kétszínűek, szombaton nem oldja-e el mindenitek az ökrét vagy a szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e el megitatni?
16. de Ábrahámnak ezt a lányát, akit a sátán lám, tizennyolc éve megkötözött, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből a szombat napján?
17. És amikor ezeket mondta, elszégyellték magukat (mind), akik ellene voltak, és a tömeg mind örült azoknak a dicsőséges dolgoknak, amelyek általa történtek.
18. Azután ezt mondta: mihez hasonlít az Isten Királysága, (és) mihez hasonlítsam?
19. hasonló a mustármaghoz, amelyet fogott egy ember, és elvetett a kertjébe, és fel is nőtt, és (élő)fává lett, és az ég madarai fészket raktak az ágai közé,
20. és ismét szólt: mihez hasonlítsam Isten Királyságát?
21. hasonló a kovászhoz, amelyet vett egy asszony, bele keverte három mérce lisztbe, mígnem az egész megkelt.
22. És városokon és falvakon áthaladva tanított, és így tette meg az utat Jeruzsálembe (így folytatta útját Jeruzsálem felé)
23. ezt mondta pedig valaki neki: Uram, ugye kevesen üdvözülnek? Ő pedig így szólt hozzájuk:
24. Küzdjete (tusakodjate) bemenni a szűk kapun, mivelhogy sokan - mondom nektek -, igyekeznek bemenni, és nem bírnak,
25. attól fogva, hogy a házigazda felkelt és bezárta az ajtót, és ti kívül állva kopogtatni kezdtek az ajtón és ezt mondjátok: Uram, nyisd ki nekünk, és ezt válaszolja majd nektek: nem tudom, ti honnan valók vagytok,
26. akkor elkezdték mondani: a szemed láttára ettünk és ittunk, és az utcáinkon (tereinken) tanítottál,
27. erre Ő ezt mondja nektek: nem tudom, honnan vagytok, távozzatok tőlem mind(nyájan), ti, akik igazságtalanságot műveltek,
28. ott lesz sírás és fogak csikorgatása, amikor látjátok Ábrahámot és Izsákot, Jákobot és a prófétákat mind az Isten Királyságában, magatokat pedig kirekesztve (kitaszítva) belőle,
29. és eljönnek keletről és nyugatról, északról és délről és asztalhoz telepednek az Isten Királyságában,
30. és lám, vannak utolsók, akik elsőkké lesznek, és vannak elsők, akik utolsókká lesznek.
31. Még abban az órában néhány farizeus jött hozzá, akik ezt mondták neki: menj, távozz el innét, mert Heródes meg akar téged ölni,
32. és ezt mondta nekik: menjetek, mondjátok meg annak a rókának, lám, démonokat haj(i)tok ki és gyógyítok, ma és holnap, és harmadnap elérkezek a végcélba (bevégzem)
33. csakhogy nekem ma és holnap és a következő (hátralevő) napokon folytatnom kell utamat, mert nem lehetséges, hogy próféta Jeruzsálemén kívül vesszen el.
34. Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni a gyermekeidet, ahogy a madár a fiókáit a szárnyai alá, és nem akartátok,
35. meglátjátok, elhagyatott lesz a házatok, de mondom nektek, nem láttok engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

14. fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. és történt, amikor a farizeusok egyik vezetőjének házába ment szombaton kenyeret enni, azok figyelték (szemmel tartották) Őt,
2. és lám, egy vízkóros ember volt előtte,
3. és Jézus szólt a törvénytudókhoz és a farizeusokhoz, ezt kérdezte: szabad-e (megengedett-e) szombaton beteget gyógykezeltetni, vagy nem?
4. Azok pedig hallgattak, erre Ő rátette kezét, meggyógyította, és elbocsátotta (elküldte),
5. hozzájuk pedig így szólt: ha közületek valakinek a fia vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azt mindjárt?
6. És nem bírtak válaszolni erre,
7. mondott pedig a meghívottaknak egy példázatot (példabeszédet), miközben megfigyelte, hogyan válogatják az első asztali helyeket, és így szólt hozzájuk:
8. amikor valaki meghív lakodalomba, nehogy letelepedj a főhelyre, mert hátha nálad előkelőbbet is meghívott,
9. és odajön, aki meghívott téged is meg őt is, és felszólít: add át neki a helyedet és akkor kezded szegyenszemre az utolsó helyet elfoglalni,
10. hanem ha meghívna, menj és telepedj le az utolsó helyre, hogy amikor jön az, aki téged meghívott, ezt mondja neked: barátom, jöjj feljebb, akkor megtiszteltetésben lesz részed minden asztaltársad előtt, akik együtt telepedtek asztalhoz veled,
11. mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megalázzák, és aki megalázza magát, felmagasztalják.
12. annak pedig, aki meghívta Őt, azt mondta: amikor reggelit vagy estebédet adsz, ne hívd meg arra barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se jómódú (gazdag) földieidet, nehogy (esetleg ők is) visszahívjanak, és viszonzásért hívd meg,
13. hanem, amikor vendégséget rendezel, hívd a koldusszegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat,
14. és boldog leszel, mivelhogy nincs miből viszonzniuk, de te viszonzásban részesülsz (visszaadják neked) majd az igaz(ságos)ak feltámadásakor,
15. meghallotta pedig valaki az asztaltársaságból ezeket, és ezt mondta neki: boldog, aki kenyeret eszik Isten Királyságában.
16. Ő pedig ezt mondta neki: egy ember nagy estebédet csinált, és sokakat meghívott,
17. és elküldte a rabszolgáját az estebéd órájában, hogy mondja meg a meghívottaknak, gyertek, mert már minden készen van.
18. És elkezdtek mind mentegetőzni, az első ezt mondta neki: szántóföldet vásároltam, és ki kell mennem, hogy megnézzem, kérlek téged, ments ki engem (fogadd el mentségemet),
19. és a másik ezt mondta: öt iga ökröt vásároltam, és megyek, hogy kipróbáljam őket, kérlek téged, fogadd el mentségemet,
20. ismét egy másik ezt mondta: megnősültem (feleséget vettem) és ezért nem mehetek,
21. és visszatért a rabszolga, jelentette az urának ezeket. Akkor megharagudott a házigazda és ezt mondta a (rab)szolgájának: menj ki gyorsan a város tereire és utcáira, és a (koldus)szegényeket és a nyomorékokat, a vakokat és a sántákat hozd (vezesd) be ide.
22. És ezt mondta a (rab)szolga: Uram, megtörtént, amit elrendeltél, és még van hely,
23. ekkor az úr ezt mondta a rabszolgának: eredj ki az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam,
24. mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki meg nem kóstolja az én estebédemet
25. Nagy tömeg ment vele együtt, megfordult és így szólt hozzájuk:
26. ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli meg az apját és az anyját, a feleségét és a gyermekeit, a fi(test)vérét és a nő(test)vérét, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom,
27. és aki nem hordozza (veszi vállára) a keresztjét, és nem jön utánam, nem lehet nékem tanítványom,
28. mert ki az közületek, aki ha tornyot akar építeni, nem ül le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzből (lesz-e annyija) hogy kivitelezze?
29. nehogy azután, hogy az alapot lerakta, nem bírja bevégezni, és mind, akik szemlélik, kicsúfolják,
30. és ezt mondják: ez az ember elkezdett építkezni, és nem bírta bevégezni
31. vagy melyik király az, aki háborúba indul (hadba vonul) egy másik király ellen, és nem ül le előbb és nem tart tanácsot, vajon képes-e tízezer katonával szembeszállni azzal, aki húszezerrel jön ellene?
32. Ha pedig nem: követséget küld hozzá amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket.
33. Így tehát mindenki, aki nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.
34. Kitérő tehát a só, de ha a só elveszti ízét, mivel izesítik? Se a földbe, se trágyának nem alkalmas, kidobják. Akinek füle van a hallásra, hallja meg.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

15. fejezet

1. A vámszedők és a bűnösök (vétkezők) mind közeledtek hozzá, hogy hallgassák,
2. és zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, és ezt mondták: ez bűnösöket (vétkezőket) fogad magához és együtt eszik velük.
3. Erre ezt a példázatot mondta nekik:
4. ki az az ember közületek, akinek ha száz juha van, és egy elvész közülük, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy el az elveszett után, amíg meg nem találja?
5. és amikor megtalálta, örömeiben felveszi a vállára,
6. és amikor hazaér, összehívja a barátait és a szomszédait és ezt mondja nekik: örüljetek együtt velem, mivelhogy megtaláltam az elveszett juhomat,
7. mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz az égben is egy bűnös gondolkodásmód megváltoztatásán (észretérésén) mint kilencvenkilenc megigazulton, akinek nincs szüksége a gondolkodásmód megváltoztatására.
8. Vagy melyik asszony az, akinek van tíz drachmája, és ha elveszt egy drachmát, nem gyűjt mécsset, nem söpri ki a házat és nem keresi gondosan, míg meg nem találja?
9. és ha megtalálja, összehívja a barátnőit és a szomszédasszonyokat, és ezt mondja: örüljetek együtt velem, mert megtaláltam a drachmát, amelyet elvesztettem.
10. Ugyanígy, mondom nektek, öröm lesz az Isten angyalainak színe előtt egyetlen észretért vétkezőn (gondolkozását megváltoztató bűnösön),
11. majd pedig ezt mondta: egy embernek volt két fia,
12. és a fiatalabbik ezt mondta az apjának: apám, add ki nekem a vagyon rám eső részét, az pedig elosztotta köztük a vagyonát (ami a megélhetésre volt).
13. És nem sok nappal azután összeszedte mindenét a fiatalabb fiú, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta (elpazarolta) vagyonát, léhán, feslett életet élve.
14. Amikor pedig mindent elköltött, nagy éhínség támadt azon a vidéken, és nélkülözni kezdett,
15. és elment, elszegődött annak a vidéknek egy polgárához, aki elküldte őt mezeire disznókat legeltetni.
16. És sóvárgott (kívánta volna) megtölteni gyomrát azokkal a szentjánoskenyér hüvelyekkel, amelyeket a disznók ettek, és senki sem adott neki,
17. ekkor pedig magába szállt, és ezt mondta: apám hány bérese bővülködik kenyérben, én meg itt éhen pusztulok,
18. fölkelek, elmegyek az apámhoz, és ezt mondom neki: apám, vétkeztem az ég ellen és veled szemben,
19. többé már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak hívj, tégy engem olyaná, mint a béreseid közül egy.
20. És útra kelt, visszament az apjához, de még mikor távol volt (messziről) meglátta őt az apja, és megesett rajta (elszorult) a szíve, és futott, a nyakába borult, és össze-vissza csókolta.
21. Ekkor ezt mondta a fia neki: apám, vétkeztem az ég ellen és veled szemben, többé (már) nem vagyok arra méltó, hogy fiadnak hívj.
22. Így szólt pedig az apa rabszolgáihoz: gyorsan hozzátok ki a legjobb (elsőrendű) ruhát, öltöztessétek fel, és adjatok (húzzatok) gyűrűt az ujjára és sarut a lábaira,
23. és hozzátok elő a hízlalt borjút, és vágjátok le, együnk és vigadjunk,
24. mivelhogy ez a fiam halott volt, és életre kelt, elveszett és megtaláltatott (megkerült) és elkezdtek vigad(oz)ni,
25. az idősebbik fia pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, a zene és a körtánc hangját meghallotta
26. és odahívta az egyik (szolga)legényt, tudakozódott, hogy mik ezek,
27. az pedig megmondta neki, hogy: a testvéröcséd megjött, és levágatta az apád a hízlalt borjút, mivelhogy egészségesen visszakarta őt,
28. erre (az) megharagudott, és nem akart bemenni, az apja pedig kijött és kérlelte,
29. ő pedig ezt mondta az apának: látod, annyi éve szolgállok neked, és soha parancsaidat meg nem szegtem (át nem hágtam), és nekem sohasem adtál egy kecskegidát sem, hogy barátaimmal egyet mulassak (vigadjak),
30. amikor pedig ez a fiad, aki a vagyonodat cédákkal falta fel, megjött, levágattad neki a hízlalt borjút.
31. Ő pedig ezt mondta neki: gyermekem, te mindig velem vagy, és mindenem a tied,

32. de vigadnod és örülnöd kellene, mivelhogy ez a testvéred halott volt, és életre kelt (megelevenedett), elveszett és megtaláltatott,

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

16. fejezet

1. szolt pedig a tanítványaihoz is: volt egy gazdag ember, akinek volt egy intézője, és bevádolták nála, hogy eltékozolja a vagyonát,
2. és elhívatta és ezt mondta neki: mit hallok felőled? adj számot gondnokságodról (az intézőségéről), mert nem lehetsz többé intéző,
3. az intéző pedig ezt mondta magában: mitévő legyek, mivelhogy az uram elveszi az intézőséget tőlem, kapálni nem tudok, kéregetni szégyellek,
4. tudom, mit tegyek, hogy amikor elmozdítanak a gondnokságból, befogadjanak engem a házaikba,
5. és magához hívatta egyenként urának minden egyes adósát, és ezt mondta az elsőnek: mennyivel tartozol az én uramnak?
6. az pedig ezt mondta: száz korsó (bátus) olajjal. Erre azt mondta neki: vedd az írásaidat, és ülj le gyorsan, írj ötvenet,
7. azután egy másiknak ezt mondta: te pedig mennyivel tartozol? Az pedig ezt mondta: száz véka (kórus) búzával, erre ezt mondta neki: vedd az írásaidat, és írj nyolcvanot,
8. megdicsérte az úr az igaztalan intézőt, hogy megfontoltan járt el, mert ennek a (világ)korszaknak a fiai a maguk nemében megfontoltabbak mint a fény fiai.
9. Én is ezt mondom nektek: szerezzetek barátokat magatoknak az igaztalan mammonból, hogy amikor az elfogy, befogadjanak titeket a (világ)korszakra szóló sátorokba,
10. aki a kevésben hű (megbízható), az a sokban is hű, és aki a kevésben igaztalan, a sokban is igaztalan,
11. ha tehát az igaztalan mammonban nem voltatok hűek, az igazit (a valódit) ki bízza majd rátok?
12. És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja nektek azt, ami a tiétek?
13. egy háziszolga sem képes két úrnak szolgálni, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti, nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak,
14. hallották pedig mindezeket a farizeusok, akik (ezüst)penzkedvelők voltak, és kicsúfolták Őt,
15. és ezt mondta nekik: ti vagytok, akik megigazultaknak tartjátok magatokat az emberek szeme előtt, de az Isten ismeri a szíveiteket, mivelhogy ami az emberek közt magasztos, az Isten szeme előtt utálatos.
16. A törvényt és a prófétákat Jánosig hirdették, attól fogva az Isten Királyságát (jóhírként) hirdetik, és mindenki erőfeszítéssel jut abba,
17. de könnyebb az égnek és a földnek elmúlni, mintsem hogy a törvényből egy betűszavacska is elveszne.
18. Mindenki, aki elválík feleségétől és mást vesz el, házasságot tör, (és) az is házasságot tör, aki férje által elbocsátott nőt vesz el.
19. Volt pedig egy gazdag ember, bíborba és patyolatba öltözött, és minden nap pompásan lakomázott,
20. és volt a kapuja előtt egy Lázár nevű koldusszegény is, aki ott feküdt kivette tele fekélyel,
21. és arra vágyakozott, hogy jóllakjék abból, ami a gazdag asztaláról hulladékként lekerült, de csak a kutyák jöttek és nyalták a fekélyeit,
22. történt pedig, hogy meghalt a koldusszegény, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére: meghalt pedig a gazdag is és eltemették,
23. és az alvilágban felemelte szemeit, kínokban volt, látta Ábrahámot távol, és annak kebelén Lázárt,
24. és hangos szóval ezt mondta: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy mártsa vízbe ujjának hegyét, és hűsítse le nyelvemet, mert gyötrődöm e lángban.
25. Ábrahám pedig ezt mondta: gyermekem, emlékezz rá, megkaptad a jókat életedben, és Lázár hasonlóképpen a rosszakat, most itt vigasztalásban van része, te pedig gyötrödsz,
26. és mindezekben köztünk és köztetek nagy szakadék (úr) is tátong, úgyhogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne tudjanak, sem onnan hozzánk át ne keljen senki,
27. ekkor így szolt: kérlek hát téged Atyám, hogy küldd el őt az apám házába,
28. mert van őt testvérem, hogy így tanú(bizony)ságot tegyen nekik, nehogy ők is ide jussanak, a gyötrelém helyére,
29. de ezt mondta Ábrahám: ott van Mózesük és a prófétáik, hallgassanak rájuk,
30. az pedig így szolt: nem úgy atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy el valaki hozzájuk, megváltoztatják gondolkozásmódjukat,

31. de Ábrahám ezt mondta neki: ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül feltámad valaki, annak sem hisznek.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

17. fejezet

1. Szólt pedig a tanítványaihoz: lehetetlen, hogy botrányok (botlások) ne jöjjenek, de jaj annak, aki által eljönnek,
2. elviselhetőbb (volna) annak, ha egy malomkővet kötnének a nyakába, és úgy hajítanak a tengerbe, mint egyet e kicsinyek közül botlásba vigyen.
3. Vigyázzatok (ügyeljetek) magatokra. Ha pedig vétkezik a testvéred, fedd meg, de ha észretér (gondolkozását megváltoztatja), bocsáss meg neki,
4. és azt mondták az apostolok az Úrnak: növeld a mi hitünket,
5. ezt mondta pedig az Úr: ha csak akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a szederfának: szakadj ki gyökerestül, és eressz gyökeret a tengerben, szót fogadna nektek,
6. ki pedig közületek az, aki ha van neki egy (rab)szolgája, aki oda van szántani vagy legeltetni és amikor a mezőről hazajön, ezt mondja neki: gyere ide hamar és ülj (telepedj) az asztalhoz?
7. sőt nemde azt mondja-e neki: készíts vacsorát, és övezd körül magadat, szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, és azután majd ehetsz, ihatsz te is?
8. Netán hálával tartozik-e a (rab)szolgának, hogy megtette, amit parancsolt neki? (Nem gondolom.)
9. Így ti is, ha mindent megtesztek, amit parancsoltak nektek, mondjátok, hogy mihaszna (hasznavehetetlen) (rab)szolgák vagyunk, amit kötelesek voltunk megtenni, azt tettük.
10. És történt, hogy amikor Jeruzsálem felé haladt és átment Szamaria és Galilea közös határán,
11. egy faluba bement, tíz leprás férfi jött elébe, megálltak messziről,
12. és (fel)emelt hangon mondták: Jézus, Mester, irgalmazz nekünk! (könyörülj rajtunk!)
13. és amint meglátta őket, (ezt) mondta nekik: menjetek, és mutassátok meg magatokat a papoknak. És az történt, hogy mialatt odamentek, megtisztultak.
14. Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és nagy hangon dicsőítette az Istent,
15. és arcra borult Jézus lábainál, hálát adott neki, és az szamariai volt.
16. Jézus pedig így szólt: nem tízen tisztultak-e meg? a többi kilenc (pedig) hol van?
17. nem akadt más, aki visszatért volna dicsőséget adni Istennek, csak ez a más nemzetségű?
18. és (ezt) mondta neki: állj fel és menj, a hited megmentett (megtartott) téged.
19. Megkérdezték pedig a farizeusok tőle: mikor jön el az Isten Királysága? így válaszolt nekik: nem jön el Isten Királysága szembetűnő módon,
20. nem mondják majd: lám, itt van, vagy amott van, mert nézzétek, Isten Királysága (királyi uralma) bennetek van.
21. Szólt pedig a tanítványokhoz: jönnek napok, amikor kívánjátok, hogy az Emberfia egy napját látnátok, de nem fog(játok) látni,
22. és mondják majd nektek: lám itt van, vagy nézzétek, amott van, ne menjetek oda, és ne fussatok utána,
23. mert amint a cikázó villám az ég egyik szélétől a másikig villan, úgy jön el az Emberfia is azon a napon (az Ő napján)
24. előbb azonban sokat kell neki szenvednie, és megvetetnie e nemzedéktől,
25. és amint Noé napjaiban történt, úgy lesz az az Emberfia napjaiban is:
26. ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek egészen addig a napig, míg bement Noé a bárkába, és eljött a vízözön, és elpusztított mindent
27. hasonlóképpen, mint ahogyan Lót napjaiban történt: ettek, ittak, vásároltak, eladtak, ültettek, építettek,
28. amely napon pedig kiment Lót Szodomából, tűz és kénesó esett az égből, és elpusztított mindenkit.
29. Ugyanígy lesz azon a napon, amelyen az Emberfia megjelenik (az Emberfiáról a lepel lehull).
30. Aki azon a napon háztetőn lesz és a holmija a házban, nehogy lejjön érte, hogy elvigye, és aki kinn lesz a mezőn, nehogy visszaforduljon.
31. Emlékezzetek Lót feleségére!
32. Aki igyekszik (azon van), hogy lelkét megtartsa, elveszíti, aki pedig elveszíti, életben tartja azt.
33. Mondom nektek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyon, az egyiket fölveszik, és a másikat otthagyják.
34. Két asszony fog együtt örölni, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják
35. (Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.)

36. és válaszul ezt mondták neki: hol Uram? Ő pedig így felelt nekik: ahol a holttest, ott gyülekeznek össze a saskeselyűk.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

18. fejezet

1. Mondott egy példázatot is nekik arról, hogy mindenkor imádkozni kell, és nem szabad elcsüggedni,
2. (ezt) mondta: volt egy bíró az egyik városban, Istentől nem félt, és embert nem tisztelt.
3. volt pedig egy özvegyasszony is abban a városban, elment hozzá és ezt mondta: tégy nekem igazságot ellenfelemmel szemben,
4. az egy ideig nem akarta, de azután így szólt magában: ha Istent nem is félem, embert pedig nem tisztelek,
5. mindazonáltal, mivel nekem terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne jöjjön ide és ne zaklasson engem,
6. így szólt pedig az Úr: halljátok, mit mond az igazságtalan bíró?
7. az Isten pedig nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik hozzá kiáltanak segítségért éjjel és nappal, és megvárátja-e őket?
8. mondom nektek, hogy végrehajtja a jogos büntetést rajtuk gyorsan, de különben az Emberfia amikor eljön, talál-e majd hitet a földön?
9. némelyeknek pedig, akik elbízták magukat (elbizakodottak), hogy ők megigazultak, és a többieket megvetették, ezt a példázatot mondta:
10. két ember ment fel a templomépületbe imádkozni, az egyik farizeus, és a másik vámszedő,
11. a farizeus odaállt, önmagához (beszélve) ezt imádkozta: ó Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, igazságtalan, házasságtörő, vagy mint ez a vámszedő is,
12. böjtölök kétszer szombatoként (kétszer egy héten), tizedet adok mindenből, amit szerzek,
13. A vámszedő pedig távol állva, még szeméit sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: ó Isten, engesztelődj ki velem, bűnössel,
14. mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy mint amaz, mert mindenki, aki magát felmagasztalja, azt megalázzák majd, aki pedig megalázza magát, felmagasztalják.
15. Odavitték pedig hozzá a kisgyermekeket is, hogy tegye rájuk kezét (megérintse őket), látva pedig ezt a tanítványok, megdorgálták őket.
16. De Jézus odahívta magához őket, (ezt) mondta: hagyjátok a kisgyermekeket hozzám jönni, és ne tiltsátok (akadályozzátok) őket, mert ilyeneké az Isten királysága.
17. Ámen, mondom nektek, hogy aki nem úgy fogadja Isten Királyságát, mint egy kisgyermek, egyáltalán nem megy be abba,
18. és egy előkelő ifjú (vezető ember) megkérdezte Őt: jó (csodálatraméltó) Tanítómester, mit tegyek, hogy korszakokból álló (aioni) élet sorsrészese legyek?
19. (ezt) mondta pedig neki Jézus: miért engem mondasz jónak? senki sem jó (csodálatraméltó), csak egy: az Isten,
20. a parancsolatokat tudod: ne törj házasságot, ne gyilkolj, ne lopj, ne tégy hamis tanúbizonyságot, becsüld (értékeld) az apádat és az anyádat,
21. az pedig (ezt) mondta: (ezt) mind megtartottam (megőriztem) fiatal koromtól fogva.
22. Ennek hallatára pedig Jézus ezt mondta neki: még egy hiányosságod van, mindenedet, amid van, add el, és oszd szét a koldusszegényeknek, és kincsed lesz az egekben, és jer ide, kövess engem (ragaszkodj hozzám)!
23. Az pedig, amikor ezeket meghallotta, elfogta a szomorúság, mert roppant gazdag volt.
24. Amikor pedig látta őt Jézus, ezt mondta: milyen kelleetlenül mennek be a vagyonosok az Isten királyságába,
25. könnyebb egy tevének a varrótű lyukán átmenni, mint a gazdagnak az Isten királyságába bejutni,
26. (ezt) mondták pedig akik hallották: hát akkor ki üdvözülhet?
27. Ő pedig ezt mondta: ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél.
28. Ezt mondta pedig Péter: nézd, mi elhagytuk mindenünket, amink volt, és követtünk téged.
29. Ő pedig ezt mondta nekik: Ámen, mondom nektek, hogy senki sincs, aki elhagyta házáat vagy feleségét, vagy testvéreit, vagy szüleit, vagy gyermekeit az Isten Királysága miatt,
30. és ne kapna sokszorta többet ebben az időszakban és az eljövendő (világ)korszakban (aionban) pedig (világ)korszakra szóló (aioni) életet.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

31. Maga mellé véve pedig a tizenkettőt, így szólt hozzájuk: lám, most felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden, amit a próféták megírtak az Emberfia számára,
32. mert átadják (kiszolgáltatják) majd a nemzet(beli)eknek és kigúnyolják, bántalmazzák és leköpi,
33. és azután, hogy megostorozták, megölik, és harmadnapon feltámad,
34. és ők mit sem értettek ezekből, ez a beszéd el volt rejtve előlük, és nem értették (nem ismerték fel) a mondottakat.
35. Történt pedig, hogy amikor Jerikóhoz közeledett, egy vak koldus ült az út mellett és kéregetett,
36. hallotta pedig, hogy tömeg megy el mellette, és tudakozódott, mi az?
37. hírül adták neki, hogy Jézus, a názáreti megy el arra,
38. és segítségért kiáltott, és (ezt) mondta: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!
39. és az elől menők csitították, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: Dávid fia, könyörülj rajtam!
40. és Jézus megállt, megparancsolta, hogy vezessék hozzá, amikor pedig közel ért hozzá, megkérdezte őt:
41. mit akarsz, hogy veled tegyek? az pedig ezt mondta: Uram, hogy (újra) föltekintsek rád,
42. és Jézus (ezt) mondta neki: Tekints föl, a hited megmentett, / (hit)hűséged megtartott./
43. És rögtön föltekintett, és csatlakozott hozzá dicsőítve az Istent, és a nép mindezt látva dicsőítette az Istent.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

19. fejezet

1. És bement Jerikóba, és keresztül ment rajta,
2. és lám, volt ott egy férfi, névszerint Zákeus, aki fővámszedő volt és gazdag,
3. és igyekezett látni Jézust, ki Ő, de nem volt rá képes a tömegtől, mert termetre nézve kicsi volt,
4. és előre futott, felmászott egy vadfügefára, hogy lássa Őt, mivelhogy arra kellett elmennie,
5. és amint arra a helyre ért, Jézus föltekintett, és így szólt hozzá: Zákeus, sietve szállj le, mert ma a te házában kell nekem maradnom,
6. és sietve leszállt, és örömmel befogadta Őt.
7. És látva ezt, mindnyájan zúgolódtak, és azt mondták, hogy bűnös férfihez ment be szállásra (tért be lepihenni),
8. de Zákeus előállt, és így szólt az Úrhoz: nézd, szerzett vagyonom felét, Uram, a koldusszegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, visszaadom négyszeresen,
9. így szólt pedig hozzá Jézus: ma lett üdvössége (mentése) ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia,
10. mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse (üdvözítse), ami elveszett.
11. Hallgatónak pedig még egy példabeszédet mondott, mivel már közel volt Jeruzsálemhez, és (azt) gondolták, hogy hamarosan megvalósul az Isten Királysága (királyi uralma),
12. (ezt) mondta tehát: egy nemes ember messze földre indult (távoli országba utazott), hogy királyságot szerezzen magának, és úgy térjen vissza.
13. Magához hívatta pedig tíz (rab)szolgáját, adott nekik tíz minát és ezt mondta nekik: tevékenykedjete, míg megjövök.
14. Polgártársai azonban gyűlölték (őt), és követséget küldtek utána, és (ezt) mondták: nem akarjuk, hogy ez királyunk legyen (uralkodjék rajtunk),
15. és történt, hogy amikor visszatért a királyság megszerzése után, magához hívatta azokat a rabszolgákat, akiknek az ezüstpénzt adta, hogy megtudja, ki hogyan forgatta.
16. Jött pedig az első, és ezt mondta: uram, minád tíz minát hozott (nyert),
17. (ezt) mondta neki: jól van, jó rabszolgám, mivelhogy a kicsiben hű voltál, legyen hatalmad (fennhatóságod) tíz városon.
18. Jött a második is, és (ezt) mondta: uram, minád öt minát szerzett.
19. Mondta pedig ennek is: te is lény úr öt város felett,
20. és jött egy másik, ezt mondta: uram, lám! itt a minád, melyet keszkenőbe téve tartottam,
21. mert féltem tőled, mivelhogy szigorú ember vagy, (f)elveszed, amit nem tettél le, és (le)aratod, amit nem vetettél,
22. (erre) ezt mondta neki: a te szádból ítélek meg téged, gonosz rabszolga, tudtad, hogy én szigorú ember vagyok, (f)elveszem, amit nem tettem le, és learatom, amit nem vettem,
23. miért nem adtad (ezüst)pénzemet a pénzváltóasztalra, hogy én megjövet, kamatostól hajtottam volna be?
24. és azt mondta a mellette állóknak: vegyétek el tőle a minát, és adjátok annak, akinek tíz minája van,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

25. és (ezt) mondták neki: uram, tíz minája van (már),
26. mert mondom nektek, hogy mindenki, akinek van, annak adni fognak, akinek pedig nincs, attól azt is elveszik, amije van,
27. ezen felül pedig azokat az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy király(uk) legyek, vezessétek ide, és vágjátok le énelőttem,
28. és ezeket elmondva előrement, felfelé menve Jeruzsálembe,
29. és történt, hogy amint közeledett Betfagé és Betánia felé a hegyhez, amelyet Olajfák hegyének hívnak, elküldött kettőt tanítványai közül,
30. (ezt) mondva: menjetek el a szemközti faluba, amelyben, amint bementek, találtok egy megkötözött szamárcsikót, amelyen még soha ember nem ült, oldjátok el és vezessétek ide,
31. és ha valaki titeket megkérdez, miért oldjátok el, így válaszoljatok: az Úrnak van szüksége rá.
32. Amikor pedig elmentek a küldöttek, úgy találták, ahogy mondta nekik.
33. Amikor pedig eloldották a szamárcsikót, így szóltak hozzájuk a gazdái: miért oldjátok el a szamárcsikót?
34. Azok pedig (ezt) mondták: az Úrnak szüksége van rá,
35. és elvezették (azt) Jézushoz, és ráterítették (rádobták) a ruhájukat a szamárcsikóra, felültették rá Jézust.
36. Amint pedig ment, (az emberek) ruháikat az útra terítették előtte,
37. amikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, elkezdte a tanítványok sokasága mind örömeiben dicsérni az Istent nagy hangon mindazokért, a hatalmas tettekért amelyeket láttak,
38. és (ezt) mondták: áldott a Király, aki az Úr nevében érkezik, az égből békesség, és dicsőség a magasságokban!
39. némely farizeus a tömegből (ezt) mondta neki: Tanítómester, intsd le tanítványaidat!
40. és Ő válaszul ezt mondta nekik: mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani,
41. és amint közeledett, látta a várost, sírt rajta,
42. (ezt) mondta: bárcsak (vajha) megismerted volna te is, (legalább) ezen a napon, amik békességedre szolgálnak, de most el vannak rejtve szemeid előtt,
43. mivelhogy jönnek napok, amikor ostromfalakkal vesznek körül ellenségeid, és bekerítenek téged, és mindenfelől szorongatnak téged,
44. és földre tipornak téged és gyermekeidet akik benned laknak, és nem hagynak majd benned követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod időszakát.
45. És bement a szenthelyre (a templomépületbe), kezdte kihaj(i)tani azokat, aki árusítottak benne,
46. (ezt) mondta nekik: írva van: a házam az imádságnak háza, ti pedig rablók barlangjává tettétek,
47. és ott tanított naponként a templomépületben, a főpapok és az írástudók pedig igyekeztek elpusztítani és a nép előkelői is,
48. és nem találták módját, hogy mit tegyenek vele, mert a nép mind rajta csüngött, amikor hallgatta.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

20. fejezet

1. És történt az egyik napon, hogy amikor a népet tanította a templomépületben és hirdette az evangéliumot, előálltak a főpapok és az írástudók a vénekkel együtt,
2. és így szóltak hozzá: mondd meg nekünk, milyen hatalommal (felhatalmazással) teszed ezeket? vagy ki az, aki neked ezt a hatalmat adta?
3. Válaszul pedig így szólt hozzájuk: kérdezek tőletek én is egy dolgot és mondjátok meg nekem:
4. János (víz)be merítése égből volt vagy emberektől?
5. azok pedig tanakodtak (okoskodtak) maguk közt: hogy ha ezt mondjuk: az égből, azt mondja majd: miért nem hittetek neki?
6. ha pedig azt mondjuk: emberektől, a nép mind megkövez minket, mert meg van győződve, hogy János próféta volt,
7. és azt válaszolták, hogy nem tudják, honnan volt.
8. Jézus is (azt) mondta nekik: én sem mondom meg nektek, hogy milyen hatalommal teszem ezeket.
9. A népek pedig ezt a példabeszédet kezdte mondani: egy ember szőlőt ültetett, és bérbe adta azt földmunkásoknak, és hosszabb időre külföldre utazott,
10. a kellő időszakban elküldte a földművesekhez egy rabszolgáját, hogy a szőlő terméséből adjanak neki, de a földművesek megverték és üresen elkergették,
11. és egy másik rabszolgát küldött, de azok azt is megverték, és gyalázva üresen elküldték,
12. és egy harmadikat is küldött, azok pedig ezt is sebesre verve kidobták,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. ezt mondta pedig a szőlő ura: mit tegyek? elküldöm szeretett fiamat, tán ha látják, megbecsülik.
14. Amikor azonban őt a földművesek meglátták, tanakodtak egymás között és (ezt) mondták: ez az örökös (sorsrész-élvező), öljük meg őt, hogy miénk legyen az örökség (sorsrész)
15. és kidobták őt a szőlőből és megölték, mit tesz tehát velük a szőlőnek ura?
16. eljön és elpusztítja ezeket a földműveseket, és a szőlőt másoknak adja. Ezt hallva pedig (ezt) mondták: nehogy így legyen!
17. Ő pedig rájuk tekintett (végignézett rajtuk) és ezt mondta: mi tehát ez, ami meg van írva: a kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkővé lett?
18. mindenki, aki ráesik erre a kőre, összezúzza magát, akire pedig az esik rá, agyonzúzza.
19. És igyekeztek a főpapok és az írástudók elfogni (kezeiket rávetni) abban az órában, de féltek a néptől, mert megértették, hogy róluk szólt ez a példabeszéd,
20. és hogy szemmel tartásuk, (cselvető) kémeket küldtek ki, akik becsületes embereknek színlelték magukat, hogy szaván fogják, és hogy kiszolgáltassák (átadják) a főhatóságnak és a helytartó hatalmának,
21. és megkérdezték őt: Tanítómester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és nem vagy személyválogató (nem a külsőre vagy tekintettel), hanem a való(igaz)sághoz híven az Isten útját tanítod.
22. Szabad-e (megengedett-e) nekünk a Cézárnak (a római császárnak) adót fizetnünk, vagy nem?
23. Ő pedig mélyére látott alatomosságuknak, és ezt mondta nekik:
24. mutassatok nekem egy dénárt, kinek a képe és felirata van rajta? ők pedig (ezt) mondták: Cézáré (a római császáré).
25. Ő pedig így szólt hozzájuk: adjátok meg tehát ami a Cézáré, a Cézárnak, és az Istennek ami az Istené,
26. és nem bírták megfogni beszédében a nép előtt, és csodálkozva a válaszára, elhallgattak,
27. odamentek hozzá pedig némelyek a szaduceusok közül, akik tagadják hogy van feltámadás, és megkérdezték őt,
28. (ezt) mondva: Tanítómester, Mózes megírta nekünk, ha valakinek a fi(test)vére meghal, akinek felesége van, és gyermektelen, hogy annak fitestvére vegye el az (özvegy)asszonyt, és támasszon utódot a (fi)testvérének.
29. Voltak tehát heten testvérek, és az első megnősült (feleséget vett), aztán meghalt gyermektelenül,
30. és a második is elvette az asszonyt, az is meghalt gyermektelenül,
31. aztán a harmadik vette el őt, majd (sorra) mind a hét, de (mind) úgy haltak meg, hogy nem hagytak gyermeket.
32. Végül (utoljára) az asszony is meghalt.
33. A feltámadáskor tehát kié lesz az asszony? mert mind a hétnek felesége volt,
34. és (ezt) mondta nekik Jézus: e (világ)korszak (aion) fiai nősülnek és férjhez mennek,
35. azok pedig, akik méltónak ítéltetnek arra, hogy eljussanak a másik világkorszakba és a halottak közül való feltámadásra, azok nem nősülnek és férjhez sem mennek,
36. már meg sem halhatnak, mert az angyalokhoz hasonlítanak (az angyalokkal egyenlők) és az Isten fiai, mivel a feltámadás fiai.
37. Hogy pedig a halottak életre kelnek, már Mózes is hírül adta a csipkebokornál, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja.
38. Isten pedig nem a halottaké, hanem az élőké, mert mindenki az Ő számára (Ő néki) él,
39. néhány írástudó pedig ezt mondta: Tanítómester, kitűnően szóltál (jól mondtad),
40. többé ugyanis nem mertek tőle kérdezni semmit,
41. de Ő így szólt hozzájuk: hogyan mondhatják, hogy a Krisztus Dávid(nak) Fia?
42. hiszen maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében:
 1. Mondja az Úr, Uramnak: ülj a jobbomra,
 43. míg ellenségeidet lábaid alá teszem zsámolyul.
 44. Dávid tehát Urának hívja, akkor hogyan lehet a Fia neki?
 45. Amikor pedig a nép mind hallotta, ezt mondta a tanítványainak:
 46. óvakodjatok az írástudóktól, akik díszöltözetben akarnak járnivalni, és szívesen veszik a tereken a köszöntéseket és a zsinagógákban (összejöveteleken) az első székeket, és az estebédeken az első (fekvő) helyeket,
 47. felemészti (felfalják) az özvegyek házait, és színleg hosszan imádkoznak, annál súlyosabb ítélet vár rájuk.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

21. fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. Amikor feltekintett, látta, hogyan dobják ajándékaikat a templom kincsörző perselyébe a gazdagok,
2. de látott egy szegény özvegyasszonyt is, aki bedobott két aprópénzt oda,
3. és ezt mondta: igazán mondom nektek, hogy az a koldusszegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott be,
4. mert ezek mind(nyájan) fölöslegükből dobtak (Istennek) ajándékot, ez pedig a maga szűkölködéséből mindazt odadobta, ami megélhetésére volt,
5. és amikor némelyek a templomépületről mondták, hogy gyönyörű (eszményi szép) kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van ékesítve, ezt mondta:
6. ezekből, amiket láttok, jönnek napok, amelyekben nem marad kő kövön, mind lerombolják.
7. Megkérdezték pedig Őt: és ezt mondták: Tanítómester, mikor lesznek ezek? és mi lesz a jele, amikor ezek meg fognak történni?
8. Ő pedig (ezt) mondta: vigyázzatok, nehogy félrevezessenek (tévútra vigyenek) benneteket, mert sokan jönnek az én nevemben, és ezt mondják: én vagyok, és az idő elközelgett, nehogy utánuk menjetek.
9. Amikor pedig hallotok háborúkról és zavargásokról, nehogy megrémüljete, mert ezeknek meg kell történni előbb, de nincs mindjárt itt a vég!
10. Akkor ezt mondta nekik: nemzet támad nemzetre és királyság királyságra,
11. meg nagy földrengések lesznek, helyenként éh(in)ség és járványok, félelmet keltő tünemények és nagy jelek lesznek az égből,
12. de mindezeket megelőzően kezet emelnek rátok és üldözni fognak, kiszolgáltatnak (átadnak) a zsinagógáknak és börtönökbe vetnek, királyok és vezetők elé hurcolnak az én nevem miatt,
13. de ez alkalom lesz számotokra a tanú(bizony)ság tételre.
14. Véssétek hát (a) szívetekbe: ne törjétek a fejetekeket előre, hogyan védekezzetek,
15. mert én majd adok nektek szájat és bölcsességet, amelynek egyetlen ellenfeletek sem tud ellenállni vagy ellentmondani.
16. Kiszolgáltatnak titeket a szülők és testvérek, a rokonok és barátok, és némelyeket halálra visznek közületek,
17. és gyűlölteket lesztek mindenki előtt az én nevemért,
18. (de) fejetekekről egy hajszál sem vész el,
19. a kitarásokatokkal megnyeritek a lelketeket.
20. Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor tudjátok meg (vegyétek tudomásul), hogy elközelgett pusztulása!
21. Akkor, aki Júdeában van, meneküljön a hegyekre, és a városban levők távozzanak belőle, és akik a vidéken vannak, nehogy bemenjenek oda,
22. mivelhogy a bosszúállás (igazságszolgáltatás) napjai ezek, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg van írva.
23. Jaj pedig a várandós és szoptató anyáknak azokban a napokban, mert nagy szükség lesz a földön, és harag ezen a népen,
24. és harci kard éle által hullanak el, és fogságba hurcolják őket mindenféle nemzet közé, és Jeruzsálemet (nem zsidó) nemzetek tiporják (tapossák), míg a (nem zsidó) nemzetek időszaka be nem telik,
25. és lesznek jelek a napban, a holdban, és a csillagokban és a földön a nemzetek szorongása tanácstalanságukban a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt,
26. megdermednek az emberek a félelemtől és a földkerekségre zúduló szörnyűségek várásától, mert az egek összetartó erői megrendülnek,
27. és akkor meglátják az Emberfiát eljönni felhőkben hatalommal és sok dicsőséggel.
28. Amikor pedig ezek kezdenek megtörténni, egyenesedjete föl, és emeljéte föl fejetekeket, mert közeleg a ti megváltásotok,
29. és mondott egy példázatot (példabeszédet) nekik: nézzéte a fügefát és minden (élő)fát,
30. amikor már látjátok, hogy kihajtanak, magatoktól is tudjátok, hogy közel van a nyár.
31. Úgy ti is, amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten Királysága.
32. Ámen, mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek meg nem történnek.
33. Az ég és a föld elmúlik, de az Én szavaim semmiképpen el nem múlnak.
34. Vigyázzatok pedig magatokra, nehogy elnehezítséte szíveteket mámorban és részegségben és a megélhetés tépelődő gondjaiban, és készületlenül (váratlanul) ne érjen benneteket az a nap,
35. mert mint egy tör, fog lecsapni mindazokra, akik a föld összfelszínén laknak.
36. Virraszatok hát minden időszakban könyörögve, hogy legyen erőtök kimenekülni mindezekből, amelyek meglesznek majd, és megállhatatok az Emberfia színe előtt.

37. Nappal pedig a templomépületben volt és tanított, éjszakára pedig kiment, és azon a hegyen tartózkodott, amelyet Olajfák hegyének hívnak,
38. és a nép mind korán reggel odatódult hozzá, hogy a templomépületben hallgassa Őt.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

22. fejezet

1. Közeledett pedig a kovásztalan kenyér ünnepe, amelyet páskának (húsvétnak) mondanak,
2. és keresték a módját a főpapok és az írástudók, hogyan végezhetnék ki Őt, mert féltek a néptől.
3. Bement pedig a sátán Júdásba, akit iskariótinak hívnak, aki a tizenkettő egyike volt (közé számított)
4. és elment, megtárgyalta a főpapokkal meg a templomórség vezetőivel, hogyan tudná nekik átadni őt.
5. és azok megörültek (örömmel fogadták) és megegyeztek, hogy ezüstpénzt adnak neki,
6. és megígérte, és egy alkalmas időszakot keresett, hogy a tömeg tudta nélkül kezükbe adhassa őt.
7. Elérkezett pedig a kovásztalan kenyér ünnepének napja, ezen kellett leölni (feláldozni) a húsvéti bárányt,
8. és Jézus elküldte Pétert és Jánost, és ezt mondta: menjetek el, és készítsétek el nekünk a páskát (a húsvéti bárányt), hogy megehessük.
9. Azok pedig ezt mondták neki: hol akarod, hogy elkészítsük?
10. Ő pedig ezt mondta nekik: lám! Amikor bementek a városba, egy emberrel találkoztok, aki egy korsó vizet visz, kövessétek (menjete utána) a házba, ahová bemegy,
11. és mondjátok meg a házigazdának: azt mondja neked a Tanítómester: hol az a szállás (teherleoldó hely), ahol a páskát (a húsvéti bárányt) az én tanítványaimmal megehetem (elfogyaszthatom)?
12. és az mutatni fog nektek egy nagy, étkezésre berendezett emeleti helyiséget (felházat), ott készítsétek el,
13. elmentek tehát, és úgy találták, ahogyan mondta nekik, és el is készítették a páskát (húsvéti bárányt),
14. és amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett, és a tizenkét apostol vele együtt,
15. és így szólt hozzájuk: vágyva vágytam rá, hogy ezt a páskát (húsvéti bárányt) megegyem veletek, mielőtt szenvedek,
16. mert mondom nektek, hogy soha többé nem eszem azt, amíg be nem teljesedik az Isten Királyságában.
17. Azután felvett egy poharat, hálát adott és ezt mondta: vegyétek ezt és osszátok el magatok közt,
18. mert mondom nektek, hogy egyáltalán nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, míg Isten Királysága el nem jön.
19. És kenyeret vett a kezébe, hálát adott, megtörte és nekik adta ezt mondva: ez a testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre,
20. és ugyanígy az estebéd után fogta a poharat és ezt mondta: ez a pohár az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontok!
21. de lám, (nézzétek) annak keze, aki kiszolgált (átad) engem, (az enyémmel együtt) rajta van az asztalon,
22. mivelhogy az Emberfia ugyan, amint el lett határozva, elmegy, de jaj annak az embernek, aki kiszolgáltatja
23. és elkezdtek vitatkozni egymással, hogy ki lehet közülük az, aki ilyet fog cselekedni,
24. versengés is támadt, hogy ki tekintendő közülük nagyobbaknak,
25. Ő pedig ezt mondta nekik: a nemzetek királyai uralkodnak azokon, és akik hatalmat gyakorolnak rajtuk, jötevőknek hívatják magukat,
26. de ti ne így legyetek, hanem aki nagyobb köztetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan, mint aki felszolgál,
27. mert ki nagyobb, aki asztalhoz telepszik, vagy az, aki felszolgál? nemde az, aki az asztalhoz telepszik? de én köztetek úgy vagyok, mintha a felszolgálótok volnék,
28. ti viszont megmaradtok (kitartottatok) megpróbáltatásaimban,
29. és én királyságot adok néktek, mint ahogy Atyám nekem adta,
30. hogy majd egyetek és igyatok asztalomnál a királyságomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse fölött.
31. Simon, Simon, lám a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát,
32. én azonban könyörögtem érted, ne hogy kifogyjon a hited, és te amikor (egykor) visszatérsz, megszilárdítsd a testvéreidet,
33. ő pedig ezt mondta neki: Uram, veled kész vagyok börtönbe is, halálba is menni.
34. Ő pedig ezt mondta: mondom neked, Péter, mielőtt ma felhangzik a kakasszó, háromszor letagadod, hogy ismersz engem,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

35. és ezt mondta nekik: amikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e valamiben hiányotok? Ők pedig ezt mondták: semmiben,
36. majd ezt mondta nekik: most azonban, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanígy tarisznyáját is, és akinek (netán) nincs, adja el a felöltőjét, és vásároljon egy (harci) kardot,
37. mert mondom nektek, hogy be kell teljesedni rajtam annak, ami meg van írva (rólam): és törvénytelenek közé számították, ugyanis ami rám vonatkozik, az végbemegy,
38. azok pedig mondták: Uram, lám, itt van két (harci)kard. Ő pedig ennyit mondott: elég!
39. és elindult, szokása szerint kiment az Olajfák hegyére, elkísérték pedig őt a tanítványok is.
40. Amikor pedig a helyszínre ért, ezt mondta nekik: imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!
41. és ő eltávozott tőlük mintegy kőhajításnyira, és térdre borulva imádkozott,
42. (ezt) mondta: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a pohárt, de ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg!
43. Megjelent pedig neki egy angyal az égből, és megerősítette,
44. és a halállal tusakodva legnagyobb erőfeszítéssel imádkozott, verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott le a földre,
45. majd felállt az imádkozástól, (vissza)ment a tanítványokhoz, alva (elszunnyadva) találta őket a szomorúságtól,
46. és ezt mondta nekik: miért szunyókáltok? álljatok föl, imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek (megpróbáltatásba jussatok)
47. és amikor még beszélt, lám! tömeg jött és a tizenkettő egyike, a Júdás nevű vezette őket, és Jézushoz közellépett, hogy megszókolja.
48. Jézus pedig ezt mondta neki: Júdás, csókkal szolgáltatód ki az Emberfiát?
49. Látva pedig a körülötte levők, hogy mi történik, ezt mondták: Uram, közéjük vágjunk (harci)karddal?
50. és rácsapott egy valaki közülük a főpap rabszolgájára, és levágta a jobb fülét,
51. válaszul pedig Jézus ezt mondta: hagyjátok abba! (eddig és ne tovább) és megérintette annak fülét, és meggyógyította.
52. Szólt pedig Jézus az ellene kivonult főpapoknak és a templomórség tisztjeinek és a véneknek: mint egy rablóra, úgy jöttetek ki (harci)kardokkal és furkósbotokkal?
53. (Amikor) naponként veletek voltam a templomépületben, kezeteket sem nyújtottátok ki rám, de ez a ti órátok és a sötétség hatalma.
54. Elfogták, elvezették és bevitték a főpap házába. Péter pedig távolról követte.
55. Tüzet raktak az udvar közepén és körbeülték, Péter is odaült közéjük.
56. Meglátta őt egy szolgálóleány a fénnel szemközt ülni, jól megnézte (szemügyre vette) őt, ezt mondta: ez is vele volt!
57. Ő pedig letagadta, ezt mondta: nem ismerem Őt, asszony!
58. és röviddel ezután más is észrevette őt, és ezt állította: te is közülük való vagy! de Péter ezt mondta: ember, nem vagyok!
59. és alig telt egy óra, másvalaki erősítette, ezt mondva: valóban ez is vele volt, mert galileai is,
60. (ezt) mondta pedig Péter: ember, nem tudom, mit mondasz! és rögtön, még mialatt beszélt, felhangzott a kakasszó.
61. és megfordult az Úr, rátekintett Péterre, és eszébe jutott Péternek az Úr szava, amint megmondta neki, hogy: mielőtt a kakasszó felhangzik ma, megtagadsz engem háromszor!
62. és kiment Péter, künn keserves sírásra fakadt,
63. és azok a férfiak, akik közrefogták Jézust, csúfolták, verték őt,
64. és letakarták (körülburkolták) a fejét, és megkérdezték: prófétáld meg (találd el) ki ütött meg?
65. (és) sok másféle szidalmat (mindenféle szitoközönt) is szórtak rá,
66. és amikor megvirradt (nappal lett), összegyűlt a nép véneinek tanácsa (presbitériuma), a főpapok meg az írástudók, és elvezették őt a gyűlésükbe,
67. (ezt) mondták: ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk! de ezt mondta nekik: ha megmondom is nektek, egyáltalán nem hiszitek,
68. ha pedig én kérdezek, egyáltalán nem válaszoltok,
69. de mostantól fogva az Emberfia a hatalmas Isten jobbján fog ülni.
70. Erre egyszerre mind ezt mondták: Hát Te vagy az Isten Fia? Ő pedig hozzájuk így szólt: ti mondjátok, hogy én vagyok
71. ők pedig ezt mondták: mi szükségünk van még tanú(bizonyoságo)kra? Hiszen mi magunk hallottuk saját szájából.

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

23. fejezet

1. És felkerekedett a sokaság mind, és elvitték (elvezették) Őt Pilátushoz,
2. kezdtek pedig vádolni, (ezt) mondták: azt találtuk, hogy elforgatja nemzetünket, és megtiltja, hogy adót fizessünk a Cézárnak, és azt mondja magáról, hogy Ő a Krisztus, király.
3. Pilátus pedig megkérdezte őt, és ezt mondta: te vagy(-e) a zsidók királya? Ő pedig válaszolt neki: te mondd.
4. Pilátus pedig így szólt a főpapokhoz és a néptömeghez: semmi okot a vádra nem találok ebben az emberben,
5. de azok erősködtek, és ezt mondták: fölzendíti a népet, tanítva egész Júdea szerte, Galileától kezdve idáig.
6. Pilátus pedig Galileát hallván, megkérdezte, vajon galileabeli ember-e?
7. És megtudva, hogy Heródes fennhatósága (uralma) alá tartozik, elküldte őt Heródeshez, aki szintén Jeruzsálemben volt ezekben a napokban.
8. Heródes pedig szerfölött megörült, amikor meglátta Jézust, mert elég hosszú ideje (régóta) akarta őt látni, mivel sokat hallott felőle, és remélte, valami csodajeleet tesz a szeme láttára.
9. Sok szóval faggatta, de Ő semmit sem válaszolt neki,
10. de ott álltak a főpapok és az írástudók nagy erővel (nekifeszülve) vádolták őt.
11. Heródes pedig katonáival együtt semmibe vette Őt és kicsúfolta, fényes (csillogó) ruhába öltöztetve visszaküldte Pilátushoz.
12. Heródes és Pilátus ezen a napon lettek (jó)barátok, mert azelőtt ellenséges viszonyban voltak egymással.
13. Pilátus pedig összehívatta a főpapokat, a vezetőket és a népet,
14. így szólt hozzájuk: elém vezettétek ezt az embert, mint a nép félrevezetőjét, és lám, én előttem kihallgattam, semmi olyan vádokat nem találtam ebben az emberben, amivel vádoljátok őt,
15. de még Heródes sem, mert visszaküldte őt hozzám, és láthatjátok, semmi olyat nem követett el, amiért halált érdemelne.
16. Megfenyítem tehát őt, és szabadon bocsátom,
17. az ünnep miatt ugyanis szabadon kellett neki bocsátania egy foglyot,
18. ámde felkiáltott a sokaság, és ezt mondták: vesszen ez (veszítsd el ezt), de bocsásd szabadon Barabbást!
19. egy olyan embert, aki a városban történt lázadásért és gyilkosságért volt börtönbe vetve,
20. Pilátus pedig ismét hozzájuk fordult, mert szabadon akarta (szerette volna) bocsátani Jézust,
21. azok azonban tovább ordítottak és ezt mondták: feszítsd meg, feszítsd meg Őt! (Kínkaróra vele!)
22. Ő pedig harmadszor is szólt hozzájuk: mert mi rosszat tett ez? semmi halált érdemlő vádokat nem találtam benne, megfenyítem hát Őt, és elbocsátom (szabadon eresztem),
23. de azok ostromolták nagy hangoskodással, és kérték, hogy feszítse meg Őt, és győzött a hangerejük,
24. és Pilátus kimondta az ítéletet (döntött), hogy legyen meg a követelésük,
25. szabadon engedte hát nekik azt, akit felkelésért és gyilkosságért vetettek tömlöcbe, Jézust pedig kiszolgáltatta akarataknak,
26. és amint elvezették (Őt), megfogtak egy bizonyos cirénei Simont, aki éppen a mezőről jött, és vállára tették a keresztet (kínkarót), hogy vigye Jézus után,
27. követte pedig a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, akik mellüket verték, és siratták Őt.
28. Jézus pedig hozzájuk fordulva ezt mondta: Jeruzsálem leányai, ne rajtam siránkozzatok, hanem inkább magatokon siránkozzatok és gyermekeiteken,
29. mert lám! jönnek napok, amikor azt mondják: boldogok a meddők, és a méhek, melyek nem fogantak, és az emlők, melyek nem szoptattak!
30. Akkor kezdik mondani a hegyeknek: esetek ránk, és a halmoknak: rejtsetek el minket!
31. Mert ha a zöldellő (víztől nedves) fával ezt teszik, mi történik a szárazzal?
32. Két más gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki
33. és amikor odaértek arra a helyre, amelyet Koponyának hívnak, ott keresztre feszítették (kínkaróra húzták) Őt és a gonosztevőket, egyiket jobbról, a másikat pedig balról.
34. Jézus pedig ezt mondta: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit csinálnak (tesznek). Azután megosztottak, sorsot vetve ruháin
35. és megállt a nép bámészkodva. De kicsúfolták a főemberek is, ezt mondták: másokat megmentett, mentse meg saját magát, ha Ő a Krisztus, az Istennek a kiválasztottja.
36. Gúnyolták pedig a katonák is, odamentek hozzá és ecetet vittek neki

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

37. és ezt mondták: ha Te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!
38. Volt pedig egy felirat is fölibe írva görög, római és héber betűkkel: A ZSIDÓK KIRÁLYA EZ.
39. Az egyik felfüggesztett gonosztevő káromolta Őt, ezt mondván: ha te vagy a Krisztus, mentsd meg magadat és minket is,
40. de a másik rászólt, ezt mondván: nem féled te az Istent, hiszen ugyanabban az ítéletben vagy?
41. mi ugyan igazságosan, mert méltó büntetését kapjuk azoknak, amiket elkövettünk, de ez semmi helytelent nem cselekedett,
42. és ezt mondta Jézusnak: emlékezzél meg rólam, amikor eljössz, a Te királyságodba,
43. és ezt mondta neki Jézus: Ámen, mondom neked, ma velem leszel a Paradicsomban!
44. és már körülbelül hat óra volt, és sötétség lett az egész földön kilenc óráig.
45. A nap elsötétült (napfogyatkozás lett) és kettéhasadt a templom függönykárpitja közepén,
46. és Jézus nagy hangon felkiáltott: Atyám, kezeidbe teszem le a szellememet - és ezt mondván kilehelte (kibocsátotta) szellemét,
47. látva pedig a százados, mi történt, dicsőítette az Istent, ezt mondta: ez az ember valóban igaz volt,
48. és a tömeg mind, amely együtt volt a jelenetnél, látta a történeteket, és mellét verve tért haza.
49. Ott álltak pedig mind az ismerősei távol, olyan asszonyok is, akik együtt kísérték Galileától és látták ezeket,
50. és lám! egy József nevű férfi, (aki) a tanács tagja volt, jó és igaz(ságos) férfiú,
51. nem értett egyet a határozatukkal és eljárásukkal, Arimateából, a zsidók városából való, aki maga is várta Isten Királyságát,
52. ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét,
53. és levette, gyalcsba göngyöltte, és sziklába vágott sírboltba helyezte, ahol még nem feküdt senki,
54. és az előkészület napja volt, (és) a szombat beállóban volt,
55. elkísérték pedig az asszonyok, akik együtt jöttek vele Galileából, és megnézték a sírboltot, és hogy hogyan helyezték el benn az Ő testét,
56. visszatérőben pedig illatszereket és keneteket készítettek elő, és a szombaton pihentek a parancsolat szerint,

AZ ÖRÖMÜZENET LUKÁCS SZERINT

24. fejezet

1. de a szombatok első napján (a hét első napján) kora reggel kimentek a sírbolthoz, és magukkal vitték az előkészített illatszereket is,
2. a követ pedig a sírbolttól elhengerítve találták,
3. bementek, de az Úr Jézus testét nem találták
4. és történt, míg emiatt tévováztak, lám! két férfi állt mellettük ragyogó ruhában.
5. Megrémültek, és a föld felé hajtották arcukat, azok pedig így szóltak hozzájuk: mit keresitek az élőt a halottak között? nincs itt, hanem életre kelt,
6. emlékezzetek vissza, hogyan szólt nektek, amikor még Galileában volt,
7. megmondta: az Emberfiának át kell adatni vétkező emberek kezébe, és keresztre feszíttetni és harmadnapon feltámadni
8. és visszaemlékeztek az Ő szavaira
9. és visszatértek a sírbolttól és hírül adták mindezeket a tizenegynek és a többinek mind.
10. Mária, a magdalai és Johanna, és Jakab anyja: Mária voltak pedig ezek, néhány más asszonnal, akik elmondták az apostoloknak ezeket,
11. de azok szemében csak üres fecsegésnek tűnt fel ezeknek a beszéde, és nem hittek nekik.
12. Péter azonban felállt és elfutott a sírbolthoz, és amikor lehajolt, csupán a lepedőket látta, és elment, magában csodálkozva a történeteken,
13. és lám, ketten közülük még aznap elindultak egy faluba, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyira volt, amelynek neve Emmausz,
14. és beszélgettek egymással mindezekről az eseményekről,
15. és történt, hogy míg beszélgettek és tanakodtak, maga Jézus is csatlakozott, és együtt ment velük,
16. de a szemek le voltak fogva, nehogy ráismerjenek,
17. de Ő szólt hozzájuk: micsoda szavak ezek, amelyeket jártotokban egymással váltotok? és megálltak szomorú tekintettel,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. az egyik, akinek neve Kleopás volt, így válaszolt neki: te vagy egyedül idegen Jeruzsálemben, nem is tudod, mik történtek ott ezekben a napokban?
19. és mondta nekik: mik? azok pedig mondták neki: A názáreti Jézus felől, aki próféta volt, munkában és szóban, hatalmas az Isten és az egész nép előtt,
20. hogyan szolgáltatták ki a főpapjaink és vezetőink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg (vonták kinkaróra) Őt,
21. pedig mi reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani Izraelt, de hát harmadnapja már, hogy ezek történtek,
22. de némely közülünk való asszony is megdöbbenett bennünket: korán reggel a sírboltnál voltak,
23. és nem találták ott a testét, eljöttek és azt mondták, hogy angyalok (meg)jelenését is látták, akik azt mondták, hogy él,
24. el is mentek némelyek a velünk valók közül a sírbolthoz és úgy találták, ahogyan az asszonyok is mondták, de Őt magát nem látták,
25. erre Ő így szólt hozzájuk: ó ti balgák és restszívűek, mindazok elhívésére, amiket a próféták szoltak,
26. hát nem ezeket kellett szenvedni a Krisztusnak és bemenni az Ő dicsőségébe?
27. és kezdve Mózesről és minden prófétáról elmagyarázott nekik mindent, amit az írásokban róla írtak,
28. és közel értek a faluhoz, amelybe mentek, és Ő úgy tett, mintha tovább menne,
29. de erősen marasztalták Őt, ezt mondták: maradj velünk, mert beesteledik, és lehanyatlott már a nap, és betért, hogy velük maradjon,
30. és történt, hogy amikor az asztalhoz telepedett velük, kezébe vette a kenyeret, megáldotta és megtörte, és odaadta nekik,
31. azoknak pedig megnyíltak a szemeik és ráismertek, de Ő eltűnt előlük,
32. és így szóltak egymáshoz: hát nem lobbant izzó lángra a szívünk bennünk, ahogyan szólt hozzánk az úton, ahogyan kifejtette az Írásokat?
33. és útra keltek abban az órában, visszafordultak Jeruzsálembe, és összegyűl(keez)ve találták a tizenegyet és a velük levőket,
34. akik ezt mondták: valóban életre kelt az Úr, és megjelent (láthatóvá lett) Simonnak,
35. és ők is beszámoltak az úton történekről, és arról, hogyan ismerték fel őt a kenyér megtöréséről,
36. Amíg pedig ezeket beszéltek, maga Jézus állt meg ott közöttük, és ezt mondta nekik: békesség nektek!
37. megrettentek és félelemmel telve úgy vélték, hogy szellemet látnak,
38. de Ő ezt mondta nekik: mit vagytok zavarban, és miért támadnak ily következtetések szívetekben?
39. nézzétek a kezeimet és a lábaimat, hogy én vagyok magam, tapintsatok meg engem és lássátok: mivelhogy a szellemnek nincs hús(teste) és csontja, amint látjátok, nekem van.
40. (És ezt mondva megmutatta nekik a kezeit és a lábait.)
41. De amikor örömeikben még mindig nem hittek, és csodálkoztak, ezt mondta nekik: van valami ennivalótok itt?
42. azok pedig adtak neki egy darab sült halat
43. és kezébe fogta és szemük láttára evett
44. és így szólt hozzájuk: ezek azok a szavak, amelyeket akkor szoltam hozzátok, amikor még veletek voltam, hogy be kell teljesedni mindazoknak, amik írva vannak a Mózes törvényében és a prófétákban és Zsoltárokból rólam!
45. Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat,
46. és ezt is mondta nekik: így van megírva és így kellett szenvednie a Krisztusnak, és feltámadnia a halottak közül harmadnapon,
47. és hirdetni kell a gondolkozásmód megváltoztatást (az észretérést) az Ő nevében a bűnök megbocsátása végett minden (nem-zsidó) nemzet között, Jeruzsálemtől kezdve.
48. Ti vagytok ezeknek tanú(bizony)ságtévői
49. és lám, én elküldöm rátok Atyám ígérését, ti pedig legyetek veszteg a városban, míg fel nem lesztek ruházva a magasból (ható)erővel,
50. kivezette őket Betániához közel, és felemelte kezeit, megáldotta őket,
51. és történt, hogy amíg áldotta őket, eltávolodott (elvált) tőlük (és felvitetett az égbe)
52. és azok (imádva őt) visszatértek Jeruzsálembe nagy örömmel,
53. és mindenkor a templomépületben voltak és dicsérve áldották az Istent.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

János

1. fejezet

1. Kezdetben volt az Ige (a Szó) és az Ige Isten felé irányít(ó volt) és Isten volt az Ige.
2. Ez kezdetben az Isten felé mutatott.
3. A Mindenség általa (Rajta keresztül) lett és nála nélkül (Tőle különválasztva) semmi sem lett, ami lett.
4. Őbenne élet volt és az élet volt az emberek fénye
5. és a fény a sötétben ragyog (világít) és a sötétség azt nem tartóztatta fel.
6. Megjelent (támadt) egy ember, akit Isten küldött, akinek János volt a neve.
7. Ez tanú(bizony)ságtételre jött, hogy tanúskodjék a fényről, hogy mindenki higgyen általa.
8. Nem ő volt a fény, hanem (jött), hogy tanú(bizony)ságot tegyen a fényről.
9. Az igazi fény már eljött a világba és fénybe borított minden embert.
10. A világban volt és a világ általa (Rajta keresztül) lett, de a világ Őt nem ismerte (fel).
11. A sajátjába jött, de az övéi nem fogadták be Őt,
12. de akik befogadták Őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azok, akik az Ő nevében hisznek,
13. akik nem vérből, sem a (hús)test akaratából, sem férfi akaratából, hanem Istenből (szü)lettek
14. és az Ige (hús)testté lett és itt sátorozott miközöttünk és szemléltük dicsőségét, mint aki az Atya egyszülötte, tele kegyelemmel és való(igaz)sággal.
15. János tanú(bizony)ságot tett Róla és kiáltott, (ezt) mondta: ez volt az, akit mondtam, hogy utánam jön, aki megelőzött, mert előbb volt, mint én.
16. Mert az Ő teljességéből mi mindnyájan kaptunk, mégpedig kegyelmet kegyelemre,
17. mert a törvényt Mózes által adták, a kegyelem és a való(igaz)ság Jézus Krisztus által valósult meg,
18. Istent senki sem látta soha, az egy(szü)lött Isten, aki az Atya ölé(ve)n van, Ő nyilatkoztatta ki
19. és ez a János tanú(bizony)ságtétele, amikor a zsidók Jeruzsálemből papokat és lévitákat küldtek hozzá, hogy megkérdezzék őt: te ki vagy?
20. és megvallotta és nem tagadta és megvallotta, hogy: én nem vagyok a Krisztus
21. és megkérdezték őt: mi (vagy) tehát? te Illés vagy? és (ezt) mondta: nem vagyok. A próféta vagy te? És válaszolt: nem!
22. tehát (ezt) mondták neki: ki vagy? hogy választ adjunk azoknak, akik küldtek minket, mit mondasz magad felől?
23. Én egy (segély)kiáltó hang vagyok a pusztában: egyengessétek az Úr útját, amint Ézsaiás, a próféta megmondotta
24. és a küldöttek a farizeusok közül valók voltak
25. és megkérdezték Őt és (ezt) mondták neki: miért merítesz vízbe hát, ha nem te vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?
26. Válaszolt nekik János, (ezt) mondta: én vízbe meríték be, de köztetek áll, akit ti nem ismertek,
27. Ő utánam jön, akinek nem vagyok én méltó, hogy megoldozzam a saruszíját.
28. Ezek Betániában történtek a Jordánon túl, ahol János a (víz)bemerítést végezte.
29. Másnap látta János Jézust maga felé közeledni és (ezt) mondta: lám, (nézd) az Isten báránya, aki magára veszi a világ bűnét!
30. Ő az, akiről én (azt) mondtam, utánam jön egy férfiú, aki megelőzött engem, mert előbb volt nálam

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

31. és én nem ismertem Őt, de hogy kijelentessék Izraelnek, azért jöttem én a vízbe(n be)meríteni
32. és így tanúskodott János, (ezt) mondta: láttam, hogy a Szellem, mint egy galamb leszállott az égből és rajta maradt,
33. én nem ismertem Őt, hanem aki elküldött engem vízbe(n be)meríteni, az mondta nekem: akire látod a Szellemet leszállni és rajta marad, Ő az, aki Szent Szellemben merít be
34. és én láttam és tanú(bizony)ságot tettem, hogy ez az Isten Fia.
35. Másnap ismét ott állt János és tanítványai közül kettő
36. és rátekintett az arra sétáló Jézusra, (ezt) mondta: lám, (nézzétek): az Isten Báránya!
37. és amikor meghallotta két tanítványa e szót, nyomába szegődött Jézusnak.
38. Hátrafordult pedig János és meglátta, hogy követik, (ezt) mondta nekik: mit kerestek? ők pedig mondták neki: Rabbi (ami azt jelenti: Tanítómester), hol van az (állandó) lakhelyed (maradandó szállásod)?
39. Ő (ezt) mondta nekik: jöjjetek és meglátjátok. Elmentek tehát és megtudták, hol lakik, nála is maradtak aznap, volt pedig mintegy tíz óra.
40. András, a Simon Péter testvére volt az egyik, a kettő közül, aki hallotta (ezt) Jánostól és követte Őt,
41. Ő először a saját testvérével, Simonnal találkozott és megmondta neki: megtaláltuk a Messiást (ami azt jelenti: Krisztus azaz Fölkent)
42. és Jézushoz vezette őt, amikor rátekintett Jézus (ezt) mondta: te vagy Simon, a János fia, téged Kéfásnak hívnak majd (ami megmagyarázva: Petrosz azaz Kőszikla)
43. Másnap János Galileába akart menni és találkozott Fülöppel és (ezt) mondta neki János: kövess engem!
44. Fülöp pedig Betszaidából való volt, András és Péter városából,
45. Fülöp találkozott Natánáellel és (ezt) mondta neki: akiről írt Mózes a törvényben és a próféták, megtaláltuk Jézust: a József fiát, a Názáretből valót
46. és (ezt) mondta Natánáel: Názáretből jöhet-e (lehet-e) valami jó? (ezt) mondta neki Fülöp: jöjj és lásd meg!
47. Amikor János a hozzá közeledő Natánáelt meglátta (ezt) mondta róla: lám (nézd) egy igazán izraelita, akiben nincs családság!
48. (Ezt) mondta neki Natánáel: honnan ismered engem? válaszul János (ezt) mondta: mielőtt Fülöp hívott, a fügefafa alatt láttalak téged.
49. Ezt válaszolta neki Natánáel: Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!
50. válaszolt János és ezt mondta neki: mivelhogy ezt mondtam neked, láttalak téged a fügefafa alatt, hiszel? ezeknél nagyobbakat fogsz látni
51. és ezt mondta neki: Ámen, Ámen, mondom néktek, látni fogjátok a felnyílt eget és Isten angyalait (hírvívó követeit), amint fölszállnak és leszállnak az Emberfiára.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

2. fejezet

1. És a harmadik napon menyegző lett a galileai Kánában, ott volt János anyja is.
2. Meghívták pedig Jézust és tanítványait is a menyegzőbe,
3. és amikor fogytán volt a bor így szólt János anyja Hozzá: nincs boruk!
4. János ezt mondta neki: mi ez neked és neked, asszony? Még nem jött el az én órád.
5. Ezt mondta az anyja a felszolgálóknak: bármit mond néktek, tegyétek meg!
6. Volt pedig ott hat vizes kőkorsó, a zsidók tisztálkodására odatéve, belefért mindegyikbe két-három mérő (víz).
7. János ezt mondta nekik: töltsétek meg a vizeskorsókat vízzel. Meg is töltötték őket színig (felső karimájáig)
8. és mondta nekik: merítsetek most, és vigyetek a násznagynak, ők meg vittek,
9. amint pedig megízlelte a násznagy a borra lett vizet és nem tudta, honnan van, de a felszolgálók tudták, akik a vizet merítették, előszólította a vőlegényt a násznagy,
10. és mondta neki: minden ember először a kitűnő (az eszményi jó) bort adja fel, és miután megittasodtak (megrészedtek), akkor a silányabbat, te a kitűnő (az eszményi jó) bort mostanáig (a jelenre) tartogattad.
11. Ezt tette János a jelek kezdetétől a galileai Kánában és ezzel kinyilvánította (láthatóvá tette) dicsőségét és hitte benne a tanítványai.
12. Ezután lement Kapernaumba Ő és anyja, testvérei és tanítványai és ott maradtak néhány napig
13. és közel volt a zsidók húsvétnya (pászkája) és János felment Jeruzsálembe

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

14. ott találta a templomépületben azokat, akik ökröket, juhokat és galambokat árultak és a pénzváltókat ott ülve,
15. és korbácsot csinált kötelekből és kihaj(i)totta mindnyájukat a templomépületből a juhokat és az ökröket, a nyereszkedők pénzét kiöntötte (szétszórta) és asztalaikat feldöntötte (felforgatta)
16. és a galambárosoknak ezt mondta: vigyétek el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házát vásárcsarnokká!
17. akkor eszébe jutott a tanítványainak, hogy meg van írva: a házadért való buzgóság emészt engem,
18. válaszoltak tehát a zsidók, ezt mondták neki: micsoda jelet mutatsz nekünk, hogy ezeket teszed?
19. válaszolt Jézus és ezt mondta nekik: bontsátok le ezt a templomot és három nap alatt felállítom azt
20. ezt mondták erre a zsidók: negyvenhat esztendeig épült ez a templom és te három nap alatt felállítod azt?
21. de Ő a saját testének templomáról mondta ezt
22. amikor tehát életre kelt a halottak közül, visszaemlékeztek a tanítványai, hogy ezt megmondta. Hittek is az Írásnak és az Igének, amelyet Jézus mondott.
23. Amint pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan hittek nevében, figyelve a jeleket, amelyeket tett,
24. de maga Jézus nem bízta magát rájuk, mivel ismerte mindnyájukat
25. és mivelhogy nem volt szüksége arra (nem szorult rá), hogy valaki tanú(bizony)ságot tegyen az emberről, mert Ő (maga) tudta, mi volt az emberben.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

3. fejezet

1. Volt pedig egy Nikodémus nevű ember a farizeusok közt, a zsidók főembere (vezetője),
2. ez eljött Jézushoz éjjel és ezt mondta neki: Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítómesterül, mert senki sem tehet (nem képes, nincs hatalmában, hogy tegye) ilyen jeleket, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van veled,
3. válaszolt Jézus és ezt mondta neki: Ámen, Ámen mondom neked, ha valaki nem lesz újjá (nem származik fentről), nem láthatja meg (nem képes felfogni) az Isten Királyságát (királyi uralmát),
4. így szólt hozzá Nikodémus: hogyan képes egy ember világra jönni, aki öreg? netán képes az anyja méhébe (hasüregébe) még egyszer (ismét, másodszor) bemenni és világra jönni?
5. Jézus válaszolt: Ámen, Ámen mondom neked, ha valaki nem származik (lesz) netán vízből és Szellemből, nem képes bemenni Isten Királyságába,
6. ami hústestből van nemzve (amit hústest hoz létre), hústest az, ami Szellemből jön létre, szellem az.
7. Nehogy csodálkozz azon, hogy ezt mondtam: újjá kell lennetek (nektek fentről kell származnotok).
8. A Szellem ahol akar, ott fuvall és a hangját hallod, de nem tudod, honnan jön és hová tart, így van mindenki, aki Szellemből származott (lett),
9. Nikodémus válaszolt és ezt mondta neki: hogyan képesek ezek létrejönni (hogyan lehet meg ez)?
10. Jézus válaszolt és ezt mondta neki: te Izrael tanítómestere vagy és ezeket nem tudod?
11. Ámen, Ámen mondom neked, hogy amit tudunk, azt szójuk, és amit látunk, arról teszünk tanú(bizony)ságot és a mi tanú(bizony)ságtételünket nem fogadjátok el.
12. Ha a földi dolgokat mondtam néktek, és nem hiszitek, hogyan hiszitek, ha majd ez égben levőket mondom?
13. és senki sem jutott az égbe, csak az, aki az égből szállt le, az Emberfia,
14. és ahogyan Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie,
15. hogy mindenki, aki hívó (hithű) lesz Benne, világkorszakra szóló élet birtokosa legyen,
16. mert úgy (oly módon) szereti az Isten a világot /a világrend(sze)r)t/, hogy az egyetlen világra jött Fiát adta, hogy mindenki, aki hívó (hithű) lesz Benne, nehogy elveszen (elpusztuljon), hanem birtokosa legyen a világkorszakra szóló (aioni) életnek,
17. mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözítse (megmentse, megtartsa) a világot Általa (Rajta keresztül).
17. Aki hívó lesz (hithűségbe jut) nem kerül ítéletre, aki (netán) nem hisz, (nem lesz hű) már ítélet alá esett, mivelhogy nem hitt (hűn) a világra jött Isten egyetlen Fiának nevében.
18. Ez pedig az ítélet, hogy a fény eljött a világba, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a fényt, mert a műve(lete)ik gonoszak voltak.
19. Mert mindenki, aki romlott dolgokat cselekszik, gyűlöli a fényt és nem jön ki a fényre, hogy napfényre ne kerüljenek tettei /műve(lete)i, dolgai/.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. aki azonban a való(igaz)ságot teszi, kimegy a fényre, hogy nyilvánvalókká legyenek a tettei /műve(lete)i/, hogy Istenben tette őket,
21. ezek után Jézus és a tanítványai Júdea földjére mentek és ott tartózkodott velük és (víz)bemerített,
22. de János is (víz)bemerített Ainonban, Szálem közelében, mivelhogy ott sok víz volt és odamentek és bemerítkeztek,
23. mert János még nem volt börtönbe vetve,
24. vita(tkozás) támadt tehát János tanítványai és egy zsidó között a tisztulás felől
25. és Jánoshoz mentek és ezt mondták neki: Rabbi, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te tanú(bizony)ságot tettél, lám! ez bemerít és mindenki tódul hozzá,
26. válaszul János ezt mondta: semmit sem kaphat az ember, ha csak nem az égből adták neki,
27. ti magatok vagytok a tanúim (tanúságtévőim), hogy megmondtam: nem én vagyok a Krisztus, hanem hogy előfutár (küldött) vagyok Őelőtte.
28. Akié a menyasszony, az a vőlegény, a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hall(gat)ja őt, örömmel örül a vőlegény hangjának, ez az örömöm tehát betel(jesedet)t.
29. Neki növekedni kell, nekem pedig kisebbednem.
30. Aki felülről jön, mindenknek fölötte van, aki a földből való, az földi (földhözragadt) és a földiekről szól: aki az égből jön, mindenknek fölötte van,
31. amit látott és hallott, arról tesz tanú(bizony)ságot és az ő tanú(bizony)ságtételét senki sem fogadja el,
32. aki elfogadja a tanú(bizony)ságtételét, megpecsételte, hogy az Isten való igaz.
33. Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mert Isten nem mértékkel adja a Szellemet.
34. Az Atya szereti a Fiút és mindent a kezébe adott.
35. Aki hisz a Fiúban, korszakra szóló élet birtokosa, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

4. fejezet

1. Amint tehát megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és merít (víz)be, mint János,
2. bár Jézus maga nem merített (víz)be, hanem csak a tanítványai,
3. elhagyta Júdeát és elment ismét Galileába.
4. Keresztül kellett pedig mennie Szamarián,
5. megérkezett tehát egy szamariai városba, amelyet Szikárnak mondanak, közel ahhoz a térséghez, melyet Jákób fiának, Józsefnek adott,
6. ott pedig volt egy forrás, a Jákóbé. Jézus tehát, elfáradva az utazástól, leült úgy, ahogy(an) volt a forrásnál: mintegy hat óra volt.
7. Jött Szamariából egy asszony vizet meríteni, ezt mondta neki Jézus: adj nekem innom!
8. a tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vásároljanak,
9. ezt mondta neki a szamariai asszony: hogyan van az, hogy te zsidó létedre tőlem, aki szamariai asszony vagyok, inni kérsz? mert a zsidók nem érintkeztek (társalogtak) a szamariaiakkal, (nem használtak egy edényt).
10. Válaszolt Jézus és (ezt) mondta neki: ha ismernéd Istennek az ajándékát, és azt, hogy ki az, aki mondja neked: adj nekem innom, te kérted volna Őt és élő vizet adott volna neked,
11. (ezt) mondta neki: Uram, még merítővödröd sincs, és a kút mély, honnan vennéd hát az élő vizet?
12. talán te nagyobb vagy a mi atyánknál, Jákóbnál, aki nekünk e kutat adta és Ő maga is ebből ivott, fiai is, nevelt jószágai is?
13. Válaszolt Jézus és ezt mondta neki: mindenki, aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik,
14. de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, többé nem szomjazik meg a világekorszakokon át, hanem az a víz, amelyet én adok neki, benne oly víznek forrásává válik, amely világekorszakra szóló életbe szökellik,
15. így szólt hozzá az asszony: Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam és ne jöjjek ide meríteni.
16. Mondta neki Jézus: menj, hívd (szólítsd) a férjedet és jöjj ide!
17. válaszolt az asszony és (ezt) mondta: nincs férjem: (ezt) mondta neki Jézus: (eszményi) szépen mondtad, hogy: nincs férjem,
18. mert őt férjed volt, de akid most van, az nem a férjed, ezt való(igazá)ban megmondtad.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. Mondta neki az asszony: Uram, ahogy látom próféta vagy te.
20. A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent és ti (azt) mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádni kell.
21. Ezt mondta neki Jézus: higgy nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem imádjátok az Atyát.
22. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek (tudtok), mi azt imádjuk, amit ismerünk (tudunk), mivelhogy az üdvösség (megmentés) a zsidók közül ered (származik),
23. de eljön az óra, és az (már) most van, amikor az igazi (valódi) imádók szellemben és való(igaz)ságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres magának imádóiuil.
24. Szellem az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, szellemben és való(igaz)ságban kell imádniok.
25. Mondta neki az asszony: tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak (Felkentnek) mondanak és amikor az eljön, hírül ad nekünk minden(eke)t,
26. (ezt) mondta neki Jézus: én vagyok az, aki veled beszélek
27. és éppen ekkor jöttek vissza a tanítványai és csodálkoztak, hogy asszonnyal szó(ba ál)lt, mindazáltal egyik sem mondta: mit keresel? vagy: mit állsz szóba (szólsz) vele?
28. Otthagytá tehát a vizeskorsaját az asszony és elment a városba és mondta az embereknek:
29. Jertek ide, lássatok egy embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem, (vajon) nem ez-é a Krisztus?
30. Kimentek tehát a városból és odamentek hozzá.
31. Közben kér(lel)ték Őt a tanítványok, (ezt) mondták: Rabbi, egyél!
32. Ő pedig (ezt) mondta nekik: van nekem eledelem, amiről ti nem tudtok.
33. Mondták tehát a tanítványok egymásnak: netán valaki hozott neki enni?
34. Jézus ezt mondta nekik: az én eledelem az, hogy tegyem annak akaratát, aki elküldött engem és bevégezzem az Ő munkáját (művét).
35. Nem ti mondjátok-é, hogy még négy hónap és jön az aratás? Lám, (azt) mondom nektek, emeljétek fel szemeiteket és szemléljétek meg a földterületeket (térsegeket), hogy már fehérek az aratásra,
36. az arató már most megkapja a bérét, és összegyűjti termését a világekorszakra szóló életre, hogy a magvetővel együtt örüljön az arató is,
37. mert ebben igaza van a közmondásnak (az a szó igaz), hogy más a magvető, és más az arató.
38. Én aratni küldtelek titeket, azt, amit nem ti műveltetek meg (fáradtatok) mások fárad(oz)tak és ti azok fáradozásába jöttetek (léptetek be).
39. Abból a városból pedig sokan hittek Őbenne a szamaritánusok közül a tanú(bizony)ságtevő asszony szavára, hogy: „mindent megmondott nekem, amit tettem”.
40. Amint tehát odaér(kez)tek hozzá a szamaritánusok, kér(lel)ték, hogy maradjon náluk, és ott maradt két napig
41. és sokkal többen hittek az Ő szavának,
42. az asszonynak meg (azt) mondták, hogy: most már nem a te szólásodra hiszünk, mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy ez való(igazá)ban a világ Megmentője (Üdvözítője).
43. Két nap múlva pedig kiment onnan Galileába,
44. mert maga Jézus tett tanú(bizony)ságot, hogy a prófétának a saját hazájában nincs becsülete.
45. Amikor tehát Galileába érkezett, szívesen fogadták őt a galileabeliek, akik mindent láttak, amit tett Jeruzsálemben az ünnepen, mert ők maguk is feljöttek az ünnepre,
46. tehát elment ismét a galileai Kánába, ahol a vizet borrá tette és Kapernaumban volt egy királyi tisztviselő, akinek fia beteg volt,
47. ez, amikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá és kér(lel)te Őt, hogy jöjjön el és orvosolja meg a fiát, mert halálán van.
48. Így szólt tehát hozzá Jézus: ha csak jeleket és csodákat nem láttok, egyáltalán nem hisztek,
49. így szólt hozzá a királyi tisztviselő: Uram, jöjj el, mielőtt meghal(na) a fiacskám!
50. (ezt) mondta neki Jézus: menj el, a fiad él! az ember hitt a szónak, amelyet mondott neki Jézus és elment.
51. Amikor pedig elment az úton a rabszolgák szembe jöttek vele, mondták, hogy a gyermeke él.
52. Megtudakolta azért az órát tőlük, melyben jobban (rendben) lett, mondták hát neki, hogy tegnap hét órakor hagyta el őt a ház.
53. Megtudta tehát az apa, hogy abban az órában történt amelyben (ezt) mondta neki Jézus: a fiad él. Hithű is lett ő, és az egész háza(népe).
54. Ezt pedig újra második jelként tette Jézus, amikor megérkezett Júdeából Galileába.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

5. fejezet

1. Ezek után ünnepük volt a zsidóknak és fölment Jézus Jeruzsálembe,
2. van pedig Jeruzsálemben a Juh-kapunál egy fürdőmedence, amelyet héberül Beteszdnának neveznek, öt (oszlop)csarnoka volt,
3. ezekben feküdt a gyengélkedők, vakok, sánták, sorvadtak sokasága, akik várták a víz megmozdulását,
4. mert egy angyal időszakonként leszállott a fürdőmedencére és föl kavarta a vizet, aki tehát elsőnek lépett be a víz felkavarása után, egészséges lett, akármilyen baja (nyavalyája) volt
5. volt pedig egy ember ott, harmincnégy esztendeje volt beteg,
6. ezt látta (észrevette) Jézus, amint ott feküdt és tudta (ismerte), hogy már sok ideje ott van, mondta neki: akarsz-e egészséges(sé) lenni (éppé válni)?
7. válaszolt neki a beteg: Uram, egy emberem sincs, hogy amikor felkavarodik a víz, beledobjon engem a fürdőmedencébe, mire pedig én odaérek, más lép be előttem,
8. (ezt) mondta neki Jézus: kelj fel, vedd fel a hordágyadat és jár(kál)j körül!
9. és mindjárt egészséges lett az ember és felvette (felemelte) hordágyát és körüljár(kál)t . Szombat volt pedig azon a napon.
10. (ezt) mondták tehát a zsidók a gyógykezeltnek: szombat van, nem szabad (nincs megengedve) neked a hordágyat vinned.
11. Ő pedig válaszolt nekik: aki egészségessé tett engem, az mondta nekem: vedd fel a hordágyadat és jár(kál)j körül.
12. Megkérdezték őt: ki az az ember, aki mondta neked: vedd (ágyadat) és járj?
13. a megorvosolt pedig nem tudta, ki volt az, mert Jézus elkerült tőle, mivel (nép)tömeg volt azon a helyen.
14. Ezek után megtalálta őt Jézus a templomépületben (ezt) mondta neki: látod, egészséges lettél, ne vétkezzél többé, nehogy rosszabbul járj!
15. elment az ember és megmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt egészségessé tette,
16. és emiatt üldözni kezdték Jézust, mert szombaton tette ezeket
17. Ő pedig (ezt) mondta nekik: az én Atyám mind ez ideig (mostanáig) munkálkodik, én is munkálkodom.
18. Ezért tehát a zsidók méginkább meg akarták ölni (életére törtek), mivelhogy nemcsak hogy megszegte a szombatot, hanem az Istent is saját Atyjának mondta, egyenlővé tette magát az Istennel.
19. Válaszolt pedig Jézus és (ezt) mondta nekik: Ámen, Ámen mondom néktek, a Fiú semmit sem képes magától tenni, csak azt, amit lát az Atyától, mert amiket Ő tesz, azokat teszi ugyanúgy (hasonlóképpen) a Fiú is,
20. mert az Atya kedveli a Fiút és mindent megmutat neki, amit (önmaga) tesz, és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd, hogy (ti) csodálkozzatok,
21. mert amiképpen az Atya életre kelti a halottakat és megeleveníti (élővé teszi) úgy a Fiú is, megeleveníti azokat, akiket akar,
22. mert az Atya nem is ítél senkit sem, hanem az ítéletet mind a Fiúnak adta,
23. hogy mindenki úgy tisztelje (becsülje meg) a Fiút, ahogy(an) tisztelik (megbecsülik) az Atyát. Aki netán nem tiszteli (becsüli) a Fiút, nem tiszteli (becsüli) az Atyát (sem), aki küldte Őt.
24. Ámen, Ámen mondom néktek: hogy aki az én szavamat hallja, és hisz annak, aki engem küldött, (világ)korszakra szóló élete van és nem megy ítéletbe, hanem átment a halálból az életbe.
25. Ámen, Ámen mondom néktek, hogy (el)jön az óra és az most van, amikor a halottak meghallják az Isten Fiának hangját és akik (meg)hallják, élni fognak,
26. mert miképpen az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában,
27. és (telj)hatalmat (felhatalmazást) adott neki, hogy ítéletet tegyen, mivelhogy Ő az Emberfia.
28. Nehogy csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírboltokban vannak, meghallják az Ő hangját
29. és előjönnek: azok, akik jót tettek, az élet föltámadására, akik rosszat cselekedtek, az ítélet föltámadására.
30. Nem tehetek én magamtól semmit sem, ahogyan hallom, úgy ítélek és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki engem küldött.
31. Ha én önmagamról teszek tanú(bizony)ságot, az én tanú(bizony)ságtételelem nem való(igaz)ságos,
32. más az, aki tanú(bizony)ságot tesz én rólam, és tudom, hogy valóigaz az a tanú(bizony)ság, amit tesz felőlem.
33. Ti elküldtetek Jánoshoz és tanú(bizony)ságot tett a való(igaz)ságról,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

34. de én nem embertől kapom, a tanú(bizony)ságot, hanem ezeket azért mondom, hogy ti megmeneküljétek (üdvözüljétek).
35. Ő volt a mécs, mely égett és ragyogott (világított), de ti csak ideig-óráig akartatok örvendezni (ujjongani) az Ő fényében,
36. de nekem nagyobb tanú(bizony)ságtételem van Jánosénál, mert azok a munkák (tettek), amelyeket adott nekem az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a tettek (munkák), amelyeket tesztek, tanú(bizony)ságot tesznek én rólam, hogy az Atya küldött engem,
37. és aki elküldött engem, az Atya, maga tett rólam tanú(bizony)ságot, sem hangját nem hallottátok, sem alakját (ábrázatát) nem láttátok,
38. és az ő szava nem marad bennetek, mivelhogy akit Ő küldött, annak ti nem hisztek.
39. Kutatjátok (fűrkésztitek) az Írásokat, mivelhogy nektek úgy tetszik, hogy azokban van a (világ)korszakra szóló életetek; pedig azok rólam tesznek tanú(bizony)ságot
40. és ti nem akartok hozzám jönni, hogy életet kapjatok (nyerjétek).
41. Dicsőséget emberektől nem veszek,
42. de megismertelek benneteket, hogy Isten szeretete nincs meg bennetek.
43. Én az Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem, majd ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok.
44. Hogyan hihetnétek ti, (mimódon volnátok képesek hinni), kik egymástól vesztek dicsőséget és azt a dicsőséget, amely az egy(etlen) Istentől van, nem keresitek?
45. Nehogy azt gondoljátok, hogy én vádollok majd benneteket az Atyánál, megvan nektek a vádolótok, Mózes, akiben ti reménykedtek (reménységeketek vetettétek),
46. mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem is, mert én rólam írt ő,
47. ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan fogtok az én beszédeimnek hinni?

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

6. fejezet

1. Ezek után elment Jézus Galilea tengerének, a Tibériás tavának túlsó partjára,
2. nagy (nép)tömeg követte Őt, mivelhogy látták a csodajeleket, amelyeket a betegeken tett.
3. Fölment pedig Jézus a hegyre és ott leült tanítványaival együtt,
4. közel volt pedig a húsvét (pászka), a zsidók ünnepe.
5. Amikor tehát felemelte Jézus a szemeit, és meglátta, hogy nagy (nép)tömeg jön hozzá, így szólt Fülöphöz: honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek egyenek?
6. (ezt) azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert ő (maga) tudta, mit szándékozott tenni,
7. válaszolt neki Fülöp: kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindegyiknek jusson egy-két falat,
8. tanítványai közül egy, András, a Simon Péter testvére, ezt mondta neki:
9. van itt egy kisfiú akinek öt árpakenyere és két halacskája van, de mi az ennyinek?
10. de Jézus (ezt) mondta: ültessétek le az embereket! sok fű volt azon a helyen, letelepedtek tehát a férfiak, számszerint mintegy ötezren.
11. Kezébe vette hát Jézus a kenyeret és hálát adott, szétosztotta a letelepülteknek, hasonlóképpen osztott a halakból is, amennyit akartak.
12. Amint pedig jóllaktak (beteltek) (ezt) mondta tanítványainak: gyűjtsétek össze a megmaradt darabokat, nehogy kárba vesszen.
13. Összegyűjtötték tehát és megtöltöttek tizenkét (málhás) kosarat az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek fölöslegben maradtak az étkezők után.
14. Amikor tehát az emberek látták a csodajelet, amit Jézus tett, (ezt) mondták, hogy ez valóban az a próféta, aki eljövendő a világba.
15. Jézus miután észrevette (megtudta), hogy készülnek jönni és megragadni, hogy királlyá tegyék, újra visszatért a hegyre egy(edül) magában.
16. Amint pedig beesteledett, lementek a tanítványok a tengerhez,
17. és beszálltak egy hajóba, elindultak a túlsó partra Kapernaumba, már sötét volt és Jézus még mindig nem ment hozzájuk,
18. a tenger pedig, mivel nagy szél fújt (kerekedett), háborgott:
19. hát amikor mintegy huszonöt vagy harminc futamnyit (stádiumot) eveztek, megpillantották (látták) Jézust, hogy a tengeren jár(kál)t és közeledett a hajóhoz és megijedtek
20. Ő pedig (ezt) mondta nekik: én vagyok, ne(hogy) féljétek!

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. be akarták tehát Ő venni a hajóba, de a hajó mindjárt ott lett a szárazföldnél, ahova tartottak (mentek).
22. Másnap a (nép)tömeg, amely a tenger túlsó partján állt, látta (észrevette), hogy más csónak nem volt ott, csak az az egy, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival együtt a hajóba, hanem csak a tanítványai mentek el,
23. de más csónakok jöttek Tibériásból, mely közel volt ahhoz a helyhez, ahol az Úrtól megáldott kenyereket ették,
24. amikor tehát látta a (nép)tömeg, hogy Jézus nincs ott, sem a tanítványai, beszálltak ők is a csónakokba és elmentek Kapernaumba, keresve Jézust
25. és amikor megtalálták (Őt) a tenger túlsó partján (ezt) mondták neki: Rabbi, mikor kerültél ide?
26. Válaszolt Jézus, (ezt) mondta nekik: Ámen, Ámen mondom nektek, nem azért kerestek engem, mert csodajeleket láttatok, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.
27. Ne(hogy) az elvesző eledelért fáradozzatok (munkálkodjatok), hanem a maradandó eledelért (táplálékért) a világekorszakra szóló életre, amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert Őt az Atya pecsételte el, az Isten,
28. így szóltak tehát hozzá: mit tegyünk, hogy az Isten(nek tetsző) dolgait műveljük?
29. válaszul Jézus (ezt) mondta nekik: ez az Isten dolga (munkája), hogy higgyetek abban, akit Ő küldött,
30. (ezt) mondták tehát neki: milyen csodajelt teszel tehát te, hogy lássunk és higgyünk neked? mit munkálsz (művelsz)?
31. a mi atyáink a mannát ették a pusztában, amint meg van írva: az égből kenyeret adott nekik enni.
32. Jézus (ezt) mondta nekik: Ámen, Ámen mondom nektek, nem Mózes adta nektek a kenyeret az égből, hanem az én Atyám adja nektek a kenyeret az égből, az igazit (valódit),
33. mert az az Isten kenyere, amely alá száll az égből és életet ad a világnak,
34. így szóltak tehát hozzá: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret.
35. Jézus (ezt) mondta nekik: Én vagyok az élet kenyere, aki énhozzám jön, nem éheznek többé és aki hisz bennem, (hithű lesz hozzám), nem szomjazik meg soha,
36. de mondtam nektek, hogy lát(ta)tok is engem, mégsem hisztek.
37. Minden, amit nekem ad az Atya, hozzám jön, és aki hozzám jön, semmiképpen nem taszítom el,
38. mert nem azért szálltam le az égből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött engem.
39. Ez pedig az engem küldőnek az akaratát, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon,
40. mert ez az Atyám akaratát, hogy mindenki aki a Fiút nézi és aki hisz benne, világekorszakra szóló (aioni) élete legyen és föltámasszam őt az utolsó napon.
41. Zúg(olód)tak azért a zsidók ellene, mivelhogy (ezt) mondta: Én vagyok az a kenyér, amely az égből szállt alá,
42. és ezt mondták: nem ez-e Jézus, József fia, akinek mi is ismerjük az apját és az anyját? hogyan mondhatja hát ez, hogy: az égből szállottam alá?
43. válaszolt Jézus és (ezt) mondta nekik: ne(hogy) zúg(olód)jatok egymás között,
44. senki sem jöhet (én)hozzám, ha az Atya, aki engem küldött, nem vonzza őt, én pedig föltámasztom azt az utolsó napon.
45. Meg van írva a prófétákban: és lesznek mind(nyájan) Isten tanítottjai: mindenki, aki hallgatott az Atyára és nála tanult, hozzám jön,
46. nem mintha az Atyát látta volna valaki ha csak az nem (azon kívül), aki az Istentől való, az látta az Atyát.
47. Ámen, Ámen mondom nektek, aki hisz bennem, (világ)korszakra szóló élete van,
48. Én vagyok az élet kenyere.
49. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak,
50. ez az égből leszállt kenyér, hogy az ember egyék belőle, (ne)hogy meghaljon.
51. Én vagyok az élő kenyér, amely az égből szállt alá, ha valaki eszik ebből a kenyérből, él a (világ)korszakokba (nyúlóan) és az a kenyér pedig amelyet én adok majd a világ életéért az az én (hús)testem.
52. Tusakodtak egymás közt a zsidók, (ezt) mondták: hogyan adhatja ez nekünk a (hús)testét eledelül?
53. Jézus tehát (ezt) mondta nekik: Ámen, Ámen mondom nektek: ha (netán) nem eszitek az Emberfia (hús)testét és nem isszátok a vérét, nincsen életetek önmagotokban.
54. Aki eszi az én (hús)testemet és issza az én véretem, annak (világ)korszakra szóló élete van és én föltámasztom őt az utolsó napon,
55. mert az én (hús)testem (való)igazi (valóságos) táplálék és az én vérem (való)igazi (valóságos) ital.
56. Aki eszi az én (hús)testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne, (én is abban).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

57. Amint elküldött engem az élő Atya és én élek az Atya által és aki engem eszik az is él majd énáltalam.
58. Ez az a kenyér, mely az égből szállott alá, nem olyan, mint amelyet apáitok ettek és meghaltak, aki ezt a kenyeret eszi, élni fog (a világekorszakba nyúlóan),
59. ezeket mondta, amikor a zsinagógában tanított Kapernaumban,
60. tanítványai közül sokan, akik hallották (ezt) mondták: kemény ez a szó (kifejezés), ki képes (ezt) hallgatni?
61. észrevette pedig Jézus magában, hogy zúgolódnak emiatt tanítványai, (ezt) mondta nekik: ez titeket megbotránkoztat (törbeejt, megütközést kelt)?
62. hátha majd látjátok az Emberfiát fölmenni oda, ahol előzőleg volt?
63. A Szellem az, ami megelevenít, a (hús)test nem használ, azok a beszédek, amelyeket én szoltam nektek, Szellem és élet,
64. de vannak közöttetek némelyek akik nem hisznek, mert tudta kezdettől fogva Jézus, kik azok, akik nem hisznek és ki az, aki ki fogja szolgálatni őt
65. és ezt mondta: ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet énhozzám, hacsak meg nem adja neki az Atya.
66. Ettől fogva sokan visszavonultak (visszahúzódtak) a tanítványai közül és többé nem jár(kál)tak vele.
67. (Ezt) mondta tehát Jézus a tizenkettőnek: talán ti is el akartok menni?
68. Simon Péter válaszolt neki: Uram, kihez mennénk el? Nálad (birtokodban) vannak a (világ)korszakra szóló élet beszédei
69. és mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy az Isten(nek a) Szentje.
70. Jézus válaszolt nekik: nemde én titeket, a tizenkettőt választottalak ki és egy közületek ördög (diabolos, azaz szétdobáló),
71. Ezt pedig Júdásról mondta, a karióti Simon fiáról, mert ez lett kiszolgáltatója, pedig egy volt a tizenkettő közül,

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

7. fejezet

1. és ezek után Jézus Galileában járt-kelt, mert nem akart Júdeában jární, mivelhogy meg akarták ölni (halálra keresték) a zsidók.
2. Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a (lomb)sátorverés ünnepe,
3. így szoltak hozzá testvérei: menj el innen és eredj Júdeába, hogy tanítványaid is lássák tetteidet (dolgaidat), amelyeket teszel,
4. mert senki sem működik (tesz) titokban (elrejtve), ha azt keresi (arra törekszik), hogy közismert legyen (mindenki beszéljen róla). Ha ilyeneket teszel, mutasd meg magadat (tűnj fel) a világnak,
5. mert még a testvérei sem hittek benne,
6. (ezt) mondta tehát nekik Jézus: az én idő(szako)m még nincs itt, a ti időszakotok pedig mindig készen van (megfelelő).
7. Titeket nem gyűlölhét a világ, engem pedig gyűöl, mivelhogy én tanú(bizony)ságot teszek ellene, mivelhogy az ő munkái (művei) gonoszok (romlást árasztók).
8. Ti menjetek fel az ünnepre, én még nem megyek fel erre az ünnepre, mivelhogy az én idő(szako)m még nem telt be,
9. ezeket mondta pedig nekik és Galileában maradt.
10. Amint azonban testvérei felmentek (elzarándokoltak) az ünnepre, akkor Ő is felment az ünnepre, de nem nyilvánosan, hanem titokban (rejtve),
11. a zsidók viszont keresték Őt az ünnepen és mondták: hol van Ő?
12. és sok(féle) sűgás-bűgás volt róla (felőle) a (nűp)tűmegekben egyesek ugyan (ezt) mondták: jó (ember), mások pedig ezt mondták: nem az, sűt félrevezeti a (nűp)tűmeget,
13. de nyűltan (mindent kibeszűlve) senki nem szűlt felőle a zsidóktűl valű fűelem miatt.
14. Amikor pedig már az ünnep kűzepe volt, fűlment Jűzus a temploműpűletbe és tanított,
15. csodálkűztak hát a zsidók és (ezt) mond(ogat)ták: hogyan ismeri ez az Írásokat, mikor nem is tanulta?
16. válaszolt tehát nekik Jűzus és (ezt) mondta: az én tanításom nem az enyűm, hanem azű, aki küldűtt engem,
17. ha valaki az ő akaratát akarja tenni, az fűl ismeri a tanításról, vajon Istenbűl van-e vagy én magamtűl szűlok,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. aki magától szól, a saját dicsőségét keresi, aki pedig annak a dicsőségét keresi, aki küldte őt, az igaz és nincs benne igaz(ság)talanság.
19. Nem(de) Mózes adta nektek a törvényt és senki közületek nem tartja meg a törvényt. Mit kerestek engem halálra (miért törtök életemre)?
20. a (nép)tömeg válaszolt: démon szállt meg (vett birtokába), ki keres téged, hogy megöljön?
21. Jézus válaszul (ezt) mondta nekik: egy(etlen) dolgot tettem és mind csodálkoztok rajta.
22. Ezért adta Mózes nektek a körülmetélést - ugyan nem Mózestól van, hanem az atyáktól van az -, és szombaton körülmetéletek az embert.
23. Ha körülmetélik az embert szombaton, hogy csorba ne essék a Mózes törvényén (érvényét ne veszítse), rám haragusztok, mert egy embert egészen egészségesé tettem szombaton?
24. Ne(hogy) látszat szerint ítéljetek, hanem igaz(ságos) ítélettel ítéljetek.
25. (Ezt) mondták hát egyesek a jeruzsálemiek közül: nem ez az, akit keresnek, hogy megöljék (akinek életére törnek)?
26. nézzétek! nyíltan szól és nem szólnak neki semmit. Talán csak nem ismerték meg való(igazá)ban a vezetőket, hogy ez a Krisztus?
27. de (ezt) tudjuk: honnan való, a Krisztus pedig, amikor jön, senki sem tudja, honnan való.
28. Kiáltott tehát a templomépületben tanítva Jézus és (ezt) mondta: ismertek ugyan engem és tudjátok, honnan való vagyok, de én nem magamtól jöttem, hanem az, aki küldött engem való(igaz), akit ti nem ismertek,
29. én ismerem őt, mivelhogy mellőle való vagyok, ő küldött engem.
30. Igyekeztek elfogni őt, de senki nem emelte rá a kezét, mivelhogy még nem jött el az ő órája.
31. A (nép)tömeg közül pedig sokan hittek benne és (ezt) mondták: a Krisztus, amikor eljön, tesz-e majd több csodajetet mint ez tett?
32. Hallották pedig a farizeusok, amint a (nép)tömeg ezeket súgta-búgta Őróla és a főpapok és a farizeusok szolgálkat küldtek, hogy fogják el Őt.
33. Jézus tehát (ezt) mondta: még egy kis ideig veletek vagyok, de azután elmegyek ahhoz, aki küldött engem,
34. kerestek majd engem és nem találtok meg és ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek.
35. Így szóltak egymáshoz a zsidók: hová készül ez menni, hogy mi nem találjuk meg őt? talán a görögök szórványába készül menni és a görögöket tanítani?
36. mi az értelme annak az Igének, amelyet mondott: kerestek majd engem és nem találtok meg és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek?
37. Az ünnep utolsó, nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, (ezt) mondta: ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék:
38. aki hisz bennem, mint az Írás mondja, annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek (folynak),
39. ezt pedig a Szellemről mondta, amelyet kapnak majd a Benne hívők, mert még nem volt Szellem ott, mivelhogy Jézus még nem dicsőült meg.
40. A (nép)tömegeből tehát, amikor hallották e szavakat (ezt) mondták: ez valóban a próféta:
41. mások (ezt) mondták: ez a Krisztus, megint mások pedig (ezt) mondták: talán Galileából jön el a Krisztus?
42. nem (azt) mondja-e az Írás, hogy Dávid magvából és Betlehemből, abból a faluból, ahol Dávid volt, jön (el) a Krisztus?
43. szakadás támadt tehát a (nép)tömegben miatta,
44. némelyek pedig el akarták őt fogni, de senki sem emelte (vetette) rá a kezét.
45. Elmentek hát a szolgálak a főpapokhoz és farizeusokhoz és azok (ezt) mondták nekik: miért nem vezettétek ide Őt?
46. Válaszoltak pedig a szolgálak: ember még sohasem beszélt úgy, amint ez az ember szól,
47. válaszoltak tehát nekik a farizeusok: talán titeket is félrevezetett?
48. Vajon a vezetőket közül, vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?
49. de ez a (nép)tömeg, amely nem ismeri a törvényt, átkozott.
50. Nikodémus, aki előzőleg elment Hozzá és egyik volt közülük, így szólt hozzájuk:
51. vajon a mi törvényünk elítéli az embert, míg előbb ki nem hallgatja és meg nem tudja, mit tett?
52. Válaszoltak és (ezt) mondták neki: talán te is Galileából vagy? Kutass és lásd meg, hogy Galileából próféta nem származott (eredt),
53. és elment mindenikük a maga házába (hazatért a maga otthonába).

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

8. fejezet

1. Jézus pedig elment az Olajfák hegyére.
2. Korán reggel pedig ismét megjelent a templomépületben, és a nép mind odajött Hozzá és leült és tanította őket,
3. az írástudók és farizeusok pedig Hozzá vezettek egy házasságtörésen ért asszonyt, középre állították,
4. (ezt) mondták neki: Tanítómester, ezt az asszonyt rajtafogták a házasságtörésen.
5. A törvényben pedig Mózes meghagyta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni, hát te mit mondasz?
6. (ezt) pedig azért mondták, hogy próbára tegyék, hogy legyen mivel vádolni Őt. Jézus pedig lehajolt, az ujjával írt a földre,
7. amint pedig megmaradtak kérdésük mellett, főlegyenesedett, így szólt hozzájuk: aki nem vétkezett közületek, az dobjon rá először követ
8. és újra lehajolt és írt a földre,
9. azok pedig hallva ezt a lelkiismeret vádolta őket, elódalogtak (elsomfordáltak) egyik a másik után, az öregebbektől kezdve mind az utolsóig és egyedül Jézus meg az asszony maradt ott középen állva,
10. főlegyenesedett pedig Jézus és senkit sem látott az asszonyon kívül, (ezt) mondta neki: asszony, hol vannak azok, akik téged vádoltak? senki sem ítélte el téged?
11. Ő pedig (ezt) mondta: senki, Uram, (ezt) mondta pedig neki Jézus: én sem ítéllek el: menj és nehogy még vétkezz.
12. Ismét szólt nekik Jézus (ezt) mondta: én a világ fénye vagyok, aki követ engem, semmiképpen sem járkel a sötét(ség)ben, hanem az övé lesz az élet fénye,
13. mondták tehát neki a farizeusok: te önmagadról teszel tanú(bizony)ságot, a te tanú(bizony)ságtételed nem igaz (nem valódi),
14. válaszolt Jézus és (ezt) mondta nekik: ha én magamról teszek is tanú(bizony)ságot, valóigaz az én tanú(bizony)ságtételem, mivelhogy tudom, honnan jöttem és hová megyek,
15. ti a (hús)test szerint ítélték, én nem ítélek senkit,
16. de ha ítélek is én, az én ítéletem valóigaz, mivelhogy nem egyedül vagyok, hanem én és aki küldött engem.
17. Pedig a ti törvényetekben is meg van írva, hogy két embernek a tanú(bizony)ságtétele valóigaz,
18. én vagyok, aki tanú(bizony)ságot teszek magamról és tanú(bizony)ságot tesz rólam az Atya, aki küldött engem,
19. (ezt) mondták tehát neki: hol van a te Atyád? Jézus válaszolt: sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat, ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek,
20. ezeket a beszédeket a kincstárban szólta, amikor tanított a templomépületben és senki sem fogta el Őt, mert még nem jött el az Ő órája,
21. mondta tehát ismét nekik: én elmegyek és kerestek majd engem és bűnötökben haltok meg: ahová én megyek (oda) ti nem jöhettek,
22. mondták tehát a zsidók: talán megöli magát, hogy (ezt) mondja: ahová én megyek, ti nem jöhettek?
23. és (ezt) mondta nekik: ti alulról valók vagytok, én felülről való vagyok, ti ebből a világból vagytok, én nem e világból vagyok,
24. (ezt) mondtam tehát nektek, hogy meghaltok bűnötökben, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben,
25. (ezt) mondták neki: ki vagy te? (ezt) mondta nekik Jézus: az, amit kezdet óta szólok is nektek.
26. Sok szólni és ítélni valóm van felőletek, de aki engem küldött valóigaz, és én, amiket hallottam tőle azokat szólok a világnak,
27. nem értették meg, hogy az Atyáról szólt nekik,
28. (ezt) mondta Jézus: amikor felemelitek az Emberfiát, akkor megtudjátok, hogy az én vagyok és magamtól semmit sem teszek, hanem amint tanított engem az Atya, ezeket úgy szólok
29. és aki küldött engem, velem van, nem hagyott engem egyedül, mivelhogy én, amik neki kedvesek azokat teszem mindenkor.
30. Amikor ezeket szólta, sokan hittek benne (hithűek lettek).
31. Így szólt tehát Jézus a benne hívő zsidóknak: ha ti megmaradtok az én szavaimban, valóban a tanítványaim lesztek,
32. és megismeritek a való(igaz)ságot és a való(igaz)ság megszabadít titeket.
33. Így válaszoltak neki: Ábrahám magva (ivadéka) vagyunk, és senkinek rabszolgái nem voltunk soha, hogyan mondhatod hát, hogy szabadokká lesztek?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

34. Jézus pedig így válaszolt nekik: Ámen, Ámen mondom néktek, hogy mindenki, aki bűnt tesz, rabszolgája a bűnnek,
35. a rabszolga pedig nem marad a házban a (világ)korszakra, a fiú marad ott a (világ)korszakra.
36. Ha tehát a fiú titeket szabaddá tesz, valóban szabadok lesztek.
37. Tudom, hogy Ábrahám magva (ivadéka) vagytok, de arra készültök, hogy engem megöljetek, mert az én szavamnak nincs helye (tere) bennetek,
38. én azt szólok, amiket az Atyámnál láttam és ti is azokat teszitek tehát, amiket atyátoktól hallottatok,
39. válaszul (ezt) mondták neki: a mi atyánk Ábrahám! Jézus (ezt) mondta nekik: ha Ábrahám gyermekei vagytok, az Ábrahám munkáit tegyétek,
40. most pedig megölni törekedtek engem (életemre törtök), egy (olyan) embert, aki a való(igaz)ságot szóltam nektek, amelyet Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem tette,
41. ti a ti atyátok munkáit teszitek. Ezt mondták neki: mi nem cédaságból (szü)lettünk, egy(etlen) atyánk van, az Isten.
42. Jézus így szólt hozzájuk: ha Isten volna nektek atyátok, szeretnétek engem, mert én Istenből jöttem ki és érkeztem meg, mert nem is magamtól jöttem, hanem Ő küldött engem.
43. miért nem értitek (ismeritek fel) az én szólásomat? Mert képtelenek vagytok (meg)hallgatni az én szómat,
44. ti az ördög atyából vagytok, és az atyátok kívánságait akarjátok tenni (megvalósítani). Ő embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg a való(igaz)ságban, mivelhogy nincsen való(igaz)ság (ö)benne. Amikor a hazugságot szólja, a sajátjából szól, mivelhogy hazug ő és atyja annak,
45. nekem pedig, mivelhogy a való(igaz)ságot mondom, nem hisztek.
46. Ki vádol közületek engem bűnnel (vétekkal)? ha való(igaz)ságot mondok, miért nem hisztek nekem?
47. Aki Istentől származik, az Isten beszédeit hallgatja, ti azért nem hallgatjátok, mert nem származtok az Istentől,
48. válaszoltak a zsidók és (ezt) mondták neki: nem eszményi(szép)en mondjuk-e, hogy szamaritánus vagy és valami démon van benned?
49. Jézus így válaszolt: bennem démon nincs, hanem én tiszteltem az Atyámat és ti nem tiszteltétek engem,
50. de én nem keresem az én dicsőségemet, van aki keresi és megítéli.
51. Ámen, Ámen mondom nektek, ha valaki az én szavamat megtartja, nem lát halált semmikor (a világkorszakra)
52. ezt mondták neki a zsidók: most értettük meg, hogy démon van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is és te (ezt) mondd: ha valaki az én szavamat megtartja, nem kóstol (ízleli meg a) halált semmikor (világkorszakra).
53. Tán te nagyobb vagy a mi atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? a próféták is meghaltak, mivé teszed magadat?
54. (ezt) válaszolta Jézus: ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi: az én Atyám az, aki engem dicsőít, akiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek
55. és nem ismeritek Őt, én pedig ismerem Őt és ha (azt) mondanám, hogy nem ismerem Őt, hozzátok hasonló hazug lennék, de ismerem Őt s az Ő szavát megtartom.
56. Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy látni fogja az én napomat, látta is és örült,
57. így szóltak tehát a zsidók hozzá: még ötven éves sem vagy és láttad Ábrahámot?
58. (ezt) mondta nekik Jézus: Ámen, Ámen mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett: én vagyok.
59. Köveket ragadtak tehát, hogy rádobálják (hajigálják), de Jézus elrejtőzött és kiment a templomépületből,

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

9. fejezet

1. és elmentében látott (észrevett) egy embert, aki vak volt születésétől fogva,
2. és megkérdezték Őt a tanítványai, (ezt) mondták: Rabbi, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon (szü)le(te)tt?
3. (ezt) válaszolta Jézus: sem ez nem vétkezett, sem ennek szülői, hanem, hogy nyilvánvalóvá (láthatóvá) legyenek az Isten tettei (munkái) (ö)benne,
4. amíg nappal van, nekünk munkálni kell annak a munkáit, aki elküldött engem: jön egy éj, amikor senki sem képes munkálkodni,
5. amíg a világban vagyok, fénye vagyok a világnak,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

6. ezeket mondta, a földre (talajra) köpött és sarat csinált a köpésből (a nyállal) és rátette (kente) a sarat a vak szemeire,
7. és ezt mondta neki: eredj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (fürdőben) (ami azt jelenti: küldött) elment tehát és megmosakodott és megjött látva.
8. A szomszédok pedig és akik őt azelőtt látták, hogy kéregető vak volt, (ezt) mondták: nem ez az, aki itt szokott ülni és kéregetni?
9. egyesek (ezt) mondták: ez az, mások (ezt) mondták: nem, hanem hasonló hozzá. Ő meg mondta, hogy én vagyok az,
10. (ezt) mondták hát neki: hogyan nyíltak meg hát a szemeid?
11. az így válaszolt: az az ember, akit Jézusnak mondanak, sarat csinált és megkente a szemeimet és (ezt) mondta nekem: eredj el a Siloámba, és mosakodjál meg: elmentem hát és megmosdottam és visszajött a látásom (a szemem világa)
12. és (ezt) mondták neki: hol van Ő? (ezt) felelte: nem tudom.
13. elvezették őt az egykori vakot a farizeusokhoz.
14. Szombat volt pedig aznap, amikor a sarat csinálta Jézus és felnyitotta annak szemeit.
15. Újra megkérdezték őt a farizeusok is: hogyan nyerte vissza látását (szeme világát): ő pedig elmondta nekik: sarat tett a szemeimre és megmosakodtam és látok.
16. (Ezt) mondták hát a farizeusok közül egyesek: nem Istentől van ez az ember, mivelhogy a szombatot nem tartja meg: mások ezt mondták: hogyan képes egy bűnös ember ilyen csodajeleket tenni? és meghasonlás (szakadás) lett közöttük.
17. (Ezt) mondták tehát a vaknak újra: te mit mondasz felőle, hogy felnyitotta a szemeidet? ő pedig azt mondta, hogy próféta.
18. Nem hitték el tehát a zsidók róla, hogy vak volt és visszanyerte látását, mígnem előszólították a szüleit annak, aki újra látóvá lett, (akinek megjött a látása),
19. és megkérdezték őket, (ezt) mondták: ez a ti fiatok, róla mondjátok, hogy vakon (szü)le(te)tt? Hogyan van hát, hogy jelenleg lát?
20. Válaszoltak tehát annak szülei és (ezt) mondták: tudjuk, hogy ez a mi fiunk és hogy vakon (szü)le(te)tt,
21. de hogy most hogyan lát, nem tudjuk, vagy ki nyitotta fel neki a szemeit, mi nem tudjuk, őt magát kérdezzétek meg, már felnőtt (megvan a kora), maga szóljon magáról,
22. ezeket mondták a szülei, mivelhogy féltek a zsidóktól, mert már megállapodtak a zsidók, hogyha valaki Krisztusnak vallja Őt, kizárják a zsinagógából.
23. Ezért mondták annak a szülei, hogy felnőtt korú már (megvan a kora), őt magát kérdezzék.
24. Előszólították tehát azt az embert másodszor, aki vak volt és (ezt) mondták neki: adj dicsőséget Istennek, mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös,
25. az így válaszolt: hogy bűnös-e, nem tudom, egyet tudok: vak voltam és jelenleg látok.
26. (Ezt) mondták tehát neki: mit csinált veled? Hogyan nyitotta fel a szemeidet?
27. (Ezt) válaszolta nekik: megmondtam már nektek és nem hallottátok, miért akarjátok újra hallani? tán ti is tanítványai(vá) akartok lenni?
28. És összeszidták őt és (ezt) mondták: te vagy tanítványa neki, mi pedig Mózesnek vagyunk tanítványai.
29. Mi tudjuk, hogy Mózesnek szólt az Isten, ezt pedig nem tudjuk, honnan van,
30. válaszul az ember (ezt) mondta nekik: mert ebben az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan van, és felnyitotta a szemeimet.
31. Tudjuk, hogy Isten bűnösöket nem hallgat meg, hanem ha valaki Istenfélő (tisztelő) és az ő akaratát teszi, azt meghallgatja.
32. A világmorszaktól kezdve nem hallatszott, hogy egy vakon (szü)le(te)tt ember szemeit valaki felnyitotta volna.
33. Ha ez netán nem Istentől volna, nem tehetett volna semmit.
34. Válaszoltak és (ezt) mondták neki: te egészen bűnben (szü)le(te)tt vagy és te tanítasz minket? és kidobták (kihajították) őt.
35. Meghallotta Jézus, hogy kidobták őt és megtalálta őt, (ezt) mondta: te hiszel az Emberfiában?
36. Az így válaszolt: és ki az Uram, hogy higgyek benne?
37. Jézus (ezt) mondta neki: láttad is Őt magát és aki beszél veled, Ő az.
38. Ő pedig (ezt) felelte: hiszek Uram. És imádta Őt (hódolt Neki)
39. és (ezt) mondta Jézus: ítélet végett jöttem én e világba, hogy akik nem látnak, lássanak és akik látnak, vakok(ká) legyenek.
40. A farizeusok közül, akik vele voltak meghallották ezeket és (ezt) mondták neki: talán mi is vakok vagyunk?

41. (ezt) mondta nekik Jézus: ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de mivel most azt mondjátok, hogy látunk: a ti bűnötök megmarad.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

10. fejezet

1. Ámen, Ámen mondom nektek, aki (netán) nem az ajtón megy be a juhok aklába (karámjába), hanem másunnét lép be, az tolvaj és rabló.
2. Aki pedig az ajtón át megy be, az a pásztor a juhoknak.
3. Ennek az ajtónálló (az) ajtót (fel)nyit(ja) és a juhok az ő hangjára hallgatnak és a saját juhait nevükön szólítja és kivezeti őket.
4. Amikor a sajátját mind kivezette, előttük megy és a juhok követik őt, mivelhogy ismerik az ő hangját,
5. idegent (más embert) pedig nem követnek, hanem elfutnak (elmenekülnek) tőle, mivelhogy nem ismerik annak a hangját.
6. Ezt a példabeszédet mondta nekik Jézus: de ők nem értették, mi volt az, amit szólt nekik.
7. Mondta tehát ismét nekik Jézus: Ámen, Ámen mondom nektek, hogy én vagyok a juhok ajtaja.
8. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók voltak, de nem hallgattak rájuk a juhok.
9. Én vagyok az ajtó, aki rajtam át (keresztül) megy be, megmentetik (megtartatik) és bejár és kijár és legelőt talál.
10. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük és bőségük legyen.
11. Én vagyok az eszményi (kitűnő) pásztor, az eszményi pásztor a lelkét adja oda a juhokért.
12. A béres és aki nem pásztor, akinek a juhok sem sajátjai, látja a farkast jönni és otthagyja a juhokat és elmenekül és a farkas elragadja és szétszórja őket,
13. mivelhogy béres és nem törődik a juhokkal.
14. Én vagyok az eszményi (kitűnő) pásztor, és ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem,
15. mint ahogy ismer engem az Atya és én is ismerem az Atyát, és én lelkemet adom oda a juhokért.
16. Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból (karámból) valók, azokat is nekem kell vezetnem, hallgatni is fognak az én hangomra és lesz egy nyáj, egy pásztor.
17. Ezért szeret engem az Atya, mivelhogy én leteszem (odaadom) a lelkemet, hogy ismét felvegyem azt.
18. Senki sem veheti el tőlem, hanem én teszem (azt) le magamtól, hatalmam van letenni és van hatalmam ismét (újra) felvenni (azt), ezt a parancsolatot kaptam az én Atyámtól.
19. Szakadás támadt ismét (újra) a zsidók között e szavak miatt.
20. Sokan pedig (ezt) mondták közülük: démon van benne és őrzöng, mit hallgattok rá?
21. Mások (ezt) mondták: ezek a beszédek nem démoni megszállottéi. Vajon egy démon képes-e egy vaknak a szemeit felnyitni?
22. Ekkor következett a templom újraszentelés ünnepe Jeruzsálemben, tél volt,
23. Jézus a templomépületben, a Salamon oszlopcsarnokában körüljár(kál)t.
24. A zsidók pedig körülvették Őt és (ezt) mondták neki: meddig tartod a lelkünket feszültségben? ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.
25. Jézus így válaszolt nekik: megmondtam (már) nektek, de nem hiszitek, a munkák (dolgok) amelyeket én teszek az Atyám nevében, azok tanúbizonyságot tesznek rólam,
26. de ti nem hiszitek, mivelhogy nem vagytok az én juhaim közül valók:
27. az én juhaim hallgatnak az én hangomra és én ismerem őket és követnek engem.
28. Én (világ)korszakra szóló életet adok nekik és nem vesznek el a (világ)korszakra és senki ki nem ragadja őket az én kezemből,
29. az én Atyám, aki azokat nekem adta, nagyobb mindeneknél és senki sem képes kiragadni őket az én Atyám kezéből.
30. Én és az Atya egy vagyunk.
31. A zsidók ismét köveket ragadtak, hogy megkövezzék őt.
32. Jézus így szólt hozzájuk: sok eszményi dolgot mutattam nektek (tártam elétek), melyek az Atyából valók, azok közül melyik dologért köveztek meg engem?
33. A zsidók ezt válaszolták neki: eszményi dologért (munkálkodásért) nem kövezünk meg téged, hanem a káromlásért, mivelhogy te ember létedre Istenné teszed magad.
34. Jézus ezt válaszolta nekik: nincsen megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?
35. ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten szava szólt és az Írás nem bontható fel,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

36. nekem, akit az Atya megszentelt és elküldött a világba, ti ezt mondjátok, hogy káromlást szólsz, mivelhogy ezt mondtam, az Isten Fia vagyok?
37. Ha nem az én Atyám dolgait (munkáit) teszem, ne higgyetek nekem,
38. ha pedig megteszem, ha nekem nem is hisztek, higgyetek a munkáknak, hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy bennem van az Atya és én az Atyában.
39. Keresték tehát ismét Őt, hogy elfogják, de kiment a kezük közül
40. és elment újra a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol János először bemerített és ott maradt.
41. Sokan jöttek hozzá és ezt mondták, hogy János ugyan semmi csodajelt nem tett, de amit mondott János Őróla, mind valóigaz volt
42. és sokan hittek ott Őbenne.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

11. fejezet

1. Volt pedig egy gyengélkedő, Lázár, Betániából, Máriának és a nővérenek falujából.
2. Ez a Mária pedig az volt, aki megkenete az Urat kenettel és hajával törölte meg a lábait, akinek a testvére, Lázár gyengélkedett.
3. Üzenetet küldtek tehát a nővérek hozzá, ezt mondták: Uram, látod, akit kedvelsz, gyengélkedik.
4. Mikor meghallotta ezt Jézus, ezt mondta: ez a gyengélkedés nem halált okozó, hanem az Isten dicsőségéért van, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.
5. Szerette pedig Jézus Mártát, annak nővérét és Lázárt.
6. Amint tehát meghallotta, hogy gyengélkedik, akkor még két napig azon a helyen maradt, ahol volt,
7. de azután ezt mondta tanítványainak: menjünk el Júdeába ismét.
8. A tanítványok ezt mondták neki: Rabbi, most szándékoztak téged megkövezni a zsidók és ismét odamégy?
9. Ezt válaszolta Jézus: nem tizenkét órája van a nap(pal)nak, ha valaki nappal járkal nem botlik meg (ütközik meg), mivelhogy e világnak fényét látja,
10. ha pedig valaki éjszaka jár, megbotlik (megütközik), mivelhogy nincs benne a fény.
11. Ezeket mondta és azután így szólt hozzájuk: Lázár, a mi barátunk, elszunnyadt, de elmegyek, hogy az álomból fölköltsem őt.
12. A tanítványok ezt mondták neki: Uram, ha elszunnyadt, meggyógyul (megmenekül majd),
13. pedig Jézus ezt annak haláláról mondta, de ők azt vélték, hogy az alvásról (szunnyadásáról) mondja.
14. Akkor megmondta nekik Jézus nyíltan: Lázár meghalt,
15. és örülök miattatok, hogy nem voltam ott, hogy higgyetek, de menjünk el hozzá.
16. Ekkor így szólt Tamás, akit Ikernek (kettősnek) mondanak, a tanítványtársaihoz: menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele!
17. Megérkezett (eljött) tehát Jézus (és) úgy találta őt, hogy már négy napja volt a sírboltban.
18. Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt stádiumnyira.
19. Sokan jöttek a zsidók közül Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket a testvérük miatt.
20. Márta amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment. Mária pedig a házban maradt (otthon ült).
21. Így szólt Márta Jézushoz: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem,
22. de most is tudom, hogy bármit kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.
23. Jézus ezt mondta neki: feltámad a testvéred.
24. Márta ezt mondta neki: tudom, hogy feltámad, a feltámadáskor, az utolsó napon.
25. Jézus ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog,
26. és mindenki, aki él és hisz én bennem, semmiképpen nem hal meg a (világ)korszakban: hiszed-e ezt?
27. Igen, Uram - mondta neki - én elhiszem (hívó lettem), hogy Te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, Aki a világba jöttél.
28. Ezt mondván elment és szólította Máriát, a nővérét és titkon ezt mondta: a Tanítómester itt van, és hív (szólít) téged.
29. Az pedig, amint meghallotta, felkelt gyorsan és odajött Hozzá.
30. Jézus pedig még nem ment be a faluba, hanem még azon a helyen volt, ahová elébe ment Márta.
31. A zsidók pedig akik vele voltak a házban és vigasztalták őt, amikor látták, hogy Mária gyorsan felállt és kiment, követték (utána mentek), azt vélték, hogy a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon.

32. Mária tehát amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta Őt, a lábaihoz borult (esett), ezt mondta neki: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.
33. Jézus pedig amint látta, hogy sír és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült szellemében és megindultan (felkavarodva)
34. ezt mondta: hova helyeztéték őt? Azt mondták neki: Uram, jöjj és lásd.
35. Jézus könnyezett.
36. A zsidók pedig ezt mondták: lám, hogyan kedvelte őt.
37. Egyesek közülük ezt mondták: Ő, aki a vaknak szemeit felnyitotta nem lett volna képes megtenni azt is, hogy ez (esetleg) ne haljon meg?
38. Jézus azonban újra megrendült belsejében, odament a sírbolthoz: barlangsír volt és egy kő volt rátéve.
39. Jézus így szólt: vegyétek el (emeljétek fel és vigyétek el) a követ. Így szólt hozzá az elhunynak nővére, Márta: Uram, már szaga van, mert már negyednapos.
40. Jézus ezt mondta: nem mondtam neked, hogyha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?
41. Elvették (felemelték és elvitték) a követ. Jézus pedig felemelte a tekintetét és ezt mondta: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem,
42. én pedig tudtam, hogy mindenkor meghallgatsz engem, de a körülálló tömegért mondtam, azért, hogy elhiggyék, hogy Te küldtél engem.
43. És miután ezeket mondta nagy hangon kiáltott: Lázár, jöjj ide ki!
44. Kijött a halott, kezei és lábai pólyával megkötözve és az arca kendővel volt körülkötve: ezt mondta nekik Jézus: oldjátok fel és engedjétek őt elmenni (hadd járjon)!
45. A zsidók közül pedig sokan akik eljöttek Máriához és látták mit tett Jézus, hittek benne.
46. Némelyek pedig közülük elmentek a farizeusokhoz és elmondták nekik, amiket Jézus tett.
47. A főpapok pedig és a farizeusok összehívták a tanácsulást és ezt mondták: mit tegyünk? mivelhogy ez az ember sok csodajelt tesz,
48. ha (tovább) így hagyjuk Őt, mindenki hinni fog benne és eljönnek a rómaiak és elveszik tőlünk a helyet is, a nemzetet is.
49. Egy pedig közülük Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, ezt mondta nekik: ti nem tudtok semmit,
50. ne gondoljátok, hogy előnyösebb nekünk, ha egy ember hal meg a népért, mintsem az egész nemzet elveszen.
51. Ezt azonban nem magától mondta, hanem mint annak az esztendőnek főpapja, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a nemzetért
52. és nemcsak a nemzetért, hanem hogy az Istennek szétszórt gyermekeit összegyűjtse (egybegyűjtse).
53. Attól a naptól kezdve tehát elhatározták, hogy megölik Őt.
54. Jézus tehát többé nem jár(kál)t nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a pusztához közeli vidékre (társégre), egy Efraim nevű városba és ott maradt tanítványaival.
55. Közel volt pedig a zsidók húsvétja (pászkája) és sokan felmentek Jeruzsálembe a vidékről, a húsvét (pászka) előtt, hogy megszentelődjenek.
56. Keresték Jézust és mondogatták egymásnak a templomépületben állók: mit gondoltok, hogy nem jön-e el az ünnepre?
57. A főpapok és a farizeusok pedig parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse, hogy így elfogják Őt.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

12. fejezet

1. Jézus tehát húsvét (pászka) előtt hat nappal Betániába ment, ahol az a Lázár volt, akit Jézus életre keltett a halottak közül.
2. Készítettek tehát neki estebédet ott és Márta felszolgált, Lázár pedig egyike volt azoknak, akik Vele együtt asztalhoz telepedtek.
3. Mária pedig vett egy font valódi drága nárduszolajat, megkente (vele) Jézus lábait és megtörölte a saját hajával annak lábait: a ház pedig megtelt a (fűszer)olaj illatával.
4. A karióti Júdás pedig, a tanítványai közül egy, aki azon volt, hogy kiszolgáltassa (átadja) Őt, ezt mondta:
5. miért nem adták el ezt az olajat háromszáz dénárért és adták oda a koldusszegényeknek?
6. Ezt pedig nem azért mondta, mivelhogy a koldusszegényekre lett volna gondja, hanem mert tolvaj volt és önála volt a pénztár és amit abba adtak (dobtak) azt hord(oz)ta,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

7. ezt mondta tehát Jézus: hagyj őt, az én temetésem napjára tartotta azt,
8. mert koldusszegényeitek mindenkor lesznek, de én nem vagyok mindenkor veletek (nálatok).
9. Megtudta pedig a nagy tömeg a zsidók közül, hogy ott van, és odajöttek nemcsak Jézusért, hanem hogy Lázárt is lássák, aki életre keltett a halottak közül.
10. A főpapok pedig elhatározták, hogy Lázárt is megölik,
11. mivelhogy sokan miatta mentek oda a zsidók közül és hittek is Jézusban.
12. Másnap a nagy tömeg, amely eljött az ünnepre, meghallotta, hogy jön Jézus Jeruzsálembe,
13. pálmaágakat fogtak és kijöttek elébe és ezt kiáltották: Hozsánna, áldott, aki jön az Úr nevében, az Izrael királya.
14. Jézus pedig talált egy fiatal szamárcsikót, felült rá, amint meg van írva:
15. ne(hogy) félj, Sion leánya, lám! a királyod jön, szamárcsikón ülve.
16. Ezeket azonban nem értették eleinte a tanítványok, hanem amikor megdicsőült Jézus, akkor jutott eszükbe (emlékeztek), hogy ezek meg voltak írva Róla, és ezeket meg is tették Vele.
17. A tömeg pedig, amely Vele volt, amikor Lázárt kihívta (előszólította) a sírboltból és életre keltette őt a halottak közül, tanúbizonyságot tett (mellette).
18. Ezért is ment elébe a tömeg, mert hallotta, hogy Ő tette a csodajelt.
19. A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: nézzétek, hogy nem értek semmit (semmi hasznotok sincs), lám! A világ Őt követi (Ő utána megy)!
20. Néhány görög is volt azok között, akik feljöttek, hogy imádkozzanak (imádjának) az ünnepen,
21. ezek tehát odamentek a galileai Betszaidából való Fülöphöz és megkérték őt, ezt mondták: Uram, Jézust akarjuk látni!
22. Fülöp ment és megmondta Andrásnak, András és Fülöp mentek és megmondták Jézusnak.
23. Jézus pedig válaszolva nekik ezt mondta: eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia.
24. Ámen, Ámen mondom néktek: ha a gabonamag a földbe nem hull és meg nem hal, egyedül maga marad, ha pedig meghal, sok termést hoz.
25. Aki kedveli a lelkét, elveszti azt, aki gyűlöli a lelkét ebben a világban, a (világ)korszakos életre őrzi meg azt,
26. ha valaki nekem szolgál, engem kövessen és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgáló(ló)m is, és ha valaki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.
27. Most az én lelkem megrendült, mit is mondjak? Atyám, ments meg ettől az órától! De hát azért jöttem ebbe az órába,
28. Atyám, dicsőítsd meg a nevedet! És jött egy hang az égből: meg is dicsőítettem, és újra meg fogom dicsőíteni.
29. A tömeg amely ott állt és hallotta, ezt mondta: dörgés lett, mások ezt mondták: angyal szólt neki.
30. Jézus válaszolt és ezt mondta: nem értem lett ez a hang, hanem értetek.
31. most van ítélete e világnak, most vetik ki e világ vezetőjét
32. és én, ha felemelnek e földről, mindeneket magamhoz vonzok.
33. Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, hogy milyen halállal fog meghalni.
34. A tömeg így válaszolt neki: mi hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus megmarad a (világ)korszakra és hogyan mondod te, hogy az Emberfiát fel kell emelni? Ki ez az Emberfia?
35. Jézus ezt mondta nekik: még egy kis ideig a fény köztetek (bennetek) van. Jár(kál)jatok, míg a fény nálatok van, nehogy a sötétség titeket elborítson, mert aki a sötétségben jár(kál), nem tudja hová megy,
36. amíg a fény nálatok van, higgyetek a fényben, hogy a fény fiai(vá) legyetek. Ezeket szólt a Jézus és elment, elrejtőzött tőlük.
37. Jóllehet annyi csodajelt tett előttük, nem hittek benne,
38. hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, amelyet mondott: Uram, ki hitt annak, amit tőlünk hallott? és az Úr karja kinek lett kijelentve (leleplezve)?
39. Azért nem voltak képesek hinni, mivelhogy ismét megmondta Ézsaiás:
40. megvakította a szemeiket és megkeményítette (kérgessé tette) a szívüket, hogy ne lássanak szemeikkel és ne értsenek szívükkel és meg ne térjenek (meg ne forduljanak) és meg ne gyógyítsa őket.
41. Ezeket mondta Ézsaiás, amikor látta az Ő dicsőségét és szólt Ófelőle.
42. Mindazáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, de a farizeusok miatt nem vallották be, nehogy kizárják őket a zsinagógából.
43. Mert inkább szerették az emberek dicsőségét (dicséretét), mint az Isten dicsőségét (dicséretét).
44. Jézus pedig kiáltott és ezt mondta: aki hisz bennem, nemcsak bennem hisz, hanem abban, aki engem küldött
45. és aki engem szemlél, szemléli azt, aki engem küldött,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

46. én fényként jöttem a világba, hogy mindenki, aki hisz bennem, neho­gy a sötétségben maradjon.
47. És ha valaki hall(gat)ja a beszédeimet és nem tartja (őrzi) meg, én nem ítélem el azt, mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megmentsem (üdvözítsem) a világot.
48. Aki félretesz engem és (netán) nem fogadja el az én beszédeimet, van annak, aki elítéli azt, az Ige, amit szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.
49. Mivel én magamból nem szóltam, hanem aki küldött engem, maga az Atya adott nekem parancso(lato)t, mit mondjak és mit szóljak
50. és tudom, hogy az Ő parancs(olat)a a (világ)korszakra szóló élet. Amiket tehát én szólok, azt úgy szólok, amint az Atya beszélte nekem.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

13. fejezet

1. A húsvét (pászka) ünnep előtt tudta Jézus, hogy eljött az Ő órája, hogy átmenjen ebből a világból az Atyához, mivel szerette az övéit, akik a világban voltak, mindvégig szerette őket.
2. És egy vacsora alkalmával, az ördög (átdobó) már beledobta a karióti Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy kiszolgáltassa (átadja) Őt.
3. Jézus, tudatában annak, hogy az Atya mindent a kezébe adott neki, és hogy Ő az Istentől jött és az Istenhez megy,
4. felkelt a vacsorától és levette a felsőruháját, fogott egy lenvászon kendőt (törlőt) körülkötötte magát,
5. azután vizet töltött egy mosdótálba és elkezdte mosni a tanítványok lábait és megtörölni azzal a lenvászon kendővel (törlővel), amellyel körül volt kötve.
6. Elérkezett így Simon Péterhez, aki ezt mondta neki: Uram, te mosod meg az én lábaimat?
7. Jézus válaszolt és ezt mondta neki: amit én teszek, te nem érted jelenleg, de ezután majd megérted.
8. Péter ezt mondta neki: (egyáltalán) nem mosod meg az én lábaimat a (világ)korszakban. Ezt válaszolta neki Jézus: ha nem moslak meg téged, nincs részed velem,
9. (ekkor) így szólt hozzá Simon Péter: Uram, ne csak a lábaimat, hanem a kezeimet és a fejemet is!
10. ezt mondta neki Jézus: aki megfürdött, annak csak a lábait kell (szükséges) megmosni, különben egész tiszta, ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.
11. Mert tudta, ki az, aki kiszolgáltatja (átadja) Őt, ezért mondta, hogy: nem vagytok mindnyájan tiszták.
12. Amikor tehát megmosta a lábait és felvette a felsőruháját, újra leült (letelepedett) és ezt mondta nekik: tudjátok mit tettem veletek?
13. Ti így hívtok engem: Tanítómester és Úr, és (eszményi) szépen mondjátok, mert az vagyok.
14. Ha tehát én, az Úr és a Tanítómester, megmostam a ti lábaitokat, ti is tartoztok egymásnak megmosni a lábait.
15. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyétek.
16. Ámen, Ámen mondom nektek, a rabszolga nem nagyobb uránál, sem a küldött (követ) nem nagyobb annál, aki küldte őt.
17. Ha ezeket tudjátok, boldogok lesztek, ha megteszitek.
18. Nem mindnyájatokról mondom, én tudom (ismerem), kiket választottam ki, hanem hogy beteljesedjék az Írás: aki a kenyere­met eszi, felemelte ellenem a sarkát.
19. Már jelenleg megmondom nektek, mielőtt meg­lenne, hogy higgyétek, hogy én vagyok.
20. Ámen, Ámen mondom nektek: aki befogadja, ha valakit küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.
21. Amikor ezeket mondta Jézus, megrendült lett szellemében és tanú(bizony)ságot tett és ezt mondta: Ámen, Ámen mondom nektek: hogy egy közületek kiszolgáltat (átad) engem.
22. Egymásra tekintettek ekkor a tanítványok, bizonytalanok lévén, kiről mondja.
23. A tanítványok közül pedig egy a Jézus kebelén nyugodott, aki Jézus szeretett,
24. (fejével) intett ennek Simon Péter és mondta neki: mondd, ki az, kiről mondja?
25. Ő pedig Jézus kebelére hajolva ezt mondta neki: Uram ki az?
26. Jézus válaszolt, ezt mondta neki: az, akinek a bemártott falatot adom majd. Bemártván a falatot, fogta és odaadta iskarióti Júdásnak, a Simon fiának
27. és a falat után bement abba a sátán, ezt mondta azért neki Jézus: amit teszel, tedd gyorsabban.

28. De ezt az asztalnál fekvők közül senki sem értette, miért mondta neki.
29. Mert egyesek azt gondolták, hogy mivel a pénzes táská Júdásnál volt, azt mondja neki Jézus: vásárold meg amire szükségünk van az ünnepre, vagy azt, hogy valamit adjon a koldusszegényeknek,
30. az pedig elvette a falatot, kiment mindjárt, már éjszaka volt.
31. Amikor pedig kiment, ezt mondta Jézus: most dicsőült meg az Emberfia, az Isten is megdicsőült benne,
32. ha az Isten megdicsőült benne, az Isten is megdicsőíti Őt majd önmagában és mindjárt megdicsőíti Őt.
33. Gyermekeim, még egy kicsit veletek vagyok, keresni fogtok engem és amint mondtam a zsidóknak, hogy ahová én megyek, ti oda nem jöhettek, nektek is mondom jelenleg.
34. Új parancso(lato)t adok nektek, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket, hogy ti is úgy szeressétek egymást!
35. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretet lesz bennetek egymás iránt.
36. Ezt mondta neki Simon Péter: Uram, hová mégy? ezt válaszolta neki Jézus: ahová megyek, nem követhetsz most engem, de később követni fogsz.
37. Péter ezt mondta neki: Uram, miért nem követhetek jelenleg? a lelkemet érted adom majd.
38. Jézus így válaszolt: a lelkedet értem fogod adni? Ámen, Ámen mondom neked, nem szól a kakas addig, mígnem háromszor megtagadsz engem.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

14. fejezet

1. Ne nyugtalankodjék (háborogjék) a szívetek, higgyetek az Istenben, bennem is higgyetek.
2. Az én Atyám házában sok tartózkodóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna nektek, mivelhogy elmegyek, hogy helyet készítsek nektek
3. és ha elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek
4. és ahová én megyek, az utat tudjátok.
5. Ezt mondta neki Tamás: Uram, nem tudjuk, hová mégy, hogyan tudhatnánk az utat?
6. Jézus ezt mondta neki: Én vagyok az út és a való(igaz)ság és az élet, senki sem jut az Atyához csak rajtam keresztül (általam).
7. Ha ismernétek engem, az Atyámat is ismernétek, de jelentől (mostantól) ismeritek Őt, (és) láttátok is.
8. Ezt mondta neki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és ez elég nekünk,
9. Jézus ezt mondta neki: ennyi ideig veletek vagyok és nem ismeresz engem Fülöp? aki látott engem, látta az Atyát, hogy mondhatod: mutasd meg nekünk az Atyát?
10. Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya bennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól szólok. Az Atya pedig, aki bennem lakik (marad), teszi a munkáit.
11. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában (vagyok), és az Atya bennem (van). Ha (netán) nem, magukért a munkákért higgyetek.
12. Ámen, Ámen mondom nektek, aki hisz bennem, ugyanazokat a dolgokat (munkákat) teszi majd, amelyeket én teszek (és) nagyobbakat is tesz majd, mivelhogy én az Atyámhoz megyek
13. és bármit kértek az én nevemben, azt megteszem, hogy megdicsőüljön az Atya a Fiúban,
14. ha pedig valamit kértek tőlem a nevemben, én meg fogom tenni.
15. Ha szerettek engem, az én parancs(olat)aimat őrizzétek meg,
16. és én kérni fogom az Atyát és más Segítőt (Védőt) ad nektek, hogy veletek legyen a (világ)korszakba,
17. a való(igaz)ság Szellemét, akit a világ nem képes befogadni, mivelhogy nem látja azt (és) nem is ismeri, ti ismeritek mivelhogy nálatok marad és bennetek lesz.
18. Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok,
19. még egy kis idő és a világ engem többé nem lát, ti pedig láttok engem, mert én élek (és) ti is élni fogtok.
20. Azon a napon megtudjátok majd, hogy én az Atyámban vagyok és ti bennem és én bennetek.
21. Aki magánál tartja (bírja) a parancsolataimat és megőrzi azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az Atyám (és) én is szeretem őt és kijelentem (láthatóvá teszem) annak magam.
22. Ezt mondta neki Júdás, nem a karióti: Uram (és) mi történt, hogy nekünk készülsz kijelenteni (láthatóvá tenni) magadat és nem a világnak?
23. Jézus ezt válaszolta neki: ha valaki szeret engem, Igémet (szavaimat) megőrzi (és) az Atya is szereti őt, és hozzá megyünk és maradandó lakást szerzünk (készítünk) nála,
24. aki (netán) nem szeret engem, Igémet (a szavaimat) nem őrzi meg, az Ige, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem azé, aki engem küldött, az Atyáé.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

25. Ezeket szóltam nektek, amíg veletek vagyok (nálatok maradok).
26. A Segítő (Védő) pedig, a Szent Szellem, akit elküld majd az Atya a nevemben, az titeket megtanít mindenre és eszetekbe juttat mindent (emlékeztet rá), amiket mondtam nektek.
27. Békességet hagyok nektek, az én békémet adom nektek, nem úgy adom nektek, amint a világ adja. Ne háborogjon (nyugtalanodjék) a szívetek és nehogy elcsüggedjete,
28. hallottátok, hogy én megmondtam nektek: elmegyek (és) vissza is jövök hozzátok: ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam,
29. és most megmondtam nektek, mielőtt meglenne (megtörténne), hogy ha meglesz (bekövetkezik) higgyetek,
30. nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme, és bennem nincs semmije,
31. de hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és amint parancsolta (meghagyta) nekem az Atya, úgy tesztek: keljetek föl, menjünk el innen!

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

15. fejezet

1. Én vagyok a valódi (igazi) szőlőtőke és az Atyám a szőlőműves,
2. minden szőlővesszőt, amely bennem nem hoz gyümölcsöt, lemetsz és minden gyümölcsstermőt megtisztít, hogy több gyümölcsöt teremjen (hozzon),
3. ti már tiszták vagytok az Ige által, amit szóltam nektek.
4. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Amint a szőlővessző nem hozhat (nem képes hozni) gyümölcsöt magától, csak ha a szőlőtőkén marad, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.
5. Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mivelhogy nálam nélkül (tőlem elválasztva) nem tehetnek (nem vagytok képesek tenni) semmit.
6. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik (kihajítják) mint a szőlővesszőt és elszárad és összegyűjtik ezeket és a tűzbe dobják és elégnék.
7. Ha énbennem maradtok és az én beszédeim tibennetek maradnak, amit csak akartok, kérjetek és meglesz nektek.
8. Ebben dicsőül meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt hoztok, és így lesztek nekem tanítványaim.
9. Amint szeret engem az Atya, én is úgy szeretlek titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben.
10. Ha az én parancs(olat)aimat megtartjátok (megőrzitek), megmaradtok az én szeretetemben, mint én az Atyám parancs(olat)ait megtartottam és megmaradok az Ő szeretetében.
11. Ezeket szóltam nektek, hogy az én örömöm bennetek legyen és a ti örömötök teljes legyen.
12. Ez az én parancs(olat)om, hogy (úgy) szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.
13. Ennél nagyobb szeretet senkiben sincs, mintha valaki lelkét adja oda barátaiért.
14. Ti az én barátaim vagytok, ha megteszitek azt, amit én parancsolok nektek.
15. Többé nem mondalak titeket rabszolgáknak, mivelhogy a rabszolga nem tudja, mit tesz az ő ura. Titeket pedig barátoknak mondtalak, mivelhogy mindeneiket amiket hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek (megismertettem veletek).
16. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és arra rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt hozzatok és a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármire kéritek az Atyát az én nevemben, megadja nektek.
17. Ez(eke)t parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.
18. Ha a világ titeket gyűlöl, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatok.
19. Ha a világból volnátok, a világ kedvelne mint a sajátját, de mivelhogy nem a világból vagytok, hanem én választottalak (válogattalak) ki titeket a világból, ezért gyűlöl titeket a világ.
20. Emlékezzetek az Igére, amelyet én mondtam nektek: a rabszolga nem nagyobb uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd. Ha az én Igémet (szavamat) megőrzik (megtartják), a tiéteket is megőrzik (megtartják) majd,
21. de mindezeket az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem.
22. Ha nem jöttem volna és nem szóltam volna, bűnük nem volna, de most nincs mentség bűnükre.
23. Aki engem gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöli.
24. Ha azokat a dolgokat (munkákat) nem tettem volna közöttük, amelyeket senki más nem tett, bűnük nem volna, de most látták is, gyűlöltek is, engem is, Atyámat is,
25. hogy beteljesedjék az Ige (a szó), amely az ő törvényükben van megírva, hogy: gyűlöltek engem ok nélkül.

26. Amikor eljön a Segítő (Védő) akit én küldök nektek, az Atya mellől, a való(igaz)ság Szelleme, amely az Atya mellől megy ki, az tesz (tanú)bizonyosságot rólam,
27. de ti is (tanú)bizonyosságot tesztek, mivelhogy kezdettől fogva velem vagytok.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

16. fejezet

1. Ezeket szóltam nektek, hogy meg ne botránkozzatok (kelepcébe ne esetek),
2. a zsinagógából kizárnak titeket, de eljön az óra, amikor mindenki, aki megöl titeket, azt gondolja, hogy Istennek tesz szolgálatot velem
3. és mindezt azért teszik, mivelhogy nem ismerik sem az Atyát, sem engem,
4. de ezeket (azért) szóltam nektek, hogy amikor eljön az óra, emlékezzetek, hogy én megmondtam nektek. Ezeket pedig kezdettől fogva nem mondtam, mivelhogy veletek voltam,
5. most pedig elmegyek ahhoz, aki küldött engem és senki közületek nem kérdez engem: hová mégy?
6. hanem mivelhogy ezeket szóltam nektek, a szomorúság tölti be a szíveteket,
7. de én a való(igaz)ságot mondom nektek, hasznosabb nektek, hogy én elmegyek, mert ha nem mennék el, a Segítő (Védő) egyáltalán nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm Őt hozzátok,
8. és amikor Ő eljön, meggyózi majd a világot a bűnről, az igazságosságról és az ítéletről.
9. A bűnről: hogy nem hisznek bennem,
10. az igazságosságról pedig, hogy az Atyához megyek és többé nem láttok engem,
11. az ítéletről pedig, hogy e világ fejedelme el van ítélve.
12. Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem vagytok képesek elhordozni,
13. amikor azonban eljön a való(igaz)ság Szelleme, elvezet titeket a teljes való(igaz)ságra, mert nem fog szólni magától, hanem amit hall, azt szólja és az eljövendőket hírül adja nektek.
14. Ő engem dicsóít majd, mivelhogy az enyémből veszi és hírül adja nektek.
15. Minden, ami az Atyáé (az) enyémmé, ezért mondtam, hogy az enyémből veszi és hírül adja nektek.
16. Egy kis idő és többé nem láttok engem, és ismét egy kis idő és megláttok engem.
17. A tanítványai közül néhányan így szóltak egymáshoz: mi ez, amit mond nekünk: egy kis idő és nem láttok engem, és ismét egy kis idő és megláttok engem és hogy elmegyek én az Atyához?
18. Ezt mondták tehát: mi ez amit mond: egy kis idő? Nem tudjuk, mit beszél.
19. Jézus tudta, hogy meg akarják Őt kérdezni és ezt mondta nekik: arról tanakodtok egymással, hogy ezt mondtam, egy kis idő és nem láttok engem és ismét egy kis idő és megláttok engem?
20. Ámen, Ámen mondom nektek, hogy sírtok és jajgattok majd, a világ pedig örülni fog, ti szomorkodni fogtok, de a szomorúságtok örömmé vál(oz)ik.
21. Az asszony, amikor szül, szomorúsága van, mivelhogy eljött az órája, amikor pedig meglelt a kisgyermek, többé nem emlékezik a szorongásra az öröm miatt, hogy (egy) ember (szü)le(te)tt a világra.
22. Nektek is tehát most ugyan szomorúságtok van, de ismét meglátlak titeket majd, és örül majd a szívetek és az örömtöket senki sem veszi el tőletek
23. és azon a napon engem nem kérdeztek meg semmiről. Ámen, Ámen mondom nektek (hogy) bármit kértek az Atyától, megadja nektek az én nevemben.
24. Mostanáig nem kértetek semmit a nevemben, kérjétek és megkapjátok, hogy az örömtök teljes legyen.
25. Ezeket példabeszédekben szóltam nektek, de eljön az óra, amikor többé nem példabeszédekben szólok nektek, hanem nyíltan az Atyáról adok hírt nektek.
26. Azokban a napokban az én nevemben kértek majd, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek,
27. mert maga az Atya kedvel titeket, mivelhogy ti engem megkedveltetek és elhittétek, hogy én Isten mellől jöttem ki.
28. Kijöttem az Atyától és bejöttem a világba, újra elhagyom a világot és elmegyek az Atyához.
29. A tanítványai ezt mondták neki: lám! most nyíltan szólsz és semmi példabeszédet nem mondasz.
30. Most tudjuk, hogy tudsz mindent és nincs szükséged, hogy valaki téged kérdezzen. Emiatt hisszük, hogy Istentől jöttél ki.
31. Jézus (így) válaszolt nekik: mostan hisztek?
32. lám! eljön egy óra, már el is jött, hogy szétszóródtok ki-ki a sajátjába és engem egyedül hagytok, de nem vagyok egyedül, mivelhogy az Atya velem van.
33. Ezeket azért szóltam nektek, hogy bennem békétek legyen. E világban szorongatástok lesz, de bátorodjatok, én legyőztem a világot.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

17. fejezet

1. Ezeket szólta Jézus és felemelte tekintetét az égbe (és) ezt mondta: Atyám eljött az óra: dicsőítsd meg a Fiadat, hogy a Fiú dicsőítsen téged,
2. amint hatalmat adtál neki minden hústesten, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, (világ)korszakokra szóló életet adjon,
3. az pedig a (világ)korszakokra szóló élet, hogy megismerjenek Téged az egyedül való(igaz) Istent és akit elküldtél, Jézus Krisztust.
4. Én Téged megdicsőítettem a földön, a munkát elvégeztem, melyet nekem adtál, hogy megtegyem,
5. és most dicsőíts meg engem Te, Atyám magadnál azzal a dicsőséggel, amely nekem megvolt Te nálad (melletted), mielőtt a világ volt (lett volna).
6. Kijelentettem (kinyilatkoztattam) a Te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál e világból, Tiéid voltak és nekem adtad őket és a Te szavadat megőrizték (megtartották),
7. most megismerték, hogy mindaz, amit adtál nekem: Tőled van,
8. mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, odaadtam nekik és ők befogadták és megismerték valóigazán, hogy mellőled jöttem ki és elhitték, hogy Te küldtél engem.
9. Én értük kérlek (könyörgök), nem a világért kérlek (könyörgök), hanem akiket adtál nekem, mert a Tieid.
10. És az enyémeik mind a Tieid, és a Tieid az enyémeik és megdicsőültem bennük,
11. és már nem vagyok többé a világban, de ők a világban vannak és én Hozzád megyek, szent Atyám, őrizd (tartsd) meg őket a Te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi,
12. amikor velük voltam, én őriztem meg őket a Te nevedben, amelyet nekem adtál és vigyáztam (örködtem) és senki azokból nem vezett el csak a veszedelem (romlás) fia, hogy az Írás beteljesedjék,
13. most pedig Hozzád megyek és ezeket szólok a világban, hogy az én örömet a maga teljességében bir(tokol)hassák.
14. Én átadtam nekik a Te Igédet és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem a világból valók, ahogy én sem vagyok ebből a világból.
15. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem őrizd meg őket a gonosztól.
16. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból.
17. Szenteld meg őket a való(igaz)ságban: a Te Igéd való(igaz)ság.
18. Amint engem elküldtél a világba én is elküldtem őket a világba,
19. és én értük szentelem magam, hogy ők is megszentelődjenek a való(igaz)ságban.
20. De nemcsak egyedül értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő szavukon keresztül hisznek bennem.
21. Hogy mindnyájan egyek legyenek, mint Te Atyám énbennem és én Tebenned, hogy ők is bennünk egyek legyenek, azért, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem,
22. és én a dicsőséget, amelyet adtál nekem, átadtam nekik (azért), hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk,
23. én bennük és Te bennem (azért), hogy tökéletesen (végcélba érve) egyé legyenek (azért), hogy megismerje (megtudja) a világ, hogy Te küldtél engem és szeretted őket, amint engem szerettél.
24. Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem együtt ott legyenek, azért, hogy lássák (szemléljék) az én dicsőségemet, amelyet adtál nekem, mivelhogy szerettél engem a világ (alapjának) levetése előtt.
25. Igazságos Atyám, és a világ Téged nem ismert, de én ismertelek Téged és ők megismertek, hogy Te küldtél engem,
26. és megismertetem velük a Te nevedet és megismertetem (azért), hogy a szeretet, amellyel szerettél engem, bennük legyen és én is őbennük.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

18. fejezet

1. Miután ezeket elmondta Jézus, kiment a tanítványaival a Kedron-patakon túlra, ahol volt egy kert, amelybe bement Ő és a tanítványai.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

2. Tudta pedig Júdás is, aki kiszolgáltatta (átadta) Őt, azt a helyet, mivel sokszor gyűlt ott össze Jézus a tanítványaival.
3. Júdás pedig kapott egy csapat katonát, a főpapoktól és a farizeusoktól pedig (parancs)végrehajtó szolgálakat, odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.
4. Jézus tudta mindazt, ami rá következik, kiment és azt mondta nekik: kit kerestek?
5. (Azok) így válaszoltak neki: a názáreti Jézust. Ő ezt mondta nekik: Én vagyok. Ott állt pedig velük együtt Júdás is, aki kiszolgáltatta Őt.
6. Amint tehát ezt mondta nekik: Én vagyok, meghátráltak és leestek a földre,
7. (ekkor) újra megkérdezte őket: kit kerestek? Azok pedig ezt mondták: a názáreti Jézust.
8. Jézus (így) válaszolt: mondtam nektek, hogy én vagyok (az), ha tehát engem kerestek, hagyjátok ezeket elmenni.
9. (Azért), hogy beteljesedjék az Ige, amelyet mondott, hogy: akiket nekem adtál, azok közül nem vesztettem el senkit.
10. Simon Péternek pedig volt egy (harci) kardja, kihúzta azt és a főpap szolgájára sújtott és levágta annak jobb fülét. A rabszolga neve pedig Malkus volt.
11. Erre Jézus ezt mondta Péternek: dugd a kardot a hüvelyébe. A poharat, amelyet adott nekem az Atya, ne igyam-e ki?
12. A katonai csapat és az ezredes, meg a zsidók (parancs)végrehajtó szolgálai ekkor elfogták Jézust és megkötözték Őt,
13. és elvezették először Annáshoz, mert apósa volt Kajafásnak, aki főpap volt abban az esztendőben.
14. Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy hasznosabb, hogy egy ember haljon meg a népért.
15. Jézust pedig követte Simon Péter és egy másik tanítvány. Az a tanítvány pedig ismerőse volt a főpapnak és Jézussal együtt bement a főpap udvarába,
16. Péter pedig odaállt az ajtóhoz kívül. De kijött a másik tanítvány, a főpapnak az ismerőse és szólt az ajtóőrző leánynak és bevezette Pétert.
17. Péternek pedig azt mondta az ajtóőrző szolgáló: nemde te is ennek az embernek a tanítványai közül való vagy?
18. de ő azt mondta: nem vagyok. Ott álltak pedig a rabszolgák és a (parancs)végrehajtó szolgák tüzet (paraszat) szítottak, mivelhogy hűvös volt és melegekedtek. Ott állt Péter is velük és melegeedett.
19. Ekkor a főpap megkérdezte Jézust a tanítványai felől és a tan(ítás)ja felől.
20. Jézus így válaszolt neki: én nyíltan (nyilvánosan) szoltam a világnak, és mindenkor zsinagógában és a templomépületben tanítottam, ahol minden zsidó összejön és rejtve (suttymban) nem szoltam semmit,
21. mit kérdezel engem? kérdezd azokat, akik hallották, mit szoltam nekik, lám! ezek tudják, miket mondtam én.
22. Amikor pedig ezeket mondotta, egy az ott álló (parancs)végrehajtó szolgák közül arcul ütötte Jézust s ezt mondta: így válaszolsz a főpapnak?
23. Jézus így válaszolt neki: ha rosszul szoltam, tégy tanúbizonyságot a rosszról, ha pedig jól (eszményien), mit ütsz (mit nyúzol) engem?
24. elküldte ekkor Őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz.
25. És ott volt Simon Péter, állt és melegeedett. Ezt mondták hát neki: nemde te is az Ő tanítványai közül való vagy? (ő) letagadta és ezt mondta: nem vagyok.
26. Egy a főpap rabszolgái közül, rokona annak, akinek levágta Péter a fülét, azt mondta: nem téged láttalak én a kertben (Ő)vele?
27. Ismét tagadta Péter és mindjárt megszólalt egy kakas.
28. Elvezették ekkor Jézust Kajafástól a helytartóságra. Kora reggel volt, de ők nem mentek be a helytartóságra, nehogy tisztátalanokká váljanak, hanem megehessék a húsvéti bárányt (pászkat).
29. Kijött hát Pilátus hozzájuk és ezt mondta: milyen vádat hoztok fel ez ember ellen?
30. Válaszul ezt mondták neki: ha nem ez tett volna rosszat, nem adtuk volna át neked Őt.
31. Pilátus ezt mondta nekik: vegyétek át ti és a ti törvényetek szerint ítéljétek el Őt. Ezt válaszolták neki a zsidók: nekünk nincs megengedve bárkit is megölnünk,
32. azért, hogy a Jézus szava beteljesedjék, amit mondott jelezve, hogy milyen halállal fog meghalni.
33. Bement tehát ismét a helytartóságra Pilátus és szólította Jézust és ezt mondta neki: Te vagy a zsidók királya?
34. ezt válaszolta Jézus: magadtól mondod-é ezt, vagy mások mondták neked ezt rólam?
35. Pilátus így válaszolt: tán zsidó vagyok én? a Te nemzedet és a főpapok adtak át nekem, mit tettél?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

36. Jézus így válaszolt: az én királyságom nem e világból van, ha e világból lenne az én királyságom, az én (parancs)végrehajtó szolgálaim küzdenének azért, hogy ne adassam át a zsidóknak, de az én királyságom nem innen való.
37. Ezt mondta hát neki Pilátus: tehát király vagy Te? ezt válaszolta Jézus: te mondod, hogy én király vagyok, én azért születtem és azért jöttem a világba, hogy tanú(bizony)ságot tegyek a való(igaz)ságról, mindenki, aki a való(igaz)ságból van, hallgat az én hangomra,
38. ezt mondta neki Pilátus: mi a való(igaz)ság? és amikor ezt mondta, ismét kiment a zsidókhoz és ezt mondta nekik: én nem találok benne semmi okot a vádra,
39. az pedig szokás nálatok, hogy egyet szabadon (el)bocsássak nektek húsvétkor, tanácsoljátok hát, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?
40. de azok ismét kiáltoztak, ezt mondták: ne ezt, hanem Barabbást! Barabbás pedig rabló (haramia) volt.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

19. fejezet

1. Akkor Pilátus fogta Jézust és megkorbácsoltatta,
2. és a katonák tövisből egy koszorút fontak, rátették a fejére és bíborszínű köpenyt adtak rá (burkolták)
3. és odamentek Hozzá és ezt mondták: örülj, zsidók királya és arculcsapdosták
4. és újra kiment Pilátus és ezt mondta nekik: lám! kihozom Őt nektek, azért, hogy megtudjátok, hogy semmi vádokat nem találok benne.
5. És kijött Jézus eléjük töviskoszorút és bíbor(színű) köpenyt viselve és Pilátus ezt mondta nekik: nézzétek, az ember (a felnéző)!
6. Amikor tehát meglátták Őt a főpapok és a parancsvégrehajtó szolgálak, kiáltoztak, ezt mondták: feszítsd keresztre, feszítsd keresztre (kínkaróra vele)! Pilátus így szólt nekik: vigyétek el és feszítsétek (húzzátok kínkaróra) ti, mert én nem találok benne vádokat,
7. ezt válaszolták neki a zsidók: nekünk törvényünk van és a törvény szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette magát!
8. Amikor tehát meghallotta Pilátus ezt a szót, méginkább megrémült
9. és bement a helytartóságra újra és ezt mondta Jézusnak: honnan való vagy Te? Jézus azonban nem adott neki választ.
10. Akkor így szólt hozzá Pilátus: nekem sem szólsz? nem tudod, hogy hatalmam van elbocsátani téged és hatalmam van kínkaróra feszíttetni?
11. Jézus ezt válaszolta: semmi hatalmad nem volna felettem, ha felülről nem kaptad volna, ezért aki kiszolgáltatót engem neked, annak van nagyobb bűne.
12. Ettől fogva Pilátus azon volt (módot keresett), hogy elbocsássa Őt, de a zsidók kiáltoztak, ezt mondták: ha ezt elbocsátod, nem vagy barátja a császárnak, mindenki aki magát királlyá teszi, ellene szegül a császárnak.
13. Pilátus amikor hallotta e szavakat, kivezettette Jézust eléjük és beült a bírói székébe azon a helyen, melyet Kikövezett (mozaik) udvarnak, héberül Gabbathának mondtak.
14. A húsvét (pászkza) előkészületi napja volt akkor és mintegy hat óra és ezt mondta a zsidóknak: nézzétek, itt a királyotok!
15. De azok azt ordítozták: vidd el, vidd el, feszítsd keresztre Őt! Ezt mondta nekik Pilátus: a ti királyotokat feszítsem keresztre (húzzam kínkaróra)? Ezt válaszolták a főpapok: nem királyunk van, hanem császárunk!
16. Ekkor átadta Őt nekik, azért, hogy keresztre feszítsék (kínkaróra húzzák). Átvették tehát Jézust.
17. Ő pedig maga vitte a keresztjét (a kínkarót).Elérkezett az úgynevezett Koponya-helyre, amelyet héberül Golgothának hívnak,
18. ahol Őt keresztre feszítették (kínkaróra húzták) és Vele másik kettőt, kétfelől, középen pedig Jézust.
19. Pilátus pedig feliratot is írt és feltette a keresztre (kínkaróra). Ez volt ráírva: A NÁZÁRETI JÉZUS A ZSIDÓK KIRÁLYA.
20. Ezt a feliratot pedig sokan olvasták a zsidók közül, mivel közel volt a városhoz a hely, ahol keresztre feszítették (kínkaróra húzták) Jézust és héberül, latinul, görögül volt írva,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. ezt mondták hát Pilátusnak a zsidók főpapjai: ne azt írd: a zsidók királya, hanem, ahogy Ő mondta: a zsidók királya vagyok.
22. Pilátus ezt válaszolta: amit megírtam, megírtam!
23. A katonák pedig amikor keresztre feszítették (kínkaróra húzták) Jézust, fogták a ruháit és négy részre osztották, mindegyik katonának egy-egy részt és az inget. Az ing pedig varratlan volt, felülről egy darabból szöve.
24. Így szóltak tehát egymáshoz: nehogy szétszaggassuk ezt, vessünk sorsot rá, kié legyen: hogy az Írás beteljesedjék: elosztották maguk közt a ruháimat és a ruházatomra sorsot (kockát) vetettek. A katonák így is tettek.
25. Ott állt Jézus keresztfája (kínkarója) mellett az anyja és az anyjának nővére: Mária, a Kleopás felesége, és a magdalai Mária.
26. Jézus tehát amikor látta az anyját és azt a tanítványt ott állni, akit szeretett, ezt mondta anyjának: asszony, lám! a fiad.
27. Azután ezt mondta a tanítványnak: lám, az anyád. És attól az órától magához (sajátjába) fogadta őt a tanítvány.
28. Miután Jézus tudta, hogy már minden elvégeztetett, azért, hogy beteljesedjék az Írás, ezt mondta: szomjazom.
29. Volt ott egy ecettel tele edény. Egy ecettel telített szivacsot izsópra tűztek, odanyújtották a szájához.
30. Amikor elfogadta az ecetet Jézus ezt mondta: elvégeztetett! és lehajtotta a fejét, kiadta (visszaadta) a szellemét.
31. A zsidók tehát, mivel előkészületi nap volt, azért, hogy nehogy ott maradjanak a keresztfán (kínkarón) a testek szombaton, mert nagy ünnep volt az a szombati nap, megkérték Pilátust, hogy törjék el lábszáraikat és vegyék le őket.
32. Eljöttek tehát a katonák és az elsőnek bár megtörték a lábszárait (és) a másikat is, aki vele együtt volt a keresztre feszítve (kínkaróra húzva),
33. de amikor Jézushoz értek, látták, hogy Ő már meghalt, nem törték meg a lábszárait,
34. hanem az egyik katona lándzsával beleszúrta az oldalába és mindjárt vér és víz jött ki.
35. És aki ezt látta tanú(bizony)ságot tett, és valóigaz a tanú(bizony)ságtétele és az tudja, hogy való igazat mond, azért, hogy ti is higgyetek,
36. mert ezek azért lettek, hogy beteljesedjék az Írás: a csontját ne törjétek össze
37. és egy másik helyen az Írás ezt mondja: meglátják majd, akit átszúrtak (átszegeztek).
38. Ezek után pedig megkérte Pilátust arimátiai József, aki Jézus tanítványa volt, de csak rejtve, a zsidóktól való félelem miatt, hogy levehesse a Jézus testét és megengedte Pilátus, eljött tehát és levette a Jézus testét.
39. Eljött pedig Nikodémus is, aki Jézushoz éjszaka ment először és hozott egy mirha és aloé keveréket, mintegy száz fontnyit,
40. fogták tehát a Jézus testét és lenvászonba kötötték az illatszerekkel együtt, ahogy szokásuk volt a zsidóknak temetni.
41. Volt pedig azon a helyen, ahol keresztre feszítették (kínkaróra húzták) egy kert és a kertben egy új sír, amelyben még senki sem volt temetve.
42. Odahelyezték tehát Jézust, a zsidók készületi napja miatt, mivelhogy közel volt a sírbolt.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

20. fejezet

1. A szombatoknak (a hét) első napján kora reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária a sírbolthoz ment és látta, hogy a kő el van véve a sírboltról.
2. Elfutott tehát és megérkezett Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus és (azt) mondta nekik: elvitték az Urat a sírboltból, és nem tudjuk, hová tették Őt.
3. Elindult tehát Péter és a másik tanítvány és a sírbolthoz ment.
4. Versenyt futott pedig a kettő együtt, de a másik tanítvány előre futott, gyorsabban Péternél és előbb ért a sírbolthoz,
5. és behajolt, és látta az ott fekvő lenvásznakat, de nem ment be.
6. Nyomában megérkezett Simon Péter is és bement a sírboltba és látta az ott fekvő lenvásznakat,
7. és a kendőt, amely a fején volt, nem a lenvásznakkal volt letéve, hanem külön, összegöngyölítve egy (másik) helyen.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. Akkor bement a másik tanítvány is, aki először érkezett a sírbolthoz és látta és hitt.
9. Mert nem értették még az Írást, hogy neki a halottak közül fel kell támadnia.
10. Elmentek tehát ismét az övéikhez a tanítványok.
11. Mária pedig ott állt kint a sírbolt felé fordulva, zokogva. Amint sír(dogál)t, behajolt a sírboltba
12. és látott két angyalt ülni fehérben, egyiket fejtől és egyet lábtól, ahol a Jézus teste feküdt.
13. És azok ezt mondták neki: asszony, mit sírsz? ezt mondta nekik, hogy: elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették!
14. Amikor ezeket mondta, hátrafordult és látta, hogy Jézus ott áll, és nem tudta, hogy Jézus az.
15. Ezt mondta neki Jézus: asszony, mit sírsz? kit keresel? Az azt gondolva (véltve), hogy a kertész az, ezt mondta neki: uram, ha te vitted el Őt, mondd meg nekem, hová tetted Őt és majd én elviszem Őt.
16. Jézus ezt mondta neki: Mária. Az megfordulva ezt mondta neki héberül: Rabbuni, ami azt jelenti: Tanítómester.
17. Jézus ezt mondta neki: ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyámhoz, de menj el testvéreimhez és mondd meg nekik: fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.
18. A magdalai Mária elment és hírül vitte a tanítványoknak, hogy: láttam az Urat: és hogy ezeket mondta neki.
19. Amikor tehát késő este lett, azon a napon a szombatok (a hét) első napján és az ajtók be voltak zárva a zsidóktól való félelem miatt (ott) ahol a tanítványok voltak, eljött Jézus és megállt a középben és ezt mondta nekik: béke(sség) nektek!
20. És ezt mondván, megmutatta a kezét és az oldalát nekik és örültek a tanítványok, hogy látták az Urat.
21. Jézus pedig ezt mondta nekik újra: béke(sség) nektek! Amint elküldött engem az Atya, én is elküldelek titeket.
22. És ezt mondván rájuk lehelt és így szólt nekik: vegyetek Szent Szellemet,
23. ha valakinek megbocsátjátok a bűneit, megbocsátják azoknak: akiknek megtartjátok, azoknak megtartják.
24. Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek mondanak, nem volt velük, amikor eljött Jézus,
25. elmondta hát neki a többi tanítvány: láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta: ha nem látom a kezeiben a szögek nyomát és az ujjamat a szögek helyébe nem teszem és kezemet oldalába nem helyezem (egyáltalán) nem hiszem.
26. És nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, Tamás is velük. Eljött Jézus a (be)zárt ajtókon át és megállt a középben és ezt mondta: béke(sség) nektek!
27. Azután ezt mondta Tamásnak: nyújtsd (hozd) az ujjadat ide és nézd a kezeimet és nyújtsd (hozd) a kezedet és tedd az oldalamba és ne légy hitetlen, hanem hívő!
28. Válaszul Tamás ezt mondta Neki: én Uram és én Istenem!
29. Jézus pedig ezt mondta neki: mivelhogy láttál engem, hittél, boldogok, akik nem látnak és hisznek.
30. Sok más jelet is tett ugyan Jézus a tanítványok szemeláttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben,
31. ezek pedig azért lettek megírva, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia és azért, hogy hithűség révén életetek legyen az Ő nevében.

AZ ÖRÖMÜZENET JÁNOS SZERINT

21. fejezet

1. Ezek után láthatóvá tette magát ismét Jézus a tanítványoknak a Tibériás tengerén(él), láthatóvá tétele pedig így történt:
2. Együtt voltak Simon Péter és Tamás, az Ikernek mondott, és Nátánél, aki a galileai Kánából való volt és a Zebedeus fiai és más kettő a tanítványok közül.
3. Ezt mondta nekik Simon Péter: elmegyek halászni: ezt mondták neki: elmegyünk mi is veled együtt. Kimentek és beszálltak a hajóba és azon az éjszakán nem fogtak semmit.
4. Amikor pedig kora reggel lett (megvirradt), megállt Jézus a tengerparton, persze nem tudták a tanítványok, hogy Jézus az.
5. Ezt mondta tehát nekik Jézus: fiacskáim, nincs-e valami ennivalótok?
6. Ezt válaszolták neki: nincsen. Ő pedig ezt mondta nekik: vessétek ki a hajó jobb oldalán a hálót és találtok. Kivetették hát, de kihúzni már nem bírták a halak sokasága miatt.
7. Ezt mondta hát az a tanítvány, akit szeretett Jézus, Péternek: az Úr az! Simon Péter tehát amint hallotta, hogy az Úr az, ruháját magára kapta, mert mezítelen volt és beugrott a vízbe.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. A többi tanítvány pedig a hajóval ment, mert nem voltak messze a (száraz)földtől, hanem mintegy kétszáz könyöknyire, vonszolták magukkal a hálót a halakkal.
9. Amint pedig a partra kiléptek, megpillantották a parazsat és hal volt rátéve és kenyér.
10. Ezt mondta nekik Jézus: hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.
11. Feljött Simon Péter és kihúzta a hálót a szárazra, amely tele volt nagy halakkal százötvenhárommal és noha ennyi volt, nem szakadt el a háló.
12. Jézus így szólt nekik: jertek ide, reggelizzetek. Senki sem merte a tanítványok közül megkérdezni Őt: Te ki vagy? tudták, hogy az Úr az.
13. Odajött Jézus, fogta a kenyeret és adott nekik, hasonlóképpen a halakból is.
14. Ezzel már harmadszor jelent meg (tette magát láthatóvá) Jézus a tanítványoknak miután életre kelt a halottak közül.
15. Amikor tehát megreggeliztek, ezt mondta Simon Péternek Jézus: Simon, János fia jobban (inkább) szeretsz-e engem ezeknél? ezt válaszolta neki: igen Uram, Te tudod, hogy kedvellek téged. (Jézus) ezt mondta neki: legeltesd a bárányaimat.
16. Újra mondta neki, másodszor: Simon, János fia, szeretsz-e engem? Ezt válaszolta neki: igen, Uram, Te tudod, hogy kedvellek téged. Ezt mondta neki: pászorold a juhocskáimat.
17. Majd harmadszor mondta neki: Simon, János fia, kedvelsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy ezt mondta neki harmadszor: kedvelsz-e engem? És ezt mondta neki: Uram, mindent tudsz, Te tudod, hogy kedvellek téged. Jézus ezt mondta neki: legeltesd a juhocskáimat.
18. Ámen, Ámen mondom neked, amikor fiatalabb voltál felövezted magadat és arra jártál, ahová akartál, amikor pedig megöregszel, kinyújtod (kítárod) kezeidet és más övez fel téged és oda visz majd, ahová nem akarod.
19. Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És miután ezt mondta, így szólt hozzá: kövess engem!
20. Megfordulva pedig Péter látta, hogy az a tanítvány követi, akit Jézus szeretett és aki a vacsorán az Ő mellére borult és ezt mondta: Uram, ki az aki kiszolgáltat (átad) téged?
21. Ezt látva Péter ezt mondta Jézusnak: Uram, ezzel (vele) pedig mi lesz?
22. Jézus pedig ezt mondta: ha azt akarom, hogy megmaradjon míg eljövök, mit tartozik rád? te engem kövess!
23. Ez a szó pedig úgy ment ki a testvérek közé, hogy az a tanítvány nem hal meg, pedig nem azt mondta neki Jézus, hogy nem hal meg, hanem: ha azt akarom, hogy megmaradjon, míg eljövök, mit tartozik rád?
24. Ez az a tanítvány, aki tanú(bizony)ságot tesz ezekről és leírta ezeket és tudjuk, hogy valóigaz az ő tanú(bizony)ságtétele.
25. De van sok más is, amit Jézus tett, amit ha egyenként megírnának, úgy Gondolom, maga a világ sem tudná befogadni a könyveket (könyvtekerceseket), amelyeket megírtak.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI Apostolok Cselekedetei

1. fejezet

1. Az első szavaimat ugyan mindazokról megtettem, ó Teofilus, amiket kezdett Jézus tenni és tanítani,
2. addig a napig, amelyen - utasításokat adva az apostoloknak a Szent Szellem által, akiket kiválasztott - fölvetett,
3. akiknek meg is mutatta magát élve, kinszenvedése után bizonyító jellel, negyven napon át, megjelent nekik (megláttatta magát) és szólt az Isten királyságára vonatkozó dolgokról
4. és amikor együtt evett (sózott) velük, meghagyta nekik: nehogy eltávozzanak Jeruzsálemből, hanem várják - ott maradva - az Atya ígérését, amit hallottatok tőlem,
5. hogy János ugyan vízben merített be, de ti Szent Szellemben fogtok bemeríttetni nem sokkal e napok után.
6. Az egybegyültek megkérdezték Őt, ezt mondták: Uram, vajon ebben az időben állítod helyre Izraelnek a királyságát?
7. Ő így szólt hozzájuk: nem a ti dolgotok időket és időszakokat (alkalmakat) tudni, amelyeket az Atya a saját hatalmába helyezett,
8. de kaptok erőt, amikor eljön (leszáll) a Szent Szellem rátok és lesztek tanúim (bizonyoságtevőim) Jeruzsálemben és Júdeában és Szamariában és a föld végső határáig
9. és amikor ezeket mondta, szemük láttára fölemelkedett és a felhő maga alá vette őt a szemük előtt
10. és amint merően (feszült figyelemmel) nézték amikor ő az égbe ment, és lám! - két férfi állt meg mellettük fehér öltözetben,
11. akik szóltak is: galileai férfiak! mit álltok itt az égbe tekintve? ez a Jézus, aki fölemelkedett tőletek az égbe, úgy jön el, ahogyan szemetek láttára (szemlélve őt) elment az égbe.
12. Akkor visszatértek Jeruzsálembe a hegyről, amelyet Olajfák-hegyének hívnak, amely közel van Jeruzsálemhez, egy szombatnapra járásra (útra)
13. és amikor megérkeztek, felmentek a felsőházba (a lapos háztetőre), ott együtt maradtak: Péter, János és Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Alfeus fia: Jakab, a buzgó Simon és Jakab fia: Júdás.
14. Ezek mind kitartottak egy akarattal (hasonló érzéssel) az imádkozásban az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt
15. és azokban a napokban felállt Péter a testvérek között, ezt mondta, - volt ott pedig együtt mintegy százhusz főnyi tömeg:
16. férfiak, testvérek, be kellett teljesedni az írásnak, amelyet megmondott a Szent Szellem Dávid száján keresztül, Júdásról, aki azok vezetője lett, akik megfogták Jézust,
17. mivelhogy közénk számították és osztályrészüln elnyerte ezt a szolgálatot.
18. Ez ugyan telket szerzett az igaz(ság)talanságának béréből, de hanyatt-homlok lezuhant, kettérepedt és minden belső része kiomlott
19. és ez tudomására jutott minden Jeruzsálemi lakónak, úgyhogy azt a telket a saját nyelvjárásukon Akeldamának, azaz Vérmezőnek nevezték el,
20. mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: váljék az ő lakóhelye pusztává és nehogy legyen aki abban lakjék, más valaki kapja meg felvigyázói tisztét.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. Kell tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik velünk együtt jártak minden időben - amikor az Úr Jézus közöttünk járt-kelt,
22. elkezdve a János bemerítésétől addig a napig, amikor felvitetett tőlünk - tanú(bizony)ságtevője legyen az Ő feltámadásának velünk együtt egy, azok közül
23. és kijelöltek (előállítottak) kettőt, Józsefet, akit Barsabbásnak hívtak, akinek mellékneve Justus volt és Mátyást,
24. és imádkozva ezt mondták: Te Uram, aki mindenkinek szívét ismered, mutasd meg e kettő közül az egyiket,
25. hogy átvegye e szolgálatnak és apostolságnak a helyét, amelytől eltért Júdás, hogy az őt megillető helyére jusson.
26. És sorsot vetettek nekik és a sors Mátyásra esett és hozzásorolták a tizenegy apostolhoz.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

2. fejezet

1. És amikor elérkezett (betelt) pünkösöd napja, mindnyájan ugyanazon a helyen együtt voltak,
2. és hirtelen az égből zúgás támadt, mintha heves szélvész közeledett volna és egészen betöltötte a házat ahol ültek,
3. és nyelvek jelentek meg nekik, megoszolva mintha tűzből volnának és leszálltak, mindegyikükre egy.
4. És megteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és elkezdtek beszélni másféle nyelveken amint a Szellem adta nekik, hogy kimondják.
5. Voltak pedig Jeruzsálemben lakó zsidók, istenfélő férfiak minden nemzetből az ég alatt.
6. Amikor pedig ez a hang támadt, összegyűlt a sokaság és zavarba jött, mivelhogy mindegyik a saját nyelvén hallotta szólni őket.
7. Elálmélkodtak pedig és csodálkoztak, ezt mondták (egymásnak): Lám! nem mind galileaiak ezek, akik szólnak?
8. és hogyan halljuk őket mindegyikünk a saját nyelvén, amelyben születünk?
9. pártusok és médek és elamiták és akik Mezopotámiában laknak, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában,
10. Frigiában, Pamfiliában, Egyiptomban és a Kyréné körüli Libia részeiben, és a római jövevények (zarándokok),
11. zsidók is, prozeliták is, krétaiak és arabok: halljuk, hogy a mi nyelvünkön szólják az Isten nagy dolgait.
12. Álmélkodtak pedig mind és zavarban voltak, így szólt egyik a másiknak: mi akar ez lenni?
13. másfélék pedig gúnyolódva mondták, hogy édes borral teleítették magukat.
14. Péter pedig előállt a tizeneggyel, felemelte hangját és beszédet tartott nekik: zsidó férfiak és mind, akik Jeruzsálemben laktok, vegyétek tudomásul és vegyétek fületekbe az én beszédeimet
15. mert nem részegek ezek, mint ti gondoljátok, mert hisz a napnak harmadik órája van,
16. hanem ez az, ami meg lett mondva Joel próféta által,
17. És lesz az utolsó napokban - ezt mondja az Isten -, kitöltök az én Szellememből minden hústestrel, és prófétálnak a fiaitok és leányaitok és ifjaitok lát(om)ásokat látnak, és öregeitek álmokat álmodnak.
18. Sőt a rabszolgáimra (és) rabszolgaleányaimra is töltök ki az én Szellememből és prófétálnak
19. és adok csodajeleket az égben fenn és jeleket a földön (ide)lenn, vért, tüzet és füst gomolygását,
20. a nap sötétséggé változik és a hold vérbe borul, mielőtt eljön az Úr nagy és ragyogó napja
21. és lesz, hogy mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvö(ssége)t nyer (megmentetik, megtartatik).
22. Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket a szavakat: a názáreti Jézust, ezt a férfiút, akit az Isten igazolt nálatok erő, csodák és jelek által, amelyeket Isten tett őáltala tikóztetek, mint magatok is tudjátok,
23. miután Isten elhatározott tanácsából és előretudása szerint kiszolgáltatottok és törvénytelenek kezei által kínfára szögezve megöltétek,
24. Őt az Isten feltámasztotta, a halál fájdalmait feloldotta, aminthogy lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa,
25. mert hisz Dávid ezt mondja róla: láttam az Urat magam előtt mindenkor mivelhogy jobbomon van, hogy meg ne inogjak (tántorodjam),
26. ezért örvendez a szívem, és ujjong a nyelvem, még az én hústestem is reménységben sátoroz le,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

27. mivelhogy nem hagyod a lelkem az alvilágban (a Hadesben) sem hogy a Szented romlást lásson,
28. tudtul adod nekem az élet út(j)ait, betöltesz engem örvendezéssel a te orcád segítségével,
29. férfiak, testvérek! Szabad nyíltsággal elmondanom nektek Dávid ósátyáról, hogy vége lett és eltemették és a síremléke itt van köztünk a mai napig.
30. Mivel tehát ő próféta volt, és tudta, hogy Isten esküvel megesküdött neki, hogy utódai közül ültet valakit trónjára
31. előrelátva szólt Krisztus feltámadásáról, hogy nem marad az alvilágban (Hadesben), sem hústeste nem lát romlást.
32. Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, aminek mi mind tanú(bizonyosságtevő)i vagyunk.
33. Miután tehát az Isten jobbjá fölemelte Őt, és a Szent Szellem ígérését megkapva az Atyától, kitöltötte azt, amit ti is láttok és hallotok,
34. mert Dávid nem ment fel az egekbe, de ő maga mondja: mondta az Úr az én Uramnak: ülj jobбомra,
35. míg ellenségeidet zsámolyul teszem lábaid alá.
36. Bizonyosan tudja meg hát Izrael egész háza, hogy Úrrá is, Krisztussá is őt tette az Isten, ezt a Jézust, akit ti kíncsára (keresztre) feszítettetek.
37. Amikor pedig ezeket hallották, szíven találta őket és így szóltak Péterhez és a többi apostolhoz:
38. Mit tegyünk férfiak, testvérek? Péter pedig így szólt hozzájuk: térjetez észre (váltotassátok meg gondolkozásmódotokat) és merítkezzétek be mindegyitek a Jézus Krisztus nevére, bűneitez bocsánatára és megkapjátok a Szent Szellem ajándékát,
39. mert nektez van az ígérét és gyermekeiteznek és mindazoknak, akik távol vannak, akiket csak elhívott Urunk, a mi Istenünk.
40. több más egyéb szavakkal is tanú (bizony) ságot tett és buzdította őket, ezt mondta: mentsétez meg magatokat ettől az elferdült nemzedéktől!
41. Akik tehát megfogadták szavát bemerítkeztek és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.
42. Kitartók voltak pedig az apostolok tan(ítás)ában és a közösségben, a kenyértörésben, és az imá(dságo)kban.
43. Támadt pedig minden lélekben félelem, sok csoda és jel lett az apostolok által.
44. Akik pedig hittek mind, összetartottak, mindenük közös volt
45. és a szerzett birtokaikat és a vagyonukat eladták és szétosztották mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt.
46. Naponként pedig kitarottak egy szívvel-lélekkel a templomépületben, kenyeret-törve pedig házanként (otthon) táplálékot vettek magukhoz örvendező ujjongásban és egyszerű szívvel;
47. dicsőítették az Istent és kedvességet találtak az egész nép előtt. Az Úr pedig naponként megmentettezkel gyarapította számukat.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

3. fejezet

1. Péter és János pedig együtt mentek föl a templomépületbe az imádság órájára, kilencre.
2. és éppen akkor vittek oda egy embert, aki születésétől (anyja méhétől) fogva sánta volt, akit letettek naponként a templomépület úgynevezett szép-díszes kapujához, hogy alamizsnát kéregessen azoktól, akik a templomépületbe bementek.
3. Ez amikor meglátta Pétert és Jánost, hogy azon vannak, hogy benn legyenek a templomépületben, könyörgött, hogy alamizsnát kapjon.
4. Péter pedig erősen ránézett (rászógezte szemeit) Jánossal együtt és ezt mondta: tekints miránk!
5. Az pedig rájuk figyelt, várva, hogy valamit kap tőlük.
6. Péter pedig ezt mondta: ezüstöm és aranyom nincs nekem, de amim van, neked adom: a názáreti Jézus Krisztus nevében jár(kál)j körül!
7. és megragadta jobb kezénél fogva, felállította (felsegítette) őt, kinek tüstént megszilárdultak a lábai és a bokái,
8. és kiszök(ell)ve megállt és körüljár(kál)t és bement velük együtt a templomépületbe körüljár(kál)va és ugrádozott és dicsőítette az Istent.
9. és látta a nép mind őt, hogy körüljár(kál) és dicsőíti az Istent.
10. Amikor pedig ráismertek, hogy ez volt az, aki alamizsnáért ült a templomépület szép (díszes) kapujánál, elteltek döbbenettel és magukon kívül voltak afelett, ami vele történt.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

11. Mivel pedig tartotta magát Péterhez és Jánoshoz (nem tágított mellőlük), a nép mind összefutott hozzájuk az úgynevezett Salamon-csarnokába.
12. Amikor pedig Péter ezt látta, így válaszolt a népnek: izraelita férfiak! Mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek (bámultok) úgy miránk, mintha saját erőnkkel (képességünkkel) vagy jámborságunkkal (kegyességünkkel) tettük volna azt, hogy ez körüljár(kál)jon?
13. az Ábrahám és Izsák és Jákob Istene, a mi atyánknak az Istene megdicsőítette az ő szolgálfiát, Jézust, akit ti ugyan kiszolgáltattatok, átadtatok és megtagadtatok Pilátus előtt, bár az úgy ítélte, hogy szabadon bocsátja (engedi).
14. ti pedig a szentet és igaz(ságos)at megtagadtatok és követeltétek, hogy a gyilkos férfinak kegyelmezzen meg,
15. az élet Fővezérét pedig megöltétek, akit az Isten életrekeltett a halottak közül, aminek mi tanú(bizonyoságtévő)j vagyunk.
16. és az Ő nevében való hit alapján ezt, akit láttak és ismertek, megszilárdította az Ő neve és a hithűség, amely általa van, adta neki az épséget, egészsége(ssététel)t mindnyájatok szeme láttára,
17. és most testvérek, tudom, hogy tudatlanságból tettétek, ahogy a vezetőitek is.
18. Az Isten pedig így töltötte be mindazt, amiket előre hírül adott minden prófétája szája által: hogy a Krisztus mindezt elszenvedi.
19. Térjetez észre (változtassátok meg gondolkozás módotokat) és forduljatok meg, hogy eltöröltessenek a bűneitek (vétkeitek), hogy így eljőjenek a felüdülés időszak(za)ja az Úr ábrázatától,
20. és elküldje a nektek előre kirendelt Jézus Krisztust,
21. akit ugyanis az égnek kell magába fogadnia a mindenek helyreállításának idejéig, amelyekről szólt az Isten szent prófétáinak szája által (világ)korszaktól fogva,
22. Mózes ugyanis megmondta, hogy prófétát támaszt nektek az Úr, az Isten, testvéreitekből, mint engem, Őt hallgassátok mindenben, amiket csak szólni fog hozzátok.
23. Lesz pedig, hogy minden lélek, amely netán nem hallgat e prófétára, ki lesz irtva a népből,
24. de minden próféta is, Sámuelettől és ezt következőleg, akik csak szóltak, hírül adták ezeket a napokat is.
25. ti vagytok a próféták fiai és annak a szövetségnek a fiai, amelyet Isten kötött a mi atyáinkkal, amikor ezt mondta Ábrahámnak: a te magodban (utódodban) áldatik meg (áldásban részesül) a föld minden családja.
26. Elsősorban nektek támasztotta fel az Ő szolgálfiát, elküldte, hogy megáldjon titeket azzal, hogy mindeniteket elfordítson a gonoszságaitól.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

4. fejezet

1. Mialatt pedig ők a néphez szóltak, odaléptek hozzájuk a papok és a templomépület őrségvezére is és a sadduceusok
2. nehezteltek amiatt, hogy ők tanítják a népet és hirdetik a Jézusban a halálból való feltámadást
3. és rájuk vetették a kezeiket és őrizetbe tették őket, másnap reggelig, mert már este volt.
4. Sokan pedig akik hallgatták az igét (szót), hittek (hívók lettek) és a férfiak száma mintegy ötezer lett.
5. Történt pedig másnap reggel, összegyűltek a vezetők és az öregek és az írástudók Jeruzsálemben
6. és Annás a főpap és Kajafás és János és Sándor és mindazok, akik a főpapi nemzetségből valók voltak
7. és miután középre állították őket, kikérdezték őket: micsoda hatalommal és milyen névben csináltátok ti ezt?
8. Akkor Péter Szent Szellemmel megtelve így szólt hozzájuk: a nép vezetői és vének,
9. ha mi ma ítékezés alá kerültünk egy beteg nyomorék emberrel való jótétemény miatt, mi által menekült meg,
10. legyen tudotokra mindnyájatoknak és Izrael minden népének, hogy a názáreti Jézus Krisztus nevében, akit ti keresztre feszítettetek (kínkaróra húztatok), akit az Isten életrekeltett a halottak közül, Ő általa áll ez itt előttetek egészségesen.
11. Ez az a kő, amelyet ti mint építők elvetettetek (megvetésben részesítettetek) szögletfejkővé lett
12. és nincs üdvösség (mentés, megtartás) senki másban, mert nincs is másféle név az ég alatt, amely adatott az emberek között, amelyben üdvözlünk (mentetünk, megtartatunk) kell.
13. Amikor látták pedig Péternek a beszédben való bátorságát és Jánosét és felfogták, hogy írástudatlan és tanulatlan közönséges emberek, csodálkoztak, felismerték őket, hogy Jézussal együtt voltak.
14. De amikor megpillantották azt az embert, akit gyógykezelték, ott áll velük együtt, nem volt mit mondjanak ellenük.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

15. Kiparancsolták pedig őket a gyűlésből, hogy menjenek el, és tanácskoztak egymással,
16. ezt mondták: mit tegyünk ezekkel az emberekkel? mivelhogy csakugyan Jeruzsálem minden lakói előtt ismeretes csodajel lett általuk: nyilvánvaló és le nem tagadhatjuk,
17. hanem nehogy (esetleg) továbbterjedjen a nép közt, fenyegezzük meg őket, nehogy többet szóljanak ennek a névnek alapján egy embernek se,
18. és behívták őket és meghagyták, hogy teljességgel nehogy szóljanak és nehogy tanítsanak a Jézus nevében.
19. Péter pedig és János válaszolva nekik így szóltak hozzájuk: vajon igaz(ságos)-e Isten előtt, ha rátok hallgatunk inkább, mint az Istenre, ítéljétek meg,
20. mert nem tehetjük mi, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat netán ne szóljuk.
21. Azok pedig megfenyegetve elbocsátották őket, mert semmi jogcímet nem találtak arra, hogy megbüntessék őket a nép miatt, mivelhogy mindenki dicsőítette az Istent azért, ami történt,
22. mert több volt negyven évesnél az az ember, akin a gyógyításnak ez a jele történt.
23. Amikor pedig elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és hírüladták, amiket a főpapok és a vének szóltak hozzájuk.
24. Azok pedig amint meghallották, egy szívvel-lélekkel (hasonló érzéssel) felemelték hangjukat az Istenhez és ezt mondták: Mindenható Urunk, te, aki alkottad az eget és a földet és a tengereket, és mindent, ami azokban van,
25. aki a te szolgádnak, Dávid atyánknak szájával ezt mondtad a Szent Szellem által: miért dühöngnek a nemzetek, és gondolnak a népek üres dolgokat?
26. felállottak a föld királyai és a vezetők összegyülekeztek az Úr és az Ő Krisztusa (Fölkentje) ellen?
27. Mert összegyűltek valóigazán e városban a te szent szolgálfiad, Jézus ellen, akit Te fölkentél, Heródes és Poncius Pilátus a nemzetekkel és Izrael népeivel együtt,
28. hogy megtegyék, amiket a kezed és tanácsod előre elhatározott, hogy megtörténjenek
29. és most Uram, tekints rá a fenyegetéseikre és add a rabszolgáidnak, hogy minden bátorsággal szólják a te szavadat (Igédet);
30. azáltal, hogy nyújtsd ki kezedet gyógyításra és jelek és csodajelek legyenek a te szent szolgálfiadnak, a Jézusnak neve által.
31. És miután könyörögtek, megrendült a hely, amelyben össze voltak gyűlve és beteltek mindnyájan Szent Szellemmel, és szólták az Isten szavát (Igéjét) teljes nyíltsággal (bátorsággal).
32. A hívők sokaságának pedig szíve és lelke egy volt és senki semmi szerzeményét nem mondta sajátjának, hanem mindenük közös volt,
33. és az apostolok nagy (ható)erővel (képességgel) tettek tanú(bizony)ságot az Úr Jézus feltámadásáról és nagy kegyelem volt rajtuk, mindnyájukon,
34. mert szűkölködő nem volt közöttük, mert akiknek föld-, vagy házbirtokuk volt, eladták és elhozták az eladottak árát,
35. és letették az apostolok lábainál, (át)adtak pedig mindenegyesnek úgy, amint kinek-kinek szüksége volt.
36. József pedig, akit az apostolok Barnabásnak hívtak, ami lefordítva: segítségülhívás-fia, ciprusi származású levita,
37. mivel neki szántóföldje volt, eladta azt, elhozta a pénzt és letette az apostolok lábainál.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

5. fejezet

1. Egy férfi pedig, névszerint Ananiás feleségével Szafirával együtt eladta szerzett birtokát,
2. félretett (eltulajdonított) annak árából felesége tudtával, egy részét pedig elhozta és az apostolok lábainál letette.
3. Péter pedig ezt mondta: Ananiás, miért töltötte meg a sátán a szívedet, hogy becsapd (meghazudtold) a Szent Szellemet és félretégy a földterület árából?
4. nemde megmaradva neked maradt volna meg és eladva hatalmadban volt (rendelkezésszerűre állt)? Miért hogy helyet adtál e dolognak a szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.
5. Amint pedig Ananiás e szavakat hallotta, összeesett és kiadta (kilehelte) a lelkét
6. és lett nagy félelem mindenkin, akik ezeket hallották. Felálltak pedig a fiatalabbak, felszedték (betakarták) őt és kivitték, eltemették.
7. Történt pedig mintegy három órai időköz múlva, hogy a felesége, nem tudva mi történt, bejött (eljött).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. Péter pedig így szólt hozzá: Mondd meg nekem, vajon ennyiért adtátok el a föld(terület)et? Ő (a nő) pedig ezt mondta: Igen, ennyiért.
9. Péter pedig így szólt hozzá: mire való, hogy összhangban vagytok, hogy megkísértitek (próbára tesztitek) az Úr Szellemét? Lám! azok(nak) lábai, akik eltemették férjedet az ajtónál vannak (és) kivisznek téged is.
10. az pedig azonnal összeesett a lábaihoz és kiadta lelkét, bejöttek pedig az ifjabbak, halva találták őt, és kivitték, odatették a férjéhez,
11. és lett nagy félelem az egész (kihívott) gyülekezeten és mindazokon, akik hallották ezeket.
12. Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda(jel) lett a nép között, és egy emberként (hasonló érzéssel) voltak mind a Salamon csarnokában
13. a többiek közül pedig senki sem mert (merészelt) hozzájuk csatlakozni (közéjük elegyedni), hanem magasztalta (nagyratartotta, becsülte) őket a nép.
14. Annál inkább csatlakoztak a hívők az Úrhoz, férfiaknak és nőknek a sokasága,
15. úgyhogy az utcákra-terekre is kivitték a gyengélkedőket, betegeket és hordályakra és gyékénysaroglyákra letették, hogyha Péter jön, bár az árnyéka érje (beárnyékolja) közülük valamelyiket,
16. sőt, még a Jeruzsálem körüli városok sokasága is odagyűlt össze, hozva betegeket (gyengélkedőket) és a tisztátalan szellemektől gyötrötteket, akik gyógykezelést nyertek mind,
17. felkelt pedig a főpap és mind, akik vele együtt voltak, vagyis a sadduceusok pártja, eltelték irigységgel (féltékenységgel),
18. és rávetették a kezeiket az apostolokra és (egy) nyilvános (állami-, köz-) fogdába (védőőrizetbe) vetették őket,
19. de az Úr angyala éjszaka felnyitotta a börtön ajtajait és kivezette őket és ezt mondta:
20. menjetek és felállva szóljátok a templomépületben a nép számára az Életnek e beszédét.
21. Azok pedig ezt hallva, bementek kora reggel (virradatkor) a templomépületbe és tanítottak. Amikor pedig a főpap és akik vele együtt voltak (a kísérete) megérkezett, összehívták a főtanácsot és Izrael véneinek egész testületét és elküldték a fogházba, hogy őket elővezessék.
22. Amikor a (parancs) végrehajtó szolgálk pedig megjelentek, nem találták őket a tömlöcben, visszafordultak és hírül adták (jelentették)
23. ezt mondták, hogy: a börtönt ugyan bezárva találtuk teljes biztonságban, a börtönőröket is az ajtók előtt, de amikor benyitottunk, odabent senkit sem találtunk.
24. amint pedig hallották e szavakat a templomépület őrségparancsnoka és a főpapok, zavarban voltak felőlük, mi legyen ez? [mi történt (itt)?]
25. Ekkor jelentkezett (beállított) valaki és hírüladta nekik, hogy lám! a férfiak, akiket őrizetbe tettetek, a templomépületben állnak és tanítják a népet.
26. Ekkor elment a parancsnok a (parancs) végrehajtó szolgálkkal együtt, elővezette őket, nem erőszakkal, mert féltek a néptől, netán megkövezi őket,
27. elővezették pedig őket és a főtanács elé állították és megkérdezte (kérdőre vont) őket a főpap,
28. ezt mondta: parancsolattal megparancsoltuk nektek, nehogy tanítsatok e név alapján és lám! betöltöttétek a ti tanítástokkal az egész Jeruzsálemet és ránk szándékoljátok hárítani (ráhozni) ennek az embernek a véréit.
29. Válaszolva pedig Péter és az apostolok, ezt mondták: inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint embereknek.
30. A mi atyáinknak Istene életre keltette Jézust, akit ti kezeltetve rá megöltetek szárazfára felfüggesztve,
31. ezt az Isten jobbjával Vezérré és Üdvözítővé emelte, hogy adjon gondolatmód megváltozást Izraelnek és bűnbocsánatot
1. (32) és mi vagyunk a tanú(bizony)ságtevői e beszédeknek és a Szent Szellem, Akit adott az Isten azoknak, akik neki enged(elmesked)nek.
32. azok pedig ezeket hallva, fogaikat csikorgatták és elhatározták, hogy kivégzik őket,
33. felállt azonban a főtanácsban egy farizeus, névszerint Gamaliél, az egész nép előtt tisztelt, becsült törvénytáncos, megparancsolta, hogy az embereket egy kis időre tegyék ki,
34. és így szólt hozzájuk: izraelita férfiak! vigyázzatok magatokra, ezek miatt az emberek miatt, hogy nekik mit szándékoztok tenni,
35. mert ezeknek a napoknak előtte, felkelt Theudás, azt mondván, hogy ő valaki, hozzácsatlakozott (hajolt) számszerint mintegy négyszáz férfi. Őt kivégezték, és akik engedelmeskedtek neki, széteszlottak és semmivé lettek.
36. Ezután felkelt a galileai Júdás a népszámlálás napjaiban és sok népet csábított maga után, az is elveszett és mindazok, akiket rábeszél, szétszóródtak,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

37. és most azt mondom nektek, álljatok el ezektől az emberektől és hagyjátok őket, mivelhogy ha emberből van e tanács vagy e dolog (munka), összeomlik (felbomlik),
38. ha pedig Istenből van, nem tudjátok (nem vagytok képesek) szétesztatni őket, nehogy esetleg Isten ellen harcolóknak is találtassatok. Engedtek pedig neki. (Érvelését elfogadták.)
39. És odahívták az apostolokat, megverték őket, megparancsolták nehogy szóljanak a Jézus neve alapján és (szabadon) elengedték őket,
40. ők hát eltávoztak a főtanács színe elől örülve, hogy méltók lettek rá, hogy az Ő nevéért gyalázatot szenvedjenek,
41. És minden nap a templomépületben és házanként (otthon) nem szüntek meg tanítani és örömhírként hirdetni a Krisztus Jézust.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

6. fejezet

1. Azokban a napokban pedig, amint szaporodtak a tanítványok, zúgolódás támadt a görögök között a héberek ellen, hogy a mindennapi felszolgálásban az ő özvegyeiket elhanyagolják,
2. odahívta pedig a tizenkettő a tanítványok sokaságát, és ezt mondták: nem elfogadható, hogy mi elhagyjuk az Isten Igéjét, és az asztaloknál felszolgáljunk.
3. Szemeljete ki tehát testvérek, magatok közül hét jó tanú(bizony)ságtétellel bíró, Szent Szellemmel és bölcsességgel teljes férfiút, akiket e szükségre beállítsunk,
4. mi pedig az imádságban és az Ige szolgálatában kitartunk,
5. és tetszett a beszéd az sokaságnak mind és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szent Szellemmel telített férfiú volt, Fülöpöt és Prochóruszt, Mikánort és Timont, és Parmuenászt, és Nikolauszt, aki antiókiiai prozelita volt,
6. akiket az apostolok elé állítottak és imádkoztak, rájuk tették a kezeiket,
7. és az Úr Igéje növekedett és megsaporodott a tanítványok száma rendkívüli módon, a papoknak nagy tömege is engedett a hitnek,
8. István pedig tele kegyelemmel és (ható)erővel csodákat és jeleket tett a nép között.
9. Előálltak pedig egyesek abból a zsinagógából, amelyet a libertinusokénak (szabadelvűeknek) neveztek és a kyrénébeliek és azok, akik Kilikiából és Ázsiából valók voltak és vitatkoztak Istvánnal,
10. de nem bírtak ellenállni a bölcsességnek és a Szellemnek, amellyel ő szólt,
11. akkor felbujtottak (felfogadtak) férfiakat, akik ezt mondták: hallottuk, amint káromló beszédeket szólt Mózes ellen, és az Isten ellen,
12. és felizgatták (mozgásba hozták) a népet és a véneket és az írástudókat, úgyhogy azok rárontottak (rátámadtak), megragadták őt és elvezették a főtanácsba,
13. állítottak hazug (ál) tanúkat is, akik ezt mondták: ez az az ember, aki nem szűnik meg beszédeket szólni a szenthely és a törvény ellen,
14. mert hallottuk, amikor ezt mondta, hogy ez a názáreti Jézus rombadönti e helyet és megváltoztatja a szokásokat, amelyeket ránk hagyott Mózes.
15. és rámeresztették szemüket mind, akik a főtanácsban ültek, olyannak látták orcáját, mintegy angyalnak orcáját.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

7. fejezet

1. Ezt mondta pedig a főpap: vajon ezek így vannak-e?
2. Ő pedig szólt: férfiak, testvérek és atyák, halljátok meg! A dicsőség Istene megjelent atyánknak Ábrahámnak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt Háránban lakott,
3. és így szólt hozzá: menj ki a földedből és rokonságod közül és jer ide arra a földre, amelyet neked mutatok.
4. akkor kiment Káldea földjéről, letelepedett Háránban és onnan, atyja (el)halál(ozás)a után áttelepítette őt erre a földre, amelyen ti most laktok,
5. és nem adott neki sorsrész(esedés)t egy talpalatnyi földet sem, és megígérte, hogy neki adja azt birtokul és az ő magvának (utódjának) ő utána, bár nem volt neki gyermeke.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

6. de így szólt az Isten, hogy magva (utóda) jövevény lesz idegen földön és rabszolgaságba vetik és sanyargatják őket négyszáz esztendeig,
7. és a nemzetet, amelynek rabszolgái lesznek, én megítélem - mondta az Isten -, és ezek után kijönnek (kivonulnak) és papilag szolgálnak nekem ezen a helyen
8. és adta nekik a körümetelés szövetségét és ezután nemzette Izsákot és körümetelte őt a nyolcadik napon, és Izsák Jákobot, és Jákob a tizenkét pátriárkát
9. és a pátriárkák irigységből Józsefet eladták Egyiptomba, de az Isten vele volt,
10. és kiragadta (kiemelte) minden nyomorúságából és adott neki kegyelmet és bölcsességet a fáraó, Egyiptom királya előtt és megtette (állította) őt kormányzóul Egyiptom és az egész háza (udvara) fölé,
11. jött pedig éh(in)ség az egész Egyiptomra és Kánaánra és nagy nyomorúság és nem találtak élelmet a mi atyáink,
12. amikor pedig Jákob meghallotta, hogy Egyiptomban van gabona, elküldötte atyáinkat először,
13. és a második alkalommal megismertette magát József a testvéreivel és nyilvánvalóvá (ismeretessé) lett a fáraó számára József nemzetsége
14. és József értéküldve pedig magához hívatta Jákobot az ő atyját és egész rokonságát (össz nemzetségét), hetvenöt lelket
15. és lement Jákob Egyiptomba és meghalt és atyáink is.
16. És nyugalomra helyezték őket Sikembe és (el)helyezték abba a sírboltba, amelyet Ábrahám ezüst(pénz)áron vásárolt meg Emmór fiaitól Sikemben.
17. Amikor pedig elközeledett az ígélet ideje, amelyet Isten megmondott Ábrahámnak, megnövekedett a nép és elsokasodott (megszaporodott) Egyiptomban,
18. míg másféle király támadt (lépett fel) Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet,
19. ez álnokul bánt nemzetségünkkel (lebecsülte bölcsességét), rosszul kezelte atyáinkat, kényszerítette, hogy tegyék ki csecsemőiket, nehogy életben maradjanak.
20. Ebben az időszakban lett meg Mózes, aki tetszett az Istennek, akit három hónapig az atyja házában neveltek.
21. Amikor pedig kitették, a fáraó lánya magához vette és fölnevelte, mint saját fiát,
22. és oktatást nyert Mózes az egyiptomiak minden bölcsességére és hatalma volt szóban és tettben egyaránt.
23. Amikor pedig betöltötte negyvenéves (élet)idejét, feltámadt szívében, hogy meglátogatja testvéreit, az Izrael fiait,
24. és amikor meglátta (észrevette), hogy egyikkel igazságtalanul bántak (bántalmazták), védelmére kelt és bosszút állt azért, akit bántalmaztak: agyonütötte az egyiptomit.
25. Azt gondolta, hogy a testvérei megértik, hogy az Isten az ő keze által ad megmentést nekik, de azok nem értették meg.
26. Másnap akkor jelent meg náluk, amikor verekedtek és össze akarta őket békíteni (intette őket a békére), ezt mondta: férfiak, testvérek vagytok, mi(ér)t bántjátok egymást?
27. de az, aki bántalmazta társát, eltaszította őt, azt mondta: ki tett téged (ki állított) előljáróvá (vezérré) és igazságtevő bírónak mirajtunk?
28. Tán engem is meg akarsz ölni, mint ahogyan megölted tegnap az egyiptomit?
29. elmenekült pedig Mózes e szóra és jövevény lett Madián földjén, ahol két fia (szü)le(te)tt
30. és negyven esztendő elteltével megjelent neki a Sinai hegy pusztájában egy angyal egy csipkebokor (tövisbokor) tűzlángjában.
31. Mózes pedig amikor látta, elcsodálkozott a látványon, amikor pedig odament, hogy szemügyre vegye, az Úr hangja szólt hozzá:
32. Én vagyok a te atyáidnak Istene, az Ábrahám és Izsák és Jákob Istene. Megrémült (rémült lett) pedig Mózes, nem mer(észel)t odanézni.
33. Ezt mondta pedig neki az Úr: Old(oz)d le a lábaid saruit, mert a hely, amelyen állsz, szent föld.
34. Látván láttam az én népem rossz bánás(módj)át Egyiptomban és a sóhajtozását (nyögését) hallottam, és leszálltam, hogy kiemeljem őket és most gyere, elküldelek téged Egyiptomba.
35. Ezt a Mózes, akit megtagadtak, ezt mondvá: ki állított téged előljárónak és igazságtevő bírónak, ezt az Isten előljárónak (vezérnek) és megváltónak (szabadítóul) küldte el az angyal kezével, aki megjelent neki a csipkebokorban (tövisbokorban).
36. ez vezette ki őket csodákat és jeleket téve Egyiptom földjén és a Vöröstengerben, és a pusztában (sivatagban) negyven évig,
37. ez (az) a Mózes, aki ezt mondta Izrael fiainak: prófétát támaszt az Isten testvéreitekből, mint engem.
38. Ez az, aki a kihívott gyülekezetben a pusztában az angyallal volt, aki szólt hozzá a Sinai hegyen és atyáinkkal, aki az él(tet)ő szó(zato)kat kapta, hogy nekünk adja őket,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

39. akinek nem akartak enged(elmesked)ni a mi atyáink, hanem eltaszították (visszautasították) és visszafordultak szíveikben Egyiptomba,
40. ezt mondták Áronnak: csinálj nekünk isteneket, akik előttünk járjanak (vezessenek), mert ezzel a Mózesrel, aki minket kivezetett Egyiptom földjéből, nem tudjuk mi lett,
41. és borjúképet csináltak azokban a napokban és áldozatot vittek (vezettek fel) a bálványnak és örvendeztek kezeik munkájában (alkotásaiban),
42. Isten pedig elfordult és odaadta őket, hogy papilag szolgáljanak az ég seregének, amint meg van írva a próféták könyvében: vajon mutattatok-e be áldozati-állatokat, és áldozatokat nekem negyven esztendeig a pusztában, Izrael háza?
43. és felvettétek-e (hordoztátok-e) a Mólok sátorát és Romfán isten csillagát és a (bálvány) képmásokat, amelyeket csináltatok, hogy imádjátok (hódoljatok nekik), és ezért kitelepítelek titeket Babilónián túlra.
44. A tanú(bizony)ságtétel sátora a mi atyáinknál volt a pusztaságban, amint elrendelte az, aki szólt Mózesnek, hogy arra a mintára csinálja, amelyet látott,
45. és ezt atyáink átvették, és be is hozták Józsuéval a pogány nemzetek (lakta föld) birtokbavételekor (meghódításakor), akiket kiűzött az Isten a mi atyáink elől, a Dávid napjaiig,
46. ő kegyelmet talált Isten előtt és kérte, hogy sátor(ozás)t találhasson Jákob házában,
47. de Salamon épített neki házat,
48. ámde a Magasságos nem kézzel csinált hajlékban lak(oz)ik, amint a próféta mondja:
49. az ég nékem trónom, a föld pedig lábaimnak zsámolya, milyen házat építenétek nekem - mondja az Úr -, vagy melyik az én pihenőhelyem?
50. nem az én kezem csinálta-e mindezeket?
51. merevnyakúak és körülmetéletlen szívűek és fülűek! Ti mindig ellenálltok a Szent Szellemnek, mint atyáitok, ti is,
52. melyik prófétát nem üldözték atyáitok? És megöltétek azokat, akik előre hirdették ama Igaz(ságos)nak (eljövetelét, akinek most ti kiszolgáltatóivá és gyilkosává lettetek,
53. ti, akik a törvényt angyalok intézkedésére (parancsára) vettétek, de nem tartottátok (őriztétek) meg!
54. Amikor pedig ezeket hallották, belevágott a szívükbe nekik és fogaikat csikorgatták rá(ja),
55. ő pedig betelve Szent Szellemmel, az égbe függesztette (szegezte) szemeit, fölnézett, látta Isten dicsőségét és Jézust állva az Isten jobbján,
56. és mondta: lám! látom, hogy nyitva az Egek és az Emberfia Istennek jobbján áll.
57. Felkiáltván pedig nagy hangon, befogták a füleiket és hasonló érzéssel rárohantak
58. és kihajították (kidobták) a városon kívül és megkövezték és a tanú(bizony)ságtevő)k pedig lerakták felsőruháikat egy ifjú lábaihoz, akit Saulnak hívtak
59. és megkövezték Istvánt, aki segítséget hívott és ezt mondta: Uram Jézus, fogadd el a szellememet!
60. Meghajtván pedig térdeit nagy hangon kiáltott: Uram, ne számítsd fel nekik ezt a bűnt (vétket)! és ezt mondván elaludt.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

8. fejezet

1. Saul pedig velük együtt jónak látta az ő megölését. Azon a napon nagy üldözés lett a (kihívott) gyülekezet ellen Jeruzsálemben, mindnyájan szétszóródtak Júdea és Szamaria vidékeire, az apostolokat kivéve.
2. eltemették (eltakarították) pedig Istvánt az istenfélő férfiak, és nagy sírást-jajgatást tettek felette.
3. Saul pedig pusztította a (kihívott) gyülekezetet, a házakat sorra járta, elhurcolta a férfiakat és asszonyokat (nőket) és (tömlöc)őrizetbe adta át őket.
4. Akik tehát szétszóródtak, széjjel-jártak, (örömhírként) hirdették az Igét,
5. Fülöp pedig lement Szamaria városába (hírnökként), hirdette nekik a Krisztust
6. a tömeg pedig egyöntetűen (hasonló érzéssel) felfigyelt azokra, amiket Fülöp nekik mondott, hallották és szemügyre vették a jeleket, amelyeket tett,
7. mert sokakból, akikben tisztátalan szellemek voltak, nagy hangon kiáltva kimentek, sok béna és sánta gyógyulást nyert
8. lett pedig nagy öröm abban a városban.
9. Egy férfi pedig névszerint Simon, aki régóta varázslást űzött a városban és ámulatba ejtette Szamaria nemzetét, valami nagynak mondotta magát,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. akire mindnyájan hallgattak kicsinytől fogva nagyig, (ezt) mondták: ez az Istennek Nagynak hívott hatóereje!
11. azért hallgattak pedig rá, mert elég sok idő óta ámulatba ejtette őket a varázslásokkal,
12. de amikor hittek Fülöpnek, aki az Isten királyságáról és Jézus Krisztus nevééről szóló örömhírt (örömuzenetet) hirdette nekik, bemerítkeztek mind férfiak, mind asszonyok.
13. Simon pedig maga is hívővé lett, és bemerítkezett, ragaszkodott Fülöphöz, amikor látta, hogy jelek és nagy erőmegnyilvánulások történnek, elámult.
14. Amikor pedig meghallották a Jeruzsálemben levő apostolok, hogy Szamaria befogadta az Isten Igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost,
15. akik amikor lementek, imádkoztak ér(et)tük, hogy vegyenek (kapjanak) Szent Szellemet,
16. mert még senkire közülük nem szállott rá, hanem csupán be voltak merítve az Úr Jézus nevébe
17. akkor rá tették kezeiket és megkapták a Szent Szellemet.
18. Amikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézzrátétele által adatik a Szent Szellem, pénzt (vitt) kínált oda nekik,
19. (ezt) mondta: adjátok nekem is ezt a hatalmat (hatóerőt), hogy akire ráteszem (ráhelyezem) a kezemet, Szent Szellemet kapjon.
20. Péter pedig így szólt hozzá: a te (ezüst)pénzed veled együtt vesszen el, mivel(hogy) azt gondoltad, hogy Isten ajándéka pénzen(át) megszerezhető.
21. nincs neked részed, sem osztályrészed e dologban, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt
22. térj észre e rosszaságodból és kérd az Urat, (hát)ha talán megbocsátja neked a szíved gondolatát (szándékát),
23. mert látom, hogy a keserűség epéjében és igazságtalanság kötelékében vagy (leledzel).
24. Válaszolva pedig Simon (ezt) mondta: könyörögjete ti értem az Úrhoz, hogy semmi azokból ne jöjjön rám, amiket mondtatok
25. Ők tehát miután tanú(bizony)ságot tettek és szólták az Úr szavát visszafordultak Jeruzsálembé és a szamaritánusok sok falujában hirdették az örömhírt (örömuzenetet).
26. Az Úr angyala pedig szólt Fülöphöz (ezt) mondta: kelj fel és menj el déltájban arra az útra, amely Jeruzsálemtől Gázába megy alá, elhagyott az
27. és fölkelt, elment és lám! egy etiop férfi, Kandakénak az etiop királynénak hatalmas kamarása, aki minden kincstára fölött volt, aki feljött imád(koz)ni Jeruzsálembé,
28. visszatérőben volt és szekeren (kocsiján) ülve olvas(gat)ta Ézsaiás prófétát.
29. Mondta a Szellem pedig Fülöpnek: jöjj oda és csatlakozz ehhez a szekérhez (kocsihoz).
30. Odafutva pedig Fülöp meghallotta, hogy az olvassa Ézsaiás prófétát és (ezt) mondta: vajon érted-e, amiket olvasol?
31. az pedig mondta: hogyan is érthetném, ha valaki rá nem vezet az útra engem? és odahívta Fülöpöt, hogy lépjen fel és üljön mellé.
32. az írás helye (szakasza), amelyet olvasott, ez volt: mint juhot levágásra vitték (hajtották) és mint a bárány az őt nyírója előtt hangtalan (néma), így nem nyitotta fel (szóra) a száját,
33. megaláztatásában ítélete elvétetett, a nemzedékét ki sorolja fel, mivelhogy elveszik a földről életét?
34. Válaszolva pedig a kamarás Fülöpnek (ezt) mondta: kérlek téged, kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról vagy más valakiről?
35. felnyitotta pedig Fülöp a száját és elkezdte ettől az írástól örömuzenetként hirdetni neki a Jézust
36. amint pedig mentek az úton, valami vízhez ér(kez)tek és ezt mondta a kamarás: lám! víz, mi akadályoz engem, hogy bemerítkezzem?
37. Fülöp pedig (ezt) mondta: ha hiszel egész szívedből, szabad. Válaszolva pedig ezt mondta: hiszem, hogy az Isten Fia a Jézus Krisztus
38. és megállította a kocsit (szekeret) és leléptek mindketten a vízbe, Fülöp is, a kamarás is és vízbemerítette őt
39. amikor pedig feljöttek a vízből, az Úr Szelleme elragadta Fülöpöt, és nem látta őt többet a kamarás, mert tovább ment útján örömmel.
40. Fülöp pedig Azótusban találta magát és átjőve evangélizálta a városokat mind, míg Cezáreába nem jutott (érkezett)

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

9. fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. Saul pedig még fenyegetéstől és gyilkosságtól lihegve az Úr tanítványai ellen, elment a főpaphoz,
2. leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz (összejövetelekhez), hogy ha egyeseket talál, akik ezt az Utat követik, férfiakat és asszonyokat, megköt(öz)ve vezesse Jeruzsálembe.
3. Miközben pedig ment, történt, ahogy közelgett Damaszkuszhoz, hirtelen fény sugározta körül az égből,
4. és a földre esve hangot hallott, amely (ezt) mondta neki: Saul, Saul, mit üldözöl engem?
5. Ő pedig ezt mondta: ki vagy Uram? Ő pedig: én vagyok Jézus, akit te üldözöl,
6. de állj (kelj) fel és menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.
7. A férfiak pedig, akik együtt utaztak vele, szótlan állottak, hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak,
8. felkelt pedig Saul a földről, de amikor felnyitotta a szemét, senkit sem pillantott meg, hanem kézenfogva bevezették őt Damaszkuszba,
9. és három napig úgy volt, hogy nem látott, és nem evett és nem ivott.
10. Volt pedig egy tanítvány Damaszkuszban, névszerint Anániás és így szólt hozzá látomásban az Úr: Anániás. Ő pedig (ezt) mondta: lám! én, Uram!
11. az Úr pedig őhozzá: állj föl, menj el az úgynevezett Egyenes-utcába, és keress meg Júdás házában egy Saul nevű tarzusit, mert lám! imádkozik
12. és látta, amint egy Anániás nevű férfi bemegy hozzá és kezeit ráhelyezi, hogy újra lásson.
13. Anániás pedig válaszolt: Uram, hallottam sokaktól e férfi felől, mennyi rosszat tett a Te szentjeidnek Jeruzsálemben,
14. itt is meghatalmazása van a főpapoktól, hogy megkötözze mindazokat, akik segítségül hívják a nevedet,
15. így szólt pedig hozzá az Úr: menj el, mivelhogy kiválasztott edényem (eszközöm) nekem ő, hogy elvigye a nevemet a nemzeteknek és királyoknak, meg Izrael fiainak elébe,
16. (mert) én megmutatom neki, mennyit kell az én nevemért szenvednie.
17. Elment pedig Anániás és bement a házba és ráhelyezte a kezeit, (ezt) mondta: Saul testvér, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent (láthatóvá lett) neked az úton, amelyen jöttél, hogy szemeid (újra) felnyíljanak és megtelj Szent Szellemmel,
18. és mindjárt leestek szemeiről mint valami pikkelyek, visszanyerte látását és felállt, bemerítkezett,
19. és miután táplálékot vett magához, megerősödött. Történt pedig ezután, hogy Damaszkuszban volt a tanítványokkal néhány napig
20. és máris a zsinagógákban (összejöveteleken) hírnökként hirdette a Jézust, hogy ez az Isten Fia,
21. álmélkodtak pedig mind(nyájan), akik hallgatták és (ezt) mondták: nem ez az, aki pusztította (vesztükre tört) Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják e nevet? Ide is azért jött, hogy megköt(öz)ve (fogva, bilincsbe verve) vigye őket a főpapokhoz?
22. Saul pedig egyre inkább zavarbahozta a Damaszkuszban lakó zsidókat, bebonyolítva, hogy ez a Krisztus.
23. Amint pedig eltelt elég sok nap, együtt tanácskoztak a zsidók, hogy megölik,
24. de tudomására jutott Saulnak a rápályázó (alattomos) szándékuk. Őrizték pedig a kapukat is nappal és éjjel, hogy megöljék,
25. de fogták a tanítványok, éjjel a városfalon át leengedték őt, (kötélen) leeresztették egy kosárban.
26. Amikor pedig megérkezett Jeruzsálembe, megpróbált csatlakozni a tanítványokhoz, de mind féltek tőle, nem hitték, hogy tanítvány.
27. Barnabás pedig magához vette (felkarolta), elvezette az apostolokhoz és elbeszélte nekik, hogyan látta az úton az Urat és hogy szólt neki és milyen bátran beszélt Damaszkuszban a Jézus nevében
28. és velük volt be- és kijáratos Jeruzsálembe, bátran beszélt az Úr nevében,
29. szólt, sőt vitába szállt a görög nyelvű zsidókkal (hellenistákkal), de azok (kezet rátéve) igyekeztek megölni (életére törtek).
30. Amikor pedig pontosan megtudták (ezt) a testvérek, elkísérték őt Cezáreába és elküldték őt Tarzusba.
31. A gyülekezetnek pedig egész Júdeában és Galileában és Szamariában békessége volt, épült és járt az Úr félelmében és a Szent Szellem segítségével sokasodtak (többen lettek).
32. Történt pedig, hogy Péter amikor mindnyájukhoz átment, lement a szentekhez is, akik Liddában laktak
33. talált pedig ott egy Eneász nevű embert, aki már nyolc éve (gyékényen) feküdt, aki bénult (béna) volt.
34. És (ezt) mondta neki Péter: Eneász, meggyógyít téged Jézus Krisztus, állj fel, és vedd meg ágyadat. És az mindjárt fölállt,
35. és látták ezt mind, akik Liddában és Száronban laktak, akik odafordultak az Úrhoz.
36. Joppében pedig volt egy nőtanítvány, névszerint Tábita (ami azt jelenti: Dorkás azaz Zerge). Ez teljes volt jó tettekkkel és alamizsnákkal, amelyeket osztott.
37. Történt pedig azokban a napokban, megbetegedett, és meghalt, megmosták őt és kiterítették a felső terebben,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

38. közel volt pedig Lidda Joppéhoz, a tanítványok hallották, hogy Péter ott van, két férfiút küldtek hozzá, segítségül kérték, késelem nélkül menjen át hozzájuk,
39. felállt pedig Péter, elment velük együtt, akit, mihelyt megérkezett, felvezettek a felsőterembe, és elébe álltak mind az özvegyasszonyok és sir(ánkoz)va mutogatták neki az (alsó)ruhákat és öltözeteket, amelyeket Dorkás csinált míg velük volt,
40. kihaj(i)tva pedig mindenkit Péter, és térdre borulva imádkozott és odafordulva a testhez, ezt mondta: Tábita, állj fel! az pedig felnyitotta a szemeit és amikor meglátta Pétert, felült.
41. Az pedig kezét nyújtva neki, felállította őt, azután pedig beszólitotta (behívta) a szenteket és az özvegyasszonyokat, eléjük állította őt, (bemutatta) élve.
42. Ismeretes lett pedig ez egész Joppe-szerte és sokan hittek az Úrban.
43. Történt pedig, hogy elég sok napig maradt Joppében egy bizonyos Simon tímárnál.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

10. fejezet

1. Volt (élt) pedig egy férfi Cezáreában, névszerint Kornéliusz százados az itáliainak nevezett zászlóaljából,
2. kegyes és istenfélő mind(en) házanépével együtt, aki sok alamizsnát oszt(ogat)ott a népnek, és állandóan (szüntelen) könyörgött Istennek,
3. egy látomásban látta világosan, mintegy nappali kilenc órakor, hogy Istennek egy angyala (hírnöke) bement hozzá és (ezt) mondta neki: Kornéliusz!
4. ő pedig merően ránézett és megrémülve (ezt) mondta: mi az Uram? Az pedig mondta neki: A te imá(dsága)id és alamizsnáid felmentek emlékeztetőül az Isten elé,
5. és most küldj férfiakat Joppéba és hívasd el Simont, akit Péternek neveznek,
6. ő egy bizonyos Simon tímárnál vendég, akinek a háza a tenger mellett van.
7. Amint pedig elment az angyal, aki Kornéliusznak szólt, hívott két háziszolgát és egy kegyes katonát azok közül, akik hozzá ragaszkodtak,
8. és elébük tárt (kifejtett) mindent, elküldte őket Joppéba,
9. másnap pedig, amikor ezek úton voltak és a városhoz közeledtek, felment Péter a ház lapostetejére imádkozni, hat óra tájban,
10. de nagyon éhes lett és akart volna enni, míg azonban azok elkészítették, rászállt a révület
11. és látta, hogy az ég felnyílt és leszállt valami edényféle (készülék) mint egy nagy lepedő, négy csücskénél fogva leereszkedik a földre, és
12. benne volt a föld mindenféle négy lábú és csúszómászó állata és az ég madarai
13. és hang szólt hozzá: kelj fel, Péter, öld le és egyél!
14. Péter pedig (ezt) mondta: semmiképpen nem Uram, mert sohasem ettem semmi közönségest vagy tisztátalant
15. és egy hang szólt ismét másodszor hozzá: amiket az Isten megtisztított, te ne hogy tisztátalannak tartsd
16. ez pedig háromszorra lett, és mindjárt felemelkedett az edény (készülék) az égbe.
17. Amint pedig Péter magában eltöprengett, mi legyen a látomás, amelyet látott, lám! a férfiak, akiket Kornéliusz küldött, kérdezősködtek a Simon háza után, megálltak a kapunál,
18. és bekiáltva megérdeklődtek: Vajon Simon, akit melléknéven Péternek hívnak, itt van-e vendégül szállva?
19. Péternek pedig, aki eltöprengett a látomás felől, ezt mondta a Szellem: nézd, két férfiú keres téged,
20. kelj fel, menj le hozzájuk és menj el velük tétovázás nélkül, mivelhogy én küldöttem őket.
21. lement pedig Péter a férfiakhoz, (ezt) mondta: lám! én vagyok, akit kerestek, mi az oka, hogy itt vagytok?
22. ők pedig (ezt) mondták: Kornéliusz, százados, igazságos férfiú és istenfélő, aki mellett a zsidók egész nemzete tanú(bizony)ságot tesz, egy szent angyaltól azt az intést kapta, hogy hívasson téged a házába és beszédet halljon tőled,
23. behívta tehát és vendégül látta őket. Másnap pedig felállva kiment velük együtt és egyes joppei testvérek vele együtt mentek,
24. másnap pedig bementek Cezáreába. Kornéliusz pedig várta őket, összehívta a rokonait és a legjobb barátait.
25. Amint pedig megtörtént, hogy Péter bement, elébe ment Kornéliusz, és lábához borult (hódolt neki).
26. Péter pedig felemelte őt, (ezt) mondta: kelj fel, én magam is ember vagyok,
27. és beszélgetve vele bemenet és sokakat talált összegyűlve

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

28. és így szólt hozzájuk: ti (jól)tudjátok, hogy mennyire tilos zsidó férfinak más-törzsbelihez csatlakozni, vagy érintkezni, vagy hozzámenni, de nekem az Isten megmutatta, hogy senkit sem mondjak közönségesnek vagy tisztátalan embernek,
29. azért ellentmondás nélkül el is jöttem, amikor küldtetek utánam, azért kérdem hát, micsoda ügyben hívtatok engem?
30. és Kornéliusz így szólt: négy napja lesz ebben az órában, hogy kilenc óraker imádkoztam a házamban, és lám! egy férfiú állt meg előttem ragyogó ruhában,
31. és (ezt) mondta: Kornéliusz, meghallgatást nyert imádságod és alamizsnáid emlékezetben vannak Isten előtt,
32. küldj el tehát Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek is hívnak, ez vendég Simon tímár házában, a tenger mellett.
33. Azonnal elküldtem tehát hozzád, te pedig (eszményi) szépen tetted, hogy eljöttél. Most tehát mindnyájan azért vagyunk jelen az Isten szeme (színe) előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amiket rábízott az Úr!
34. Megnyitván pedig Péter a száját, (ezt) mondta: valóban (igazán), most értem meg, hogy nem személyválogató az Isten,
35. hanem minden nemzetből kedves neki az, aki féli őt és igazságo(sságo)t művel.
36. Az ígét, amit küldött Izrael fiainak békét hirdetett (jóhírként) Jézus Krisztus által, aki mindenek Ura.
37. Ti tudjátok, mi történt egész Júdea szerte, elkezdve Galileától a bemerítés után, amelyet János (hírnökként) hirdetett,
38. a názáreti Jézust miként kente fel őt az Isten Szent Szellemmel és hatalommal, aki szerte járt, jót tett és meggyógyított mindenkit, akik az ördög hatalma alatt voltak, mivelhogy az Isten volt övele,
39. és mi vagyunk tanú(bizonyosága)i mindazoknak, amiket tett a zsidók országában és Jeruzsálemben, akit megölték, felfeszítve a (kereszt)fára (kínkaróra vontak).
40. Őt az Isten életrekeltette a harmadik napon és megadta, hogy láthatóvá (nyilvánvalóvá) legyen,
41. nem az egész népnek, hanem az Istentől előre meghatározott tanúknak, nekünk, akik együtt ettünk és együtt ittunk övele a halálából való feltámadása után
42. és megparancsolta nekünk, hogy (hírnökként) hirdessük a népnek és tanú(bizony)oságot tegyünk, hogy ez az, akit Isten kijelölt, hogy élőknek és holtaknak ítélőbírája legyen,
43. erről tesznek a próféták tanú(bizony)oságot mind, hogy bűnei (vétkei) bocsánatát veszi az Ő neve által mindenki, aki hisz Benne.
44. Még miközben szólt Péter e beszéde(ke)t leszállt a Szent Szellem mindazokra, akik hallgatták az Igét
45. és elálmélkodtak a körülméletlésből való hívők (a zsidóságból) mind, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a (nem zsidó) nemzet(beli)ekre is kitöltetett (kiáradt) a Szent Szellem, ajándéka,
46. mert hallották őket nyelveken szólni és magasztalni az Istent.
47. Ekkor így válaszolt Péter: vajon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy (víz)be ne merítkezzenek ezek, akik a Szent Szellemet éppúgy megkapták, mint mi is?
48. és elrendelte, hogy merítkezzenek be a Jézus Krisztus nevében. Akkor kérték őt, hogy maradjon még náluk néhány napig.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

11. fejezet

1. Meghallották pedig az apostolok és a Júdeában levő testvérek, hogy a (nem zsidó) nemzetek közül is elfogadták az Isten Igéjét.
2. Amikor pedig felment Péter Jeruzsálembé, vitatkoztak vele (kérdőre vonták, szemrehányást tettek) a zsidók közül némelyek,
3. (ezt) mondták: bementél a körülméletlenekhez és együtt ettél velük.
4. Elkezdte pedig Péter kifejteni nekik sorjában, (ezeket) mondta:
5. Én Joppe városában voltam, imádkoztam és elragadtatásban lát(om)ást láttam, leszállt egy edény (készülék), mint egy nagy lepedő, négy sarkánál fogva leeresztve az égből és egészen hozzám ér(kezet)t,
6. amikor szemügyre véve megnéztem, láttam a föld négy lábúit és a vadállatokat és a csúszómászókat és az ég madarait,
7. hangot is hallottam, amely (ezt) mondta nekem: állj fel, Péter, vágd le és egyél!
8. én pedig (ezt) mondtam: semmiképpen sem Uram, mert soha semmi közönséges vagy tisztátalan nem ment be a számba.
9. De egy hang másodszor is válaszolt az égből: amiket Isten megtisztított, te ne tartsd közönségesnek.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. Ez pedig háromszor történt (lett) és akkor felemelkedett újra az egész az égbe
11. és lám! rögtön három férfi állt meg a ház előtt, amelyben voltam, Cezáreából küldték őket hozzám,
12. a Szellem pedig (azt) mondta nekem, hogy menjek velük mit sem kételkedve. Eljött velem ez a hat testvér is és bementünk annak a férfinak a házába,
13. elmondta pedig nekünk, hogyan látta, hogy az angyal megállt a házában és (ezt) mondta neki: küldj Joppéba és hívasd el Simont, akit Péternek is hívnak,
14. aki szól majd olyan beszédeket hozzád, ami neked és mind egész házadnak megmentést (megtartást, üdvö(ssége)t) szerez.
15. Amikor pedig elkezdtem szólani, leszállt a Szent Szellem rájuk éppen úgy, mint mireánk is kezdetben
16. eszembe jutottak az Úr beszédei, amint (ezt) mondta: János ugyan vízbe(n) merített be, de ti majd bemeztetek Szent Szellembe(n),
17. ha tehát ugyanazt az ajándékot adta nekik is az Isten, mint nekünk is, amikor hívók lettünk (hittel rábíztuk magunkat az Úr Jézusra), én ki vagyok, hogy képes lennék akadályozni (gátolni) az Istent?
18. Amikor pedig hallották ezeket, megnyugodtak, és dicsőítették az Istent, (ezt) mondták: azért hát a (nem zsidó) nemzet(bel)ieknek is megadta az életbevívő gondolkozásmód megváltozást.
19. Azok tehát, akik szétszóródtak az Istvánért támadt szorongatás folytán, eljutottak Föniciáig, és Ciprusig és Antiókhiaig, senkinek sem szólták az Igét, egyedül (csak) a zsidóknak,
20. volt pedig köztük néhány ciprusi és cirénei férfi, akik Antiókhiaiba eljutottak, szóltak a hellénistákhoz (görögökhöz) is, örömhírként hirdették az Úr Jézust
21. és az Úr keze velük volt, sok volt a száma azoknak, akik hívekké (hithűkké) lettek, odafordultak, megtértek), ráhagykoztak az úrra.
22. Elhallatszott a Szó a Jeruzsálemben levő, (Jeruzsálembeli) gyülekezet (eklézsia) füleibe is felőlük és kiküldték Barnabást Antiókhiaig,
23. aki amikor odajutott és látta az Isten(nek a) kegyelmét, megörült és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úr iránt,
24. mert jó férfi volt és telve Szent Szellemmel és hithűséggel és elég nagy tömeg csatlakozott az Úrhoz.
25. Azután kiment Tarsusba, hogy felkeresse Sault. És amikor megtalálta, elvezette Antiókhiaiba.
26. Történt pedig, hogy ők egy egész esztendőn át együtt vezették a (kihívott) gyülekezetet, és tanítottak elég nagy tömeget, úgyhogy először Antiókhiaiban nevezték a tanítványokat Krisztusiaknak (keresztyéneknek).
27. Ezekben a napokban pedig próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókhiaiba,
28. előállt pedig egyik közülük, névszerint Agabus, megjelentette a Szellem által, hogy az egész lakott földkerekségen nagy éh(in)ség lesz, amely meg is lett, Klaudiusz idején,
29. a tanítványok pedig elhatározták, hogy amint kinek-kinek jól megy, (tehetségükhöz mérten) mindegyik segélyszolgálatot küld a Júdeában lakó testvéreknek,
30. amit meg is tettek, elküldték a vénekhez Barnabás és Saul keze által.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

12. fejezet

1. Ebben az időszakban rávetette Heródes király kezeit némelyekre a (kihívott) gyülekezetből valók közül, hogy rosszul bánjon velük,
2. megölette Jakabot, a János testvérét karddal,
3. látva pedig, hogy ez tetszik a zsidóknak, folytatta és elfogatta Pétert is, akkor voltak a kovásztalan kenyerek napjai,
4. le is tartóztatta, tömlöcbe vetette, átadta négy négyes katonai őrségnek, hogy őrizzék; az volt szándéka, hogy pászka (húsvét) után a nép elé vezetteti.
5. Pétert tehát őrizték a tömlöcben, tartósan (szüntelenül) imádkozott pedig a (kihívott) gyülekezet az Istenhez őérette,
6. amikor pedig Heródes azon volt, hogy elővezetteti, azon az éjszakán Péter két katona között aludt két láncsal megköt(öz)ve és az ajtó előtt örök tartották szemmel a tömlöcöt
7. és lám! az Úr egy angyala (hírvívő követe) ott állt és fény ragyogott a helyiségben, meglökte Péter oldalát, felébresztette (és ezt) mondta: állj fel gyorsan! és lehulltak a láncok a kezeiről,
8. így szólt pedig az angyal hozzá: övezd fel magadat és kösd fel saruidat. És megtette így, és (ezt) mondta neki: vedd magadra a felsőruhád, és kövess engem

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. és kijött, követte őt és nem tudta, hogy való(igaz)ság az, ami az angyal által lett, hanem azt gondolta, hogy lát(om)ást lát.
10. Átmentek pedig az első őrségen, és a másodikon, elér(kez)tek (eljutottak) a vaskapuhoz, amely a városba visz, amely magától kinyílt nekik, és kimenve előre (végig) mentek egy utcán (és) hirtelen eltűnt mellőle az angyal
11. és Péter, amikor magához tért, (ezt) mondta: most tudom való(igazá)ban, hogy kiküldötte az Úr az Ő (hírvivő) angyalát és kiragadott engem Heródes kezéből és a zsidók népének minden várakozásából,
12. mihelyt ezt megértette, Máriának, a Márknak is nevezett János anyjának házához érkezett, ahol elég sokan voltak összegyűlve és imádkoztak.
13. amikor pedig Péter kopog(tat)ott a kapubejárat ajtaján, odajött egy Ródé nevű szolgálóleány hallgatózni,
14. és ráismert a Péter hangjára, az örömtől nem nyitotta fel a kaput, hanem beszaladt és hírül adta (elújságolta), hogy Péter áll a kapu előtt,
15. azok pedig így szóltak hozzá: elment az eszed. Az pedig erősítgette, hogy így van (ez a kész helyzet). Azok pedig erre ezt mondták: az angyala (lesz) az.
16. Péter pedig közben rendületlenül kopog(tat)ott. Mikor pedig kaput nyitottak, meglátták őt és elálmélkodtak (magukon kívül voltak),
17. amikor pedig intett nekik kézzel, hogy maradjanak csöndben, elbeszélte nekik, hogyan vezette ki az Úr a tömlöcből, (ezt) mondta: adjátok tudtul Jakabnak és a testvéreknek ezeket, és útrakelt, elment más helyre.
18. Amikor pedig nappal lett, nem kevés riadalom volt a katonák között: mi lett hát Péterrel.
19. Heródes pedig kerestette és mivel nem találták, vallatóra fogta az öröket, megparancsolta, hogy vezessék el őket és azután lement Júdeából Cezáreába és ott tartózkodott.
20. Heródes pedig haragos nehezteléssel volt a tirusiak és a szidóniak iránt, de azok közös megegyezéssel eljöttek hozzá, és megnyerték Blásztuszt, a király kamarását, békét kértek, mivelhogy vidékük (országuk) a királyéból kapta az élelmet.
21. A kitűzött napon pedig Heródes király (dísz)ruhába öltözve bírói emelvényre ülve beszédet intézett hozzájuk
22. a köznép hangosan kiáltozott: Ez Isten hangja és nem emberé!
23. nyomban lesújtott rá az Isten angyala, mivel nem Istennek adta a dicsőséget és férgektől megemésztetve kilehelte lelkét
24. az Úr Igéje pedig növekedett és terjedt.
25. Barnabás pedig és Saul szolgálatukat elvégezve visszatértek Jeruzsálembe, magukkal vitték Jánost, akinek mellékneve Márk.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

13. fejezet

1. Voltak pedig Antiókhiaiban az ottani (kihívott) gyülekezetben próféták és tanítók: Barnabás és a Nígernek is nevezett Simon, Manaén, aki Heródes a negyedes fejedelem tejtestvére volt (vele együtt neveltetett) és Saul.
2. Amikor pedig ezek az istentiszteletet végezték és böjtöltek, (ezt) mondta a Szent Szellem: Válasszátok el azért nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.
3. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak és rájuk helyezték kezeiket, útra bocsátották őket.
4. Ők tehát a Szent Szellemtől küldetve lementek Szeleukiába, onnét Ciprusba hajóztak
5. és amikor Szalamiszba jutottak, hirdették az Isten Igéjét a zsidók zsinagógáiban (összejöveteleiben). Velük volt pedig János is mint segítség (parancsvégrehajtó szolga).
6. Bejárták az egész szigetet Páfuszig, találtak ott egy zsidó férfit, egy hamis (ál) prófétát, varázslót (mágust), akinek Barjézus volt a neve,
7. aki a helytartóval Szergiusz Paulusz-szal, egy értelmes (okos) emberrel együtt volt, ez magához kérette (hivatta) Barnabást és Sault, igyekezett hallani (kereste) Isten Igéjét.
8. De ellenállt nekik Elimász, a varázsló (mágus), - mert így fordítható le a neve -, azon volt, hogy elfordítsa a helytartót a hithűségtől.
9. Saul pedig (aki Pál is) megtelve Szent Szellemmel, rászégezte tekintetét, (erősen ránézett),
10. (ezt) mondta: Ó, te minden csalással (fortélyal) és alatomossággal telt ördögfi, minden igazság(osság) ellensége (gyűlölője), aki nem szünsz meg elfordítani az Úr egyenes útjait?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

11. és most lám, az Úr keze rajtad van (lesújt rád) és vak leszel és nem látod meg a napot (napvilágot) egy időig. Azonnal sűrű köd (homály) és sötétség szakadt rá és körülbotorkálva kereste, hogy kézenfogva vezesse valaki.
12. Amikor látta a helytartó, hogy mi történt, (lenyűgözte), hívó lett, elcsodálkozott az Úr tan(ítás)án.
13. Amikor pedig Páfuszból tengerre szálltak Pál és a körülötte lévők; megérkeztek a páfiliai Pergébe, János elvált tőlük és visszatért Jeruzsálembe,
14. ők pedig átmentek Pergén, eljutottak a piszidiai Antiókhiaába és bementek a zsinagógába a szombat(ok) napján, leültek
15. a törvény és a próféták felolvasása után pedig odaküldtek a zsinagóga előljárói hozzájuk, ezt mondták: férfiak, testvérek, ha van valami buzdító szó bennetek a néphez, mondjátok el,
16. szólásra emelkedett pedig Pál és csendet intett kezével, ezt mondta: izraelita férfiak, és ti, istenfélők, halljátok!
17. e népnek Izraelnek Isten kiválasztotta a mi atyáinkat és a népet felemelte ideiglenes tartózkodása alatt Egyiptom földjén és magasra tartott (emelt) karjával kivezette őket onnan,
18. és mintegy negyven éven át dajkaként hordozta (gondjukat viselte) a pusztaságban (sivatagban) őket,
19. és miután kiirtott (eltörölt) hét nemzetet Kánaán földjén, sorsvetés (sorsolás) útján felosztotta nekik azoknak földjét,
20. közben mintegy négyszázötven év telt el, és ez(ek)után adott ítélőbírákat Sámuel prófétáig,
21. ettől fogva királyt kértek és adta nekik az Isten Sault, Kis fiát, Benjámin törzséből származó férfiút, negyven esztendeig,
22. és letétele után Dávidot támasztotta (emelte) nekik királyul, akiről tanú(bizony)ságot téve (ezt) is mondta: megtaláltam Dávidot, a Jesse fiát, a szívem szerinti férfi(ú)t, aki megteszi minden akaratomat,
23. ennek magvából (ivadékából) az Isten ígérete szerint elővezette Izrael számára a megmentőt, (megtartót, üdvözítőt), Jézust.
24. Kinek eljövetele előtt János előhírnökként hirdette a gondolatmód megváltoztatásának bemerítését (észretérítését) Izrael minden népe számára,
25. amint pedig bevégezte (betöltötte, teljesítette) János (pálya)futasát, (ezt) mondta: aminek ti engem gondoltok (sejtetek), az nem én vagyok! de lám! Már jön utánam, akinek nem vagyok méltó, hogy lábán a saruit megoldjam.
26. Férfi(ak), testvérek! Ábrahám nemzetségének fiai és akik köz(öt)tetek istenfélők, nekünk a megmentés [megtartás, üdv(össég)] Igéje küldetett,
27. mert akik Jeruzsálemben laknak, és a vezetőik nem ismerték fel, és a próféták hangjait, amelyet minden szombaton felolvasnak, ítéletükkel betöltötték,
28. és bár semmi halálos vádokat nem találtak, követelték Pilátustól, hogy ölesse meg,
29. amint pedig beteljesedett minden, amit írtak róla, levették a (kereszt)fáról (kínkaróról), sírba helyezték,
30. de az Isten életrekeltette Őt a halálból,
31. aki több napon át megjelent (láthatóvá lett) azoknak, akik Vele együtt jöttek fel Galileából Jeruzsálembe, akik most tanú(bizony)ságtevői a nép előtt,
32. mi is hirdetjük nektek az örömhírt: az atyáknak tett ígéretet,
33. (hogy ezt) az Isten beteljesítette gyermekeinek, nekünk, amikor feltámasztotta Jézust, amint a második zsolttárban is írva van: fiam vagy Te, én ma nemzetelek téged,
34. hogy pedig feltámasztotta Őt halottak közül, nehogy visszatérjen az enyészetbe, így mondta, hogy: nektek adom a Dávidra vonatkozó szent intézkedéseket, amelyek bizonyosak.
35. Ezért is mondja más helyen: nem engeded, hogy Szented pusztulást (enyészetet) lásson,
36. mert Dávid ugyanis saját nemzedéke idején végrehajtóként szolgálta az Isten tanácsvégzését, elaludt és odatették az ő atyáihoz és enyészetet látott,
37. de akit az Isten életrekeltett, nem látott enyészetet,
38. legyen tehát nektek tudtotokra, férfiak, testvérek, hogy általa a bűnök bocsánatát hirdetjük nektek
39. és mindattól amitől nem volt képes Mózes törvénye titeket megigazítani, Benne (Általa) mindenki megigazul, aki hisz (hithű).
40. Ügyeljetez tehát, nehogy rátok jöjjön, amit a próféták megmondottak:
41. lássátok meg ti másokat lenézők, és csodálkozzatok és tűnjetek el, mivelhogy olyan dolgot művelek én a ti napjaitokban, oly dolgot, amelyet egyáltalán nem hinnétek, ha valaki elmondaná nektek.
42. Amikor pedig kimentek, kérték, hogy a legközelebbi szombaton (is) szólják nekik ezeket a beszédeket.
43. Amikor pedig a zsinagóga (összejövetel) szétoszlott, sokan követték a zsidók és az istenfélő prozeliták (jövevények) közül Pált és Barnabást, akik szóltak hozzájuk és (rábeszéléssel) biztatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

44. A következő szombaton pedig majdnem az egész város egybegyűlt, hogy hallgassa az Isten Igéjét.
45. Amikor pedig látták a (zsidók) a tömegeket, beteltek irigységgel (féltékenységgel) és ellene mondtak azoknak, amiket Pál szólt és gyalázták (káromkodtak).
46. Erre Pál és Barnabás merészen ezt mondta: szükséges volt, hogy először nektek hirdessük Isten Igéjét (Szavát), de mivelhogy ellökitek ezt magatoktól és nem ítéletek magatokat méltóknak az aioni (korszakra szóló) életre, lám most a nemzetekhez fordulunk;
47. mert így parancsolta nekünk az Úr: a nemzetek fényévé tettelek téged, hogy légy üdvösségére a föld végső határáig.
48. Amikor a nemzetek pedig ezeket hallották, örültek és dicsőítették az Úr Igéjét (szavát) és akik (a világekorszakra szóló) aioni életre voltak rendelve, hittek.
49. Keresztül vitték pedig az Úr Igéjét (szavát) az egész környéken,
50. a zsidók pedig felingerelték az istenfélő előkelő asszonyokat és a város eleit, és üldözést keltettek Pál és Barnabás ellen és kidobták (kihajították) őket határaikból.
51. Azok pedig lábaik porát lerázták ellenük, elmentek Ikóniumba,
52. a tanítványok pedig beteltek örömmel és Szent Szellemmel.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

14. fejezet

1. Ugyanúgy történt pedig Ikóniumban: bementek a zsidók zsinagógájába és úgy szóltak, hogy hívővé lett a zsidóknak is, helléneknek is nagy sokasága,
2. azok a zsidók pedig, akik engedetlenek voltak, felindították és rosszra ingerelték a nemzet(beli)ek lelkét a testvérek ellen.
3. Elég sok időt töltöttek tehát ott, merészen szóltak az Úrról, aki tanú(bizony)ságot tett kegyelmének Igéje mellett, és megadta, hogy jelek és csodák legyenek a kezeik által.
4. Ketté (meg-)oszlott pedig a város sokasága és némelyek a zsidókkal, mások pedig az apostolokkal voltak együtt.
5. Amikor pedig a nemzetbeliek és a zsidók a vezetőikkel együtt támadásra készültek, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket,
6. ők értesültek róla (megtudták) és elmenekültek Likaónia városaiba: Lisztrába és Derbébe és környékükre
7. és ott hirdették az evangéliumot (örömmüzenetet)
8. és Lisztrában ült egy lábaival tehetetlen (béna) férfi, aki sánta volt anyja méhétől fogva, (születése óta), aki soha egy lépést sem járt
9. ez hallgatta, amikor Pál szólt, aki rászégezte tekintetét és észrevette (látta), hogy meg van a hite a gyógyulásához (megmentéséhez),
10. (ezt) mondta nagy hangon: állj rá a lábaidra egyenesen! és talpraugrott és körüljárt-kelt,
11. a néptömeg pedig látva, mit tett Pál, felemelte hangját likaóni nyelven mondta: az istenek emberekhez hasonlóvá válva (téve) lejöttek hozzánk,
12. elnevezték pedig Barnabást Zeusnak, Pált pedig Hermésznek, mivelhogy ő vitte a szót (ő volt a szóvivő)
13. A város előtt álló Zeus-templom papja pedig bikákat és virágfüzereket hozva a kapukhoz, a (nép)tömeggel együtt áldozni akart.
14. Amikor az apostolok, Barnabás és Pál ezt meghallották, megszagatták ruhájukat, a (nép)tömegbe rohantak, kiáltoztak és
15. (ezt) mondták: férfiak, miért teszitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló érzésű emberek vagyunk, akik az örömmüzenetet hirdetjük nektek, hogy e hiábavalóktól forduljatok az élő Istenhez, aki alkotta az eget és a földet és a tengert és mindent, ami bennük van.
16. Aki az elmúlt nemzedékek alatt hagyta (engedte) a nemzeteket mind a maguk útján járni,
17. jóllehet nem hagyta magát tanú(bizony)ságtevés nélkül (ismeretlenségben), amikor jót tett: égből nekünk záporosót adott, és gyümölcstermő (érlelő) idő(szako)kat és betöltötte táplálékkal és vidámsággal a szíveteket
18. Ezeket mondták és nagy nehezen lecsendesítették (megnyugtatták) a (nép)tömeget, nehogy áldozatot mutasson be nekik,
19. de Antiókiából és Ikóniumból zsidók jöttek utánuk és rábeszéltek a tömeget és megkövezték Pált, kivonszolták a városból, azt gondolták, hogy meghalt,
20. de amikor körülvették (köré gyűltek) a tanítványok, felállt, bement a városba és másnap kiment Barnabással együtt Derbébe.

21. Miután hirdették az evangéliumot (örömmüzenetet) annak a városnak, és tanítvánnyá tettek elég sokakat, visszatértek Listárba és Ikóniumba és Antiókhiaába,
22. megszilárdították a tanítványok lelkét, bátorították (intették) őket, hogy maradjanak meg a hit(hűség)ben, (mivel)hogy sok háborúságon (nyomorúságon) át kell nekünk bemennünk az Isten királyságába.
1. 23.Kézfeltartással választottak pedig gyülekezetenként előljáró véneket (presbitereket) imádkozva, böjtöléssel ajánlották, (odahelyezték) őket az Úrnak, akibe(n) hittek (hívökké lettek),
23. és átementek Piszidián, Pámfiliaába ér(kez)tek,
24. és miután Pergében szólták az Igét, lementek Attaliaába,
25. onnan elhajóztak Antiókhiaába, ahonnan átadták őket az Isten kegyelmének abba a munkába (arra a feladatra), amelyet már bevégeztek (betöltöttek,elláttak).
26. Amikor pedig megérkeztek, összehívták a gyülekezetet (eklezsiát) elbeszélték mily nagyo(ka)t tett az Isten velük, és hogy tárta ki a nemzet(beli)ek számára a hit ajtaját.
27. Nem kevés időt töltöttek pedig együtt a tanítványokkal (tanítványok körében).

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

15. fejezet

1. Néhányan lejöttek Júdeaából és így tanították a testvéreket: hogy ha (netán) körül nem metélkedtek - Mózes által rendelt szokás szerint - nem üdvözülhettek.
2. Mivel emiatt nem kis zendülése és civódása lett Pálnak és Barnabásnak ellenük, elrendelték, hogy Pál és Barnabás és néhányan mások (közülük) menjenek fel az apostolokhoz és a vénekhez Jeruzsálembe ebben a vitás ügyben (e kérdésben).
3. Ők tehát miután a gyülekezet elkísérte őket egy darabig, átmentek Fönicián és Szamarián, részletesen elbeszélték a nemzetek(beli)ek Istenhez odafordulását és nagy örömet szereztek az összes testvéreknek.
4. Amikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet, az apostolok és a vének barátságosan (szívesen) fogadták őket és elbeszélték, (hírül adták, beszámoltak) mily nagyokat tett az Isten velük.
5. Felálltak pedig néhányan azok közül, akik a farizeusok pártjából lettek hívökké, ezt mondták: körül kell metélni őket és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák.
6. Összegyűltek azért az apostolok és a vének, hogy e dolognak utána nézzenek.
7. Miután pedig sok vita(tkozás) támadt, felállt Péter és így szólt hozzájuk: férfiak, testvérek, ti tudjátok, (járatosak vagytok), hogy a kezdetbenlevő (régmúlt) napok óta közületek kiválasztott az Isten, hogy az én számból (számon át) hallják a nemzet(beli)ek az örömmüzenet Igéjét (evangélium szavát) és hívökké legyenek (higgyenek),
8. és a szíveteket ismerő Isten tanú(bizony)ságot tett mellettük, mert megadta nekik a Szent Szellemet, ahogy nekünk is
9. és semmi különbséget nem tett köztünk és köztük, amikor hittel megtisztította szívüket,
10. most tehát miért kísértitek (teszitek próbára) az Istent, hogy oly igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem bírtunk elhordozni?
11. de az Úr Jézus kegyelme által hisszük, hogy üdvözülünk, ahogyan azok is,
12. elhallgatott pedig a sokaság mind és hallgatták Barnabást és Pált, amint részletesen elbeszélték (kifejtették), mily nagy jeleket és csodákat tett az Isten a nemzet(beli)ek közt általuk,
13. miután pedig ők elhallgattak, Jakab válaszolt, ezt mondta: Férfiak, testvérek, hallgassatok rám,
14. Simon elbeszélte miként gondoskodott az Isten először, hogy a nemzetek közül (nemzetekből) népet szerezzen az Ő nevének,
15. és ezzel összhangban vannak (megegyeznek) a próféták szavai, amint meg van írva:
16. Ezek után visszatérek, és felépítem újra Dávid leomlott (bedőlt) sátorát és az omladékait helyrehozom és újból felállítom,
17. hogy a többi ember is keresse az Urat és a nemzetek mind amelyekre segítségül hívják a nevemet. (Ezt) mondja az Úr, meg is teszi ezeket,
18. amik ismeretesek a világkorszak óta,
19. ezért én úgy vélem (ítélem), nem kell háborgatni (bolygatni) azokat, akik a nemzetekből tértek meg (fordultak) az Istenhez,
20. hanem írjuk meg levélben nekik, hogy tartózkodjanak (örizkedjenek) a bálványok okozta beszennyeződéstől, és a cédaságtól, a megfulladt (megfojtott) állattól és a vértől,
21. mert Mózesnek kezdettől fogva, nemzedékek óta városonként megvannak a hírnökként a hirdetői a zsinagógákban, minden szombat felolvassák.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

22. Akkor jónak tetszett az apostoloknak és az előjáróknak (véneknek, presbitereknek) az egész gyülekezettel együtt, hogy kiválasztott férfiakat küldjenek maguk közül Antiókhia Pállal és Barnabással együtt, Júdást, akit melléknevén Barsabbásnak hívnak, és Szilást, akik vezető (szerepet vivő) férfiak voltak a testvérek között,
23. ezt írták kezük által: Az apostolok (kiküldöttek) és előjárók (presbiterek), (mint) testvérek az Antiókhiaiban és Szíriában és Kilikiában levő testvéreknek, akik a nemzetek közül valók, (üdvözléteket küldik) örüljete!
24. mivelhogy hallottuk, hogy némelyek közülünk megzavartak titeket, szavaikkal feldúlták lelke(i)teket, akik tőlünk megbízást nem kaptak,
25. jónak láttuk, miután egy értelemmel (hasonló indítással, közmegegyezéssel) elhatároztuk, hogy kiválasztott férfiakat küldünk hozzátok, a mi szeretteinkkel együtt Barnabással és Pállal,
26. oly emberekkel, akik az életüket (oda) szentelték (lelküket adták) a mi Urunk Jézus Krisztus nevének szolgálatára (nevéért),
27. elküldtük tehát Júdást és Szilást, (hogy) ők maguk is majd (élő)szóval elmondják (hírüldadják) ugyanezeket,
28. mert tetszett a Szent Szellemnek, és nekünk is, hogy semmi több terhet ne rakjunk (vessünk) rátok, mint e szükségeseket:
29. hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott hústól és a vértől és a fűlvaholt (fojtott) állattól és a cédaságtól, amelyektől ha óvakodtok, jól teszitek (jól jártok el). Jó egészséget!
30. Amint tehát elbocsátották őket, lementek Antiókhiaiba, és összegyűjtötték a sokaságot, átadták a levelet.
31. Amikor pedig elolvasták, örültek a vigasztalásnak (buzdításnak).
32. Júdás pedig és Szilás, mivel ők is (szintén) próféták voltak, sok Igével segítséget nyújtottak a testvéreknek (intettek) és erősítették (megszilárdították) őket.
33. Miután pedig egy bizonyos időt eltöltöttek, elbocsátották őket a testvérek békességgel az apostolokhoz.
34. (de Szilásnak tetszett ott maradni).
35. Pál pedig és Barnabás Antiókhiaiban időzött, tanítottak és örömhírként (örömmüzenetként) hirdették sok másfélekkel is az Úrnak Igéjét.
36. Egy néhány nap múlva pedig így szólt Barnabáshoz Pál: térjünk (forduljunk) vissza, látogassuk meg a testvéreket minden városban, ahol hirdettük az Úr Igéjét, hogy s mint vannak.
37. Barnabás pedig azt tanácsolta, vigyék magukkal együtt Jánost is, akit Márknak hívtak.
38. Pál pedig azt tartotta helyesnek (méltónak), hogy aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva és nem ment velük együtt a munkába, ne vigyék magukkal,
39. ebből pedig nézeteltérés (kiéleződés) lett úgyannyira, hogy elváltak (különváltak) egymástól, Barnabás magához vette Márkot, elhajózott Küproszba (Ciprusba),
40. Pál pedig Szilást választotta társul, útrakelt miután az Úr kegyelmébe ajánlották (bízták, átadták) a testvérek.
41. Bejárta pedig Szíriát és Kilikiát, megszilárdította a (kihívott) gyülekezeteiket.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

16. fejezet

1. Eljutott pedig Derbébe és Lisztrába is és lám! volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő (hithű) zsidó asszonynak, de görög (hellén) apának a fia,
2. akiről jó tanú(bizony)ságot tettek a Lisztrában és Ikoniumban levő testvérek.
3. Pál (azt) akarta, hogy vele együtt (útitársul) menjen és azért fogta őt, és körülmetélte a zsidókért, akik azokon a helyeken voltak, mert tudták mindnyájan, hogy az apja görög (hellén) volt.
4. Amint pedig sorra járták a városokat, meghagyták (lelkükre kötötték), hogy tartsák meg a határozatokat, amelyeket hoztak (elrendeltek) az apostolok és presbiterek (előjárók) Jeruzsálemben.
5. A (kihívott) gyülekezetek tehát megszilárdultak a hithűségben és gyarapodtak számban napról-napra (naponként).
6. Azután pedig átmentek Frigián és Galácia területén, mert visszatartotta (eltiltotta, akadályozta) őket a Szent Szellem attól, hogy szólják az Igét, Ázsiában,
7. amikor pedig Misziába ér(kez)tek, megkísérelték (megpróbálták), hogy Bithiniába menjenek, de nem engedte (eresztette) őket a Jézus Szelleme,
8. elmentek pedig Miszia mellett és lementek Troásba

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. és egy éjszakán Pálnak látomás jelent meg (lett láthatóvá). Egy makedón férfi állt előtte és segítségét kérte és (ezt) mondta: Gyere át Makedóniába, segíts rajtunk.
10. Amint pedig e látomást látta, mindjárt rajta voltunk (igyekeztünk) mindnyájan, hogy útrakeljünk Makedóniába, megértettük (biztosak voltunk benne), hogy odahívott minket az Isten, hirdetni az örömmüzenetet nekik.
11. Elhajóztunk pedig Troástól, egyenesen Szamotrakiába tartottunk, másnap pedig Neápoliszba,
12. onnan Filippibe, amely Makedónia e részének első városa, egy római település (kolónia, gyarmat). Ebben a városban pedig eltöltöttünk néhány napot.
13. A szombatok napján kimentünk a városkapun kívül egy folyó mellé, ahol gondoltuk, hogy imádkozás van és leültünk, szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz.
14. és egy asszony, Lidia nevű bíboráros Tiatira városából, az istentisztelő, hallgatott (figyelt). Az Úr felnyitotta a szívét, hogy odafigyeljen azokra, amiket szólt Pál.
15. Amint pedig (vízbe)bemerítkezett ő és háza(népe), meghívott minket, (ezt) mondta: ha hithűnek ítéltetek engem az Úrhoz, jertek be a házamba és maradjatok, és erővel rá is vett minket (kényszerített).
16. Történt pedig, amikor imádkozásra mentünk, hogy egy szolgálóleánnyal találkoztunk, akiben jós szellem volt, aki sok jövedelmet szerzett (hasznot hajtott) urainak jóslással
17. ez nyomkövetve Pált és minket, kiabált, ezt mondta: Ezek az emberek a magasságos Isten rabszolgái, akik hirdetik nektek az üdvösség (a megmentés) útját.
18. Ezt pedig sok napon át tette, megneheztelt pedig Pál és hátrafordult és (ezt) mondta a szellemnek: Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, menj ki belőle! Ki is ment abban az órában.
19. látva pedig annak az urai, hogy odavan a keresetük remény(ség)je, megragadták Pált és Szilást, a vásártérre (piactérre) hurcolták őket az előljárók elé,
20. és elővezették őket a hadbírósaág elé, (ezt) mondták: Ezek az emberek felzavarják (megzavarják) a mi városunkat, zsidók,
21. és olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nincs megengedve nekünk, hogy elfogadjuk, se az, hogy megtegyük, kik rómaiak vagyunk.
22. és velük együtt rájuk támadt a tömeg és a hadbírák letépték róluk felsőruháikat, elrendelték, hogy vesszőzzék meg őket
23. sok ütést mértek rájuk, (és) börtönbe (őrizetbe) vetették, megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan (biztonságban) tartsa őket.
24. Az, aki ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és lábaikat beleszorította a (fa)kalodába.
25. Éjfél tájban pedig Pál és Szilás imádkoztak és dicséretet (dicséneket) énekeltek az Istennek, a foglyok pedig hallgatták őket.
26. de hirtelen nagy földrengés lett, úgyhogy meginogtak a börtön alapfalai, felnyíltak pedig tüstént az ajtók mind és mindnyájuknak a bilincsei lehullottak.
27. Felriadt pedig álmából a börtönőr és meglátta, hogy a börtön ajtai tárva-nyitva vannak, kihúzta (kivonta) harcikardját, szándékában állt megölni magát, mert azt gondolta, megszöktek (kimenekültek) a foglyok.
28. Pál pedig rákiáltott, nagy hangon (fenszóval) ezt mondta: nehogy valami rosszat tégy magadban, mert mind(nyájan) itt vagyunk!
29. Az pedig fény(eke)t (világosságot) kért, berohant (beugrott) és (félelemtől) remegve Pál és Szilás elé borult,
30. és kivezette őket, (ezt) mondta: Uraim, mit kell tennem (azért), hogy üdvözüljek (megmeneküljek)?
31. azok pedig (ezt) mondták: higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz (megmenekülsz) te is, házad (népe) is.
32. és szólták neki az Úr Igéjét és mindazoknak, akik a házában voltak,
33. és magához vette őket az éjszakának abban az órájában, kimosta (ütés okozta) sebeiket és (víz)bemerítkezett ő maga és övéi mind rögtön
34. felvezette aztán őket a házba (otthonába), asztalt terített és ujjongott (örvendezett) házanépével együtt, hogy híve lett Istennek.
35. Amikor pedig nappal lett, elküldték a hadbírák a (botos)szolgákat, ezt mondták: Engedd szabadon (bocsásd el) azokat az embereket.
36. Hírül adta pedig a börtönőr ezeket a szavakat Pálnak, hogy: elküldtek ide lovast a hadbírák, hogy engedjétek szabadon titeket, most tehát menjete ki, távozzatok békében.
37. Pál pedig így szólt hozzájuk: megverték minket nyilvánosan ítélet nélkül, noha római emberek vagyunk, bevetettek a börtönbe és most titokban (alattomban) kidobnak, kihaj(i)tanak bennünket. Azt már nem, hanem jöjjenek, ők maguk vezessenek ki minket.
38. Hírül adták pedig a (had)bíráknak a szolgák ezeket a beszédeket. Azok megijedtek amikor hallották, hogy rómaiak,

39. és odajöttek, bocsánatot kértek tőlük és kikísérték, kérték, hogy távozzanak a városból.
40. Amikor pedig kijöttek a börtönből, betértek Lidiához, és meglát(ogat)va bátorították (vigasztalták) a testvéreket és útrakeltek.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

17. fejezet

1. Átutazva pedig Amfipoliszon és Apollónián megérkeztek Thesszalonikába, ahol zsinagógájuk volt a zsidóknak.
2. Pál pedig szokása szerint bement hozzájuk és három szombaton beszélt nekik (vitázott) az írásokról.
3. azt fejtegette és kimutatta, hogy a Krisztusnak szenvedni kellett és feltámadni a halottak közül és hogy ez a Krisztus a Jézus, akit én hirdetek nektek.
4. és néhányan engedtek és odaszegődtek (csatlakoztak) Pálhoz és Sziláshoz, valamint az istenfélő görögök (hellének) sokasága, meg az előkelő asszonyok közül sem kevesen.
5. De a zsidók irigykedtek (féltékenykedtek) és összeszedtek (maguk mellé vettek) a piaci népség (csöcselék) közül némely gonosz férfiakat és tömegcsődületet csináltak, felháborították (nyugtalanságba hozták) a várost és felvonultak (felálltak) Jázon háza elé, és megkísérelték, hogy őket odavezessék a nép elé,
6. de nem találták meg őket. Jázont és néhány testvért elhurcoltak az előjárók (városi vezetőség) elé, és közben ordították, hogy: akik a világot (lakott földet) felforgatják, ezek itt is megjelentek
7. akiket befogadott Jázon és ezek mind a császár (cézár) rendeletei ellen tesznek, királynak másfélét mondanak: Jézust.
8. Zavarba ejtették pedig a néptömeget, és a városi előjárókat (vezetőket), akik ezeket hallották,
9. és miután elegendő óvadékot (biztosítékot) vettek Jázontól és a többiektől,
 1. szabadon elbocsátották őket.
10. A testvérek pedig mindjárt éjjel elküldték Pált és Szilást Béreába, akik amint megérkeztek, a zsidók zsinagógájába elmentek.
11. Ezek pedig nemesebb(lelkű)ek voltak, mint a thesszalonikaiak, befogadták az Igét minden készséggel (vágyódással), naponta vizsgálták (kutatták) az írásokat, hogy úgy vannak-e ezek,
12. így hát sokan közülük hívővé is lettek és az előkelő (tekintélyes) görög asszonyok és férfiak közül sem kevesen.
13. Amint pedig megtudták a thesszalonikai zsidók, hogy Béreában is hirdette Pál az Isten Igéjét, elmentek oda, és felrázták és felkavarták a tömegeket,
14. de akkor mindjárt tovább küldték a testvérek Pált, hogy menjen a tenger felé, Szilás pedig és Timótheus ott maradtak.
15. Akik pedig elkísérték Pált, elvezették Athénig, és miután parancsot kaptak, hogy Szilás és Timótheus minél hamarabb (a lehető leggyorsabban) jöjjenek hozzá, visszamentek.
16. Amikor pedig azokat Athénben várta Pál, háborgott a szelleme benne, amikor látta, hogy tele van bálványokkal a város.
17. Vitatkozott tehát a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélőkkel és a vásárpiacon is minden nap azokkal, akiket épp ott talált.
18. Néhányan az epikureus és stoikus bölcselők (filozófusok) közül összetalálkoztak vele és némelyek ezt mondták: mit akar ez a szószátyár (magszedező károgó) mondani? mások pedig: idegen istenségek hirdetőjének látszik, - mivelhogy Jézust és a feltámadás örömeit hirdette,
19. megragadták pedig őt, az Áresz-dombra (Areopágoszra) vezették, ezt mondták: megtudhatjuk-e mi ez az új, általad hirdetett (szólt) tan(ítás)?
20. Mert idegen(nek tűnő) dolgokat hozol a mi hall(om)ásunkra, szándékunk tehát megtudni, mik akarnak ezek lenni?
21. Az athéniak pedig mind és az ott tartózkodó idegenek (vendégek) semmi más egyébire nem értek rá, mint arra, hogy mondjanak és halljanak valami legfrissebb újságot.
22. Felállt pedig Pál az Areopágosz közepén és szólt: athéni férfiak, úgy látom, hogy ti nagyon vallásosak vagytok,
23. mert amint szertejártam és figyelmesen megszemléltem szentélyeiteket (vallásos tiszteleti tárgyaitokat), (ráakadtam) találtam egy oltárt, amelyen ez van írva: ISMERETLEN ISTENNEK; akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, (ezt) hirdetem én nektek,

24. az Isten, aki alkotta (teremtette, létrehozta) a világot és mindeneket, ami abban van, Ő az égnek és földnek létező Ura, nem kézzel csinált templomokban lakik,
25. sem emberi kezek szolgálatára nem szorul, mintha szüksége lenne valamire, hisz Ő ad minden(ek)nek életet és lehetet és mindent.
26. Ő teremtette az egyből származó emberek minden nemzet(ség)ét, hogy lakjon a föld minden felszínén, meghatározta előre elrendelt időszakukat és lakóhelyük határait,
27. hogy keressék az Istent, hátha kitapogathatnák (kitapinthatnák) Őt és megtalálhatnák, hisz nincs messze egyikünkötől sem,
28. mert benne élünk és mozgunk és vagyunk, mint (ahogy) a költőitek közül is mond(ot)ták némelyek: mert az Ő ivadéka (nemzetsége) vagyunk.
29. Ha tehát az Isten nemzetsége (ivadékai) vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz vagy kőhöz, emberi művészet és elgondolás alkotásához az istenség hasonló.
30. A tudatlanság idejét ugyan elnézi az Isten, de most tudomására hozza az embereknek, mindenkinek, mindenütt, hogy gondolkozásmódot változtassanak (bensőleg megjavuljanak),
31. mivelhogy rendelt egy napot, amelyen meg fogja ítélni a lakott földkerekséget igazságosságban egy férfi(ú) által, Akit arra rendelt (kijelölt) és hitet nyújtott mindenkinek azáltal, hogy feltámasztotta Őt a halálból.
32. Amikor pedig a halottak feltámadását hallották, néhányan kigúnyolták, mások pedig (ezt) mondták: majd meghallgatunk téged erről újra.
33. így Pál eltávozott körükből.
34. Néhány férfi pedig csatlakozott (ragaszkodott) hozzá, hívők lettek, köztük volt az aeropagita Dénes is, és egy Damaris nevű asszony és velük együtt másegyebek.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

18. fejezet

1. Ezek után pedig Pál eltávozott Athénből, elment Korintusba.
2. és amikor egy Akvilla nevű pontusi származású zsidóra talált, aki nemrég jött Itáliából és feleségére Priscillára, mivelhogy Klaudiusz elrendelte, hogy távozzanak a zsidók mind Rómából, hozzájuk ment
3. és mivel ugyanaz a mestersége volt, náluk maradt és dolgozott, mert sátorcsinálók voltak mesterségre nézve,
4. minden szombaton pedig vitatkozott a zsinagógában, igyekezett meggyőzni (rábeszélni) a zsidókat és a görögöket (helléneket).
5. Amint pedig megérkezett (lejött) Makedóniából Szilás és Timóteus, teljesen az Igének szentelte magát Pál, tanúbizonyságot tett (bizonyítgatta) a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus.
6. De amikor azok ellenszegültek és gyalázkodtak (káromkodtak), kirázta a ruháját, így szólt hozzájuk: a véretek a fejetekre! én tiszta vagyok, mostantól fogva a (nem zsidó) nemzetekhez megyek
7. és elment onnan, és egy Ticiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába ment, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával.
8. Kriszpusz pedig a zsinagóga előljárója hitt az Úrnak (hívó lett) az egész házával együtt és a korintusiak közül is sok hallgató hitt és (víz)bemerítkezett.
9. (Ezt) mondta pedig az Úr éjszaka lát(om)ásban Pálnak: ne(hogy) félj, hanem szólj és ne(hogy) hallgass!
10. mivelhogy én vagyok veled, és senki sem fog rád támadni, hogy neked ártson (bántson), mert sok népem van nekem ebben a városban.
11. Letelepedett pedig egy esztendeig és hat hónapig: tanította köztük az Isten Igéjét.
12. Amikor pedig Gallió Akhája helytartója volt, a zsidók egyetértve (hasonló indulattal) rátámadtak Pálra és törvényszék (bírói emelvény) elé hurcolták (vezették),
13. (azt) mondták, hogy ez törvényellenes istentiszteletre beszél rá az embereket.
14. Amikor pedig Pál felnyitni készült a száját, Gallió szólt a zsidókhoz: ha valóban volna valami jogtalanság (igazságtalanság) vagy gonosztett (csínytet), ó zsidók, annak rendje szerint fogadnálak titeket,
15. de ha egy szóról és nevekről és a ti törvényetekről van vita, magatok lássátok, ítélobíró én ezekben nem szándékozom lenni
16. és elűzte őket a bírói (széke) emelvénye elől.
17. Erre a görögök mind megragadták Szoszthenészt, a zsinagóga előljáróját, megverték a bírói szék (emelvény) előtt, Gallió nem is törődött velük.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. Pál pedig még ott maradt elég sok ideig, majd a testvérektől elbúcsúzott, elhajózott Szíriába - vele együtt Akvilla és Priscilla is -, miután megnyiratta Kenkreában a fejét, mert (ima)fogadalma volt,
19. eljutott pedig Efézusba és őket otthagya, ő maga pedig bement a zsinagógába, vitába szállt a zsidókkal.
20. Kérték pedig őt, hogy huzamosabb (több) ideig maradjon, nem egyezett bele (nem bólintott rá),
21. hanem elbúcsúzott és (ezt) mondta: ismét visszatérek (visszakanyarodok) hozzátok, ha az Isten akarja. Útrakelt (elhajózott) Efézusból,
22. és lement (leért) Cezáreába, felment, és üdvözölte a (kihívott) gyülekezetet (ekléziát), majd lement Antiókhíába,
23. és miután egy időt ott töltött, elment (útra indult), átjárta sorban Galácia vidékét (társéget) és Frigiát és a tanítványokat mind megerősítette (szilárdította).
24. Egy Apollós nevű zsidó, alekszandriai származású az Igében jártas férfiú eljutott Efézusba, (hatalmas képessége) jártassága volt az írásokban.
25. ez ki volt oktatta az Úr útjára, és buzgó szellemmel szólt és pontosan tanította a Jézus felőli dolgokat, de csak (egyedül) a János bemerítését ismerte,
26. ez is elkezdett bátran beszélni a zsinagógában, meghallgatta pedig Akvilla és Priscilla, magukhoz vették és pontosabban kifejtették neki az Úr útját.
27. Mivel pedig Akhájába szándékozott átmenni, biztatták (buzdították) a testvérek, írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be (lássák vendégül), amikor odaérkezett nagy segítségükre volt azoknak, akik hívőkké lettek a kegyelem által,
28. mert hatékonyan megcáfolta a zsidókat nyilvánosan, kimutatta az írásokon keresztül, hogy Jézus a Krisztus (a Felkent).

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

19. fejezet

1. Történt pedig azonközben, amikor Apollós Korintusban volt, hogy Pál a felföldön (felsőbb részeken) átjőve, megérkezett Efézusba és amikor talált néhány tanítványt,
2. így szólt hozzájuk: a Szent Szellemet megkaptátok-e amikor hívők (hívekké) lettetek? Azok pedig (így szóltak) hozzá: De még azt sem hallottuk, Szent Szellem van-e?
3. és (ezt) mondta: Hát mibe merítkeztetek be? Azok pedig ezt mondták: a János (víz)bemerítésébe.
4. (Ezt) mondta pedig Pál: János a gondolkozásmód-megváltozás (észretérés) bemerítésével merített (víz)be, de a népnek megmondta, hogy Abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban!
5. Amikor pedig (ezeket) hallották, bemerítkeztek az Úr Jézus nevében,
6. és rájuk tette Pál kezeit, a Szent Szellem lejött rájuk és szóltak nyelveken, és prófétáltak.
7. Voltak pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten,
8. bement pedig a zsinagógába, bátran beszélt három hónapon (át), vitatkozott, meg is győzte őket az Isten királyi uralma felől,
9. de amikor egyesek megkeményítették magukat és nem engedtek, rosszat mondtak, gyalázták az Úr útját (az utat) a sokaság előtt, eltávozott tőlük, elkülönítette (különválasztotta) a tanítványokat, naponta értekezett (vitázott) egy bizonyos Türrannosz iskolájában,
10. ez pedig két esztendeig tartott, úgymint mindazok, akik Ázsiában laktak, hallották az Úr szavát, zsidók és görögök (hellének).
11. Sőt rendkívüli csodákat (hatóerőket) tett az Isten a Pál kezei által,
12. úgy, hogy a betegek (gyengélkedőkre) is elvitték a testéről (puszta bőréről) a keszkenőket vagy kötényeket és elhagyták őket a betegségek (nyavalyák) és a gonosz szellemek kimentek belőlük.
13. Megkísérelték pedig némely kóbor(ló), körüljár(kál)ó zsidó ördögűzők lehívni az Úr Jézus nevét azokra, akikben gonosz szellemek voltak, (ezt) mondták: esküvel kényszerítünk titeket a Jézusra, akit Pál (hírmökként) hirdet,
14. voltak pedig némelyek, Szkévának, egy zsidó főpaprak fiai heten, akik ezt tették.
15. A gonosz szellem pedig válaszolt, (ezt) mondta: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?
16. és rájuk ugrott az az ember, akiben a gonosz szellem volt, legyűrte mindkettőt, annyira erőt vett rajtuk, hogy mezítelenül és megsebesülve menekültek ki abból a házból.
17. Ez pedig tudtára lett mindenkinek, zsidóknak és görögöknek (helléneknek), akik Efézusban laktak (és) félelem szállt mindnyájukra és magasztalták az Úr Jézus nevét,
18. sokan pedig akik (már régebben) hívők lettek, eljöttek, megvallották és hírül adták tetteiket,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. elég sokan pedig azok közül akik rendkívüli dolgokat gyakoroltak, összehordták a könyveket, elégették mindenki szeme láttára és összeszámolták azok árát és ötvenezer ezüstnek találták.
20. így az Úr erő kifejtése által az Ige növekedett és hatásosnak bizonyult.
21. Amikor pedig ezek elteltek (megtörténtek), Pál föltette magában Szellemben indítatva, hogy Makedónián és Akháján áthaladva megy Jeruzsálembe, ezt mondta: otlétem után meg kell Rómát is lát(ogat)nom.
22. Elküldve pedig Makedóniába kettőt azok közül, akik neki (diakónusként) szolgáltak, Timóteust és Erastoszt, ő maga várt még egy ideig Ázsiában.
23. Támadt pedig abban az időszakban nem csekély zavargás az Út (Úr útja) miatt,
24. mert egy Demetriosz (Demeter) nevű ezüstműves, aki ezüst Artemisz-templomokat csinált, a (művész)mestereknek nem csekély (keresetet) jövedelmet szerzett (juttatott),
25. összegyűjtötte az ilyesmivel foglalkozó dolgozókat (munkásokat), (ezt) mondta: férfiak, tudjátok, hogy ebből a munká(lkodás)ból van a mi jólétünk,
26. és látjátok és halljátok, hogy nemcsak Efézusban, hanem majdnem mind(enütt) Ázsiában ez a Pál rábeszélte, félrevezetett elég sok (nép)tömeget, (ezt) mondván, hogy nem istenek azok, amiket kézzel csinálunk (kezek által lettek),
27. de nem csak ez a veszély fenyeget, hogy szakmánk tönkremegy (csődbejut), hanem a mi nagy istennőnknek, Artemisznek szentélyét semmibe veszik, odavész a nagysága is, akit az egész Ázsia és a földkereksége tisztel.
28. Amikor (ezt) hallották, haragos indulattal megtelve kiáltozták, (ezt) mondták: nagy az efézusiak Artemisze!
29. És megtelt a város zűrzavarral, egy indulattal a színházba rohantak, magukkal ragadva (hurcolva) a makedón(iai) Gájoszt és Arisztarkhoszt, Pál útítársait.
30. Pál pedig a köznép közé szándékozott menni, de nem engedték a tanítványok,
31. de néhányan az ázsiai vezető emberek közül, akik barátai voltak, küldtek hozzá, kérték, ne menjen a színházba.
32. Tehát ki egyet, ki mást kiabált, mert a népgyűlés összezavarodott és a többség nem tudta, miért (mi miatt) jöttek össze.
33. A (nép)tömegeből pedig előállították Alekszandroszt (Sándort), akit a zsidók előretuszkoltak, Alekszandrosz (Sándor) pedig intett a kezével, védekezni akart a köznép előtt,
34. de amikor észrevették, hogy zsidó, egy(etlen) hangként tört elő mindenkiből, mintegy két órán át kiáltozták: nagy az efézusiak Artemisze!
35. Lecsendesítette pedig a jegyző a (nép)tömeget, ezt állította: Efézusi férfiak, ugyan ki az az ember, aki ne tudná, hogy Efézus városa a nagy istennő Artemisz templomának és a Zeustól hullott (esett) képének (képmásának) őrizője (őre)?
36. Mivel tehát ezeknek senki ellene nem szólhat, meg kell nyugodnotok, és semmit elhamarkodva ne tegyetek,
37. mert ide hoztátok (vezettétek) ezeket a férfiakat, akik nem templomrablók, sem istennőnket nem káromolták.
38. Ha tehát Demetriosznak és a vele tartó mesterembernek valaki ellen valami panasza van, vannak törvénynapok, és helytartók, pereljék (vádolják) be egymást,
39. ha pedig még több kívánságotok (keresetek) van, a törvényes népgyűlésen el lehet intézni,
40. mert annak a veszélynek tesszük ki magunkat, hogy lázadással (felkeléssel) bevádolnak a mai napért és nincs semmi érvünk, amellyel számot tudnánk adni ezért a csődületért, és ezeket elmondva feloszlatta a gyűlést (gyülekezetet).

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

20. fejezet

1. Miután pedig megszűnt a zavargás (a csődület), Pál magához hívatta a tanítványokat, és bátorította (buzdította, intette) őket és elköszönt tőlük, elindult, hogy Makedóniába menjen,
2. ezután pedig átment azokon a részeken és buzdította őket sok Igével, (szóval), Görögországba (Hellászba) ér(kezet)t,
3. ott töltött három hónapot, mivel cselvetés készült ellene a zsidók részéről, amint hajón szándékozott indulni Szíriába, azért úgy döntött, hogy Makedónián át tér vissza.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

4. Vele ment (elkísérte) pedig Ázsiáig Szópáter a bereai Pürrosz fia, a tesszalonikaiak közül pedig Arisztarkhosz és Szekundosz, és a derbei Gájosz és Timótheus, ázsiaiak pedig Tükhikosz és Tromphimosz,
5. ezek előrementek, megvártak minket Tróászban,
6. mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kihajóztunk Filippiből és hozzájuk érkeztünk Tróászba öt nap múlva, ahol hét napot töltöttünk.
7. A szombatoknak (a hét) első napján egybegyültek a kenyér megtörésére, Pál fejtegetést tartott nekik, mert másnap indulni szándékozott, és elnyújtotta az Igét (a szót) éjfélig.
8. volt pedig elég sok mécs (lámpa) a felsőszobában, ahol összegyül(ekez)tünk,
9. ült pedig egy Eütüchosz nevű ifjú az ablaknál, mély álomba merülve, amikor Pál tovább fejtegetett, az álom úgy elnyomta, hogy leesett a harmadik emeletről, és holtan szedték (emelték) fel.
10. De Pál lement, ráborult és átölelte (körül karolta) és ezt mondta: nehogy nyugtalankodjatok, mert a lelke benne van!
11. fölment pedig és megtörte a kenyeret, és jóízűen evett, elég sokáig, egészen virradatig elbeszélgetett, úgy indult el,
12. felvezették pedig a fiút élve és mérhetetlenül megvigasztalódtak.
13. Mi pedig előre mentünk a hajóra, Asszoszba hajóztunk, ott szándékoztunk felvenni Pált, mert így rendelkezett; ő maga gyalog szándékozik menni.
14. Amint pedig Asszoszban találkozott velünk, felvettük őt és Mitilénébe ér(kez)tünk,
15. onnan elhajóztunk, másnap eljutottunk Khiosz elé, a következő napon pedig átkeltünk Számoszba, majd a rákövetkező nap megérkeztünk Milétozszba.
16. Mert úgy döntött Pál, hogy Efézus mellett elhajózik, hogy így ne veszítsen időt Ázsiában, mert sietett, hogy ha lehetne pünkösdi napjára Jeruzsálemben legyen.
17. Milétozsból pedig Efézusba küldött, magához hívatta a gyülekezet véneit (az eklézsia presbitereit).
18. Amikor pedig megérkeztek hozzá (ezt) mondta nekik: ti tudjátok az első naptól fogva, melyen Ázsiába léptem, hogyan voltam veletek, minden időmmel,
19. (rab)szolgáltam az Úrnak minden alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások közepette is, amelyek a zsidók csel vetései folytán estek rajtam,
20. amint semmit sem húzódoztam attól, ami hasznohozó, hogy hirdessem nektek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként,
21. tanú(bizony)ságot tettem zsidóknak és görögöknek egyaránt az Istenbe irányuló gondolkozásmód megváltozása és a mi Urunk Jézusba vetett hithűség mellett.
22. És most lám! Én a Szellemhez kötve megyek Jeruzsálembé és hogy mik várnak ott rám (netán) nem is tudom,
23. kivéve, hogy a Szent Szellem városonként arról tesz tanú(bizony)ságot nekem, ezt mondja, hogy bilincsek és nyomorúság várnak rám,
24. de semmibe sem veszem, lelkem sem drága nekem, csakhogy bevégezzem a pályafutásomat és a (diakóniai) szolgálatot, amelyet vettem (kaptam) az Úr Jézus Krisztustól, hogy tanú(bizony)ságot tegyek az Isten kegyelmének örömezenetéről (evangéliumáról),
25. és most íme! én tudom, hogy többé nem látjátok az én orcámat, senki közületek, akik közt a királyságot hirdetve jártam,
26. ezért tanú(bizony)ságot teszek nektek a mai napon, hogy tiszta vagyok mindenkinek a véréből,
27. mert nem húzódoztam, hogy hirdessem az Isten minden tanácsát (végzését) néktek.
28. Ügyeljete magatokra és a nyájra mind, amelyben titeket a Szent Szellem felügyelőül helyezett, hogy pásztoroljátok az Isten (kihívott) gyülekezetét, amelyet saját vére által szerzett meg magának,
29. én tudom, hogy bejönnek az én eltávozásom után ragadozó farkasok közületek, akik nem kímélik a nyáját.
30. Közületek is támadnak férfiak, akik fonák (átfordított) dolgokat szólnak, hogy elvonják (elhúzzák) a tanítványokat maguk után,
31. azért legyetek éberek (virrasszatok), emlékezzetek meg, hogy három éven át éjjel és nappal nem szüntem meg könnyekkel figyelmeztetni (inteni) mindegyiketeket,
32. és most ajánllak (odateszlek, odahelyezlek) titeket az Úrnak és kegyelme Igéjének (szavának), amely képes felépíteni titeket és megadni az osztályrészt mindazok között, akik meg vannak szentelve,
33. ezüstjét vagy aranyát vagy ruházatát senkinek nem kívántam,
34. magatok tudjátok, hogy amikre szükségem volt nekem és a velem lévőeknek, ezek a kezek szolgáltak meg.

35. Mindenestül (mindezeket) megmutattam nektek, hogy így fáradozva kell támaszokra lenni a gyengé(lkedő)knek, megemlékezni az Úr Jézus Igéjéről (szavairól), mivelhogy Ómaga mondta: nagyobb boldogság inkább adni, mint elfogadni (kapni),
36. és amikor ezeket mondta, térdre esve mindnyájukkal együtt imádkozott,
37. de nagy sírásra fakadtak mind, és Pál nyakába borultak, összecsókolgatták
38. leginkább azon a szaván keseregtek (az a szava fájt), amellyel (ezt) mondta, hogy többet nem fogják orcáját viszontlátni, elkísérték pedig őt a hajóhoz.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

21. fejezet

1. Amint pedig elszakadtunk tőlük és kifutottunk a tengerre, egyenesen Kosz szigetére érkeztünk, másnap pedig Rodoszba, és onnan Patarába,
2. és találtunk egy hajót, amely átment Föníciába, fölszálltunk, elhajóztunk.
3. Feltűnt pedig Küprosz (Ciprus) és elhagytuk bal(kéz)felől, Szíriába hajóztunk, és Türoszban értünk kikötőbe, mert a hajónak itt kellett a rakományát kitenni,
4. megtaláltuk pedig a tanítványokat, ott maradtunk hét napig, azok azt mondták Pálnak a Szellem által, nehogy felmenjen Jeruzsálembe,
5. amikor pedig eltöltöttük a napokat, útnak indultunk, mind elkísérték bennünket feleségestül és gyermekestül a városon kívülre és a tengerparton letérdeltünk, imádkoztunk,
6. búcsút vettünk egymástól és beszálltunk a hajóba, azok pedig visszatértek övéikhez,
7. mi pedig a hajózást azzal végeztük be, hogy Türoszból Ptolemaioszba érkeztünk, és köszöntöttük a testvéreket, ott maradtunk egy napig náluk,
8. másnap pedig elindultunk, Cezáreába ér(kez)tünk és betértünk (bementünk) Fülöp evangélista házába, aki egy volt a hét diakónus közül, nála maradtunk.
9. ennek pedig volt négy hajadon (szűz) lánya, akik prófétáltak.
10. Mialatt pedig több napig maradtunk, lejött egy Júdeából való Agabosz nevű próféta,
11. és amikor eljött hozzánk, vette Pálnak az övét, megkötözte vele a maga lábait és a kezeit (ezt) mondta: ezt mondja a Szent Szellem, azt a férfiút, akié ez az öv, így kötözik meg Jeruzsálemben a zsidók és átadják (kiszolgáltatják) a nemzetek kezeibe.
12. Amikor pedig ezeket hallottuk, kértük mi és a helybeliek, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe,
13. akkor így válaszolt Pál: mit tesztek? mit sir(ánkoz)tok és kesergetitek (összetöritek) a szívemet? mert én nemcsak megkötötetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.
14. Mivel nem tudtuk lebeszélni, belenyugodtunk, (ezt) mondtuk: Az Úr akarata legyen meg.
15. E napok után pedig nekikészülődünk, felmentünk Jeruzsálembe.
16. Jött pedig néhány tanítvány a tanítványok közül is Cezáreából, elvezettek egy régi (kezdetből való) tanítványhoz a ciprusi Mnászonhoz, hogy nála szálljunk meg.
17. Amikor pedig Jeruzsálembe jutottunk, szívesen (kedvesen) fogadtak minket a testvérek,
18. másnap pedig bement Pál velünk együtt Jakabhoz, mind jelen voltak a vének (a presbiterek),
19. és köszöntötte őket és részletesen elmondta sorjában, mi mindent tett az Isten a nemzetek között az ő (diakóniai) szolgálata által.
20. Azok pedig amint hallották, dicsőítették az Istent és (ezt) mondták neki: látod, testvér, hány (tíz)ezer zsidó van, aki hívővé lett, akik mind buzgón tartják a törvényt.
21. Felőled pedig úgy értesültek, hogy te mindazokat a zsidókat, akik a nemzetek között vannak, a Mózesből való elszakadásra (elpártolásra) tanítod (ezt) mondván, nehogy körülmetéltessék fiaikat és ne járjanak a szokások szerint.
22. Mi van tehát? Mindenesetre meghallják, hogy te (ide)jöttél. Ezt tehát tedd meg, amit neked mondunk,
23. van nekünk négy (férfi) emberünk, akiken fogadalom van,
24. ezeket vedd magad mellé, menj fel velük együtt a tisztulás(i - szertartás)ra, és fizess meg a költségeket (költs rájuk), hogy megnyirassák a fejüket (megnyiratkozzanak), akkor megtudja mindenki, hogy amikről felőled értesültek, semmi sem igaz, hanem magad is úgy jársz, hogy megtartod (megőrzöd) a törvényt.
25. A nemzetekből lett hívők felől pedig levélben közöltük velük végzésünket (bírói döntésünket), hogy őrizkedjenek a bálványoknak áldozott(hús)tól és vértől és fojtott állattól és cédaságtól (erkölcstelenségtől).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

26. Akkor Pál maga mellé vette a férfiakat, a következő napon velük együtt elvégezte a tisztulás(i-szertartás)t, bement a templomépületbe, bejelentette (hírül adta) a tisztulás napjainak kitöltését, mígnem bemutatták (felvitték) mindegyikükért az áldozatot.
27. Amikor pedig a hét nap vége felé járt, az ázsiai zsidók meglátták őt a templomépületben, fellázították a tömeget mind, keze(ke)t vetettek rá, ezt
28. kiáltották: izraelita férfiak, segítsetek! ez az ember, aki a nép és a törvény és e hely ellen tanít mindenkit, mindenütt, még görögöket (helléneket) is bevezetett a templomba és megfertőzte (közönségessé tette) ezt a szent helyet,
29. mert már előbb látták az efézusi Trofimoszt a városban vele együtt, őt gondolták, hogy a templomba bevezette Pál,
30. megmozdult (felbolydult) az egész város és csődület támadt, és megragadták Pált, kivonszolták a templomépületből és mindjárt bezárták az ajtókat.
31. Már-már azon voltak, hogy megölik, felment egy jelentés a csapat ezredesének, hogy egész Jeruzsálem fellázadt (zavarog),
32. aki rögtön katonákat és századosokat vett maga mellé, lefutott hozzájuk, azok pedig meglátták az ezredest és a katonákat, abba hagyták Pál ütlegelését,
33. akkor közelment az ezredes, elfogatta és megparancsolta, hogy kössék meg két láncsal, azután tudakolta, hogy ki(csoda) és mit csinált (tett),
34. de ki ezt, ki azt kiabálta a tömegben, így nem volt képes megtudni semmi biztosat a zajongás (lárma) miatt, megparancsolta, vezessék a táborkaszárnyába (erődbe),
35. amikor pedig eljutott a lépcsőkhöz, az történt, hogy a katonák vitték őt a tömeg erőszakoskodása miatt,
36. mert utána tódult (követte) a nép sokasága, ezt kiabálva: öld meg! (vedd el életét!)
37. amikor éppen a táborkaszárnyába (erődbe) szándékozták bevezetni Pált, így szólt: Szabad-e nekem, hogy valamit mondjak neked? Az pedig ezt mondta: görögül (hellénül) tudsz?
38. hát nem te vagy az egyiptomi, aki napokkal ezelőtt felkelést szított és kivetzte a pusztába a négyezer törrel felfegyverzett (orgyilkos) férfit?
39. Pál pedig ezt mondta: én tarzosi zsidó ember vagyok, Kilikia nem ismeretlen városának polgára, de kérlek téged, engedd meg, hogy szóljak a néphez.
40. Amikor pedig megengedte, Pál a lépcsőkön állva, kezével intett a népnek, amikor pedig mély csend lett, megszólalt héber nyelven, ezt mondta:

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

22. fejezet

1. férfiak, testvérek és atyák! hallgassátok meg védekezésem, amelyet hozzátok most intézek.
2. Amikor pedig meghallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, méginkább elcsendesedtek, és így szólt:
3. én zsidó férfi vagyok, a kilikiai Tarzoszban születtem, felnevelkedtem pedig ebben a városban, Gamaliél lábainál, az atyák törvényének pontosságára szerint neveltetem, buzgó voltam Isten iránt, mint ti mindnyájan vagytok ma,
4. aki ezt az Utat üldöztem halálig, megkötöztem és őrizetbe (át)adtam férfiakat és nőket,
5. amint a főpap is tanú(bizonyos)om nekem, és a vének tanácsa is mind, akiktől leveleket kaptam a testvérekhez, Damaszkuszba mentem, hogy az ottaniakat megkötözve Jeruzsálembe vezessem, (megtorló) büntetés végett (hogy bűnhődjenek).
6. Történt pedig, hogy amint mentem, és közeledtem Damaszkuszhoz, déltájban, hirtelen az égből körül sugárzott nagy fény engem
7. és leestem (lezuhantam) a földre és hangot hallottam, amely ezt mondta nekem: Saul, Saul, mit üldözöl engem?
8. én pedig válaszoltam: Ki vagy Uram? s így szólt hozzám: Én vagyok a názáreti Jézus, Akit te üldözöl
9. akik pedig velem együtt voltak, a fényt ugyan látták, de a hangját Aki szólt nekem nem hallották,
10. én pedig ezt mondtam: mit tegyek Uram? az Úr pedig így szólt hozzám: állj fel és menj Damaszkuszba, ott neked majd szólnak mindenről, ami el van rendelve neked, hogy megtegyed,
11. mivel pedig nem láttam annak a fénynek a dicsősége miatt, a velem levők kézenfogva vezettek és így ér(kez)tem be Damaszkuszba,
12. egy bizonyos Ananias pedig, egy a törvény szerint kegyes (istenfélő) férfiú, akiről az ott lakó zsidók jó tanúbizonyoságot tesznek,

13. eljött hozzám és mellém állt, ezt mondta nekem: Saul testvér, láss újra! és én abban az órában feltekintettem rá,
14. ő pedig ezt mondta: Atyáink Istene előre elválasztott téged, hogy megismerd akaratát és meglásd az Igaz(ságos)at és hangot hallj az Ő szájából,
15. mivel tanúbizonyosságtevője leszel neki minden ember felé azok felől, amelyeket láttál és hallottál,
16. és most mit szándékozol tenni? állj fel, merítkezzél be és mosd le a bűneidet (vétkeidet), segítségül-híva az Úr nevét.
17. Történt pedig, hogy amikor visszatértem Jeruzsálembe és imádkoztam a templomban, elragadtatásba estem (jutottam),
18. és láttam Őt, amint ezt mondta nekem: siess és jöjj ki gyorsan Jeruzsálemből, mert nem fogadják el a rólam szóló tanúbizonyoságtételeidet,
19. és én ezt mondtam: Uram, ők maguk tudják, hogy én voltam az, aki tömlöcbe vettem és (véresre)vertem zsinagógánként azokat, akik hittek Benned,
20. és amikor kiömlött a vére Istvánnak, a Te tanúbizonyosságtevődnek (mártírodnak) magam is ott voltam és helyesltem (megölését) és őriztem a gyilkosainak ruháit,
21. és így szólt hozzám: menj el, mert én messz(ir)e a nemzetek közé küldelek ki téged.
22. Eddig a szóig hallgatták őt, (de ekkor) fölemelték hangjukat, ezt mondták: töröld el a föld színéről az ilyet! mert nem érdemli meg, hogy éljen.
23. Amikor pedig azok ordítóztak és lengették (elhányták) ruháikat és port szórtak a levegőbe,
24. megparancsolta az ezredes, hogy vezessék be a kaszárnnyába (táborba) és ezt mondta, korbácsütésekkel vallassák ki, hogy megtudja, miért (mi okból) hangoskodtak úgy rá.
25. Amikor pedig kifeszítették (kikötötték) szíjakkal, ezt mondta az ott álló századosnak Pál: Vajon egy embert, aki római és nincs elítélve, (ítélet nélkül) szabad nektek megkorbácsolni?
26. Amikor ezt hallotta a százados, odament az ezredeshez, és jelentést tett neki, ezt mondta: mit szándékozol tenni? mert ez az ember római,
27. hozzám pedig az ezredes és ezt mondta neki: mondd meg nekem, te római vagy? ő pedig ezt mondta: igen,
28. válaszolt pedig az ezredes: én sok pénzösszegért szereztem meg e polgárjogot. Pál pedig ezt mondta: én pedig beleszülettem (úgy is születtem)
29. mindjárt elálltak tehát tőle, akik őt vallatni szándékoztak, az ezredes is megijedt, amikor megtudta, hogy római és hogy őt megkötöztette.
30. Másnap pedig szándékában volt megtudni a biztosat, hogy mivel vádolják a zsidók, feloldoztatta és megparancsolta, gyűljenek össze a főpapok és a főtanács (nagytanács) mind és elővezettette Pált, és eléjük állította.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

23. fejezet

1. Pál pedig a főtanácsra szegezte szemeit, ezt mondta: férfiak, testvérek! én jó lelkiismerettel (polgárként) szolgáltam Istennek e mai napig.
2. Anániás főpap pedig megparancsolta a mellette állóknak, hogy üssék szájon
3. ekkor Pál így szólt hozzá: megver téged majd (még) az Isten, te fehérre meszelt fal! Te is leülsz, hogy megítélj engem a törvény szerint és törvényellenesen parancsolod, hogy engem verjenek?
4. az ott állók pedig ezt mondták: az Isten főpapját gyalázod?
5. és szólt Pál: nem tudtam testvérek, hogy főpap; mert meg van írva, a néped fejedelmére ne szólj rosszat.
6. Tudta pedig Pál, hogy egyik részük a Szadduceusok, a másféle pedig a farizeusok közül való, felkiáltott a főtanácsban: férfiak, testvérek, én farizeus vagyok, farizeusnak fia, a halottak reménysége és feltámadása miatt vagyok vád (ítélet) alatt.
7. Amint pedig ezt szólta, felzúdulás támadt a farizeusok és Szadduceusok között és két pártra szakadt a sokaság,
8. mert a Szadduceusok azt mondják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem szellem, a farizeusok pedig vallják mind a kettőt,
9. támadt pedig nagy kiáltozás és felemelkedtek (felálltak) néhányan az írástudók közül a farizeusok részéről, hadakozva mondták: semmi rosszat nem találtunk ebben az emberben, hátha Szellem szólt neki, vagy (egy) angyal,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. amikor pedig nagy lett az egyenetlenség (felzúdulás), félt az ezredes, netán szétszaggatják Pált, parancsot adott, hogy a katonaság menjen le, ragadja ki őt közülük és vezesse a táborba.
11. A következő éjszakán pedig melléje állt az Úr, ezt mondta: légy bátor! mert ahogy(an) tanúbizonyságot tettél rólam Jeruzsálemben, úgy kell (köteles vagy) Rómában is tanúbizonyságot tenned.
12. Amikor pedig nappal lett összeszövetkeztek a zsidók, átokkal elkötelezték magukat (megfogadták), ezt mondták, nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik Pált,
13. voltak pedig több mint negyvenen, akik ezt az összeesküvést csinálták,
14. akik elmentek a főpaphoz és vénekhez, ezt mondták: fogadalommal megfogadtuk (átokkal átkoztuk meg magunkat), hogy semmit nem ízlelünk addig, míg meg nem öljük Pált,
15. most tehát ti jelentsétek az ezredesnek a főtanáccsal együtt (egyetértésben), hogy holnap vezesse őt hozzátok, mintha az ügyét pontosabban szándékoznátok megismerni, mi pedig, mielőtt közel érne, készek vagyunk megölni őt.
16. Meghallotta pedig Pál nő(testvér)ének a fia a csel(szövés)t, és bejutott a táborba, hírül (tudtára) adta Pálnak.
17. Magához hivatott pedig Pál egyet a századosok közül, ezt mondta: ezt az ifjút vezesd az ezredeshez, mert valami jelentenivalója van számára.
18. Az tehát maga mellé vette őt, elvezette az ezredeshez és ezt mondta: a fogoly Pál magához hivatott engem, kérte, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, valami mondanivalója van számodra.
19. Kézen fogta pedig az ezredes és félrevonta külön (négyszemközt), tudakolta (érdeklődött): mi az, ami jelentenivalód van nekem?
20. Ő pedig ezt mondta: a zsidók megegyeztek, hogy megkérnek téged, hogy holnap Pált vezettesd a főtanács elé, mintha valami pontosabban szándékoznának megtud(akoz)ni róla,
21. te tehát nehogy engedj nekik, mert leskelődik rá több mint negyven férfi, akik megfogadták, hogy sem nem esznek, sem nem isznak, míg meg nem ölik őt, és most készen vannak, várják a te beleegyezésedet.
22. Az ezredes elbocsátotta az ifjút, meghagyta: senkinek ne beszéld ki (ne szólj róla), hogy ezeket megjelentetted nekem
23. és odahívatott kettőt a századosok közül, ezt mondta: tartsatok készenlétben) kétszáz katonát, hogy induljanak Cezáreába, és hetven lovas és kétszáz parittyást (lándzsást), az éjszakának harmadik órájától,
24. nyerges (teherhordó) állatokat is szereljete fel, hogy ráültetve Pált, biztonságban vigyék (átmentsék) Félix helytartóhoz
25. levelet írt, a szövege ez volt:
26. Klaudiusz Lüsziász a leghatalmasabb helytartónak Félixnek üdvözet! (örömet kívánok).
27. Ezt a férfit, akit elfogtak a zsidók és szándékuk volt megölni, közbeléptem a katonasággal, kiragadtam, amikor tudomásomra jutott, hogy római.
28. Szándékoztam megtudni a vádokat, mi miatt idézték bíróság elé, levezettem a főtanácsuk elé.
29. Úgy találtam, hogy a törvényük vitás kérdéseivel kapcsolatban fogták perbe, de nincs semmi halált, vagy bilincset érdemlő panasz ellene,
30. jelentették pedig nekem, hogy merénylet készül e férfiú ellen. Azonnal elküldtem hozzád, hírül adtam a vádlóknak is, hogy mondják meg neked, ami rá vonatkozik és folyamodjanak hozzád.
31. A katonák tehát amint nekik megparancsolták, felvették Pált, elvitték az éjszaka Antipatriszba.
32. Másnap pedig a lovasokat hagyták, hogy tovább menjenek vele együtt, visszatértek a táborba.
33. Amikor beér(kez)tek Cezáreába és átadták a levelet a helytartónak, Pált is eléje állították.
34. Amikor a helytartó elolvasta és megkérdezte, melyik helytartóságtól való és megtudta, hogy Kilikiából,
35. ezt mondta: majd kihallgatlak, amikor vádlóid is megjelennek. Megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizték őt.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

24. fejezet

1. Öt nap múlva pedig lement Ananiás főpap a vének közül néhányval és egy ügyvéddel, Tertullusszal, akik megjelentek a helytartó előtt Pál ellen.
2. Előhívták pedig őt, elkezdte vádolni. Tertullusz ezt mondta: sok békében van részünk általad és helyes intézkedések történnek e nemzet javára a te előregondolásod által,
3. minden tekintetben és mindenütt, elismerjük leghatalmasabb Félix minden halálával,
4. hogy pedig több ideig fel ne tartsalak (tartóztassalak), kérlek hallgass meg minket röviden kedvességed (nyájasságod) szerint,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

5. mert mi úgy találtuk, hogy ez az ember pestist-terjesztő és lázadást szít az összes zsidók között a lakott földkerekségen, a nazarénusok felekezetének élenjárója,
6. aki a templomépületet is megpróbálta megszentelteleníteni, akit el is fogtunk.
7. (de odajött Lüsziász, az ezredes és erőszakkal kezeinkből kivette,
8. azt parancsolta, hogy vádolói jöjjenek hozzád), akitől, ha kihallgatod (kivallatod), mindezekről magad megtudhatod, amivel mi vádoljuk,
9. helyeselték pedig a zsidók is, állítva, hogy ezek így vannak.
10. Pál pedig válaszolt, amikor fejfel intett neki a helytartó, ezt mondta: sok esztendő óta te ítélőbírája vagy ennek a nemzetnek, (jól)tudom, jóindulattal(-érzéssel) hozom fel védelemre az én dolgaimat,
11. megtudhatod, hogy nincs tizenkét napnál több, amióta felmentem imád(koz)ni Jeruzsálembe,
12. és sem a templomépületben nem találtak engem valakivel vitatkozva, vagy tömegcsődületet csinálva, sem a zsinagógákban, sem a városban,
13. nem is tudják rám bizonyítani, amikkel most vádolnak engem,
14. megvallom pedig ezt neked, hogy én aszerint az Út szerint, amelyet felekezetnek (szakadárságnak) mondanak, úgy szolgálok atyáim Istenének, mint aki hiszek mindabban, ami a törvényben és a prófétákban meg van írva,
15. reménységem van az Istenben, amit ezek maguk is várnak, hogy föltámasztásuk lesz az igaz(ság)osoknak és az igaz(ság)atlanoknak,
16. ebben magam is gyakorlom magam, hogy feddhetetlen (botlás nélkül való) lelkiismeretem legyen az Isten és az emberek felé mindig.
17. Több esztendő múltán pedig eljöttem, hogy az én nemzetemnek alamizsnát hozzak és áldozatokat,
18. ezekben találtak engem megszentelődve a templomépületben, nem a tömegben, sem a zavargásokban,
19. néhányan pedig az Ázsiából való zsidók, akiknek meg kellett volna előtted jelenni és vádat emelni, ha valami panaszuk van ellenem,
20. vagy ezek maguk mondják meg, hogy találtak-e bennem valami igaztalanságot, amikor a főtanács előtt álltam,
21. hacsak ez egy hang tekintetében nem, amelyet kiáltottam közöttük állva, hogy a halottak föltámadása miatt állok ma vádlottként előttetek.
22. Félix pedig, mivel pontosabban meglátta a dolgokat az Út felől, elhalasztotta (ügyüket) ezt mondta: amikor Lüsziász ezredes lejön, majd döntök ügyetekben.
23. Megparancsolta (meghagyta) a századosnak, hogy tartsa Pált őrizetben, de könnyítsenek rajta és senkit ne akadályozzanak abban, hogy az övéi közül valaki szolgálatára legyen.
24. Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, aki zsidó nő volt, maga elé hívatta Pált (elküldött érte) és meghallgatta őt a Krisztus Jézusba vetett hit(húség)e felől,
25. de amikor Pál a megigazulásról és önmegtartóztatásról és a jövőendő ítéletről tájékoztatta, megijedt Félix, így válaszolt: most menj el, de alkalomadtán magamhoz hivatlak téged,
26. egyszersmind remélte, hogy pénzt kap majd Páltól, ezért gyakrabban hívatta őt és elbeszélgetett vele.
27. Amikor pedig két esztendő eltelt, Félix utóda Porcius Fesztusz lett, mivel kedveskedni akart a zsidóknak Félix, Pált fogságban hagyta.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

25. fejezet

1. Fesztusz tehát amint a helytartóságba lépett, három nap múlva felment Jeruzsálembe Cezáreából.
2. feljelentést (panaszt) tettek pedig neki a főpapok és a zsidók előkelői Pál ellen, és kérték őt,
3. kegyképpen ellene, hogy küldje őt Jeruzsálembe, kitervelték, hogy megölik az úton.
4. Fesztusz azt válaszolta, hogy őrizetben tartják Pált Cezáreában, ő maga pedig rövidesen el fog utazni.
5. Azok pedig közületek - mondta - akiknek meghatalmazásuk van, jöjjenek be velem együtt, és ha van valami helytelen abban a férfiúban, emeljenek ellene vádat.
6. Miután pedig tíz napnál többet töltött el köztük, lement Cezáreába, az ítélőbírói székre ült, megparancsolta: vezessék elő Pált.
7. Amikor pedig az megjelent, körülállották a zsidók, akik Jeruzsálemből lejöttek, sok és súlyos vádat hoztak fel ellene, amelyeket nem bírtak bebizonyítani,
8. mivelhogy Pál magát ezzel védelmezte: sem a zsidók törvénye ellen, sem a templomépület ellen, sem a császár (a Cézár) ellen nem vétettem.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. Fesztusz pedig a zsidóknak kedveskedni akart, válaszolva Pálnak ezt mondta: akarsz-e Jeruzsálembe felmenni, s ott ítélkezzenek ezek feletted én előttem?
10. ezt mondta pedig Pál: a császár ítélőbírói emelvénye előtt állok, itt kell felettem ítélkezni. A zsidók ellen semmi jogtalanságot nem követtem el, amint te is jól tudod,
11. mert ha igazságtalanságot csináltam és ha valami halálra méltót tettem, nem vonakodom a haláltól, de ha semmi sincs azokban, amikkel ezek vádolnak engem, senki engem nem ajándékozhat nekik. A császárhoz föllebbezek!
12. Akkor Fesztusz megbeszélte (értekezett) a tanáccsal (tanácsadóival), így válaszolt: a császárhoz föllebbeztél, a császár elé fogsz menni.
13. Néhány nap múlva pedig Agrippa király és Berniké Cezáreába mentek, hogy köszöntsék Fesztuszt.
14. Amint pedig több napot töltöttek ott, Fesztusz előadta (előhozta) a királynak Pál ügyét, ezt mondta: egy férfiút hagyott hátra Félix fogva, megköt(öz)ve,
15. aki felől, amikor Jeruzsálemben voltam, feljelentést tettek (vádát emeltek) a főpapok és a zsidók vénei és elítélését követelték,
16. akiknek azt válaszoltam, hogy nem szokásuk a rómaiaknak, hogy valamely embert kiadjanak, míg a vádlottat nem szembesítik vádlóival és alkalmat (helyet) nem adnak (nem nyer arra), hogy védekezhessenek a vád ellen.
17. Amikor tehát összegyűltek ide haladék nélkül másnap ítélőbírói emelvényre ültem, elővezettettem a férfiút,
18. aki ellen előálltak a vádlók, de semmiféle vádokat nem hoztak elő, amiket én gyanítottam (sejtettem),
19. hanem holmi vitás kérdéseket vetettek fel ellene a saját vallásoskodásukkal kapcsolatban és egy bizonyos halott Jézust illetően, akiről Pál azt állította, hogy él.
20. Én pedig mivel zavarban voltam, efféle vitás kérdésekben, azt mondtam, hajlandó-e felmenni Jeruzsálembe; ott mondanak ítéletet ebben az ügyben,
21. de Pál föllebbezett, hogy őfelsége döntésére tartsák őrizetben, megparancsoltam, hogy őrizzék, míg majd felküldöm őt a császárhoz.
22. Agrippa pedig így szólt Fesztuszhoz: szeretném magam is azt az embert hallani. - Holnap - mondta - majd meghalod őt.
23. Másnap tehát, amikor eljött Agrippa és Berniké sok pompával és bementek a kihallgatási-terembe ezredesekkel és a város előkelő embereivel és Fesztusz parancsára elővezették Pált,
24. és így szólt Fesztusz: Agrippa király és ti mind(nyájan) velünk együtt jelenlevő férfiak, nézzétek ezt, aki miatt a zsidók sokasága mind megkeresett engem Jeruzsálemben és itt kiabálva, hogy neki nem kellene tovább élnie,
25. én pedig úgy találtam, hogy semmi halálra méltót gyakorlatilag nem tett. Mivel azonban ő maga föllebbezett őfelségéhez, úgy döntöttem, hogy elküldöm,
26. felőle semmi bizonyosat írni nem tudok az én uramnak, azért idevezettem őt elétek és főképpen (leginkább) eléd, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténte után legyen mit írnom,
27. mert ésszerűtlennek tűnik nekem, elküldeni egy foglyot és az ellene emelt vádokat nem jelenteni.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

26. fejezet

1. Agrippa pedig Pálhoz így szólt: engedélyt kapsz, hogy a magad érdekében szólj. Akkor Pál kinyújtotta a kezét, s így védekezett:
2. mindazok felől, amikkel vádolnak a zsidók, Agrippa király, boldognak tartom magamat, hogy előtted védekezem,
3. leginkább azért, mert te ismered a zsidók minden szokásait és vitakérdéseit, azért kérlek türelmesen hallgass meg engem.
4. Tehát életmódomat fiatalság(om)tól fogva, amely kezdettől az én nemzetem közt folyt le Jeruzsálemben tudják a zsidók mindnyájan,
5. régtől fogva ismernek engem kezdettől, ha tanúbizonytságot akarnak tenni, hogy vallásunk legszigorúbb felekezete szerint éltem, mint farizeus,
6. most is az Istentől atyáinknak tett ígérete reményéért állok ítélet alatt,
7. amelyre a mi tizenkét törzsünk erőfeszítő kitarással éjjel és nappal szolgálva reméli, hogy eljut, ezért a reménységért vádolnak engem a zsidók, király!
8. Miért ítéletek hihetetlennek magatokban, hogy Isten halottakat kelt életre?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

9. én magam is azt gondoltam, hogy a názáreti Jézus neve ellen sokat kell tennem, ezt meg is csináltam Jeruzsálemben,
10. és a szentek közül én sokakat tömlöcbe zárattam, erre a főpapoktól felhatalmazást kaptam, amikor pedig megölték őket, hozzájárultam szavazatommal,
11. és minden zsinagógában sokszor büntetéssel kényszerítettem őket káromlásra, szerfölött dühöngtem ellenük, üldöztem a külszágok városaiban is.
12. Ezekben (ilyen ügyben) mentem Damaszkuszba a főpapok felhatalmazásával és megbízásával,
13. déltájban az út irányában láttam, ó király, hogy az égből a nap fényességét felülmúló fény körül sugárzott engem és azokat, akik velem együtt mentek,
14. amikor pedig mi mind(nyájan) leestünk a földre, hallottam egy hangot, amely szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, mit üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke (szűrővas) ellen rugdalóznod.
15. én pedig (ezt) mondtam: Ki vagy Uram? Az Úr pedig (ezt) mondta: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl,
16. de kelj föl és állj talpra, mert azért jelentem meg neked (lettem láthatóvá), hogy kiválasszalak téged szolgává és tanú(bizony)ságtevővé azoknak, amiket láttál, és amelyeket majd ezután fogsz látni,
17. kiragadlak (kiemellek) téged a népedből és a nemzetekből, akik közé én küldelek téged,
18. hogy nyisd fel szemeidet, hogy elforduljanak a sötétségtől a fénybe, és a sátán hatalmából az Istenhez, hogy bűnbocsánatot nyerjenek és osztályrészt a megszenteltek között a belém vetett hit révén,
19. ezért Agrippa király, nem lettem engedetlen (szófogadatlan) az égi lát(om)ás iránt,
20. hanem a damaszkusziaknak először és jeruzsálemieknek, majd Júdea minden vidékén és a nemzeteknek hirdettem, hogy változtassák meg gondolkozásmódjukat és forduljanak az Istenhez, a gondolkozásmód megváltoztatáshoz méltó cselekedeteket (műveket) tegyenek.
21. Emiatt a zsidók megfogtak engem a templomépületben, gyilkossági kísérletet követtek el ellenem (megpróbálkoztak kezem vetni rám),
22. de hát az Istentől segítséget (oltalmat) kaptam mind e mai napig megálltam tanú(bizony)ságtevőként kicsinyek és nagyok előtt, semmit sem mondok azon kívül, amit a próféták szoltak, meg Mózes is, hogy meg fognak történni:
23. hogy szenvedésre lett rendelve Krisztus, hogy első lesz a halottak feltámadásából, fényt fog hirdetni a népnek meg a nemzeteknek is.
24. Amikor pedig ezeket mondta védekezésében, Fesztusz nagy hangon közbeszólt, ezt mondta: elment az eszed (őrült vagy), Pál! A sok tudomány örülségbe kerget (visz, dönt).
25. Pál pedig így szólt: nem vagyok őrült, nagyhatalmú Fesztusz, hanem való(igaz)ság és józanság beszédeit hangoztatom,
26. mert tud ezekről a király, akihez nyílt bátorsággal szólok, mert elrejtve ezekből semmi sincs előtte, meg vagyok győződve, mert nem zugban tett dolog ez.
27. Hiszel Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.
28. Agrippa pedig Pálhoz így szólt: kevés híja, hogy engem (ráveszel) keresztyénné teszel.
29. Pál pedig így szólt: kívánom Istentől akár kissé, akár nagyon, nem csak te, hanem mindazok, akik engem ma hallgatnak, olyanok lennétek, mint én is vagyok, leszámítva a bilincseket (e bilincsek nélkül).
30. Felállt a király és a helytartó és Berniké és akik velük együtt ültek,
31. és amikor eltávoztak, szoltak egymáshoz, ezt mondták: semmi halálra vagy bilincsre méltót nem tett ez az ember.
32. Agrippa pedig Fesztusznak ezt mondta: el lehetett volna bocsátani, ha nem föllebezett volna a császárhoz.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

27. fejezet

1. Amint pedig elhatározták, hogy elhajóznak Itáliába, átadták Pált és (némely) más egyéb foglyokat őfelsége csapata egy Juliusz nevű századosának,
2. beszálltunk pedig egy adramittiumi hajóra, amely Ázsia mentén fekvő helyeket készült behajózni, és elindultunk, velünk együtt volt a makedón Arisztarchosz is Thesszalonikából.
3. Másnap megérkeztünk Szidonba, Juliusz emberbarátiilag bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz, gondoskodásukban részesüljön.
4. Onnan elindulva elhajóztunk Küpros alatt, mivelhogy a szelek ellenkezőek voltak.
5. és amikor a Kilikia és Pamfilia mellett levő nyílt tengeren áthajóztunk, eljutottunk a lükiai Mirába
6. és mivel ott talált a százados egy alexandriai hajót, amely Itáliába készült, átszállított minket abba,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

7. elég sok napon át pedig hajónk lassan haladott és nehezen jutott Knidosz irányába, mivel nem engedett a szél minket, lehajóztunk Krétába, Szalmone táján,
8. és nagynehezen elhajózva mellette megérkeztünk egy helyre, amelyet Esményi-szép kikötőnek (öbölnek) hívnak, amelyhez közel van Lázea városa.
9. Mivel pedig közben elég sok idő eltelt, és a hajózás már nem volt biztonságos, miután már a böjt is elmúlt, Pál óva-intette őket,
10. ezt mondta nekik: férfiak, úgy látom, hogy nemesak a rakománynak (tehernek) és a hajónak, hanem lelkünknek is bántódásával és sok kárával fog történni a hajózás,
11. de a százados a kormányosnak és a hajóskapitánynak inkább hitt, mint azoknak, amit Pál mondott.
12. mivel pedig a kikötő a telelésre alkalmatlan volt, a többség azt határozta, hajózzanak el onnan, hátha valahogyan eljuthatnak áttelelni Foinikébe, Kréta egyik kikötőjébe, amely délnyugat és északnyugat felé néz,
13. de mivel lassú déli szél kezdett fújni, úgy vélték, hogy feltett szándékuknak uraivá lettek, felszedték a horgonyt és Kréta mentén (szoroson közel) hajóztak tovább,
14. nemsokára pedig onnét csapott le egy orkánszerű-forgószelel, az úgynevezett eürakülon,
15. amint ez a hajót megragadta és nem volt képes széllal szembemenni, ráhagytuk, hogy sodorjon.
16. Amikor pedig egy Klaudának hívott kis sziget alatt elfutottunk, alig bírtuk megtartani a mentőcsónakot.
17. Miután mégis felhúzták, védőintézkedést tettek: körülközték a hajót félve, hogy homokzatonyra vetődnek, leeresztették a vitorlát és így sodródtak (vitettek) tovább,
18. mivel pedig hevesen dobált (hányt-vetett) a vihar bennünket, másnap kiszórták a rakományt,
19. és a harmadnap saját kezükkel (önkezüleg) a hajó felszerelését kidobálták (kihajigálták),
20. amikor azonban sem a nap, sem a csillagok több napon át nem látszóttak, a téli vihar meg nem kicsit tombolt fölöttük, végül is oda lett a (meg)menekülésünknek minden reménye.
21. Amikor pedig már sok ideje nem ettek, akkor felállt Pál közöttük, és ezt mondta: kellett volna ugyan, ó férfiak, hogy rám hallgassatok (engedelmeskedjete nekem) és nem kellett volna elindulni Krétától, hogy elkerüljük ezt a bajt és kárt,
22. de most azt mondom (intelek titeket), legyetek jó bizakodással, mert eldobva egy lélek sem lesz közületek, csupán csak a hajó,
23. mert mellém állt az éjjel angyala az Istennek, akié vagyok, akinek (tisztelettel) szolgálok is
24. és ezt mondta: nehogy félj, Pál! A császár elé kell neked állnod és lám! neked ajándékoz az Isten mindenkit, akik veled együtt hajóznak,
25. azért legyetek jó bizakodással (jókedvűek) férfiak, mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan szólt nekem.
26. Egy szigetre kell nekünk kivetődnünk.
27. Amint pedig eljött a tizennegyedik éjszaka, azóta amióta hányattattunk (hánykódtunk) ide-oda dobálva az Adrián, éjfél tájban azt gyanították a hajósok, hogy közeledik valamilyen szárazföld hozzájuk,
28. és ledobva a mérőönt, húsz öl nyínek találták, röviddel azután továbbmenve (távolabb) ismét lebecsátották a mérőönt, tizenöt öl nyínek találtak,
29. és félve attól, hogy talán valahol sziklás helyekre fognak vetődni, a hajó farából kihajítottak négy horgonyt (és) alig várták (kivánták), hogy megvirradjon,
30. amikor pedig a hajósok megpróbálták (módot kerestek) menekülni a hajóból, és leeresztették a mentőcsónakot a tengerre, azzal az ürüggyel, mintha a hajó orrából horgonyokat szándékoznának leereszteni,
31. ezt mondta Pál a századosnak és a katonáknak: ha ezek nem maradnak a hajóban, ti nem lesztek képesek megmenekülni,
32. akkor elvágták a katonák a mentőcsónak köteleit és hagyták azt kiesni.
33. Addig pedig amíg nappal nem lett, bízatta (intette) Pál mindnyájukat, hogy vegyenek valami táplálékot magukhoz, ezt mondta: tizennegyedik napot töltöttek várakozásban, és semmit nem vettetek magatokhoz,
34. azért nagyon kérlek titeket, vegyetek magatokhoz táplálékot, mert ez a ti megmentéseteket szolgálja, mert senkinek közületek egy hajszála sem esik le (vész el) a fejről.
35. Ezeket mondta és (kezébe) vett egy kenyeret, hálát adott az Istennek mindannyiuk szeme láttára és megtörte és elkezdett (hozzáfogott) enni,
36. miután (erre) jókedvűek lettek mindnyájan, ők maguk is vettek magukhoz táplálékot.
37. A hajóban pedig lélekszám szerint összesen kétszázhetvenhatan voltunk.
38. Amikor jóllaktak a táplálékkal, azzal könnyítették a hajót, hogy kidobálnák a gabonát a tengerbe.
39. Amikor nappal lett, a szárazföldet nem ismerték fel, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos (lejtős) partja volt, elhatározták, hogy ha lehetséges, erre futtatják ki a hajót,

40. és a horgonyokat körös-körül eloldották, a tengerbe hagyták, egyszersmind a kormánylapátok tartóköteleit felengedték, és felvonták az orrvitorlát, a szél irányában tartottak (igyekeztek) a part felé.
41. Amikor pedig egy olyan helyre jutottak, ahol egy földnyelv (két oldalról mosott homokzátony) volt, ráfuttatták a hajót, az orra befürödve maradt mozdítatlanul, de a hátsórésze (a hajó fara) szétroncsolódott a hullámverés ereje miatt.
42. A katonáknak pedig az volt a tervük, hogy a foglyokat leölik, nehogy kiúszva, elmeneküljenek,
43. de a százados szándéka (terve) az volt: épségben átmenti Pált, eltiltotta őket ettől a szándéktól, megparancsolta, akik úszni tudnak, azok ugorjanak ki és elsőnek menjenek a szárazföldre,
44. és a többiek ki deszkákon, ki pedig hajóroncsokon; és így történt, hogy mindnyájan kimenekültek (épségben kijutottak) a szárazföldre.

AZ APOSTOLOK (KIKÜLDÖTTEK) TETTEI

28. fejezet

1. És amikor kimenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Melitának hívják a szigetet.
2. A barbárok (bennszülöttek) nem mindennapi emberbaráti szeretetet tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak (gyújtottak), befogadtak mindnyájunkat a ránk szakadó záporosó és hideg elől.
3. Összegyűjtött (összeszedett) pedig Pál egy csomó rőzsét és rátette a tűzre, egy vipera a melegből előjött (és) rátapadt a kezére,
4. amint pedig a barbárok meglátták a vadállatot a kezén függeni, egymáshoz így szóltak: mindenesetre gyilkos ez az ember, aki kimenekült a tengerből, de az Igazságosság nem engedi élni,
5. ő azonban lerázta a vadállatot a tűzbe (és) semmi baja nem lett.
6. azok pedig azt várták, hogy megdagad (fölpuffad), vagy összeesik hirtelen holtan, de amikor sokáig vártak és látták, hogy semmi baja, megváltozott véleményük, azt mondták, hogy isten.
7. Annak a helynek a környékén feküdtek a sziget első emberének, névszerint Popliusznak birtokai, aki befogadott minket (és) három napig barátságosan vendégül látott.
8. Történt pedig, hogy Popliusz apja láztól és vérhastól gyötörve ágyban (beteg) feküdt, akihez Pál bement, imádkozott, rátette kezeit, orvosolta őt.
9. Miután pedig ez történt, a többiek is, akiknek a szigeten valamilyen betegségük volt, hozzájöttek és kigyógyozta őket,
10. akik megbecsülésük sok jelével tiszteltek meg minket és amikor elindultunk, elláttak a szükséges holmikkal.
11. Három hónap múlva pedig elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt át, amelynek a jelvényén (címerén) Dioszkuroszok voltak,
12. és megérkezve Szirakuzába, ott maradtunk három napig,
13. ahonnan kerülővel eljutottunk Régiumba, és mivel egy nap múlva feltámadt a déli szél, másnap megérkeztünk Puteoliba,
14. itt testvéreket találtunk, kérésüknek engedve ott maradtunk egy hétig és így jöttünk el Rómába,
15. onnan pedig a testvérek, akik hallottak rólunk, eljöttek elénk a Forum Appii (Appiusz piacáig) és a Trés Tabernae-ig (három kocsmáig) és amikor meglátta őket Pál, hálát adott az Istennek, és bátorságot kapott.
16. Amikor pedig beértünk Rómába, megengedték Pálnak, hogy külön lakjék az őt őrző katonával együtt.
17. Történt pedig, hogy három nap múlva összehívatta magához Pál a zsidók közt való főembereket. Amikor pedig egybegyűltek így szólt hozzájuk: én, - férfiak, testvéreim -, semmit nem tettem a nép ellen vagy az ősi szokások ellen, mégis mint foglyot megköt(öz)ve átadtak (kiszolgáltattak) engem Jeruzsálemből a rómaiak kezeibe,
18. akik kivizsgálták ügyemet, engem szabadon akartak bocsátani, mivelhogy semmi halált érdemlő vád nincs ellenem,
19. de ellentmondtak a zsidók, ezért kénytelen voltam a császárhoz föllebbezni, nem mintha nemzetem ellen volna valami vádam.
20. Ez okból hivattalak tehát titeket, hogy lássalak és szóljak hozzátok, mert az Izrael reménységéért vetek körül e bilincsel (láncsal).
21. Azok pedig így szóltak hozzá: mi sem írást rólad nem kaptunk Júdeából, sem a testvérek közül valaki ide vetődve nem hozott hírt, vagy szólt felőled semmi gonoszt.
22. Illőnek (méltónak) tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol (miket gondolsz), mert erről a szakadárságról (irányzatról) azt tudjuk (az tudott), hogy mindenütt ellene mondanak.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

23. Kítűztek pedig neki egy napot és eljöttek hozzá a szállására többen, akiknek kifejtette átfogó tanúbizonyosságtevésével az Isten Királyságát, és igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján, kora reggeltől késő estig,
24. és némelyek elhitték azt, amiket mondott, mások pedig nem hittek,
25. mivel pedig nem jutottak összhangra maguk között, szétszóztak, miután Pál egy beszédet mondott: eszményi jól szólt a Szent Szellem Ézsaiás próféta által atyáitokhoz
26. ezt mondta: menj el ehhez a néphez és mondd: hallva halljatok és ne értsetek és tekintve tekintsetek és ne lássatok,
27. mert megvastagodott e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, és a szemeiket behunyták, nehogy lássanak szemeikkel és halljanak füleikkel és szívükkel ne értsenek és meg ne forduljanak és meg ne orvosoljam őket,
28. tudjátok hát meg, hogy a nemzeteknek lett küldve az Istennek ez az üdvössége, ők meg is hallgatják.
29. (Amikor Pál ezeket elmondta, elmentek a zsidók, maguk közt sokat vitatkozva.)
30. Pál pedig két egész esztendeig maradt tulajdon bérelt szállásán és fogadott mindenkit, aki hozzáment,
31. hírnökként hirdette az Isten Királyságát és tanított az Úr Jézus Krisztusról nyílt bátorsággal, akadály (tiltás) nélkül.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ Róma

1. Fejezet

1. Pál Krisztus Jézus rabszolgája, elhívott apostol (kiküldött), az Isten evangéliumára kiválasztva,
2. amelyet előre megígért a prófétái által a szent iratokban
3. a Fiáról, aki Dávid magvából lett (hús)test szerint,
4. aki Isten Fiának bizonyult (lett rendelve) hatalomban a Szentség Szelleme szerint a halottak közül való feltámadása által,
5. aki által kaptunk kegyelmet és apostolságot (kiküldetést) a hit(hűség)beli engedelmesség végett az összes nemzetek között, az Ő nevéért,
6. akik közé tartoztok és (akik között vagytok) ti is, Jézus Krisztus elhívottai,
7. mindazoknak, akik Rómában vagytok, Isten szeretteinek, elhívott szentjeinek. Kegyelem nektek és béke az Atyánktól, az Istentől és az Úr Jézus Krisztustól.
8. Először is hálát adok Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy a ti hit(hűség)eteknek híre van az egész világban szerte,
9. mert tanú(bizonyosságtevő)m az Isten, akinek szolgálók szellemben az Ő Fia evangéliumának hir(detés)ében, hogy mindig említést teszek rólatok,
10. mindenkor imádságaimban könyörögve, hogy valahogyan már egyszer végre sikerüljön (jó út nyíljk számomra), Isten akaratából eljutnom hozzátok,
11. mert sóvárogva vágytam látni titeket, hogy valami szellemi (kegyelmi) ajándékot adjak át nektek a ti megszilárdításokra,
12. ez pedig az, hogy kölcsönös segítséget nyerjünk köztetek az egymásban levő hit(hűség) által, a tiétek és az enyém által is,
13. nem akarom pedig, hogy ti ne tudjátok, testvérek, hogy sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok - de gátolva voltam idáig -, hogy valami gyümölcsöm legyen köztetek is, mint a többi nemzetek között is.
14. Görögöknek is, barbároknak is. bölcseknek is, meggondolatlanoknak is tartozom ezzel (adósa vagyok).
15. így hát ami engem illet, kész vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az örömmüzenetet hirdetni,
16. mert nem szégyenlem az örömmüzenetet (evangéliumot), mert Isten hatalma (hatóereje, képessége) az minden hívő üdvösségére (megmentésére), zsidónak elsősorban, és görögnek,
17. mert Isten igazságossága benne nyilvánul meg, mely hit(hűség)ből hit(hű-ség)be vezet, amint meg van írva: a megigazult pedig hit(hűség)ből él,
18. mert lelepleződik (megnyilvánul) Isten haragja az égből az emberek minden istentelensége és igazságtalansága fölött, akik a való(igaz)ságot igazságtalansággal elnyomva tartják,
19. mivel hogy az, ami Istenből megismerhető, nyilvánvaló bennük, mert az Isten nekik láthatóvá tette;
20. amik ugyanis Belőle láthatatlanok: felfoghatatlan hatalma és istensége a világ teremtésétől fogva alkotásaiból észrevehető (ésszel felfoghatók) és átláthatók, ezért nincs tehát mentségük,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. mivelhogy fölismerték az Istent és mégsem dicsőítették Istenként, nem adtak neki hálát, hanem belevesztek okoskodásaikba és érteni nem akaró balga szívük elsötétült.
22. Bár mondogatták, hogy bölcsek, ostobákká lettek,
23. és a soha el nem múló (mindig élő) Isten dicsőségét, mulandó emberek, madarak, négylábúak és csúszómászók bálványképmásával cserélték fel,
24. ezért adta oda őket az Isten szívük vágyai szerint tisztátalanságra, hogy egymás testét megbecstelenítsék,
25. mint akik felcserélték az Isten való(igaz)ságát a hazugsággal és a teremtményt szolgálták (tisztelték) és részesítették hódolatban a Teremtő helyett, aki áldott (világ)korszakokba nyúlóan. Ámen.
26. Ezért adta őket az Isten gyalázatos szenvedélyekre, mert asszonyaik felcserélték a természetes szokást természetellenesre.
27. Hasonlóképp a férfiak is elhagyták az asszonnyal való természetes kapcsolatot (élést), egymás iránt gyulladtak vágyra, férfi férfival fajtalanzkodott és meg is kapják tévelygésük kellő (megszolgált) bérét (önmagukban,
28. és minthogy nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretükben megtartsák, az Isten méltatlan gondolkodásra adta őket, hogy azt tegyék, ami illetlen,
29. telve is vannak minden igazságtalansággal, gonoszsággal, kapzsisággal (hírvággyal), rosszasággal, tele irigységgel, gyilkossággal (vérszomjassággal), civakodással, ravaszsággal, rosszindulattal,
30. pletykálkodók, rágalmazók, Isten-gyűlölők, erőszakoskodók, fennhéjázók, kérkedők, agyafürtök (fejüket rosszban török), szüleik iránt engedetlenek,
31. meggondolatlanok, megbízhatatlanok, lelketlenek (szeretetlenek), könyörtelenek (irgalmatlanok),
32. akik bár pontosan tudják az isteni igazságosság rendjét, hogy akik ilyesmit tesznek, halálraméltók, nemcsak megteszik ezeket, hanem helyeselnek is az ezeket művelőknek.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

2. Fejezet

1. Ezért nincs mentség számodra ó ember, bárki légy, aki ítélkezel, mert amiben a másikat ítéled, (ön)magadat ítéled el, mert ugyanazokat teszed te is, aki ítélsz,
2. tudjuk pedig, hogy az Isten ítélete való(igaz)ság szerint van azokon, akik ilyeneket tesznek.
3. Arra számítász hát (azt gondolod pedig) ó ember, aki elítéled azokat, akik ilyeneket tesznek és ugyanazokat csinálod, hogy te megmenekülhatsz Isten ítélete elől?
4. vagy semmibe veszed (lenézed) jóságának és az elnéző türelmének és hosszútűrésének a gazdagságát, nem érted meg, hogy az Isten jóság(osság)a gondolkozásmódod megváltoztatására (észretérésre) indít?
5. de a te keménységed és észretérni (gondolkozásmód megváltoztatást) nem akaró szíved csak haragot halmoz fel a haragnak és az Isten igazságos) ítélete megnyilvánulásának (lelepleződésének) napjára,
6. aki megfizet majd mindenkinek, tettei szerint:
7. azoknak, akik kitartó jó munkával dicsőségre, megbecsülésre és romolhatatlanságra törekszenek, (világ)korszakra szóló étellel;
8. azoknak pedig, akik viszálykodók és nem enged(elmesked)nek a való(ság)nak, hanem engednek az igazságtalanságnak, haraggal és indulattal.
9. Nyomor(úság) és szorong(at)ás minden emberi lélekre, aki műveli a rosszat, zsidónak elsősorban, de görögöknek is,
10. ámde dicsőség és megbecsülés és béke mindenkinek, aki a jót munkálja, zsidónak elsősorban és görögnek is.
11. Mert nincs személyválogatás Istennél,
12. mert azok, akik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek el, és akik a törvény alatt vétkeztek, a törvény által kapják ítéletüket,
13. mert nem azok igazulnak meg az Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok igazulnak meg, akik a törvényt megteszik,
14. mert amikor a nemzetbeliek (pogányok), akiknek nincs törvényük, a természet szavára a törvény dolgait teszik, akkor ők, akiknek bár nincs törvényük, önmaguk a törvényük maguknak,
15. akik igazolják, hogy a törvény teljesítése a szívükbe van írva, erről tanúbizonyságot tesznek lelkiismeretük és gondolataik, amikor hol vádolják, hol felmentik egymást,
16. azon a napon, amelyen megítéli az Isten az emberek rejtett dolgait (titkait), az én örömezenetem (evangéliumom) szerint Krisztus Jézus által.
17. Ha pedig te zsidónak neveztetel és megnyugszol a törvényben és dicsekedsz az Istennel,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. és ismered akaratát, és dönteni tudsz, mi a különb(ség), mert oktatást nyertél a törvényből,
19. meg vagy győződve, hogy te a vakok vezetője vagy, fénye a sötétben lévőknek,
20. az okatlanok oktatója, a kiskorúak tanítója, birtokodban van az ismeret és a való(igaz)ság megtestesülése,
21. aki a másikat tanítod, magadat miért nem tanítod? aki hirdeted: nehogy lopj, lopsz-e?
22. aki mondod: nehogy házasságot törj, házasságot törsz-e? aki utálod a bálványokat, szentélyrabló vagy?
23. aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény áthágásával gyalázod (becsülésétől megfosztod) az Istent?
24. mert az Isten nevét miattatok káromolják a nemzetek között, amint írva van,
25. mert a körülmetélés ugyan használ, ha a törvényt megteszed, de ha törvénszegő vagy, a körülmetéléseid körülmetéletlenségévé változik,
26. ha tehát a körülmetéletlen a törvény igazságossá tevő utait megőrzi, körülmetéletlensége nem körülmetéltségnek számít-e?
27. és a természet szerinti körülmetéletlen, aki a törvényt betölti, megítél téged, (a)ki az írás és a körülmetélkedés ellenére törvénszegő vagy,
28. mert nem az a zsidó, aki látszatra az, és nem az a körülmetéltség, ami külsőleg (szemmel láthatólag) a hústesten van,
29. hanem az, aki a rejtett mivoltában (titkos belsejében) zsidó, a szív körülmetélése az, Szellemben, nem betű szerint, akinek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

3. Fejezet

1. Mi tehát a zsidó előnye, vagy mi a haszna a körülmetélkedésnek?
2. minden szempontból (tekintetben) sok, mert először is Isten rájuk bízta szózatait,
3. mert ha egyesek hitetlenek (hűtlenek) lettek is, vajon hitelenségük Isten hűségét hatástalanítja?
4. távol legyen! Isten igaz, minden ember pedig hazug, amint írva van; igazságosnak bizonyulsz Igéidben, és győzni fogsz, amikor vádolnak téged,
5. ha pedig a mi igazságtalanságunk Isten igazságosságát megerősíti (igazolja), mit mondjunk? nem igazságtalan az Isten, amikor ránk hozza a haragot? emberi módon szólok,
6. távol legyen! mert hogyan ítéli el Isten akkor a világot?
7. ha pedig az Isten való(igaz)sága az én hazugságom által gyarapodott (növekedett) az Ő dicsőségére, miért ítélnék el engem továbbra is mint bűnöst?
8. és talán ahogyan vádolnak is minket, és ahogyan némelyek hangoztatják is, hogy mi így beszélünk: tegyünk rosszat, hogy jó származzék (jöjjön ki) belőle, az ilyeneket méltán (igazságosan) éri az ítélet.
9. Hát hogy is van? Különbek vagyunk? egyáltalán nem, hiszen az előbb azzal vádoltuk a zsidókat és a görögöket, hogy mind bűn alatt vannak,
10. amint meg van írva, hogy: nincs igaz (megigazult) egy sem,
11. nincs aki értelmes, nincs aki keresi az Istent,
12. mind letértek az útról, egyszersmind hasznavehetetlenné váltak, nincs, aki jót tenne, nincs egy sem!
13. nyitott (tátongó) sír a torkuk, a nyelvükkel csálnak, áspiskígyó mérge van ajkuk alatt,
14. a szájuk telve átokkal és keserűséggel,
15. a lábaik gyorsak a vérontásra,
16. pusztulás és nyomorúság a nyomukban,
17. és a béke útját nem ismerik,
18. nincs istenfélelem a szemük előtt.
19. Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény (hatálya) alatt vannak, hogy minden száj be legyen tömve, és méltó legyen az igazságos ítéletre az egész világ Isten előtt,
20. mivelhogy a törvény munkájából nem igazul meg egyetlen (hús)test sem Ő előtte, mert a törvény által van a bűn felismerése.
21. Most pedig a törvénytől függetlenül jelent meg Isten igazságossága, ezt tanúsítják a törvény és a próféták is,
22. és pedig Istennek az az igazságossága, amely Jézus Krisztus hithűsége által, minden hívő számára van, mert nincs különbség,
23. mert mind(nyájan) vétkeztek és nélkülözik Isten dicsőségét,
24. megigazulásukat ingyen (ajándékba) kapják, a kegyelem révén a Krisztus Jézusban való megváltásuk által,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

25. Akit az Isten előre elrendelt a vérében való hit által engesztelő áldozatul, hogy megmutassa igazságosságát ama bűnök elnézése miatt, amelyek azelőtt történtek,
26. és hogy kimutassa igazságosságát a mostani időszakban az Isten hosszútűrése, hogy igazságos legyen és igazza nyilvánítója annak, aki Jézus hit(hűség)éből való.
27. Hol van tehát a dicsekedés? Kizárattott. Miféle törvény által? A tettek törvénye által? Nem, hanem a hit(hűség) törvénye által,
28. mert mi valljuk, hogy hit(hűség) által igazul meg az ember a törvény cselekvésétől függetlenül,
29. vagy egyedül csak a zsidóké az Isten? nem a nemzeteké is? igen, a nemzeteké is,
30. mivelhogy egy az Isten, Aki megigazítja a körülmetéltet hit(hűség)ből és a körülmetéletlent hit(hűség) által.
31. Tehát a törvényt hatálytalanná tesszük hit(hűség) által? távol legyen! hanem inkább a törvényt erősítjük.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

4. Fejezet

1. Mit mondjunk tehát, mit ér el Ábrahám, a mi ősatyánk hústest szerint?
2. mert ha Ábrahám tettekből igazult meg, van mivel dicsekedjék, de nem Isten előtt,
3. mert mit mond az írás? Hitt pedig Ábrahám az Istennek és ez számíttatott be neki a megigazulásba,
4. annak pedig, aki munkálkodik, a bért nem kegyelem szerint számítják be, hanem tartozás címén,
5. annak pedig, aki nem munkálkodik, de hisz abban, aki igaznak nyilvánítja az istentelent, annak a hit(hűség)e számítódik be megigazulására,
6. amiképpen Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten igazságosságot tulajdonít tettek nélkül.
7. Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvénytelenégei és akiknek befödettek vétkeik.
8. Boldog az a férfiú, akinek nem rója fel az Úr a vétkeit,
9. ez a boldogság tehát a körülmetéltségre szól, vagy a körülmetéletlenségre is? mert azt mondjuk: Ábrahámnak a hit(hűség)et számították be a meg-igazuláshoz.
10. Tehát hogyan számították be? körülmetélt állapotban vagy körülmetéletlenségben?
11. a körülmetélkedés jelét a hit(hűség)ből való megigazulás pecsétjéül vette, amikor még körülmetéletlen volt, hogy így atyja legyen mindazoknak, akik hisznek, bár körülmetéletlenségben vannak, hogy azoknak is beszámíttassék az igazság(osság),
12. és a körülmetélkedés atyja lett azoknak, akik nemcsak körülmetélkedésből valók, hanem akik követik a mi atyánk Ábrahám körülmetéletlenségben való hitének a nyomdokait,
13. mert nem a törvény által szólt az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő utódainak, hogy (sors)részese lesz a világnak, hanem a hitből való megigazulás által,
14. mert, ha azok a (sors)részesek, akik a törvényből valók, akkor üressé lett a hit(hűség) és hatálytalanná az ígéret,
15. mert a törvény haragot munkál, de ahol nincs törvény, törvénszegés sincs,
16. azért hit(hűség)ből, hogy kegyelemből legyen, hogy így szilárd legyen az ígéret az egész magnak, nemcsak a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hit(hűség)éből valónak is, aki nekünk mindnyájunknak atyánk,
17. amint meg van írva: sok nemzetnek atyjává tettelek téged, az előtt az Isten előtt, Akiben hitt, Aki megeleveníti a halottakat és létrehívja a nemlétezőket, mint meglévőket.
18. Aki a reménysége ellen(ére) hitte, hogy sok nemzet atyjává lesz aszerint, amint megmondták neki: így lesz a te magod
19. és nem gyengült meg hit(hűség)e, nem gondolt a maga életerejét vesztett testére, bár majdnem százesztendő volt, sem Sárának elhalt méhére,
20. sem pedig Isten ígéréteben nem kételkedett hitetlenül, hanem megerősödött a hit(hűség) számára, dicsőséget adott Istennek,
21. és teljesen megbizonyosodott afelől, hogy képes ígéréteinek megtételére is,
22. és ezt beszámították neki igazságossággul,
23. de nem csak őerte van megírva, hogy beszámították neki,
24. hanem (mi)értünk is, akiknek majd számítja, mint akik hiszünk Abban, Aki életre keltette Jézust, a mi Urunkat a halottak közül,
25. Aki a mi bűnbeeséseinkért (eleséseinkért) adatott és életre kelt a mi megigazulásunkért.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

5. Fejezet

1. Mivel tehát hit(hűség)ből igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által (Krisztuson keresztül),
2. Aki által odamenetelünk van hitben abba a kegyelembe, amelyben állunk és dicsekedünk az Isten dicsőségének (elváró) reménységével,
3. de nem csupán ezzel, hanem dicsekszünk nyomorúságokban is, tudva, hogy a nyomorúság kitartást (alatta maradást) munkál,
4. a kitartás kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet,
5. a reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szeretete kiáradt (kiöntetett) szívünkbe a nekünk adott Szent Szellemen keresztül,
6. mert, amikor még erőteleneke voltunk, még ideiben meghalt Krisztus értünk, istentelenekeért,
7. hiszen még az igaz(ságos)ért is aligha halna meg valaki, a jóért talán hamarabb elszánja magát valaki, hogy meghal,
8. az Isten pedig azzal mutatta meg irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.
9. Miután tehát most megigazultunk, az Ő vére árán, még sokkal inkább megment általa a haragtól,
10. mert ha amikor ellenségek voltunk, megbékéltünk (kiengesztelődünk) az Istennel a Fiának halála által, most hogy megbékéltünk Vele, sokkal inkább üdvözölünk élete által,
11. de ezen felül még dicsekedünk az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, Akin keresztül (Aki által) most a megbékélést megkaptuk,
12. ezért, ahogyan egy ember által jött be a világba a bűn (céltevesztés), és a bűn által (bűnön keresztül) a halál és így a halál minden emberbe elhatolt, mivel mindnyájan vétkeztek,
13. mert a törvényig volt vétek a világban: de a vétek nincs felróva, ha nincs törvény,
14. de úrrá lett a halál Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem az Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az Eljövendőnek előképe,
15. de a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset, mert ha egynek a bűnesete (mellélépése) folytán meghaltak sokan, az Isten kegyelme és ajándéka az egy ember Jézus Krisztus kegyelme folytán még inkább kiárad sokakra,
16. de az ajándék sem úgy van, mintegy egyetlen bűnös által, mert az ítélet ugyan egyből van a kárhoztató elítélésre, a kegyelmi ajándék pedig sokaknak a bűnbeesése folytán megigazulásra vezet,
17. mert ha az egynek bűn(be)esése folytán a halál uralomra jutott az által az egy által, sokkal inkább uralkodnak majd az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelem és az igazságosság kegyelmi ajándékainak bőségét kapják (elfogadják),
18. így tehát amint egy bűneset minden emberbe kárhoztató ítéletet hozott, ugyan úgy hozott egy Megigazító minden emberbe életadó megigazulást,
19. mert, amint egy embernek engedetlensége miatt sokak bűnössé váltak, így az Egynek engedelmissége által sokak megigazultak,
20. a törvény pedig melleleg jött be, hogy a bűn megsaporodjék, ahol pedig megsokasodott a bűn, ott túláradt a kegyelem,
21. amint uralomra jutott a bűn a halálban, úgy a kegyelem is uralomra jutott a megigazulás által a (világ)korszakokra szóló életbe, a mi Urunk Jézus Krisztus által.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

6. Fejezet

1. Mit mondjunk (te)hát? megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem bőségesebb legyen?
2. Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűn számára, hogyan élhetnénk tovább benne?
3. vagy nem tudjátok, hogy akik Krisztus Jézusban bemerítkezünk, az Ő halálába merültünk be(le)?
4. eltemetkeztünk tehát Vele együtt a bemerítés által a halálba, hogy amint életre kelt Krisztus a halottak közül az Atya dicsősége által, úgy mi is az élet megújulásában járjunk,
5. mert ha eggyé lettünk (összenőttünk) Vele a halálának hasonlóságában, akkor a feltámadásában is azok leszünk.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

6. Mert tudjuk, hogy a mi ömberünk azért lett keresztre feszítve Vele együtt, hogy a bűn teste tehetetlenné váljék, nehogy rabszolgáivá legyünk a bűnnek,
7. mert aki meghalt, mentes (felmentést nyert) a büntől,
8. ha pedig meghaltunk Krisztussal együtt, hisszük, hogy élni is fogunk Vele együtt,
9. tudjuk, hogy Krisztus életre kelt a halottak közül, többé meg nem hal, a halál Rajta többé nem uralkodik,
10. mert ami (benne) meghalt, a bűn számára halt az meg egyszer s mindenkorra, ami pedig él, az Istennek él,
11. így ti is úgy tartsátok magatokat, hogy halottak vagytok ugyan a bűn számára, de élők az Isten számára Krisztus Jézusban.
12. Ne uralkodjék hát a bűn a ti halandó testetekben, hogy enged(elmesked)jeteke vágyainak,
13. nehogy odaadjátok tagjaitokat igazságtalanság fegyvereiül a bűn számára, hanem adjátok (bocsássátok rendelkezésre) magatokat Istennek, mint akik halottakból lettetek élők és adjátok a tagjaitokat az igazságosság fegyvereiként az Isten számára,
14. mert a bűn rajtatok már nem fog uralkodni, mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt,
15. mi hát (a helyzet)? vétkezzünk, hogy ne legyünk törvény alatt, hanem kegyelem alatt?
16. nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat rabszolga gyanánt engedelmességre, annak vagytok a rabszolgái, akinek enged(elmesked)tek: vagy a bűnnek, amely a halálba vezet, vagy az engedelmességnek, ami megigazulásba vezet?
17. de az Isten kegyelme, hogy bár a bűn rabszolgái voltatok, de szívből enged(elmesked)tetek annak a tanításnak, amelyet mintául átadtam,
18. felszabadultatok pedig a büntől és rabszolgáivá lettetek az igazságosságnak,
19. emberi módon szólok, a ti (hús)testetek erőtlensége (gyarlósága) miatt, mert ahogyan odaadtátok a ti tagjaitokat rabszolga gyanánt a tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek a törvényteleniségre, úgy most adjátok oda a ti tagjaitokat rabszolga gyanánt az igazságosságnak a megszentelődésre,
20. mert amikor rabszolgái voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságosságtól,
21. milyen gyümölcsöt vettetek hát akkor? azokat, amiken most szégyenkeztek, mert azoknak a vége halál,
22. most pedig megszabadultatok a büntől, és rabszolgáivá lettetek az Istennek, megvan (birtokoljátok) a gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig a (világ)korszakra szóló (aioni) élet,
23. mert a bűn zsoldja: halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig (világ)korszakra szóló (aioni) élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

7. Fejezet

1. Vagy nem tudjátok testvérek, hiszen törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény addig uralkodik az emberen, amennyi ideig él?
2. a férjes asszony az életben lévő férjéhez van kötve a törvény által, de ha meghal a férj, mentesül az asszony a férj törvényétől,
3. következőleg tehát a férje életében házasságtörőnek nevezik, ha más férfié lesz, ha azonban meghal a férje, szabad a törvénytől, úgyhogy nem házasságtörő, ha más férfié lesz.
4. Épp(en) így testvérek, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy másé legyetek, Azé, Aki a halottak közül életre kelt, hogy gyümölcsöt teremjünk az Istennek,
5. mert amikor a hústestben voltunk, a bűnöknek a törvény által fölbresztett szenvedélyei működtek a tagjainkban, hogy gyümölcsöt érleljenek (hozzanak) a halálnak,
6. de most mentesültünk (felszabadultunk) a törvény hatálya alól, mert meghaltunk annak, ami fogva tartott minket, úgy hogy új Szellemben (a Szellem új-ságában) (rab)szolgálunk és nem a betű régiségében (szerint, mint a régiekben),
7. mit mondjunk tehát? a törvény bűn? szó sincs róla! hanem a bünt csak a törvény által ismertem meg, mert a kívánság nem vált volna bennem tudatossá, ha a törvény nem mondaná: ne kívánd meg!
8. de a bűn a tiltó parancs által támaszpontot talált (lökést kapott), és felkeltett bennem minden(féle) kívánságot, mert törvény nélkül a bűn halott,
9. én pedig törvény nélkül éltem egykor, de mikor jött a parancsolat, a bűn feléledt.
10. én pedig meghaltam, és ugyanaz a parancsolat, amely életre szól, halálba vitt,
11. mert a bűn kiinduló (tám)pontot talált a parancsolat által: megcsalt engem (tévútra vezetett), és megölt általa.
12. így (te)hát a törvény szent, a parancsolat is szent, igazságos és jó.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. Tehát a jó lett (vált) nekem halálommá? Szó sincs róla! hanem a bűn, hogy kitűnjék bűn volta, a jó által halált munkál számomra (halálat okozza), hogy így szerfelett vétkessé váljak a bűn a parancsolat által,
14. mert tudjuk, hogy a törvény szellemi, de én (hús)testi vagyok, eladva (rabnak) a bűn alá,
15. mert amit teszek, nem értem, mert gyakorlatilag nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök,
16. ha pedig amit nem akarok, azt teszem, egyetértek a törvénnyel, hogy (eszményi) jó,
17. de már nem én viszem azt véghez, hanem a bennem lak(oz)ó (otthonra lelt) bűn,
18. mert tudom, hogy nem lakik bennem, azaz a (hús)testemben jó, mert kész vagyok akarni, de az eszményi(szépe)t véghezvinni nem bírom,
19. mert nem azt teszem, amit akarok, a jót, hanem amit nem akarok, a rosszat, azt gyakorolom,
20. ha pedig amit nem akarok, azt teszem, már nem én viszem véghez, hanem a bennem lak(oz)ó bűn,
21. azért azt a törvényt találok magamban, hogy (bár) az eszményi(jó)t akarom tenni, hozzám (mégis) a rossz fekszik közel,
22. mert gyönyörűségem lelem Isten törvényében a belső ember szerint,
23. de egy másfajta törvényt látok a tagjaimban, amely küzd (hadban áll) értelmem törvényével és foglyul ejt engem a bűn törvényébe zárva, amely az én tagjaimban van,
24. én nyomorult ember, ki ragad ki engem a halál e testéből?
25. az Istennek kegyelme az Úr Jézus Krisztus által. Azért (te)hát én magam az eszemmel ugyan Isten törvényének szolgáló, de (hús)testemmel a bűn törvényének.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

8. Fejezet

1. Nincs azért most már kárhoztató ítélet azok számára, akik Krisztus Jézusban vannak,
2. mert az élet Szellemének törvénye Krisztus Jézusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől,
3. mert amire a törvény nem volt képes, mert gyenge volt a hústest miatt, az Isten saját Fiát küldte el a bűn (hús)testének hasonlóságában a bűn miatt elítélte a bűnt a hústestben,
4. hogy a törvény igazságossága betel(jesed)jék bennünk, akik (már) nem (hús)test szerint járunk, hanem Szellem szerint,
5. mert akik (hús)test szerint vannak, azok a (hús)test dolgain gondolkodnak (jár az eszük), akik pedig Szellem szerint, azok a Szellem dolgaival törődnek,
6. mert a (hús)test gondolatvilága: halál, a Szellem gondolatvilága: élet és békeesség,
7. ezért a hústest gondolatvilága ellenségeskedés Isten iránt, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, mert nem képes rá,
8. mert, akik (hús)testben vannak, Istennek tetszését nem képesek elnyerni,
9. de ti nem vagytok (hús)testben, hanem Szellemben, ha valóban Isten Szelleme lakozik bennetek, ha pedig valaki Krisztus Szellemét nem birtokolja, az nem az Övé,
10. de ha Krisztus bennetek (van), a test ugyan halott a bűn miatt, de a Szellem él az igazzá nyilvánítás által,
11. ha pedig Annak Szelleme, Aki életre keltette Jézust a halottak közül, bennetek lakozik, akkor az, Aki életre keltette Krisztus Jézust, megeleveníti a ti halandó testeteket is a bennetek lak(oz)ó Szellem által,
12. ezért tehát testvérek, nem vagyunk adósai (lekötelezettjei) a (hús)testnek, hogy (hús)test szerint éljünk,
13. mert ha (hús)test szerint éltek, meghaltok, ha pedig a Szellemmel a hústest tetteit megölték (a halálba viszitek), éltek (majd),
14. mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok mind Isten fiai.
15. Mert nem kaptátok a rabszolgaság szellemét, hogy újra féljete, hanem a fiúvá fogadás szellemét kaptátok, amelyben kiáltjuk: Abba, ó Atya!
16. maga a Szellem tesz tanú(bizony)tságot a mi szellemünkkel együtt, hogy gyermekei vagyunk Istennek,
17. ha pedig gyermekek, (sors)részesek is, Isten (sors)részesei, Krisztusnak pedig (sors)részes társai vagyunk, és ha (valóban) együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk,
18. mert azt gondolom, hogy nem mérhető (méltók) a mostani időszak szenvedései az eljövendő dicsőséghez, amely majd láthatóvá lesz rajtunk,
19. mert a teremtett világ epedő sóvárgása az Isten fiainak megjelenését várja,
20. mert a hiábavalóságnak (mulandóságnak) vettetett alá a teremtett világ, nem önként, hanem Azért, aki alávetette, abban a reményben,
21. hogy maga a teremtett világ is meg fog szabadulni a romlandóság rabszolgaságából az Isten gyermekei dicsőségének szabadságára,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

22. mert tudjuk, hogy a teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik mindmáig,
23. de nemcsak az, hanem mi magunk is, akik a Szellem első termésének (zsengejének) csíráit magunkban (bensőnkben) hordjuk, sóhajtozunk magunkban és várjuk a fiúvá fogadást, a testünknek megváltását,
24. mert megmentésünk reménységre szól: a meglátott reménység pedig nem reménység, mert amit lát valaki, azt miért kellene remélnie?
25. ha pedig amit nem látunk reméljük, kitartással várjuk.
26. Ugyanígy a Szellem is segít(ségére siet) a mi gyengeségünknek, mert amit imában kérünk, ahogyan tennünk kell, nem tudjuk, hanem maga a Szellem jár közben érettünk szavakba nem önthető (kimondhatatlan) sóhajtozásokkal,
27. aki pedig a szíveket fürkészi, tudja, hogy mi a Szellem gondolata (elgondolása), mert Isten (tetszése) szerint jár közbe a szentekért,
28. tudjuk pedig, hogy azoknak, akik szeretik az Istent, minden együttmunkál a javukra, mint olyanoknak, akik előzetes terv szerint elhívtak,
29. mert azokat, akiket előre ismert, előre el is rendelte, hogy hasonlók legyenek a Fia képmásához, hogy legyen Ő elsőszülött a sok testvér között,
30. akiket pedig előre elrendelt, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat megigazulttá tette, akiket pedig megigazulná tett, azokat meg is dicsőítette,
31. mit mondjunk hát ezekhez? ha az Isten értünk, ki ellenünk?
32. hisz, aki a saját Fiát nem kímélte, hanem értünk, mindnyájunkért odaadta Őt, hogyne ajándékozna (kegyelemből) vele együtt minden(eke)t nekünk?
33. ki emel vádat Isten választottai ellen? Isten, aki megigazít,
34. ki ítél el? Krisztus Jézus, Aki meghalt, sőt életre is kelt, Aki az Isten jobbján van és közbenjár értünk,
35. ki szakíthat el a Krisztus szeretetétől? nyomorúság vagy szükség, vagy üldözés, vagy éhinség vagy mezítelenség, vagy (élet)veszély, vagy (harci)kard?
36. Amint meg van írva, hogy: miattad visznek halálba minden nap, vágójuhoknak számítanak,
37. de mindezekben diadalmaskodunk mód felett is azáltal, Aki minket szeret,
38. mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem hírvivők (angyalok), sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem jövődők, sem hatalmasságok,
39. sem magasság, sem mélység, sem másféle (egyéb) teremtmény nem szakíthat (választhat) el minket az Isten szeretetétől, mely Krisztus Jézus Urunkban van.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

9. Fejezet

1. Való(igaz)ságot mondok Krisztusban, nem hazudok, együtt tesz tanú(bizony)ságot velem a lelkiismeretem a Szent Szellemben,
2. hogy szomorúságom nagy és szüntelen a fájdalom a szívemnek,
3. mert kívánnám, hogy én magam legyek kiátkozva, Krisztustól (elszakítva) az én testvéreimért, (hús)test szerinti rokonaimért,
4. akik izraeliták, akiké a fiúvá fogadás és a dicsőség és a szövetségek és a törvényadás és az istentisztelet és az ígéretek,
5. akiké az atyák és akikből van Krisztus a (hús)test szerint, Aki mindenek felett áldott Isten, a világkorszakokha (aionba) nyúlóan. Ámen.
6. Nem úgy van, mintha megdőlt volna Isten Igéje, mert nem mindenki, aki Izraelből való, izraelita,
7. és nem mindnyájan gyermekek azért, mert Ábrahám magva (leszármazottja), hanem: Izsákban hívják el a te magodat,
8. azaz: nem a hústest gyermekei az Isten gyermekei, hanem az ígélet gyermekeit számítják magnak,
9. mert az ígélet szava ez: ez időszakban eljövök és Sárának fia lesz,
10. de nemcsak ő, hanem Rebeka is, aki egytől, Izsák atyánktól foganta fiait,
11. mert mielőtt megszülettek, sem jót, sem rosszat nem tehettek, hogy az Isten kiválasztásának előzetes végzése megmaradjon,
12. nem a tettekből, hanem az elhívó akaratából megmondattott neki: a nagyobb rabszolgája lesz a kisebbnek,
13. amint meg van írva: Jákobot megszerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem,
14. mit szóljunk hát ehhez? nem igazságtalanság ez Istennél? Szó sincs róla! (Távol legyen!)
15. mert Mózesnek ezt mondja: könyörülök, akin könyörülök és megszánom azt, akít megszánok.
16. Azért hát nem azé, aki erőlködik (akarja), sem azé, aki törtet (fut), hanem a könyörülő Istené,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

17. mert ezt mondja az írás a fáraónak: éppen ezért keltettelek életre téged, hogy megmutassam benned a hatalmamot és így hirdessék nevemet a föld minden táján,
18. azért tehát akin akar, könyörül, és akit akar, megkeményít,
19. ezt mondd tehát nekem: akkor meg mit hibáztat? hiszen az Ő szándékának ki állhat ellent?
20. ó, ember, ki vagy te, hogy vitába szállsz az Istennel? vajon mondja-e az (agyagminta)készítmény az (agyagminta)készítőnek: miért csináltál engem így?
21. vagy nincs hatalma a fazekasnak, hogy ugyanabból az agyagból egyiket értékes edénynek csinálja, másikat pedig közönségesre (tisztességtelenre)?
22. és ha meg akarja az Isten mutatni haragját és megismertetni (tudatni) hatalmát, elhordozza sok hosszútűréssel a harag pusztulásra elkészített edényeit?
23. másfelől azért is, hogy megismertesse dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, amelyeket dicsőségre alkotott,
24. akiket el is hívott, nemcsak bennünket a zsidók közül, hanem a nemzetekből is,
25. amint Hóseásnak is mondja: népemnek hívom, amely nem az én népem, és a nem-szeretettet szeretettnek
26. és azon a helyen, ahol megmondták nekik: ti nem vagytok a népem! ott az élő Isten fiainak hívják majd őket.
27. Ézsaiás pedig ezt kiáltja Izrael felől: ha Izrael fiainak száma annyi volna is, mint a tenger homokja, akkor is csak a maradék üdvözülni,
28. mert szavát beteljesíti (véghez viszi) és teljes mértékben valóráváltja a földön,
29. ahogyan előre megmondtá Ézsaiás: ha a seregek Ura, nem hagyott volna magot (utódot) nekünk, olyanokká lettünk volna, mint Szodoma és Gomorrához lettünk volna hasonlók.
30. Mit mondjunk tehát? hogy a nemzetek, akik igazságosságra nem törekedtek, megkapták a megigazolást, mégpedig a hit(hűség)ből való igazzá nyilvánítást,
31. Izrael pedig, mely az igazságosság törvényére törekedett, a megigazulás törvényére nem jutott el.
32. Miért? mert nem hit(hűség)ből, hanem tettekkel kereste, beléütközött a megütközés kövébe,
33. amint írva van: lám, leteszem Sionban a megütközés követ és a botrány (kő)szikláját és aki hisz benne (magát rábizza), nem szégyenül meg.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

10. Fejezet

1. Testvérek, szívem jókívánsága és Istenhez való könyörgésem ugyan értük van,
2. mert tanú(bizony)ságot teszek mellettük, hogy buzgóság van bennük Isten iránt, de nem felismerés szerint,
3. mert nem ismerték fel az Isten igazságosságát és a sajátjukat igyekeztek érvényesíteni, az Isten igazságosságának nem vetették (rendelték) magukat alá,
4. mert a törvény célja és vége: Krisztus, mindenkinek megigazulására, aki hithű,
5. mert Mózes azt írja a törvényből való megigazulásról, hogy aki megteszi, élni fog általa.
6. A hit(hűség)ből fakadó igazságosság pedig ezt mondja: nehogy ezt mondd a szívedben: ki megy fel az égbe? azaz, hogy Krisztust lehozza.
7. vagy ki megy le az alvilágba (feneketlen mélységbe)? azaz, hogy Krisztust a halottak közül felhozza,
8. hanem mit mond? közel van hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben; azaz a hit(hűség) ígéje, amelyet mi hirdetünk,
9. mert ha megvallod a száddal az Úr Jézust, és hiszed a szívedben, hogy az Isten Őt életre keltette a halottak közül, üdvözülsz (megtartatol),
10. mert szívvel hiszünk a megigazulásra, szájjal pedig Vallást teszünk az üdvösségre.
11. mert azt mondja az írás: senki meg nem szégyenül, aki hisz Őbenne,
12. mert nincs különbség zsidó és görög között, mert ugyan Ő az Ura mindnyájunknak, aki gazdag (bőkezű) mindenkihez, akik segítségül hívják Őt,
13. mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni (megmenekülni),
14. de hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? de hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? de hogyan hallanának igehirdető (hírnök) nélkül?
15. de hogyan hirdetnék, ha nem küldik őket? úgy, amint meg van írva: mily szépek a lábai az örömuzenet vivőknek (akik jóhírt hirdetnek),
16. de nem mind(nyájan) hallgattak az örömuzenetre, mert Ézsaiás ezt mondja: Uram, ki hitt annak, amit tőlünk hallott?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

17. azért a hit(hűség) hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által (beszédén keresztül),
18. hanem ezt mondom: nem hallották? Sőt, inkább az egész földre kiment (szárnyal) a hangjuk zengése, és a lakott földkerekség végére elhatnak beszédeik,
19. de ezt is mondom, talán Izrael nem értette meg? elsőnek Mózes mondja: én féltékenységre ingerellek titeket egy nem-nemzet ellen, egy értetlen nemzet ellen haragítlak meg titeket.
20. Ésaiás pedig merészen ezt mondja: megtaláltak engem, akik nem kerestek, láthatóvá lettem azoknak, akik nem is kérdezősködtek utánam.
21. Izraelnek pedig ezt mondja: naphosszat (az egész napon) kiterjesztettem a kezeimet egy engedetlen, és ellenszegülő nép felé.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

11. Fejezet

1. Én ezért azt mondom: talán elvetette (eltaszította) az Isten az Ő népét? Szó sincs róla! mert én is izraelita vagyok, Ábrahám magvából, Benjámín törzséből,
2. nem vetette (taszította) el az Isten az Ő népét, amelyet előre ismert, vagy nem tudjátok Illésről mit mond az írás, hogyan szólal fel Istennél Izrael ellen:
3. Uram, a prófétáidat megölték, oltáraidat lerontották (feldúlták), és én maradtam meg egyedül, nekem is életemre törnek,
4. de mit mond az isteni döntés: meghagytam magamnak hétezer férfiút, aki nem hajtott térdet Baalnak,
5. így tehát a mostani időszakban is lett maradék a kegyelemből való kiválasztás szerint,
6. ha pedig a kegyelem alapján, akkor nem tettekből, mert akkor a kegyelem nem volna már kegyelem,
7. hogyan van tehát? amire törekedett Izrael, azt nem érte el, de a kiválasztottak elérték, a többiek pedig megkeményítették (megkérgesedtek),
8. amint meg van írva, az Isten a kábultság szellemét adta nekik, szemeket, hogy ne lássanak, és füleket, hogy ne halljanak mind a mai napig.
9. és Dávid is mondja: legyen az asztaluk hurokká (törré) és vadhálóvá és csapdává és megtorlássá nekik,
10. sötétüljenek el szemeik, hogy ne lássanak, és a hátukat mindenkorra görbítsd meg,
11. ezt mondom tehát, talán azért botlottak meg, hogy elessenek? Szó sincs róla, hanem elesésük folytán lett a megtartás a nemzeteké, hogy féltékenységre sarkalja őket,
12. ha pedig az ő elesésük a világ gazdagsága és az ő megfogyatkozásuk a nemzetek gazdagsága, mennyivel inkább azzá lesz teljességre jutásuk?
13. de néktek mondom a nemzet(beli)eknek, amennyiben ugyanis én vagyok a nemzetek apostola, diakónus szolgálatomat azzal dicsőítem,
14. ha valahogyan féltékenységre ingerelhetném azokat, akik (hús)testem és vérem és megmentek némelyeket közülük,
15. mert ha az ő elvettetésük a világnak megbékülést hozott, mi más lesz a visszafogadásuk, ha nem élet a halálból,
16. ha pedig a zsenge szent, a tészta is az és ha a gyökér szent, az ágak is azok,
17. ha pedig némely ág kitört is, te pedig vad olajfa létedre beoltódtál azokba és részese lettél, az olajfa bőzsírú gyökerének,
18. nehogy kérkedj az ágak rovására, ha pedig mégis kérkednél: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged,
19. mondhatnád tehát: azért törték ki az ágakat, hogy engem beoltsanak,
20. így van, a hitelenség következtében törték ki, te pedig hit által állsz, nehogy fennhézó légy, hanem félj,
21. mert ha Isten a természetes ágaknak nem kedvezett (kímélte), téged sem kímél.
22. Lásd meg tehát Isten jóság(osság)át és szigorát, azok iránt, akik elestek, szigorúságát, veled szemben jóságát, ha ugyan ebben megmaradsz, egyébként téged is kívágnak,
23. azok pedig, ha netán nem maradnak meg a hitelenségben, beoltódnak, mert Istennek van hatalma, hogy újra beoltsa őket,
24. mert ha téged a természetes vad olajfáról levágtak és a természet rendjén felül emelkedve nemes olajfába oltottak, mennyivel inkább beoltják majd azokat saját olajfájukba, akik természet szerint is odavalók,
25. mert nem akarom testvérek, hogy e titok dolgában egyéni elgondolás (értelmezés) vezessen benneteket, hogy a megkeményedés csak részben érte Izraelt, amíg a nemzetek teljes számban be nem mennek,
26. és így az egész Izrael üdvösségben részesül, amint meg van írva: eljön Sionból a Kiszabadító, és elfordítja Jákobtól az elvetemültséget,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

27. és ez lesz velük az én szövetségem: akkor megbocsátom a bűneiket,
28. az örömuzenetet (evangéliumot) tekintve ellenségek ugyan, de a kiválasztás szerint szeretettek az (ős)atyáért,
29. mert az Isten kegyelmi ajándéka és elhívása megbánhatatlanok,
30. mert amint ti is egykor nem engedelmeskedtetek Istennek, most pedig irgalomra találtatok az ő engedetlenségük következtében,
31. úgy ezek is engedetlenség lettek, hogy a rajtuk gyakorolt irgalom folytán ők is irgalmat nyerjenek,
32. mert Isten mindenkit engedetlenségbe zárt össze, hogy mindenkin irgalmat gyakoroljon (könyörüljön).
33. Ó, Isten gazdagságának és bölcsességének és ismeretének mélysége, mily kifürkészhetetlenek (kikutathatatlanok) ítéletei és kinyomozhatatlanok az útjai,
34. mert ki ismerte meg az Úr értelmét? Ki lett neki tanácsadója?
35. vagy ki adott előbb neki, hogy annak visszafizetését várhassa?
36. mivelhogy Belőle fakad, Rajta át halad és Beléje torkollik a mindenség, dicsőség neki jár a (világ)korszakokba. Ámen,

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

12. Fejezet

1. Kérlek titeket testvérek, Isten irgalmára, adjátok oda a testeteket Isten számára élő, szent, és neki tetsző áldozatul, ez legyen a ti ésszerű, igeszerű istentiszteletetek,
2. és nehogy hozzáidomuljatok ehhez a világkorszakhoz, hanem gondolkozás(mód)otok megújulásával alakuljatok át úgy, hogy megvizsgáljátok, mi az Isten akarata, mi az ami jó, kedves és tökéletes,
3. mert azt mondom a nekem adott kegyelemnél fogva mindenkinek, aki közöttetek van, hogy többet ne gondoljon magáról, mint amennyit gondolnia kell, hanem józanul gondolkodjék mindenki, amint kiosztotta az Isten a hit(hűség) mértékét,
4. mert ahogyan egy test(ület)ben sok tagunk van, mindegyik tagnak pedig nem ugyanaz a gyakorlati működése,
5. így akik sokan vagyunk egy test(ület) vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai,
6. de különböző kegyelmi ajándékaink vannak, és pedig a nekünk adott kegyelem szerint, akár prófécia a hit(hűség) aránya szerint,
7. akár (diakóniai) szolgálat a diakóniai szolgálatban, akár aki tanító, a tanításban,
8. akár aki intő az intésben, aki adakozó, egyszerűségben, aki előljáró buzgalomban, aki könyörülő a derűben,
9. a szeretet legyen képmutatás mentes (kétszínűség nélküli), utáljátok a gonoszt, ragaszkodjatok a jóhoz,
10. a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők,
11. a serénykedésben nehogy meglankadjatok, a szellemben buzgók, az Úrnak szolgáljatok,
12. a reménységben (váradalomban) örülök, a nyomor(úság)ban kitartók (béketűrők), az imádkozásban állhatatosak (ragaszkodók),
13. a szentek szükségeiben vállaljatok közösséget, a vendégbarátságot gyakoroljátok,
14. áldjátok azokat, akik titeket üldöznek, áldjátok és nehogyátkozzátok,
15. örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal,
16. egymás iránt ugyanazzal az érülettel legyetek, nehogy fellengző dolgokon jártassátok eszeteket, hanem tartsatok együtt az alacsonyan lévőkkel, nehogy okosak legyetek magatok előtt,
17. senkinek rosszat rosszért ne fizessetek, azon gondolkodjatok, amik minden ember előtt eszményi szépek,
18. ha lehetséges, amennyiben tőletek függ, minden emberrel békében éljétek,
19. ne szolgáltatassatok magatoknak igazságot (ne szerezzetek megtorlást magatokért) szeretteim, hanem az Isten haragjának adjátok helyet, mert meg van írva: enyém a bosszú, én majd megfizetek, mondja az Ur,
20. sőt, ha éhezik az ellenséged, adj neki enni, ha szomjazik, adj neki inni, mert amikor ezt teszed, izzó parazsat raksz a fejére,
21. nehogy legyőzzön a rossz, hanem győzd le jóval a rosszat.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

13. Fejezet

1. Minden lélek a fölöttes hatalmasságnak vesse alá magát, mert nincs hatalom, csak az Istentől, ami pedig van, azt Isten rendelte (el),
2. így hát aki ellenszegül a hatalmasságnak (hatóságnak), Isten rendelésének szegül ellene, az ellenszegülő pedig magára vonja az ítéletet.
3. Mert a felettes hatóságok nem arra valók, hogy a jótétől ijesszenek el, hanem a rossztól, akarod pedig, hogy ne félj a hatóságtól? tedd a jót, és dicséretet kapsz tőle,
4. mert Isten szolgálja az, a javadra, ha pedig a rosszat teszed, félj, mert nem a látszat kedvéért viseli a kardot, mert Isten szolgálja, hanem hogy megtorlója legyen annak, aki a rosszat teszi,
5. azért alá kell vetned magadat neki, nemcsak a megtorlás miatt, hanem a lelkiismeret szerint is,
6. mert azért fizettek adót is, mert Isten szolgálatvégző szolgálói ők, amikor ebben tevékenykednek,
7. adjátok meg mindenkinek amivel tartoztok, akinek az adóval, az adót, akinek a vámmal, a vámot, akinek a félelemmel, a félelmet, akinek a megbecsüléssel, a megbecsülést.
8. Senkinek semmivel ne tartozzatok, hacsak azzal nem, hogy egymást szeressétek, mert aki szereti a másikat, betöltötte a törvényt (tartalmat adott neki),
9. mert ez: ne légy házasságtörő, ne lopj, másét ne kívánd, és ami egyéb parancsolat van, ez az Ige foglalja egybe (ebben az Igében tetőződik): szeresd embertársadat, mint saját magadat,
10. a szeretet az embertársnak rosszat nem művel, a törvény teljes betöltése a szeretet,
11. és ezeket tegyétek úgy, látva az alkalmas időszakot, hogy már itt az óra, hogy az álomból felébredjünk, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk,
12. az éjszaka előrehaladt, a nappal pedig elközelgett, tegyük félre (vessük le) hát a sötétség tetteit és öltünk fel a fény fegyvereit,
13. mint nappal, illedelmesen járjunk, ne tivornyázásban és részegeskedésben, ne bujálkodásban, és kicsapongásban, ne hivalkodásban és irigységben,
14. hanem öltünk (öltözzük) fel az Úr Jézus Krisztust és a (hús)test szándékát a bűnös kívánságokra nehogy megtegyétek.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

14. Fejezet

1. A hitben erőtlent pedig karoljátok fel, anélkül, hogy felfogását elítélnétek,
2. van, aki azt hiszi, hogy minden(félé)t megehet, aki pedig erőtlén (gyenge), zöldségféléket eszik,
3. aki eszik, nehogy megvesse azt, aki netán nem eszik, aki pedig nem eszik, nehogy elítélje azt, aki eszik, mert Isten őt magáévá fogadta.
4. Ki vagy te, aki ítélkezel más szolgálja fölött? a saját urának áll vagy esik, de állni fog, mert hatalmas ereje van az Úrnak arra, hogy felállítsa,
5. mert az egyik ugyan az egyik napot a másíknál többre becsüli, a másik pedig egyformának ítél minden napot, ki-ki a saját meggyőződésében legyen határozott,
6. aki tekintettel van a napokra, az Úrért teszi, és aki eszik, az Úrra való tekintettel eszik, mert hálát ad az Istennek, és aki (netán) nem eszik, az Úrért nem eszik és az is hálát ad Istennek,
7. közülünk senki sem (ön)magának él és senki sem (ön)magának hal meg,
8. mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha pedig meghalunk, az Úrnak halunk meg, tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.
9. Mert azért halt meg és lett élővé Krisztus, hogy mind a halottaknak, mind az élőknek Ura legyen,
10. te pedig mi(ér)t ítéled el a testvéredet, vagy miért nézed le (veted meg) embertársadat, hiszen mindnyájan odaállunk majd Isten ítélőszéke (díjkiosztó emelvénye) elé,
11. mert meg van írva: élek én - ezt mondja az Úr -, hogy nekem hajoljon meg minden térd és minden nyelv vallást tesz az Istennek.
12. azért tehát mindegyikünk magáról ad számot az Istennek,
13. Tehát többé nehogy ítélkezzünk egymás fölött, hanem inkább azon legyetek, hogy testvér miattatok ne ütközzék meg vagy meg ne botránkozzék,
14. tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem közönséges önmagában, csak annak, aki közönségesnek tartja,
15. mert ha az eledeled miatt a testvéred megszorodik, akkor nem a szeretet szerint jársz el, a te eledeleddel ne veszítsd el azt, akiért Krisztus meghalt,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. nehogy káromolják azt, ami nektek jó (csodálatraméltó),
17. (mert) az Isten királyi uralma nem evés és ivás, hanem igazságosság és békesség és öröm a Szent Szellemben,
18. mert aki ebben (rab)szolgál Krisztusnak, kedves az Istennek, és megbízható (kipróbált) az embereknek,
19. ezért tehát törekedjünk azután, ami a békességre és egymás épülésére szolgál.
20. Az eledel miatt le ne rombold az Isten munkáját, minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki megütközést keltve eszi.
21. Szép dolog húsételt nem enni, bort nem inni, semmi olyat nem tenni, ami miatt testvéred megbotránkozik,
22. te azt a hit(hűség)edet, amelyet bírsz magadban, tartsd meg az Isten előtt, boldog az, aki nem ítéli el magát abban, amit kipróbálnak tart,
23. aki pedig kételkedik, ha eszik, ítéletet von magára, mivelhogy nem hitből eszik, minden pedig, ami nincs hitből, az bűn.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

15. Fejezet

1. Tartozunk pedig mi, az erősek a gyengék gyengeségeit hordozni és nehogy a magunk tetszését keressük,
2. közülünk mindenki embertársa tetszését keresse arra nézve, ami jó az épülésére,
3. mert Krisztus sem maga tetszését kereste, hanem amint meg van írva: a gyalázóid szidalmi rám hullottak,
4. mert amiket előre megírtak, a mi tanításunkra (tanulásunkra) írták, hogy a kitartás által és az írások vigasztalása (bátorítása) által a reménységet megtartsuk,
5. a kitartásnak és a vigasztalásnak Istene adja nektek, hogy ugyanazon gondolon legyetek egymás között Krisztus Jézus szerint,
6. hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak Atyját.
7. Azért karoljátok fel egymást (vegyétek egymást szívetekre), amint a Krisztus is felkarolt benneteket az Isten dicsőségébe,
8. mert mondom, hogy Krisztus vállalta a zsidóság szolgálatát azért, hogy megerősítse az atyáknak tett ígéreteket,
9. a nemzetek pedig az irgalmasságáért dicsőíthessék az Istent, amint meg van írva: ezért megvallak téged a nemzetek között és a nevednek zengenek éneket
10. és újra így szól: örvendezzetek (vigadjatok) nemzetek, az Ő népével együtt!
11. és újra: magasztaljátok az Urat minden nemzetek és mondjátok Rá magasztalást minden népek
12. és ismét Ézsaiás mondja: lesz (sarjad) a Jessének egy gyökere, aki felemelkedik, hogy uralkodó fejedelme legyen a nemzeteknek, benne reménykednek (reá várnak) a nemzetek,
13. a reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hit(hűség)ben, hogy bővülködővé tehesse a reménységeteket a Szent Szellem erejében.
14. Meg vagyok pedig győződve, testvéreim, én magam is felőletek, hogy tele vagytok jósággal, bővülködtök minden ismerettel, képesek vagytok egymást is figyelmeztetni (meginteni),
15. de merészebben írtam nektek, részben mintegy újra emlékeztetve titeket, ama kegyelem által, amely Istentől adatott nekem,
16. azért, hogy Krisztus Jézus szolgája legyek a nemzetek között, aki az Isten örömezenetének szent (papi) szolgálatát végzi, hogy a nemzetek áldozata kedves legyen, megszentelve a Szent Szellemben.
17. Krisztus Jézusban van tehát dicsekedni valóm az Isten előtt,
18. mert nem merek olyasmit szólani, amit nem Krisztus vitt véghez (munkált) általam, a nemzetek engedelmisségére szóval és tettel,
19. jelek és csodák erejével, a Szent Szellem erejében, úgyhogy én Jeruzsálemtől és környékétől Illíriáig betöltöttem Krisztus örömezenetét,
20. ezért azonban becsületbevágó úgyneveztem, hogy ne ott hirdessem az örömezenetet, ahol Krisztus neve már ismert volt, nehogy mások rakta alapra építsek,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. hanem ahogyan meg van írva: azok, akiknek nem hirdették (nem adtak hírt róla), meglátják, és megértik majd azok, akik hírét sem hallották,
22. ez is akadályozott engem oly sokszor, hogy hozzátok elmenjek.
23. de most nincs már többé helyem ez éghajlat alatt, vágyakozom már elég sok éve hozzátok,
24. mihelyt Hispániába elmegyek, mert remélem, hogy útutazóban meglátogathatlak titeket, és útbaigazítást kaphatok tőletek, ha előbb veletek is egy kissé beteltem,
25. most pedig Jeruzsálembé indulok a szentek diakóniai szolgálatára,
26. mert jónak látta Makedónia és Akhája, hogy közös gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek szegényei javára (számára),
27. mert így látták jónak, de tartoznak is ezzel nekik, mert ha a nemzetek szellemi javaikban részesültek, kötelesek (tartoznak) a (hús)testet illető dolgokban segítségükre lenni,
28. ezt mihelyt befejeztem és ráütöttem a pecsétet ezen (szolgálatuk) gyümölcseré, elmegyek rajtatok keresztül Hispániába,
29. tudom pedig, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus örömezenetének teljes (bőséges) áldásával érkezem,
30. arra kérlek pedig titeket testvérek a mi Urunk Jézus Krisztus által és a Szellem szeretete által, tusakodjatok velem együtt imáitokban értem Isten felé (irányában),
31. hogy megszabaduljak azoktól, akik Júdeában ellenszegülnek és az én jeruzsálemi (diakóniai) szolgálatom kedves legyen a szentek számára,
32. hogy örömmel jöhessenek hozzátok Isten akarata által, hogy körötökben felüdüljek (megpihenjek nálatok).
33. A békesség Istene pedig legyen mindnyájatokkal. Ámen.

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

16. Fejezet

1. Ajánlom pedig nektek Foibét, nőtestvérünket, aki a kenkreai (kihívott) gyülekezet (ekklézsia) szolgáló(ló)ja,
2. hogy fogadjátok őt az Úrban, szentekhez méltóan és támogassátok, amiben rátok szorul, mert ő is sokaknak volt támasza, nekem magamnak is.
3. Köszönsétek Priskát és Akvillát, munkatársaimat Krisztus Jézusban,
4. akik életüket kockáztatták értem, akiknek nem csak én vagyok hálás, hanem a nemzetek ekklézsiái is mind.
5. És a házukban lévő (kihívott) gyülekezetet (ekkléziát) köszönsétek, az én szeretett Epainétoszomat, aki Akhája zsengeje Krisztusban.
6. Köszönsétek Máriát, aki sokat fáradozott érdekünkben.
7. Köszönsétek Andronikost és Juniát, az én rokonaimat és fogolytársaimat, akik kiválóak az apostolok között, akik már előbb, mint én Krisztuséi lettek.
8. Köszönsétek Ampliatust, akit szeretek az Úrban.
9. Köszönsétek Urbánust, a munkatársunkat Krisztusban, és a szeretett Sztachiszomat.
10. Köszönsétek Apellest, aki kipróbált (megbízható) Krisztusban.
11. Köszönsétek Aristobulosékat, köszönsétek rokonomat Heródiont, köszönsétek Narkisszoszéktől azokat, akik az Úrban vannak.
12. Köszönsétek Trüfainát és Trüfószát, akik fáradoznak az Úrban.
13. Köszönsétek a szeretett Persist, aki sokat fáradozott az Úrban, köszönsétek Rufoszt, az Úr választottját, és az anyját, aki nekem is anyám.
14. Köszönsétek Aszünkritoszt, Regónt, Hermészt, Pátróbaszt, Hermászt, és a velük együtt levő testvéreket.
15. Köszönsétek Filológoszt és Júliát, Néreuszt és a nő(test)vérét, és Olümpiászt és a velük levő szenteket mind.
16. Köszönsétek egymást szent csókkal. Köszönt titeket a Krisztus minden (kihívott) gyülekezete (ekkléziája).
17. Intelek pedig titeket, testvérek, ügyeljetek azokra, akik széthúzásokat és botrányt (kelepcéket) csinálnak, ellentétben a tanult tanítással, amelyet tanultatok és kerüljétek őket,
18. mert az ilyenek nem Krisztus Urunknak szolgálnak, hanem a hasuknak és jóságtól csöpögő szavakkal és jól hangzó szólammal becsapják (megtévesztik) az ártatlanok (gyanútlanok) szívét,
19. mert a ti engedelmisségetek (szófogadásotok) mindenhová eljutott, örülök tehát nektek, akarom pedig, hogy bölcsök legyetek a jóra, de képtelenek a rosszra,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. a békesség Istene pedig összetiporja a sátánt lábaitok alá gyorsan. A mi Urunk Jézusnak a kegyelme veletek.
21. Köszönt titeket Timótheus, a munkatársam, és Lukiosz, és Jászón, és Szoszipatrosz, a rokonaim.
22. Köszöntlek titeket én Tertiusz, aki a levelet írtam, az Úrban.
23. Köszönt titeket Gáiosz, a házigazdám nekem és az egész (kihívott) gyülekezetnek (eklézsiának). Köszönt titeket Erasztisz, a városi gondnok és Kvartusz, a testvér.
24. (A mi Urunk Jézus Krisztusnak a kegyelme legyen mindnyájatokkal. Ámen.)
25. Annak pedig, akinek hatalma van arra, hogy megerősítsen titeket az én örömezetemben és a Jézus Krisztusról szóló igehirdetésben, ama titok leleplezése szerint, amelyre világekorszakon át tartó (aioni) idők óta csend borult (el volt hallgatva,
26. de amely most nyilvánvaló (látható) lett a prófétaí írások által a világekorszakos Isten rendelkezése szerint a hit(hűség)beli engedelmissége végett, minden nemzet előtt közismertté lett,
27. az egyedül bölcs Istennek, Jézus Krisztus által, Neki legyen dicsőség a világekorszakoknak a világekorszakaiba (aionok aionaiba). Ámen.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

I.Korinthus

1. Fejezet

1. Pál, Krisztus Jézusnak Isten akarata által elhívott apostola és Szósztenész testvér,
2. Isten (kihívott) gyülekezetének (eklézsiájának), amely Korintusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek mindazokkal együtt, akik segítségül hívják a mi Urunknak Jézus Krisztusnak nevét, minden helyen, náluk és nálunk.
3. Kegyelem néktek és béke(sség) Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.
4. Hálát adok Istennek mindenkor értetek, az Isten kegyelméért, amelyet Isten adott nektek a Krisztus Jézusban,
5. hogy mindenben meggazdagodtatok Őbenne, az Igében és minden ismeretben,
6. úgy, amint Krisztus tanú(bizony)ságtétele megszilárdult bennetek,
7. így ti nem szükölködtök semmiféle kegyelmi ajándékban, feszülten várjátok a mi Urunknak Jézus Krisztusnak megjelenését,
8. aki meg is erősít titeket mindvégig, hogy feddhetetlenek (kifogástalanok) lesztek a mi Urunk Jézus Krisztus napján,
9. hűséges (hithű) az Isten, aki elhívott a Fiának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak közösségébe.
10. Intelek pedig titeket a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért, hogy ugyanazt mondjátok (egyformán szóljatok) mindnyájan és nehogy szakadások legyenek köztetek, hanem legyetek egyek [egybeköt(öz)ve] ugyanazon értelemben és ugyanabban a felfogásban,
11. mert nyilvánvaló lett előttem felőletek, testvéreim Klóé hozzátartozói által, hogy viszályok vannak köztetek.
12. Mondom pedig ezt, mert mindegyiktek így beszél: én Pálé vagyok, én pedig Apollósé, én pedig Kéfásé, én pedig Krisztusé,
13. részekre oszlott a Krisztus? Pál lett keresztre feszítve (kínkaróra vonva) érettetek, vagy Pál nevébe lettetek bemerítve?
14. Hálát adok, hogy senkit közöletnek nem merítettem be, hacsak nem Kriszpuszt és Gáioszt,
15. hogy nehogy azt mondja valaki, hogy az én nevemben merítettem be,
16. de bemerítettem Sztephanász házanépét is, azon kívül nem tudom, hogy valaki mást bemerítettem volna,
17. mert nem bemeríteni küldött engem Krisztus, hanem örömezetet hirdetni, nem szóbeli bölcsességben, nehogy tartalom nélkülivé (üressé) legyen a Krisztus keresztje (kínkarója),
18. mert a kereszt (kínkaró) szava azoknak, akik elvesznek, bolondság ugyan, de nekünk, akik megtartatunk (üdvözülünk), Isten(nek) hatalma,
19. mert meg van írva: elpusztítom a bölcsök bölcsességét, az értelmesek értelmét semmivé teszem,
20. hol a bölcs? hol az írástudó? hol e (világ)korszak (aion) szószólója? nem bolondsággá tette-e Isten e világ (kozmosz) bölcsességét?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. mert mivel az Isten bölcsességében nem ismerte fel a világ a saját bölcsessége által az Istent, tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által mentse meg a hívőket,
22. mivel egyfelől a zsidók csodajeleket kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek,
23. mi egy keresztre feszített (kínkaróra vont) Krisztust hirdetünk, aki a zsidóknak ugyan botrány, a nemzeteknek pedig bolondság,
24. de maguknak az elhívottaknak, mind zsidóknak, mind görögöknek Krisztus: Istennek hatóereje, és bölcsessége,
25. mert az Isten bolondsága bölcsőbb az emberek bölcsességénél és az Istennek a gyöngesége erősebb az emberek erejénél,
26. mert tekintétek csak az elhívásokat testvérek, mivelhogy nem sokan vagytok bölcsék (hús)test szerint, nem sokan hatalmasok, nem sokan előkelők,
27. hanem a világ bolondjait választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse a bölcséket, ami a világnak gyöngye, azt választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket
28. és ami a világnak nem előkelő (alacsonyrendű), sőt lenézett, azt választotta ki az Isten, a szinte semminek látszókat, hogy a valaminek látszókat megsemmisítse,
29. hogy így ne dicsekedjék egy (hús)test sem Isten színe előtt.
30. Belőle vagytok pedig ti Krisztus Jézusban, aki bölcsességgé lett nekünk Istentől, megigazulásunkká, megszentelődésünkkel és megváltásunkká,
31. hogy amint meg van írva: aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

2. Fejezet

1. Én is amikor hozzátok mentem testvérek, nem azért mentem, hogy fölényes (fellengző) ékesszólással és bölcsességgel hirdessem nektek az Isten tanú(bizony)ságtételét,
2. mert úgy döntöttem, hogy ne tudjak köztetek más valakit, csak Jézus Krisztust, és pedig a keresztrefeszítettet (a kínkaróra vontat),
3. és én gyöngeségben és félelemmel és sok rettegéssel telve mentem hozzátok
4. és a beszédem és igehirdetésem nem a bölcsesség rábeszélő szavaiban, állott, hanem a Szellem és hatóerő megmutatásában.
5. hogy a mi hit(hűség)ünk ne emberek bölcsességében, hanem Isten hatalmán nyugodjék (hatóerejében legyen),
6. bölcsességet ugyan szólunk a tökéletesek között, de nem ennek a (világ)korszaknak (aionnak) a bölcsességét, sem nem e (világ)korszak (aion) vezetőiét, akik elpusztulnak,
7. hanem szóljuk Istennek bölcsességét titokként, az elrejtettet, amelyet előre elrendelt az Isten a (világ)korszakok (aionok) előtt a mi dicsőségünkre,
8. amelyet senki e (világ)korszak (aion) vezetői közül nem ismert, mert ha megismerték volna a dicsőség Urát, nem feszítették volna keresztfára (kínkaróra),
9. hanem amint írva van: amiket szem nem látott és fül nem hallott, és amit ember szíve föl nem fogott, azt készítette el az Isten azoknak, akik Őt szeretik (az Őt szeretőknek),
10. mert nekünk föltárta az Isten a Szellem által, mert a Szellem mindeneket kutat, az Isten mélységeit is,
11. mert ki tudja az emberek közül, mi az ember (belső) lényege, ha nem az ember Szelleme, amely benne van? így az Isten titk(os dolg)ait sem ismeri senki, csak az Isten Szelleme,
12. mi pedig nem a vilárendszer (kozmosz) szellemét kaptuk, hanem az Istenből való Szellemet, hogy megtudjuk (megismerjük) azokat, amiket Isten kegyelemben ajándékozott nekünk,
13. ezeket szóljuk is, nem emberi bölcsesség tanította szavakkal, hanem a Szellem tanításaiban, szellemiekhez szellemieket kapcsolva együvé,
14. egy lelki ember nem fogja föl (fogadja el) ami Isten Szelleméé, mert bolondság számára és nem tudja (nem képes) megérteni, mivelhogy szellemileg kellene megítélnie (megvizsgálnia) mindeneket,
15. a szellemi ember azonban megítél (megvizsgál) mindent, de Őmaga senki ítélete (vizsgálata) alá nem esik,
16. mert ki ismerte meg az Úr gondolatait (értelmét) úgy, hogy oktathatná Őt? Mi pedig Krisztus gondolkodásának (gondolkozásmódjának) birtokosai vagyunk,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

3. Fejezet

1. én tehát testvérek, nem szólhattam nektek mint szellemieknek, hanem mint (hús)testieknek, mint Krisztusban kiskorúaknak,
2. tejjel itattalak titeket, nem kemény eledelt adtam, mert még nem bírtátok volna el, de még most sem bírjátok el,
3. mert még (hús)testiek vagytok, mert amikor köztetek féltékenység és viszály van, nem (hús)testiek vagytok-e és nem emberi módon jártok-e el?
4. mert amikor valaki ezt mondja: én ugyan Pálé vagyok, másik pedig: én Apollósé, nem vagytok-e (túl)emberiek?
5. mi hát Apollós? és mi Pál? szolgálak (diakónusok), akik által hívók lettetek, ahogy mindegyiknek az Úr megadta,
6. én ültettem, Apollós öntözte, de az Isten adta a növekedést,
7. úgyhogy semmi az aki ültet, sem az aki öntöz, hanem a növesztő, Isten,
8. az ültető pedig és az öntöző egyek, de mindegyik a saját jutalmát kapja meg a fáradozása szerint,
9. mert Istennek vagyunk munkatársai, Isten szántófeldje, Isten épülete vagytok.
10. Az Istentől nekem juttatott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, alapot vettem, de más épít rá, ki ki pedig nézze meg, hogyan épít rá,
11. mert más alapot senki sem rakhat a lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus,
12. ha pedig valaki erre az alapra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, avagy (holt)fát, szénát, szalmát épít,
13. mindenkinek a munkája nyilvánvaló lesz, mert az a nap nyilvánosságra hozza, mivelhogy tűzben lepleződik le és hogy kinek milyen a munkája, a tűz teszi próbára (vizsgálja meg),
14. ha valakinek a munkája megmarad, amelyet ráépített, jutalmat nyer,
15. ha valakinek a munkája leég, kárt vall, de ő maga megmenekül (üdvözül), de úgy mintegy tűzön keresztül (tűz által),
16. nem tudjátok, hogy Isten temploma vagytok, és az Isten Szelleme bennetek lakik?
17. ha valaki az Isten templomát lerontja, lerontja azt az Isten, mert Isten temploma szent, ezek vagytok ti.
18. Nehogy valaki becsapja magát, ha valaki azt gondolja, hogy bölcs tiköztetek ebben a (világ) korszakban (aionban) legyen bolond, hogy bölcsé lehessen,
19. mert e világ bölcsessége bolondság (oktalanság) az Isten előtt, mert meg van írva: Aki megfogja a bölcséket álnokságukban,
20. és ismét: az Úr ismeri a bölcsék érveléseit, hogy azok hiábavalók.
21. Úgyhogy senki ne dicsekedjék (hencegjen) emberekkel, mert minden a tietek,
22. Pál is, Apollós is, Kéfás is, a világ (kozmosz) is, az élet is, a halál is, a jelenvalók is, az eljövendők is, minden a tietek, ti viszont Krisztuséi, Krisztus pedig az Istené.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

4. Fejezet

1. Úgy számítson minket minden ember, mint Krisztus szolgálait (parancsvégrehajtóit) és Isten titkainak sáfárait,
2. ami pedig egyébként a sáfároktól megkövetelhető, hogy mindegyik hú(séges)nek bizonyuljon,
3. de nekem a legkisebb gondom, hogy ti ítélkeztek rajtam, vagy egy emberi ítéletnap, de magam sem ítélkezem magamon,
4. mert semmit sem tudok magamra, de ezért még nem vagyok igazolva, Aki pedig megítél engem az Úr az.
5. Úgyhogy ne mondjatok semmi ítéletet idő előtt, míg el nem jön az Úr, aki fényre hozza a sötétség rejtekeit is, földérinti a szívek szándékait is, és ekkor dicsérete lesz kinek-kinek az Istentől.
6. Ezeket pedig testvérek, példaképpen alkalmaztam magamra, és Apollósra, hogy rajtunk megtanuljátok: ne többet annál, mint ami írva van, nehogy bármelyi kötök felfuvalkodva kérkedjék az egyikkel a másik rovására,
7. mert ki ítélné téged különbnek? mid van pedig, amit nem kaptál? ha pedig kaptad te is, mit dicsekszel úgy, mintha nem kaptad volna?
8. már jóllakottak vagytok, már meggazdagodtatok, nélkülünk királyokká lettetek, és bár csakugyan királyokká lettetek volna, hogy mi is veletek együtt királyok lennénk,
9. mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat utolsóknak rendelt, mint halálraszántakat, hogy látványul (színházzá) lettünk a világ számára, angyaloknak is. az embereknek is,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. mi bolondok (oktalanok) vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak Krisztusban, mi gyöngék, ti pedig erősek, titeket dicsőítenek, minket pedig lebecsülnek,
11. mind a jelen óráig éhezünk és szomjazunk és meztelenek vagyunk, és vernek minket, hajléktalanok, hazátlanok vagyunk,
12. fárad(oz)unk is, saját kezünkkel dolgozva, szidalmaznak, mi áldást mondunk; ha üldöznek, eltűrjük (elhordozzuk),
13. rágalmaznak, megvigasztalódunk, mintegy a világ söpredéke lettünk, mindeneknek szemetévé mind a jelen napig.
14. Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítsélek titeket, hanem mint szeretett gyermekeimet intelek,
15. mert ha tízezer tanítók (nevelők) volna is Krisztusban, de nem sok atyátok van, mert Krisztus Jézusban az örömuzeneten (evangéliumon) keresztül én nemzetelek (hoztalak létre) titeket,
16. intelek hát titeket, az én utánczóim legyetek.
17. Ezért küldtem hozzátok Timótheust, aki szeretett és hűséges gyermekem az Úrban, ő majd eszetekbe juttatja az én utasításaimat a Krisztus Jézusban, amint mindenütt minden (kihívott) gyülekezetben (ekléziában) tanítok,
18. de mintha nem mennék el hozzátok, olyan felfuvalkodottak egyesek.
19. Pedig hamarosan elmegyek hozzátok, ha az Úr akarja, és megismerem a felfuvalkodottaknak nemcsak a szavát, hanem a hatóerejét,
20. mert nem szóban van az Isten Királysága, hanem hatóerőben.
21. Mit akartok? Vesszővel menjek hozzátok vagy szeretetben és a szelídség szellemével?

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

5. Fejezet

1. Általában az a hír járja, erkölcstelenség van köztetek és pedig olyan erkölcstelenség, amilyen még a nemzetek között sincsen, hogy valaki apjának feleségével él
2. és ti pedig felfuvalkodtatok, ahelyett hogy inkább keseregnétek, és eltávolítanátok közületek azt, aki ezt a dolgot elkövette?
3. mert én ugyan mint testileg távollevő, de szellemben jelenlevő, már ítéletet mondtam, mintha köztetek lennék, a fölött, aki ezt megtette,
4. a mi Urunk Jézusnak a nevében összegyűlve ti és az én szellemem együtt az Úr Jézus hatalmával:
5. átadjuk az ilyet a sátánnak, a (hús)testének romlására (pusztulására), hogy a szelleme megmeneküljön (üdvözüljön) az Úr Jézus napján,
6. nem szép a ti dicsekvétek. Nem tudjátok, hogy egy parányi kovász az egész tésztát megkeleszti?
7. tisztítsátok el a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, mint ahogy kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunkat, Krisztust feláldozták érettünk.
8. Úgyhogy ne ünnepeljünk régi kovásszal, ne is a rosszság és gonoszság kovászával, hanem az őszinteség és való(igaz)ság kovásztalanságával,
9. megírtam nektek abban a levélben, nehogy Összekeveredjete a cédákkal,
10. nem összességben e világ cédáival és telhetetleneivel, és rablóival és bálványimádóival, mert akkor ki kellene a világból mennetek,
11. most pedig megírtam nektek, nehogy összekeveredjete azzal, akit testvérenek neveznek, de céda, vagy telhetetlen, vagy bálványimádó, vagy káromkodó, vagy részeges, vagy rabló, az ilyennel nehogy együtt egyetek,
12. mert mit tartozik rám, hogy a kívülvalókon bíraskodjam? vagy nem a belülvalókat ítélitek-e meg?
13. A kintlevőkön pedig az Isten ítélkezik. Távolítsátok el (irtsátok ki) a gonoszt magatok közül,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

6. Fejezet

1. merészel-e valaki közületek, ha valami peres ügye van a másikkal a nemigazak előtt és nem a szentek előtt törvénykezni
2. vagy nem tudjátok, hogy a szentek fogják e világot megítélni? és ha általatok lesz megítélve a világ, méltatlanok vagytok arra, hogy a legkisebb ügyekben ítélkezzetek?
3. nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélkezünk majd? nem hogy a mindennapi élet ügyeiben!

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

4. ha tehát a mindennapi élet ügyeiben kell ítélni, azokat ültetitek bírói székbe, akiket semmibe se vesznek a (kihívott) gyülekezetben (ekklézsiában)?
5. megszegényítéstekre mondom, ennyire nincs köztetek egy bölcs (ember) sem, aki ítéletet képes mondani testvérei között?
6. hanem testvér testvérral pereskedik, ráadásul hitetlenek előtt?
7. Egyáltalán már az is veszteség nálatok, hogy pereitek vannak egymással, miért nem szenveditek el inkább az igazságtalanságot? miért nem tűritek el inkább a kár(osodás)t?
8. sőt, ti műveltek igazságtalanságot, és ti okoztok kárt és pedig testvéreiteknek,
9. vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanoknak Isten Királyságában nem lesz részük? Nehogy tévelyegjete, sem cédák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem elpuhultak, sem férfiakkal fajtalanok, sem cédák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem elpuhultak, sem férfiakkal fajtalanok, sem cédák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem elpuhultak, sem férfiakkal fajtalanok, sem cédák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem elpuhultak, sem férfiakkal fajtalanok,
10. sem tolvajok, sem telhetetlenek, sem részegesek, sem káromkodók, sem rablók nem részesülnek Isten Királyságában
11. és ilyenek voltatok néhányan, de megmosattatok, de megszentelődtek, de megigazultatok az Úr Jézus nevében és a mi Istenünk Szellemében,
12. minden megengedett (szabad) nekem, de nem minden hoz hasznot, minden megengedett nekem, de engem le ne igázzon (hatalmába semmi ne kerítsen, ne váljak rabjává),
13. az ételek a hasnak, és a has az ételeknek van, az Isten pedig ezt is, azt is hatályon kívül fogja helyezni,
14. a test pedig nem a cédaságnak, hanem az Úrnak és az Úr a testnek van, és az Isten az Urat is életre keltette, és hatalma által minket is életre kelt,
15. nem tudjátok, hogy a testetek Krisztus tagja, elvegyem hát a Krisztus tagját és egy cédanó tagjává tegyem? Nehogy így legyen!
16. vagy nem tudjátok, hogy aki ragaszkodik a céda nőhöz, egy test vele? mert lesznek - úgymond - ketten egy (hús)testté!
17. aki pedig az Úrhoz ragaszkodik egy Szellem vele.
18. Meneküljete a cédaságtól, minden bűn (vétkezés), amelyet tesz az ember, a testen kívül van, de aki cédálkodik, a saját teste ellen vétkezik,
19. vagy nem tudjátok, hogy a testetek a bennetek levő Szent Szellem temploma, amelyet Istentől kaptatok és nem a magatokéi vagytok?
20. mert drága áron vásároltattok meg, dicsőítsétek tehát az Istent a ti testetekben,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

7. Fejezet

1. amikről pedig írtatok: az az ideális, ha az ember asszonnyal nem érintkezik,
2. de a cédaság miatt mindenkinek legyen meg a maga felesége, és minden asszonynak saját férje legyen,
3. a férj teljesítse a házastársi kötelességét a felesége iránt, hasonlóképpen pedig a feleség is a férje iránt,
4. a feleség a saját teste felett nem rendelkezik (telj)hatalommal, hanem a férje, hasonlóképpen pedig a férj sem rendelkezik (telj)hatalommal a teste felett, hanem a felesége.
5. Ne fosszátok meg magatoktól egymást, csak közös megegyezéssel egy időszakra, hogy az imádsággal foglalkozzatok, és azután térjete vissza egymáshoz, nehogy megkísértsen benneteket a sátán, az önmegtartóztatás hiánya által,
6. ezt pedig engedményként mondom, nem parancsképpen,
7. akarnám ugyan, hogy minden ember úgy legyen, mint én, ámde mindenkinek kegyelmi ajándéka van Istentől, egyiknek így, a másiknak pedig úgy,
8. a nem házasoknak és az özvegyeknek ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is,
9. de ha nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb megházasodni, mint égni,
10. a házasoknak pedig azt üzenem, nem én, hanem az Úr: asszony a férjétől nehogy elváljék,
11. ha pedig elválik is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön ki a férjével, és a férfi a feleségét nehogy elhagyja,
12. a többieknek pedig én mondom, nem az Úr: ha valamely testvérnek hitetlen felesége van, és az jónak látja együtt élni vele, ne hagyja el őt,
13. és amely asszonynak hitetlen férje van, és ez jónak látja együtt élni vele, nehogy elhagyja a férjét,
14. mert meg van szentelve a hitetlen férj a feleségében, és meg van szentelve a hitetlen feleség a férjében, mert egyébként a gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek,
15. ha pedig a nemhívó (fél) el akar válni, váljék el, nincs rabszolgaság alá vetve a hívó férj vagy a hívó feleség az ily(en) esetekben, hanem békességben (élni) hívott minket az Isten,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. mert mit tudod asszony, hogy a férjedet megmentheted-e? vagy mit tudod te férfi, hogy feleségedet megmentheted-e?
17. csak ki-ki amint részesül, adta az Úr, kit-kit ahogy elhívott az Isten, úgy járjon, és minden (kihívott) gyülekezetben (ekklézsiában) így rendelkezem,
18. körülmetélve hivatott el valaki? nehogy eltüntesse; körülmetéletlenül hivatott el valaki? nehogy körülmetélkedjék,
19. a körülmetéltség semmi, a körülmetéletlenség is semmi, hanem csak az Isten parancsainak megtartása fontos,
20. ki-ki, amely elhívásban elhívták, abban maradjon,
21. rabszolgaként hivatál el? nehogy törődj vele, ha viszont szabaddá is lehetsz, inkább azt használd ki,
22. mert az Úrban elhívott rabszolga az Úr megszabadította, hasonlóképpen az elhívott szabad(ember): Krisztus rabszolgája.
23. Drága áron vásároltattatok meg, ne legyetek emberek rabszolgái!
24. ki-ki amiben elhívták, testvérek, abban maradjon meg az Isten mellett.
25. A szüzekre vonatkozóan nincs rendelkezésem az Úrtól, de véleményt adok, mint aki irgalmat nyertem az Úrtól, hogy hitelt érdemlő legyek.
26. Úgy vélem tehát, hogy az az ideális a fennálló szükség (kényszerűség) miatt, hogy jó az ember számára úgy maradni, ahogy van.
27. Feleséghez vagy kötve? ne keress felbontást, el vagy oldva feleségedtől? ne keress feleséget,
28. de ha megházasodol is, nem vétkezel, és ha házasságra lép a szűz, nem vétkezett, de szorongattatásuk lesz a (hús)testben az ilyeneknek, én pedig kímélnélek titeket,
29. ezt pedig azért mondom testvérek, az időt szak) rövidre szabott, akiknek van is feleségük, úgy legyenek, mintha nem volna,
30. akik sírnak, mintha nem sírnának, és akik örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak, mintha semmijük sem volna
31. és akik hasznot húznak a világból, mintha nem vennék igénybe, mert elmúlik e világ külső arculata (ábrázata, megjelenési formája),
32. akarom pedig, hogy gond nélkül legyetek, a nőtlen arról gondoskodik, ami az Úré, hogyan tessék az Úrnak,
33. a nős pedig a világi dolgokról, hogyan legyen kedvére (tessék) az asszonynak,
34. ezért meg van osztva, a nem férjes asszony és a szűz arról gondoskodik, ami az Úré, hogy szent legyen testében is, a szellemében is, a férjes asszony arról gondoskodik, ami a világé, hogyan legyen kedvére (tessék) a férjének,
35. ezt pedig javatokra mondom, nem azért, hogy törbe csaljalak titeket, hanem, hogy illendően és állhatatosan kitarthatok az Úr mellett.
36. Ha pedig valaki úgy véli, hogy illetlen az ő leányára ha elvirágozik (eljárt felette az idő) és szükségét látja, amit akar, tegye meg, nem vétkezik, kössenek házasságot,
37. de aki szilárdan áll a szívében, és szükség nem kényszeríti, hatalma van pedig a saját akaratán, és úgy döntött a szívében, hogy megőrzi hajadon leányát, eszményien teszi.
38. Úgyhogy aki férjhez (házasságra) adja hajadon leányát, jól teszi, és aki nem adja férjhez (házasságra), még jobban teszi.
39. Az asszony kötve van amíg a férje él, ha pedig a férje elhunyt, szabad lesz: menjen férjhez, akihez akar, de csak az Úrban,
40. de boldogabb lesz, ha úgy marad, a véleményem szerint, pedig én is az Úr Szelleme birtokában vagyok,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

8. Fejezet

1. a bálványáldozati húst illetőleg pedig tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk,
2. az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít; ha valaki azt gondolja, megismert valamit, még nem ismerte meg úgy, ahogyan ismerni kell,
3. ha pedig valaki szereti az Istent, az ismeretet nyer Tőle,
4. a bálványáldozatok megevését illetőleg, tehát tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy,
5. mert még ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, mint ahogy van sok isten és sok úr,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

6. de nekünk egy Istenünk van, az Atya, akiből van a minden(ség) és mi Ő végette és egy Úr Jézus Krisztus, aki által van a minden(ség) és mi Ő általa,
7. de nem mindenki van meg ez az ismeret, egyesek a bálványáldozatokhoz szokottság miatt mind mostanáig a húst úgy eszik, mint bálvány áldozatot és mivel lelkiismeretük gyöngé, beszennyeződnek,
8. az eledel pedig nem állít az Isten elé, mert ha nem eszünk, azzal nem veszítünk, ha eszünk, azzal sem nyerünk.
9. De ügyeljetek arra, hogy a ti szabad viselkedétek megbotránkozására ne legyen az erőteleneknek,
10. mert ha valaki lát téged, akinek ismereted van a bálvány templomban, asztalánál ülni, nemde felbátorodik a lelkiismerete, mivel gyenge, hogy a bálványáldozatot megegye?
11. mert tönkremegy a gyöngé testvér a te ismereted miatt, akiért Krisztus meghalt.
12. így pedig vétkeztek a testvérek ellen, és megsebzitek gyöngé lelkiismeretüket, Krisztus ellen vétkeztek.
13. Ezért, ha az eledel megbotránkoztatja az én testvéreimet, semmiképpen sem eszem húst semmikor, hogy a testvéreimet meg ne botránkoztassam.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

9. Fejezet

1. Nem vagyok-e szabad? nem vagyok-e kiküldött (apostol)? nem láttam-e Jézus Krisztust, Urunkat? nem az én munkám vagytok-e ti az Úrban?
2. ha másoknak nem vagyok apostol, de bizonyára nektek az vagyok, mert az én küldetésem (apostolságom) pecsétje ti vagytok az Úrban,
3. ez az én védekezésem azok számára, akik engem vallatnak,
4. nincs-e jogunk (felhatalmazásunk) arra, hogy együnk és igyunk?
5. Nincs-e jogunk (felhatalmazásunk) arra, hogy asszony nő(test)vért magunkkal vigyünk mint a többi apostol és az Úr testvérei és Kéfás?
6. vagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk (felhatalmazásunk) arra, hogy ne dolgozzunk [mentesüljünk a (kétkezi) munkától]?
7. ki katonáskodik a saját zsoldján? ki ültet szőlőt és nem eszik annak gyümölcséből? vagy ki legeltet nyáját és a nyáj tejéből nem eszik?
8. tán emberi módon szólok ezeket, vagy a törvény is nem ezeket mondja-é?
9. mert a Mózes törvényében meg van írva: ne kösd be a száját a nyomtató ökröknek, talán csak az ökrökre van gondja az Istennek?
10. avagy nem mindnyájunkért mondja-e? mert értünk van megírva, hogy reménységgel kell a szántóvetőnek szántania, és aki csépel, abban a remény(ség)ben teszi, hogy részesül a termésben,
11. ha mi nektek a szellemieket vetettük, nagy dolog-e az, ha mi tőletek a (hús)testieket aratjuk?
12. ha mások nálatok e jogban (felhatalmazásban) részesek, miért nem inkább mi? de mi nem használtuk ki e jogunkat, hanem mindent elviselünk, nehogy valami akadályt gördítsünk Krisztus örömezenete elé,
13. nem tudjátok, hogy akik a szent dolgokkal munkálkodnak, a szent helyből származó ételekkel élnek és akik az áldozati oltár körül forgolódnak az áldozati oltárról részesednek?
14. így rendelte az Úr is, hogy az örömezenet hirdetői az örömezenetből éljenek,
15. én azonban nem használtam fel semmit ezek közül, nem azért írtam pedig ezeket, hogy így legyen velem, mert jobb volna nekem inkább meghalnom, minthogy az én jóhíreimet bárki lerontsa,
16. mert ha az örömezenetet hirdetem (evangelizálok), az nekem nem dicsekvés, mert kényszer ül rajtam,
17. mert jaj nekem, ha nem hirdetem az örömezenetet (nem evangelizálok), mert ha önként teszem ezt, jutalmat kapok (érte), ha pedig nem önszántamból, akkor sáfárság van rám bízva,
18. mi hát az én jutalmam? az, hogy amikor hirdetem az örömezenetet, ingyenessé (viszonzás nélkülivé) teszem az örömezenetet, anélkül, hogy visszaélnék az örömezenetben gyökerező jogommal,
19. mert bár független vagyok mindenkitől, mégis mindenkinek rabszolgájává tettem magamat, hogy többeket megnyerjek
20. és olyan lettem a zsidóknak mint zsidó, hogy a zsidókat megnyerjem, a törvény alatt levőknek mint törvény alatt levő, pedig magam nem vagyok törvény alatt, hogy a törvény alatt levőket megnyerjem,
21. a törvény nélkül valóknak, mint törvény nélkül való, pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy megnyerjem a törvény nélkül valókat,
22. a gyöngék számára gyöngé lettem, hogy a gyöngéket megnyerjem, mindenki számára minden lettem, hogy mindenképpen megmentsék némelyeket,
23. mindezeket pedig az örömezenetért teszem, hogy nekem is részem legyen benne.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

24. Nem tudjátok, hogy akik a versenypályán versenyt futnak, mindnyájan versenyt futnak ugyan, de csak egy kapja meg a (győzelmi)díjat?
25. Úgy fussatok versenyt, hogy elnyerjétek; a tusázók pedig mindenben megtartóztató életet élnek, ők ugyan azért, hogy hervadó koszorút kapjanak, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant,
26. én azért úgy futok versenyt, mint aki nem bizonytalan, úgy öklözöm, mint aki nem levegőt csapdos,
27. hanem megsanyargatom és rabszolgává teszem a testemet, hogy míg másoknak hirdetem az Igét (én) magam méltatlanná ne legyek.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

10. Fejezet

1. Mert nem akarom, hogy ne tudjátok, testvérek, hogy atyáink mind a felhő alatt voltak és mind átmentek a tengeren,
2. és mind(nyájan) Mózesbe merítkeztek a felhőben és a tengerben,
3. és mind(nyájan) ugyanazt a szellemi eledelt ették,
4. és mind(nyájan) ugyanazt a szellemi italt itták, mert ittak a szellemi kősziklából, amely követte őket, a kőszikla pedig a Krisztus volt,
5. de legtöbbjűnkben nem lelte kedvét az Isten, mert elhullottak a pusztában,
6. ezek pedig előképekül lettek számunkra, nehogy megkívánjuk a rosszat, amint ők megkívánták,
7. bálványimádók se legyetek, mint néhányan közülük, ahogy meg van írva: leült a nép enni és inni, és felkelt játszani (táncolni),
8. nehogy cédálkodjunk, mint némelyek közülük, cédálkodtak és elhulltak egyetlen napon huszonháromezren,
9. nehogy kísértjük az Urat, mint néhányan kísértették és a kígyók által elvesztek,
10. nehogy zúgolódjatok, mint néhányan közülük zúgolódtak és elvesztek a pusztító által,
11. ezek pedig előképszerűen estek azokon, megírták pedig a mi okulásunkra, akikhez a világekorszakok (aionok) vége elérkezett.
12. Úgyhogy aki azt gondolja, hogy áll, ügyeljen, nehogy elessék,
13. nem ért titeket egyéb kísértés, hacsak nem emberi, de hűséges az Isten, aki nem enged titeket azon felül kísérteni (megpróbálni), mint amit elviselhettek, hanem a kísértéssel együtt elkészíti a kijutást is, hogy képesek legyetek azt elviselni.
14. Ezért szerettem meneküljétek el a bálványimádástól!
15. Mint megfontoltakhoz szólok, ítéljétek meg amit nektek mondom,
16. az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérének a közössége? a kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testének a közössége?
17. mivelhogy egy a kenyér, egy test(ület) vagyunk sokan, mert mindnyájan egy kenyérből részesülünk,
18. tekintsétek meg a (hús)test szerinti Izraelt, akik az áldozatokat eszik, nincsenek közösségben az áldozati oltárral?
19. mit mondom ezzel? hogy a bálványáldozat vagy hogy a bálvány ér valamit?
20. dehogy! amiket áldoznak, démonoknak és nem Istennek áldozzák, nem akarom pedig, hogy ti a démonokkal közösségben legyetek,
21. nem ihatjátok az Úr poharát is és a démonok poharát is, nem részesedhetek az Úr asztaláról is és démonok asztaláról is,
22. vagy haragra ingereljük az Urat? vajon erősebbek vagyunk nála?
23. minden megengedett (szabad), de nem minden használ, minden megengedett, de nem minden épít (szolgál épülésre),
24. senki se a maga érdekét keresse, hanem a másét,
25. mindent, amit a húscsarnokban árusítanak megehettek anélkül, hogy lelkiismereti kérdést csinálnátok belőle,
26. mert az Úr a föld és annak teljessége,
27. ha valaki meghív titeket a hitetlenek közül és el akartok menni, mindent, amit élőtkbe tálalnak, megegyetek, anélkül, hogy lelkiismereti kérdést csinálnátok belőle,
28. de, ha valaki nektek ezt mondja: ez bálványnak szentelt áldozat(i hús)! ne egyetek belőle, egyrészt amiatt, aki figyelmeztetett, másrészt a lelkiismeret miatt,
29. nem a ti lelkiismeretetekről mondom, hanem a másikéről, mert miért ítélje el az én szabadságomat a más lelkiismerete?

30. ha én kegyelemben részesedem, mit gyalázzanak engem azért, amiért én hálát adok?
31. tehát akár esztek, akár isztok, akármit tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek,
32. ne botránkoztatassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten (kihívott) gyülekezetét (eklézsiáját),
33. mint ahogy én is mindenben mindenkinek kedvében járok, nem keresem a magam hasznát, hanem a sokakét, hogy üdvözüljenek (megmentettek legyenek),

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

11. Fejezet

1. az én utánczóim legyetek, mint én is a Krisztusé,
2. dicsérlek titeket, hogy mindenben emlékeztek rám és amit, ahogyan átadtam nektek, azt megtartjátok.
3. Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfi feje a Krisztus, az asszonynak feje pedig a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten,
4. minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz fejére,
5. minden asszony pedig, aki födetlen fejjel imádkozik vagy prófétál, szégyenbe hozza fejét, mert egy és ugyanaz mintha megnyírták volna,
6. ha pedig nem akarja fejét befödni az asszony, vágassa le a haját, de ha megszégyenítő az asszonynak a haját levágnia vagy kopaszra nyíratkozni, fődje be a fejét,
7. mert a férfinak nem kell befödni a fejét, mert Isten képmása és dicsősége, de az asszony a férfi dicsősége,
8. mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiből,
9. mert nem a férfit teremtette Isten az asszonyért, hanem az asszonyt a férfiéért,
10. ezért tartozik az asszony hatalmi jelt viselni a fején az angyalok miatt,
11. igaz ugyan, hogy nincs asszony férfi nélkül, sem férfi asszony nélkül az Úrban,
12. mert bár az asszony a férfiből lett, úgy a férfi is az asszony által, de minden Istentől van.
13. Magatokban ítéljétek meg: illik-e az asszonynak födetlen fővel imádkozni Istenhez?
14. nemde a természet maga is arra tanít titeket, hogyha egy férfi hosszú hajat visel, nincs tisztességére,
15. ha pedig egy asszony visel hosszú hajat, dicsősége (disze) néki, mivelhogy haját fátyol gyanánt kapta,
16. ha pedig valakinek akadékoskodni tetszik, nekünk ilyen szokásunk nincs, sem az Isten (kihívott) gyülekezeteinek (eklézsiáinak),
17. de amikor ezt a rendelkezést adom, nem dicsérlek meg titeket, mert nem javatokra, hanem károtokra gyűltök össze,
18. mert először is amikor összegyűltök a (kihívott) gyülekezetben, hallom, hogy szakadások vannak közöttetek, ezt részben el is hiszem,
19. mert szakadásoknak kell is lenni köztetek, hogy a kipróbáltak kitűnjenek köztetek,
20. amikor tehát összegyűltök egy helyre, nem lehet úrvacsora evése,
21. mert ki-ki a saját estebédjét veszi elő, hogy elfogyassza, és az egyik éhezik, a másik pedig dőzsöl (ittas),
22. hát nincsenek házaitek az evésre és ivásra? vagy lenézitek az Isten (kihívott) gyülekezetét (eklézsiáját) és megszégyenítitek azokat, akiknek semmijük sincs? mit mondjak nektek? dicsérjelek titeket? Ebben nem dicsérlek,
23. mert én az Úrtól kaptam, amit át is adtam nektek (közöltem is veletek), hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárulták, fogta a kenyeret,
24. és hálát adott, megtörte és ezt mondta: ez az én testem, amely tiérettetek van, ezt tegyétek a rám való emlékezésül!
25. hasonlóképpen a poharat is fogta a vacsorázás után, ezt mondta: ez a pohár az új szövetség az én véremlében, ezt tegyétek, ahányszor isszátok emlékezésül én rám,
26. mert ahányszor eszitek e kenyeret, és isszátok a poharat az Úr halálát hirdetitek, míg el nem jön,
27. azért aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza a poharat, vétkezik az Úr teste és vére ellen,
28. vizsgálja meg tehát az ember önmagát és úgy egyék a kenyérből és igyék a pohárból,
29. mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg a Testet, ítéletét eszi és issza önmaga számára,
30. ezért gyengék és betegek, és alusznak köztetek sokan,
31. pedig ha magunkat megítélnénk, nem vonnánk magunkra ítéletet,
32. ha pedig az Ur ítél meg bennünket, nevelésünkre szolgál, nehogy (netán) a világgal együtt ítéletre menjünk.
33. Azért testvéreim, ha összegyűltök az evésre, egymást megvárjátok.
34. Ha valaki éhes, otthon egyék, nehogy ítéletre jöjjetek össze. A többi dologban majd amint oda érkezem, rendelkezem.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

12. Fejezet

1. A szellemiek felől pedig testvérek nem akarom, hogy tudatlanok legyetek,
2. tudjátok, hogy amikor pogányok (nemzetbeliek) voltatok, a néma bálványokhoz vezettek, amint hajszoltak titeket,
3. azért tudtotokra adom nektek, hogy senki aki Isten Szellemében szól, nem mondja: Jézus átkozott! és senki sem mondhatja: Jézus az Úr! csakis a Szent Szellemben.
4. A kegyelmi ajándékok különbözők, de ugyanaz a Szellem.
5. A szolgálatokban is különbségek vannak, de az Úr ugyanaz,
6. az erőmegnyilvánulásokban is különbségek vannak, de az Isten ugyanaz, aki mindeneket munkál mindenkiben,
7. de mindenkinek a Szellem megnyilvánulását haszonra (előbbrevitelre) adják,
8. mert az egyik ugyan a Szellem által a bölcsesség szavát kapja, a másik pedig az ismeret szavát, ugyanattól a Szellemtől,
9. egy másik a hithűséget ugyanabban a Szellemben, ismét mások a gyógyítás kegyelmi ajándékait kapják egyazon Szellemben,
10. mások hatalmas csodatevő erők munkáit, mások a prófétálást, mások pedig a szellemek megítélését, ismét mások a nyelvek nemeit, mások a nyelvek magyarázatát kapják,
11. mindezeket pedig egy és ugyanaz a Szellem műveli szétosztva külön mindenkinek amint elhatározza,
12. mert ahogy a test egy, bár sok tagja van, és a test minden tagja noha sok van, mégis egy test, így van a Krisztus is,
13. mert mi is egy Szellemben mind egy testté lettünk bemeztve, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájunkat egy Szellem itatott át,
14. mert a test sem egy tag, hanem sok.
15. Ha ezt mondja a láb: mivelhogy nem vagyok kéz, nem vagyok a testből való, mégis nem a testhez tartozik-e?
16. és ha ezt mondja a fül: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, ennek ellenére nem a testből való-e?
17. ha az egész test csak szem, hol a hallás? ha az egész csak hallás, hol a szaglás?
18. Ámde az Isten helyezte el a tagokat egyenként, mindegyiket a testben, amint akarta,
19. ha pedig mind egy tag volna, hol volna a test?
20. most pedig sok tag van ugyan, de egy a test,
21. nem mondhatja pedig a szem a kéznek: nincs rád szükségem, vagy a fej a lábaknak: nincs rátok szükségem,
22. hanem sokkal inkább amely tagjai a testnek gyengébbeknek látszanak, sokkal szükségesebbek,
23. és amelyeket a test kevésbé értékes részeinek gondolunk, azokat nagyobb megbecsüléssel vesszük körül, és az illetlen részeink több illendőségben részesülnek,
24. az illendő részeinknek pedig ilyesmire nincs szükségük, de az Isten úgy szerkesztette a testet, hogy a híjjával levőknek nagyobb megbecsülést adott,
25. nehogy meghasonlás támadjon a testben, hanem egymásról gondoskodjanak a tagok,
26. ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek mind a tagok, akár dicsőségben részesül egy tag, együtt örülnek vele mind a tagok,
27. ti pedig Krisztus teste vagytok és tagja részenként,
28. egyeseket az Isten a (kihívott) gyülekezetben (ekléziában) először apostolokul rendelt, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul, azután csodatevő hatóerőket (hatalmat) adott, azután a gyógyítás kegyelmi ajándékait, segítőkézséget, kormányzókézséget, nyelvek nemeit adta,
29. vajon mind apostolok-e? talán mind próféták? talán mind tanítók? talán mindben megvan-e a csodatevő erő?
30. Talán mind bírják a gyógyítás kegyelmi ajándékát? talán mindnyájan szólnak nyelveken? talán mind magyarázó (tolmácsok)?
31. törekedjétek a nagyobb kegyelmi ajándékokra és egy még kiválóbb utat mutatok nektek,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

13. Fejezet

1. ha az emberek és angyalok nyelvén szólok, de szeretet nincs bennem (birtokomban), olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom
2. és ha prófétáló tehetségem van is, és ismerem (felfogom) a titkokat mind, és minden ismeretet (tudományt) és ha megvan minden hit(hűség)em, úgy, hogy hegyeket mozdítok el helyükből, de szeretetem nincs, semmi vagyok,
3. ha szét is osztom minden vagyonomat és ha odaadom a testemet, hogy megégessék, de szeretet nincs bennem, semmit sem használ.
4. A szeretet hosszútűrő, a szeretet jóságos, nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik (nem henceg), nem fuvalkodik fel (nem pöffeszkedik),
5. nem illetlenkedik (nem illemsértő), nem keresi a maga hasznát (a magáét), nem lobban haragra, nem tartja számon a rosszat (nem rója fel),
6. nem örül az igazságtalanságnak, de együtt örül a (való)igazsággal.
7. Mindent elfedez (eltakar), mindent elhisz, mindent (elvárva) remél, mindent elvisel (teher alatt marad).
8. A szeretet soha nem roskad össze de a jövőmondások (prófécia) hatályukat veszítik, a nyelvek megszűnnek, az ismeret elmúlik (elenyészik),
9. mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a prófétálásunk,
10. amikor pedig eljön a tökéletes (a végcélba jutás), akkor, ami töredékes (a részbeni) elmúlik,
11. amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy ítéltam, mint gyermek, de amikor férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat,
12. mert jelenleg tükör által homályosan (rejtélyes képet) látunk, akkor pedig színről színre (szemtől szembe), jelenleg töredékes a tudásom, akkor pedig úgy ismerem majd mindent, amint én is megismertettem,
13. most pedig megmarad a hit(hűség), az (elváró) remény, a szeretet, ez a három: ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

14. Fejezet

1. törekedjete a szeretetre, buzogjatok a szellemi ajándékokért, de leginkább, hogy prófétáljatok,
2. mert aki nyelven szól, nem embereknek szól, hanem Istennek, mert senki sem érti, Szellemben szól pedig titkokat,
3. aki pedig prófétál, embereknek szól épülést, buzdítást és vigasztalást,
4. aki nyelven szól, önmagát építi, aki pedig prófétál a (kihívott) gyülekezetet (ekklézsiát) építi,
5. akarnám pedig, hogy mindnyájan szóljatok nyelveken, de még inkább, hogy prófétáljatok, nagyobb a prófétáló, mint a nyelveken szóló, kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet épülést nyerjen,
6. most pedig testvérek, ha elmegyek hozzátok nyelveken szólva, mit használok nektek, ha nem szólok nektek kinyilatkoztatásban is, vagy ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban?
7. éppen így a lélektelen hangszerek is akár fuvola, vagy citera, ha nem adnak különböző hangokat, hogyan ismerjük meg amit fuvoláznak vagy amit citeráznak?
8. mert ha a trombita bizonytalan hangot ad, ki készül a harcra?
9. így ti is a nyelvenszólás által, ha nem jól érthető szavakat szóltok, hogyan ismerik meg, mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni.
10. Ki tudja például, hogy a hangoknak mily sokféle neme van a világon és egy sem érthetetlen,
11. ha tehát nem ismerem a hang jelentését, a szóló számára idegen maradok, és az, aki szól, az is idegen marad az én számomra,
12. ezért ti is, mivel szellemi ajándékokért buzogtok, igyekezzetek, hogy abban bővelkedjete, ami a kihívott gyülekezet (ekklézsia) épülésére szolgál.
13. Azért aki nyelven szól, imádkozzék, hogy meg is magyarázza,
14. mert, ha nyelven szólással imádkozom, a szellemem imádkozik, de az értelmem gyümölcstelen,
15. hogy van tehát? imádkozom Szellemmel, de imádkozom értelemmel is, éneklek Szellemmel, de éneklek az értelemmel is,
16. mert ha Szellemmel adsz hálát, az ott helyet foglaló avatatlan hogyan mond Áment hálaadásodra, ha nem érti mit mondasz?
17. mert te ugyan szépen adsz hálát, de a másik nem épül,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. hálát adok az Istennek, hogy mindnyájatoknál jobban szólok nyelveken,
19. de a (kihívott) gyülekezetben (ekkléziában) inkább akarok öt szót az értelmekkel szólni, hogy másokat is oktassak, mint tízezer szót nyelven szólásban.
20. Testvérek, értelemben ne legyetek kis gyermekek, hanem a rosszban legyetek kiskorúak, de az értelemben tökéletesek (végcélba jutottak) legyetek.
21. A törvényben írva van, hogy: másféle nyelveken és másféle ajkakkal szólok majd ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám, ezt mondja az Úr,
22. tehát a nyelveken szólás nem a hívőknek van jelölés, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek,
23. ha tehát egybegyűl az egész (kihívott) gyülekezet (ekklézia) egy helyen és mindenki nyelveken szól, és bejönnek a be nem avatottak vagy hitetlenek, nem azt mondják-e, hogy őrjöngtök (elment az eszetek)?
24. de ha mind prófétálnak, és bejön egy hitetlen vagy avatatlan, és azt mind meggyőzik (megfeddik), mind megítélik,
25. a szíve rejtett dolgai felszínre kerülnek, és akkor arcra borulva imádja az Istent és megvallja, hogy valóban az Isten bennetek van,
26. hogyan van tehát testvérek? amikor összegyűltök, akinek van zsoltára (dicsőítő éneke), tanítása, kinyilatkoztatása, nyelvadománya, annak magyarázata, az mind épülésekre legyen,
27. ha nyelven szól valaki, kettő vagy legfeljebb három, mégpedig egymás után és egy magyarázza meg,
28. ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a (kihívott) gyülekezetben (ekkléziában), önmagának szóljon és az Istennek.
29. Próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, és a többiek bírálják meg,
30. de ha egy másik ott ülő kap kinyilatkoztatást, az előbbi hallgasson el,
31. mert egymás után mind prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon és mindenki felbuzduljon (vigaszt vegyen)
32. és a próféta szellemek a prófétáknak alávetik magukat,
33. mert Isten nem a zűrzavar (felforgatás) Istene, hanem a békességé, amint a szentek összes gyülekezeteiben,
34. az asszonyok a (kihívott) gyülekezetekben hallgassanak, mert nincs megengedve nekik, hogy szóljanak, hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja,
35. ha pedig valamit tanulni akarnak, otthon, a saját férjüket kérdezzék meg, mert nem illő dolog (szégyenletes) asszonyoknak szólni a (kihívott) gyülekezetben (az ekkléziában),
36. vagy töletek indult ki az Isten Igéje vagy csak hozzátok jutott el?
37. Ha valaki azt gondolja, hogy ő próféta vagy szellemi ember, vegye tudomásul (ismerje fel): amiket írok nektek, az az Úr parancsa,
38. ha pedig valaki ezt nem ismeri el, őt sem fogják elismerni.
39. Úgyhogy testvéreim, törekedjétek (buzduljatok fel) a prófétálásra és a nyelveken szólást ne akadályozzátok (tiltsátok),
40. minden illő módon (ékesen) és rendben történjék.

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

15. Fejezet

1. Ismertetem veletek testvérek az örömhírt (evangéliumot), amelyet hirdettem nektek, amelyet el is fogadtatok, amelyben állótok is,
2. amely által üdvözültök is, ha megtartjátok úgy amint hirdettem nektek, hacsak nem látszatra lettetek hívőkké,
3. mert azt adtam át nektek először, amit magam is kaptam: hogy Krisztus meghalt a vétkeinkért az írások szerint,
4. és hogy eltemették, és hogy életre kelt harmadnapon az írások szerint,
5. és hogy megjelent Kéfésnak, azután a tizenkettőnek,
6. azután megjelent több mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül legtöbben életben maradtak mostanáig, de néhányan elhunytak,
7. azután megjelent Jakabnak, azután az összes apostoloknak,
8. minden apostol közül pedig utoljára mint egy időtlennek (torzszülöttnek) megjelent nekem is,
9. mert én vagyok a legkisebb az apostolok közül, aki nem vagyok elég alkalmas arra sem, hogy apostolnak hívjanak, mivelhogy üldöztem az Isten (kihívott) gyülekezetét (az ekkléziát),

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. de Isten kegyelme számára vagyok az, ami vagyok, és belém árasztott kegyelme nem lett eredménytelen (tartalom nélküli, üres), hanem mindnyájunkat felülmúlóan többet fáradoztam, de nem én, hanem az Isten velem lévő kegyelnie,
11. tehát akár én, akár ők: így hirdetjük (hírnöklünk) és így lettetek hívőkké.
12. Ha pedig Krisztust hirdetjük, hogy a halottak közül életre kelt, hogyan mondhatják közületek egyesek, hogy halottak feltámadása nincs?
13. de ha nincs halottak feltámadása, Krisztus sem kelt életre,
14. ha pedig Krisztus nem kelt életre, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hithűségetek is,
15. sőt Isten hazug tanúbizonyoságtévőinek is találtatunk, mivelhogy Isten ellen tanúskodtunk, hogy életre keltette Krisztust, akit nem keltett életre, ha a halottak csakugyan nem kelnek életre,
16. mert ha a halottak nem kelnek életre, akkor Krisztus sem kelt életre,
17. ha pedig Krisztus nem kelt életre, hiábavaló a ti hithűségetek is, még bűneitekben vagytok,
18. akkor azok is, akik Krisztusban elhunytak, elvesztek,
19. ha csak ebben az életben reménykedünk (elváróan) Krisztusban, szánalmasabbak vagyunk minden embernél.
20. De Krisztus életrekelt a halottak közül, zsengeként az elhunytak közül,
21. mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is,
22. mert ahogyan Ádámban mindenki meghal, úgy a Krisztusban mindenki megelevenedik.
23. mégpedig mindenki, amikor sorra kerül (a maga rendjében): a zsenge Krisztus, azután akik Krisztuséi az Ő eljövetelekor,
24. azután a vég(cél), amikor átadja a királyságot az Istennek és Atyának, amikor eltöröl (félretesz) minden vezetőséget és minden fennhatóságot és hatalmat,
25. mert addig kell királyként uralkodnia, míg az ellenségeit mind lábai alá veti,
26. utolsó ellenségként eltöröltetik (félretéttetik) a halál,
27. mert Ő mindeneket lábai alá vetett, amikor pedig azt mondja, hogy mindent alá vetett, nyilvánvaló, hogy Azt kivéve, Aki neki a mindenséget alávetette,
28. amikor pedig alávetett neki mindeneket, akkor maga a Fiú is aláveti magát Annak, Aki neki a mindenséget alávetette, hogy az Isten legyen minden mindenben,
29. mert ugyan mit tesznek azok, akik a halottakért merítkeznek be? ha a halottak nem kelnek életre, miért merítkeznek be a halottakért?
30. mi is miért veszélyeztetjük magunkat minden órában?
31. naponként halálos veszélyben forgok, ami olyan igaz testvérek, mint az, hogy dicsekvésem vagytok a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban,
32. ha csak emberi módon viaskodtam a vadállatokkal Efézusban, mit használ ez nekem? ha a halottak nem kelnek életre, akkor együnk és igyunk, mert holnap úgyis meghalunk,
33. nehogy tévelyegjete! elrontják a jó erkölcsöt a rossz társalgások (beszélgetések).
34. Józanodjatok ki az igazságnak megfelelően, és ne vétkezsetek, mert némelyeknek nincsen Istenismeretük, azért szólok, hogy megszegyenüljete!
35. de mondhatná valaki: hogyan kelnek életre a halottak? milyen testben jönnek elő?
36. Balga, amit te elvetsz az nem kel életre, míg meg nem hal
37. és amit elvetsz, nem a leendő testet veded el, hanem a csupasz magot: például búzáét vagy valami egyébét,
38. az Isten pedig testet ad annak, amint akarja és minden egyes magnak saját testét,
39. nem minden (hús)test ugyanaz a (hús)test, hanem más az embereké, más pedig a barmok (hús)teste, más pedig a madarak (hús)teste, más pedig a halaké,
40. és vannak égi [égen (túl) levő] testek, és földi (földön levő) testek, de más az égenlevők dicsősége, és más a földönlevőké.
41. Más a nap ragyogása (dicsősége) és más a hold fényessége (dicsősége) és más a csillagok tündöklése (dicsősége), mert az egyik csillag különbözik a másiktól fényességben (dicsőségben),
42. így van a halottaknak a feltámadásával is, elvetik romlásban, életre kel romlatlanságban,
43. elvetik dicstelenségben (gyalázatban), életre kel dicsőségben, elvetik erőtlenségben, életre kel (ható)erőben (hatalomban),
44. elvetik a lelki testet, életre kel a szellemi test. Ha van lelki test, van szellemi is.
45. így van megírva is: lett az első ember, Ádám, élőlélekké, az utolsó Ádám megelevenítő Szellemmé,
46. de nem a szellemi az első, hanem a lelki, azután a szellemi,
47. az első ember földből, porból való, a második ember égből (való),

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

48. amilyen a porból való, olyanok lettek a porból valók is, és amilyen az égen levő (égi), olyanok az égenlevők (égiek) is
49. és ahogy viseltük (hordoztuk) a földinek a képmását, viselni (hordozni) fogjuk az éginek a képmását is,
50. ezt pedig mondom (állítom) testvérek, hogy (hús)test és vér Isten Királyságát nem nyerheti sorsrészül, sem a romlandóság a romolhatatlanságot nem nyerheti sorsrészül.
51. Lám, titkot mondom nektek: mindnyájan nem hunyunk el, de mindnyájan elváltozunk (mássá leszünk),
52. hirtelen (osztatlan időben) egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra, mert harsona szólal meg és a halottak életre kelnek romolhatatlanságban, és mi elváltozunk (mássá leszünk),
53. mert ennek a romlandónak fel kell öltöznie a romolhatatlanságot és e halandónak a halhatatlanságot,
54. amikor pedig ez a romlandó magára ölti a romolhatatlanságot és ez a halandó felöltözik halhatatlanságba, akkor bekövetkezik (beteljesül) az Ige, amely meg van írva:
55. Elnyelte a halált végleg (győzelembe)! hol van halál a győzelmed? hol van halál a tövised?
56. a halál tövise pedig a bűn, a bűn hatóereje a törvény,
57. de Istené a kegyelem. Aki adja nekünk a győzelmet, a mi Urunk Jézus Krisztus által,
58. azért szeretett testvéreim, szilárdak legyetek, mozdíthatatlanok (kitartók) bővüljétek (tegyetek minél többet) az Úr munkájában, tudva, hogy a ti fáradozástok nem hiábavaló (tartalmatlan) az Úrban,

PÁL ELSŐ LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

16. Fejezet

1. ami pedig a szentek részére való gyűjtést illeti, ahogy meghagytam a Galácia (kihívott) gyülekezeteinek, ti is úgy tegyetek.
2. Az első szombatban mindegyitek tegye félre magának és rakja össze, amit sikerül, nehogy akkor legyenek gyűjtések, amikor (oda)megyek,
3. amikor pedig odaérkezem, akiket javasoltok (kipróbálnak találtok) (ajánló) levéllel elküldöm, hogy elvigyék kedves ajándékokat Jeruzsálembe,
4. ha pedig megéri (méltó lesz), hogy én is elmenjek, velem együtt fognak jönni,
5. akkor megyek hozzátok, amikor Makedóniába átmegyek, mert átutazom Makedónián,
6. nálatok esetleg, ha lehet ottmaradok és a telet ott töltöm, majd elkísérhetek oda, ahová megyek,
7. mert nem csak átutazás közben akarlak titeket most látni, ezért remélem, hogy ideig nálatok maradok, ha az Úr megengedi.
8. Efézusban pünkösdig maradok,
9. mert nagy és hathatós kapu nyílt fel nekem, de az ellenszegülő' is sok,
10. ha pedig megérkezik Timótheus, lássatok utána, hogy félelem nélkül legyen nálatok, mert az Úr dolgában munkálkodik, mint én is,
11. de nehogy valaki őt lekicsinyelje, kísérjétek el őt békességben, hogy eljusson hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt.
12. Ami pedig Apollós testvért illeti, sokat kértem őt, hogy menjen el hozzátok a testvérekkel együtt, de semmiképpen nem akart most elmenni, majd elmegy, amikor ideje lesz,
13. legyetek éberek (virrasszatok), álljatok meg a hithűségben, viselkedjétek férfiasan, legyetek erősek,
14. minden dolgotok szeretetben történjék.
15. Kérlek pedig titeket testvérek, hisz tudjátok, hogy Sztefanász háza(népe) Akhája első termése és a szentek (diakóniai) szolgálatára adták magukat,
16. hogy ti is rendeljétek magatokat alá az ilyeneknek, és mindenkinek, aki velük együtt munkálkodik és fárad.
17. Örülök pedig Sztefanász, Fortunátusz és Akhaikosz megérkezésének, mivelhogy a ti hiányotokat ezek pótolták,
18. mert felüdítették az én szellememet, a tiéteket is, részesítsétek tehát elismerésben az ilyeneket.
19. Köszöntenek titeket Ázsia (kihívott) gyülekezetei (eklezsiái), sokszor köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka a házuknál levő (kihívott) gyülekezettel együtt.
20. Köszöntenek titeket a testvérek mind. Köszöntsétek egymást szent csókkal.
21. Köszöntésemet sajátkezüleg (írtam): Pál,

22. ha valaki nem kedveli az Urat, legyen átkozott. Marán atha!
23. az Úr Jézus Krisztus kegyelme veletek (együtt)!
24. Szeretetem mindnyájatokkal Krisztus Jézusban.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ II.Korinthus

1. Fejezet

1. Pál Krisztus Jézus apostola Isten akarata által és Timótheus a testvér: az Isten (kihívott) gyülekezetének, amely Korintusban van, minden szentekkel együtt, akik egész Akhájában vannak:
2. kegyelem nektek és békeesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.
3. Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmas Atya, és a minden vigasztalás (segítségül hívás) Istene,
4. aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk a mindenféle nyomorúságban levőket azzal a vigasztalással, amellyel minket vigasztal meg az Isten,
5. mert amint bőven kijut Krisztus szenvedéseiből nekünk, úgy Krisztus által bőven van részünk a vigasztalásban is,
6. akár szorongatnak bennünket, a ti vigasztalástokért és üdvösségetekért van, akár vigasztalásban van részünk, az is a ti vigasztalástokért van, amely ugyanazoknak a szenvedéseknek elviselésére ad erőt, amelyeket mi is szenvedünk
7. és a mi (elhívó) reményünk szilárd felőletek, tudjuk, hogy amint résztársak vagytok a szenvedésekben, úgy a vigasztalásban is,
8. mert nem akarjuk testvérek, hogy ne tudjatok a mi nyomorúságunkról, amely Ázsiában ért, hogy túlságosan megterheltettünk erőnk felett, úgyhogy életünk felől is kétségbeestünk,
9. sőt meghoztuk magunkban (elfogadtuk) a halálos ítéletünket, hogy ne magunkban bízunk, hanem az Istenben, aki életre kelti a halottakat.
10. aki oly nagy halálból ragadott ki és ragad ki, Őbelé vetettük reményünket, hogy ezentúl is kiragad,
11. legyetek segítségünkre az értünk mondott könyörgésekkel, hogy a nekünk jutott kegyelemért sokak által, sokféleképpen szálljon fel hála értünk,
12. mert ez a mi dicsekvésünk, a lelkiismeretünk tanú(bizony)ságtétele, hogy Isten szentségében és őszinteségében nem (hús)testi bölcsességben, hanem Isten kegyelmében forgolódtunk a világban, kiváltképpen pedig nálatok,
13. mert nem írtunk mást, mint amit olvastok és megértetek, remélem pedig, hogy végig meg is fogjátok érteni,
14. amint meg is értettétek már részben, hogy mi a ti dicsekvéstek vagyunk, amint ti is a miénk, a mi Urunk Jézus(nak) napján
15. és ebben bízva szándékoztam már előbb hozzátok menni, azért, hogy másodszeri kegyelmet kapjatok,
16. és tőletek átmenni Makedóniába, és Makedóniából ismét eljönni hozzátok, hogy ti kísérjete el Júdeába,
17. amikor tehát ez volt a szándékom, talán bizony könnyelmű voltam? vagy amit szándékoztam, a (hús)test indítására (szerint) szándékoztam, azért, hogy nálam az igen: igen és a nem: nem legyen?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. hű tanúm pedig az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok, nem volt egyszer igen és máskor nem,
19. mert az Isten Fia, Krisztus Jézus, akit köztetek mi hirdettünk én és Szilvánusz és Timótheus, nem lett igenné is meg nemmé is, hanem igenné vált Benne,
20. mert Isten valamennyi ígérete Benne: igen, ezért Ámen is az Istennek dicsőségére miáltalunk.
21. Aki pedig megerősít veletek együtt a Krisztusban és fölken, az Isten maga,
22. Aki el is pecsételt minket és adta a Szellem foglalóját a szíveinkbe.
23. Én pedig tanú(bizony)ságul az Istent hívom, a lelkem mellé, hogy irántatok való kíméletből nem mentem még el Korintusba,
24. mert mi nem akarunk uralkodni a hiteteken, hanem szeretnénk együttmunkálkodni örömetökben, mert a hithűségben megálltatok,

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

2. Fejezet

1. de úgy döntöttem (határoztam) magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúságban,
2. mert ha én megszomorítlak titeket, akkor ki az, aki megvidámít engem, hacsak az nem, akit én megszomorítottam!?
3. és azért is írtam ezt nektek, hogy amikor megérkezem, ne hogy szomorúságom legyen azoktól, akiknek örülnöm kellene, meg vagyok győződve mindnyájatokról, hogy az én örömem mindnyájatoké,
4. mert sok szorongásból és szívbeli aggodalomból, sok könnyön keresztül írtam nektek, nem azért, hogy megszomorítsalak titeket, hanem, hogy a szeretetet megismerjétek, amely bennem bőséges mértékben van irántatok.
5. Ha pedig valaki szomorúságot okozott, nem engem szomorított meg, hanem részben (bizonyos fokig), hogy túlozzak, titeket mindnyájatokat.
6. elég az ilyennek az a dorgálás, amely a többség részéről érte,
7. úgyhogy inkább ti kegyelmezzetek meg neki és bátorítsátok (vigasztaljátok), ne hogy valamiképpen a túlságos bánat eméssze azilyent,
8. ezért kérek titeket érvényesítésétek iránta szereteteket,
9. mert ezért írtam, hogy megismerjem kipróbált voltotokat, vajon mindenben engedelmesek vagytok-e,
10. akinek pedig ti megkegyelmeztetek, én is, mert amikor megkegyelmeztem, ha valamiben megkegyelmeztem, értetek tettem Krisztus színe előtt,
11. hogy meg ne csaljon a sátán, mert nem ismeretlenek előttünk az ő szándékai,
12. midőn pedig megérkeztem Troásba, Krisztus evangéliuma végett és ajtó nyílt fel nekem az Úrban,
13. nem volt szellememnek nyugvása, mert nem találtam Tituszt, a testvéremet, ezért elbúcsúztam tőlük, elmentem Makedóniába,
14. de Istennek hála, aki mindig diadalmenetben hordoz minket Krisztusban . és az Ő ismeretének illatát nyilvánvalóvá teszi általunk minden helyen,
15. mert Krisztus jóillata vagyunk azok között, akik üdvözülnek és akik „elvesznek”,
16. ezek számára halál illata a halálra, azoknak pedig az életből fakadó illat az életre, és erre ki alkalmas?
17. mert nem vagyunk olyanok, mint sokan, akik kereskednek Isten Igéjével, hanem őszinteségből (napfényben megítélésből), sőt mint Istenből Isten előtt Krisztusban szólunk.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

3. Fejezet

1. Kezdjük el ismét ajánlani magunkat? vagy talán csak nincs szükségünk mint némelyeknek (nem szorulunk mint némelyek) hozzátok szóló vagy töletek kapott ajánló levelekre?
2. a mi levelünk ti vagytok, amely be van írva a szíveinkbe, amelyet ismer_ és olvas minden ember,
3. mert meglátszik rajtatok, hogy Krisztus levele vagytok, a mi szolgálatunk által, nem tintával írva, hanem az élő Isten Szellemével, nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.
4. Ilyen bizodalunk pedig Krisztus által van az Isten iránt,
5. nem mintha magunk alkalmasak volnánk valamit kigondolni, mint önmagunkból valót, hanem mert a mi alkalmas voltunk az Istenből van,
6. aki (elég) alkalmassá is tett minket, hogy az új szövetség (diakónus) szolgálai legyünk, nem a betűé, hanem a Szellemé, mert a betű (meg)öl, a Szellem pedig életet (élővé tesz),

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

7. ha pedig a halálnak betűkkel kőbevésett (diakóniai) szolgálata oly dicsőséges volt, hogy nem voltak képesek Izrael fiai Mózes arcába nézni arcának mulandó ragyogása (elvesző dicsősége) miatt,
8. hogyne volna sokkal inkább dicsőséges a Szellem (diakóniai) szolgálata?
9. mert ha az elítélés (diakóniai) szolgálata dicsőség(es), sokkal inkább bővülködik dicsőségben a megigazítás (igazságosság) (diakóniai) szolgálata,
10. mert az, ami ott dicsőséges volt, nem is mondható dicsőségesnek ehhez a túláradó dicsőséghez képest,
11. mert, ha az elmúl(and)ó (elvesző) dicsőségen át jó, sokkal inkább dicsőségben van az ami maradandó,
12. mivel tehát ilyen (nagy) (elváró) reménységünk van, nagy nyíltsággal (besz)élünk,
13. nem miként Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne nézzék Izrael fiai annak végét, ami elmúlik,
14. hanem eltompultak (megkérgesedtek) gondolataik, mert mind a mai napig ugyanaz a lepel az Ószövetség olvasásánál felfedetlenül ott van (megmaradt), mivelhogy Krisztusban tűnik el,
15. de mind a mai napig, amikor Mózeset olvassák, lepel van a szívükre borítva,
16. de ha majd az Úrhoz térnek, eltűnik a lepel.
17. Az Úr pedig a Szellem, ahol pedig az Úr Szelleme, ott szabadság van.
18. Mi pedig mindnyájan födetlen arccal az Úr dicsőségét tükrözzük vissza, ugyanarra a képmásra változunk át az Úr Szellemétől dicsőségről dicsőségre.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

4. Fejezet

1. Ezért, mivel ebben a (diakóniai) szolgálatban vagyunk, amint irgalmasságot nyertünk, nem csüggedünk el,
2. hanem lemondunk a szégyenletes dolgok takargatásáról, nem járunk fortélyoskodásban, sem nem használjuk cselvetésre Isten Igéjét, hanem a való(igaz)ság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének Isten jelenlétében,
3. ha pedig leplezett is a mi evangéliumunk, csak azoknak leplezett, akik elvesznek,
4. akikben e világkorszak (aion) istene megvakította a hitetlenek értelmét, nehogy felragyogjon a Krisztus dicsőségéről szóló evangéliumának fényessége, aki maga az Isten képe,
5. mert nem magunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkat pedig, mint a ti rabszolgáitokat Jézus kedvéért,
6. mivelhogy az Isten az, aki (azt) mondta: a sötétségből fény ragyogjon, Ő csillant (ragyogott) fel a mi szívünkben, hogy felragyogjon az Isten dicsőségének megismerésére a Krisztus arcán,
7. ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erőnek a rendkívüli nagysága az Istené legyen és ne belőlünk való,
8. amikor mindenben szorongatnak, de (zsákutcába) be nem szorítanak, két(séges)kedünk, de kétségbe nem esünk,
9. üldöznek, de cserben nem hagyatunk, földre terítenek, de el nem pusztulunk,
10. mindenkor a Jézus halálra adatását hordozzuk testünkben, azért, hogy a Jézus élete is a mi testünkben szemmel látható legyen (megnyilvánuljon),
11. mert mi, az élők, mindig a halálnak vagyunk kitéve Jézusért, azért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen (megnyilvánuljon) a mi halandó (hús)testünkben.
12. Úgyhogy a halál bennünk munkálkodik, az élet pedig bennetek,
13. de a hithűségnek ugyanaz a Szelleme van bennünk, amint meg van írva: hittem, azért szóltam, mi is hiszünk, ezért is szólunk,
14. tudjuk, hogy aki életre keltette az Úr Jézust, minket is életre kelt Jézussal együtt és elébe állít (előállít),
15. mert minden értetek van, azért, hogy a kegyelem sokak által túláradó legyen, hogy minél többen hálát adjanak az Isten dicsőségére.
16. Azért nem csüggedünk el, hanem ha a külső emberünk tönkre is megy (felemésztetünk), de a belsőnk napról napra megújul,
17. mert a pillanatnyi könnyű nyomorúságunk minden mértéket felülmúló (világ)korszakra szóló (aioni) súlyú dicsőséget szerez (munkál) számunkra,
18. nehogy a láthatókra irányozzuk tekintetünket, hanem a nem láthatókra (megtekinthetőkre), mert amik láthatók, csak egy időszakra szólnak, de a nem láthatók (világ)korszakra szólóak (aioniak).

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

5. Fejezet

1. Mert tudjuk, hogy ha a mi földön levő sátorházunk le(b)omol, van egy Istentől való épületünk, egy nem kézzel csinált házunk, hanem (világ) korszakra szóló (aioni), az egekben
2. és azért sóhajtozunk ebben, mert az égből való lakásunkat igyekszünk felöltetni,
3. ha ugyan felöltözöttek is nem találnak majd mezítelennek,
4. mert hiszen akik e sátorban vagyunk sóhajtozunk a teher miatt (megterhelten), mert nem levetközni akarunk, hanem felöltözni, azért, hogy elnyelje a halandót az élet.
5. Aki pedig felkészített erre minket, az maga az Isten, Aki a Szellem foglalóját adta nekünk,
6. tehát bizalom tölt el bennünket mindenkor, és tudjuk, hogy amíg e testben vagyunk itthon, addig távol vagyunk az Úrtól,
7. mert hithűség által járunk nem szemlélésben (látás által),
8. de bizalom tölt el és jónak látnánk inkább kiköltözni a testből és hazaköltözni az Úrhoz,
9. azért is igyekszünk, hogy akár itthon, akár messze távol, Neki tetszők legyünk,
10. mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke (díjkiosztó emelvénye) előtt, (azért) hogy ki-ki aszerint kapja meg azt, amit testben (testen át) tett, akár jót, akár rosszat,
11. mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk (nyerünk) meg, Isten előtt pedig nyilvánvalók vagyunk, remélem pedig, hogy a ti lelkiismeretek előtt is nyilvánvalók vagyunk,
12. nem ajánljuk magunkat ismét nektek, hanem alkalmat adunk nektek, hogy velünk dicsekedjete, azokkal szemben, akik látszat dolgokban dicsekednek és szívben nem,
13. mert ha magunkon kívül vagyunk, az Isten számára vagyunk, ha pedig józanok vagyunk, számotokra vagyunk,
14. mert a Krisztus szeretete ösztönöz (szorongat) minket, mivel úgy ítélünk, hogy mivel egy mindenkiért meghalt, azért mindenki meghalt,
15. és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek ne maguknak éljenek, hanem Annak, Aki értük meghalt és életre kelt.
16. Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk (hús)test szerint, ha ismertük is (hús)test szerint Krisztust, de most többé nem így ismerjük.
17. Úgyhogy ha valaki Krisztusban van, új teremtmény, a régiek elmúltak, lám, új valósult meg.
18. Mindezek pedig Istenből vannak, Aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által és adta nekünk a megbékéltetés (diakóniai) szolgálatát,
19. minthogy Isten volt, Aki a világot megbékéltette önmagával, nem számítja fel a mi bűneinket és aki ránk bízta a megbékélés igéjét,
20. tehát Krisztusért (-megbízásából) járunk követségben, mintha Isten kérne (intene) általunk, kérünk: béküljete meg az Istennel!
21. mert Azt, Aki bünt nem ismert, értünk bünné tette (azért), hogy mi legyünk Isten igazság(osság)ává Őbenne,

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

6. Fejezet

1. együtt munkálkodva Vele intünk is, hogy hiába ne vegyétek az Isten kegyelmét,
2. mert Ő mondja: alkalmas időszakban meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek, lám! most van a kellő (szívesen vett) időszak, lám! most van az üdvösség napja!
3. senkinek semmiben ne okozzunk megütközést (botránkozást), hogy ne ócsárolják a mi (diakóniai) szolgálatunkat,
4. hanem mindenben úgy viselkedjünk, mint Isten (diakónus) szolgálói, sok türelemben (kitartásban), nyomorúságban, szükségben, szorongatásban,
5. verés(ek)ben, tömlöcben, nyugtalanságban, fáradtság(ok)ban, álmatlanságban (virrasztásban), böjtölésben,
6. tisztaságban (feddhetetlenségben), ismeretben (tudásban, értésben), hosszútűrésben, jóságban, Szellemben, képmutatás nélküli (nem színlelt) szeretetben,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

7. való(igaz)ság igéjében, Isten erejében, az igazságosság jobboldali (támadó) és baloldali (védő) fegyverei által,
8. dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hírnév által, mint ámitók és valóigazat mondók,
9. mint ismeretlenek és mégis jól ismertek, mint halálra szántak és lám! élünk, mint megfenyítették és meg nem öltek,
10. mint szomorkodók, de mégis mindig vidámak (örülők), mint koldusszegények, de mégis sokakat gazdagítók, mint akiknek semmijük nincs és mégis mindenük megvan,
11. a mi szánk felnyílt felétek, korintusiak, a szívünk kitérült,
12. nem szűkös a hely számotokra bennünk, de szűk a hely a ti bensőtökben,
13. viszonzásul pedig, mint édes gyermekeimnek mondom: táruljatok ki ti is.
14. Nehogy felemás igában legyetek hitetlenekkel, mert mi köze van a megigazultságnak a törvénytelenességgel? vagy mi köz(össég)e van a fénynek a sötétséggel?
15. mi összhang van pedig Krisztus és Beliál között? vagy mi része a hithűnek a hitetlennel?
16. mi egyezése van Isten templomának a bálványokkal? mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint az Isten mondta, hogy: bennük lakozom, és bennük járok-kelek, és leszek Istenük és ők az én népem,
17. azért menjetek ki közülük és különüljete el (tőlük), mondja az Úr, és tisztátalant ne érintsetek, és én befogadlak titeket,
18. és leszek nektek Atyátokká, és ti fiaimmá és leányaimmá lesztek, ezt mondja az Úr, a mindenható (a mindenben uralkodó).

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

7. Fejezet

1. Ilyen ígéreteink vannak tehát, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden (hús)testi és szellemi beszennyeződéstől, vigyük véghez megszentelődésünket Isten félelmében.
2. Adjatok helyet nekünk, senkit meg nem bántottunk, senkit tönkre nem tettünk, senkit ki nem használtunk,
3. nem elítélésüképpen mondom, mert előre kijelentettem, hogy szíveinkben vagytok, úgyhogy veletek együtt halunk és együtt élünk.
4. Nagy szabadságom van a szólásban (nyílt szóval vagyok) felétek, tele vagyok veletek való dicsekvéssel és túlradok az örömtől minden nyomorúságom mellett is,
5. mert amikor Makedóniába érkeztünk, nem volt nyugalma (hús)testünknek, hanem mindenféle zaklatásban volt részünk, kívül harcok, belül félelmek,
6. de aki megvigasztalja (bátorítja) az alázatosakat, az megvigasztalt minket, az Isten, Titusz megérkezése által,
7. de nemcsak megjelenésével, hanem a vigasztalással is, amellyel megvigasztalódott nálatok, hírül hozva nekünk a ti vágyakozásokat (sóvárgástokat), a ti kesergéseteket, a ti buzgó ragaszkodástokat irántam, úgy, hogy ez még inkább fokozta örömeimet,
8. mert ha meg is szomorítottalak titeket a levéllel, nem bánom, ha bántam is, úgy látom, hogy az a levél, ha egy órára is, megszorított titeket,
9. most örülök, nem annak, hogy szomorúak lettetek, hanem, hogy gondolkodásmód megváltozására (észretérésre) szomorodtatok meg, mert Isten szerint szomorodtatok meg és hogy semmiben kárt nem szenvedtetek,
10. mert az Isten szerint való szomorúság megbánhatatlan gondolkozásmód megváltoztatást munkál az üdvösségre, a világ szomorúsága pedig a halált munkálja ki,
11. mert lám! maga ez a ti Isten szerint való megszorodástok mekkora felbuzdulást munkált bennetek, sőt védekezést, sőt felháborodást, sőt félelmet, sőt vágyakozást, sőt buzgóságot, sőt megtorlást (bosszúállást). Mindenben bebizonyítottatok, hogy tiszták vagytok az ügyben.
12. Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő miatt, és nem is a sértett miatt (tettem), hanem hogy nyilvánvalóvá váljon nálatok az értetek való buzgalomunk, az Isten előtt,
13. azért megvigasztalódtunk, de vigaszunkon túl sokkal inkább megörültünk Titusz örömének, hogy megnyugtattatok (felüdítettétek) a szellemét ti mindnyájan,
14. mert, ha valamivel előtte felőletek dicsekedtem, nem vallottam szégyent, hanem mint minden, amit nektek szóltam, való(igaz)ság volt. úgy a Titusz előtti dicsekvésünk is való(igaz)sággá lett,
15. és az ő benseje annál is inkább felgerjedd irántatok, amikor visszaemlékezik mindnyájatoknak engedelmességére (szófogadására), hogyan fogadtátok őt félelemmel és reszketéssel.

16. Örülök, hogy mindenben bízhatok bennetek.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

8. Fejezet

1. Ismertetjük veletek, testvérek, az Isten kegyelmét, amelyet adott Makedónia (kihívott) gyülekezeteiben (ekléziáiban),
2. hogy a nyomorúság sok próbatétele között túlradó lett örömük és mélységes szegénységüket, jószívűségük gazdagsággá sokasította,
3. mert tanú(bizony)ság vagyok, hogy képességük (erejük) szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak,
4. sok buzdítással kérve-kérték tőlünk, hogy a kegyet és a szentek iránti (diakóniai) szolgálat közösségvállalását fogadjuk el
5. és nem úgy, amint reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak és nekünk, Isten akarata által,
6. úgyszólván megkértük Tituszt, hogy ahogy elkezdte, úgy fejezze is be nálatok ezt a jótékonyt (kegyelmi munkát) is,
7. de mint ahogy mindenben bővelkedtek (kitűntök): hit(hűség)ben, igeszólásban, ismeretben, minden buzgóságban és irántunk táplált szeretetben, úgy ebben a jótékonyt (kegyelmi munkában) is tünjete ki.
8. Nem parancsként mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valódiságát megvizsgáljam.
9. mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy értetek koldusszegénnyé lett gazdag létére azért, hogy ti az Ő koldusszegénysége által meggazdagodjatok,
10. és tanácsot adok ebben, mert ez nektek használ, mint akik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtetek tavaly óta,
11. most pedig a cselekvést is végezzétek be, mert ahogyan megvolt az akarat készsége, olyan legyen a véghezvitel is abból, amitek van,
12. mert ha a készség megvan, az aszerint kedves(en fogadott), ami van, nem aszerint, ami nincs,
13. mert ne úgy legyen, hogy másoknak könnyebbségük, nektek pedig nyomorúság) lesz, hanem egyenlően legyen,
14. a mostani időszakban a ti bőségetek pótolja ki azoknak szűkölködését azért, hogy azoknak bősége is pótolja majd a ti szükségéteket, hogy így kiegyenlítődés legyen,
15. amint meg van írva: aki sokat gyűjtött, nem bővelkedett, és aki keveset, nem szenvedett hiányt,
16. hála legyen pedig az Istennek, aki ugyanezt a buzgóságot adta irántatok Titusz szívébe,
17. mert az intést elfogadta, de mivel buzgósága még nagyobb volt, önszántából ment el hozzátok,
18. együtt küldtük vele azt a testvért, akit dicsérnek az evangélium hirdetése miatt szerte minden (kihívott) gyülekezetben (ekléziáiban),
19. de nem csak ez van, hanem a (kihívott) gyülekezetek megválasztották őt, hogy legyen útitársunk ebben a kegyelmi munkában, amelyet mi (diakóniailag) szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és saját készségünkéből,
20. hogy elkerüljük azt, hogy valaki is ócsároljon bennünket szolgálatunknak eme bőséges jövedelem(gyűjtése) miatt,
21. mert mi törődünk azzal, ami eszményi szép, nemcsak az Úr, hanem az emberek szeme előtt is.
22. Elküldtük velük azt a testvérünket is, akit próbatétellel megvizsgáltunk, sokszor volt buzgó, most pedig még buzgóbb a bennetek vetett sok bizalma folytán,
23. akár Titusról van tehát szó, aki társam és munkatársam közöttetek, akár a testvéreinkről, akik a (kihívott) gyülekezetek apostolai: Krisztus dicsősége,
24. tehát a szereteteknek és a felőletek való dicsekedésünknek bizonyítékát mutassátok meg irántuk a kihívott gyülekezetek (ekléziák) szeme előtt.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

9. Fejezet

1. A szentek javára végzett diakóniai szolgálatról ugyan fölösleges írnom nektek,
2. mert tudom (ismerem) a készségeket, amellyel dicsekszem a makedónoknak, hogy Akhája felkészült tavaly óta és buzgóságotok felindította a többieket.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

3. A testvéreket pedig azért küldtem, nehogy a dicsekedésünk veletek ebben az ügyben hiábavaló legyen, hanem, amint mondtam, felkészültek legyetek,
4. nehogy valamiképpen, ha jönnek velem együtt a makedónok és készületlenül találjanak benneteket, megszégyenüljünk mi, hogy ne is mondjuk, ti is, ebben az ügyben,
5. szükségesnek tartottuk tehát felszólítani a testvéreket, hogy menjenek el előre hozzátok, és készítsék el előre ezt a ti előre megígért adományotokat, hogy készen legyen, mint bő áldás és ne mint kényszeradomány,
6. ezt mondom pedig, aki szűk(ös)en vet, szűk(ös)en is arat, aki áldással vet, áldással is arat,
7. mindenki, amint előre elhatározta szívében, ne kelletlenül, vagy kény-szer(űség)ből, mert a vidám adakozót szereti az Isten.
8. Képes pedig az Isten arra, hogy minden kegyelmét kiáraszsa belétek, azért, hogy mindenben, mindenkor, minden (tekintetben) elégségetek legyen, bőven teljék minden jótettre,
9. amint meg van írva: osztogatott (szórt), ad(akoz)ott a szegényeknek, az igazságossága megmarad a (világ)korszakokra (aionokra).
10. aki pedig ellátja maggal a magvetőt és kenyeret juttat eledelül és megsokasítja a magvetéseket és megnöveli a ti igazságosságtok termés hozamát,
11. így mindenben gazdagok lesztek minden jószívúségre, amely általunk hálaadást vált ki (munkál) Isten iránt,
12. mert ennek az Úrért végzett szent munkának a diakóniai szolgálata nem csak betölti a szentek hiányait, hanem túl is haladja, sokak Isten iránti hálaadása által,
13. e diakóniai szolgálat próbatétele által dicsőítik az Istent azért az engedelmességért, amellyel ti vallást tesztek a Krisztus evangéliumáról és azért a bőkezűségért, amellyel közösséget vállaltatok velük és mindenkivel,
14. és akik éltetek való könyörgéssel vágyódnak utánatok Isten mindent felülmúló kegyelméért, amely rátok áradt.
15. Hála az Istennek az Ő kimondhatatlan (leírhatatlan, kifejezhetetlen) ajándékáért.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

10. Fejezet

1. Én magam pedig, Pál intelk titeket a Krisztus szelídségére és engedékenységre, aki szemtől szemben ugyan alázatos vagyok köztetek, de távollétemben szigorú veletek szemben,
2. de kérem, hogy jelenlétemben ne legyek szigorú fellépésű némelyekkel szemben, akik olyanoknak számítanak minket, mint akik (hús)test szerint járunk.
3. Mert bár (hús)testben járunk, nem a (hús)test szerint harcolunk,
4. mert a mi hadakozásunk fegyverei nem (hús)testiek, hanem hatalmasok Isten számára erődítmények lerontására, lerontjuk velük az okoskodásokat
5. és minden magaslatot, amely az Isten ismerete ellen emelkedik és foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak
6. és készen állunk megtorolni minden engedetlenséget, mihelyt teljes lesz a ti engedelmességetek.
7. Tekintetek arra, ami előttetek van, ha valaki meg van győződve, hogy ő Krisztusé, vegye ezt számításba magában, hogy amint ő a Krisztusé, úgy mi is Krisztusé vagyunk,
8. mert, ha valamivel bőségesebben dicsekedném is hatalmunkkal, amelyet az Úr adott nekünk épületekre, és nem rontásokra, nem fogok megszégyenülni,
9. úgyhogy nem fogok úgy látszani, mintha megfélemlítenék titeket a leveleim által,
10. mivelhogy: a levelei - így mondják - súlyosak és kemények ugyan, de a testi megjelenése (jelenléte) gyenge és a szava nem sokat ér (gyatra),
11. azt pedig gondolja meg (vegye számításba) az ilyen, hogy amilyenek vagyunk szóban, levelek által távollétünkben, olyanok leszünk jelenlétünkben is a tettekben,
12. mert nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy összehasonlítani, akik önmagukat ajánlgatják, mert nem értik meg, hogy magukhoz mérik magukat és magukkal hasonlítják össze magukat,
13. mi pedig nem dicsekszünk mértéktelenül, hanem csak annak a mérővesszőnek mértéke szerint, amelyet adott nekünk az Isten mértékül, ahogy eljutottunk hozzátok is,
14. mert mi nem feszítjük túl magunkat, mintha másképpen nem érnénk el hozzátok, hiszen hozzátok is eljutottunk Krisztus evangéliumával,

15. nem dicsekszünk mértéktelenül mások fáradságával, de mint akiknek reményünk van, hogy miután hithűségetek megnövekedik, köztetek nagyra nőhetünk felettébb a mi mérővesszőnkhez képest,
16. hogy rajtatok túl is hirdetjük az evangéliumot, anélkül, hogy mások mércéje szerint - mint mások teszik - a késszel dicsekednénk,
17. de aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék,
18. mert nem az a kipróbált (megbízható), aki önmagát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

11. Fejezet

1. Bárcsak elviselnétek tőlem egy kevés balgaságot, de viseljétek el engem is,
2. mert féltetek titeket Isten féltékenységével, mert eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy tiszta szűzként állítsalak Krisztus elé,
3. de félek, hogy amint a kígyó becsapta (megcsalta) Évát ravasz mesterkedésével, megromlanak a ti gondolataitok is és elfordít titeket a Krisztus iránti egyszerűségtől és tisztaságtól,
4. mert ha valaki jön és más Jézust hirdetne, akit mi nem hirdettünk, vagy másféle szellemet kapnatok, mint amit kaptatok, vagy másféle örömhírt, amelyet nem fogadtatok be, szépen elviselnétek,
5. mert úgy számítom, hogy semmivel sem vagyok hátrább a fő-fő (kimagasló) apostoloknál,
6. ha pedig kontár vagyok is a szóban, de nem az ismeretben, sőt azt mindenben nyilvánvalóvá tettük előttetek,
7. vagy vétket követtem el, amikor magamat megaláztam, hogy ti felemelkedjétek, hogy ajándékképpen hirdetem nektek az Isten evangéliumát?
8. más (kihívott) gyülekezeteket kifosztottam, mikor ellátást fogadtam el, hogy nektek (diakóniailag) szolgálhassak,
9. és amikor nálatok tartózkodtam és szükségem szenvedtem, nem voltam terhére senkinek, mert szükségemet (ki)pótolták a Makedóniából jött testvérek, és mindenben őrizkedtem, hogy terhetekre ne legyek és a jövőben is őrizkedni fogok.
10. Krisztus való(igaz)sága bennem, hogy ezt a dicsekvésemet nem rekesztik belém Akhája tájain sem.
11. Miért? Hogy nem szeretlek titeket? Az Isten tudja.
12. de amit teszek, tenni is fogom, (azért) hogy elvágjam az alkalmat azok elől, akik alkalmat akarnak keresni arra, hogy dicsekvéseikkel olyanoknak találják őket, mint mi is vagyunk.
13. Mert az ilyenek álapostolok, csalárd (álnok) munkások, akik átváltoztatják (tettetik) magukat Krisztus kiküldötteinek,
14. nem is csoda, mert maga a sátán is elváltoztatja magát a fény követévé (angyalává),
15. nem nagy dolog tehát, ha a (diakónus) szolgálói is átváltoztatják magukat az igazságosság (diakónus) szolgálóivá, akiknek vége az ő munkájuk szerint lesz.
16. Ismét mondom, nehogy valaki engem esztelennek tartson (gondoljon), ha pedig mégis, fogadjatok el, mint esztelent (azért), hogy én is egy kicsit dicsekedjem,
17. amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenségben, a dicsekvésnek eme elszántságában.
18. Mivel sokan dicsekszenek (hús)test szerint, én is dicsekedni fogok,
19. mert élvezettel elviselitek az eszteleneket, meggondolt létekre,
20. mert elviselitek, ha valaki titeket rabszolgává tesz, ha valaki felfal, ha valaki megfog, ha valaki fölétek kerekedik, ha valaki arcul üt titeket.
21. Szégyenkezve mondom, mint hogyha mi gyöngék lettünk volna erre, pedig ha valaki valamiben merész, esztelenségben mondom, én is merész vagyok.
22. Héberek ők? én is. Izraeliták? én is. Ábrahám ivadékai (magvai)? én is.
23. Krisztus (diakónus) szolgálói? eszemen kívül szólok: én még inkább; fáradalmakban bővebben, börtönökben többször, verésekben felettébb, halálokban sokszor(ta),
24. zsidóktól ötször negyvenet kaptam egy híján,
25. háromszor megvesszőztek, egyszer megkövezték, háromszor voltam hajótörött, egy éjt és egy napot mélytengeren töltöttem,
26. vándorutazásokban gyakran voltam, veszélyben forogtam folyóvizeken, veszélyben rablók miatt, veszélyben népem körében, veszélyben a nemzetek között, veszélyben városokban, veszélyben pusztaságban, veszélyben a tengerben, veszélyben az áltestvérek között,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

27. fáradságban és vesződésben, sokszor virrasztásban, éhségben és szomjazásban, koplalásban sokszorta, fagyoskodva és mezítelenségben,
28. ezeken kívül a naponkénti zaklatásom, minden (kihívott) gyülekezet gondja,
29. kicsoda gyengélkedő, hogy én gyengélkedő ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én ne égnék?
30. ha dicsekednem kell, a gyöngeségeimmel dicsekszem,
31. az Úr Jézus Istene és Atyja tudja, aki a korszakokra (aionokra) áldott, hogy nem hazudom.
32. Damaszkuszban Arétász király helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy elfogjon engem,
33. és ablakon át vesszőkosárban eresztettek le a kőfalon és így menekültem ki a kezéből.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

12. Fejezet

1. Ha dicsekednem kell, nem ér ugyan semmit, rátérek a látomásokra és az Úr leleplezéseire,
2. tudok egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt, hogy testben-e, nem tudom, vagy testen kívül-e, nem tudom, az Isten tudja, elragadtatott a harmadik égig,
3. és tudom, hogy ez az ember, akár testben, akár test nélkül, én nem tudom, az Isten tudja,
4. hogy elragadták a paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek szólnia,
5. az ilyennel dicsekszem, önmagammal pedig nem dicsekszem, hacsak a gyöngeségeimmel nem,
6. mert, ha dicsekedni akarnék is, nem lennék esztelen, mert a való(igaz)ságot mondanám, de tartózkodom attól, hogy valaki többnek számítson azon túl, amit lát vagy hall belőlem
7. és hogy a leleplezések rendkívülisége elbizakodottá ne tegyen, tövis (szilánk) adatott nekem a (hús)testembe: a sátán angyala, hogy ökölrel verjen, azért, hogy el ne bizakodjam,
8. ezért háromszor hívtam segítségül az Urat, hogy távozzék el tőlem,
9. de ezt mondta nekem: elég neked az én kegyelmem, mert az én (ható)erőm gyöngeségben visz végcélba. Ezért a legnagyobb élvezettel tehát inkább dicsekszem gyöngeségeimmel, hogy a Krisztus ereje sátorozzon le rajtam,
10. azért kedvem telik a gyöngeségekben, a bántalmazásokban, a szükségekben, az üldöztetésekben, és a szorongatásokban Krisztusért, mert amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős.
11. Esztelenné lettem, ti kényszerítettetek rá, mert a ti kötelességetek lett volna engem ajánlani, mert semmiben sem maradtam hátrább a fő-fő apostoloknál, ha semmi vagyok is,
12. hiszen az apostolság jeleit nyilvánvalóvá tettem közöttetek a teljes kitartásban, jelekben és csodákban és (ható)erőkben,
13. mert mi az, amiben a többi (kihívott) gyülekezet mögött háttérbe szorultatok, ha csak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Tanúsítatok kegyelmet nekem ezért az igazságtalanságért!
14. Lám! Most kész vagyok harmadszor elmenni hozzátok és nem leszek terhetekre, mert nem a tiéteket keresem, hanem titeket, mert nem a gyermekek tartoznak kincset gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek,
15. én pedig szívesen hozok áldozatot és feláldozom magam is a ti lelketekért, ha én titeket túláradóbban szeretlek, ti kevésbé szerettek engem?
16. de legyen: én nem voltam terhetekre, hanem mint furfangos, csellel hálóztlak be titeket,
17. vajon akiket küldtem hozzátok, azok által megszaroltalak titeket?
18. felkértem Tituszt és elküldtem vele együtt azt a testvért, netán kifosztott titeket Titusz? Nem ugyanazon Szellem szerint jártunk-e? Nem ugyanazokon a lábnyomokon-e?
19. Már régóta azt gondoljátok, hogy mentegetőzünk elöttetek? Isten színe előtt Krisztusban szólunk, de ezt mind, szeretteim, a ti épülésteekre,
20. mert félek, hogy ha odamegyek, valahogyan nem olyanoknak találalak titeket, amilyeneknek akarnálak (és) ti sem olyanok találtok engem, amilyennek akartok, netán valahogyan viszály, irigység, indulatkitörés, veszekedések, leszólások, sugdolózások, felfuvalkodottságok, ziláltság (lesz köztetek),
21. nehogy amikor ismét odamegyek, megalázzon engem az én Istenem nálatok és gyászoljak sokakat, akik vétkeztek és nem tértek észre (változtatták meg a gondolkodásmódjukat) a tisztátalanság és cédaság és kicsapongás miatt, melyet gyakorlatilag tettek.

PÁL MÁSODIK LEVELE A KORINTUSIAKHOZ

13. Fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. Most már harmadszor jövök hozzátok, két vagy három száz tanú(bizony)ságtétele alapján megáll minden beszéd,
2. előre kijelentettem és előre megmondom, mint amikor másodszor ott voltam, és most távollétemben megírom azoknak, akik azelőtt vétkeztek és a többieknek mind, hogy ha elmegyek ismét, nem leszek kíméletes,
3. mert próbáját (vizsgálatát) keresitek annak, hogy bennem Krisztus szól, Aki nem gyöngve veletek szemben, hanem hatalmas bennetek,
4. mert bár megfeszítették gyöngeségből, de él Istennek hatalmából, mert mi is gyöngék vagyunk Benne, de élni fogunk Vele együtt Isten hatalmából nálatok.
5. Tegyétek próbára magatokat, hogy a hithűségben vagytok-e, magatokat vizsgáljátok meg, vagy nem ismeritek fel magatokban, hogy Jézus Krisztus bennetek van? ha nem, a vizsgát ki nem állók vagytok.
6. Remélem pedig, hogy megismeritek, hogy mi nem vagyunk megbízhatatlanok (akik a vizsgát nem álljuk ki),
7. imádkozom pedig az Istenhez, nehogy valami rosszat tegyetek, nem azért, hogy mi a vizsgát kiállóknak (megbízhatóknak) tűnjünk fel, hanem, hogy ti a jót tegyétek, mi pedig mintegy a vizsgát ki nem állók legyünk,
8. mert nem tehetünk semmit a való(igaz)ság ellen, hanem a való(igaz)ságért.
9. Mert örülünk, amikor mi gyöngék vagyunk, ti pedig erősek (hatóerőben) vagytok, ezért is imádkozunk a ti rendbejöveteletekért,
10. ezért írom távollétemben ezeket, hogy amikor megérkezem, ne kelljen szigorúságot használnom, azzal a teljhatalommal, amelyet az Úr adott nekem építésre és nem rombolásra.
11. Egyébként testvérek, örüljétek, szedjétek rendbe magatokat, buzdítsátok egymást, éljétek egyetértésben és békességben legyetek, és a szeretet és a béke Istene lesz veletek.
12. Köszöntétek egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mind(nyájan),
13. az Úr Jézus Krisztusnak a kegyelme, és az Isten szeretete, és a Szent Szellemnek a közössége mindnyájatokkal.

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ Galata

1. Fejezet

1. Pál apostol nem emberektől, sem ember által, hanem Jézus Krisztus és az Atya Isten által, aki életrekelte Öt a halottak közül,
2. és a velem együtt lévő testvérek mind a Galácia (kihívott) gyülekezetei (ekklézsiái) számára.
3. Kegyelem nektek és béke az Atya Istentől és Urunk Jézus Krisztustól,
4. aki önmagát adta a bűneinkért, hogy így kiemeljen minket a jelenvaló gonosz korszakból (aionból) a mi Istenünk és Atyánk akarata szerint,
5. akinek dicsőség a korszakoknak a korszakaiba nyúlóan (aionok aionaiba). Ámen.
6. Csodálkozom, hogy ily gyorsan átpártoltatok attól, aki elhívott titeket Krisztus kegyelmében egy másféle evangéliumba,
7. holott nincs más, hanem némelyek zavarnak titeket és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát,
8. de ha mi, vagy égből jövő angyal evangélizál azonkívül, amit mi hirdettünk örömhírként nektek, legyen átkozott,
9. ahogyan előbb beszéltünk, és jelenleg is ismét mondom, ha valaki nektek más örömhírt hirdet amellest, amit elfogadtatok, átkozott legyen!
10. mert jelenleg embereket vagy Istent akarom megnyerni? vagy emberek tetszését keresem? ha még embernek tetszelegnék. Krisztus rabszolgája nem volnék,
11. mert tudtul adom nektek testvérek, hogy az általam hirdetett örömhír (evangélium) nem embertől való,
12. mert én nem embertől kaptam, sem nem tanultam, hanem Jézus Krisztus kijelentése által,
13. mert hallottatok az én viselkedésemről egykor a zsidóságban, hogy szerfelett üldöztem az Isten (kihívott) gyülekezetét (ekklézsiáját) és pusztítottam azt
14. és felülmúltam a zsidóságban sok fajtámbeli kortársamat, felettébb vakbuzgó követője voltam az atyai hagyományoknak,
15. de amikor tetszett Annak (az Istennek), aki kiválasztott (kiszemelt) engem anyám méhétől fogva és elhívott az Ő kegyelme által,
16. hogy kijelentse a Fiát bennem, (azért) hogy örömhírként hirdessem Őt a nemzetek között, mindjárt nem vettem alá magam (hús) testnek és vérnek,
17. sem nem mentem el Jeruzsálembe, apostol elődeimhez, hanem elmentem Arábiába és ismét visszatértem Damaszkuszba,
18. azután három év múltán felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig,
19. mást az apostolok közül nem láttam, csak Jakobot, az Úr testvérét,
20. amiket pedig írok nektek, lám! az Isten előtt mondom, hogy nem hazudom,
21. azután elmentem Szíria és Kilikia vidékeire,

22. de ismeretlen voltam arcra nézve Júdea Krisztusban hívő (kihívott) gyülekezetei előtt,
23. hanem csak hallották, hogy: aki minket egykor üldözött, most örömhírként hirdeti a hitűséget, amelynek egykor romlására tört,
24. és dicsőítették bennem az Istent (azért, amit bennem végeztem),

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

2. Fejezet

1. azután, tizennégy év múlva ismét fölmentem Jeruzsálembe Barnabással, magammal vittem Tituszt is,
2. kijelentés következtében mentem föl és eljűk tártam az evangéliumot, amelyet hírnökként hirdetek a nemzetek között, a tekintélyeseknek pedig külön, nehogy valamiképpen hiábavalóvá váljék futásom,
3. de még a velem lévő Tituszt sem kényszerítette (senki) körülmelésre, noha görög volt,
4. a belopakodott ál-testvérek miatt sem, akik alattomban jöttek be, hogy kikémkedjék a szabadságunkat, amelyet kaptunk Krisztus Jézusban, és hogy minket leigázzanak (rabszolgaságba taszítsanak),
5. akiknek egy órára sem adtuk meg még az alárendeltségünk látszatát sem, hogy az evangélium való(igaz)sága megmaradjon számotokra.
6. Azoktól pedig akiket tekintélyeseknek tartanak, bármilyenek voltak is egykor, semmit sem számít, az Isten nem személyválogató, mert a tekintély birtokosai semmit sem róttak rám,
7. hanem ellenkezőleg, látták, hogy megbízást kaptam az evangélium hirdetésére a körülméletlenek között, ahogy Péter a körülmélték között,
8. mert Aki erőt adott Péternek, mint a körülméltés apostolságára együttmunkálkodott bennem is a nemzetek között,
9. és amikor felismerte a nekem adott kegyelmet Jakab és Kéfás és János, akiket oszlopoknak tekintettek, a közösségvállalás jobbját nyújtották nekem és Barnabásnak (azért), hogy mi a nemzetekhez menjünk, ők pedig a körülméltékhez,
10. csak legyen gondunk a (koldus)szegényekre, amit igyekeztem is meglenni.
11. Amikor pedig eljött Kéfás (Péter) Antiókhia szembeszálltam vele, (szemtől-szembe ellenálltam neki), mivelhogy rászolgált a feddésre,
12. mert mielőtt néhányan odajöttek volna Jakabtól, a nemzetekből valókkal együtt evett, de amikor megérkeztek, visszahúzódott, és különvált (elkülönítette magát) tőlük, mert félt a körülméltéktől,
13. és együtt kétszínűsködött vele a többi zsidó is, úgyhogy Barnabást is magával sodorta a kétszínűsködésbe,
14. de amikor megláttam, hogy nem egyenesen járnak az evangélium való(igaz)ságához képest, ezt mondtam Kéfásnak mindnyájuk előtt: ha te zsidó létedre nemzetbeli mód(já)ra és nem zsidó módon élsz, hogyan kényszeríted a nemzetbelieket, hogy zsidó szokás szerint éljenek?
15. mi természetű fogva zsidók vagyunk és nem nemzetekből való vétkezők (céltevesztettek),
16. tudjuk, hogy nem igazul meg (lesz igazzá) egy ember sem a törvény tetteiből, hanem csak Krisztus Jézus hitűsége által, mi is Krisztus Jézusban vagyunk hitűek, (azért), hogy igazzá váljunk Krisztus hitűségéből és nem a törvény tetteiből, mivelhogy a törvény tetteiből nem igazul meg egy (hús)test sem,
17. ha pedig mi, akik Krisztusban keressük a megigazulást, magunk is vétkeseknek találhatunk, akkor Krisztus a bűn szolgája? Szó sincs róla!
18. Mert ha amiket leromboltam, azokat ismét fölépítem, törvényszegőnek bizonyulok,
19. mert én a törvény által meghaltam a törvény számára, (azért), hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztrefeszítettek,
20. élek, de többé nem én, hanem Krisztus él bennem, amit pedig most (hús)testben élek, hit(hűség)ben élem az Isten Fia számára, Aki szeret engem és önmagát adta ér(et)tem.
21. Nem utasítom vissza Isten kegyelmét, mert ha törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus ok nélkül halt meg,

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

3. Fejezet

1. ó, esztelen galaták! Ki babonázott meg titeket, akiknek szemei előtt Jézus Krisztust úgy írtuk le, mint a keresztrefeszítettet?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

2. csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok a Szellemet, vagy hit(hűség) hallásából?
3. ilyen oktalanok vagytok? hogy amit Szellemben kezdtetek, most (hús)testben végzitek?
4. Ily sokat szenvedtek hiába – ha ugyan hiába.
5. Aki tehát adja nektek a Szellemet, és hatóerőket munkál bennetek a törvény műveléséből teszi vagy hit(hűség) hallásából?
6. Amint Ábrahám hitt az Istennek, és ezt beszámították neki megigazulásul (igazzá nyilvánítására szolgált),
7. vegyétek tudomásul tehát, hogy akik hit(hűség)ből valók, azok Ábrahám fiai,
8. mivel pedig az írás előre látta, hogy hit(hűség)ből igazítja meg a nemzeteket az Isten, előre hirdette az örömhírt (evangéliumot) Ábrahámnak, hogy: áldást kapnak benned mind a nemzetek.
9. Úgyhogy a hithűségéből valók kapnak áldást a hithű Ábráhámmal együtt,
10. mert azok, amennyiben a törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak, mert meg van írva, hogy átkozott mindenki, aki nem marad meg mindazokban, amelyet megírtak a törvény könyv(tekercs)ében, hogy tegye azokat,
11. hogy pedig a törvényben senki nem igazul meg az Istennél, az nyilvánvaló, mivelhogy az igazságos hithűségéből él,
12. a törvény pedig nem hithűségéből van, hanem: aki teszi azokat, élni fog bennük.
13. Krisztus titeket megváltott (visszavásárolt) a törvény átkából, amikor átokká lett érettünk, mivelhogy meg van írva: átkozott mindenki, aki (száraz)fán függ,
14. azért szállt az Ábrahám áldása a nemzetekre Jézus Krisztusban, hogy a Szellem ígéretét elnyerjük a hithűség által,
15. testvérek, ember módjára szólok: még az ember által érvényesített szövetségekötést sem hatálytalaníthatja senki, sem hozzá nem toldhat,
16. az ígéretek pedig Ábrahámnak és magvának lettek kijelentve, nem azt mondja: és magvaiddnak, mintha sokakról szólna, hanem csak egyről; és a te magodnak, aki a Krisztus,
17. ezt mondom tehát: a szövetségekötést, amelyet Isten előzőleg hitelesítve adott Krisztusra vonatkozólag, a négyszázharminc évvel később adott törvény nem teszi érvénytelenné, vagyis nem fosztja meg hatályától az ígéretet,
18. mert ha a törvényből van a sorsrész, akkor többé nem is ígéretből. De Ábrahámnak ígélet alapján ajándékozta az Isten.
19. Mi tehát a törvény? A törvénytörések miatt toldották az ígérethez, amíg eljön a Mag (leszármazott), Akinek az ígélet szólt angyalok által lett elrendelve közbenjáró kezében,
20. Közbenjáró pedig nem egyé, Isten pedig egy,
21. ellene szól a törvény tehát az Isten ígéréteinek? Szó sem lehet róla. (Távol legyen!) Mert ha olyan törvényt adtak volna, mely képes megeleveníteni, (akkor) tényleg a törvényből volna a megigazulás,
22. de az írás mindenkit a bűn alá zárt, hogy az ígélet a Jézus Krisztusban vetett hithűség alapján adassék a hithűeknek.
23. Mielőtt azonban a hithűség eljött, törvény alatt őriztettünk, összezárva a hithűség számára, amelynek kijelentése a jövőre várt.
24. így lett a törvény a Krisztusba vezető nevelőnké (mesterünkké) azért, hogy hithűségéből igazuljunk meg,
25. eljött pedig a hithűség és így többé nem vagyunk a nevelőnek alávetve.
26. Mert mind(nyájan) Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban vetett hithűség által,
27. mert ahányan csak a Krisztusba be lettetek merítve, Krisztust öltöttétek magatokra,
28. nincs többet zsidó, sem pedig görög, sem rabszolga, sem pedig szabad, sem férfi, sem nő, mert mind(nyájan) egyek vagytok Krisztus Jézusban.
29. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám magva vagytok, az ígélet szerint (vonalan) sorsrészesek.

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

4. Fejezet

1. Mondom pedig amíg a sorsrészes (örökös) kiskorú, semmiben sem különbözik) a rabszolgától, noha mindennek ura,
2. hanem gyámok és gondnokok (felügyelete) alatt van az apától meghatározott ideig.
3. így mi is, amíg kiskorúak voltunk, a világ alapszabályainak rabszolgaságában voltunk,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

4. amikor azonban eljött az idők teljessége, elküldte az Isten a Fiát, aki asszonytól lett, a törvénynek alávetve,
5. azért, hogy a törvény alatt lévőket megváltsa, azért, hogy a fiúvá fogadtatást elnyerjük,
6. mivelhogy pedig fiak vagytok, kiküldte az Isten a Fiának Szellemét a szívünkbe, Aki így kiált: Abba, ó Atya!
7. így hát nem vagy rabszolga, hanem fiú, ha pedig fiú, sorsrészes (örökös) is Istenen át,
8. de akkor amikor még Istent nem ismertétek, rabszolgái voltatok azoknak, akik valójában természettől nem istenek,
9. most pedig, amikor megismertétek Istent, sőt az Isten is (meg)ismert titeket, hogyan fordulhattok vissza az erőtlén és nyomorúságos alapszabályokhoz, amelyeknek újra rabszolgáivá akartok lenni?
10. napokat tartotok meg és hónapokat és időszakokat és esztendőket,
11. féltetek titeket, hogy talán hiába fáradtam értetek.
12. Legyetek olyanokká mint én, mivel hogy én is olyanná lettem mint ti. Testvérek, (kérve-)kérlek titeket! Semmivel sem bántottatok meg engem.
13. tudjátok hogy (hús)testem erőtlensége miatt hirdetem nektek az örömhírt először,
14. és kiálltatók a próbatételt (hús)testi állapotom miatt, nem vetettetek meg, nem utáltatok meg, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust,
15. hol van hát a ti boldogságotok? mert tanú(bizony)ságot teszek nektek, hogy ha módotokban lett volna, szemeteket vájtátok volna ki s adtátok volna nekem.
16. hát ellenségetek lettem azzal, hogy a (való)igazat megmondtam nektek?
17. nem szépen buzgólkodnak értetek, hanem ki akarnak zárni titeket, azért, hogy azután értük buzogjatok,
18. szép, ha lelkesedtek a szépért mindenkor, nemcsak akkor, amikor közvetlen közeletekben (körötökben) vagyok.
19. Gyermekeim, újra a szülés fájdalmait szenvedem el, míg kiformalódik Krisztus bennetek.
20. Szeretnék közel lenni hozzátok most és változtatni a hangomon, mivelhogy nyugtalanokodom (tétovázok) miattatok.
21. Mondjátok meg nekem, akik a törvény alatt akartok lenni, nem halljátok a törvényt?
22. Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, egy a szolgálóleánytól és egy a szabad nőtől,
23. de a szolgálótól való (hús)test szerint született, a szabad nőtől való pedig az ígélet alapján,
24. ennek jelképes értelme van, mert ezek az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sínai hegyről való, amely rabszolgaságra szül, ez Hágár,
25. mert Hágár a Sínai hegy Arábiában, - a mostani Jeruzsálemnek felel meg -, mert rabszolga sorban él az ő gyermekeivel együtt,
26. de a fenti Jeruzsálem szabad, mely anyánk nekünk,
27. mert meg van írva: örvendj te meddő, aki nem szülsz, ujjongj és kiálts, aki nem vajúdói (szülőfájdalmat nem ismeresz), mivelhogy több a gyermeke a magánosnak, mint annak, akinek férje van,
28. ti azonban testvérek olyanok vagytok, mint Izsák: ígélet gyermekei,
29. de ahogy akkor a (hús)test szerint született üldözte a Szellem szerint valót, úgy van most is,
30. de mit mond az írás? dobd ki a szolgálóleányt és fiát, mert nem lesz sorsrészes a szolgálóleány fia a szabad asszony fiával,
31. azért testvérek nem a szolgálóleánynak, hanem a szabadnak gyermekei vagyunk.

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

5. Fejezet

1. A szabadságban, amelyre Krisztus minket megszabadított, álljatok meg és ne hogy újra a rabszolgaság igájába fogjanak be titeket,
2. íme, én Pál mondom nektek, hogyha körülmetélkedtek. Krisztus nektek semmit sem használ,
3. tanú(bizony)ságot teszek ismét minden embernek, aki körülmetélkedik, hogy az köteles az egész törvényt megtartani,
4. ti, akik a törvényben kerestek megigazulást, elszakadtatok Krisztustól, a kegyelemből kiestetek,
5. mert mi Szellemben, hithűségből várjuk a megigazultság reménységét,
6. mert Krisztus Jézusban mit sem számít (nincs erőssége) sem a körülmeteltségnek, sem a körülmetéletlenségnek, hanem csak a hithűségnek, amely a szereteten át munkálkodik.
7. Eszményi szépen futottatok, ki akadályozott meg titeket abban, hogy a való(igaz)ságnak enged(elmesked)jetekek?

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. ez az engedékenységre biztatás nem Abból van, aki elhívott titeket,
9. egy parányi kovász az egész tésztát megkeleszti,
10. én bízom bennetek, az Úrban, hogy ti sem vélekedtek másképpen, aki pedig zavart kelt köztetek, viselni (hordozni) fogja az ítéletet, bárki legyen is az,
11. én pedig testvérek, ha a körülmétélést hirdetem még mindig, miért üldöznek engem továbbra is? Akkor megsemmisült a kereszt (a kinkaró) botránya.
12. Bárcsak ki is metszelnék magukat azok, akik zavart támasztanak köztetek,
13. mert ti szabadságra vagytok elhíva testvérek, csak hogy a szabadság ne legyen alkalom a (hús)test számára, hanem a szeretet által (rab)szolgáljatok egymásnak,
14. mert minden törvény egy Igében nyer betöltést, ebben: szeresd embertársadat (a hozzád legközelebb levőt), mint saját magadat,
15. ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, mert még elemésztitek egymást,
16. mondom pedig: Szellemben járjatok és a (hús)test kívánságait (gerjedelmeit) egyáltalán ne vigyétek véghez,
17. mert a (hús)test arra vágyik, ami a Szellem ellen(ére) van, a Szellem pedig ami a (hús)test ellen(ére) van, mert ezek egymással ellenkeznek (ellentétben állnak), hogy ne azokat tegyétek, amiket akartok,
18. ha pedig a Szellem vezet titeket, nem vagytok a törvény alatt,
19. nyilvánvaló(a)k pedig a (hús)test munkái, ilyenfélék: cédaság, tisztátalanság, kicsapongás,
20. bálványimádás, varázslás (babonáság), ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, veszekedések, nézeteltérések, szakadások,
21. irigykedés, gyilkosság, részegeskedések, dőzsölések és ezekhez hasonlók, amelyekről előre megmondom nektek, mint(ahogy) előre meg is mondtam, hogy akik ilyeneket tesznek, Isten Királyságának nem lesznek sorsrészesei,
22. a Szellem gyümölcsei pedig: szeretet, öröm, béke(sség), hosszútűrés, kedvességjóság, hithűség,
23. szelídség, önuralom (önfegyelem),
24. az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig a Krisztus Jézuséi, a (hús)testet keresztrefeszítették a szenvedélyeivel és kívánságaival együtt,
25. ha a Szellem számára élünk, a Szellemnek megfelelően viselkedjünk (kövessük a Szellem útmutatásait),
26. ne legyünk üres dicsőségre vágyók, egymással szemben kihívók, egymásra irigykedők.

PÁL LEVELE A GALATÁKHOZ

6. Fejezet

1. Testvérek, ha egy embert valami botlason (bűnbe esésen) rajta kaptok, ti, akik szellemiek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet a szelídségnek szellemében, ügyelve magatokra, nehogy ti is kísértésbe esetek (megpróbáltatásba jussatok).
2. Egymás terhét (gyarlóság-batyuját) hordozzátok és így töltsétek be a Krisztus törvényét,
3. mert, ha valaki beképzeli magának (úgy gondolja), hogy valaki, holott semmi, önmagát áltatja (csapja be).
4. ki-ki a saját munkáját vizsgálja meg és akkor csak önmaga felé lesz dicsekedni valója és nem más felé,
5. mert mindenki a saját terhét fogja hordozni.
6. Akit az Igére oktatnak, tegye közössé oktatójával minden javát.
7. Nehogy tévelyegjete. Isten nem hagyja magát megcsúfolni, mert amit vet az ember, azt aratja is majd,
8. mert aki vet a (hús)testébe, a (hús)testéből arat majd romlást, aki pedig a Szellemben vet, a Szellemből arat korszakra szóló (aioni) életet,
9. az eszményi szépnek tevésébe ne fáradjunk bele, mert ha meg nem lankadunk, a maga idejében aratni fogunk.
10. Amíg tehát alkalmunk' van rá, tegyünk jót mindenkivel, de leginkább a hithűségünk házanépével.
11. Lássátok, mekkora betűkkel írok nektek a saját kezemmel.
12. Akik (hús)test szerint akarnak tetszeni, azok kényszerítenek titeket a körülmételésre csak azért, hogy Krisztus keresztjéért (kinkarójáért) nehogy üldözzék őket,
13. mert maguk a körülmétéltek sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják a ti körülmétélésteket, hogy a (hús)testetekkel dicsekedhessenek,
14. éntölem pedig távol legyen a dicsekedés, hacsak nem Urunknak, Jézus Krisztusnak keresztjében (kinkarójában), aki által nekem meg van feszítve a világ és én is a világnak,
15. mert sem a körülmételtség nem ér semmit, sem a körülmétéletlenség, hanem az új teremtés

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. és akik e zsinórmértéket követik (mértékmutatóval járnak), békesség azokra, és az Isten Izraelére,
17. különben nehogy valaki nekem bántásomra legyen, mert én a Jézus sebhelyeit testemben hordozom.
18. A mi Urunk Jézus Krisztusnak a kegyelme legyen szellemetekkel testvérek. Ámen.

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSIAKHOZ Efézus

1. Fejezet

1. Pál Krisztus Jézus apostola Isten akarata által a szenteknek, akik (Efézusban) vannak és hithű(séges)ek Krisztus Jézusban.
2. Kegyelem nektek és béke(sség) Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.
3. Áldott az Isten a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáld(ott) minket minden szellemi áldásban az égen túliakban, Krisztusban,
4. amint kiválasztott minket Őbenne a világ(alap) levetése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek (hibátlanok) Őelőtte, szeretetben,
5. előre arra rendelt (kiszemelt) minket, hogy a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által, akarata és jótetszése szerint,
6. az ő kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel (kegyelmesen) megajándékozott minket a Szeretettben,
7. Akiben miénk lett a megváltásunk az Ő vére által, a bűnbeesésünk bocsánata, kegyelmének gazdagsága szerint,
8. amelyet bőven árasztott ránk minden bölcsességben és értelemben
9. megismertette velünk akaratának titkát az Ő jótetszése szerint, amelyet elhatározott előre,
10. az időszak(asz)ok teljességének rendjére nézve, hogy egy főben egyesítse a mindenséget, a Krisztusban, az egeken lévőket és a földönvalókat.
11. Őbenne, akiben sorsrészünket megkaptuk, miután előre elrendelt minket erre annak elhatározása szerint, aki minden(eket) akaratának határozata szerint munkál,
12. hogy legyünk dicsőségének magasztalására, mi, akik előre Krisztusba vetettük (elváró) remény(ség)ünket.
13. Akiben ti is, akik hallottátok a való(igaz)ság Igéjét az üdvösségetek örömhírét amelyben hívők lettetek, megpecsételtettetek az ígélet Szent Szelleme által, Aki
14. a sorsrészünk foglalója (előlege), hogy megváltsa tulajdon népét, dicsőségének magasztalására.
15. Ezért én is, miután hallottam hit(hűség)etekről az Úr Jézusban és minden szentek iránti szereteteket,
16. nem szűnök meg hálát adni értetek, említést téve rólatok imádságaimban,
17. hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene a dicsőség Atyja adja nektek a bölcsességnek és a kijelentésnek Szellemét, hogy megismerjétek Őt,
18. fénnel teljenek meg szívetek szemei, hogy megtudjátok, mi az Ő elhívásának (elváró) reménysége (és) milyen nagy az Ő sorsrésze dicsőségének gazdagsága a szentekben,
19. és milyen az Ő hatalmának mérhetetlen nagysága rajtunk hívőkön, megtartó erősségének bennünk munkálkodása szerint,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. amelyet Krisztusban munkált, amikor életre keltette a halottak közül és jobbjára ültette az egeken túliakon,
21. felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és hatóerőn és uraságon és minden név fölé nemcsak ebben a (világ)korszakban (aionban), hanem az eljövendőben is,
22. és mindent lábai alá vetett és Őt adta főül mindenek felett a (kihívott) gyülekezetnek (eklézsiának),
23. amely az Ő test(ület)e és a teljessége annak, aki mindeneket betölt mindenekkel (teljessé tesz),

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSIAKHOZ

2. Fejezet

1. 1 titeket is, akik halottak voltatok a vétkeitekben és bűnbeeséseitekben,
2. 2 amelyekben egykor jártatok a (világ)korszak (aion) folyása szerint, a levegőbeli hatalomnak az engedetlenség fiaiban most működő szellemnek fejedelme szerint,
3. akik között forgolódtunk mi is mindnyájan egykor, a mi (hús)testünk kívánságaiban, amikor (hús)testünknek és gondolatainknak akarátát tettük és természetnél fogva haragnak gyermekei voltunk, mint a többiek is,
4. de az Isten, aki gazdag irgalomban, az Ő sok szeretetéért, amellyel minket szeretett,
5. bár holtak voltunk a bűnbeesések miatt, megelevenített Krisztusban, a kegyelemben részesültünk üdvösségben
6. és Vele együtt életre keltett és Vele együtt ültetett az ég(iek)en túliakban, Krisztus Jézusban,
7. (azért), hogy megmutassa az eljövendő (világ)korszakokban (aionokban) a kegyelmének túlradó gazdagságát hozzánk való jóság(osság)ában, Krisztus Jézusban,
8. mert a kegyelem számára vagytok megmentve (üdvözítve) hithűség által, és ez nem belőletek van; Istennek az ajándéka,
9. nem tettekből, nehogy valaki dicsekedjék,
10. mert az Ő alkotásai [remek(műv)ei] vagyunk Krisztus Jézusban azokra a jótettekre teremtve, amelyeket előre elkészített az Isten azért, hogy azokban járjunk,
11. ezért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti (hús)testben (nem zsidó) nemzetbeliek, akiket körülméletleneknek mondtak a körülméletlek, akik azért nevezik így magukat, mert (hús)testük emberkéz által körül van metélve,
12. hogy abban az időszakban Krisztustól különválasztva voltatok (idegenként), kizárva az Izrael polgárjogából és az ígélet szövetségétől idegenek, (elváró) reménység híján, és Isten nélkül voltatok a világban.
13. most pedig Krisztus Jézusban, ti, akik egykor távol(valók) voltatok, közel(valók) lettetek a Krisztus vére árán,
14. mert Ő a mi békességünk, aki a kettőt egygétette és a válaszfalat ledöntötte, az ellenségeskedést kiküszöbölte az Ő (hús)testében,
15. a parancsolatok tételes törvényét hatálytalanította, azért, hogy a kettőt önmagában egy új emberré, mint békességszerzővé teremtse,
16. és megbékéltesse a kettőt egy test(ület)ben az Istennel a kínkaró (kereszt) által, megölte az ellenségeskedést saját magában,
17. és eljött és (örömhírként) hirdette: békesség néktek távoliaknak és béke a közelieknek,
18. (mivel)hogy Rajta keresztül van szabad utunk mindkettőnknek egy Szellemben az Atyához,
19. ezért tehát nem vagytok többé vendégek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és az Isten házanépe,
20. akik az apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, a szegletkő pedig maga Krisztus Jézus,
21. Benne van egybeszerkesztve az egész épület, és egy szent templommá növekszik az Úrban,
22. ti is benne együtt épültök az Isten hajlékává Szellemben.

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSIAKHOZ

3. Fejezet

1. ezért vagyok én Pál Krisztus Jézus foglya tiértetek nemzetbeliekért,
2. ha ugyan hallottatok az Isten kegyelme rendjéről, amelyben részesített engem a ti javatokra,
3. hogy egy kijelentés szerint megismertem a titkot, amit főntebb röviden megírtam,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

4. amiből, ha elolvastátok megérthetitek, milyen betekintést nyertem a Krisztus titkába,
5. amely más nemzedékekben nem jutott tudomására az emberek fiainak úgy, ahogy most lett kijelentve (leleplezve) a szent apostolainak és prófétáinak Szellemben,
6. hogy a (pogány) nemzetbeliek sorsrészesei és egy test(ület) tagjai és ígéretének részestársai a Krisztus Jézusban az örömhír (evangélium) által.
7. amelynek szolgálattevője lettem az Isten kegyelmének ama ajándéka szerint, amelyet nekem hatalmának munkálkodása szerint juttatott,
8. nekem, az összes szentek közül a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a nemzeteknek hirdessem Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságát,
9. és fényt derítsek (arra), mi ama titoknak a rendje, amely (világ)korszakoktól (aionoktól) fogva el volt rejtve Istenben a mindenség teremtményében,
10. azért, hogy ismertté legyen most az égi fejedelemségek és hatalmasságok előtt a (kihívott) gyülekezet (eklézsia) által az Istennek sokféle bölcsessége,
11. a (világ)korszakok (aionok) elhatározása szerint, amit a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban valósított meg,
12. Benne megvan a bátorságunk (szabad szólásunk) és bizalommal járulhatunk hozzá a hithűsége által,
13. ezért kérek, ne hogy elcsüggedjetek értetek viselt nyomorúságaim miatt, ami a ti dicsőségetek (lesz).
14. Ezért meghajtom térdeimet az Atya előtt,
15. Akiből minden atyafiság az egekben és földön a nevét nyerte,
16. hogy adja meg néktek a dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék Szelleme által a belső ember bennetek,
17. hogy lakozzék Krisztus a hithűség által a szívetekben, szeretetben gyökerezettek meg és vessetek alapot,
18. hogy fel bírjátok fogni minden szentekkel együtt, mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység,
19. és megismerjétek a Krisztusnak az ismeretet (értelmet) felülmúló (meghaladó) szeretetét, hogy betel(jesed)jete az Isten egész teljességébe (hatolva).
20. Annak pedig, aki képes mindent megtenni, azon felül is, amit kérünk és megértünk a bennünk munkálkodó hatóerővel,
21. annak legyen dicsőség a (kihívott) gyülekezetben (eklézsiában) és Krisztus Jézusban a (világ)korszakok-(világ)korszakába nyúlóan nemzedékről nemzedékre. Ámen.

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSIAKHOZ

4. Fejezet

1. Kérek tehát titeket én, aki megkötözött rab vagyok az Úrban, méltóan járjatok ahhoz a hivatáshoz, amellyel elhívtalak titeket,
2. minden alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel viseljétek el egymást szeretetben,
3. igyekezzetek megtartani a Szellem egységét a békesség kötelékében,
4. egy testület) és egy Szellem, mint ahogy elhivatástok is egy (elvárt) reménységre szól.
5. egy Úr, egy hithűség, egy bemelegítettség,
6. egy az Istene és Atyja mindeneknek, Aki mindeneken uralkodik és mindeneket áthat és mindenekben benne van (lakik).
7. Mindegyikünk pedig a Krisztus ajándék(ozás)ának mértéke szerint részesült a kegyelemben,
8. ezért mondja: fölment a magasba, foglyokat vitt fogságba, ajándékokat adott az embereknek,
9. az pedig, hogy fölment, mit tesz, ha nem azt, hogy előbb le is szállt a föld alsóbb részeibe,
10. Aki leszállt, ugyanaz, Aki fel is ment minden egek fölé, hogy betöltse a mindenséget.
11. és Ő maga adott némelyeket apostolokul, némelyeket pedig prófétáknak, némelyeket evangélistáknak, némelyeket pedig pásztorokul és tanítóknak.
12. A szentek helyreigazítására, a szolgálattevél végzésére, a Krisztus test(ület)ének építése végett,
13. míg eljutunk mindnyájan a hithűség és az Isten Fia megismerésének egységébe, a meglelt, végcélba érkező férfiaságra, a Krisztussal beteltség korának mértékére,
14. hogy többé ne kiskorúak legyünk, akiket a tanításnak minden szele habként hány-vet és sodródni az emberek szeszélyétől és a tévelygés csalárd módszerétől és álnokságától,
15. hanem a való(igaz)ságot képviseljük szeretetben, növekedjünk bele mindenestül Abba, Aki a fej: a Krisztus.
16. Belőle van az egész test összeillesztve és összefogva a kölcsönös támogatás kapcsán és minden egyes tagra kimért munkálkodás révén a test növekedését végzi önmaga építésére szeretetben,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

17. ezt mondom tehát és tanúként mondom az Úrban, hogy ne járjatok többé úgy, mint a nemzetbeliek járnak, gondolkozásmódjuk hiábavalóságában,
18. sötétség borult elméjükre, elidegenültek az Isteni élettől, tudatlanságukban, mely szívük elkérgesedése miatt van bennük,
19. akik elfásulva magukat átadták a kicsapongásra, mindenféle tisztátalanság üzésére adták magukat kapzsi többre-vágyásból (bírkórságból).
20. Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust,
21. ha valóban Őt magát hallgattátok és Benne megtanultátok, hogyan van a való(igaz)ság a Jézusban,
22. vessétek le a ti korábbi viselkedésetekhez (forgolódástokhoz) szabott régi embert, amely romlásra jut a csábítás kívánságai folytán,
23. frissüljétek fel pedig az értelmek szelleme számára,
24. és öltöztétek magatokra az új embert, amely Isten szerint van teremtvé igazság(osság)ban, és való(igaz)ságos szentségben.
25. Azért vessétek le a hazugságot, szóljatok való(igaz)ságot, mindenki az embertársával, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak.
26. (Ha) méltatlankodtok is, ne vétkezzetek, a nap ne a méltatlankodástokon menjen le,
27. az ördögnek pedig nehogy helyet adjatok.
28. Aki pedig lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább fáradozzék saját kezeivel, munkálja a jót, hogy legyen mit adni a szűkölködőknek,
29. semmi romlott szó a szátokból ne jöjjön ki, hanem csak ami jó, szükséges az építéshez, (azért) hogy örömet adjon a hallgatóknak,
30. és ne szomorítsátok meg az Istennek Szent Szellemét, amelyben meg lettetek pecsételve a megváltás napjára,
31. minden keserűség és felgerjedés és méltatlankodás és kiabálás és káromkodás legyen távol tőletek minden rosszal együtt,
32. legyetek pedig egymás iránt jóindulatúak, jószívűek, kegyelmezzetek meg egymásnak, mint az Isten is Krisztusban megkegyelmezett néktek,

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSIAKHOZ

5. Fejezet

1. legyetek tehát Isten utánzóik, mint szeretett gyermekek
2. és járjatok szeretetben, amint a Krisztus is szeretett titeket és odaadta (ön)magát értünk felajánlásul és jóillatú áldozatul az Istennek,
3. cédaság pedig és semmi tisztátalanság vagy kapzsiság (bírvágy) még csak szóba se essék köztetek, amint szentekhez illik,
4. se ocsmány, léha szó vagy kétértelműség, amik nem illenek hozzátok, hanem inkább hálaadás,
5. mert ezt tudjátok, hogy semmi cédának, vagy tisztátalannak, vagy kapzsinak (bírkórságosnak), aki bálványimádó, nincs sorsrésze a Krisztus és Isten Királyságában.
6. Senki titeket meg ne csaljon üres szavakkal, mert ezek miatt jön az Isten haragja az engedetlenség fiaira.
7. Nehogy cinkostársak legyetek velük,
8. mert egykor sötétség voltatok, most pedig fény az. Úrban, mint a fény gyermekei, úgy járjatok,
9. mert a fény gyümölcse minden jóságban és igazság(osság)ban és való(igaz)ságban van,
10. azt vizsgálgassátok: mi kedves az Úrnak
11. és nehogy közösséget vállaljatok a sötétség gyümölcstelen tetteivel, hanem inkább feddjétek is meg őket,
12. mert amiket titokban (alattomban) tesztek, szégyen kimondani is.
13. mindarra pedig, ami fedésben részesül, fény derül, mert minden, ami láthatóvá lesz, fény,
14. ezért mondják: ébredj fel, aki szunyókálsz, és támadj fel holtodból, és rádragyog a Krisztus.
15. Nézzetek tehát pontosan utána, hogyan járjatok, nem mint bölcstelenek, hanem mint bölcsek,
16. vásároljátok meg az alkalmas időszakot, mivelhogy a napok gonoszak,
17. ezért nehogy meggondolatlanok legyetek, hanem értsétek meg, hogy mi az Ur akarata,
18. és nehogy lerészegedjétek bortól, amiben léhaság van, hanem teljétek meg Szellemben,
19. szóljatok egymásnak zsoltárokból, himnuszokból és szellemi dicsőénekekben, énekeljétek és zengedeztetek szívetekben az Úrnak,
20. adjatok hálát mindenkor mindenért a mi Urunk Jézus Krisztus nevében az Istennek és Atyának.
21. legyetek egymásnak alárendeltjei Krisztus félelmében,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

22. az asszonyok a saját férjüknek, mint az Úrnak,
23. mivelhogy férfi az asszony feje. amint Krisztus is feje a (kihívott) gyülekezetnek (eklézsiának), ugyanígy Ő üdvözítője a test(ület)nek is,
24. de amint a (kihívott) gyülekezet (eklézsia) alá van vetve a Krisztusnak, úgy az asszonyok is a férjeiknek mindenben.
25. Ti férfiak, szeressétek feleségeket, amiképp a Krisztus is szerette a (kihívott) gyülekezetet és önmagát adta érte,
26. (azért) hogy azt megszentelje, miután megtisztította a víz fürdőjével, beszédében,
27. (azért) hogy önmaga mellé állítsa megdicsőülve a (kihívott) gyülekezetet (eklézsiát), nehogy szeplő vagy ránc legyen rajta, vagy valami efféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen (kifogástalan),
28. így tartoznak a férfiak is a maguk feleségét szeretni, mint a saját testüket,
29. aki szereti feleségét, önmagát szereti,
30. mert soha senki a maga (hús)testét nem gyűlölte, hanem táplálja és ápolja mint Krisztus is a (kihívott) gyülekezetet,
31. mivelhogy az Ő test(ület)ének tagjai vagyunk, ezért elhagyja az ember az apját és anyját és ragaszkodik a feleségéhez és lesz a kettő egy (hús)test(té),
32. ez a titok nagy: én pedig Krisztusra és a (kihívott) gyülekezetre mondom,
33. tehát ti is, mindenki egyenként úgy szeresse feleségét, mint saját magát, az asszony pedig félje a férjét.

PÁL LEVELE AZ EFÉZUSIAKHOZ

6. Fejezet

1. Ti, gyermekek, vessétek magatokat alá szülőiteknek az Úrban, mert ez igazságos,
2. becsüld (értékeld) apádat és anyádat, ez az első parancs(olat), ígérettel,
3. hogy jól legyen dolgod és hosszú élet(idej)ű' légy e földön,
4. és ti (édes)apák ne ingereljétek haragra gyerekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr fegyelmében és útmutatása szerint.
5. Ti, rabszolgák, engedelmeskedjétek (hús)test szerinti uraitoknak félelemmel és rettegéssel a szívetek egyszerűségében, mint a Krisztusnak,
6. nehogy látszatra (rab)szolgáljatok, mint akik emberek(nek) tetszését keresik, hanem mint Krisztus rabszolgái, akik lelkükből (szívesen) teszik Isten akaratát,
7. jóindulattal, mint akik az Úrnak (rab)szolgálnak és nem embereknek,
8. tudva, hogy mindenki bármi jót tesz, jutalmát veszi az Úrtól, akár rabszolga, akár szabad
9. és ti urak, ugyanazt tegyétek velük, hagyjátok el a fenyegetőzést, tudjátok, hogy nektek magatoknak is Uratok van az egekben és személyválogatás nincs Nála.
10. Vég(ezet)ül, erősödjétek meg az Úrban és az Ő erősségének megtartásában,
11. öltsetek fel az Isten összefegyverzetét, hogy képesek legyetek helyt állni az ördög módszereivel szemben,
12. mivelhogy ami küzdelmünk nem vér és (hús)test ellen van, hanem a fejedelemségek ellen, a teljhatalmak ellen, e sötétségnek világuralkodói ellen, a gonoszság szellemi lényei ellen az egeken túl(iakban),
13. ezért vegyétek fel az Istennek az összefegyverzetét, (azért), hogy képesek legyetek ellenállni azon a gonosz napon és minden munkát elvégezve megállhassatok,
14. tehát álljatok elő, övezzétek körül a derekatokat való(igaz)ságban és öltsetek magatokra az igazságosság mellvértjét (páncélját),
15. és saruzzátok fel lábaitokat a béke örömhírének (evangéliumának) készségével,
16. mindezekhez vegyétek föl a hithűségnek a pajzsát, amellyel képesek lesztek a gonosz minden megtüzesített nyilát elhárítani,
17. az üdvösség sisakját is vegyétek föl, és a Szellem harci kardját, amely Isten beszéde
18. minden imádságban és könyörgésben imádkozzatok minden időszakban Szellemben és evégett virrasszatok minden kitarással és könyörgéssel az összes szentekért,
19. énértem is, hogy adassék nekem _szó, amikor felnyitom a számat, hogy bátran (kiáradó szólásszabadsággal) ismertessem az örömhír (evangélium) titkát,
20. amelyért bilincsekben és követségben járok (azért), hogy a börtönben olyan bátran (kiáradó szabadsággal) beszéljek, amint szólanom kell.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. Azért, hogy ti is megtudjátok az én dolgaimat, amit teszek, mindent megismertet majd veletek Tüchikosz, a szeretett testvér és hithű szolga (diakónus) az Úrban,
22. akit évégett küldtem hozzátok, hogy megtudjátok, mi van velünk és felbátorítsa a ti szíveteket.
23. Békesség a testvéreknek és szeretet hithűséggel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól. A kegyelem mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust el nem múló módon romolhatatlanságban.

PÁL LEVELE A FILIPPIEKHEZ Filippi

1. Fejezet

1. Pál és Timótheus, Krisztus Jézus rabszolgái, minden szenteknek Krisztus Jézusban, akik Filippiben vannak felügyelőiekéi és diakónusokkal együtt.
2. Kegyelem nektek és béke(sség) Istentől, Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.
3. Hálát adok Istenemnek minden (meg)emlékezés(em)ben rólatok,
4. mindenkor, minden könyörgésemben mindnyájatokért örömmel könyörgök,
5. amiért közösséget vállaltatok az örömhír hirdetésében, az első naptól fogva mostan(á)ig,
6. bízom is benne, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, be is végzi a Krisztus Jézus napjáig,
7. amint igazságos, hogy így gondolkozzam mindannyi(a)tok felől, mivel szívemben tartalak titeket, mint akik mind a fogságomban, mind az örömhír védelmezésében és megszilárdításában közösséget vállaló társaim vagytok mindnyájan a kegyelemben,
8. mert tanú(bizonyoságo)m az Isten, mennyire vágyódom (sóvárgok) mindnyájatok után Krisztus Jézus szeretetében,
9. és ezért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban és jobban gyarapodják ismeretben és minden megértésben,
10. hogy megvizsgáljátok, mik a lényegesek (fontosak), hogy napfényben megítéltek és megütközést nem keltők legyetek Krisztus napjára,
11. tel(v)e az igazságosság gyümölcseivel Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására,
12. tudomástokra adni szándékozom nektek, testvérek, hogy az én helyzetem inkább az evangélium előmenetelére vált,
13. úgyhogy az én bilincseim Krisztusban nyilvánvalókká lettek az egész testőrségben és a többieknek is
14. és a legtöbb testvér az Úrban bizalmat merített bilincseimből, egyre inkább meri félelem nélkül az Isten Igéjét szólni,
15. Néhányan ugyan irigységből és versengésből is, mások pedig jószándékból hirdetik (hírnökként) a Krisztust,
16. egyesek ugyan szeretetből, tudván, hogy az örömhír védelméért vagyok itt,
17. mások versengésből hirdetik a Krisztust, nem tiszta szándékkal, abban a hiszemben, hogy nyomorúságot okozzanak fogságomban,
18. mert mit számít ez? csakhogy bármi módon, akár színből (látszataból), akár igazán Krisztust hirdetik, ennek is örülök, sőt örülni is fogok,
19. mert tudom, hogy ez nekem megmentésemre (üdvösségemre) válik a ti könyörgésetek által és a Jézus Krisztus Szellemének segítségével,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. az én bizakodó várakozásom és elszánt reménységem szerint, hogy semmiben nem vallok szégyent (szégyenülök meg), hanem minden bátorsággal mint mindig, úgy most is, Krisztus felmagasztaltassák a testemben, akár élet, akár halál által,
21. mert nekem az élet Krisztus és meghalni nyereség,
22. ha pedig e (hús)testben kell élnem, ez gyümölcsöző munkát jelent és hogy mit válasszak, nem tudom.
23. Mind a kettő vonz pedig: kíváncszom (vágyom) elköltözni és együtt lenni Krisztussal, mert sokkal inkább jobb ez,
24. de a (hús)testben maradásom szükségesebb értetek
25. és ebben bízva tudom, hogy maradok és megmaradok mindnyájatok javára a ti előrehaladástokra és hithúségetek örömére,
26. (azért) hogy a ti dicsekvétek Krisztus Jézusban bennem túláradjon azáltal, hogy ismét elmegyek hozzátok.
27. Csak Krisztus evangéliumához méltó polgárok legyetek (azért), hogy akár eljövök és meglátlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam felőletek, hogy szilárdan álltok egy Szellemben, egy lélekkel együtt versenyben állva az örömhír hithúségében,
28. és nem rettentek meg semmiben az ellenfelektől, ez lesz számukra a pusztulás, számotokra pedig a megmentés (üdvösség) megmutatása, és ez Istentől van,
29. mivelhogy nektek az a kegyelem jutott a Krisztusért, hogy ne csak hithúségre jussatok Benne, hanem szenvedjétek is Érte,
30. ugyanazt a tusát vívjátok, amelyet bennem láttatok és most felőlem hallotok.

PÁL LEVELE A FILIPPIEKHEZ

2. Fejezet

1. Ha tehát van valami bátorítás Krisztusban, ha van valami szeretet vigasztalásban, ha van valami szellemi közösség, ha van valami bensőség és könyörület,
2. akkor tegyétek teljessé örömötet (azzal), hogy egyetértetek, ugyanazon szeretet legyen bennetek, egyet gondolva, közös lelkesedéssel,
3. semmit ne tegyetek viszálykodásból, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázatosságból egyik a másikat önmagánál különbnek tartsa.
4. ne keresse ki-ki a maga javát, hanem mindenki a másokét is,
5. Az a lelkület hasson át benneteket, ami Krisztus Jézusban is van,
6. Aki amikor Isten alakjában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő,
7. hanem megüresítette (ön)magát, rabszolgai formát vett fel, emberekhez lett hasonló, külsejét tekintve embernek találták,
8. megalázta magát, engedelmes lett halálig, és pedig a kereszthalálig,
9. ezért Isten is fölmagasztalta Őt, és ajándékozott neki oly nevet, amely fölötte van minden névnek,
10. hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, az égen levőké és földön levőké és földalattiaké,
11. és minden nyelv vallja, hogy Úr Jézus Krisztus az Atya Isten dicsőségére.
12. Azért szeretteim, ahogyan mindig engedelmesek voltatok, nem csak jelenlétemben, hanem most sokkal inkább a távollétemben, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket,
13. mert Isten az, aki munkálja bennetek az akarást és a munkálást jótetszésének megfelelően.
14. tegyetek meg mindent zúgolódás és habozás nélkül,
15. hogy legyetek kifogástalanok (feddhetetlenek) és tiszták Istennek ártatlan (ócsárlástól mentes) gyermekei e fonák és kifícamodott (elferdült) nemzedékben, akik között úgy vagytok, mint a (fénylő) csillagok a világban.
16. az élet Igéjéhez ragaszkodjatok az én dicsekvésemre a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába és nem hiába fárad(oz)tam,
17. de ha kiöntenek is engem, mint italáldozatot, a ti hithúségetek áldozatánál és szent szolgálatánál, örülök és együtt örülök mindnyájatokkal,
18. ugyanígy ti is örüljétek és örüljétek velem együtt.
19. És remélem az Úr Jézusban, hogy Timótheust hamarosan elküldöm hozzátok, (azért) hogy én is jó lélekkel legyek, ha értesülök dolgaitokról,
20. mert senkim sincs, aki vele rokonlelkületű, aki igazán szívében viseli ügyeteket,
21. mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

22. az ő megbízhatóságát (kipróbált voltát) pedig ismeritek, mivelhogy mint atyjának a gyermek, velem együtt (rab)szolgált az evangéliumban.
23. Azt remélem, hogy tüstént elküldöm, mihelyt meglátom dolgaim állását,
24. bízom az Úrban, hogy én magam is hamarosan elmehetek,
25. azt pedig szükségesnek tartottam, hogy elküldjem hozzátok Epafrodituszt, a testvéreimet és munkatársamat és bajtársamat, nektek pedig mint apostolt és szolgálatvégzőt, akit ti küldtetek azért, hogy szükségemben szolgálatomra legyen,
26. ugyanis nagyon vágyódtok mindnyájtok után és nyugtalankodott, mert meghallottátok, hogy gyengélkedik.
27. Mert beteg is volt, egészen közel a halálhoz, de Isten (meg)könyörült rajta, de nemcsak rajta, hanem rajtam is, hogy bánat ne érjen,
28. így sietve útnak indítottam, (azért) hogy viszontlátva (őt), örüljetek neki, és kevésbé kelljen szomorkodnom.
29. Fogadjátok hát őt az Úrban, minden örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket,
30. mivelhogy a Krisztus munkájáért közel került a halálhoz, a lelkét kockáztatta, (azért) hogy a nekem tett szolgálattal pótolja a ti hiányotokat,

PÁL LEVELE A FILIPPIEKHEZ

3. Fejezet

1. egyébként testvéreim örüljetek az Úrban, ezeket írni néktek nincs terhemre, nektek pedig megerősítést (biztonságot) jelent.
2. Nézzétek a kutyákat, ügyeljete a rossz munkásokra, őrizkedjete a megmetéltektől,
3. mert mi vagyunk a körülmetél(ke)dés, akik Isten Szellemében szolgálunk és nem a (hús)testben bízunk,
4. noha én lehetnék bizakodó a (hús)testben is, ha valaki más azt hiszi, hogy bizakodhatik a (hús)testben, én (még)inkább,
5. körülmetéltek nyolcadnapon, Izrael nemzetségéből, Benjámin törzséből való vagyok, héber a héberekből, törvény szerint farizeus,
6. szenvedélyes üldözője a (kihívott) gyülekezetnek (eklézsiának), a törvényben leírt igazságosság szerint feddhetetlen voltam,
7. ámdé ami nyereség volt számomra, azt Krisztusért veszteségnek tartottam,
8. sőt mindent veszteségnek tekintek Krisztus Jézusnak, az én Uram ismeretének a túlradása miatt, amiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak tartok; (azért) hogy Krisztust megnyerjem,
9. és úgy találjanak Őbenne, mint akinek nincs saját megigazulásom a törvényből, hanem a Krisztus hithűségéből, abból a megigazulásból, amely Istenből van a hithűség által,
10. hogy megismerjem Őt és a feltámadásának hatóerejét és a szenvedéseiben való közösséget, hogy hasonlóvá alakuljak az Ő halálához,
11. ha valahogyan eljuthatnék a halottak közül való feltámadáshoz.
12. nem mintha már elértem volna, vagy már végcélba jutottam volna, de törekszem rá, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus.
13. Testvérek, magamról nem gondolom, hogy már megragadtam,
14. egyet azonban igen: ami mögöttem van, elfelejtem, annak pedig, ami előttem van, nekilendülök (nekifeszülök) a kitűzött cél felé törekszem, az Isten fölfelé hívásának a pályadíjára (jutalmára) Krisztus Jézusban,
15. azok, akik tehát bevégeztek (végcélra törők) vagyunk, erre gondoljunk és ha valamiben másféleképpen gondolkodtok, Isten majd ezt is feltárja nektek,
16. különben amire eljutottunk, abban szabályosan tartunk ki,
17. legyetek utánzóim ebben, testvérek és figyeljete azokra, akik úgy járnak-kelnek, ahogy mi példát adtunk nektek.
18. Mert sokan járnak-kelnek másképpen, akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva mondom: a Krisztus keresztiének (kínkarójának) ellenségei,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. akiknek a végük pusztulás, akiknek istenük a has és a dicsőségük gyalázatukban van, akiknek a földieken jár az eszük.
20. Mert a mi (állam)polgárságunk az egekben van, ahonnan a Megmentőt (Üdvözítőt) is várjuk, az Úr Jézus Krisztust,
21. aki átalakítja majd gyarló testünket az Ó dicsőséges testéhez hasonlóvá azzal a munkával (energiával), amellyel képes önmaga alá rendelni a mindenséget.

PÁL LEVELE A FILIPPIEKHEZ

4. Fejezet

1. Azért szeretett és óhajtott testvéreim, örömöm és győzelmi koszorúm, így álljatok helyt az Úrban, szerettem!
2. Evódiát intem, Szüntüchét is intem, hogy értsenek egyet az Úrban,
3. igen, kérlek téged is igaz igatársam, segíts azoknak, akik velem együtt küzdöttek az evangéliumban, Kelemennel is és a többi munkatársaimmal együtt, akiknek neve benne van az élet könyvében.
4. Örüljete az Úrban mindenkor, ismét (újra) mondom: örüljete.
5. Szelídségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!
6. Semmi felől ne tépelődjete, hanem minden imádságban és könyörgésben hálaadással terjesszéte Isten (f)elé kéréseiteket
7. és az Isten békessége, amely felülmúl minden értelmet, megőrzi majd szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban,
8. egyébként testvérek, ami valóigaz, ami tiszteletreméltó, ami igazságos, ami tiszta (ártatlan), ami barátságos, ami jóhírű, ha van valami erényes, ha van valami magasztos: azt vegyéte figyelembe (arra irányuljanak gondolataitok),
9. amiket tanultatok is és elfogadtatok, hallottatok és láttatok is bennem, azt váltsátok gyakorlati tette, és a békesség Istene veletek lesz.
10. Megörültem az Úrban nagyon, hogy végre lehetőségetek nyílt a rólam való gondoskodásra, amire gondoltatok is, de nem volt rá alkalmatok.
11. Nem mintha ezt a nélkülözés miatt mondanám, mert én megtanultam, hogy megelégedett legyek abban amiben vagyok,
12. tudok szűkölködni is (megaláztatni is), tudok bővölködni is, és mindenbe be vagyok avatva (mindent tudok): jóllakásba és az éhezésbe, úgy a bővölködéskébe mint a nélkülözésbe.
13. Mindeneket kibírok Abban, Aki megerősít engem.
14. Mégis jól (eszményi szépen) tettéte, hogy közösséget vállaltatok velem az én nyomorúságomban,
15. tudjátok pedig ti is, filippiek, hogy az evangélium kezdetén, amikor eljöttem Makedóniából, egyetlen kihívott gyülekezet (eklézsia) sem lépett közösségbe velem az adás és elfogadás tekintetében, csak egyedül ti,
16. mivelhogy már Thesszalonikába is egyszer is, kétszer is küldtetek nekem, amire szükségem volt,
17. nem mintha keresném az adományt, hanem keresem a gyümölcsöt, mely növekszik a ti javatokra,
18. megvan pedig mindenem és bőségben vagyok. Elteltem, amióta megkaptam Epafroditustól, amit küldtetek, mint kellemes jóillatot, kedves. Istennek tetsző áldozatot,
19. az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket gazdagsága szerint, dicsőségben Krisztus Jézusban.
20. Istenünknek és Atyánknak pedig legyen dicsőség a (világ)korszakok (világ)korszakaiba (aionok aionába) nyúlóan. Ámen.
21. Köszöntetek minden szentet Krisztus Jézusban, köszöntenek titeket a testvérek, akik velem vannak,
22. köszöntenek titeket a szentek mind, főleg pedig a császári udvarból valók.
23. Az Úr Jézus Krisztusnak a kegyelme a ti szellemetekkel.

PÁL LEVELE A KOLOSSZÉIAKHOZ Kolosse

1. Fejezet

1. Pál, Krisztus Jézus apostola Isten akarata által és Timótheus testvér,
2. a kolosszébeli szenteknek és hithű testvéreknek Krisztusban: kegyelem nektek és békesség Istentől, Atyánktól.
3. Hálát adunk az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának mindenkor, amikor értetek imádkozunk,
4. hallottuk hithűségeteket Krisztus Jézusban és a szeretetet, amelyet minden szentek iránt tanúsítotok,
5. az egekben félretett reménységért, amelyet már előbb hallottatok az örömhír való(igaz)ságának Igéjében,
6. amely eljutott hozzátok, amint az egész világon gyümölcsöt terem és gyarapszik, éppúgy nálatok is attól a naptól kezdve, amelyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét való(igaz)ságban,
7. ahogyan tanultátok Epafrásztól, a mi szeretett rabszolgatársunktól, aki hithű szolgálatttevője a Krisztusnak értetek,
8. aki megismertette velünk a ti szereteteket Szellemben.
9. Ezért mi is, amely naptól hallottuk, nem szűnünk meg értetek imádkozni és könyörögni (azért), hogy teljesen betöltsön titeket az Ó akaratának a megismerése minden bölcsességben és szellemi belátással,
10. hogy járhatatok az Úrhoz méltóan (az Ő) teljes tetszésére, minden jótettben gyümölcsöt hozzatok és növekedjete az Isten megismerésében,
11. minden erővel képessé tegyen a dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútúrésre, örömmel.
12. Adjatok hálát az Atyának, aki elég alkalmassá tett titeket, hogy a szentek sorsrészesedésében, a fényben részt nyerjete,
13. Aki kiragadott minket a sötétség hatalmi köréből és áthelyezett szeretett Fiának a királyságába,
14. Akiben miénk a váltság, bűneinknek bocsánata,
15. Aki a láthatatlan Istennek képmása, minden teremtmény elsőszülötte,
16. mivelhogy Benne teremtett minden az egekben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár uralmak, akár fejedelemségek és fennhatóságok: mindeneket rajta keresztül, és Beléje torkollóan teremtett,
17. Ő mindenek előtt van és a mindenség Őbenne áll fenn,
18. Ő az eklézsia (kihívott gyülekezet) feje, aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül (azért), hogy mindenekben Övé legyen az elsőség,
19. mivelhogy tetszett a Teljességnek, hogy Benne lakozzék,
20. és hogy Átala békítse ki a mindenséget (Őn)magával, békességet szerezvén az Ő keresztfájának (kínkarójának) vére által, amik akár a földön, akár az egekben vannak,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

21. titeket is, akik egykor elidegenültek, és ellenséges gondolkodásúak voltatok a gonosz tettekben,
22. most pedig kibékített az 0 (hús)testében a halál által, hogy odaállíthasson titeket mint szenteket és kifogástalanokat és feddhetetleneket maga elé,
23. ha ugyan megmaradtok a hithűségre megalapozottan és szilárdan és el nem tántorodtok az örömhír (elváro) reménységétől, amelyet hallottatok, amelyet hirdettek minden teremtménynek az ég alatt, amelynek lettem én Pál kiszolgálója (diakónusa).
24. Most örülök az értetek elviselt szenvedéseknek, és kiegészítem viszonzásképpen ami hiányzik az én (hús)testemben a Krisztus nyomorúságából az Ó test(ület)je javára, ami az eklézsia (kihívott gyülekezet),
25. melynek én (diakónusa) szolgálattevője lettem az Isten háztartási rendje szerint, amelyet ti végettetek kaptam, hogy betöltssem az Isten Igéjét;
26. azt a titkot, amely világekorszakok (aionok), és nemzedékek óta rejtve volt, most pedig kijelentetett az O szentjei számára,
27. akikkel Isten meg akarta ismertetni, mi a gazdagsága e titok dicsőségének a nemzetek között: Krisztus bennetek a dicsőség (elvárt) reménysége,
28. Akit mi hirdetünk, intünk minden embert és tanítunk mindenkit minden bölcsességgel, (azért), hogy minden embert Krisztusban tökéletesnek állíthassunk oda,
29. evégett fáradozom és tusakodom az Ó ereje által, amely hatékonyan munkálkodik bennem

PÁL LEVELE A KOLOSSZÉIAKHOZ

2. Fejezet

1. mert akarom, hogy észrevegyétek, mekkora tusakodásom van értetek és a laodikeabeliekért, és mindazokért, akik nem látták az én arcomat (hús)testben,
2. hogy megbátorodjanak a szíveik, összeforrva szeretetben és a megismerés teljességének minden gazdagságára az Isten titkának: Krisztusnak megismerésére,
3. Akiben a bölcsességnek és ismeretnek minden kincsei el vannak rejtve,
4. ezt azért mondom, hogy senki titeket meg ne tévesszen, tetszetős szavakkal,
5. mert ha (hús)testben távol vagyok is, de szellemben veletek együtt vagyok és örömmel látom a szép rendet nálatok és a Krisztusba veteti hithűségetek szilárdságát (rendíthetlenségét).
6. Amint tehát elfogadtátok a Krisztus Jézust az Uratoknak, benne járjatok,
7. gyökerezetek belé, és épüljete rá és erősödjete meg a hithűségben, ahogy tanultátok és a hálaadásotok legyen túláradó.
8. Figyeljete, nehogy valaki félrevezessen titeket a bölcselkedés és üres csalás által, az embereknek a hagyománya és a világ elemei szerint és nem Krisztus szerint való,
9. mivelhogy Benne lakik az Istenségnek minden teljessége test(ület)ileg
10. és Benne vagytok betel(jesed)ve, Aki minden fejedelemségnek és hatalmasságnak a feje,
11. Benne vagytok körülmetélve, nem kézzel csinált körülmetéléssel, hanem a (hús)test levet(köz)ésével, a Krisztus körülmetélésében,
12. eltemetve Vele a bemelettségben, Benne életre is keltetek az Isten munkálkodásába vetett hithűség által, aki életre keltette Ót a halottak közül
13. és titeket is, akik halottak voltatok bűnbeeséseitek és (hús)testetek körülmetéletlensége következtében, megelevenített titeket Vele együtt és megkegyelmezett minden bűnbeesétekért,
14. eltörölte az ellenünk szóló kézzel írt, tételekbe foglalt adóslevelet, amely minket terhelt, eltette az útból, odaszögezte a keresztfára (kínkaróra),
15. lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan pellengérré állította, diadalmaskodott rajtuk Óbenne.
16. Tehát senki ne ítélkezzék fölöttetek étel, vagy ital vagy ünnep vagy újhold, vagy szombatok tekintetében,
17. amelyek a jövendők árnyékai, a test(ület) pedig a Krisztusé.
18. Senki ne fosszon meg titeket a győzelmi díjtól, aki alázatoskodásban és angyalok tiszteletében tetszeleg magának, látomások után indul, hiú módon felfuvalkodik (hús)testének elgondolásából,
19. és nem ragaszkodik a Főhöz, Akiből a test(ület) mind kapcsok és kötelékek segítségével van ellátva és összetartva növekszik Isten adta növekedéssel,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. ha tehát meghaltatok Krisztussal együtt a világ elemeinek, mért terhelitek magatokat, mintha e világban élnétek, ilyen tételekkel:
21. ne fogd meg, se ne ízeled, ne is érintsd,
22. ezek mind elfogyasztásra és felhasználásra valók, emberek rendelései és tanításai szerint,
23. amelyek ugyan a bölcsesség látszatát keltik a maga választotta istentisztelet és alázatoskodás és a test sanyargatása folytán, de nincs semmi értékük és becsülni való bennük, csak a (hús)test kielégítésére vannak.

PÁL LEVELE A KOLOSSZÉIAKHOZ

3. Fejezet

1. Ha tehát életre keltek Krisztussal együtt, a fentieket keressétek, ahol a Krisztus van az Isten jobbján ülve,
2. az odafönt valókkal törődjétek, ne a földiekkel,
3. mert meghaltatok és életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben.
4. Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor ti is Vele együtt megjelentek dicsőségben.
5. Öljétek meg tehát a ti földön levő tagjaitokat: a cédaságot, tisztátalanságot, szenvedélyt, rossz kívánságokat (gerjedelmet) és telhetetlenséget, ami bálványimádás,
6. ezek miatt jön el az Isten haragja,
7. ti is ezekben jártatok egykor, amikor ezekben éltetek,
8. most azonban tegyétek le ti is mindezt: a haragot, az indulatot, a rossza(ságo)t, a káromkodást, az ocsmány beszédet a szátokból,
9. ne hazudjatok egymás ellen, vessétek le a régi embert szokásaival együtt,
10. és öltözzétek fel az új embert, aki állandóan megújul a Teremtője képmása szerinti megismerésre,
11. itt már nincs görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, barbár vagy szkíta, rabszolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.
12. Öltözzétek fel tehát mint Istennek választottai, szentek és szeretettek a könyörületes belsőt, (irgalmasságot), jóságosságot (kedvességet), alázatosságot, szelidséget, hosszútűrést,
13. viseljétek (hordozzátok) el egymást és legyetek kegyelmesek egymáshoz - ha valakinek valaki iránt panasza (kifogása) volna -, amint az Úr is kegyelmet adott néktek,
14. mindezek fölé pedig a szeretetet, amely a tökéletesség (célbajutottság) köteléke
15. és a Krisztus békéje uralkodjék (legyen a döntőbíró) a szíveitekben, erre is vagytok hivatva egy test(ület)ben és legyetek háládatosak,
16. a Krisztus Igéje lakozzék bennetek gazdagon, minden bölcsességgel |w tanítsátok és intsétek egymást, zsoltárokat, himnuszokat, szellemi dicséreteket hálás szívvel énekeljétek a szívetekben az Istennek,
17. és mindent, amit tesztek, szóban és tettel, mindent az Úr Jézus nevében, adjátok hálát az Istennek, az Atyának Őrajta keresztül.
19. (Ti) asszonyok, engedelmeskedjétek férjeteknek, amint illik az Úrban.
20. (Ti) férfiak, szeressétek feleségeitek és ne legyetek keseríték hozzájuk.
21. (Ti) gyermekek, fogadjatok szót (engedelmeskedjétek) szüleiteknek mindenben, mert ez jól tetsző az Úrnak.
22. (Ti) apák, nehogy haragra ingereljétek gyermekeiteket, hogy el ne csüggedjenek.
23. (Ti) rabszolgák, engedelmeskedjétek mindenben a (hús)test szerinti uraitoknak, ne látszatra, mint akik embereknek tetszését hajszolják, hanem szívbeli egyszerűségben féljétek az Urat,
24. és bármit csináltok, lélekből tegyétek úgy mint az Úrnak és nem úgy mint az embereknek,
25. meglátjátok, hogy az Úrtól viszonzásul megkapjátok osztályrészetek jutalmát, az Úr Krisztusnak (rab)szolgáljatok,
26. mert az igazságtalan visszakapja, amit igazságtalanul tett, mert nincs személyválogatás (részhajlás).

PÁL LEVELE A KOLOSSZÉIAKHOZ

4. Fejezet

1. (Ti) urak, a rabszolgáknak adjátok meg, ami igazságos és méltányos, lássátok be, hogy nektek is van Uratok az égben,
2. az imádságban legyetek kitartók, éberek legyetek, virrasszatok abban hálaadással,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

3. imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy az Isten tárja fel nekünk az Ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért bilincsbe vertek,
4. (azért), hogy világossá tegyem azt (nyilvánosságra hozzam), amit nekem szólnom kell,
5. bölcsességben járjatok el a kívül valókkal, az alkalmas idő(szaka)l értékesítétek jól,
6. a ti szavatok mindig kedves legyen, sóval ízesített, hogy tudjátok, kinek milyen választ kell adnotok,
7. énfelőlem mindent ismertem veletek Tychikosz, a szeretett testvér és hithű szolgálattevő (diakónus) és rabszolgatárs az Úrban,
8. akit azért küldtem hozzátok, hogy megtudjátok a mi dolgainkat és felbátorítsa a szíveteket.
9. Onézimusszal a hithű és szeretett testvérrrel együtt, aki közületek való, mindent elmondanak az itteni dolgokról.
10. Köszönt titeket Arisztarchosz. a fogolytársam, és Márk(osz), Barnabás unokaöccse (róla már kaptatok meghagyásokat, ha megérkezik hozzátok, fogadjátok őt),
11. és Jézus is, akit más nevéen Jusztusznak mondanak, a körülmételésből valók közül egyedül ők munkatársak Isten királyi uralma hirdetésében, akik segítségemre szolgáltak (mellém álltak).
12. Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus rabszolgája, aki mindenkor tusakodik értetek imádságaiban, (azért) hogy megállhassatok célba érkezetten és betöltsön benneteket Isten minden akarata,
13. mert tanú(bizony)ságot teszek arról, hogy sokat fárad értetek és a laodiceaiakért és akik Hierapoliszban vannak.
14. Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos és Démás.
15. Köszöntsétek a laodiceai testvéreket és Nymphast és a házánál összegyűlt (kihívott) gyülekezetet (ekléziát),
16. és amikor felolvasták nálatok e levelet, hassatok oda, hogy a laodiceai (kihívott) gyülekezetben is felolvassák és a laodiceából jött levelet ti is olvassátok fel,
17. és mondjátok meg Archipposznak: nézz utána, hogy a szolgálatvégzést (diakónia), amelyet kaptál az Úrban, ellásd!
18. A köszöntést saját kezemmel írtam: Páléval. Emlékezzetek meg bilincseimről. A kegyelem veletek!

PÁL ELSŐ LEVELE A THESSZALONIKAIAKHOZ I.Thessalonika

1. Fejezet

1. Pál és Szilvánusz és Timótheus a thesszalonikaiak kihívott gyülekezetének (ekléziájának) az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem nektek és békeség,
2. hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok az imádságainkban szüntelenül,
3. emlegetjük a ti hithűségetek munkáját és a szeretetetek fáradozását és a mi Urunk Jézus Krisztusra váró reménységetek kitarását a mi Istenünk és Atyánk előtt.
4. Tudjuk Istentől szeretett testvérek, hogy választottak vagytok,
5. mivelhogy a mi evangéliumunk nálatok nem csak szóval történt, hanem hatóerőben és Szent Szellemben és sok meggyőződéssel (teljességgel), amint tudjátok, milyenek voltunk köztetek a ti érdeketekben,
6. ti is a mi utánczóink lettetek és az Úr éi, befogadtátok az Igét sok nehézségben a Szent Szellem örömeivel,
7. így lettetek ti példaképpé minden hívő számára Makedóniában és Akhájában,
8. mert töletek zendült ki (visszhangzott) az Úr Igéje nemcsak Makedóniában és Akhájában, hanem a ti Isten iránti hithűségetek minden helyre elhatolt, úgyhogy nincs arra szükség, hogy mi szóljunk valamit erről,
9. mert ők maguk hirdetik felőlünk, hogy milyen volt a hozzátok való érkezésünk, és hogyan fordultatok az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Isten rabszolgáivá legyetek,
10. és várjátok az Ő Fiát az egekből, akit életre keltett a halálból, aki kiragad minket az eljövendő haragból.

PÁL ELSŐ LEVELE A THESSZALONIKAIAKHOZ

2. Fejezet

1. mert ti magatok is tudjátok testvérek, hogy a hozzátok való bemenetelünk nem volt hiábavaló
2. hanem, noha előbb szenvedés és bánatalom ért bennünket, amint tudjátok, Filippiben bátorságot mentettünk a mi Istenünkben, hogy szóljunk hozzátok az Isten evangéliumát sok tusakodással,
3. mert a mi vigasztalásunk nem megtévesztésből, sem nem tisztátalanságból, sem nem álnokságból származik,
4. hanem, amint kipróbált minket az Isten, hogy ránk bízsa-e az evangéliumot, úgy szólunk, nem mint akik embereknek igyekszünk tetszeni, hanem Istennek, aki megvizsgálja a szíveinket,
5. mert soha hízélgés szavával nem élünk, amint tudjátok, sem kapzsiság látszatával, Isten a tanú (rá),
6. (sem) nem kerestünk emberektől dicsőséget, sem töletek, sem másoktól,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

7. felléphettünk volna tekintélyünk súlyával, mint Krisztus apostolai, de oly nyájasak lettünk köztetek, mint ahogy egy tápláló anya melengeti a gyermekeit,
8. így kedveskedtünk nektek, szívesen odaadtuk volna nemcsak Isten evangéliumát, hanem a magunk lelkét is, azért, hogy szeretteinkké lettetek nekünk,
9. mert emlékeztek, testvérek, a mi fáradozásunkra és bajlódásunkra, mert éjjel és nappal munkálkodtunk, nehogy valakinek terhére legyünk, így hirdettük nektek az Isten evangéliumát,
10. ti vagytok a tanúk (rá) és az Isten, mily szentül és igazságosan és kifogástalanul viseltük magunkat irántatok, akik hívőkké lettetek.
11. Ugyancsak tudjátok, hogy mint az édesapa a gyermekeit,
12. egyenként intettünk titeket és buzdítottunk és tanú(bizony)sgot tettünk, hogy járjatok méltóan ahhoz az Istenhez, aki elhívott titeket az Ő Királyságába és dicsőségébe,
13. ezért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy elfogadtátok Istennek tőlünk hallott Igéjét' nem úgy fogadtátok, mint emberek szavát, hanem annak, ami a valóságban, Isten szavának, amely munkálkodik bennetek, akik hívőkké lettetek,
14. mert ti, testvérek, utánzóivá lettetek az Isten kihívott gyülekezeteinek (eklézsiájának), amelyek Júdeában vannak a Krisztus Jézusban, mivelhogy ti is ugyanazokat szenvedtétek honfitársaitoktól, mint ők maguk a zsidóktól,
15. akik az Úr Jézust megölték és a prófétákat is, és minket is üldöznek, (és) az Istennek nem tetszenek, és minden embernek ellenségei.
16. Akadályoznak minket abban, hogy a nemzeteknek szóljunk, hogy üdvözljenek, így töltik be vétkeik mértékét mindenkor, utolérte pedig őket a harag véglegesen,
17. ti pedig, testvérek, miután árván maradtunk tőletek egy kis időszakra, külsőleg csak, de nem szívben, még serényebben igyekeztünk a ti arcotokat vizontlátni sok vágyódással,
18. azért akartunk elmenni hozzátok, én Pál ugyan egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a sátán.
19. mert ki a mi reménységünk, vagy örömünk, vagy dicsőségünk (győzelmi) koszorúja, ha nem ti, a mi Urunk Jézus előtt az Ő megjelenésekor?
20. mert ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

PÁL ELSŐ LEVELE A THESSZALONIKAIKHOZ

3. Fejezet

1. Ezért amikor már nem bírtuk tovább, jónak láttuk, hogy inkább egyedül maradunk Athénban,
2. és elküldtük Timótheust, a testvérünket és Isten szolgálatvégzőjét a Krisztus örömhírében (evangéliumában), hogy megszilárdítson titeket és bátorítson a hithűségetekben,
3. nehogy valaki megtántorodjon ezekben a nyomorúságokban (szorongatásokban),
4. mert ti magatok tudjátok, hogy erre vagyunk rendelve, mert amikor nálatok voltunk, előre megmondtuk nektek, hogy nyomorúság vár ránk, amint meg is történt, tudjátok is,
5. ezért én sem bírtam már tovább, elküldtem, hogy értesüljek hithűségetekről, hogy nem kísértett-e meg titeket a kísértő, és nem lett-e hiábavaló a mi fáradozásunk,
6. de most, hogy megjött Timótheus hozzánk tőletek, és hírül hozta nekünk a hithűségeteket és szereteteket, és hogy jó emlékezetben tartotok minket mindenkor, és kívántok minket látni, mint mi is titeket,
7. ezért bátorítást vettünk, testvérek bennetek, minden bajunkban és nyomorúságunkban a ti hithűségetek által,
8. mivelhogy mi feléledünk, ha ti megálltuk az Úrban,
9. mert milyen hálával tudnánk Istennek viszonzásképpen fizetni értetek, mindazért az örömért, amellyel örülünk miattatok a mi Istenünk előtt?
10. éjjel és nappal szerfelett könyörgünk azért, hogy láthassuk orcátokat, és helyrehozzuk hithűségetek hiányait.
11. Maga pedig az Isten és az Atyánk, és a mi Urunk Jézus egyengesse a mi utunkat (ti)hozzátok,
12. titeket pedig az Úr gyarapítson, tegyen bővülőkké szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, mint mi is vagyunk irántatok,
13. hogy szilárdítsa meg szíveteket feddhetetlen szentségben Istenünk és Atyánk előtt, a mi Urunk Jézus eljövetelekor minden szentjeivel.

PÁL ELSŐ LEVELE A THESSZALONIKAIKHOZ

4. Fejezet

1. Egyébként tehát testvérek, kérünk és bátorítunk titeket az Úr Jézusban, hogy amint kaptátok tőlünk, hogyan kell forgolódnotok (járnotok-kelnetek) és Istennek tetszenetek, aképpen forgolódjatok is, hogy annál előbbre jussatok,
2. mert tudjátok, milyen meghagyásokat (utasításokat) adtunk nektek az Úr Jézus által,
3. mert ez az Isten akarata: a ti megszentelődésetek, hogy tartózkodjatok a cédaságtól,
4. tudja közületek mindenki a maga edényét megtartani szentségben és megbecsülésben,
5. ne szenvedélyes érzékiségben, mint a nemzetek, akik nem ismerik az Istent,
6. nehogy túlkapást kövessen el, és hasznot húzva megkárosítsa testvérét, mert mindez(ek)ért bosszút áll az Úr, amint előre megmondtuk nektek, és erről tanú(bizony)ságot tettünk,
7. mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre.
8. Azért tehát, aki ezeket megveti, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki a Szent Szellemét is belénk adta,
9. ami a testvérek iránti kedvességet illeti, nem szükséges írnom nektek, mert titeket Isten tanított meg arra, hogy egymást szeressétek,
10. hiszen ezt teszitek is minden testvér iránt az egész Makedóniában, arra buzdítunk pedig titeket, testvérek, hogy még inkább gyarapodjatok ebben,
11. és becsületbeli dolognak (kötelességnek) tartjátok, hogy nyugodtak legyetek, és saját dolgotokat végezzétek és munkálkodjatok két kezetekkel, amint nektek meghagytuk;
12. hogy illedelmesen forgolódjatok a kívülvalók felé, és semmi hiányotok nem lesz.
13. Nem akarunk pedig titeket tudatlanságban hagyni testvérek, azok felől, akik elhunytak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs (elvárá) reménységük.
14. mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, így az Isten is az elhunytakat a Jézus által elő fogja vezetni, Ővele együtt,
15. mert ezt nektek mondjuk, az Úr szavában, hogy mi, az élők, akik megmaradunk az Úr eljövetelére, semmiképpen sem előzzük meg az elhunytakat,
16. mivelhogy maga az Úr száll alá az égből riadóval, főangyal szózatával és Isten harsonájával és először a halottak támadnak fel Krisztusban,
17. azután mi, az élők, akik megmaradunk, velük együtt egyszerre elragadtatunk a felhőkben az Úrral való találkozásra a levegőben, és így mindenkor az Úrral együtt leszünk.
18. Azért bátorítsátok egymást ezekkel a szavakkal,

PÁL ELSŐ LEVELE A THESSZALONIKAIKHOZ

5. Fejezet

1. Az időkről és időszakokról, testvérek, nem szükséges nektek írnom,
2. mert ti magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja, mint tolvaj az éjszakában, úgy jön el,
3. amikor azt mondják: béke és biztonság, akkor hirtelen veszedelem tör rájuk, mint a szülési fájdalom a várandós asszonyra, és semmiképpen nem menekülnek meg,
4. de ti, testvérek, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap, mint egy tolvaj, meglepne titeket,
5. (mert) ti mindnyájan a fény fiai vagytok és a nappal fiai, nem vagyunk az éjszakáé sem pedig a sötétségé,
6. tehát nehogy elszunnyadjunk, mint a többiek, hanem virrasszunk és legyünk józanok,
7. mert akik szunnyadnak, éjjel szunnyadnak, akik részegeskednek, éjjel részeg(edn)ek (le),
8. mi pedig a nappaléi vagyunk, józanok legyünk, öltünk fel a hithűség és szeretet mellvértjét (páncélját) és az üdvösség reménységének sisakját,
9. mivelhogy nem szánt minket az Isten haragra, hanem az üdvösség megszerzésére a mi Urunk Jézus Krisztus által,
10. aki meghalt értünk, (azért) hogy akár virrasztunk, akár elszunnyadunk, egyaránt vele együtt éljünk,
11. ezért buzdítsátok egymást, és építse egyik a másikat, amint teszitek is.
12. Kérünk pedig titeket, testvérek, ismerjétek el azokat, akik fáradságban köztetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket,
13. és munkájukért viseltessetek irántuk túlárado szeretettel. Legyetek békeességben egymással.
14. Buzdítunk pedig titeket, testvérek, intsetek a rendetleneket, bátorítsátok a kicsiny hitűeket, karoljátok fel a gyengéket, legyetek hosszútűrők mindenkivel szemben.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

15. Vigyázzatok, nehogy valaki a rosszért rosszal fizessen, hanem mindenkor törekedjete a jóra egymás iránt és mindenki iránt.
16. Mindenkor örüljete,
17. Szüntelen imádkozzate,
18. mindenben hálát adjate, mert ez az Isten akarata Krisztus Jézusban rátok nézve,
19. a Szellemet nehogy kioltssate,
20. a prófétálást nehogy kevésre becsüljéte,
21. mindeneket vizsgáljate meg (felül) az (eszményi)szépet tartssate meg,
22. mindentől, ami gonosznak (romlást hozónak) látszik, tartssate magatokat távol.
23. Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket egész végig, és egész valótok: a szellem s a lélek és a test, kifogástalanul őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére,
24. hithű, aki elhív titeket, O meg is teszi.
25. Testvére, imádkozzate értünk.
26. Köszöntséte a testvéreket mind szent csókkal.
27. Esküvel kötelezlek titeket az Úrra, hogy olvassate fel a levelet minden testvérnek.
28. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme veletek.

PÁL MÁSODIK LEVELE A THESSZALONIKAI AKHOZ II.Thessalonika

1. Fejezet

1. Pál és Szilvánusz és Timótheus a thesszalonikaiak (kihívott) gyülekezetének (ekléziájának) Istenben, a mi Atyánkban és Úr Jézus Krisztusban:
2. kegyelem nektek és békesség Istentől, Atyántól és az Úr Jézus Krisztustól.
3. Hálával tartozunk Istennek mindenkor értete, testvére, ahogy ez méltó is, mivelhogy nőttön-nő a hithűségetek és gyarapszik a szeretet mindnyájatokban egymás iránt,
4. annyira, hogy mi magunk dicsekszünk veletek az Isten (kihívott) gyülekezeteiben (ekléziáiban) a kitartásotokért és hithűségetekért, minden üldözésetek és nyomorúságaitok között, amelyeket elviseltek,
5. az Isten igazságos ítéleteinek előjeleként, hogy méltók legyete az Isten Királyságára, amelyért szenvedte is,
6. mert igazságos az Istennél, hogy azoknak, akik nyomorgatnak titeket, nyomorúsággal fizessen vissza,
7. és nektek, akiket nyomorgatnak, megnyugvással velünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből hatalmának angyalaival,
8. tűznek lángjában, hogy megtorlást adjon azoknak, akik nem ismerik Istent, és nem engedelmeskednek az Urunk Jézus örömmüzenetének (evangéliumának),
9. akik korszakra szóló (aioni) pusztulással fognak lakolni az Úr arcától és erősségének dicsőségétől,
10. amikor eljön, hogy megdicsőüljön a szentéiben és csodálat tárgya legyen azokban, akik hithűek, mivelhogy hűséggel fogadták tanú(bizony)ságtételünket nálatok azon a napon.
11. Ezért imádkozunk is mindenkor értete, hogy titeket méltóvá tegyen az elhívásra a mi Istenünk, és töltsön meg titeket teljesen a jóban való gyönyörködéssel és a hithűség munkájával hatalomban,
12. hogy megdicsőüljön a mi Urunk Jézusnak a neve bennetek, ti is Őbenne, a mi Istenünknek és Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme szerint.

PÁL MÁSODIK LEVELE A THESSZALONIKAI AKHOZ

2. Fejezet

1. Kérünk pedig titeket, testvére, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére és a mi nála (való) összejövételünkre nézve,
2. hogy egyhamar el ne tántorítson titeket felfogásotoktól, és meg ne ijesszen se szellem, se .szó., se levél, mintha mi írtuk volna, hogy már küszöbön áll az Úr napja,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

- nehogy valaki titeket tévútra csaljon valami módon, hisz előbb az elszakadás jön el, és lelepleződik a törvénytíprás embere, a pusztulás fia,
- aki ellene szegül és fölé emelkedik mindennek, amit Istennek és magasztosnak mondanak, annyira, hogy maga az Isten templomába beül, és Isten gyanánt mutogatja magát.
- Nem emlékeztek, hogy még amikor nálatok voltam, ezeket megmondtam nektek?
- és azt tudjátok, hogy mi tartja vissza még, hogy majd lelepleződjék a maga időszakában,
- mert már munkálkodik a törvénytíprás titka, csak az, ami visszatartja még, a középpontból elkerül,
- és akkor megjelenik a törvénytípró, akit az Úr Jézus megöl a szájának leheletével, és hatástalanná teszi az eljövételének megjelenésével,
- mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a sátán munkálkodása (energiája) minden hatóerővel, jelekkel és csodákkal
- és az igazságtalanság minden csalásával, azoknak akik elvesznek, mert a való(igaz)ság szeretetét nem fogadták be, hogy üdvöztse őket,
- és ezért küldi nekik Isten a tévelygés munkálkodását (energiáját), hogy higgyenek a hazugságnak,
- hogy ítéletet vonjanak magukra mindazok, akik nem hittek a való(igaz)ságnak, hanem kedvük telt az igazságtalanságban.
- Mi pedig tartozunk hálát adni az Istennek mindenkor értetek, testvérek, akiket szeret az Úr, mivelhogy kiválasztott titeket az Isten kezdettől fogva a megmentésre (üdvösségre) a Szellem megszentelésében és a való(igaz)ság hithűségében,
- amire el is hívott titeket a mi örömezetünk (evangéliumunk) által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének megszerzésére.
- Azért hát, testvérek, álljatok meg és ragaszkodjatok a hagyományokhoz, amelyeket tanultatok akár (élő)szóval, akár levelünk által.
- Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Atyánk, az Isten, aki megszeretett minket és adott (világ)korszakra szóló (aioni) bátorítást és jó reménységet kegyelemben,
- bátorítsa meg szíveteket és szilárdítsa meg minden jó munkára és szára,

PÁL MÁSODIK LEVELE A THESSZALONIKAIKHOZ

3. Fejezet

- Végül imádkoztatok testvérek értünk, hogy az Úr szava terjedjen és dicsőségre jusson, mint nálatok is,
- és hogy kiragadjon a helytelen és gonosz, emberek közül, mert nem mindenki a hithűség,
- de hithű az Úr, aki megszilárdít titeket és megőríz a gonosztól,
- rátok nézve pedig bízunk az Úrban, hogy amiket meghagytunk, meg is teszitek és meg is fogjátok tenni.
- Az Úr pedig irányítsa bele a szíveteket az Isten szeretetébe és a Krisztus kitartásába.
- Meghagyjuk pedig nektek, testvérek, az Úr Jézus Krisztus nevében, húzódjatok vissza minden olyan testvértől, aki rendetlenül él, és nem aszerint a hagyomány szerint, amelyet kaptatok tőlünk.
- Mert ti magatok tudjátok, hogyan kell utánozni minket, mivelhogy nem voltunk rendetlenek köztetek,
- senkinél pedig ingyen kenyeret nem ettünk, hanem fáradtságban és vesződségben éjjel-nappal megdolgoztunk érte, nehogy terhére legyünk valakinek közületek,
- nem mintha nem lett volna jogunk hozzá, hanem (azért), hogy magunkat példaképül adjuk nektek, hogy utánozzatok minket,
- mert amikor nálatok voltunk is, ezt meghagytuk nektek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék,
- mert halljuk, hogy némelyek rendetlenül élnek köztetek, semmit sem dolgoznak, hanem kerülnek a munkát.
- az ilyeneknek meghagyjuk és figyelmeztetjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusban, hogy csendesen dolgozva a maguk kenyerét egyék,
- ti pedig testvérek, nehogy elcsüggedjete az (eszményi) szép megtevésében,
- ha pedig valaki nem engedelmeskedik, a mi levelünkben írottaknak, azt jegyezzétek meg, ne tartsatok kapcsolatot vele, (azért) hogy megszégyenüljön,
- de ne tartsatok ellenségnek, hanem úgy intsétek, mint testvért.
- Maga pedig a béke(sség) Ura adjon nektek békét mindenén át, minden módon. Az Úr mindnyájatokkal!
- A köszöntést a saját kezemmel, Pál(ével) írom, ami minden levelem jele, így írok.
- A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájatokkal.

PÁL ELSŐ LEVELE TIMÓTHEUSHOZ I.Timótheus

1. Fejezet

1. Pál, megmentő Istenünknek és a Krisztus Jézusnak (elváro) reménységünknek rendelése szerint, Krisztus Jézus (kiküldött) apostola,
2. Timótheusnak, hithűségben igazi gyermekének: kegyelem, irgalom, békesség) Istentől, Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.
3. Amint kértelek téged, amikor Makedóniába mentem, hogy maradj Efézusban (azért), hogy figyelmeztess egyeseket, nehogy másféleképp tanítsanak,
4. nehogy hitregékkel foglalkozzanak, és végnélküli nemzetségtáblázatokkal, amelyek inkább vitatkozásra adnak alkalmat, mint az Isten üdvözítő tervének megvalósítására,
5. a parancsolat végcélja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és kétszínűség nélküli hithűségből való szeretet,
6. amelyektől némelyek eltévelyedtek és üres fecsegésre hajoltak,
7. törvénytánítók akarnak lenni, holott nem értik, sem amiket mondanak, sem amiket bizonygatnak (csökönnyösen erősítgetnek).
8. Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki törvényszerűen alkalmazza,
9. tudnunk kell, hogy a törvény nem a megigazult emberre van rendelve, hanem a törvénytírókra és rendetlenekre, Istentől elrugaszkodottakra és vétkesekre, szentségtelenekre és elvetemültekre, apagyilkosokra és anyagyilkosokra, embergyilkosokra,
10. cédákra, férfi fertőzöttökre, emberkereskedőkre (emberrablókra), hazugokra, hamisan esküvőkre és ha van még valami más, ami az egészséges tanítással ellenkezik,
11. ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló örömmüzenet, amelyre én kaptam megbízást,
12. hálát adok annak, aki hatalommal felruházott, Krisztus Jézusnak a mi Urunknak, hogy hithűnek tartott engem és (diakónusi) szolgálatba tett,
13. bár előbb káromló és üldöző és erőszakos(kodó) voltam, de megkönyörült rajtam, mivel tudatlanul tettem hitelenségemben,
14. de bőven kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hithűséggel és szeretettel,
15. hiteles az Ige, és minden(képp) elfogadásra méltó: hogy Krisztus Jézus a világba jött, a vétkeket megmenteni, ezek között első vagyok én,
16. de azért könyörült rajtam Jézus Krisztus, hogy bennem mutassa meg először a mindenre elég hosszútűrését, hogy példaképe legyek azoknak, akik a jövőben hithűek lesznek benne a (világ)korszakra szóló (aioni) életre.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

17. A (világ)korszakok királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedülvaló Istennek tisztelet és dicsőség a világkorszakok világkorszakaiba nyúlóan. Ámen.
18. Ezt az üzenetet intézem hozzád fiam - Timótheus, a rólad szóló korábbi prófétálások szerint, hogy harcold meg az eszményi szép harcot,
19. tartsd meg a hithűséget és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek ellöktek maguktól, és a hithűségben hajótörést szenvedtek,
20. akik közül való Hymenaiosz és Alexandrosz, akiket átadtam a sátánnak, (azért) hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.

PÁL ELSŐ LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

2. Fejezet

1. Buzdítalak tehát, mindenekelőtt tétessenek könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért,
2. királyokért és minden feljebb valóért, (azért) hogy csendes és nyugodt életmódot folytassunk istenfélelemben és komolyságban,
3. ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk szemében,
4. aki minden embert üdvözíteni akar és azt, hogy a való(igaz)ság megismerésére eljusson,
5. mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között: az ember Krisztus Jézus,
6. aki (oda)adta magát váltságul mindenkiért, tanú(bizony)ságul a kellő időszakban.
7. evégett rendelt el engem hírnöknek és kiküldöttnek; való(igaza)t mondok, nem hazudok, nemzetek tanítójává hit(hűség)ben és való(igaz)ságban,
8. tanácsolom tehát, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelve fel harag és tanakodás nélkül,
9. hasonlóképpen, az asszonyok tisztességes ruhában, szemérmességgel és józan gondolkozással ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel vagy költséges (drága) ruhával,
10. hanem ami istenfélelmet valló asszonyokhoz illik, jótettekkel.
11. Az asszony csendességben tanuljon, teljes alárendeltségben,
12. tanítani pedig nem engedem az asszonyt, sem, hogy a férfin uralkodjék (önkényeskedjék), hanem maradjon csöndben,
13. mert Ádámot formálták először, azután Évát.
14. Ádámot nem csapták be, az asszonyt pedig becsapták, áthágta a parancsot,
15. de megtartást nyer (üdvözülni) a gyermekszülésen át, ha megmarad a hithűségben és szeretetben és szentségben józan gondolkozással.

PÁL ELSŐ LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

3. Fejezet

1. Megbízható az Ige: ha valaki felügyelőségre törekszik, magasztos munkát (eszményi szép dolgot) kíván.
2. A felügyelőnek tehát kifogástalannak kell lenni, egyfeleségű férfiúnak, józannak, rendesnek, vendégkedvelőnek, oktatásra alkalmasnak (rátermettnek),
3. nem bor mellett ülőnek, nem verekedőnek, hanem elnézőnek, nem harciasnak, nem ezüst(pénz)kedvelőnek,
4. olyanak, aki a saját házát szépen igazgatja, gyermekeit engedelmségben tartja és teljes tisztességben,
5. ha pedig valaki a saját házában elöljárója nem tud lenni, hogyan visel Isten (kihívott) gyülekezetére (eklézsiájára) gondot?
6. ne legyen ujjonon plántált (megtért), nehogy felfuvalkodva az ördög (diabolos, azaz szétdobáló) ítéletébe essék,
7. szükséges, hogy (eszményi) szép tanú(bizony)ság tétele legyen a kívül-valóktól, nehogy gyalázatba és az ördög csapdájába essék,
8. a diakónusok ugyanígy legyenek komolyak, ne kétféleképpen beszélők (kétnyelvűek), ne sok borba merültek, ne haszonlesők,
9. (hanem) olyanok, akiknél megvan a hit(hűség) titka tiszta lelkiismerettel,
10. ezeket is előbb meg kell vizsgálni, akkor végezzenek diakónusi szolgálatot, ha kifogástalanok,
11. a feleségeik ugyanígy komolyak legyenek, ne kétnyelvűek, józanok, hithűek mindenben.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

12. A diakónusok legyenek egyfeleségű férfiak, gyermekeiket és saját otthonaikat is szépen kormányozzák,
13. mert akik szépen végzik a diakónusszolgálatot, szép fokozatot szereznek maguknak és sok bátor bizalmat a hit(hűség)ben, Krisztus Jézusban,
14. ezeket írom neked, remélve, hogy elmegyek hozzád hamarosan,
15. ha pedig késnék, hogy tudd, hogyan kell Isten házában forgolódnod, amely az élő Istennek (kihívott) gyülekezete (eklezsiája) a való(igaz)ság oszlopa és szilárd támasza
16. és kimondottan nagy az istenfélelem titka:
Aki megjelent (láthatóvá lett) (hús)testben,
igazolást nyert szellemben,
látták az angyalok,
hirdették a nemzeteknek, hit(hűség)et talált a világban,
felvitetett dicsőségben.

PÁL ELSŐ LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

4. Fejezet

1. A Szellem pedig kifejezetten mondja, hogy a későbbi időszakokban elszakadnak egyesek a hit(hűség)től, megtévesztő szellemekre és démonok tanításaira ügynelnek,
2. hazug szavúak kétszínűségei folytán, akik bélyeget égettek saját lelkiismeretükre,
3. tiltják a házasságkötést, tartózkodnak bizonyos eledelektől, amelyeket az Isten teremtett, hogy fogyasszák hálaadással a hívek és akik megismerték a való(igaz)ságot,
4. mert Isten minden teremtménye jó és semmi sem megvetendő, amit hálaadással veszünk,
5. mert megszenteli az Isten Igéje és az ima,
6. ezeket ha előadod a testvéreknek, Krisztus Jézus eszményi szolgája leszel, mivel táplál a hithűség és az igaz tanítás, amelynek követője lettél.
7. A közönséges és babonás (vénaasszonyos) hitregéket utasítsd vissza (kerüld), de gyakorold magad az istenfélelemben,
8. mert a testgyakorlás kevésre hasznos, de az istenfélelem mindenre hasznos, mert megvan benne a mostani és a jövőendő élet ígérete,
9. megbízható az Ige (hithű szó ez) és mindenképpen elfogadásra méltó,
10. hiszen ezért fáradozunk és tusakodunk, mert reményünk az élő Istenen alapul, aki minden ember megmentője, leginkább a hithűeknek (híveknek),
11. ezt hirdesd és tanítsd.
12. Senki fiatalságodat le ne nézze, hanem légy példaképe (minta) a híveknek szóban forgolódásban, szeretetben, hithűségben, tisztaságban,
13. míg odaérek, legyen gondod az írás felolvasására, a buzdításra, a tanításra,
14. nehogy elhanyagold a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet a prófécia által az előljáró vének kézrátétele által nyertél,
15. ezekre képezd magadat, ezekben benne légy, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenkinek.
16. Ügyelj magadra és a tanításra, maradj meg bennük, mert ha ezt teszed, magadat is megmented (üdvre segített), s a hallgatódait is.

PÁL ELSŐ LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

5. Fejezet

1. Idősebb embert ne hogy korholj, hanem intsd mint apádat, a fiatalabbakat mint öcsédet,
2. idősebb asszonyokat (nőket) mint anyádat, a fiatalokat mint húgaidat, szent tisztaságban.
3. Özvegyasszonyokat, akik valóban özvegyek, tiszteld,
4. ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy először a saját családjuk iránt legyenek istenfélelemmel és róják le hálájukat szüleiknek, mert ez kedves az Isten előtt,
5. aki pedig valóban özvegy és egyedül maradt nő, vesse Istenbe reménységét, és tartson ki a könyörgésben és az imádkozásban éjjel és nappal,
6. a tékozló pedig bár él (eleven), halott,
7. parancsolj rá ezekre is, hogy feddhetetlenek legyenek,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. ha pedig valaki övéinek és főleg házanépének nem viseli gondját, az a hithűséget megtagadta és a hitetlennél is rosszabb.
9. Az özvegyasszonyok sorába csak olyan kerüljön, aki legalább hatvan éves, egy férfinak volt felesége,
10. a jó tettekben tanú(bizony)sága van, ha gyermekeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait megmosta, ha a bajba jutottakon segített és minden jó munkában részt vett,
11. a fiatalabb özvegyasszonyokat utasítsd el, mert ha Krisztus ellenére túlteng bennük az indulat, férjhez akarnak menni,
12. az az ítélet éri őket, hogy az első hűségüket megszegik,
13. egyúttal pedig megtanulják a semmittevést, körüljárják a házakat, nemcsak tétlenek, hanem pletykálkodók is, és más ügyébe avatkoznak, olyanokat beszélnek, amiket nem kellene.
14. Tanácsolom tehát, hogy a fiatalabbak menjenek férjhez, gyermekeket szüljenek, háztartást vezessenek, semmiféle indítóokot ne adjanak az ellenségnek, a rágalmazásra,
15. mert már egyesek elfordultak (visszaszegődtek) a sátánhoz,
16. ha valamely hívő nőnek özvegyei vannak, segítsen nekik, nehogy megterheljék a gyülekezetet, hogy azokat akik valóban özvegyek, segíthesse.
17. A szolgálatukat (tisztüket) szépen betöltő előljárók kétszeres megbecsülésre méltók, kiváltképpen azok, akik az igeszólásban és a tanításban fáradoznak,
18. mert azt mondja az írás: a nyomtató ökörnek ne kösd be a száját és: méltó a munkás a maga bérére.
19. Presbiter ellen vádat nehogyan elfogadj, kivéve két vagy három tanú(bizony)ságra.
20. A vétkeket mindenki előtt ródd meg (azért), hogy a többiek elrettenjenek.
21. Felhívlak Isten, az Úr Krisztus Jézus és a kiválasztott angyalok előtt, hogy ezeket őrizd meg előítélet nélkül, semmit se tégy részrehajlásból.
22. Kezedet elhamarkodva senkire ne tedd fel, nehogy közösséget vállalj mások vétkeiben, magadat tisztán őrizd meg.
23. Többé ne csak vizet igyál, hanem egy kevés bort használj a gyomrod és gyakori gyengélkedésed miatt.
24. Némely ember vétkei nyilvánvalóak, előtte mennek az ítéletre, másokat pedig követnek.
25. Ugyanígy az (eszményi)szép tettek is nyilvánvalóak, és amelyekkel másképp áll a dolog, azokat sem lehet elrejtteni.

PÁL ELSŐ LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

6. Fejezet

1. Azok, akik a szolgaság igája alatt görnyednek, a saját gazdáikat teljes tiszteletre méltassák azért, hogy az Isten nevét és tanítását ne érje káromlás,
2. akiknek pedig hithű gazdauraik vannak, mivelhogy testvérek, nehogy lebecsüljék (lenézzék), hanem annál inkább szolgálják, mivelhogy hívek és szeretettek, akik a jótevésben foglalatosak. Ezeket tanítsd és ezekre buzdíts,
3. ha valaki mást tanít és nem csatlakozik a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges szavaihoz és az istenfélelemnek megfelelő tanításhoz,
4. az felfuvalkodott és semmihez nem ért, hanem a vitatkozásokban és a szóharcokban betegesen szenved, ezekből támad az irigység, a veszekedés, a káromlások, a gonosz gyanú(sításo)k,
5. megromlott elméjű emberek torzsalkodása, akik a való(igaz)ságtól meg vannak fosztva, akik azt gondolják, hogy nyereszkedésre való az istenfélelem,
6. de valóban nagy nyereségforrás az istenfélelem, meglelégedéssel,
7. mert semmit sem hoztunk a világba, ki sem vihetünk semmit,
8. de hogyha van eledelünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.
9. akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe és kelepcebe és sok értelmetlen, és káros kívánságba esnek bele, amelyek romlásba és pusztulásba döntik az ember(eke)t.
10. mert minden rossznak gyökere a pénzvág, ami után sóvárogva egyesek eltévelyednek a hithűségtől és magukat átszegezik sok fájdalommal,
11. te pedig, óh Isten embere, menekülj ezektől, törekedj igazságosságra, istenfélelemre, hithűségre. szeretetre, kitartásra (béketűrésre, türelemre), szelídségre.
12. Vív meg a hithűség szép tusáját, ragadd meg a korszakra szóló (aioni) életet, amelyre elhívást kaptál, és amiről szép hitvallást tettél sok tanú(bizony)ságtól előtt.
13. Buzdítalak az Isten előtt, aki élte a mindenséget, és Krisztus Jézus előtt, aki tanú(bizony)ságot tett Poncius Pilátus előtt a szép vallástételről.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

14. tartsd meg e parancs(olat)ot szeplőtelenül és kifogástalanul a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig,
15. amit a kellő időszakban megmutat a boldog és egyedül hatalmas; a királyok Királya és uraknak Ura,
16. aki egyedül halhatatlan, aki hozzáférhetetlen fényben lakik, akit még ember nem látott, sem nem képes meglátni, övé a dicsőség és a (világ)korszakra szóló (aioni) hatalom, Amen.
17. A gazdagoknak a mostani (világ)korszakban (aion) add hírül, nehogy gőgösek (fennhéjázók) legyenek, nehogy reménykedjenek a gazdagság bizonytalanságában, hanem az élő Istenben, aki megad nekünk mindent gazdagon megélhetésünkre,
18. legyenek jótékonyak, gazdagodjanak a jó tettekben, legyenek szívesen adakozók, közösséget vállalók,
19. gyűjtsenek kincset maguknak (eszményi)szép alappal a jövőre, hogy elnyerjék a valóságos életet.
20. Oh, Timótheus, amit rád bízta, őrizd meg, kerülj a közönséges üres szóhangzatokat (fecsegést), és a hamisan tudománynak nevezett álismeret ellenvetéseit,
21. amelyet egyesek hirdetnek, a hithűségtől mellékútra tévedtek. A kegyelem veletek!

PÁL MÁSODIK LEVELE TIMÓTHEUSHOZ II.Timótheus

1. Fejezet

1. Pál, Krisztus Jézus apostola Isten akarata által az élet ígérete szerint, amely Krisztus Jézusban van,
2. Timótheusnak, a szeretett gyermeknek, kegyelem, irgalom, békesség Istentől, az Atyától és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.
3. Hálás vagyok az Istennek, akinek őseimtől fogva tiszta lelkiismeretben szolgálók, amint szüntelen emlékezem rád könnyörgéseimben éjjel és nappal,
4. kívánlak téged látni, amikor eszembe jutnak könnyeid, hogy öröm töltsön el,
5. emlékezetembe idézem a te kétszínűség mentes hithűségedet, amely először nagyanyádban, Loiszban és (édes)anyádban Eünikében lakozott, de meg vagyok győződve, hogy benned is.
6. Ezért emlékeztetlek téged, gerjeszd újra föl az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeim rátétele által,
7. mert nem a gyávaság szellemét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretetét és józanságát.
8. nehogy szégyelld a mi Urunkról szóló tanú(bizony)ságtételt, (netán) engem, az Ő foglyát, hanem szenvedd el velem együtt az örömmüzenetért a rosszat, Isten hatóereje szerint,
9. Aki megmentett minket és elhívott szent hívással, nem csak a mi tetteink, hanem a saját végzése és kegyelme szerint, amelyet adott nekünk Krisztus Jézusban a világkorszakon át tartó (aioni) idők előtt,
10. amely nyilvánvalóvá lett pedig most a mi Megmentőnk, Krisztus Jézusunk megjelenése által, aki hatóerejétől megfosztotta a halált, (nap)fényre hozta pedig az életet és halhatatlanságot az örömmüzenet (evangélium) által,
11. ezért tett engem hírnökké, kiküldötté (apostollá) és tanítóvá,
12. ez okból szenvedtem ezeket is, de nem szégyenlem, mert tudom, kinek hittem hűen és meg vagyok győződve arról, hogy van hatalma arra, hogy a rábízott kincsemet (amit nála letettem) megőrizze arra a napra.
13. Tartsd meg mintakép gyanánt azokat az egészséges szavakat hithűségben és szeretetben, amelyeket tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban,
14. a rábízott (eszményi) szép kincset őrizd meg a bennünk lakó Szent Szellem által.
15. Tudod, hogy elfordultak tőlem mind az ázsiaiak, akik közül való Phygelos és Hermogenész,
16. adjon irgalmat az Úr Onesiforosz házának, mivelhogy sokszor felüdített engem, és az én bilincsláncomat nem szégyenlette,
17. hanem amikor Rómába került, serényen keresett engem, meg is talált,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. adja meg neki az Úr, hogy találjon irgalmat az Úrnál azon a napon és hogy mennyi (diakóniai) szolgálatot tett Efézusban, a (leg)jobban te tudod.

PÁL MÁSODIK LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

2. Fejezet

1. Te tehát gyermekem, légy erős a kegyelemben Krisztus Jézusban,
2. és amiket hallottál nálam sok tanú(bizony)ságtétel által, azokat bízd hithű emberekre, akik elég hatalmasak lesznek másokat is tanítani.
3. Szenvedd el velem együtt a rosszat, mint Krisztus Jézus kitűnő katonája,
4. egy katona sem bonyolódik bele a megélhetés foglalatosságaiba, hogy annak, aki katonasorba fogadta, tetszését megnyerje,
5. ha pedig valaki versenyző (atléta), nem nyer győzelmi babérkoszorút, csak ha szabályszerűen küzd.
6. A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesednie.
7. Fontold meg amit mondok, mert az Úr megértést ad majd neked minden(ek)ben.
8. Emlékezzél Jézus Krisztusra, aki életre kelt a halottak közül, aki Dávid magvából való, ahogy az én örömmüzenetem hirdeti,
9. ezért szenvedek a bilincsekig, mint gonosztevő, de az Isten szava nincs bilincsbe verve,
10. ezért mindent eltűrök, a kiválasztottakért, hogy ők is elnyerjék a megtartást, amely Krisztus Jézusban van a (világ)korszakig tartó (aioni) dicsőséggel,
11. megbízható az Ige (hithű a szó):
mert ha vele együtt meghalunk, vele együtt fogunk élni is,
12. ha kitartunk, együtt uralkodunk vele,
ha megtagadjuk, Ő is megtagad minket,
13. ha hűtlenkedünk, Ő hithű marad,
mert Ő nem képes megtagadni önmagát.
14. Ezeket idézd emlékezetükbe, tégy tanú(bizony)ságot az Isten előtt, hogy ne folytassanak szóharcot, amelyek semmit nem használnak, csak a hallgatókat teszik tönkre.
15. Fáradozz azon, hogy magadat kipróbáltként állítsd Isten elé, olyan munkásként, akinek nincs mit szégyenkeznie, aki helyesen hasogatja a való(igaz)ság szavát,
16. a közönséges, üres szócséplést kerülj, mert előbbre sodornak az istentelenségben,
17. és a szavak, mint a rákos daganat úgy terjednek. Közülük való Hymenaiosz és Pholétosz,
18. akik az igazság mellől eltévelyedtek, azt mondták, hogy a föltámadás már megtörtént, és feldúlják egyesek hithűségét,
19. persze az Isten szilárd alapja megáll, ezt a pecsétet viseli: ismeri az Úr, kik az övéi; és: álljon el az igazságtalanságtól mindenki, aki az Úr nevét ajkára veszi.
20. Egy nagy házban pedig nemcsak arany és ezüst eszközök vannak, hanem fa és cserépedények is, és azok ugyan megtisztelő, ezek pedig alantas használatra,
21. aki tehát tisztán tartja magát ezektől, megtisztelő célra rendelt edény lesz, a gazdájának megszentelt, hasznos, minden jó munkára alkalmas,
22. a fiatalkori vágyaktól pedig menekülj, de törekedj az igazságosságra, hithűsége, szeretetre, békességre azokkal együtt, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívből,
23. a balga és nevelésre alkalmatlan vitatkozásokat kerülj, tudod, hogy veszekedéssé fajulnak,
24. az Úr rabszolgájának pedig nem veszekednie kell, hanem legyen barátságos mindenkihez, oktatásra alkalmas, a rosszat elhordozó,
25. szelídségben nevelje az ellenszegülőket, hogy adjon nekik az Isten gondolkozásmód megváltozást (belső megjobbulást) az igazság megismerésére,
26. és felocsúdjanak az ördög kelepccéjéből, aki (elevenen) foglyul tartja őket a maga akaratában.

PÁL MÁSODIK LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

3. Fejezet

1. Ezt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban veszedelmes időszakok állnak be,
2. mert lesznek az emberek önmagukat kedvelők, (ezüst)pénzt kedvelők, kérkedők, kevélyek, (fennhéjázók), káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, kegyetlenek, tisztátalanok,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

3. szeretetlenek, összeférhetetlenek, (engesztelhetetlenek), rágalmozók (ördögiek), mértéktelenek, féktelenek, a jót sem kedvelők,
4. árulók, vakmerők, felfuvalkodottak és élvezetszeretők inkább, mint Istent kedvelők,
5. akiknél megvan a jámborság látszata, de annak hatóerejét megtagadják és ezeket kerüld,
6. mert ezek közül vannak, akik besurrannak a házakba és foglyul ejtik a vétkektől terhelt asszonykákat, akiket sokféle vágyak hajtanak,
7. akik mindenkor tanulnak és soha a való(igaz)ság megismerésére eljutni nem képesek,
8. mint ahogy Jannesz és Jambresz ellenállottak Mózesnek, úgy ezek is ellenállnak a való(igaz)ságnak, romlott agyú, a hithűség dolgában próbát ki nem álló emberek,
9. de nem haladnak sokra, mert esztelenségük egészen nyilvánvalóvá válik mindenki előtt, amint ahogy amazoké is az lett,
10. te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, a célkitűzésemet, a hithűségemet, a hosszútűrésemet, a szeretetemet, a kitartásomat,
11. üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek velem történtek Antiókiában, Ikóniumban, Lystrában, amely üldöztetéseket elhordoztam (vállaltam), és mindenikből kiragadott engem az Úr,
12. de mindenkit akik istenfélően akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözni fognak.
13. A gonosz emberek és szélhámósok előrehaladnak a rosszakban, tévúton járnak és tévútra vezetnek,
14. te pedig maradj meg azokban, amiket tanultál és amiről meggyőződted, mert (hisz) tudod, kiktől tanultad,
15. mivelhogy gyermekkorod óta ismered a szent(elt) írásokat, amelyek képesek téged bölccsé tenni az üdvösségre, a hithűség által Krisztus Jézusban.
16. minden írás, amely Istentől ihletett jól használható (hasznos) tanításra, meggyőzésre, helyreigazításra, az igazságosságban való nevelésre,
17. (azért) hogy (fel)kész(ített) legyen az Isten embere, minden jó munkára felkészülve.

PÁL MÁSODIK LEVELE TIMÓTHEUSHOZ

4. Fejezet

1. Erős tanú(bizony)ságot teszek Isten és Krisztus Jézus előtt, aki ítélni fog élőket és halottakat, az Ő megjelenésére és a királyságára;
2. hirdesd az Igét, állj vele elő alkalmas (és) alkalmatlan időszakban, győzz meg, dorgálj, buzdíts minden hosszútűréssel és tanítással,
3. mert lesz időszak, amikor az egészséges tan(ítás)t nem tűrik el, hanem a saját kívánságuk szerint gyűjtenek tanítókat, mert viszket a fülük,
4. és a való(igaz)ságtól elfordítják fülüket, de a (hit)regékhez odafordulnak.
5. Te pedig józan légy mindenben, szenvedd el a rosszat, tedd az evangélista munkáját, (diakóniai) szolgálatodat teljesen betöltve,
6. mert én már italáldozatul kitöltetem és az én feloldatásom időszaka. bekövetkezik.
7. Az (eszményi) szép tusát megharcoltam, a pályafutást bevégeztem (végigfutottam), a hithűséget megőriztem.
8. végül elkészítve fekszik az igazságosság győzelmi babérkoszorúja, amelyet megad nekem az Úr azon a napon, az igazságos ítélőbíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, akik szeretve várják az Ő megjelenését.
9. Igyekezz hozzám hamar eljönni,
10. mert Demás engem elhagyott, megszerette a mostani (világ)korszakot és elment Thesszalonikába, Kreszensz Galáciába, Titusz Dalmáciába.
11. Lukács van egyedül velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert nekem nagyon hasznos a diakóniai szolgálatban.
12. Tychikoszt pedig elküldtem Efézusba.
13. Az útiköpenyem, amelyet (ott)hagytam Troászban Kárpusznál, jöttödben hozd el és a könyv(tekercs)eket is, főként a pergameneket (hártyákat).
14. Alexandrosz, a rézműves sok rosszat okozott nekem, megfizet majd neki az Úr a munkája szerint,
15. tőle te is őrizkedj, mert roppantul ellenállt a mi szavainknak,
16. Az első védekezésemben senki sem volt mellettem, hanem mindenki elhagyott. Nehogy felróják (felszámítsák) nekik!
17. De az Úr mellém áll(ot)t és erőt öntött belém, hogy általam az igehirdetés teljességre jusson és meghallják a nemzetek mind, és kiragadott az oroszlán szájából.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. Kiragad engem az Úr a gonosz minden munkájából és megment az Ő égentúli királyságába. Övé a dicsőség a korszakok korszakaiba (az aionok aionjaiba). Ámen.
19. Köszönts Priskát és Akvilát és Onesiforosz házat.
20. Erasztusz Korintusban maradt, Trophimoszt pedig Miletoszban hagytam.
21. Igyekezz, hogy a tél beállta előtt ideérkezz. Köszöntenek téged Euboulosz és Poudensz és Linosz és Klaudia és a testvérek mind(annyian).
22. Az Úr a te szellemeddel. A kegyelem veletek.

PÁL LEVELE TITUSZHOZ Titusz

1. Fejezet

1. Pál, Isten rabszolgája Jézus Krisztusnak pedig apostola, Isten választottainak hite és az istenfélelem szerinti való(igaz)ság megismerése végett
2. a korszakos élet reménysége alapján amelyet megígért Isten, (aki nem hazudik), az korszakos idők előtt,
3. de aki kijelentette a maga idejében az Ő szavát az igehirdetésben, amelyet rábízott az üdvözítő Istenünk rendelkezése szerint.
4. Titusznak, igazi gyermekének a közös hit(hűség) szerint, kegyelem és békesség Istentől, az Atyától és Krisztus Jézustól, a mi Üdvözítőnktől.
5. Ezért hagytalak téged Krétában, hogy a hiányzó dolgokat hozd rendbe, és állíts városenként presbitereket, amint én meghagytam neked,
6. olyat, aki feddhetetlen, egyfeleségű férfi és akinek hithű gyermekei vannak, nem vádolhatók kicsapongással és nem rendetlenek,
7. mert a felügyelőnek kifogástalannak kell lenni, mint Isten intézőjének, nem önhittnek, nem haragosnak, nem borivónak, nem verekedőnek, nem nyereségahajhászonak,
8. hanem legyen vendégbarát, jóra hajlandó, megfontolt, igazságos, tiszta (tisztességes), önmegtartóztató,
9. aki a tanítással megegyező hiteles Igéhez ragaszkodik (azért), hogy képes legyen buzdítani is az egészséges tan(ítás) által, az ellentmondókat pedig meggyőzni,
10. mert vannak sokan rendetlenkedők, fecsegők és ámítók, főképp a körülmélték között.
11. Ezeknek száját be kell fogni, mint akik egész családokat felforgatnak, olyat tanítanak, amiket nem kellene, piszkos nyereszkedés kedvéért.
12. Közülük az egyik azt mondta, a saját prófétájuk: a krétaiak folyton hazudnak, rossz vadállatok, tétlen hasak,
13. ez a tanúvallomás igaz, azért intsd őket szigorúan, hogy egészségesek legyenek a hithűségben,
14. ne figyeljenek a zsidó hitregékre és az igazságnak hátat fordító emberek parancsolataira,
15. minden tiszta a tisztáknak, a fertőzötteknek pedig és a hitetleneknek semmi sem tiszta, hanem megfertőzött az elméjük (gondolatviláguk) és lelkiismeretük is.
16. Vallják, hogy ismerik az Istent, de tetteikkel megtagadják, utálatosak és engedetlenek és minden jó munkára alkalmatlanok.

PÁL LEVELE TITUSZHOZ

2. Fejezet

1. Te pedig szólj azt, ami az egészséges tan(itás)hoz illik,
2. az öreg emberek higgadtak legyenek, tiszteletreméltók, józanok, egészségesek a hithűségben, a szeretetben, a kitartásban,
3. ugyanígy az öregasszonyok magatartásukban szent komolyságúak, nem vádaskodók, ne legyenek sok bornak a rabszolgái, a szépre tanítsanak,
4. a józanságra intsetek a fiatalasszonyokat, hogy kedveljék férjüket, és gyermekeiket,
5. józanok, szentül tiszták, háziasak, (otthon munkálkodók), jók, saját férjük iránt engedelmesek legyenek, nehogy az Isten szavát káromlás érje,
6. a fiatal férfiakat ugyanígy buzdítsad, hogy józanok legyenek,
7. mindenben magadat add példaképül, a jó munkában, a tanításban romlatlanságot és komolyságot mutass,
8. szavad legyen egészséges, kifogástalan, (azért) hogy az ellenfél rongszékenüljön, mivel semmi rosszat nem tud mondani rólunk.
9. A rabszolgákat intsd, hogy saját gazdájuknak engedelmeskedjenek, mindenben keressék kedvét, nehogy ellenkezzenek velük,
10. nehogy kárt okozzanak, hanem mindenben hűséget tanúsítsanak, hogy üdvözítő Istenünknek tanítását mindenben ékesítsék,
11. mert megjelent az Isten kegyelme, mely üdvöt áraszt minden ember számára,
12. mely arra nevel minket, hogy megtagadjuk az istentelenséget és a világi vágyakat józanul és igazságosan és istenfélelemmel (Istenben boldogan) éljünk e mostani korszakban (aionhan),
13. várva a boldog reménységet és a nagy Isten és üdvözítőnk Krisztus Jézus dicsőségének megjelenését,
14. aki önmagát adta értünk, (azért,) hogy megváltson minket minden törvénytelenségtől és tisztítson magának körülötte lévő népet, (eszményi)szép munkára buzdólkodót,
15. ezeket szólj, erre buzdíts és figyelmeztess teljes nyomatékkal, nehogy valaki téged megvessen!

PÁL LEVELE TITUSZHOZ

3. Fejezet

1. Emlékeztess őket: a fölöttes hatóságoknak vessék alá magukat, a felsőbbségnek szót fogadjanak, minden (eszményi)szép tettekre készek legyenek,
2. senkit ne káromoljanak, ne legyenek harciasak, legyenek előzékenyek, tanúsítsanak kellő szelídséget minden ember iránt,
3. mert egykor mi is balgák voltunk, engedetlenek, tévelygők, rabszolgái különféle kívánságoknak és gyönyöröknek, rosszban és irigységben törtettünk, utálatosak voltunk, gyűlöltük egymást,
4. amikor pedig megjelent a mi üdvözítő Istenünk jóságossága és emberbarátsága,
5. az megmentett minket, nem igazságosságunkban véghezvitt tetteink alapján, hanem irgalma szerint az újjalétel fürdője és a Szent Szellem megújulása által,
6. amit kitöltött ránk gazdagon az Üdvözítőnk, Jézus Krisztus által,
7. (azért) hogy kegyelméből megigazulva sorsrészesek legyünk a korszakos (aioni) élet reménységének megfelelően,
8. hiteles az Ige (hithű a szó) és ezekről tanácsolom, hogy határozottan hangoztasd: az eszményi szép tettekben előljárjanak azok, akik hithűek lettek Istenben, mert ezek szépek és hasznosak az embereknek,
9. a balga vitatkozásokot és a származástáblázatokat, veszekedést és a törvényharcokat kerülj ki, mert hasznuk nincs és hiábavalók.
10. A szakadást szító embert első vagy második intés után kerülj,
11. tudod, hogy rossz útra fordult az ilyen, és célt téveszt, és saját magát ítéli el.
12. Amikor hozzád küldöm Artemást vagy Tychikuszt, siess, jöjj hozzám Nikopoliszba, mert úgy döntöttem, ott telelek át.
13. Zénást, a törvénytudót és Apollóst, gondosan küldd tovább, hogy semmiben ne legyen hiányuk.
14. Tanulják meg a mieink is. hogy (eszményi) szép tettekkel járjanak elől a kényszerítő szükségben, nehogy gyümölcstelenek legyenek.
15. Köszöntenek téged a velem levők mind(nyájan). Köszöntsd azokat, akik kedvelnek minket hithűségben. A kegyelem mindnyájatokkal.

PÁL LEVELE FILEMONHOZ Filemon

1. Pál, Krisztus Jézus foglya, és Timótheus testvér a szeretett Filemonnak és munkatársunknak,
2. és Appiának, a nő(test)vérnek és Archipposznak, a mi bajtársunknak és a te házadnál összejövő gyülekezetnek (eklézsiának):
3. Kegyelem néktek és békesség Istentől, Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.
4. Hálát adok az én Istenemnek mindenkor, amikor említést teszek rólad imádságaimban,
5. mivel hallom szeretetedet és hithűségedet, amellyel az Ur Jézus iránt és minden szentekhez vagy,
6. hogy így a hithűségednek közössége hatékony legyen mindannak a jónak felismerésében, ami bennetek van Krisztusra nézve.
7. Mert sok örömünk van és bátorításom a te szeretetedben, mivelhogy a szentek szíve felüdült általad testvérem.
8. Azért bár sok bátorságot nyertem arra, hogy néked parancsot adjak arra, ami illik,
9. a szeretetért inkább kérlek én, mert ilyen vagyok én, az öreg Pál, most pedig Krisztus Jézusnak megköötözött foglya is: kérve kérlek téged az én gyermekemért,
10. akinek bilincseimben adtam életet, Onézimusért,
11. aki egykor haszontalan volt, most pedig neked is és nekem is hasznos,
12. akit visszaküldök hozzád, őt, mint saját szívemet,
13. akit én magamnál akartam tartani (azért), hogy helyetted (diakónusként) szolgáljon nekem az evangéliumért viselt bilincseimben,
14. de beleegyezésed nélkül semmit sem akartam tenni, hogy jótéteményed ne kényszerből fakadjon, hanem önként,
15. mert talán azért váltál el ideig-óráig tőle, hogy mindenkorra kapd vissza
16. de nem mint rabszolgát, hanem mint többet: szeretett testvért, főképp nekem, mennyivel pedig neked, (hús)testben is, az Úrban is,
17. ha tehát engem közös társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mint engem,
18. ha pedig jogtalanul tett volna valamit, vagy tartozik neked, nekem ródd fel,
19. én, Pál írom saját kezűleg, én azt megfizetem; nehogy azt mondjam neked, hogy önmagáddal is tartozol nekem.
20. Igen, testvér, én hasznodat szeretném venni az Úrban, üdítsd fel a bensőmet Krisztusban.
21. Azért írok neked, mert bízom engedelmességében. Tudom, hogy amiket mondok, annál többet is teszel.
22. Egyúttal pedig készíts nekem vendégszállást, mert remélem, hogy imádságaitokra a kegyelem néktek ajándékoz engem.
23. Köszönt téged Epafrász, a fogolytársam Krisztus Jézusban,

24. Márk(usz), Arisztárkhusz, Démász, Lukács, munkatársaim.

25. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme szellemetekkel.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ Zsidó

1. Fejezet

1. Miután az Isten sok részben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták útján,
2. ezekben az utolsó napokban szólt hozzánk a Fiúban, akit mindennek sorsrészesevé rendelt, aki által a világekorszakokat is alkotta,
3. aki az Ő dicsőségének visszasugárzása és lényének képmása (metszeti képe), aki hordozza (tartja fenn) a mindenséget hatalma beszédével, tisztulást szerzett a vétkekből, leült a Felség jobbján a magasságban,
4. annyival lett különb az angyaloknál, amennyivel náluk kiválóbb nevet kapott osztályrészül,
5. mert melyik angyalnak mondta valaha: Fiam vagy te, én ma nemzettelek téged? és ismét: én leszek neki Atyja és ő lesz nekem Fiammá.
6. Amikor pedig ismét bevezeti az elsőszülöttet a lakott földkerekségre, ezt mondja: és imádják Őt Isten minden angyalai
7. és az angyalokról ezt mondja: aki az Ő angyalait szelekké teszi, és az Ő papi szolgálóit tűznek lángjává,
8. a Fiúhoz pedig: a trónod, ó Isten a korszakok korszakaiba (az aion, aionaiba) áll, és az egyenesség pálcája a királyságod pálcája,
9. az igazságosságot szereted és gyűlölöd a törvényteleniséget, azért kent fel téged az Isten, a te Istened az ujjongás olajával részestársaid fölé
10. és: Te alapítottad kezdetben Uram a földet, és a Te kezeid munkái az egek,
11. ezek elmúlnak, Te pedig megmaradsz és mindenek mint a ruha elavulnak,
12. és mint körülvetőt összegöngyölíted és mint (egy) ruha elváltoznak, Te pedig ugyanaz vagy és éveid nem fogynak el.
13. Melyik angyalnak mondta valaha is: ülj a jobbomra, míg (oda)teszem ellenségeidet lábaid zsámolyává?
14. avagy nem mind papilag szolgáló szellemek-é, akiket diakóniai szolgálatra küldtek el azokért, akik részesei lesznek az üdvösségnek?

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

2. Fejezet

1. Ezért kell annál inkább figyelni arra, amit hallottunk, nehogy valaha elsodródjunk,
2. mert ha az angyalok által szólt Ige szilárdnak bizonyult, és minden áthágás és engedetlenség elvette jogos büntetését,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

3. hogyan menekülhetnénk meg mi, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel? amely akkor vette kezdetét, amikor az Úr szólt, azok, akik hallották, számunkra megerősítették ezt,
4. az Isten pedig tanú(bizony) ságot tett mellettük csodajelekkel és sokféle erőmegnyilvánulásokkal, és a Szent Szellem osztogatta közléseivel akarata szerint,
5. mert nem angyaloknak vetette alá az eljövendő lakott földkerekséget, amelyről szólunk,
6. valahol valaki pedig tanú(bizony) ságot tett, ezt mondta: mi az ember, hogy megemlékezel róla? vagy az ember fia, hogy rája tekintesz?
7. kissé tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és megbecsüléssel koszorúztad meg,
8. mindeneket lábai alá vetettél, mert azzal, hogy alávetett neki mindent, semmit sem hagyott neki alávetetlenül, most pedig még nem látjuk, hogy a mindenség az Ő uralma alatt áll,
9. aki pedig kevéssel lett kisebb az angyaloknál, azt a Jézust látjuk, hogy a halál elszenvedéséért a dicsőség és a megbecsülés koszorúját nyerte el azért, hogy Isten kegyelméből mindnyájunkért megízlelte a halált,
10. mert illő volt, hogy akiért van a mindenség és aki által lett a mindenség, aki sok fiakat elvezet a dicsőségbe, az üdvösség szerzőjét szenvedések által vigye végcélba,
11. mert aki megszentel és akiket megszentelt, egyből vannak mind, ezért nem szégyenli őket testvéreinek hívni,
12. ezt mondván: hírül adom a te nevedet az én testvéreimnek, a gyülekezetben (eklezsiában) dicsénékkel dicsőítlek téged,
13. és ismét: bizodalمام lesz benne, és ismét: lásd itt vagyok én és a gyermekek, akiket nekem adott az Isten,
14. minthogy tehát a gyermekeknek közös a vérük és a (hús)testük, Ő is hasonlóan részt kapott belőle, (azért) hogy a halál által hatástalanná tegye azt, akinek hatalma van a halálon, tudnillik az ördögöt,
15. és felszabadítsa azokat, akiket a halálfélelem miatt életükön át mindig rabszolgaságban tartott,
16. mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem Ábrahám leszármazottait karolja fel,
17. ezért kellett minden tekintetben a testvérekhez hasonlóvá lennie, hogy könyörülő (irgalmas) és Istenhez hű főpap lehessen a nép vétkeinek kiengesztelésére,
18. mert amiben maga is megpróbáltatást szenvedett, abban képes a kísértésben levőkön (megpróbáltatással küzdőkön) segíteni.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

3. Fejezet

1. Azért szent testvérek, akiknek égi elhívás jutott osztályrészül, figyeljete a hitvallásunk apostolára és főpapjára. Jézusra,
2. aki hű volt ahhoz, aki Őt azzá tette, mint Mózes is az egész házában,
3. mert Őt több dicsőségre tartották méltónak mint Mózeset, amennyiben több becsülete van annak, aki a házat építette, a háznál magánál,
4. mert minden házat épít valaki, aki pedig a mindenséget alkotta, az Isten az.
5. Mózes is hű volt ugyan az ő házában, mint (megbízott) szolga (cseléd) tanú(bizony) ságul annak, amit hirdetni kellett,
6. de Krisztus mint Fiú áll a maga háza élén, az ő háza mi vagyunk, ha bátorságunkat és a reménység dicsekvését mindvégig szilárdan megtartjuk,
7. ezért amint a Szent Szellem mondja: ma ha az Ő hangját halljátok,
8. nehogy megkeményítsétek a szíveiteket, mint az elkecsereledéskor, a megpróbáltatás napján a pusztában,
9. ahol atyáitok próbára tettek engem és megkísértettek, bár látták az én munkáimat
10. negyven esztendeig, azért megundorodtam ettől a nemzedéktől és azt mondtam: mindig tévelyegnek szívükben, nem ismerték meg az utaimat,
11. úgyhogy megesküdtem a haragomban, nem mennek be az én nyugalmamba.
12. Vigyázzatok testvérek, nehogy legyen valakiben köztetek hitetlenségre hajló gonosz szív, hogy elszakadjon az élő Istentől,
13. hanem bátorítsátok egymást minden nap, amíg azt „má”-nak hívják, hogy meg ne keményítsen valakit közületek a bűnnek csalárdsága,
14. mert részestársai lettünk Krisztusnak, ha ugyan a kezdeti bizalmi alapon mindvégig szilárdan megmaradunk (kitartunk).
15. Mert amikor ezt mondják: ma, ha az ő hangját halljátok, nehogy megkeményítsétek szíveiteket mint az elkecsereledéskor,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. mert kik keseredtek el, amikor ezt hallották? nemde mindazok, akik kijöttek Egyiptomból Mózes által?
17. kikre haragudott meg pedig negyven esztendeig? nemde azokra, akik vétkeztek, akiknek (holt)testei elhullottak a pusztában?
18. kiknek esküdött meg pedig, hogy nem mennek be a nyugalmába, ha nem az engedetleneknek?
19. és látjuk, hogy nem voltak képesek bemenni a hitetlenségük (hűtlenségük) miatt.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

4. Fejezet

1. Féljünk tehát, hogy bár hátra van az ő nyugalmába való bemenetel ígérete, netán valaki azt higgye közületek, hogy ő kimaradt,
2. mert mi is vettük az örömuzenetet, mint azok, de azoknak nem használt a hallott szó, mert nem vegyítették hittel azok, akik hallgatták.
3. mert mi bemegyünk a nyugalomba, akik hívek lettünk, úgy, amint kijelentette: amint megesküdtem haragomban, hogy nem mennek be a nyugalmamba, noha az ő munkái a világ (alapjainak) levetése óta megtörténtek,
4. mert így szólt valahol a hetedik napról: és megszűnt az Isten a hetedik napon minden munkájából,
5. itt meg ismét: nem fognak bemenni az én nyugalmamba,
6. mivel tehát még hátra van, hogy némelyek bemenjenek abba, de akikhez először szólt az örömuzenet, azok nem mentek be hitetlenségük miatt,
7. ismét meghatároz egy napot, (egy) „mát”, mint Dávidnál mondja annyi idő után, amit már az előbb mondtunk: ma, ha az ő hangját halljátok, nehogy megkeményítsétek szíveiteket,
8. mert ha Józsué nyugalomhoz juttatta volna őket, nem szólt volna ezek után egy másik napról,
9. tehát megmarad egy szombatnapi nyugalom az Isten népe számára,
10. mert aki bement az ő nyugalmába, maga is megnyugodott az ő munkáitól, mint Isten is a magáéitól.
11. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, nehogy valaki az engedetlenség ugyanabba a példájába essék,
12. mert élő (eleven) az Isten szava és hatékony, és élesebb minden kétélű harcikardnál és behatol a lélek és szellem, ízületek és velők részekre osztásáig és megítéli a szív gondolatait és indulatait,
13. és nincs oly teremtmény, amely láthatatlan (rejtett) lenne előtte, sőt minden mez(i)telen és csupasz annak szemei előtt, aki felé számadással tartozunk,
14. van tehát nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk a hitvalláshoz,
15. mert nem olyan főpapunk van, aki (esetleg) nem képes együttérezni a mi gyöngeségeinkkel, hanem próbára lett téve mindenben, hozzánk hasonlóan, de vétek nélkül.
16. Jöjjünk tehát bátorsággal a kegyelem trónjához (azért), hogy irgalmat kapjunk és kegyelmet találjunk alkalmas időpontban jövő segítségre.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

5. Fejezet

1. mert minden főpapot emberek közül vesznek és emberekért rendelnek az Isten előtti szolgálatra, (azért) hogy áldozati ajándékot és (véres) áldozatot mutasson be a vétkekért,
2. aki megértő tud lenni a tudatlanok és a tévelygők iránt, mivelhogy ő is körül van véve gyöngeséggel,
3. ezért köteles amint a népért, önmagáért is áldozatot bemutatni a vétkekért
4. és senki sem veheti magának ezt a tisztséget, csak akit Isten hív el, mint Áront is.
5. így Krisztus sem önmaga dicsőítette meg magát azzal, hogy főpappá lett, hanem az. Aki így szólt hozzá: Fiam vagy te, én ma nemzetelek téged,
6. ahogy máshol mondja: Te korszakokra szóló (aioni) pap vagy Melkisédek rendje szerint,
7. aki (hús)testének napjaiban könyörgéseit és esdekléseit erős kiáltással és könnyek között ahhoz vitte, aki képes volt megmenteni a halálból, és meghallgatást nyert istenfélelméért,
8. ámbár Ő a Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget,
9. és végcélba jutott, korszakra szóló üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik ráhallgatnak.
10. Isten főpappá nevezte ki a Melkisédek rendje szerint.
11. Róla sok mondanivalónk van nekünk, amit nehéz megmagyarázni, mert nehézkesek lettetek a hallásban,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

12. mert bár ez idő szerint már tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy valaki tanítson titeket az Isten beszédeinek kezdetleges alapszabályaira és olyanokká lettetek, akiknek tej szükséges, nem kemény eledel,
13. mert mindaz, aki tejen él, járatlan az igazság(osság) szavában, mert kiskorú,
14. a célbajutottaknak pedig a kemény eledel való, akiknek érzékszervei a gyakorlat által kifejlődtek az eszményi és a rossz megkülönböztetésére.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

6. Fejezet

1. Azért hagyjuk el a Krisztusról szóló kezdetleges beszédet, törekedjünk a végcélbajutásra, nehogy újra lerakjuk az alapját a holt tettekből való gondolatmód megváltozásnak és az Istenre épült hithűségnek,
2. a bemerítettségeknek, a kézrátételeknek, a halottak feltámadásának és a korszakra szóló (aioni) ítéletnek tanítását
3. ezt meg is tesszük, ha megengedi az Isten,
4. mert lehetetlen, akik egyszer fényt nyertek, és megízlelték az égi ajándékot és részesei lettek a Szent Szellemnek,
5. és megízlelték Isten eszményi beszédét és a jövő korszak (aion) hatóerőit.
6. és elesnek, hogy ismét megújuljanak gondolkozásmód megváltozásra, mert újra keresztre feszítik önmaguknak Isten Fiát és kipellengérezik.
7. mert a föld, amely beissza a rá hulló gyakori esőt, hasznos termést hoz azoknak, akik művelik és áldást nyernek (kapnak) az Istentől,
8. de amelyik tövist és bogáncsot terem, a vizsgát nem állja ki, átokhoz van közel, amelynek vége az, hogy megégetik.
9. De rólatok szeretteim jobbról vagyunk meggyőződve, akik az üdvösség birtokában vagytok - ha így szólunk is,
10. mert nem igazságtalan az Isten, hogy megfelejtkezzék a ti munkátokról, és a szeretetről, amelyet mutattatok neve iránt, amikor a szenteknek szolgáltatok és szolgáltok.
11. Kívánjuk pedig, hogy mindegyiktek ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa a reménységnek teljes bizonyossága iránt mindvégig,
12. hogy ne legyetek nehézkesek, hanem utánzóí azoknak, akik hithűségen és hosszútűrésen át részesednek az ígéretekben,
13. mert amikor Ábrahámnak ígéretet tett az Isten, mivelhogy semmi nagyobbra nem esküdhett, önmagára esküdött meg,
14. ezt mondta: megáldva megáldalak téged, és megsokasítva megsokasítalak téged,
15. és így hosszútűréssel megkapta az ígéretet,
16. mert az emberek nagyobbra esküsznek és minden ellentmondáson túl megerősítésül szolgál az eskü,
17. ezért az Isten mivel különös mértékben akarta megmutatni az ígéret sorsélvezőinek szándéka megváltozhatatlanságát, esküvel vállalt kezességet,
18. így két változhatatlan dolog által – amelyben lehetetlen, hogy Isten hazudjék - erős buzdítást kaptunk mi, akik abban találtunk menedéket, hogy megragadjuk az előttünk fekvő reménységet,
19. ezt a lelkünk bizt(onság)os és szilárd horgonyának tartjuk, amely a függöny mögé ér,
20. ahová előfutárként ment be érettünk Jézus, aki Melkisédek rendje szerint főpap lett a korszakra (aionba).

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

7. Fejezet

1. mert ez a Melkisédek, Sálem királya, a fölséges Isten papja, aki Ábrahám elé ment, amikor a királyok leveréséből visszatérőben volt és megáldotta őt,
2. akinek tizedet adott mindenből Ábrahám, aki ha megmagyarázzuk, először az igazságosság királya, azután pedig Sálem (béke) királya,
3. apa nélküli, anya nélküli, családfa nélküli (nemzetség-jegyzék nélküli), sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, hasonlóan az Isten Fiához, pap marad megszakítás nélkül.
4. Nézzétek meg milyen nagy az, akinek az ősatya Ábrahám tizedet adott a zsákmány legjavából,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

5. és azoknak, akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, rendeletük van, hogy tizedet szedhetnek a néptől a törvény szerint, azaz a saját testvéreiktől, noha Ábrahám ágyékából származtak,
6. ő pedig Ábrahámától szedett tizedet, aki nem az ő nemzetségükből származott, és azt akinek az ígélet szólt, megáldotta,
7. pedig minden ellentmondás nélkül való, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet,
8. és itt ugyan halandó emberek szednek tizedet, ott pedig az, akiről tanú(bizony)ságot tesznek, hogy él,
9. és Ábrahámon keresztül úgyszólván a tizedszedő Lévi is tizedet adott,
10. mert még atyjának ágyékában volt, amikor Melkisédek találkozott vele,
11. ha tehát a végcélbajutás a lévítai papság által lenne, mert a nép az alatt kapta a törvényt, mi szükség volna még egy más papot támasztani a Melkisédek rendje szerint, akit nem Áron rendje szerint neveznek?
12. mert a papság megváltozásával szükségszerűen a törvény is megváltozik,
13. mert akiről ezeket mondjuk, más törzsből való, amelyből senki sem szolgált az (áldozati) oltárnál,
14. mert nyilvánvaló, hogy Júdából támadt a mi Urunk, amely törzsre vonatkozólag semmit sem szólt Mózes a papokról
15. és ez még sokkal nyilvánvalóbbá lesz, ha Melkisédekhez hasonlóan egy más pap áll elő,
16. aki nem a (hús)testi parancsolat törvénye szerint lett, hanem a felbonthatatlan élet hatóereje szerint,
17. mert így tesz tanú(bizony)ságot, hogy: Te pap vagy a (világ)korszakra a Melkisédek rendje szerint,
18. mert egy megelőző parancsolatot ugyan félretesznek hatástalansága és használhatatlansága miatt,
19. mert a törvény semmit nem vitt végcélba, de bevezetett egy jobb reménységet, amely által közeledhetünk az Istenhez.
20. és amennyiben ez nem eskü nélkül történt, mert azok ugyan eskü nélkül lettek papokká,
21. ez pedig esküvel az által, aki így szólt hozzá: megesküdtök az Úr és nem bánja meg. Te pap vagy a korszakra,
22. eszerint is egy jobb szövetségnek lett kezese (jótállója) Jézus
23. és azok ugyan többen lettek papokká, mivel a halál megakadályozta, hogy hivatalban maradjanak,
24. de neki, mivel a korszakra megmarad másra át nem szálló papsága,
25. azért üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak az Istenhez, mindenkor él, hogy közbenjárjon értük,
26. mert ilyen pap illik hozzánk, szent és ártatlan, szeplőtelen, a vétkektől elkülönített, és aki az egeknél magasabbra hatolt,
27. akinek nincs arra szüksége, mint a főpapoknak, hogy naponként először saját vétkeiért vigyen áldozatot, csak azután a népért, mert ezt egyszer megtette, amikor önmagát föláldozta,
28. mert a törvény embereket állít be főpapokul, akik erőtelenek, de az eskü szava, amely a törvény után lett, a Fiút, aki a (világ)korszakra (aionba) végcélba jutott.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

8. Fejezet

1. Fő dolog pedig az elmondottakban az, hogy olyan főpapunk van, aki a Fölséges trónjának jobbján ül az egekben,
2. a szentély (papi)szolgálat végzője és az igazi sátoré, amelyet az Úr vert fel, nem ember,
3. mert minden főpap ajándékok és (véres)áldozatok bemutatására van rendelve, ezért szükséges, hogy ő is vigyen valamit áldozatul,
4. ha ő a földön volna, nem volna pap, mert vannak olyanok, akik a törvény szerint áldozatokat mutatnak be,
5. akik az égiek képmásának és árnyékának szolgálnak, ahogyan az isteni utasítást kapta Mózes, amikor azon volt, hogy a sátrat bevégezze: mert meglásd - mondta - csinálj mindent azon minta szerint, amelyet (meg)mutattam neked a hegyen,
6. most pedig annival kiválóbb (papi)szolgálatot kapott, amennyivel jobb szövetségnek közvetítője, amely jobb ígéretek alapján lett törvénné,
7. mert ha az első kifogástalan lett volna, a másodiknak nem kerestek volna helyet.
8. mert feddőleg mondja nekik: lám, napok jönnek, mondja az Úr, és az Izrael házával és Júda házával új szövetséget kötök (viszek végbe),
9. nem olyan szövetséget, amilyent az ő atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogtam őket, hogy kivezesse őket Egyiptom földjéről, de mivel ők nem maradtak meg az én szövetség(em)ben, én sem törődtem velük, mondja az Úr,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

10. mivel ez az a szövetség, amelyet Izrael házával kötök ama napok után – mondja az Úr, az én törvényemet az ő elméjükbe adom, és a szíveikbe írom fel azokat, és leszek nekik Istenükké és ők népemmé lesznek,
11. és senki sem fogja tanítani a polgártársát és a testvérét, ezt mondva: ismerd meg az Urat, mivelhogy mindenki ismerni fog engem köztük, kicsitől fogva a nagyig,
12. mivelhogy kiengesztelődöm igaz(ság)talanságaikért, és vétkeikre nem emlékszem többé,
13. azzal, hogy újat mond, elavulttá tette az elsőt, ami pedig elavult és megöregszik, közel van az enyészethez.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

9. Fejezet

1. Megvolt ugyan az előzőnek is a maga istentiszteleti rendje és a világi szentélye,
2. mert egy sátorot szereltek fel; az első részben a mécstartó, és az asztal és a kenyerek kitétele: ezt nevezték szentélynek,
3. a második függöny mögött pedig a szentek szentjének nevezett sátor(rész),
4. ebben volt az arany füstölőoltár és a szövetség ládája, mindenfelől arannyal borítva, ebben a mannat tartalmazó aranykorsó és az Áron kivirágzott vesszeje és a szövetség táblái,
5. fölötte pedig a dicsőség kerubjai beárnyékolják az engesztelő fedelet, ezekről pedig most nem szükséges részletesen szólni.
6. Amióta pedig ezeket így elrendezték, az első sátorrészben mindenkor bemennek a papok, akik az istentiszteletet végzik,
7. a másodikba pedig egyszer egy évben egyedül a főpap, de nem vér nélkül, amelyet áldozatul visz, amelyet magáért és a nép (tudatlanságból elkövetett) tévedéseiért,
8. azt jelezte ezzel a Szent Szellem, hogy még nem nyílt meg (nem lett nyilvánossá) a szentély útja, amíg az első sátor még fennáll,
9. amely példázat (utalás) a jelen időszakra, amelyben olyan ajándékokat és áldozatokat visznek, amelyek lelkiismeretében nem képesek végcélba vinni az istentisztelet végzőt,
10. ezek csak ételekre és italokra és különböző bemelegítőkre vonatkozó (hús)testi megigazító rendszabályokból állnak, amelyek csak a helyes elrendezés időszakáig tartanak.
11. Krisztus pedig a jövő javak főpapjaként jelent meg, a nagyobb és bevégeztebb sátoron át, amelyet nem (ember)kéz csinált, vagyis nem ebből a teremtésből való,
12. nem a kecskebakok és borjak vérére keresztül, hanem saját vérére át ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és korszakra szóló, megváltást hozott (szerzett),
13. mert ha a kecskebakok és bikák vére és a tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel úgy, hogy a (hús)test vonalán megtisztulást szerez,
14. mennyivel inkább a Krisztus vére, aki a korszakos (aioni) Szellem által önmagát vitte hibátlan áldozatul az Istennek, megtisztítja a lelkiismereteket, a halott tettektől, hogy szolgáljanak az élő Istennek,
15. és ezért az új szövetség közbenjárója, mert miután halála az első szövetség alatt elkövetett kihágások megváltására megtörtént, az elhívottak elnyerjék a korszakra szóló sorsrészesedés ígértét,
16. mert ahol végrendelet van, ott be kell következni a végrendelező halálának,
17. mert a végrendelet a halál után jogerős, különben míg a végrendelező él. nem érvényes,
18. innen van, hogy az első végrendelet sem volt beiktatva vér nélkül,
19. mert miután Mózes minden parancsot elmondott a törvény szerint az egész népnek, vette a borjak és kecskebakok vérére vízzel és skarlátvörös színű gyapjúval, és izsóppal meghintette a könyvtekercset, és a népet mind
20. és ezt mondta: ez a szövetségnek a vére, amelyet az Isten rendelt számotokra
21. és a sátrat és minden istentiszteleti eszközt hasonlóan meghintette,
22. és majd nem mindent vérben tisztítanak meg a törvény szerint és vérontás nélkül nincs megbocsátás,
23. szükséges tehát, hogy ha az ég(beli) dolgok képmásai (előképei) így tisztulnak meg. akkor maguk az égen levő(dolgo)k pedig még jobb áldozatokkal, mint azok,
24. mert nem kézzel csinált szentélybe ment be Krisztus, amely a valódinak (csak) előképe, hanem magába az égbe, hogy most az Isten arca előtt érettünk megjelenjék,
25. nem is azért, hogy sokszor vigye önmagát áldozatul, mint ahogy a főpap bemegy a szentélybe évenként idegen vérrel,
26. mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ (alapjainak) levetése óta, de most egyszer jelent meg a korszakok (aionok) bevégeződésén, hogy eltörölje a vétkeket áldozata által,

27. és amint ki van szabva az emberek számára, hogy egyszer meghaljanak, utána pedig az ítélet.
28. így a Krisztus is, egyszer vitétt áldozatul sokak vétkeinek el hordozására, másodszor vétkek nélkül jelenik meg azoknak, akik várják Őt üdvösségükre.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

10. Fejezet

1. Mivel a törvényben csak árnyéka van az eljövendő jóknak, nem magának a dolgoknak a képe, azok az áldozatok, amelyeket megszakítás nélkül esztendőnként bemutatnak, sohasem képesek tökéletessé tenni az odamenőket,
2. mert különben megszüntek volna áldozatot vinni, mivel semmi vétkek nem lett volna lelkiismeretükön, akik papi szolgálatot végeztek, ha egyszer megtisztultak volna,
3. de ezekre a vétkekre még van visszaemlékezés évről-évre,
4. mert lehetetlen, hogy a bikák és kecskebakok vére elvegye a vétkeket,
5. ezért mondta amikor bejött a világba: áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem,
6. egészen égő áldozatokat és vétkekért való áldozatokat nem kedveltél,
7. akkor mondtam: nézd, jövök, a könyvtekercsben írva van rólam, hogy megtegyem, óh Isten az akaratodat.
8. Fentebb ezt mondta: áldozatokat, ajándékokat és egészen égő áldozatokat és vétkekért való áldozatot nem akartál, sem nem kedveltél, amelyeket a törvény szerint áldozatul visznek,
9. De később így szólt: íme, itt vagyok, hogy megtegyem akaratodat, eltörli az elsőt, (azért) hogy a másodikat helyébe állítsa;
10. ebben az akaratban vagyunk megszentelve a Jézus Krisztus testének áldozatul vitele által egyszer s mindenkorra,
11. és minden pap feláll naponként szolgálni és ugyanazokat az áldozatokat viszi sokszor, amelyek soha nem képesek egészen elvenni a vétkeket,
12. Ő pedig a vétkekért egy áldozatot mutatott be és egyszer s mindenkorra leült az Isten jobbára,
13. most már arra vár. míg az ellenségeit lábai alá számolyul teszik,
14. mert egy(etlen) áldozat vitelével egyszer s mindenkorra végcélba vitte a megszentelteket,
15. tanú(bizony)ságot tesz pedig a Szent Szellem is (erről), mert miután előbb így beszél:
16. ez a szövetség, amelyet kötök velük (végrendeletül hagyok rájuk) ama napok után – ezt mondja az Úr –, törvényeimet szívükbe adom és elméjükbe írom be azokat
17. és vétkeikről és törvénytíprásaikról meg nem emlékezem többé.
18. Ahol pedig ezek bocsánata van nincs többé vétkekért való áldozathozatal.
19. Mivel tehát testvérek bizalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vérében,
20. amelyet nekünk nyitott meg, mint új és élő utat a függönyön át, azaz saját (hús)testén keresztül,
21. és mivel nagy főpapunk is van az Isten háza felett,
22. járuljunk oda hozzá igaz szívvel a hithűség teljességében, mint akiknek (vérrel) megtisztult a szívük a gonosz lelkiismerettől és lemosta testüket a tiszta víz,
23. tartsunk ki a reménységünk megvallásában rendületlenül, mert hűséges az, aki az ígéretet tette,
24. figyeljünk egymásra, a szeretetre az eszményi munkára való felbuzdulás végett,
25. nehogy elhagyjuk az összejövetelünket (gyülekezésünket), amint ez szokása egyeseknek, hanem bátorítsuk egymást, annyival is inkább, mivel látjátok közeledni ama napot,
26. mert ha szándékosan vétkezünk a való(igaz)ság felismerésének elfogadása után, nem marad több vétkekért való (véres) áldozat,
27. hanem valami rettenetes ítéletnek várása és a tűz hősege, amely megemészti az ellenszegülőket,
28. ha valaki megszegi Mózes törvényét, irgalom nélkül két vagy három tanú(bizony)ság szavára meg kell halnia,
29. mit gondoltok mennyivel súlyosabb büntetést érdemel az, aki az Isten Fiát lábbal tapossa és a szövetség vérért semmibe veszi, amelyben meg lett szentelve, és a kegyelem Szellemét meggyalázza (durván sérti)?
30. mert ismerjük azt, aki ezt mondta: enyém a megtorlás, én megfizetek és ismét: megítéli az Úr a népét,
31. félelmet keltő (rettenetes) az élő Isten kezébe esni.
32. Emlékezzetek pedig vissza a korábbi napokra, amelyekben fényt kaptatok, sok szenvedés küzdelmét viseltétek el,
33. egyrészt, mikor gyalázásokkal és szorongatásokkal látványossággá lettetek, másrészt pedig úgy, hogy közösséget vállaltatok azokkal, akikkel így bántak,

34. mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek és a vagyontok elrablását is örömmel fogadtátok, abban a tudatban, hogy nektek jobb vagyontok van, ami meg (is) marad.
35. Nehogy eldobjátok tehát a bátor bizalmatokat, mert nagy a jutalma,
36. mert kitartónak kell lennetek, hogy az Isten akaratát megtegyétek, és így elnyerjétek az ígéretet,
37. mert még csak parányi, nagyon parányi idő, és aki eljön, itt lesz és nem késik,
38. a megigazult pedig hitűségből él, de ha meghátrál, nem leli tetszését abban a lelke,
39. mi pedig nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hit(hűség)éi a lélek megnyerésére.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

11. Fejezet

1. A hit(hűség) pedig a reményben elvárt dolgoknak valóságként való elfogadása, olyan dolgokról való meggyőződés, amelyeket nem szemlélhetünk.
2. Mert ebben tettek tanú(bizony)ságot az ősök (elődök),
3. a hit(hűség) számára érthető, hogy a korszakokat Isten beszéde illesztette egybe, úgy, hogy a láthatatlanból lett a látható.
4. Hitűséggel áldozott Ábel többet érő áldozatot Istennek, mint Kain, és kapott bizonyosságot igaz voltáról, mivel tanú(bizony)ságot tett maga az Isten ajándékairól és ezáltal holta után is beszél,
5. hit(hűség)ért lett elragadva Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták többé, mivel elragadta őt az Isten, mert felvitele előtt már bizonyosságot nyert, hogy tetszik az Istennek.
6. Hit(hűség) nélkül pedig képtelenség Istennek tetszeni, mert aki Istenhez járul, hinnie kell, hogy ő van és megadja bérüket azoknak, akik keresik őt.
7. Hit(hűség)ben épített Noé bárkát házanépe megmentésére, amikor felvilágosítást kapott a még nem látható eseményekről istenfélelemmel. E hit által elítélte a világot és a hitének kijáró igazságosság sorsrészesévé lett.
8. Hit(hűség)től indítva engedett Ábrahám a hívásnak, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet sorsrészsül fog kapni, ki is ment, nem tudva, hová megy.
9. Hit(hűség) által települt át az ígéret földjére, mint idegen földre, sátor(ok)ban lakott, Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígéret sorsrészesével,
10. mert várta azt az alapokkal bíró várost, amelynek tervezőművésze és építőmestere az Isten,
11. hit(hűség) által maga Sára is képességet kapott a magzat fogadásra még az előrehaladott korán túl is, mert hű(séges)nek tartotta azt, aki az ígéretet tette,
12. ezért attól az egytől, aki már halott számba ment, származtak oly sokan, mint az ég csillagai, és mint a tenger partján levőhomok, amely megszámlálhatatlan.
13. A hit(hűség) vonalán haltak meg ezek mind, bár nem nyerték el az ígéreteket, hanem csak messziről nézték és köszöntötték és vallást tettek arról, hogy idegenek és vándorok a földön.
14. Mert akik ilyesmit mondanak, kinyilvánítják, hogy hazát keresnek
15. és ha arra emlékeztek volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszakanyarodni.
16. de jobbra vágyódtak, az égire, ezért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek nevezik, mert várost készített nekik.
17. Hit(hűség)ben áldozta föl Ábrahám Izsákot, amikor próbára tette és egyszülöttét áldozatra vitte az, aki az ígéreteket kapta,
18. akihez szólt, hogy: Izsákban hívják elő magodat (lesznek utódaid),
19. számítva arra, hogy halottak közül is képes őt életrekelteni az Isten, ezért vissza is kapta mintegy előkép gyanánt.
20. Hit(hűség)ben áldotta meg Izsák Jákobot és Ézsaut a jövőre nézve.
21. Hit(hűség)ben áldotta meg a haldokló Jákob József mindkét fiát és imádkozott botja végére támaszkodva.
22. Hit(hűség)ben emlékezett József élete végéhez érkezve Izrael fiainak kivonulására és csontjairól rendelkezett.
23. Hit(hűség)ben rejtegették Mózes világrajövele után három hónapig szülei, mivelhogy látták, hogy tetszetős a gyermek és nem féltek a király rendeletétől.
24. Hit(hűség)gel tagadta Mózes, amikor nagy lett, hogy a fáraó lányának fia,
25. inkább választotta azt, hogy együtt szenvedje el a rosszat az Isten népével, mint a vétek egy ideig tartó élvezetét,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

26. nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztus gyalázatát, mert a jutalomra tekintett,
27. hit(hűség)ben hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragraggerjedéseitől, mert mintha a láthatatlant látta volna kitartóan.
28. Hit(hűség)ben rendelte el a páskát, és a vérrel meghintést, (azért) hogy a pusztító angyal elsőszülötteiket ne érintse.
29. Hit(hűség)ben mentek át a Vörös tengeren úgy, mintha szárazföld volna, amikor pedig az egyiptomiak is megpróbálták ezt, elmerültek.
30. Hit(hűség)ből omlottak le Jerikó falai, miután hét napon át körüljárták.
31. Hit(hűség)ből nem vezett oda Ráháb, a céda az ellenszegülőkkal, mivel befogadta a kémeket békével
32. és mit mondjak még? Kifogynék az időből, ha elsorolnám Gedeont, Bárakot, Sámsont, Jeftát, Dávidot, és Sámuel és a prófétákat,
33. akik hit(hűség) által királyságokat győztek le, igazságosságot műveltek, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be,
34. eloltották a tűz hatóerejét, kard élétől menekültek meg, gyengélkedésükből erőre kaptak, a háborúban erősekké lettek, idegenek táborait megfutamították,
35. az asszonyok feltámasztás útján visszakapták halottaikat, mások pedig kínpadra vonattak, nem fogadták el a menekvést (azért), hogy jobb feltámasztást nyerjenek,
36. mások pedig a gúny és a megkorbácsolás próbáját állták ki, sőt, még bilincseket és börtönt is,
37. megkövezték őket, agyonkínózták próbatételben, ketté fűrészelték, kardélre hányták, bujdoskoltak juhörben. kecskebőrbe öltözve, nélkülöztek, nyomorogtak, rosszat eltűrtek.
38. akikre nem volt méltó a világ, sivatagban és hegyekben, és barlangokban és szakadékokban bolyongtak,
39. és ezek mind, noha tanú(bizony)ságot tett mellettük hit(hűség)ük, nem nyerték meg az ígéretet,
40. mert az Isten számukra valami jobbról gondoskodott (azért), hogy nálunk nélkül végcélba ne jussanak.

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

12. Fejezet

1. Ezért mi is, akiket a tanú(bizony)ságok ily nagy felhője vesz körül, tegyünk le minden terhet és a behálózó vétket, kitartással fussuk meg az előttünk fekvő küzdőteret,
2. nézzünk oda a hit(hűség) elkezdőjére és bevezetőjére. Jézusra, aki az előtte fekvő öröm helyett elszenvedte a keresztet (kínkarót), a gyalázzal nem törődött és az Isten trónjának jobbán leült,
3. mert gondoljátok meg, hogy ő aki a bűnösöktől ekkora támadást tűrt el azért, hogy el ne lankadjatok lelketekben elcsüggedve,
4. mert nem álltatok ellen vér(ontás)ig a bűn elleni tusakodásban.
5. és elfelejtkeztek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: fiam, ne kicsinyeld le az Ur fenyítését, nehogy elcsüggedj, ha dorgál,
6. mert akit szeret az Úr. megfenyíti (neveli), megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad,
7. a fenyítésben maradjatok kitartók, hiszen mint fiaival, úgy bánik veletek az Isten, mert hol van olyan fiú, akit nem fenyít (nem nevel) egy apa?
8. ha pedig fenyít(ő nevel)és nélkül vagytok, amelyben mindenki részesül, akkor korcsok vagytok és nem fiak,
9. azután: (hús)test szerinti atyáink is fenyít(ő nevel)ést alkalmaztak és tiszteltük őket, nem sokkal inkább alávetjük magunkat a szellemek Atyjának, hogy éljünk?
10. mert azok ugyan kevés napon át tetszésük szerint fenyítettek, ő pedig hasznunkra, azért, hogy szentségében részesüljünk,
11. minden fenyít(ő nevel)és ugyan a jelenre nézve nem látszik örvendetesnek, hanem szomorúságosnak, de később a megigazulás békés gyümölcsét adja azoknak, akik általa megedződtek.
12. Ezért a lankadt kezeket és rogyadozó térdeket egyenesítsétek fel
13. és egyenes nyomon járjatok lábaitokkal, hogy le ne sántuljon, hanem inkább meggyógyuljon.
14. Törekedjétek a békességre mindenkivel és a megszentelődésre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.
15. Ügyeljétek arra, hogy senki az Isten kegyelmének híjával ne maradjon, nehogy a keserűség valamely gyökere felnövekedve bajt okozzon és rajta keresztül fertőzést kapjanak sokan,
16. nehogy valaki céda vagy közönséges (szent dolgok megvetője) legyen, mint Ézsau, aki egy tál ételért odaadta elsőszülöttségét,
17. mert tudjátok, hogy utána amikor el akarta sorsrésztül nyerni az áldást, elutasították, mert nem találta meg a helyét a gondolkozásmódjának megváltoztatására, ámbár könnyek közt kereste azt,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. mert nem járultok kézzel tapintható hegyhez és égő tűzhöz, homályhoz és sötétséghez és fergeteghez,
19. sem harsonazengéshez és szózatok hangjához, amelyet akik hallottak, könyörögtek, hogy tovább ne szóljon hozzájuk,
20. mert nem viselhették el ezt a parancsot: ha vadállat ér is a hegyhez, kövezzék meg,
21. és oly félelmetes volt a tünemény, Mózes ezt mondta: megijedtem és reszketek,
22. hanem a Sión hegyéhez járultok és az élő Isten városához, az égi Jeruzsálemhez, és angyalok tízezreihez,
23. az égben összeírt elsősülöttek seregéhez és gyülekezetéhez és az ítélobíróhoz, mindenek Istenéhez, és a végcélba jutott megigazultak szellemeihez,
24. az új szövetség közbejárójához. Jézushoz, a meghintés véréhez, amely hatalmasabban beszél, mint az Ábel vére.
25. Vigyázzatok, nehogy visszautasítsátok azt, aki szól, mert ha azok sem menekültek meg, akik a földön az intelmet adót elutasították, sokkal kevésbé mi, ha attól fordulunk el, aki az égből való,
26. akinek hangja akkor a földet megrengette, mostanra pedig ezt ígéri: még egyszer megrengetem nemcsak a földet, hanem az eget is,
27. ez a „még egyszer” pedig azt jelenti, hogy azok rendülnek meg, változnak át, melyek alkotott dolgok, azért, hogy azok maradjanak meg, amelyek nem megrendíthetők,
28. ezért mi, akik rendíthetetlen királyságot nyertünk, tartsuk meg a kegyelmet, hogy általa Istennek tetsző módon (papilag) szolgáljunk, tisztelettel és félelemmel,
29. mert a mi Istenünk (megjémsztő tűz).

LEVÉL A HÉBEREKHEZ

13. Fejezet

1. A testvéri barátság maradjon meg,
2. a vendégkedvelésről nehogy elfelejtkeztek, mert ezáltal némelyek tudtuk nélkül (rejtve maradva) angyalokat láttak vendégül.
3. emlékezzetek meg a foglyokról, mintha velük együtt ti is megkötözöttek lennétek, azokról, akiket a gonosz gyötör, úgy, mint akik magatok is testben vagytok,
4. tiszteletre méltó legyen a házasság mindenkinél, és a házasság szeptőlétlen, mert a cédákat és házasságtörőket megítéli az Isten.
5. (Ezüst)pérez-sóvárgás-mentes legyen a ti viselkedésetek, elégedjétek meg azzal, amitek van, mert ő maga jelentette ki: semmiképpen sem hagylak el, sem nem hagylak cserben.
6. Úgyhogy bátran mondhatjuk: az Úr nekem segítöm, nem félek, mit tehet nekem ember?
7. emlékezzetek meg előljáróitokról, akik szólták nektek az Isten szavát, akiknek figyeljétek meg életútjuk végét, utánozzátok a hitűséget.
8. Jézus Krisztus tegnap és ma és a korszakokba (nyúlóan) is ugyan az.
9. Különféle és idegen tan(itás)ok nehogy félrevezessenek titeket, mert eszményi kegyelemmel erősíteni meg a szívet, nem eledelekkkel, amelyek nem használnak azoknak sem, akik ilyenekben forgolódnak.
10. Van áldozati oltárunk, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban (papilag) szolgálnak,
11. mert amely állatok vérét beviszi a vétkekért a szentélybe a főpap, azoknak a testét elégetik a táboron kívül,
12. ezért Jézus is, hogy a saját vére által megszentelje a népet, a kapun kívül szenvedett,
13. tehát menjünk ki mi is hozzá a táboron kívül, vállaljuk gyalázatát,
14. mert nincs itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük.
15. Általa tehát vigyük fel a dicséret áldozatát mindenkor az Istennek, az Ő nevével hitvallást tevő ajkaknak gyümölcsét,
16. a jótékonyaságról pedig és a közös adakozásról nehogy megfélemedkeztek, mert ilyen áldozatok tetszenek az Istennek.
17. Engedelmeskedjétek az előljáróitoknak és alkalmazkodjatok hozzájuk, mert ők öröködnék lelkeitek fölött, mint számadók. Hadd tegyék ezt örömmel és ne sóhajtozva, mert ez nem lenne előnyös néktek.
18. Imádkozzatok értünk, mert meg vagyunk győződve, hogy jó lelkiismeretünk van, mindenben eszményien akarunk forgolódni.
19. Főleg pedig azért kérek, hogy ezt tegyétek, hogy gyorsabban visszakerüljek hozzátok.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

20. A békességnek Istene pedig, aki felhozta a halottak közül a korszakos (aioni) szövetség vérével a juhoknak nagy pásztorát, a mi Urunk Jézust,
21. hozzon rendbe titeket minden jóban az Ő akarata megtételére, és munkálja bennünk, ami jóltetsző az Ő szemei előtt Jézus Krisztus által, akinek dicsőség a korszakok korszakain át (aionok aionjaiba). Ámen.
22. Kérlek testvérek, fogadjátok el a bátorítás(nak a) szavát, hisz csak röviden írtam e levelet nektek.
23. Tudjátok meg, hogy Timótheus testvérünk kiszabadult, akivel, ha gyorsan megérkezik, meglátogatlak titeket.
24. Köszöntések mind az előljáróitokat és mind a szenteket. Köszöntenek titeket az itáliaiak.
25. A kegyelem mindnyájatokkal!

JAKAB LEVELE Jakab

1. Fejezet

1. Jakab, Isten és az Úr Jézus Krisztus rabszolgája, a tizenkét törzsnek a szórványban, örüljete!
2. Csupa örömmel tartásotok testvérek, ha sokféle megpróbáltatásba estek,
3. tudjátok, hogy hithűségetek vizsgatétele kitartást munkál.
4. a kitartásnak pedig végcélba vivő munkája legyen, hogy végcélba jutók és minden részben épek legyetek, és semmiben sem fogyatékosak.
5. Ha pedig valaki közöletnek bölcsességnek van híjával, kérje Istentől, aki mindenkinek ad, egyszerűen, és szemrehányás nélkül és nekik is megadja,
6. de kérje hithűségben, egy csöppet sem kételkedve, mert aki kételkedik, hasonlít a tenger habjához, amelyet a szél elindít és ide-oda dobál.
7. mert az ilyen ember ne gondolja, hogy kap valamit az Úrtól.
8. két(felé osztott) lelkű ember, állhatatlan minden utáiban.
9. dicsekedjék pedig az alacsonyrendű testvér az ő magasságával,
10. a gazdag pedig az ő alacsonyságával, mivelhogy elmúlik mint a fű virága,
11. mert felkel a nap perzselő hőségével, és kiszárad a fűvet, és virága lehull, és ábrázatának bája elvész, így a gazdag is a saját jártában-keltében elhervad.
12. Boldog férfi az, aki kitart a megpróbáltatásban, mert ha megvizsgált lesz, elnyeri az élet győzelmi koszorúját, amelyet az Isten az Őt szeretőknak ígért.
13. Nehogy valaki azt mondja, akit megpróbáltatás ér, hogy Isten kísérti, mert az Isten a gonosztól nem kísérthető, Ő pedig nem kísért senkit,
14. de mindenkit a saját kívánsága kísért, amely csalogatja és édesgeti,
15. azután, amikor a kívánság megfogant, vétkeket szül, a vétkek pedig amikor végbemegy, halált hoz létre.
16. Nehogy tévedésben legyetek, szeretett testvéreim.
17. minden jó adomány és minden célbavivő ajándék felülről van, a fények Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy a változandóságnak árnyéka,
18. szándéka hozott létre minket a valóság szavával, hogy első zsenyéje legyünk teremtményeinek,
19. tudjátok meg szeretett testvéreim: legyen pedig minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra,
20. mert az ember haragja Isten igazságosságát nem munkálja.
21. Azért tegyetek le minden szennyet és fennmaradó rosszat, szelídséggel fogadjátok be a belétek oltott Igét, amely képes megmenteni a lelketeket.

22. legyetek pedig megtevői az Igének és nehogy csak hallgassátok, különben megcsaljátok magatokat,
23. mivelhogy, ha valaki hallgatója az Igének, és nem megtevője, hasonlít ahhoz a férfihoz, aki az eredeti arcát tükörben nézegeti,
24. mert megnézte magát és elment és mindjárt elfelejtette, milyen volt,
25. aki pedig figyelmesen beletekint a szabadság célbavivő törvényébe és megmarad benne, nem feledékeny hallgató lett, hanem a munka tetteváltója, ez boldog lesz abban, amit megtesz,
26. ha valaki kegyesnek tartja magát (vallásosnak látszik), de nem fékezi meg nyelvét, hanem megcsalja szívét, annak hiábavaló a vallásoskodása,
27. a tiszta és szeplőtelen vallásoskodás az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban, szeplőtelenül megtartóztatni magát a világtól.

JAKAB LEVELE

2. Fejezet

1. Testvéreim, nehogy a személyek közötti megkülönböztetésben (személyválogatásban) birtokoljátok a dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus hithűségét,
2. mert ha bemegy a zsinagógátokba egy férfiú aranygyűrűvel az ujján, fényes öltözékben és belép egy koldusszegény is piszkos ruhában,
3. rátekinthet arra, aki a fényes ruhát hordja és ezt mondjátok neki: te ülj le ide szépen, és a koldusszegénynek ezt mondjátok: te állj ott, vagy ülj ide a zsámolyom mögé.
4. nem tesztet-e megkülönböztetést magatokban és nem lettetek e gonosz szándékú bírakká?
5. halljátok meg, szeretett testvéreim: nem az Isten választotta-e ki a világ koldusszegényeit, hogy gazdagok legyenek hithűségben és osztályrész élvezői annak a királyságnak, amelyet azoknak ígért, akik szeretik Őt?
6. ti pedig lenézitek (lebecsülitek) a koldusszegényt. Nem a gazdagok hatalmaskodnak-e rajtatok és nem ők hurcolnak-e benneteket bíróság elé?
7. Nem ők káromolják-e azt a szép nevet, amelyen hívnak titeket?
8. persze ha a királyi törvényt teljesítitek az írás szerint: szeresd az embertársadat, mint saját magadat! – jól teszitek,
9. ha pedig személyekben különbséget tesztet, bünt követtek el és a törvény mint törvénszegőket elmarasztal titeket,
10. mert aki az egész törvényt megtartja, de megbotlik egyben, valamennyiben vétkes lett,
11. mert aki ezt mondja: ne törj házasságot, ezt is mondja: ne gyilkolj!, ha pedig nem törsz házasságot, de gyilkolsz, a törvény áthágója lettél.
12. Úgy szóljátok és úgy tegyetek mint akik a szabadság törvénye által fogtok megítéltetni,
13. mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekedett irgalmasságot, de dicsekszik az irgalom az ítélet fölött,
14. mit használ, testvéreim, ha valaki ezt mondja: hite van, tettei pedig nincsenek? Vajon képes-e a hite megmenteni (üdvözíteni) őt?
15. Ha egy férfi testvér vagy egy nőtestvér ruha nélkül van és hiányzik a mindennapi tápláléka,
16. és ezt mondja nekik közületek valaki: menjetek el békességben, melegedjete meg és lakjatok jól, de nem adja meg nekik, amik a testnek szükségesek, mi a haszna?
17. így a hit is, ha nincsenek tettei, halott önmagában,
18. de mondhatja valaki: neked hited van, nekem meg tetteim is vannak, mutasd meg nekem a hitedet tettek nélkül (különválasztva), én is megmutatom tetteimből az én hitemet,
19. ha hiszed, hogy egy az Isten, jól teszed, a démonok is hiszik és borzongnak,
20. akarod-e tudni, ó üres ember, hogy a hit tettek nélkül halott (munkaképtelen)?
21. Ábrahám, a mi atyánk, nem tettekből igazult-e meg, amikor Izsákot, a fiát felvitte az áldozati oltárra?
22. Láthatod, hogy hite összedolgozott tetteivel és tetteiből jutott hite végcélba,
23. így teljesült be az írás, amely ezt mondja: hitt pedig Ábrahám az Istennek és igazságosságul számították be neki (megigazulására vált) és Isten barátjának hívták.
24. Látjátok, hogy tettekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből,
25. ugyanígy Ráháb is, a céda, nem tettekből igazult meg, amikor a hírnököket házába fogadta és másféle úton bocsátotta el?
26. mert ahogy a test szellem nélkül (tőle különválasztva) halott, úgy a hit is tettek nélkül halott.

JAKAB LEVELE

3. Fejezet

1. Ne legyetek sokan tanítók testvéreim, mert látjuk, hogy nagyobb ítéletet veszünk magunkra,
2. mert sokban botlunk mindnyájan: ha pedig valaki szóban nem botlik, az célba érkezett férfi, az képes megzabolázni az egész testét,
3. ha pedig a lovaknak zab(o)lát vetünk a szájába, hogy engedelmeskedjenek nekünk, egész testüket is irányíthatjuk,
4. lám! a hajókat, bármily nagyok is, bármilyen erős szelek hajtják is őket, odairányítja a kis kormányrúd, ahová a kormányos akarja,
5. így a nyelv is kicsiny testrész (tag) és nagy dolgokkal dicsekszik.
6. Lám. egy kicsi tűz mekkora erdőt felgyújt, a nyelv is tűz, az igazságtalanságnak a világa; a nyelv tagjaink közt helyezkedik el és beszennyezi egész testünket és lángba borítja létünk körét és lángba borul a gyehennától,
7. mert minden vadállat és madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető és meg is szelídíti az emberi nem (természet),
8. de a nyelvet senki sem képes megszelídíteni az emberek közül: nyughatatlan rossz, telve halálos méreggel,
9. vele áldjuk az Urat és Atyát, vele átkozzuk az embereket, akik Isten hasonlatosságára jöttek létre,
10. ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Nem szükséges, testvéreim, hogy ezek így legyenek,
11. vajon a forrás ugyanabból a nyílásból buzogtat-e édeset és keserűt?
12. vajon képes-e testvéreim, a fügefa olajbogyót teremni vagy a szőlőtő fügei? a sós forrás sem adhat édes vizet,
13. ki bölcs és értelmes köztetek? mutassa meg eszményi magatartásából tetteit a bölcsesség szelídségében,
14. ha pedig keserű irigység és viszály van szívetekben, nehogy dicsekedjete és hazudjatok az igazság ellen,
15. ez nem fölülről jövő bölcsesség, hanem földönlevő, a lélekből fakadó démoni,
16. mert ahol irigység és viszály van, ott zűrzavar és minden rossz dolog is van.
17. A felülről jövő bölcsesség tiszta, azután békeszerető, engedelkeny, jóra hallgató, irgalommal és jó gyümölcsökkel teli, nem részrehajló, nem kétszínű.
18. Az igazságosság gyümölcsének magvát békében vetik el a békeszerzők számára.

JAKAB LEVELE

4. Fejezet

1. Honnan vannak a háborúságok és a harcok közöttetek? Nem onnan-é, hogy kéjvágyak háborognak (harcot vívnak) a tagjaitokban?
2. Sóvárogtok és nincs semmitek, gyilkoltok és irigykedtek és nem vagytok képesek semmit elérni,
3. harcoltok és háborúskodtok, és nincs semmitek, azért mert nem kérítek, kértek és nem kapjátok meg, mert rosszul kérítek, azért, hogy élvezeteitekre tékozzoljátok.
4. Házasságtörők, nem tudjátok, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? aki tehát a világ barátja szándékozik lenni, Isten ellenségévé lesz
5. vagy gondoljátok, hogy hiába mondja az írás: irigységre vágyódik a Szellem, amely bennünk lakozást vett?
6. de nagyobb kegyelmet ad, ezért mondja: az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.
7. Vessétek tehát alá magatokat az Istennek, álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek.
8. Közeledjete az Istenhez és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti vétkesek, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétlelkűek.
9. Ismerjétek el nyomor(ultság)otokat és gyászoljatok és sirjatok. Nevetétek forduljon gyászra, az örömtők levertségre.
10. Alázkodjatok meg az Úr előtt és felmagasztal titeket.
11. Nehogy megszóljátok egymást testvérek, aki megszólja testvérét vagy elítéli testvéreit, a törvényt szólja le és a törvényt ítéli el, ha pedig a törvényen ítélsz, nem megtevője vagy a törvénynek, hanem ítélőbírája,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

12. egy törvényhozó és ítélőbíró van, Ő megmenthet (üdvöt adhat) és elveszíthet. Te pedig ki vagy, hogy elítéled a legközelebbi embertársadat?
13. Tehát, akik azt mondjátok; ma vagy holnap elmegyünk ebbe vagy abba a városba és ott tevékenykedünk egy esztendeig és kereskedünk és nyereszkedünk,
14. ti, akik nem tudjátok, milyen lesz holnap éltetek, mert pára vagytok, amely kevés ideig látszik, azután eltűnik.
15. ahelyett, hogy ezt mondanátok; ha az Úr akarja és élünk meg tesszük ezt vagy azt.
16. most pedig dicseksztek kevélységekben, minden ilyen dicsekvés gonosz.
17. aki tehát tudna jót tenni és nem tesz, vétke az annak.

JAKAB LEVELE

5. Fejezet

1. Rajta most ti gazdagok, siránkozzatok jajveszékelve a rátok jövő nyomorúságotok miatt,
2. a gazdagságotok megrohadt és a ruhátok molyette lett,
3. az aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott és a rozsdájuk tanú(bizony)ságtétel lesz ellenetek és megemészti (hús)testeteket mint a tűz. Kincset halmoztatok fel az utolsó napokban.
4. Lám! a munkások bére, akik mezőiteket learatták, és amit ti visszatartottatok, (az égre) kiált és az aratók segélykiáltásai a Seregek Ura füleibe eljutottak.
5. Dőzsöltetek a földön és tobzódtatok, hizlaltátok a szíveiteket a(z áldozati) levágás napjára,
6. elítéltétek, meggyilkoltátok az igazat, és az nem állott ellent.
7. Legyetek tehát hosszútűrők testvérek, az Úr eljöveteleig. Lám! a földműves várja a föld drága gyümölcsét, hosszan tűrve vár rá, míg korai és késői esőt kap.
8. Legyetek hosszútűrők ti is, tegyétek szilárdá a szíveiteket, mivel hogy az Úr eljövetele közel van.
9. Ne sóhajtozzatok testvérek egymás ellen, nehogy ítéletet vonjatok magatokra. Lám! az ítélőbíró (már) az ajtó előtt áll.
10. Példát vegyetek, testvérek a rossz elszenvetésére (a baj elhordozására) és a hosszútűrésre a prófétákról, akik szóltak az Úr nevében.
11. Lám! boldognak mondjuk, akik kitartanak. Jób kitartását hallottátok és az Úr (kijelölt) végcélját láttátok, mivelhogy nagy irgalmú az Úr és könyörületes,
12. mindenekelőtt pedig testvéreim, nehogy esküdözzetek, se az égre, se a földre, se más egyéb esküvel. Legyen pedig számotokra az igen: igen és a nem: nem, nehogy ítélet alá essetek,
13. bajt szenved-e valaki köztetek? imádkozzék; jókedvű valaki? énekeljen zsoltárt!
14. gyengélkedik valaki köztetek? hívassa el magához a (kihívott) gyülekezet (eklézsia) véneit és imádkozzanak fölötte, kenjék meg olajjal az Úr nevében,
15. és a hit imádságba megmenti (megtartja) a beteget (ingatagot, tántorgót) és életre kelti az Úr és ha vétkezett, bocsánatot nyer.
16. Valljátok meg tehát egymásnak a vétkeket és imádkozzatok egymásért, hogy így meggyógyuljatok, sok erőt ad az igaz ember buzgó könyörgése.
17. Illés ember volt, hasonló érzésű hozzánk és esedezve imádkozott, hogy ne legyen eső, és nem esett eső a földre három évig és hat hónapig,
18. és ismét imádkozott és az ég záporosót adott és a föld előhozta gyümölcsét.
19. Testvéreim, ha valaki közületek eltéved (letér) az igazságtól, és visszafordítja valaki,
20. az tudja meg, hogy aki visszatéríti (visszafordítja) a vétkest tévelygő útvjáról, megmenti annak lelkét a halálból és betakarja a vétkek sokaságát (fátylat borít a vétkek sokaságára).

PÉTER ELSŐ LEVELE I.Péter

1. Fejezet

1. Péter, Jézus Krisztus apostola a kiválasztott kivándorlóknak Pontus, Galácia, Kappadókia, Ázsia és Bithinia szórványaiban,
2. az Atya Isten előretudása szerint, a Szellem megszentelésében, engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre; kegyelem nektek és békesség bőségesen.
3. Áldott az Isten, és Urunk, Jézus Krisztusnak Atyja, aki nagy irgalma szerint újra életre hozott minket élő reménységre, Jézus Krisztusnak halottak közül való feltámadása által,
4. romolhatatlan, szeplőtelen és hervadatlan sorsrész élvezésre, amely az egekben van félretéve számunkra,
5. akiket Isten hatalma megőrzött a hit(hűség) által az üdvösségre, amely készen áll, hogy az utolsó időszakban lelepleződjék,
6. amelyben ujjongtok, bár jelenleg, ha így is kell lenni, szomorkodtok különféle megpróbáltatásokban,
7. azért, hogy a ti megpróbált hiteteket, amely értékesebb a veszendő, de tűzben próbált aranynál, magasztalásra és dicsőségre és megbecsülésre méltónak találják Jézus Krisztus lelepleződésekor.
8. Akit noha nem láttok, szerettek, akiben, noha jelenleg nem látjátok, de hisztek, örvendeztek szóval ki nem mondható és megdicsőült örömmel,
9. mert elérítek a hit végcélját, lelketek üdvösségét.
10. Ez üdvösség felől szorgosan kerestek és buzgó kutatást folytattak a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak (jövendöltek),
11. nyomozva, hogy melyik vagy miféle időpontra tette nyilvánvalóvá Krisztusnak bennünk lévő Szelleme, amikor előre tanú(bizony)ságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azokat követő dicsőségről,
12. kinyilatkoztatást kaptak, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amiket most nektek hirdettek, akik nektek az örömmüzenetet szólták az égből küldött Szent Szellem által, amikbe sóvárogva vágnak az angyalok (is) betekíteni,
13. ezért övezzétek fel gondolkozástok derekait józanul, végcél felé tartva, reménykedjetez abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus hoz nektek, megjelenésekor,
14. mint engedelmesség gyermekei nehogy az előző tudatlanságtokbani vágyaitokhoz szabjátok magatokat,
15. hanem, mint ahogy Szent az, aki elhívott titeket, legyetek ti is szentek minden forgolódásokban,
16. azért írták meg: szentek legyetek, mert én szent vagyok
17. és ha Atyának hívjátok azt, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit tettei szerint, félelemmel forgolódjatok itt tartózkodástok idejében,
18. tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon vagytok megváltva az atyáitoktól rátok hagyományozott hiábavaló életmódotokból,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. hanem Krisztusnak, a hibátlan és szeplőtelen (egészen tiszta) Báránynak a drága vérében,
20. akit kiszemeltek ugyan a világ (alapjának) levetése előtt, de az utolsó időkben jelent meg (lett láthatóvá) értetek,
21. akik általa lettetek Istenben hithű(ségese)kké, aki életre keltette Őt, a halottak közül, és dicsőséget adott neki, úgyhogy hitetek reménység is legyen Istenben,
22. a lelketeket tisztítsátok meg az igazság iránti engedelmségben a kétszínűség nélküli testvérkedvelésre, egymást szívből szeressétek figyelmesen (huzamosan),
23. akik újjá lettetek nem romlandó magból, hanem romolhatatlanból, Istennek élő és maradandó Igéje által,
24. mivel minden (hús)test olyan, mint a fű, és minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és a virága lehull,
25. az Úr beszéde pedig megmarad a (világ)korszakra. Ez pedig a beszéd, amelyet örömmelként hirdettek nektek.

PÉTER ELSŐ LEVELE

2. Fejezet

1. Tegyetek félre minden rosszaságot, minden csalást és kétszínűséget irigységeket és minden megszólást,
2. mint újszülött csecsemők az igei hamisítatlan tejet kívánjátok, hogy belőle növekedjétek az üdvösségre:
3. ha ugyan megízleltétek, hogy milyen jó az Úr!
4. Hozzá menjetek az élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan eldobtak (mint értéktelent), de Isten kiválasztotta és megbecsülte,
5. és ti, mint élő kövek, épüljétek szellemi házzá, szent papsággá, hogy vigyetek fel szellemi áldozatokat, amelyeket szívesen fogad Isten, Jézus Krisztus által,
6. ezért van benne az írásban: Lám! leteszek Sionban egy kiválasztott drága (becses) szegletkövet, és aki hisz abban, semmiképpen nem vall szégyent,
7. nektek tehát, akik hisztek, érték ez, a hitetleneknek azonban kő, amelyet eldobtak az építők, az szegletkő lett,
8. a megütközés (botlás) köve és a botránkozás (botrány) sziklája lett, akik beleütköznek az Igébe, nem engedelmeskednek abban, amire rendelve is lettek,
9. ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonba vett (szerzett) nép vagytok, hogy így annak kiváló dolgait hirdessétek, aki a sötétségből titeket elhívott az Ő csodálatos fényébe,
10. akik egykor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok, akik azelőtt nem nyertetek irgalmat, most pedig irgalmat nyertetek,
11. szerettem, kérlek (intelek) titeket, mint akik idegenek és zarándokok vagytok, tartózkodjatok a (hús)test kívánságaitól, amelyek harcolnak a lélek ellen,
12. szép (eszményi) magatartástok legyen a nemzetek között, hogy amiben megszólalnak titeket, mint rosszat tevőket, szép tetteitekből, amikor rátok ismernek, dicsőítsék az Istent a meglátogatás napján,
13. az Úrért vessétek magatokat alá minden emberi rendelkezésnek (intézménynek) akár királynak, mint fölöttes hatalomnak (feljebbvalónak),
14. akár vezetőknél, mint akiket Ő küld a rosszat tevők büntetésére, a jót tevőknek pedig kitüntetésére,
15. mivelhogy ez az Isten akarata, jótevésével némítsátok el az ostoba emberek tudatlanságát,
16. mint szabadok, és nem mint olyanok, akik a szabadságot a rosszaság takarójául használják, hanem mint Isten rabszolgái,
17. mindenkit tiszteljétek (becsüljétek), a testvériséget szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek,
18. ti háziszolgák, rendeljétek alá magatokat minden félelemmel a gazdáitoknak, nem csak a jóknak és megértőknek, hanem a gorombáknak is,
19. mert kegyelem az, ha valaki Isten iránti lelkiismeretessége által hordoz bánatot, igazságtalanul szenvedve,
20. mert milyen dicsőség az, ha vétkeztek, és eltűritek az arculütést? de hajót tesztek és szenvedve eltűritek, ez kegyelem (ez kedves) az Istennél,
21. mert erre vagytok elhíva, mivelhogy Krisztus is szenvedett értetek, nektek példát hagyott hátra, hogy kövessétek a nyomdokait.
22. Aki nem vétkezett, sem csalás nem volt található a szájában,
23. aki, amikor szidták, nem viszonozta a szidalmat, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta magát az igazságosan ítélő bírónak,

24. amikor a vétkeinket önmaga vitte fel testében a (száraz)fára, hogy a vétkeknek meghaljunk, az igazságosságnak éljünk: akinek sebei által gyógyultatok meg,
25. mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most odafordultatok a lelketek pásztorához és felvigyázójához (felügyelőjéhez).

PÉTER ELSŐ LEVELE

3. Fejezet

1. Hasonlóképpen az asszonyok engedelmességedjenek a saját férjüknek, hogy ha némelyek nem engednek is az Igének, feleségük magatartása által szó nélkül is megnyerje őket,
2. ha látják a ti félelemben szent tisztaságú magatartástokat,
3. akiknek ékessége ne legyen külső, hajfonogatás és aranynak körülrakása vagy öltözékek felvevése,
4. hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes szellem romolhatatlanságában, ami Isten szemében értékes,
5. mert így ékesítették egykor magukat a szent asszonyok, akik (elváró) reménységüket Istenbe vetették, engedelmességedtek a saját férjeiknek,
6. mint Sára hallgatott Ábrahámra, akit urának hívott, akinek gyermekei lesztok, hajót tesztek és nem riadtok vissza semmiféle fenyegetéstől.
7. Ti férfiak, hasonlóképpen megértéssel lakjatok együtt; a gyengébbnek, az asszonyi edénynek megbecsülést adjatok, mint akik részestársak a kegyelmi életben, nehogy akadály legyen az imádság(aitok)nak bennetek.
8. Végül pedig mindannyian legyetek egyetértők, együttérzők, testvérkedvelők, jóindulatúak, alázatosságra törekvők,
9. nehogy rosszal fizessetek rosszért, vagy szidalommal szidalomért, ellenkezőleg, mondjatok áldást, mivelhogy arra kaptatok elhívást, hogy áldás legyen sorsrészetek,
10. mert aki akarja az életet szeretni és jó napokat látni, vonja el a nyelvét a rossztól, és ajkát, nehogy álnokságot szójon,
11. kerülje ki a rosszat és tegyen jót, keresse a békét, és járjon utána,
12. mivelhogy az Úr szeméi az igazságosokon vannak, és fülei a könyörgéseiken, az Úr orcája pedig azok ellen fordul, akik rosszat tesznek
13. és ki az, aki nektek árthat, ha a jóért buzgók lesztok?
14. de még ha szenvedtek is az igazságosság miatt, boldogok vagytok. A tőlük való félelem ne ijesszen meg benneteket, zavarba se essetek,
15. az Urat, a Krisztust pedig szenteljétek meg a szíveitekben, és legyetek készek mindig megfelelni mindenkinek, aki számon kér titeket a bennetek lévő reménység felől, de szelídséggel és félelemmel,
16. jó lelkiismeret birtokosai legyetek, hogy amiben leszólnak titeket, szégyenüljenek meg azok, akik szidalmazzák a ti Krisztusban való jó magatartásotokat,
17. mert jobb jótettekért - ha ez az Isten akarata - szenvedni, mint rosszat téve,
18. mivelhogy Krisztus is meghalt egyszer a vétkekért, az igazságos az igazságtalanokért, hogy minket odavezessen az Istenhez, halálba vitték ugyan (hús)test szerint, de megelevenítettetett Szellem szerint,
19. amelyben elment, és a börtönben lévő szellemeknek is hírt vitt,
20. akik engedetlenség voltak egykor, amikor megvárta az Isten hosszútűrése Noé napjaiban, míg elkészült a bárka, amelyben kevés, azaz nyolc lélek menekült meg vizen keresztül,
21. aminek ellenképeként minket is most a bementetés ment meg, nem a (hús)test szennyének letétele, hanem a jó lelkiismeretért való folyamodás Istenhez, Jézus Krisztus feltámadása által,
22. aki az Isten jobbán van, miután az égbe ment, és alá kerültek angyalok és hatalmasságok és erők.

PÉTER ELSŐ LEVELE

4. Fejezet

1. Mivel tehát Krisztus szenvedett (hús)testben, ti is ugyanazzal a gondolattal fegyverkezzetek fel, hogy aki szenved (hús)testben, felhagy a vétkezéssel,
2. hogy többé ne emberi vágyaknak, hanem Isten akaratának élje le a (hús)testben hátralevő időt,
3. mert elég, hogy az eltelt időben a nemzetek akaratát műveltük, járván kicsapongásokban, vágyakban, borozásokban, dőzsölésekben, iszákosságban és tiltott bálványimádásokban,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

4. ezért idegenkedve nézik, hogy ti már nem rohantok a züllöttségnek ugyanabba a posványába, és ezért káromkodnak,
5. de számot adnak majd annak, aki készen van ítélni élőket és holtakat,
6. mert azért hirdették az örömmüzenetet a holtaknak is, hogy ha ítélet alá esnek emberként (hús)testben, éljenek Isten szerint Szellemben.
7. Mindennek pedig a vége közeleg. Legyetek tehát okosak és józanok az imádságra,
8. mindenk előtt pedig az egymás iránti szeretet bensőséges legyen bennetek, mivelhogy a szeretet leplet borít (elfedezi) a vétkek sokaságára,
9. legyetek egymás iránt vendégkedvelők zúgolódás nélkül,
10. ki-ki milyen kegyelmi ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten különféle kegyelmi ajándékának jó intézői,
11. ha valaki szól, mint Isten szózatát mondja, ha valaki szolgál, azzal az erővel tegye, amelyet ad az Isten, hogy mindenben dicsőítést kapjon az Isten, Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom a korszakok korszakába nyúlóan. Ámen.
12. Szeretteim! Nehogy idegenkedjete a tüztől, amely megpróbáltatásul lett rajtatok, mintha valami különös dolog érne benneteket,
13. hanem amennyi részt vállaltok Krisztus szenvedéseiben, annyira örüljete is, hogy az Ő dicsősége kinyilvánulásakor (lelepleződésekor) is ujjongva örülhessetek,
14. ha szidalmaznak Krisztus nevéért, boldogok vagytok, mivelhogy a dicsőségnek és az Istennek Szelleme megnyugszik rajtatok,
15. mert senki se szenvedjen közületek, mint gyilkos vagy tolvaj vagy mint rosszat tevő vagy más dolgába avatkozó,
16. ha pedig mint keresztyén (szened), nehogy szégyellje, hanem dicsőítse az Istent ebben a névben,
17. mivelhogy itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten házán, ha pedig először rajtunk kezdődik, mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek Isten örömmüzenetének,
18. ha az igazságos is alig menekül meg, hol lesz az elvetemült és vétkes?
19. Úgyhogy akik szenvednek az Isten akarata szerint, azok is jót cselekedve bízzák lelküket a hűséges Teremtőre.

PÉTER ELSŐ LEVELE

5. Fejezet

1. Az előljárókat (presbitereket), akik köztetek vannak, kérem én, az előljárótárs és Krisztus szenvedéseinek tanúja, aki a megjelenő dicsőségnek is részese vagytok.
2. pásztoroljátok Istennek köztetek lévő nyáját, nem kényszerből, hanem önként, Isten szerint, nem rút haszonlesésből (piszkos nyereségvágyból), hanem készséges indulatból,
3. nem is úgy, hogy uralkodjatok az osztályrészeken, hanem legyetek példaképei a nyájnak,
4. úgy, amikor majd megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját.
5. Ugyanúgy ti ifjak, rendeljétek alá magatokat az öregebbeknek, mindnyájan pedig egymásnak, az alázatosság szolgakötényét kössétek fel, mivelhogy az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad,
6. Alázzátok meg tehát magatokat az Isten hatalmas keze alá (azért), hogy titeket felmagasztaljon alkalmas időszakban,
7. minden gondotokat vessétek rá, mivelhogy törődik veletek (gondoskodik rólatok),
8. józanok legyetek, virrasszatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán széjjeljár, keresi, kit nyeljen el,
9. akinek álljatok ellene szilárd hithűséggel, tudván, hogy ugyanezek a szenvedések várnak e világban a ti testvéreitekre.
10. A minden kegyelemnek az Istene pedig, aki elhívott minket korszakra szóló üdvösségére. Krisztusban, rövid szenvedés után Ő maga fog helyreigazítani, megszilárdítani, biztos alapra helyezni.
11. Ővé a hatalom a korszakok korszakaiba nyúlóan. Ámen.
12. Szilvánusz által, aki nektek hithű testvéretek - úgy vélem, röviden írtam nektek, bátorítva és tanú(bizony)ságot téve, hogy ez az Isten igaz kegyelme, amelyben álltok.
13. Köszöntenek titeket, akik Babilonban kiválasztottak, és Márk, az én fiam.
14. Köszöntétek egymást a szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok.

PÉTER MÁSODIK LEVELE II.Péter

1. Fejezet

1. Simon Péter, Jézus Krisztus rabszolgája és apostola: azoknak írok, akik velünk egyenlő értékű hitben részesültek Istenünknek és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak igazságosságában,
2. kegyelem és békesség töltsön be titeket Istennek és Urunknak, Jézusnak megismerésében.
3. Amint minket mindennel megajándékozott az Ő isteni hatóereje, ami az élethez és az Istenben való boldogsághoz kell, annak megismerése által, aki minket az Ő dicsőségére és az erényre elhívott,
4. amelyek által értékes és a legnagyobb ígéreteket ajándékozta azért, hogy ezek által részesei legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljete a romlottságtól, amely a kívánságban van e világban.
5. éppen ezért, minden igyekezettel azon legyetek, hogy bőségesen adjatok a hitetekhez erényt, az erényhez pedig ismeretet,
6. az ismerethez pedig önuralmat, az önuralomhoz pedig kitartást, a kitartáshoz pedig az Isten tiszteletét,
7. az Isten tiszteletéhez pedig testvériességet, a testvériességhez pedig szeretetet,
8. mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket sem tétlenné (hatástalanná), sem gyümölcstelenné a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve,
9. mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, aki megfélekedett a régi vétkeiből való megtisztulásról,
10. ezért testvérek, még inkább igyekezzetek elhivatástokat és kiválasztástokat szilárddá tenni, mert ha ezeket teszitek, nem botlotok meg soha,
11. mert így gazdagon megadják nektek a bemenetelt a mi Urunknak és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak korszakra szóló királyságába.
12. ezért igyekszem mindig emlékeztetni titeket ezekre, noha ismerősök vagytok és szilárdak a jelenvaló igazságban,
13. igazságosnak tartom pedig, hogy ameddig ebben a sátorban vagyok, ébresztgesselek titeket emlékeztetés által,
14. tudom, hogy gyorsan meglesz a sátorom letétele, amint Urunk, Jézus Krisztus is tudtomra adta,
15. igyekszem pedig hogy mindenkor módotokban legyen elmenetelem után is ezekről megemlékezni,
16. mert nem bölcsen kieszelt hitregék nyomába szegődve ismertettük meg veletek az Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem szemtanúi lettünk nagyságának,
17. mert amikor az Atya Istentől azt a megbecsülést és dicsőséget kapta, hogy hozzá a nagyszerű dicsőségtől ilyen szózat jött: ez az én szeretett Fiam, aki megnyerte tetszésemet (kedvem lelem),
18. és ezt az égből jött hangot hallottuk, amikor vele együtt voltunk a szent hegyen,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. és még szilárdabban tartjuk a próféta szót, amelyre igen jól teszitek, ha figyeltek, mint egy sötét helyen világító mécsre, amíg a nappal felragyog, és a hajnalcsillag (fényhozó) feljön a szívetekben,
20. először is ezt értsétek meg, hogy az írás egy jövődölése sem származik saját magyarázatunkból,
21. mert soha ember akaratából nem hoztak próféciát, hanem a Szent Szellemtől sugalmazva szóltak Istentől emberek.

PÉTER MÁSODIK LEVELE

2. Fejezet

1. Támadtak pedig hamis próféták is a nép körében, mint (ahogy) köztetek is lesznek hamis tanítók, akik romboló szakadásokat (pusztító tévtanokat) vezetnek be, megváltó Urukot is megtagadják, magukra gyors pusztulást hoznak
2. és sokan követik őket kicsapongásaikban, akik miatt a valóság útját káromolják,
3. akik kapzsiságukban (többet bírni-vágyásukban) költött szólammal becsapnak titeket, akik számára az ítélet már régtől fogva nem marad el, és a romlásuk nem szunnyad,
4. mert ha Isten a vétkező angyalokat nem kímélte, hanem az alvilág sötét üregeibe taszította őket, hogy ott maradjanak őrizetben az ítéletre
5. és a régi világnak sem kedvezett, hanem csak Noét az igazságosság hírnökét őrizte meg nyolcadmagával, amikor özönvizet zúdított az elvetemült világra,
6. Szodoma és Gomora városát elhamvasztotta, pusztulásra ítélte, hogy példát állítson azoknak, akik a jövőben elvetemültekké lesznek
7. és az igazságos Lótót, akit a gonoszok kicsapongó magaviselete meggyötört, kiragadta,
8. mert az igaznak, mivel közöttük lakott, látva és hallva törvénysértő tetteiket, napról-napra gyötrelmet okozott igazságos lelkének,
9. ért hozzá az Úr, hogy az Istenben boldogokat a megpróbáltatásból kiragadjon, a nem igazakat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartsa,
10. főként pedig azokat, akik beszennyező vágyakban a (hús)test után járnak, és a felsőbbiséget megvetik, vakmerők, önfejűek, nem rettegnek a dicső(ségben lévő)ket káromolni,
11. holott az angyalok, bár erősségre és hatalomra nagyobbak, nem hoznak ellenük az Úr előtt káromló ítéletet,
12. ezek pedig, mint okatlan állatok, amelyek természettől arra vannak, hogy megfogják és elpusztítsák őket, tudatlanságukban azokat káromolják, akiket nem ismernek, azzal, hogy rontanak, maguk is megromlanak,
13. megkapják a bért gonoszságukért, akik élvezetnek tartják a nappali tivornyát, szennyfoltok és szégyenfoltok, kéjelegnek a csalárd kívánságaikban, amikor veletek együtt lakmároznak,
14. akiknek szeméi telve vannak azzal, akivel házasságot törnek, és telhetetlen vétkekkel csábítgatják a meg nem szilárdult lelkeket, szívük be van gyakorolva a kapzsiságra: átok gyermekei!
15. Akik az egyenes utat elhagyták, és eltévedtek, elindultak a Bálám – a Beor fiának – útján, aki az igazságtalanság bérét megszerette,
16. magát pedig kitette a saját törvénytelenységének: egy hangtalan igavonó állat emberi hangon megszólalt, és meggátolta a próféta esztelenségét,
17. ezek víztelen források és forgószéltől kergetett felhők, akiknek a sötétség homálya van fenntartva,
18. mert nagyhangú, üres szólammal (hús)testi vágyakra, kicsapongásra csábítják azokat, akik alighogy elmenekültek azoktól, akik tévúton járnak,
19. szabadságot ígérnek nekik, holott a romlottság rabszolgái, mert mindenki annak a rabszolgaságába kerül, aki legyúrta,
20. mert ha azok, akik a világ förtelmeitől megmenekültek az Úr és Üdvözítő Jézus Krisztus megismerése által, de újra belekeveredve hatalmába estek, azoknak az utolsó állapota rosszabb lett az azelőttinél,
21. mert jobb lett volna nekik, ha nem ismerték volna meg az igazság(osság) útját, minthogy azt megismerve visszaforduljanak (elpártoljanak) a nekik átadott szent parancsolattól,
22. végbe ment rajtuk az igaz példabeszéd: a kutya visszafordult ahhoz, amit kihányt és a megfürdött disznó a sárban hempereg.

PÉTER MÁSODIK LEVELE

3. Fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. Ez már a második levél szeretteim, amelyet nektek írok, hogy fölkeltem bennetek az emlékeztetés által a napfénytiszta gondolkodást,
2. hogy eszetekbe jussanak azok a beszédek, amelyeket előre megmondták a szent próféták, és a mi parancsolatunk, akik az Úrnak és Üdvözítőnek apostolai vagyunk,
3. először ezt értsétek meg, hogy az utolsó napokban csúfondáros gúnyolódok fognak jönni, akik saját kívánságaik szerint járnak,
4. és ezt mondják: hol van az Ó visszajövetelének ígérete? mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdete óta van,
5. mert ezek készakarva elfelejtik, hogy az egek már régen megvoltak, és a föld vízből és víz által állott össze az Isten szavára,
6. amelyek által az akkori világ vízzel elárasztva elveszett,
7. a mostani egeket pedig és a földet ugyanaz a szó elnapolta a tűz számára, fenntartva az ítéletnek és az elvetemült emberek pusztulásának napjára.
8. Ez az egy pedig ne kerülje el figyelmeteket, szeretteim, hogy egy nap az Urnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap,
9. nem késik el az Úr az ígérettel, ahogy némelyek késedelmeskedésnek tartják, hanem hosszútűró irántunk, nem az a szándéka, hogy valaki is elveszen, hanem mindenki gondolatmód megváltozásra jusson (helyet kapjon).
10. Eljön pedig az Úr napja, mint egy tolvaj, amelyben az egek nagy robajjal elmúlnak, az elemek pedig hőtől elégve felbomlanak, a föld is, a benne lelhető dolgok is.
11. miután mindezek így felbomlanak, milyeneknek kell lennetek szent magatartástokban és az Isten tiszteletében,
12. akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amely által az egek tűzben égve felbomlanak, és az elemek hőtől elégve megolvadnak,
13. mi pedig új egeket és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyekben az igazságosság lakik,
14. ezért szeretteim, mivel ezeket várjátok, legyetek rajta, hogy szeplőtelenül és kifogástalanul találjon (titeket) Ő békeességben
15. és a mi Urunk hosszútűrését üdvösségnek tartjátok, ahogyan a mi szeretett testvérünk, Pál is, a neki adott bölcsesség szerint írta nektek,
16. ahogyan minden levelében is, amikor bennük ezekről szól, amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amelyeket a tanulatlanok és meg nem szilárdultak kicsavarnak, mint a többi írásokat is, a saját vesztükre.
17. Ti, tehát, szeretteim, mivel előre tudjátok ezt, őrizkedjétek, nehogy az erkölcstelenek tévedése elsodorjon benneteket, vagy ki ne essetek saját szilárdságotokból,
18. növekedjétek pedig a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus kegyelmében és ismeretében.
Övé legyen a dicsőség most is, és a korszak napjára.

JÁNOS ELSŐ LEVELE I.János

1. Fejezet

1. Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit láttunk szemünkkel, amit szemléltünk és kezünk megtapintott, az élet Igéjéről,
2. és ez az élet megjelent, és láttuk, tanú(bizony)ságot teszünk róla és hirdetjük nektek a világkorszakra szóló (aioni) életet, amely az Atya felé fordult és megjelent nekünk:
3. amit láttunk és hallottunk, hirdetjük nektek is (azért), hogy ti is közösségben legyetek velünk, és a mi közösségünk pedig az Atyával és a Fiával, Jézus Krisztussal,
4. ezeket írjuk nektek (azért), hogy az örömünk teljes legyen,
5. és ez az üzenet, amelyet hallottunk tőle és hirdetünk nektek, hogy az Isten fény, és semmi sötétség nincs benne.
6. Ha mondjuk, hogy közösségünk van vele és a sötétségben járunk, hazudunk, és nem tesszük az igazságot,
7. ha pedig a fényben járunk, mint Ő (maga) a fényben van, közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, a Fiának vére megtisztít minket minden vétectől (büntől).
8. Ha azt mondjuk, hogy vétünk nincs, magunkat csaljuk meg és az igazság nincs bennünk,
9. ha megvalljuk a vétkeinket, hű és igaz, hogy megbocsátja nekünk a vétkeket, és megtisztít minket minden igazságtalanságtól,
10. ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük Őt, és az Igéje nincs bennünk,

JÁNOS ELSŐ LEVELE

2. Fejezet

1. gyermekeim, ezeket írom nektek, nehogy vétkezzetek (cél't ne tévesszetek), és ha valaki vétkezik, szószólónk van az Atyánál: Jézus Krisztus, az igazságos
2. és Ő (maga) az engesztelő áldozat a vétkeinkért, és nem csak a mienkért egyedül, hanem az egész világéért is
3. és abból tudjuk meg, hogy megismertük, ha parancs(olat)ait megtartjuk,
4. aki mondja, hogy ismerem Őt, és a parancs(olat)ait nem tartja meg, hazug az, és benne a való(igaz)ság nincs meg,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

5. aki pedig megtartja az Igét való(igazság)ban, abban az Isten szeretete végcélba jutott. Erről tudjuk, hogy benne vagyunk.
6. aki azt mondja, hogy benne marad, köteles (tartozik) úgy járni, ahogyan Ő is járt,
7. szerettem, nem új parancs(olat)ot írok nektek, hanem régi parancs(olat)ot, amely birtokotokban van kezdettől fogva: a régi parancsolat) az az Ige, amelyet hallottatok,
8. ismét új parancs(olat)ot írok nektek, ami igaz Őbenne és tibennetek, azt, hogy a sötétség elvonul (múlik) és az igazi fény már ragyog,
9. aki azt mondja, a fényben van és a testvérét gyűlöli, a sötétségben van mostanáig is,
10. aki szereti a testvérét, az a fényben marad és megbotráncsoltató (megütközés) nincs benne,
11. aki pedig gyűlöli a testvérét, sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja hova megy, mert a sötétség megvakította a szemeit,
12. írok nektek kisgyermek, mert megbocsátást nyertek a vétkeitek az Ő nevéért,
13. írok nektek apák, mivel megismertétek azt, Aki a kezdet óta van, írok nektek ifjak, mivel legyőztétek a gonoszt,
14. írtam nektek kisgyermek, mivel megismertétek az Atyát, írtam nektek apák, mivel megismertétek azt, Aki kezdet óta van. írtam nektek ifjak, mivel erősek vagytok, és az Isten ígéje bennetek marad, és legyőztétek a gonoszt.
15. Ne szeressétek a világot, sem pedig amik a világban vannak, ha valaki szereti a világot, nincs meg abban az Atya szeretete,
16. mivelhogy minden, ami a világban van, a (hús)test kívánsága, a szemek kívánsága és a (meg)él(h)et(és) kérkedése (fitogtatása), az nincs az Atyától, hanem a világból van
17. és a világ elmúlik, a kívánsága is, aki pedig megteszi az Isten akaratát, az megmarad a világkorszakba (aionba),
18. gyermekeim, utolsó óra van, és amint hallottátok, hogy jön az antikrisztus, és mert sok antikrisztus lett, ebből tudjuk, hogy az utolsó óra itt van.
19. Közülünk jöttök ki, de nem voltak belőlünk valók, mert ha belőlünk valók lettek volna, megmaradtak volna velünk, hanem azért lett így, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy nincs mindenki belőlünk (közülünk)
20. és ti a kenet birtokosai vagytok a Szentől, és ezt tudjátok mindnyájan,
21. nem azért írtam nektek, mintha nem tudnátok az igazságot, hanem mivel hogy tudjátok azt, és hogy semmiféle hazugság nincs az igazságból,
22. ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus (Felkent)? ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút,
23. aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem, aki vallja a Fiút, azé az Atya is. Ti amit hallottatok kezdettől fogva, az maradjon bennetek.
24. Ha bennetek marad, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is a Fiúban és az Atyában maradtok,
25. és ez az ígéret, amelyet Ő maga ígért nektek, a világkorszakra szóló (aioni) élet,
26. ezeket írtam nektek azokról, akik megtévesztenek (félrevezetnek) titeket
27. és ami titeket illet, a kenet, amelyet Tőle kaptatok, megmarad bennetek, és nincs szükségetek arra, hogy bárki tanítson titeket, hanem annak a kenete megtanít titeket mindenre, és az is igaz és nem hazugság, ahogyan(an) tanított titeket, úgy maradjatok benne
28. és most gyermekeim, maradjatok benne, hogy amikor megjelenik, nyílt bizalmunk legyen, és nehogy megszegyenüljünk az eljövetelekor,
29. ha tudjátok, hogy igazságos, tudjátok azt is, hogy mindenki, aki az igazságosságához szabja tetteit, Belőle született (veszi eredetét),

JÁNOS ELSŐ LEVELE

3. Fejezet

1. nézzétek, mekkora szeretetet adott nekünk az Atya (azért), hogy Isten gyermekeinek hívassunk, és azok is vagyunk, ezért nem ismer minket a világ, mert nem ismeri Őt.
2. Szerettem, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, mik leszünk, de tudjuk, hogy ha nyilvánvaló lesz, hozzá hasonlók leszünk, mivelhogy meglátjuk Őt, amint van,
3. és mindenki, akinek e reménysége megvan hozzá, megtisztogatja magát, mint ahogyan Ő is szentül tisztta,
4. mindenki, aki vétkezik, a törvénytelenséget is teszi, és a vétek: a törvényszegés,
5. és tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a vétkeket elvegye és vétek Őbenne nincs,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

6. mindenki, aki benne marad, nem vétkezik, mindenki, aki vétkezik, nem látta Őt, sem pedig nem ismerte meg Őt,
7. gyermekeim, senki ne vezessen félre (ne tévesszen meg) titeket, aki az igazságossághoz szabja tetteit, az igazságos, mint ahogy Ő (is) igazságos,
8. aki teszi a vétket, az ördögtől van, mivelhogy kezdettől fogva az ördög vétkezik, ezért jelent meg az Isten Fia, hogy lerontsa (lebontsa) az ördög munkáját,
9. mindenki, aki Istenből lett, vétket nem tesz, mivel az Ő magja benne marad és nem vétkezhet, mivelhogy Istenből született (ered),
10. így lesznek szemmel láthatók (nyilvánvalók) az Isten gyermekei és az ördög gyermekei, mindenki, aki nem az igazságossághoz szabja tetteit, nincs Istenből, és az sem, aki nem szereti a testvérét,
11. mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást,
12. ne úgy, mint Kain, aki a gonoszból volt és agyonütötte a testvérét, és miért ölte meg? mert a tettei gonoszak voltak, a testvééré pedig igazak,
13. nehogy csodálkozzatok, testvérek, ha gyűlöl titeket a világ;
14. mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mivelhogy szeretjük a testvéreket; aki nem szeret, a halálban marad,
15. mindenki, aki gyűlöli a testvérét, embergyilkos, és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs birtokában a világkorszakra szóló (aioni) élet.
16. Arról ismertük fel a szeretetet, hogy Ő értünk a lelkét letette, és nekünk is kötelességünk a testvérekért a lelkünket letenni.
17. Akinek pedig megvan a megélhetése e világban, és elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja szívét (a bensejét) előle, hogyan marad meg az Isten szeretete abban?
18. gyermekeim, nehogy szóval szeressünk, se(m) pedig nyelvvvel, hanem tettel és valóságban,
19. ebből ismerjük meg, hogy valóságból vagyunk, és a színe előtt így nyugtatjuk meg szívünket,
20. hiszen, ha vádol is minket a szívünk, nagyobb az Isten a szívünknel, ismer és tud mindent,
21. szerettem, ha a szív nem vádol, nyílt bizalmunk van az Istenhez,
22. és amit (csak) kérünk, megkapjuk tőle, hiszen a parancsolatait megtartjuk és ami kedves a szemében, azt tesszük
23. és az a parancsolat, hogy higgyünk a Fiának, Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, mint ahogyan parancsul adta nekünk.
24. aki megtartja a parancs(olat)ait, az benne marad, Ő is abban, és erről ismerjük meg, hogy bennünk marad, a (Szent) Szellemről, akit nekünk adott.

JÁNOS ELSŐ LEVELE

4. Fejezet

1. Szeretteim, nehogy minden szellemnek higgyetek, hanem vizsgáljátok meg a szellemeket, hogy Istenből vannak-e, mivelhogy sok hazug próféta jött ki a világba,
2. erről ismeritek meg az Isten Szellemét; minden szellem, amely megvallja Jézus Krisztust, hogy (hús)testben jött el, Istenből van,
3. és minden szellem, amely nem vallja meg Jézust, nem Istenből van, ez is az antikrisztusé, amelyről hallottátok, hogy eljön, és most a világban van már.
4. Ti az Istenből vagytok, kis gyermekeim, és legyőztétek őket, mivelhogy nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van,
5. ők a világból vannak, ezért a világból szólnak, és a világ rájuk hallgat,
6. mi az Istenből vagyunk, aki ismeri az Istent, az hallgat minket, aki nincs az Istenből, nem hallgat minket, ebből ismerjük meg a valóság szellemét és a tévelygés szellemét,
7. szerettem, szeressük egymást, hiszen a szeretet az Istenből van, mindenki, aki szeret, az Istenből született (van), és ismeri az Istent,
8. aki nem szeret, nem ismeri az Istent, hiszen az Isten szeretet,
9. ebben lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy a Fiát, az egyszülöttet, elküldte az Isten a világba, hogy éljünk általa,
10. ebben van a szeretet, nem hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul vétkeinkért.
11. Szeretteim, ha így szeretett az Isten minket, nekünk is kell (mi is tartozunk) egymást szeretni.

12. Istent soha senki nem látta, ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és a szeretete végcélba jut (tökéletes lesz) bennünk,
13. abból ismerjük fel, hogy benne maradunk és Ő bennünk, hogy Szelleméből adott nekünk
14. és mi láttuk, tanú(bizony)ságot is teszünk arról, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül,
15. aki megvallja, hogy Jézus az Isten Fia, az Isten megmarad abban, és Ő is az Istenben
16. és mi megismertük és elhittük a szeretetet, amellyel az Isten minket szeret. Az Isten szeretet, és aki megmarad a szeretetben, az Istenben marad, és az Isten is őbenne,
17. ebben jutott végcélba a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk legyen az ítélet napján, mivel amint Ő van, mi is úgy vagyunk e világban,
18. Félelem nincs a szeretetben, hanem a végcélba ért szeretet kihajtja a félelmet, hiszen a félelem fenytéstől tart, aki pedig fél, nem jutott végcélba a szeretetben.
19. Mi szeretjük Őt, hiszen Ő előbb szeretett minket,
20. ha valaki azt mondja, hogy: szeretem az Istent, és a testvérét gyűlöli, hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, az Istent sem képes szeretni, akit nem lát
21. és ezt a parancs(olat)ot kaptuk tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a testvérét is,

JÁNOS ELSŐ LEVELE

5. Fejezet

1. mindenki, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, az Istenből lett, és mindenki, aki szereti azt, aki Őt nemzette, szereti azt is, aki lett belőle,
2. abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogy ugyanakkor az Istent is szeretjük, és a parancs(olat)ait megtesszük,
3. mert az az Isten iránti szeretet, hogy a parancs(olat)ait megtartjuk, és az Ő parancs(olat)ai nem nehezek,
4. mivel minden, ami Istenből lett, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk,
5. ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia.
6. Ő az, aki jött vízen és véren át, Jézus Krisztus, nemcsak vízben, hanem vízben és vérben, és a Szellem a tanú(bizony)ságtévő,
7. hiszen a Szellem a valóság, mivelhogy hárman vannak a tanú(bizony)ságtévőök:
8. a Szellem, és a víz, és a vér, és ez a három egybetorkollik,
9. ha az emberek tanú(bizony)ságtévését elfogadjuk, az Isten tanú(bizony)ságtétele nagyobb, mivel tanú(bizony)ságot tett a Fia mellett.
10. Aki hisz az Isten Fiában, megvan önmagában a tanú(bizony)ságtétele, aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette Őt, mivelhogy nem hitt abban a tanú(bizony)ságtételben, amellyel Isten tanú(bizony)ságot tett a Fia mellett
11. és ez a tanú(bizony)ságtétel, hogy (világ)korszakra szóló (aioni) életet adott az Isten nekünk, és ez az élet a Fiában van.
12. Akié a Fiú, azé az élet, akinél nincs az, Isten Fia, annak nincs élete,
13. ezeket írtam nektek azért, hogy tudjátok, hogy a (világ)korszakra szóló élet birtokosai vagytok, akik hiszték az Isten Fiának nevében,
14. és ez az iránta való nyílt bizodalom, hiszen ha valamit kérünk akarata szerint, meghallgat minket,
15. és ha tudjuk, hogy meghallgat minket, bármit kérünk is, akkor tudjuk, hogy birtokoljuk a kéréseket, amelyeket kértünk tőle,
16. ha valaki látja, hogy testvére vétkezik, nem halálra vivő vétkekkel, könyörögjön érte és életet ad azoknak, akik nem vétkeznek halálra vivő vétkekkel, van vétek, ami halálra visz, nem az ilyenről mondom, hogy könyörögjön,
17. minden igaz(ság)talanság vétek, de van vétek, ami nem halálra vivő.
18. Tudjuk, hogy senki, aki Istenből lett, nem vétkezik, hanem aki Istenből lett, megtartóztatja (megőrzi) magát, és a gonosz nem érinti.
19. Tudjuk, hogy Istenből vagyunk, és az egész világ a gonoszságban hever (fetreng),
20. tudjuk pedig, hogy az Isten Fia eljött és belátást adott, hogy megismerjük a valóigazat és a valóigazban vagyunk, az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, Ő a valóigaz Isten és a világkorszakra szóló élet.
21. kisgyermekeim, őrizzétek meg magatokat a bálványoktól,

JÁNOS MÁSODIK LEVELE II.János

1. az előljáró a kiválasztott úrnőnek és a gyermekeinek, akiket én szeretek, valóságban, és nem(csak) én egyedül, hanem mindenki, akik megismerték a valóságot,
2. a valóságért, amely megmarad bennünk, és velünk lesz a világekorszakra (aionra).
3. Velünk lesz a kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istennél és Jézus Krisztusnál, az Atya Fiánál, valóságban és szeretetben.
4. Megörültem szerfelett, hogy találtam a gyermekeid között olyanokat, akik valóságban járnak, mint ahogy parancs(olat)ot kaptunk az Atyánál
5. és most kérlek téged, úrnő, nem mintha új parancs(olat)ot írnék neked, hanem amit kaptunk kezdettől fogva, hogy szeressük egymást
6. és ez a szeretet azért van, hogy járjunk a parancs(olat)a szerint, ez a parancs(olat) az, hogy amint hallottátok kezdettől fogva, abban járjatok,
7. mivel sok csaló (ámító) jött ki (lépett porondra) a világba, akik nem vallják, hogy Jézus (hús)testben eljött Krisztus, ez a csaló és az antikrisztus,
8. vigyázzatok magatokra, nehogy elveszítsétek azt, amit kimunkáltunk (megszereztünk), hanem teljes bért kapjatok,
9. mindenki, aki tovább megy és nem marad meg a Krisztus tan(ítás)ában, nem bírja Istent, aki megmarad a tan(ítás)ban, az bírja az Atyát és a Fiút is,
10. ha valaki hozzátok megy és nem ezt a tan(ítás)t viszi, nehogy befogadjátok házatokba, és nehogy köszöntsétek („örömet kívánjatok” neki).
11. Mert aki ezt mondja neki: örömet kívánok, az közösséget vállal annak gonosz tetteivel,
12. sok írni valóm volna nektek, de nem akarok papírra és tintával, hanem remélem, eljutok hozzátok, és szemtől-szembe szólhatok, hogy a mi örömünk teljes(sé) legyen.
13. Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvéred gyermekei.

JÁNOS HARMADIK LEVELE III.János

1. Az előljáró Gaiusnak, a szeretettnek, akit én valóban szeretek.
2. Szerettem, mindenben kívánom, jól menjen sorod (jól haladjon utad) és egészséges légy, mint ahogy jó úton halad a lelked,
3. mert roppant megörültem, amikor jöttek testvérek, és tanú(bizony)ságot tettek a való(igaz)ságról, mint ahogy te való(igaz)ságban jársz.
4. Ennél nagyobb örömem nincs, mint amikor hallom, hogy a gyermekeim a való(igaz)ságban járnak.
5. Szerettem, ha hűen teszed azt, amit művelsz, a testvérek, sőt az idegenek irányában,
6. akik tanú(bizony)ságot tettek a szeretetedről a (kihívott) gyülekezet (eklézsia) előtt, jól (eszményien) teszed, ha Istenhez méltóan indítod útjukra,
7. mert az Ő nevéért keltek útra, semmit sem kapva a nemzet(beli)ektől,
8. mi tehát tartozunk felkarolni az ilyeneket azért, hogy munkatársaik lehessünk a valóságnak,
9. írtam valamit a (kihívott) gyülekezetnek (eklézsiának), de a közöttük elsőséget kedvelő Diotrephesz nem fogad el minket,
10. ezért, ha odaérkezem, emlékezetébe idézem a dolgait, hogy gonosz szavakkal fecsegett ellenünk, és még ezzel sem érve be, nem fogadja be a testvéreket, és másfelől, akiknek ez szándékukban van, megakadályozza és a (kihívott) gyülekezetből kiveti őket.
11. Szerettem, nehogy utánozd a rosszat, hanem a jót. A jöttevő Istenből van, aki rosszat tesz, az nem látta az Istent.
12. Demeterről mindenki tanú(bizony)ságot tett, maga a való(igaz)ság is, mi is tanú(bizony)ságot teszünk, és tudod, hogy a mi tanú(bizony)ságtételünk (való)igaz,
13. sok írnivalóm volna neked, de nem akarok neked tintával és tollal írni,
14. remélem, csakhamar meglátlak téged, és szemtől-szembe szólhatunk.
15. Béke neked! Köszöntenek téged a barátok. Köszönts a barátokat név szerint.

JÚDÁS LEVELE Júdás

1. Júdás, Jézus Krisztus rabszolgája, Jakabnak testvére; az Atya Istenben szeretett és Jézus Krisztusban megőrzött elhívottaknak.
2. Irgalom nektek és békesség és bőséges szeretet.
3. Szeretteim, minden igyekezetet megteszek, hogy írjak nektek a közös üdvösség felől, szükségesnek tartottam buzdítást (intést) írni nektek, hogy tusakodjatok a szenteknek egyszer átadott hitért,
4. mert belopódzott néhány ember, akik régen fel vannak írva erre az ítéletre, elvetemültek, akik Istenünk kegyelmét kicsapongásra fordítják, és az egyetlen Uralkodót és Urunkat, Jézus Krisztust megtagadják.
5. Emlékeztetni szándékozlak pedig titeket, akik egyszer már mindezt megtudtátok, hogy az Úr, amikor népét Egyiptomból kimentette, másodszor azokat, akik nem hittek (hűen), elpusztította,
6. az angyalokat meg, akik nem őrizték meg főhatalmukat, hanem elhagyták a saját lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére láthatatlan kötelékekben homály alatt őrzi,
7. amint Szodoma és Gomora és a körülöttük lévő városok, amelyek hozzájuk hasonló módon cédálkodtak és másféle (hús)test után jártak, intő példa gyanánt fekszenek előttünk, világekorszakig tartó (aioni) tűz büntetését viselik.
8. Hasonlóképpen, ennek ellenére, ezek az álmodozók (hús)testüket beszennyezik, a felsőségeket megvetik, dicsőségeket káromolnak.
9. Pedig Mihály arkangyal, amikor az ördöggel vitatkozott Mózes teste fölött, nem mert káromló ítéletet mondani rá, hanem ezt mondta: dorgáljon meg téged az Úr!
10. ezek pedig azt, amit nem ismernek, káromolják; azok pedig, amiket természetyszerűleg (ösztönösen), mint az okatlan állatok, értenek, romlásukra válnak.
11. Jaj nekik, mivelhogy a Kain útján járnak és a Bálám bérének tévelygésébe rohantak, és Kóré ellentmondásában pusztultak el,
12. ezek a szennyfoltok a szeretetvendégségeiteken; akik veletek együtt lakmározni nem félnek; csak hizlalják magukat, víztelen felhők szelektől kergetve, késő őszi, gyümölcstelen, kétszer elhalt, gyökerestől kiszaggatott fák,
13. tenger vad hullámai, amelyek saját szégyenüket tajtékozzák ki, tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya van fönntartva egy világekorszakra (aionra).
14. Ezekről jövendölt pedig Énok is, aki Ádámtól a hetedik volt, és ezt mondta; nézzétek, eljött az Úr tízezer szentjével,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

15. hogy ítéletet tartson mindenki ellen, és megfeddje az elvetemülteket mind az összes elvetemült tettükért, amelyet elvetemülten elkövettek, és minden durva szóért, amelyet szóltak ellene az elvetemült vétkesek (céltevésztők),
16. ezek a zúgolódó elégedetlenkedők, akik kívánságaik szerint járnak, és a szájuk nagyokat szól, megcsodálnak személyeket, haszonért.
17. Ti pedig szeretteim, emlékezzetek meg a beszédekről, amelyeket a mi Urunk, Jézus Krisztus apostolai előre megmondták,
18. hiszen megmondták nektek, hogy az utolsó időben lesznek gúnyolódok, akik elvetemült kívánságaik szerint járnak,
19. ezek, akik válaszfalakat emelnek, lelkiek, akikben nincs Szellem,
20. ti pedig szeretteim, épüljétek (rá) a ti legszentebb hithűségetekre, Szent Szellemben imádkozzatok,
21. magatokat Isten szeretetében őrizzétek meg, várjátok a mi Urunk, Jézus Krisztus irgalmát a korszakokon át tartó (aioni) életre,
22. könyörüljétek azokon, akik kételkednek,
23. mentsétek meg a tűzből kiragadva őket, akiken pedig könyörültök félelemmel, gyűlöljétek még a(z) alsó ruhát is, amelyet a (hús)test beszennyezett.
24. Annak pedig, aki képes (hatalma van) titeket botlás nélkül megőrizni, és odaállíthat dicsőségének színe elé kifogástalanul ujjongásban,
25. az egyetlen Istennek, a mi Üdvözítőnknek, a mi Urunk, Jézus Krisztus által dicsőség, fenség, erő és teljhatalom minden világekorszak előtt és most és minden világekorszakba (aionba). Ámen.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS) Jelenések

1. Fejezet

1. Jézus Krisztus kinyilatkoztatása (lelepleződése), amelyet adott neki az Isten, hogy megmutassa rabszolgáinak, amiknek meg kell lenni gyorsan, és megjelentette és elküldte az Ő angyala által, rabszolgájának, Jánosnak,
2. aki tanú(bizony)ságot tett az Isten Igéjéről (szaváról), és Jézus Krisztus tanú(bizony)ságtételéről, amennyit látott.
3. Boldog, aki felolvassa, és akik hallgatják a prófétálás szavait és megőrzik, amik abban meg vannak írva, mert közel az idő(szak).
4. János, a hét (kihívott) gyülekezetnek, amely Ázsiában van: kegyelem néktek és békesség attól, aki van, aki volt és aki eljön és a hét szellemtől, akik a trónja előtt vannak,
5. és Jézus Krisztustól, Aki a hithű tanú(bizony)ság, Aki a halottak elsősülötte és a föld királyainak fej(edelm)e. Annak, Aki szeret minket és megváltott (feloldott) a mi vétkeinkből, az Ő vérében,
6. és tett minket királysággá az Ő Istenének és Atyjának papjaivá. Ővé a dicsőség és a hatalom a világekorszakok világekorszakain át. Ámen.
7. Lám, eljön a felhőkkel és meglátja Őt minden szem, és azok is, akik átdöfték és a mellét veri fölötte a föld minden törzse. Igen. Ámen.
8. Én vagyok az Alfa és az Omega (a kezdet és a vég), mondja az Úr, az Isten, aki van és aki volt és aki eljön, a Mindenható.
9. Én, János, a testvéretek és közös részestársatok a nyomorúságban (szorongatásban), és királyságban és Jézus túrve-várásában, a Pátmosz nevű szigetre jutottam az Isten Igéje miatt és Jézus tanú(bizony)ságtételéért.
10. Szellemben eljutottam az Úr napján, és hátam mögött erős (nagy) hangot hallottam, mint valami harsonát,
11. amely ezt mondta: amit látsz, írd könyv(tekercs)be és küldd el a hét (kihívott) gyülekezetnek: Efézusba és Szmirnába és Pergamonba és Tiatirába és Szárdeszbe és Filadelfiába és Laodikeába.
12. És megfordultam, hogy lássam a Hangot, amely szólt velem és amint megfordultam, láttam (észrevettem) hét arany mécestartót,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. és a mécstartók között az Emberfiához hasonlót, aki lábíg (bokáig) érő ruhát viselt és mellét arany öv övezte körül,
14. a feje pedig és a haja fehér (volt), mint a hófehér gyapjú és a szemei mint a tűz lángja,
15. és a lábai hasonlók az olvasztókemencében izzó bronzérchez és a hangja, mint sok víznek zúgása,
16. és a jobb kezében hét csillagot tartott és a szájából kétélű éles kard jött ki (elő) és az arca, mint a nap tündököl erejében,
17. és amikor megláttam Őt, leestem a lábaihoz, mint egy halott és rámtette jobbját és ezt mondta: nehogy félj, én vagyok az első és az utolsó,
18. és az élő; halott voltam (halottá lettem) és lám élő vagyok a világkorszakok világkorszakában (aioni) és birtokomban vannak a halál és az alvilág (láthatatlan sírvilág) kulcsai,
19. írd meg, amiket láttál, és amik vannak és amik történni fognak ezután:
20. a hét csillag titkát, amelyeket láttál a jobbomon és a hét arany mécstartót. A hét csillag: a hét (kihívott) gyülekezet angyala és a hét mécstartóállvány a hét (kihívott) gyülekezet.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

2. Fejezet

1. Az efézusi (kihívott) gyülekezet angyalának (hírvivő-követének) írd meg: ezeket pedig mondja az, aki tartja a hét csillagot a jobbában, aki a hét arany mécstartóállvány között jár(kál),
2. tudom a dolgaidat (ismerem a munkáidat) és a fáradozásaidat és a kitartásodat, és hogy nem vagy képes elhordozni a rosszakat és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat és nem azok és hazugoknak találtad őket,
3. és van kitartásod és szenvedést hordoztál a nevemért és nem fáradtál bele,
4. hanem kifogásom van ellened, hogy a szeretetedet, az elsőt elhagytad,
5. emlékezzél tehát rá, honnan estél ki és térj észre (változtass gondolkozásmódot) és az első tetteket cselekedd, ha pedig (netán) nem, eljövök hozzád és elmozdítom a mécstartó állványodat a helyéről, ha netalán nem térsz észre (nem változtatsz gondolkodásmódon),
6. hanem az megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták dolgait, amelyeket én is gyűlölök.
7. Akinek füle van, hallja meg, amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek. A győztesnek adok majd enni az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van,
8. és a szmirna(bel)i (kihívott) gyülekezet angyalának ezt írd: ezeket mondja az első és az utolsó, aki halottá lett és feléledt (életre kelt),
9. ismerem (tudom) a te szorongattatásodat és koldusszegénységedet, de gazdag vagy és azoknak káromlását (szidalmát), akik zsidónak mondják magukat és nem azok, hanem a sátán zsinagógája (összejövetele).
10. Nehogy félj a rád jövő (váró) szenvedésektől. Lám! Az ördög börtönbe készül vetni (fog dobni) egyeseket közületek (azért), hogy próbára tegyen és nyomorúságotok (szorongattatásotok) lesz tíz napig. Légy hű halálig és odaadom neked (megadom majd neked) az élet győzelmi koszorúját.
11. Akinek füle van, hallja meg amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek. A győztesnek semmiképpen nem árt a második halál,
12. és a pergamon(bel)i kihívott gyülekezet angyalának írd meg: ezeket mondja az, aki a kétélű éles kard:
13. Tudom, hogy hol lakol, ahol a sátán trónja van, és ragaszkodsz az én nevemhez és nem tagadtad meg az én hithűségemet azokban a napokban sem, amikor Antipast, a hívetet (hithű tanúbizonyosságtevőmet) megölték nálatok, ahol a sátán lakik,
14. hanem van egy kevés kifogásom ellened, hogy vannak ott nálad, akik a Bálám tan(itás)át tartják, aki tanította Bálákot, hogy dobjon botránykövet Izrael fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatból és cédálkodjanak.
15. így vannak nálad is, akik hasonlóképpen a nikolaiták tanítását tartják.
16. Térj észre (változtasd meg gondolkodásmódot) tehát; ha pedig (netán) nem, elmegyek hamar (gyorsan) és harbaszállok velük az én szám kardpengéjével,
17. akinek füle van, hallja meg, amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek. A győzelmesnek adok majd az elrejtett mannából és adok neki egy fehér vésett kövecskét és a vésett kövecskére írva új nevet, amelyet senki nem ismer (netán), csak az, aki kapja,
18. és a tiatirabeli kihívott gyülekezet hírvivő követének (angyalának) ezt írd: ezeket mondja az Isten Fia, akinek szemei olyanok, mint a tűz lángja és a lábai hasonlók a bronzérchez,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

19. tudom a te dolgaidat (ismerem a munkáidat) és szeretetedet és hithűségedet és diakóniai szolgálatodat és kitartásodat és tetteidet, az utolsókat is, amelyek többek (többet érnek) az előzőeknél,
20. hanem van ellened kifogásom, hogy megengeded Jezabel asszonynak, aki magát prófétanőnek mondja, hogy tanítsa és tévútra csábítsa az én rabszolgáimat, hogy cédálkodjanak és egyenek a bálványáldozatokból,
21. és adtam neki időt azért, hogy észre térjen és nem akar megváltozni cédaságából.
22. Lám, ágyba vetem őt és a vele cédálkodókat nagy nyomorúságba, ha észre nem térnek az ő tetteikből,
23. és a gyermekeiket megölöm halállal és megtudják mind a kihívott gyülekezetek, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója és megfizetek nektek kinek-kinek tetteik szerint,
24. nektek pedig, a többi tiatirabelinek mondom, akiknél nincs ez a tan(ítás), akik nem ismerik a sátán mélységeit - amint mondják -, nem vetek (rakok) rájuk más. terhet,
25. csak azt bírjátok, amit vállaltatok, tartásatok meg, amíg eljövök,
26. és aki győz és megtartja mindvégig az én dolgaimat, teljhatalmat adok annak a nemzeteken,
27. és terelgeti (pásztorolja) őket vasbottal (vasvesszővel); mint cserépedényeket úgy fogja őket összetörni,
28. amint én is kaptam Atyámtól, és adom annak a hajnalsillagot.
29. Akinek füle van, hallja meg, amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

3. Fejezet

1. A szárdeszbeli gyülekezet angyalának ezt írj: ezeket pedig az mondja, akinél van az Isten hét Szelleme és a hét csillag: tudom a dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy,
2. légy éber (virrasztó), és szilárdítsd meg a többieket, akik halni készülnek (halófélben vannak), mert nem találtam a te dolgaidat teljeseknek (teljes értékűeknek) Isten előtt,
3. emlékezz vissza, hogyan kaptad és hallottad és tartsd meg és térj észre, változz meg gondolkodás(mód)odban! ha tehát nem virrasztasz, megérkezem mint egy tolvaj (eljövök lopva) és egyáltalán nem tudod, mely órában leplek meg,
4. de van néhány név (néhány ember) Szárdeszban, akik nem szennyezték be ruháikat és ezek velem járnak fehér ruhában, mivelhogy méltók rá.
5. Aki győz (a győztest) fehér ruhába öltöztetik és nem törölöm ki a nevét az élet könyv (tekercs)éből, és megvallom nevét az én Atyám előtt és angyalai előtt,
6. akinek van füle, hallja meg, amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek,
7. a filadelfiai kihívott gyülekezet angyalának (hírvivő követének) ezt írj: ezeket mondja a Szent, a való Igaz, akinél Dávid kulcsa van, aki (amit) felnyit, senki be nem zárja és aki (amit) bezár, senki fel nem nyitja.
8. Tudom a dolgaidat (ismerem a munkáidat), lám, adtam elődbe egy felnyitott ajtót, amelyet senki sem képes bezárni, mivelhogy kicsiny erőd van és megtartottad a szavam (Igémet) és nem tagadtad meg a nevemet,
9. lám! Neked adom a sátán zsinagógájából (összejövételéből) azokat, akik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem hazudnak, lám! megteszem, hogy azok eljöjjenek és hódolattal boruljanak lábaid elé és megtudják, hogy én szeretlek téged,
10. mivelhogy megtartottad az én kintartásra intő szavam, én is megtartalak (megőrizlek) téged a megpróbáltatás órájában, amely el fog jönni az egész lakott földre, hogy próbára tegye azokat, akik a földön laknak,
11. eljövök gyorsan! tartsd meg, ami a birtokodban van, hogy senki el ne vegye a győzelmi koszorúdat.
12. Aki győz (a győztest), oszloppá teszem az én Istenem templomában és onnan semmiképp ki nem kerül többé és ráírom az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálem nevét, amely az égből száll alá az én Istenemtől és az én új nevemet.
13. Akinek füle van, hallja meg, amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek,
14. és a laodikeabeli kihívott gyülekezet angyalának (hírvivő követének) ezt írj: ezeket mondja az Ámen, a hithű és való igaz tanú, az Isten teremtésének kezdete:
15. tudom a te dolgaidat (ismerem a munkáidat), hogy sem hűvös nem vagy, sem forró, bárcsak hűvös volnál vagy forró!
16. így mivelhogy langyos vagy és sem hűvös, sem forró, ki foglak köpni a számból,
17. mivelhogy ezt mondod: gazdag vagyok, meggazdagodtam és nem szorulok senkire (nincs szükségem semmire), és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és szálnalmas és koldusszegény és vak és mezítelen.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. Tanácsolom neked, vásárolj nálam tűzben kipróbált aranyat, hogy meggazdagodj és fehér ruhákat, hogy felöltözködjél és nehogyl meglássák (kitűnjön) szégyenletes meztelenséged, és kend be szemeidet szemgyógyító írral, hogy láss,
19. én akiket kedvelek, megfeddem és megfenyítem (megnevelem), légy buzgó tehát és térj észre (változz meg gondolkodásmódodban)!
20. Nézd, megálltam ajtódban és kopogok, ha valaki meghallja a hangomat és felnyitja az ajtót, bemegyek hozzá és vele étkezem és ő énvelem.
21. Aki győz (a győztesnek), megadom, hogy üljön velem a trónomban, amint én is győztem és leültem Atyámmal a trónján.
22. Akinek füle van, hallja meg, amit a Szellem mond a kihívott gyülekezeteknek.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

4. Fejezet

1. Ezek után láttam és lám! ajtó nyílt fel az égben és az előbbi hang, amelyet mint harsonát hallottam velem szólni, ezt mondta: jöjj fel ide és megmutatom neked, amiknek meg kell történni ezek után,
2. mindjárt ott termettem szellemben és lám! egy trón volt az égben és a trónon ült valaki,
3. és aki ült, ránézve hasonló volt a jáspis és szárdeszi köhöz és a trónt körülvevő szivárvány hasonló a smaragd színéhez,
4. és a trón körül huszonnégy trón és a trónon láttam ülni huszonnégy vént fehér ruhába öltözve és a fejükön arany koszorú volt,
5. és a trónból villámlások és hangok és égzengések jöttek ki és hét tüzes fáklya égett a trón előtt, amelyek az Isten hét Szelleme,
6. és a trón előtt mintegy üvegtenger, kristályhoz hasonló és a trón közepén és a trón körül négy élőlény elöl és hátul tele szemekkel,
7. és az első élőlény oroszlánhoz hasonló, a második élőlény bikaborjúhoz hasonló, a harmadik élőlénynek olyan az arca, mint az embernek és a negyedik élőlény repülő sashoz hasonló,
8. és a négy élőlénynek egyenként hat-hat szárnya volt köröskörül és belül is tele szemekkel és szünet nélkül nappal és éjjel ezt mondják: szent, szent, szent az Úr Isten a Mindenható, aki volt, van és eljövendő,
9. és amikor az élőlények dicsőséget és tiszteletet és hálát adnak a trónon ülőnek, a világekorszakok-világekorszakaiba élőknek,
10. a huszonnégy előljáró (vén) leborul a trónon ülő előtt és imádják a világekorszakok-világekorszakaiba élőket és leteszik a koszorúikat a trón elé és ezt mondják:
11. méltó vagy óh Urunk és Istenünk, hogy elvedd a dicsőséget és a tiszteletet és a hatalmat (erőt), mivelhogy Te teremtetted a mindenséget és a Te akaratod által lett és teremtetett.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

5. Fejezet

1. És láttam a trónon ülő jobbában belül és hátul teleírott könyvet (könyvtekercest) hét pecséttel lepecsételve,
2. és láttam egy erős angyalt, aki harsányan (nagy hanggal) kiáltott: ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvtekercest és feltörje a pecséteit?
3. és senki sem volt képes sem az égben, sem a földön, sem pedig a föld alatt felnyitni a könyvtekercest, sem abba tekinteni,
4. és nagy sírásra fakadtam, hogy senkit sem találtak méltónak, hogy felnyissa a könyvtekercest sem hogy beletekintsen,
5. és egy a(z előljáró) vének közül azt mondta nekem: nehogyl sírj! Nézd, győzött az oroszlán a Júda törzséből, Dávid sarja (gyökere), hogy felnyissa a könyvtekercest és annak hét pecsétjét,
6. és láttam, a trón és a négy élőlény között és a(z előljáró) vének között egy Bárány(ká)t állani, (úgy) mintha leölték volna, hét szarva volt és hét szeme, ezek az Isten hét Szelleme; kiküldetésük mind az egész a földre szól,
7. és jött, és elvette a könyvtekercest a trónon ülőnek jobbából,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

8. és ahogy átvette a könyvtekeracet, a négy élőlény és a huszonnégy vén (előljáró) leborult (arcra borult) a Bárány(ka) előtt, mindegyiknél hárfa volt és egy tömjénnel teli aranycsésze: ezek a szentek imádságai,
9. és énekeltek új dicséneket, ezt mondták: méltó vagy, hogy átvedd a könyvtekeracet és felbontsd a pecséteit, mivelhogy megöltek és a véred árán megvásároltál az Istennek minden törzsből és minden nyelvből és népből és nemzetből,
10. és tetted őket Istennek királyságává és papjaivá és királyként uralkodnak (majd) a földön,
11. és láttam és hallottam sok angyalnak a hangját a trón és az élőlények és az előljáró vének körül és a számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt,
12. ezek nagy hangon ezt mondták: méltó a megölt Bárány(ka), hogy övé legyen a hatalom és gazdagság és bölcsesség és erősség és tisztelet (megbecsülés) és dicsőség és áldás,
13. és minden teremtmény, ami az égben és a földön és a föld alatt és a tengeren van és minden, ami azokban van, hallottam, hogy ezt mondta: a trónon ülőnek és a Bárány(ká)nak az áldás és tisztelet (megbecsülés) és a dicsőség és a hatalom a világekorszakoknak a világekorszakaiba (aion).
14. és a négy élőlény ezt mondta: Ámen, és az előljáró vének leborultak és imádták.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

6. Fejezet

1. És láttam, amikor a Bárány(ka) felnyitotta a pecsétek közül az elsőt és hallottam, amikor a négy élőlény közül az első ezt mondta égzengéshez hasonló hangon: jöjj!
2. és láttam és lám! egy fehér ló és a rajta ülő kezében íj volt és koszorút adtak neki és elindult diadalmasan, hogy győzzön,
3. és amikor felnyitotta a második pecsétet hallottam, hogy a második élőlény ezt mondta: jöjj!
4. és kijött egy másik, tűzpiros ló és a rajta ülőnek megadták, hogy elvegye a békét a földről és hogy egymást öljék és adtak neki egy nagy harci kardot,
5. és amikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik élőlény ezt mondta: jöjj! és láttam és lám! egy fekete ló és a rajta ülő egy mérleget tartott a kezében,
6. és hallottam egy hangot a négy élőlény között, mely ezt mondta: egy mérő véka búza egy dénár és három mérő véka árpa egy dénár és az olajat és a bort nehogy bántsod!
7. és amikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény hangját, amint mondta: jöjj!
8. és láttam, és lám! egy zöldes fakó ló és aki ült rajta a neve: Halál, és a láthatatlan sírvilág (Hades) kísérte, és adtak neki teljhatalmat (felhatalmazást) a föld negyedrésszére, hogy öljenek kardpengével és éhséggel és halállal és a föld vadállatai által,
9. és amikor felnyitotta az ötödik pecsétet, láttam az áldozó oltár alatt azoknak lelkeit, akiket megöltek az Isten szaváért (Ígéjéért) és a tanúbizonyságért, amelyet bírtak,
10. és kiáltottak nagy hangon, ezt mondták: Meddig Urunk – te szent és való igaz –, nem ítélsz és nem állsz bosszút a vérünkért a föld lakóin?
11. és adtak mindegyiknek fehér ruhát és azt mondták nekik, hogy legyenek nyugton egy kevés ideig, amíg betelik a száma mind a rabszolgatársaiknak, mind testvéreiknek, akiket meg fognak ölni, mint ahogy őket,
12. és láttam, amikor felnyitotta a hatodik pecsétet, és nagy földrengés lett és a nap olyan fekete lett, mint a fekete posztó (szőrzsák), és a hold mint a vér,
13. és az ég csillagai a földre hullottak (potyogtak), mint ahogy a fügefa ledob(ál)ja éretlen fügéit, amikor nagy szél rázza,
14. és az ég elhúzódott, mint egy összegöngyölt könyvtekeracs és minden hegy és sziget helyéről kimozdult,
15. és a föld királyai és a nagyjai (előkelői) és vezérei és a gazdagok és erősek és minden rabszolga és szabad elrejtőzött a barlangokban és a hegyek kőszikláiban,
16. és ezt mondták a hegyeknek és a kőszikláknak: essetek reánk és rejtsetek el minket a trónon ülő arca elől és a Bárány(ka) haragja elől,
17. mivelhogy eljött a haragjuknak nagy napja és ki képes megállni?

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

7. Fejezet

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

1. ezek után láttam négy angyalt állni a föld négy szögletén, akik tartották a föld négy szélét, hogy ne fújjon szél a földre, se a tengerre, se semmi élő fára,
2. és láttam más angyalt feljönni napkeletről, nála volt az élő Isten pecsétje és kiáltott nagy hangon a négy angyalnak, akiknek ki volt adva az, hogy ártsanak a földnek és a tengernek,
3. ezt mondták: nehogy ártsatok a földnek, se a tengernek, se az élő fáknak, amíg meg nem pecsételjük az Istenünk rabszolgáit a homlokukon,
4. és hallottam a megpecsételtek számát: száznegyvennégyezer, Izrael fiainak minden törzséből,
5. Júda törzséből tizenkétezer megpecsételt, Ruben törzséből tizenkétezer, Gád törzséből tizenkétezer,
6. Aser törzséből tizenkétezer, Naftali törzséből tizenkétezer, Manassé törzséből tizenkétezer,
7. Simon törzséből tizenkétezer, Lévi törzséből tizenkétezer, Izsakhár törzséből tizenkétezer,
8. Zebulon törzséből tizenkétezer, József törzséből tizenkétezer, Benjámin törzséből tizenkétezer megpecsételt.
9. Ezek után láttam és lám! egy nagy tömeg, amelyet megszámlálni senki nem volt képes, minden nemzetből, törzsből, és népből és nyelvből állott a trón előtt és a Bárány(ka) előtt, fehér ruhákba öltözve és pálmaágak a kezeikben,
10. és kiáltottak nagy hangon, ezt mondták: Üdv az Istenünknek, aki a trónon ül és a Bárány(ká)nak,
11. és az angyalok mind körben álltak a trón és az előljáró vének és a négy élőlény körül és arcra borultak a trón előtt és imádták az Istent,
12. ezt mondták: Ámen, áldás és dicsőség és bölcsesség és hála és tisztelet (megbecsülés) és hatalom és erő az Istenünknek a világkorszakok világkorszakaiba (aion). Ámen.
13. És szólt egy az előljáró vének közül és ezt mondta nekem: ezek a fehér ruhába öltözöttek kik és honnan jöttek?
14. és ezt mondtam neki: Uram, te tudod! és ezt mondta nekem: ezek azok, akik a nagy nyomorúságból (szorongattatásból) jöttek és megmosták a ruháikat és megfehérítették a Bárány(ka) vérében,
15. ezért vannak Isten trónja előtt és (mint papok) szolgálnak neki nappal és éjjel a templomában, a trónon ülő sátrat von rájuk,
16. nem éheznek többé, sem nem szomjaznak többé, sem nem süti meg őket a nap, sem pedig semmi hőség,
17. mivelhogy a Bárány(ka), aki fenn a trón közepén van, pásztorolja őket és vezeti őket az élő vizek forrásához és letöröl az Isten minden könnyet a szemeikből.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

8. Fejezet

1. És amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, csend (hallgatás) lett az égben mintegy fél óráig,
2. és láttam a hét angyalt, akik Isten előtt állnak és adtak nekik hét harsonát (kürtöt),
3. és más angyal jött és megállt az áldozati oltár előtt, egy arany füstölő volt nála és adtak neki sok tömjént, hogy odategye a minden (összes) szentek imáihoz az arany áldozati oltárra, amely a trón előtt volt,
4. és felment a tömjén füstje a szentek imáival az angyal kezéből az Isten elé,
5. és ekkor vette (fogta) az angyal a tömjénezőt és megtöltötte azt az oltár tűzével és ledobta a földre és támadtak égzengések (dörgések) és hangok és villámlások és földrengés.
6. És a hét angyal, akiknél a hét harsona volt, felkészült, hogy megfújja a harsonákat (kürtöket).
7. És az első angyal megfújta a harsonát (kürtöt) és lett jégeső és tűz, vérral keverve és a földre záporozott és a föld harmada leégett és az (élő) fák harmada leégett és minden zöldelő fű leégett,
8. a második angyal is megfújta a harsonát (kürtöt) és mintegy tüzes égő nagy hegy zuhant (volna) a tengerbe és a tenger harmadrésze vérré változott,
9. és meghalt a tengerben levő (élő) állatok harmada, amelyeknek lelke volt, és a hajóknak harmada tönkrement,
10. a harmadik angyal is megfújta a harsonát (kürtöt) és lehullott az égből egy nagy csillag, amely úgy égett, mint egy fáklya és ráesett a folyók harmadrészére és a vizek forrásaira,
11. és a csillag neve Üröm volt és a vizek egyharmada ürömmé változott és sok ember meghalt a víztől mivelhogy keserűvé vált (megkeseredett),
12. a negyedik angyal is megfújta a harsonát (kürtöt) és csapás érte a nap harmadát is és a hold harmadát és a csillagok harmadát, hogy a harmadrészüik elsötétedjék és hogy a nappal egyharmada ne legyen világos (ne ragyogjon) hasonlóképpen az éjszakáé sem,
13. és láttam, és hallottam, hogy repül egy saskeselyű és ezt mondta nagy hangon: Jaj! Jaj! Jaj a földön lakóknak a még hátralévő három angyal harsonahangja miatt, akik ezután készülnek megfújni a harsonát,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

9. Fejezet

1. az ötödik angyal is megfújta a harsonát (kürtöt) és láttam egy csillagot az égből lehullani a földre és nála volt az alvilág mélysége kútjának a kulcsa,
2. és felnyitotta az alvilág mélységének a kútfejét és felszállt (feljött) a füst a kútból, mint egy nagy kemence füstje és elsötétült a nap és a levegő a kút füstjétől,
3. és a füstből sáskák jöttek ki a földre és akkora hatalmuk volt, mint amilyen a föld skorpióinak van,
4. és meg lett nekik mondva: ne hogy bántsák a föld fűvét, se semmi zöldet, se semmi (élő)fát, csak azokat az embereket, akiknek nincs meg a homlokukon az Isten pecsétje,
5. és az volt a feladatuk, (megadták nekik), hogy ne öljék meg őket, hanem kínozzák öt hónapig, és a kínzásuk olyan, mint a skorpió okozta kín, amikor megszúrja az embert,
6. és azokban a napokban keresik az emberek a halált és semmiképpen nem találják meg azt és kívánnak meghalni, de elfut előlük a halál,
7. és a sáskák formája hasonló volt a harcra felkészített lovakhoz és a fejükön mintha aranyhoz hasonló koszorú lett volna és az arcuk olyan, mint az emberarc,
8. és olyan hajuk volt, mint az asszonyok haja és a foguk, mint az oroszlánok foga.
9. és mellpáncéljuk olyan volt, mint a vaspáncél (vért) és a szárnyuk hangja olyan volt, mint sok csatába száguldó lovasszeker dübörgése,
10. volt farkuk is, mint a skorpióknak (hasonló a skorpiókéhoz), és fullánkjuk, és a farkukban olyan hatalom, hogy ártsanak az embereknek öt hónapig,
11. fölöttük az alvilág mélységének angyala volt a király, neve héberül Abaddon és görögül (hellénül) Appollyon (Pusztító) a neve.
12. Az első jaj elmúlt, lám! jön még két jaj ezek után,
13. a hatodik angyal is megfújta a harsonát (kürtöt) és hallottam egy hangot az Isten előtt lévő arany áldozati oltár négy szarva felől,
14. amely azt mondta a hatodik angyalnak, akinél a harsona (kürt) volt: oldd el azt a négy angyalt, akik meg vannak kötözve a nagy Eufrates folyamánál,
15. és eloldották a négy angyalt, akik készen álltak órára, napra és hónapra és esztendőre (azért), hogy megöljék az emberek egyharmadát,
16. és a lovascsapatok száma kétszer tízezerszer tízezer volt, hallottam a számukat,
17. és így láttam a lovakat a látomásban, és a rajtuk ülőknek tűzvörös és jácintkék és kénsárga mellvértjük (páncéljuk) volt és a lovak feje olyan volt, mint az oroszlánok feje és a szájukból tűz és füst és kén jött ki.
18. Ettől a három csapástól halt meg az emberek harmadrésze, a tűztől és a füsttől és a kéntől, amely kijött a szájukból,
19. mert a lovak hatalma a szájukban volt és a farkukban, mert a farkuk a kígyókhöz hasonlított, fejük volt és azokkal ártnak,
20. és a többi ember, akik nem haltak meg e csapásokban, mégsem tért észre (nem változtatta meg gondolkodásmódját) a kezük alkotásaiból, hogy ne imádják a démonokat és az arany és ezüst és a réz és kő és faanyagból készült bálványait, amelyek sem látni nem képesek, sem hallani, sem járni,
21. és nem tértek észre (nem változtak meg) se a gyilkosságaikból, se a varázslásaikból, se a cédaságukból, se a tolvajkodásaikból (lopásaikból),

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

10. Fejezet

1. és láttam más erős angyalt leszállani az égből, felhőbe volt burkolózva (öltözve) és szivárvány volt a fején és az arca olyan, mint a nap és a lábai, mint a tűzoszlopok.
2. és a kezében (nyitott) könyv(tekercs)eket tartott és a jobb lábát a tengerre tette, a balt pedig a földre,
3. és kiáltott nagy hangon, mint amikor az oroszlán ordít és amikor kiáltott, megszólalt a hét ézengés (dörgés) a maga hangján,
4. és amikor megszólalt a hét ézengés (dörgés) a maga hangján, írni készültem és hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta: pecsételd le, amit a hét ézengés (dörgés) szólt és ne hogy leírd!

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

- és az angyal, akit láttam, hogy ál! a tengeren és a földön, felemelte a kezét az égbe,
- és megesküdt a világekorszakok világekorszakába (aion) előre, aki terem-tette az eget és amik benne vannak, és földet és amik benne vannak, és a tengert és amik benne vannak, hogy idei többé nem lesz,
- hanem a hetedik angyal hangjának napjaiban, amikor megfújja a harsonát (kürtölni fog) végbe megy az Isten titka, amelyet örömmüzenetként közölt a rabszolgáinak, a prófétáknak,
- és a hang, amelyet hallottam az égből, újra szólt nekem és ezt mondta: menj, vedd el a felnyitott könyv(tekercs)ecskét, amely annak az angyalnak a kezében van, aki a tengeren és a földön áll,
- és odamentem az angyalhoz, mondtam neki, hogy adja nekem a könyv(tekercs)ecskét és ezt mondta nekem: fogd és edd meg (nyeld le)! és megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz,
- és elvettem a könyv(tekercs)ecskét az angyal kezéből és lenyeltem és a számban olyan édes volt, mint a méz, de amikor lenyeltem, keserűvé lett a gyomrom,
- és azt mondták nekem: ismét jövendöljöd (prófétáld) kell a népek és nemzetek és nyelvek és sok király felől.

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

11. Fejezet

- és egy bothoz (vesszőhöz) hasonló mérőnádát adtak, ezt mondták: kelj fel és mérd meg az Isten templomát és az áldozati oltárt és az imádókat benne,
- és a templom külső udvarát hagyd ki, és nehogy megmérj mivelhogy a nemzeteknek adták és a szent várost tapodni fogják negyvenkét hónapig,
- és (a) két tanúbizonyosságtevőnek feladatává teszem, hogy prófétáljanak ezerkétszázhatvan napig zsákruhába öltözötten,
- ezek a két olajfa és a két mécstartóállvány, amely a föld Ura előtt áll,
- és ha valaki ártani akar nekik, tűz jön ki a szájukból és megemészt, felfalja az ellenségeiket és ha valaki ártani akarna nekik, így kell annak megöletnie,
- ezeknek meg van a teljhatalmuk (felhatalmazásuk) arra, hogy bezárják az eget, hogy eső ne essék a prófétálás idején és teljhatalmuk van a vizeken, hogy vérré változtassák és annyi csapással sújtsák a földet, amennyire csak akarják,
- és amikor elvégzik tanú(bizony)óságtételüket, az alvilág mélységéből feljövő vadállat háborút indít ellenük és legyőzi és megöli őket,
- és holttestük annak a nagy városnak a terén lesz, amelyet szellemi értelemben Szodomának és Aigyptosznak (Egyiptomnak) hívnak, ahol Urunkat is keresztrefeszítették,
- és a népekből és törzsekből és a nyelvekből és a nemzetek közül valók szemlélik a hulláikat három és fél napig és nem engedik sírboltba tenni,
- és a föld lakói örülnek ennek és ujjongani fognak és ajándékokat küldözgetnek egymásnak, mivelhogy ez a két próféta gyötörte a földön lakókat,
- és három és fél nap múlva az élet szelleme ment Istenből beléjük és lábaikra (talpra) álltak és nagy félelem szállt azokra, akik nézték (szemlélték) őket,
- és nagy hangot hallottak az égből, amely azt mondta nekik: jertek fel ide! és felhőben felmentek az égbe, és nézték (szemlélték) őket az ellenségeik,
- és abban az órában lett nagy földrengés és a városnak tizedrésze leomlott és meghalt a földrengésben hétezer főnyi ember és a többiek megrettentek (megfélemlédtek) és dicsőséget adtak az ég Istenének,
- a második jaj elmúlt, lám! A harmadik jaj eljön gyorsan,
- a hetedik angyal is megfújta a harsonát (kürtöt) és hatalmas hangok szólaltak meg az égben, amelyek azt mondták: a világnak királyi uralma Urunké lett és Krisztusáé (Felkentjéé) és királyként uralkodik a világekorszakoknak világekorszakaiba (aion),
- és a huszonnégy (előljáró) vén, – akik az Isten előtt ülnek a trónjaikon –, arcra borult és imádattal hódolt az Istennek,
- és ezt mondták: hálát adunk neked Urunk, Isten, Mindenható, aki vagy és voltál, hogy átvetted a nagy hatalmadat és királyként uralkodói,
- és a nemzetek megharagudtak, de eljött a Te haragod is, és a halottak megítélésének az időszaka és add meg a bérét a rabszolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek és azoknak, akik félik a nevedet, a kicsinyeknek és a nagyoknak és pusztuljanak a föld megrontói,
- és felnyílt az Isten temploma az égben és láthatóvá vált a szövetség ládája a templomában és villámlások, hangok és égzengések, földrengések és nagy jégeső támadt,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

12. Fejezet

1. és nagy jel lett láthatóvá az égen: egy asszony, aki a napba öltözött és a hold volt a lábai alatt és a fején tizenkét csillagból koszorú,
2. és viselős (áldott állapotban) volt és kiabált vajdásában és szülési fájdalmaiban,
3. más jel is feltűnt (látható lett) az égen és lám! egy nagy tűzpiros sárkány, amelynek hét feje volt és tíz szarva és a fejein hét diadém,
4. és a farka lesöpörte az ég csillagainak harmadrészét és ledobta azokat a földre és a sárkány odaállt a szülő(félben lévő) asszony elé, hogy mihelyt megszül, a szülöttét felfalja,
5. és szült egy fiat (fiú gyermeket), aki pászorolni fog minden nemzetet vaspálcával (vasvesszővel), és elragadtatott a gyermek az Istenhez és a trónjához,
6. és az asszony elmenekült a pusztába, ahol helyet készített neki az Isten (azért), hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.
7. És háború lett az égben: Mihály és az angyalai hadakozni kezdtek a sárkány ellen, a sárkány is hadakozott és az ő angyalai,
8. és nem bírtak ellenállni, nem maradt helyük az égben,
9. és ledobták a nagy sárkányt, az ősi kígyót, akit ördögnek és sátánnak hívnak, aki tévútra vezet (megcsalja) az egész lakott földkerekséget és vele együtt ledobták (letaszították) a földre az angyalait is,
10. és hallottam egy nagy hangot az égben, azt mondta: most lett meg az Isten üdvössége és hatóereje és a mi Istenünk Királysága és Krisztusának (Felkentjének) teljhatalma, mivelhogy ledobták a mi testvéreink vádlóját, aki az Istenünk előtt vádolta őket nappal és éjjel,
11. és ők legyőzték a Bárány(ka) vérével és tanú(bizony)ságuk szavával és mert nem kímélték lelküket halálig,
12. ezért ujjongjatok (örvendeztetek) egek és akik benne sátoroztok, jaj a földnek és a tengernek, mivelhogy lement az ördög hozzátok, nagy dühös indulattal, tudva, hogy kevés ideje van,
13. és amikor látta a sárkány, hogy ledobták a földre, üldözőbe vette az asszonyt, aki a fiúgyermeket szülte,
14. és adtak az asszonynak egy nagy saskeselyű két szárnyát, hogy elrepüljön a pusztába a helyére, hogy időszakig, időszakokig és félidőszakig táplálják ott, távol a kígyótól,
15. és a kígyó vizet lövelt a szájából az asszony után, mint egy folyamot, azért, hogy őt az áradattal elsodortassa,
16. de segített a föld az asszonynak, és felnyitotta a föld a száját és elnyelte a folyamot, amelyet a sárkány kilövelt a szájából,
17. és haragra gerjedt (gyulladt, lobbant, megharagudott) a sárkány az asszonyra és elment, hogy háborút indítson a többiek ellen, akik az asszony magvából (ivadékai közül) valók, akik megtartják (megőrzik) Isten parancsolatait és akiké a Jézus tanúbizonyáságtétele,
18. és kiállt a tenger homokpartjára

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

13. Fejezet

1. és láttam, hogy a tengerből egy vadállat jött föl, tíz szarva és hét feje volt, és a szarvain tíz diadém és a fejeken káromlás nevei,
2. és a vadállat, amelyet láttam, hasonlított a párduchoz, és a lábai mint a medvéé és a szája, mint az oroszlán szája, és neki adta a sárkány a hatóerejét és a trónját és nagy teljhatalmát,
3. és az egyik fejét halálra sebzettnek láttam és a halálos sebet ki(gyógy)kezelték és csodálta az egész föld a vadállatot,
4. és imádták a sárkányt, mivelhogy teljhatalmat adott a vadállatnak; imádták a vadállatot is, ezt mondták: ki hasonlít a vadállathoz és ki képes megharcolni vele?
5. és adtak neki nagyokat és káromlásokat mondó száját és adtak neki teljhatalmat azt tenni, amit akar negyvenkét hónapig,
6. és felnyitotta a száját káromlásra Isten felé, hogy káromolja a nevét és a sátorát és az égben sátorozókat (lakókat),

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

7. és megadták neki, hogy háborút viseljen a szentekkel és legyőzze őket és adtak neki teljhatalmat minden törzsön és népen és nyelven és nemzetzen,
8. és imádták őt a földön lakók mind, akiknek nincs beírva a neve a leölt Bárány(ka) életkönyv(tekercs)ébe a világ levetésétől fogva (alapítása óta).
9. Ha valakinek van füle, hallja meg!
10. ha valaki mást fogságba hurcol, fogságba kerül, ha valaki harci karddal öl, harci karddal kell megöletnie. Itt van a szentek kitartása és hithűsége,
11. és láttam egy másik vadállatot feljönni a földből és két szarva volt, hasonló a Bárány(ká)éhoz, de úgy szólt, mint a sárkány,
12. és az első vadállatnak minden hatalmasságát cselekszi jelenlétében (ő előtte) és megteszi, hogy a föld és annak lakói imádják az első vadállatot, akinek ki(gyógy)kezelték a halálos sebeit,
13. és nagy (csodajeleket tesz, megteszi azt is, hogy tüzet bocsát le az égből az emberek szeme láttára,
14. és megtéveszti a földön lakókat a csodajelekekkel, amelyeket azért adtak neki, hogy tegye a vadállat előtt és azt mondja a földön lakóknak, hogy csinálják meg a képmását (szobrát) a vadállatnak, amelyen harcikard vágta seb van és megéledt (életre kelt, él),
15. és megadták neki, hogy szellemet adjon a vadállat képmásának (szobrának), hogy megszólaljon a vadállat képmása (szobra) és megtegye, hogy akik a vadállat képmását (szobrát) nem imádják, megölje őket,
16. és rávesz mindenkit, a kicsinyeket és a nagyokat, a gazdagokat és a koldusszegényeket, a szabadokat és rabszolgákat, hogy tegyenek ismertető bélyeget a kezükre, vagy a homlokukra,
17. nehogy bárki vásárolhasson vagy eladhasson, hanem csak az, aki viseli a vadállat ismertető bélyegét, vagy a nevének számát.
18. Itt van a bölcsesség. Akinek esze van, számítsa ki a vadállat számát, mert ember száma és a száma hatszázhatvanhat,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

14. Fejezet

1. és láttam, hogy lám! A Bárány(ka) ott állt a Sión hegyén és vele száznegyvennégyezren, akiknek az Ő neve és Atyjának neve volt a homlokukra írva,
2. és hangot hallottam az égből, mint nagy vizek zúgását és mint nagy égzengés hangját és hallottam hárfások hangját, akik hárfáikon hárfáztak,
3. és új éneket énekelnek a trón előtt és a négy élőlény előtt és az (előljáró)vének előtt, és senki sem volt képes megtanulni az éneket csak az a száznegyvennégyezer, akik meg vannak váltva (vásárolva) a földről,
4. ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be (fertőzték meg) magukat, mert szüzek, ezek akik követik a Bárány(ká)t, ahova megy, zsengeül vásárolták meg őket az emberek közül, az Istennek és a Bárány(ká)nak,
5. és az, ő szájukban nem találtak hazugságot, kifogástalanok,
6. és láttam más angyalt repülni az ég közepén, akinél a világekorszakra szóló (aion) örömmüzenet (evangélium) volt, hogy örömmüzenetként (jó hírként) hirdesse a földön lakóknak és minden nemzetnek és törzsnek és nyelvnek és népnek,
7. ezt mondta nagy hangon: féljétek az Istent és adjatok neki dicsőséget, mivelhogy eljött ítéletének az órája, és imádjátok, aki az eget és a földet, a tengert és a vizek forrásait alkotta,
8. és egy második (másik) angyal követte, ezt mondta: elesett, elesett a nagy Babilon, aki cédasága gerjedelmének borával itatta mind a nemzeteket,
9. és egy más, harmadik angyal követte őket, ezt mondta nagy hangon: ha valaki imádja a vadállatot és a képmását és felveszi az ismertető bélyegét a homlokára vagy a kezére,
10. az is iszik az Isten felgerjedésének borából, amelyet keveretlenül töltött haragjának a poharába, és megkínózzák tűzben és kénköben a szent angyalok és a Bárány(ka) előtt,
11. és a kínszók füstje felszáll világekorszakok világekorszakába, és nem lesz nyugtuk sem nappal, sem éjjel azoknak, akik imádják a vadállatot és a képmását és ha valaki felveszi a nevének ismertető bélyegét,
12. itt van a szentek kitartása, akik megtartják (megőrzik) az Isten parancs(olat)ait és a Jézus hithűségét,
13. és hallottam egy hangot az égből, amely ezt mondta, írd: boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg mostantól fogva. Igen – mondja a Szellem –, mert megpihennek fáradalmaiktól, mert munkáik (tetteik) elkísérik (követik) őket,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

14. és láttam, lám! Egy fehér felhő és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló, a fején arany koszorú volt, és a kezében éles sarló,
15. és más angyal jött ki a templomból, nagy hangon odakiáltott a felhőn ülőnek: ereszd neki a sarlódát és arass, mivelhogy elérkezett a te órád, hogy arass, mivelhogy megszáradt a föld aratnivalója,
16. és ledobta a felhőn ülő a sarlóját a földre és learatták a földet,
17. és más angyal jött ki az égi templomból, nála is éles sarló volt,
18. más angyal is kijött az áldozati oltártól, ennek teljhatalma volt a tűzön és odaszólt nagy hangon annak, akinél az éles sarló volt, ezt mondta: indítsd a te éles sarlódát és szüreteld le a föld szőlőtőkéinek a fürtjeit, mivelhogy beértek a szőlőszemek,
19. és ledobta az angyal a sarlóját a földre és leszüretelte a föld szőlőtökéjét és beledobálta az Isten felgerjedésének nagy (bor)sajtójába,
20. és megtaposták a borsajtót a városon kívül és vér jött ki a borsajtóból a lovak zablájáig, ezerhatszáz futamatnyira (stádiumra),

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

15. Fejezet

1. és láttam más nagy és csodálatos jelet az égben, hét angyalt, akinél hét utolsó (végső) csapás volt, mivelhogy ezekben ér végcélt az Isten haragra gerjedése,
2. és láttam mintegy üvegtengert tűzzel keverve (tűzben játszó) és azokat, akik győztek a vadállaton és a képmásán, és a nevének számán, az üvegtenger mellett állani Isten hárfáival a kezükben,
3. és énekelték Mózesnek, az Isten rabszolgájának dicséneket és a Bárány(ká)nak dicséneket, ezt mondták: nagyok és csodálatosak a Te műveid (dolgoid) Urunk, mindenható Isten, igazságosak és való igazak a te utaid, nemzetek Királya.
4. Ki ne félne Uram és ne dicsőítené a nevedet? Mivelhogy egyedül (csak) Te vagy szent, mivelhogy minden nemzet eljön és imádatra borul előtted, mivelhogy igazságos ítéleteid nyilvánvalókká lettek,
5. és ezek után láttam, hogy felnyílt a tanú(bizony)ságtétel sátorának temploma az égben,
6. és kijött a hét angyal, akinél a hét csapás volt, a templomból, tiszta ragyogó vászon(ruhá)ba öltözve és mellüket körülövezve arany övvel,
7. és egy a négy élőlény közül adott a hét angyalnak hét arany csészét telve a világekorszakok világekorszakaiba élő Istennek haragragerjedésével,
8. és megtelt a templom füsttel az Isten dicsőségéből és hatóerejéből és senki sem volt képes bemenni a templomba míg végbe nem ment a hét angyal hét csapása,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

16. Fejezet

1. és hallottam nagy hangot a templomból, amely ezt mondta a hét angyalnak: menjetek és töltsétek (öntsetek) ki az Isten haragragerjedésének a hét csészéjét a földre!
2. és elment az első és kiöntötte a csészéjét a földre és lett rossz és gonosz fekély azokon az embereken, akiken rajta volt a vadállat ismertető bélyege és akik imádták a képmását,
3. és a második kiöntötte a csészéjét a tengerbe, és olyanná lett, mint a halott vére és minden élő lélek meghalt (ami) a tengerben (volt),
4. és a harmadik kiöntötte csészéjét a folyamokba és a vízforrásokba és (azok) vérré váltak,
5. és hallottam, hogy a vizek angyala ezt mondta: igazságos vagy, aki vagy és aki voltál, ó Szent (jóságos), hogy így ítéltél,
6. mivelhogy a szentek és próféták vérét ontották és vért adtál nekik inni. Megérdemelték (méltók rá, rászolgáltak),
7. és hallottam, hogy az áldozati oltártól ezt mondták: igen, Uram, mindenható Isten, való igazak és igazságosak a Te ítéleteid,
8. és a negyedik kiöntötte a csészéjét a napra és megadták neki, hogy perzselje az embereket tűzben.
9. És eltikkasztotta az embereket a nagy hőség és káromolták az Isten nevét, akinek teljhatalma van ezeken a csapásokon és nem tértek észre, hogy dicsőséget adjanak neki,
10. és az ötödik kiöntötte a csészéjét a vadállat trónjára és a királysága elsötétült és a nyelvüket rágták a nyomorúságuktól,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

11. és káromolták az ég Istenét a nyomorúságuk és a fekélyeik miatt és nem tértek észre tetteikből (nem változtak meg),
12. és a hatodik angyal kiöntötte a csészéjét a nagy Eufrátesz folyamára és kiszáradt a vize (azért), hogy elkészüljön a napkeletről jövő királyok útja,
13. és láttam a sárkány szájából és a vadállat szájából és a hazug (ál)próféta szájából, három tisztátalan (undok) szellemet, mint békákat, kijönni,
14. mert démonok szellemei ezek, akik csodajeleket tesznek, amelyek elmennek az egész földkerekség királyaihoz, hogy összegyűjtsék őket a mindenható Isten nagy napjának a csatájára,
15. lám! eljövök mint tolvaj, boldog, aki virraszt és megőrzi ruháit, nehogy meztelenül járjon és megpillantsák a szégyellnivalóját,
16. és összegyűjtötték őket arra a helyre, amelyet héberül Harmagedonnak hívnak,
17. és a hetedik (angyal) kiöntötte a csészéjét a levegőbe és nagy hang jött a templomból a tróntól, amely ezt mondta: meglett!
18. És lettek villámlások és hangok és égzengések és lett olyan nagy földrengés, amilyen nem volt, amióta emberek lettek a földön, ilyen földrengés, ilyen nagy,
19. és a nagy város három részre vált és a nemzetek városai összedültek és a nagy Babilonról megemlékezés történt Isten előtt, hogy neki adja a haragraggerjedése borának poharát,
20. és minden sziget eltűnt és hegyek sem voltak találhatóak,
21. és talentumnyi jég szemekből nagy jégeső hullott az emberekre az égből és káromolták az emberek az Istent a jégeső csapása miatt, mivelhogy annak csapása roppant nagy volt,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

17. Fejezet

1. és jött egy, a hét angyal közül akiknél a hét csésze volt és szólt nekem, ezt mondta: jer ide! Megmutatom neked a nagy céda ítéletét, aki a nagy víznél ül,
2. vele cédálkodtak a föld királyai és megrészegedtek a föld lakói a cédasága borától,
3. és elvitt engem szellemben egy pusztába és láttam egy asszonyt, skarlátvörös vadállaton ült, mely tele volt a káromlás neveivel, hét feje volt és tíz szarva,
4. és az asszony bíborba és skarlátvörösbe volt öltözve és bearanyozva arannyal és drágakővel és gyöngyökkel, arany poharat tartott a kezében színgig tele cédaságának undokságaival és tisztátalanságaival,
5. és a homlokára egy név volt írva, titok: a nagy Babilon a föld cédaínak és undokságainak az anyja,
6. és láttam, hogy az asszony részeg a szentek véréből és Jézus tanú(bizony)ságtévőinek véréből és elcsodálkoztam amikor láttam, nagy csodálkozással,
7. és mondta nekem az angyal: miért csodálkozol? én elmondom neked az asszony titkát és a vadállatát, amely hordozza őt, amelynek hét feje és tíz szarva van.
8. A vadállat, amelyet láttál, volt és nincs és fel fog jönni az alvilág mélységéből és a vesztébe megy és csodálkozni fognak a földön lakók, akiknek nincs beírva a neve az élet könyv(tekercs)ébe a világ levetése (kezdeté) óta, amikor megpillantják, hogy a vadállat volt és nincs és itt lesz.
9. Itt van az ész, amely a bölcsességgel párosul: a hét fej hét hegy, amelyeken az asszony ül.
10. Király is hét van: öt elesett, az egyik megvan, a másik még nem jött el és amikor eljön, egy kicsit kell maradnia,
11. és a vadállat, amely volt és nincs, ő a nyolcadik, szintén a hét közül való és a vesztébe megy,
12. és a tíz szarv, amelyet láttál: tíz király, akik királyságot még nem kaptak, hanem teljhatalmat kapnak mint királyok egy órára a vadállattal,
13. ezeknek egy véleményük van és a hatóerejüket és teljhatalmukat a vadállatnak adják,
14. ezek a Bárány(ká)val harcolni fognak és a Bárány(ka) legyőzi őket, mivelhogy uraknak Ura és királyoknak Királya, és akik vele vannak elhívottak és kiválasztottak és hithűek.
15. És ezt mondta nekem: a vizek, amelyeket láttál, ahol a céda ül, népek és néptömegek és nemzetek és nyelvek,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

16. és a tíz szarv, amelyeket láttál a vadállaton, azok gyűlölni fogják a cédát, és pusztává (elhagyottá) és meztelessé (levetkőztetetté) teszik és a húsát megeszik és őt magát elégetik tűzben,
17. mert az Isten adta a szívükbe, hogy tegyék meg szándékát és egy véleményen legyenek, és adják a királyságukat a vadállatnak, míg végbe nem mennek az Isten szavai,
18. és az asszony, akit láttál, az a nagy város, amelynek királysága van a föld királyain,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

18. Fejezet

1. ezek után láttam egy másik angyalt leszállni az égből, nagy (telj)hatalma volt és a föld fénylett a dicsőségétől,
2. és kiáltott erőteljes hangon, ezt mondta: elesett, elesett a nagy Babilon és démonok tanyája (lakóhelye) lett és minden tisztátalan szellem börtönévé és minden tisztátalan és gyűlöletes madár börtönévé,
3. mivelhogy cédasága gerjedelmének borából ivott minden nemzet és a föld királyai vele cédálkodtak és a föld kereskedői fényűzésének erejéből gazdagodtak meg,
4. és hallottam más hangot az égből, azt mondta: menjetek ki, én népem, belőle, nehogy közösségben legyetek vétkeivel és hogy csapásaiból ne kapjatok.
5. mert vétkeik (összeragasztva) az égig érnek és megemlékezett az Isten az igazságtalanságaikról,
6. fizessetek neki, amint ő is fizetett és kétszeresen viszonzátok tetteit, poharába, amelybe öntött, öntsetek neki kétszer annyit,
7. amennyire dicsőítette magát és tobzódott, annyi gyötrelmet adjatok neki és gyászt, mivelhogy azt mondja szívében, hogy: úgy ülök mint királyné és özvegy nem vagyok és gyászt sohasem látok,
8. ezért egy napon érkeznek el a csapásai: a halál és gyász és éhség és tűzben ég meg, mivelhogy erős az Úr Isten, aki megítéli őt,
9. és sir(ánkoznak, és mellüket verve fölötte (gyászolják) a föld királyai, akik vele cédálkodtak és tobzódtak, amikor látják az ő égésének füstjét.
10. Gyötrelmeitől való félelmük miatt távol állnak, ezt mondják: Jaj, jaj! a nagy város, Babilon, te erős város, mivelhogy egy órában jött el az ítéleted,
11. a föld kereskedői is siránkoznak és gyászolnak miatta, mivelhogy hajórakományait (áruikat) senki sem vásárolja meg többé,
12. az arany és ezüstárút, és drágakő-, gyöngy-, patyolatgyölcs-, és bíbor-, és selyem-, és skarlátszövet árút, és mindenféle tujafa anyagot és (mindenféle) elefántcsontedényt (eszközt) a legdrágább faanyagból és rézből, vashból és márványból készült eszközt,
13. és fahéjat és balzsamot és füstölőszert, és mirhát, és tömjént és bort és olajat és finomlisztet és búzát és barmokat és juhokat és lovakat és szekereket és testeket (rabszolgákat) és emberi lelkeket is,
14. és a gyümölcs, amire lelkedben vágyódtál, eltűnt előled és minden, ami dús és pompás volt, elveszett számodra, és soha többé azokat meg nem találod,
15. akik ezekkel kereskedtek, akik ezekből gazdagodtak meg távol állnak tőle gyötrelmeitől való féltükben, siránkoznak és jajgatnak (gyászolnak),
16. ezt mondják: jaj, jaj! a nagy város, amely patyolatba és bíborba és skarlátba öltözött és arannyal és drágakővel és gyöngyökkel volt ékesítve, hogy egy óra alatt elpusztult ekkora gazdagság!
17. és minden hajókormányos és (minden) révész, hajósok és tengerészek, akik a tengeren dolgoznak, távol megálltak,
18. és kiáltoztak, amikor megpillantották égésének a füstjét, ezt mondták: melyik hasonló ehhez a nagy városhoz?
19. És port hintettek a fejükre és sírva és gyászolva kiáltották: jaj, jaj! a nagy város, amelyben meggazdagodtak mind, akiknek hajóik voltak a tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy óra alatt!
20. Örvendj rajta ég és ti szentek és ti apostolok és ti próféták, mivelhogy kimondta az Isten az ítéletet fölötte, értetek.
21. és felemelt egy erős angyal egy akkora követ, mint egy malomkő és bedobta a tengerbe, ezt mondta: ilyen lendülettel vetik majd el Babilont, a nagy várost, és többé nyomát sem találják,
22. és a hárfadalosok és zenészek és fuvolások és harsonások hangja egyáltalán nem hallik benned többé, sem semmiféle mesterség mestere sem lesz benned található és a malom zúgása sem hallik benned többé,

23. és a mécs fénye sohasem világít benned többé és a vőlegény és a menyasszony hangját sem hallja benned senki többé, mivelhogy kereskedőid voltak a földnek a nagyságai, mert a te méregkeverésed vezetett tévútra minden nemzetet.
24. És benne találták a próféták és a szentek véréét, akiket lemészároltak a földön,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

19. Fejezet

1. ezek után hallottam nagy hangot, mint egy óriási tömeget az égben, ezt mondta: Halleluja! az üdvösség és a dicsőség és a hatóerő a mi Istenünké,
2. mivelhogy való igazak és igazságosak az ítéletei, mert elítélte a nagy cédát, aki megrontotta a földet a cédaságával és számonkérte a rabszolgáinak véréét a kezéből (amely kezén tapad),
3. másodszer is mondta: Halleluja! és füstje felszáll a világkorszakok világkorszakaiba,
4. és leborult a huszonnégy vén (elöljáró) és a négy élőlény és imádták az Istent, aki a trónon ül, ezt mondták: Ámen, Halleluja!
5. és egy hang jött ki a tróntól, ezt mondta: dicsérjétek Istenünket mind, ti rabszolgái, akik félitek őt, kicsinyek és nagyok,
6. és hallottam, valami nagy tömeg hangját, mint nagy vizek zúgása, mint erő(telje)s dörgésnek hangját, azt mondta: Halleluja! mivelhogy megkezdte királyi uralmát Urunk, az Isten, a mindenható,
7. örüljünk és ujjongjunk és adjunk dicsőséget neki, mivelhogy eljött a Bárány(ka) menyegzője és az asszonya felkészült.
8. És adatott néki, hogy felöltözzék ragyogó tiszta gyolcsba: mert a gyolcsvászón a szentek igazságos tettei,
9. és mondta nekem: írd meg: boldogok, akik a Bárány(ka) menyegzői lakomájára hivatalosak. Ezt is mondta nekem: ezek az Isten való igaz szavai,
10. és leborultam lábai elé, hogy imádvá hódoljak neki, és ezt mondta nekem: nézd, nehogy megtedd! rabszolgatársad vagyok neked és a testvéreidnek, akik Jézus tanú(bizony)ságtételét bírják, az Istennek hódolj imádatl, mert Jézus tanú(bizony)ságtétele a prófétaság szelleme.
11. és láttam a felnyílt eget és lám! egy fehér ló és a rajta ülőt Hithűnek és Valóigaznak hívták és igazságosan ítél és harcol,
12. a szemei pedig olyanok, mint a tűz lángja és a fején sok diadém, fel van írva a neve, amelyet senki nem ismer, csak ő maga,
13. és a ruha, amit hord, vérbe van merítve (mártva) és a nevét így hívják: az Isten Igéje,
14. és az égbeli seregek fehér lovakon kísérik (követik) Őt tiszta fehér gyolcsba öltözve,
15. és a szájából éles kard jön ki, hogy azzal leverje a nemzeteket és ő (maga) pásztorolja őket vasvesszővel és ő (maga) tapossa a mindenható Isten haragragerjedése borának a sajtóját,
16. és a ruhájára és a csípőjére név van felírva: Királyok Királya és Uraknak Ura,
17. és láttam egy angyalt állni a napban és nagy hangon kiáltott, ezt mondta minden madárnak mely az ég közepén repült: jertek ide, gyűljetek össze az Isten nagy lakomájára,
18. hogy egyétek a királyok húsát és a vezérek (ezredesek) húsát és az erőseknek húsát és a lovaknak húsát a rajtukülőket is és minden szabadnak és rabszolgának, kicsinynek és nagynak is a húsát,
19. és láttam: a vadállat és a föld királyai a hadseregükkel összegyűltek, hogy harcba szálljanak a lovon ülővel és hadseregével,
20. de elfogták a vadállatot és vele a hazug (ál)prófétát, aki a csodákat (jeleket) tette előtte, amelyekkel tévútra vezetett azokat, akik a vadállat bélyegét felvették, és képmásának imádatl hódoltak: ezt a kettőt elevenen beledobták a kénkövel égő tűz tavába (mocsárba),
21. és a többieket megölték a lovon ülő kardjával, amely a szájából jött ki és minden madár jóllakott a hússal,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

20. Fejezet

1. és láttam egy angyalt lejönni az égből, a mélység kulcsa és egy nagy lánc volt a kezében,
2. és megfogta a sárkányt, az ősi kígyót, aki az ördög, (diabolos, azaz szétdobáló) és a sátán, és megkötözte ezer esztendőre,

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

3. és ledobta őt az alvilág mélységébe és bezárta, le is pecsételte fölül, hogy tévútra ne vezesse a nemzeteket, míg végéhez nem ér az ezer esztendő, ezután kis időre fel kell oldani őt,
4. és láttam trónokat, amelyekre ráültek, és ítélethozatalt bíztak rájuk, és azoknak lelkeit, akiket lefejeztek a Jézus melletti tanú(bizony)ságtételért és az Isten Igéjéért és akik nem imádták a vadállatot, sem annak képmását és nem vették fel a bélyegét a homlokukra és a kezükre és ezek élnek (felélednek) és királyként uralkodnak Krisztussal ezer évig,
5. a többiek nem kelnek életre a halottak közül, míg végéhez nem ér az ezer esztendő, - ez az első feltámadás.
6. Boldog és szent az, aki részt kap (akiknek része van) az első feltámadásban. Ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem ezek az Istennek és Krisztusnak a papjai lesznek és királyként uralkodnak ezer esztendeig,
7. és amikor véget ér az ezer esztendő, eloldják a sátánt a börtönéből,
8. és kijön, hogy tévútra vezesse a nemzeteket a föld négy sarkán, Gógot és Magógot, összegyűjtse őket háborúra, akik annyian vannak, mint a tengerpart homokja,
9. és felvonultak a föld térségére és bekerítették a szentek táborát és a szeretett várost, és tűz szállt alá az égből és megemésztette őket,
10. és az ördög, aki félrevezette őket, a tüzes és kénköves tóba vettetett, ahol a vadállat is, a hazug próféta is van és kínozzák őket nappal és éjjel a világkorszakok világkorszakaiba (nyúlóan)
11. és láttam egy nagy fehér trónt és a rajta ülőt, akinek tekintete elől menekült a föld és az ég és helyet nem találtak számukra,
12. és láttam a halottakat, a nagyokat és a kicsi(nye)ket ott álltak a trón előtt és könyv(tekercs)eket nyitottak fel, egy másik könyv(tekercs)et is felnyitottak: az élet könyv(tekercs)ét és megítélték a halottakat azokból, amik írva voltak a könyv(tekercs)ekben a tetteik szerint,
13. és kiadta a tenger a benne levő halottakat és a halál és a Hádesz (láthatatlan) is kiadta a benne lévő halottakat és megítélték kit-kit tettei szerint,
14. a Halált és a Hádeszt bedobták a tüztóba, ez a második halál: a tüztó,
15. és ha valakit nem találtak az élet könyv(tekercs)ébe beírva, a tűz tavába vetették,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

21. Fejezet

1. és láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt és a tenger nem volt többé,
2. és a szent várost, az új Jeruzsálemet láttam leszállni az égből az Istentől, úgy fel volt készülve, mint egy férje számára felékesített menyasszony,
3. és hallottam egy nagy hangot a trón felől ezt mondta: nézd! az Isten sátora az emberekkel (van) és velük fog sátorozni és ők az Ő népe lesznek és Ő(maga), az Isten velük lesz,
4. és kitöröl minden könnyet szemeikből, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem nyomorúság (vesződség, fáradság), mivelhogy az elsők elmúltak,
5. és ezt mondta a trónon ülő: lásd, újjá teszek mindent, és ezt mondta: írad, mivelhogy ezek a szavak hitelesek (megbízhatóak) és valóigazak,
6. és mondta nekem: megtörtént! én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, én a szomjazónak adok az élet vizének a forrásából ingyen (ajándékképpen),
7. aki győz, osztályrészül kapja ezeket és lesznek annak Istene és ő lesz nekem fiam,
8. a gyáváknak és hitetleneknek és utálatosoknak és gyilkosoknak és cédáknak és méregkeverőknek és bálványimádóknak és minden hazugnak a része a tűzzel és kénnel égő tóban lesz, ami a második halál,
9. és jött az egyik a hét angyal közül, akinél a hét csapással tele hét csésze volt és szólt nekem, ezt mondta: gyere ide, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány(ka) feleségét,
10. és szellemben elvitt engem egy nagy és magas hegyre és megmutatta nekem a szent várost: Jeruzsálemet, amely az égből szállt le,
11. amelyben az Isten dicsősége volt, ragyogása (fénye) hasonló volt a legdrágább kőhöz, olyan volt, mint a kristálytisztá jáspiskó,
12. nagy és magas fala volt, tizenkét kapuja és a kapukon tizenkét angyal és felírott nevek: Izrael fiai tizenkét törzsének a neve.

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

13. Keleten három kapu, és északon három kapu és délen három kapu és nyugaton három kapu,
14. a város falának tizenkét alapköve volt és rajtuk a Bárány(ka) tizenkét apostolának neve,
15. és aki beszélt velem, annál arany mérőnád volt, hogy megmérje a várost és a kapuit és a falait,
16. a város négyszögben fekszik, hossza annyi volt, mint a szélessége és megmérte a várost a mérővesszővel: tizenkétezer futamat (stádium), hossza és szélessége és a magassága egyenlő,
17. és megmérte a falát: száznegyvennégy könyök, ember mértékével, ami az angyalé is.
18. És a falának építőanyaga: jáspiskő, és a város színarany, tiszta üveghez hasonló.
19. A város falának alapkövei mindenféle drágakővel voltak ékesítve, az első alap jáspiskő, a második zafir, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd,
20. az ötödik szardonix, a hatodik karneol (szárdeszi kő), a hetedik krisolit (aranykő), a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt kő,
21. és a tizenkét kapu tizenkét gyöngy, mindegyik kapu egy-egy gyöngy és a város utcája színaranyból, olyan mint az átlátszó üveg,
22. és templomot nem láttam benne, mert az Úr, a mindenható Isten a temploma és a Bárány(ka),
23. és a városnak nincs szüksége sem a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne, mert az Isten dicsősége fényesíti meg és mécsa a Bárány(ka).
24. És a nemzetek az ő fényében járnak és a föld királyai is abba viszik be a dicsőségüket,
25. és a kapuit egyáltalán nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem lesz ott,
26. és abba viszik a nemzetek dicsőségét és megbecsülik ajándékát,
27. és egyáltalán nem megy be abba semmi közönséges és olyan, aki utálatosságot és hazugságot tesz, hanem csak aki be van írva a Bárány(ka) életkönyv(tekercs)ébe,

A JELENÉSEK KÖNYVE (APOKALYPSIS)

22. Fejezet

1. és megmutatta nekem az élet vizének folyamát, amely ragyogó, mint a kristály, az Istennek és a Bárány(ká)nak trónjából ered,
2. az utcája közepén és a folyamon innen és túl az élet fája, amely tizenkétszer terem gyümölcsöt, minden hónapban meghozza gyümölcsét és a fa levelei a nemzetek gyógykezelésére szolgálnak,
3. és semmi átkozott nem lesz többé és az Isten és a Bárány(ka) trónja benne lesz és az ő rabszolgái szolgálnak neki,
4. és meglátják az arcát, és a neve a homlokukon lesz,
5. és éjszaka nem lesz többé és nem lesz szükségük a mécsfényre és napfényre, mivelhogy az Úr Isten fénye ragyog rájuk és királyként uralkodnak, a világkorszakoknak a világkorszakába (nyúlóan),
6. és mondta nekem: ezek a szavak megbízhatóak és való igazak és az Úr, a próféták szellemének Istene elküldte az angyalát, hogy megmutassa a rabszolgáinak, amiknek meg kell lenni gyorsan,
7. és lásd, eljövök gyorsan, boldog, aki e könyv(tekercs) prófétálásának a szavait megtartja (megőrzi),
8. és én, János, hallottam és láttam ezeket, és amikor hallottam és láttam, leborultam annak az angyalnak a lábai elé, hogy imádjam, aki megmutatta nekem ezeket,
9. és azt mondta nekem: nézd, nehogy (megtedd)! rabszolgatársad vagyok neked és testvéreidnek, a prófétáknak és e könyv(tekercs) szava[m] megtartóinak (megőrzőinek), az Istennek adj imádva hódolatot,
10. és mondta nekem: nehogy lepecsételd a könyv(tekercs) prófétálásának a szavait, mert az időszak közel van,
11. aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és a szennyes, még szennyesebb, és az igazságos tegyen igazságosságot ezután is és a szent még jobban szentelődjék meg,
12. lásd, eljövök gyorsan és az én bérem velem van, hogy megfizessek mindenkinek tettei szerint,
13. én vagyok az Alfa és Omega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég,
14. boldogok, akik kimossák ruhájukat, hogy felhatalmazásuk legyen az élet fájához és a kapukon át bemennek a városba.
15. Kinn a kutyák és a méregkeverők és a cédák és a gyilkosok és a bálványimádók, és akik kedvelik és teszik a hazugságot.
16. Én, Jézus elküldtem az én angyalomat, hogy ezt a tanú(bizony)ságot tegye a kihívott gyülekezetekről. Én vagyok a gyökér és a Dávid ivadéka (sarja), a ragyogó hajnalcsillag,
17. és a Szellem és a menyasszony ezt mondják: jöjj el! és aki hallja, mondja: jöjj el! és aki szomjazik, jöjjön, aki akarja, vegye el az élet vizét ingyen (ajándékképpen).

Újszövetségi Szentírás

görögből fordította: Vida Sándor

18. Tanú(bizony)ságot teszek és mindenkinek, aki a könyv(tekercs) prófétálásának (jövendölésének) szavait hallja: ha valaki hozzá tesz ezekhez, csapásokkal sújítja az Isten, amelyek meg vannak írva a könyv(tekercs)ben,
19. és ha valaki elvesz e próféciás könyv(tekercs) szavaiból, elveszi az Isten a részét az élet fájából, és a szent városból, amik meg vannak írva ebben a könyv(tekercs)ben,
20. azt mondja aki ezekről tanú(bizony)ságot tesz: igen, eljövök gyorsan. Ámen, jöjj el Uram Jézus!
21. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme mindnyájatokkal.